

BIBLIOTHECA INDICA;

COLLECTION OF ORIENTAL WORKS

PUBLISHED BY THE

ASIATIC SOCIETY OF BENGAL.

NEW SERIES, Nos. 328, 336, 343, 364, 384, 405,

427 and 433.

(BHÁMATI)

A GLOSS ON ŚANKARA ÁCHÁRYA'S COMMENTARY

ON THE BRAHMA SÚTRAS,

BY VÁCHASPATI MISRA.

EDITED BY (PANDIT BÁLA SÁSTRÍ,)

LATE PROFESSOR OF HINDU LAW, BENARES SANSKRIT COLLEGE.

BENARES:

PRINTED AT THE BENARES-PRINTING PRESS

BY CHAÑNULAL.

1880.

भामती ।

ब्रह्मसूत्रशाङ्करभाष्यव्याख्या ।

निखिलतन्त्रस्वतन्त्रश्रीवाचस्पतिमिश्रविरचिता ।

एशियाटिक् सोसाइटीनामकसभासम्पादकमहाशयानामनुमत्या

रानडोपाख्येन पण्डितबालशास्त्रिणा संस्कृता ।

वाराणसीक्षेत्रे

बनारसप्रिंटीङ्गप्रेसनामकयन्त्रालये छन्नूलालेन मुद्रिता ।

संवत्सरे १९३६ ख्रीष्ट शके १८८०.

SL no. 012674

॥ भामती ॥

शङ्करब्रह्मसूत्रभाष्यव्याख्या

सर्वतन्त्रस्वतन्त्रश्रीमहामहोपाध्यायवाचस्पतिमिश्रविरचिता ।

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

अनिर्वाच्याविद्याद्वितयसचिवस्य प्रभवतो
विवर्ता यस्थैते वियदनिलतेजोऽबवन्तः ।
यतश्चाभूद्विश्वं चरमचरमुच्चावचमिदं
नमामस्तद्ब्रह्मापरिमितसुखज्ञानममृतम् ॥ १ ॥
निश्च्यसितमस्य वेदा वीक्षितमेतस्य पञ्च भूतानि ।
स्मितमेतस्य चराचरमस्य च सुप्तं महाप्रलयः ॥ २ ॥
षड्भिरङ्गैः(१)रूपेताय विविधैरव्ययैः(२)रपि ।
शाश्वताय नमस्कुर्मो वेदाय च भवाय च ॥ ३ ॥
मार्तण्डतिलकस्वामिमहागणपतीन् वयम् ।
विश्ववन्द्यान नमस्यामः सर्वसिद्धिविधायिनः (३) ॥ ४ ॥
ब्रह्मसूत्रकृते तस्मै वेदव्यासाय वेधसे ।
ज्ञानशक्त्यवताराय नमो भगवतो हरेः ॥ ५ ॥
नत्वा विशुद्धविज्ञानं शंकरं करुणाकरम् ।

(१) “सर्वज्ञता तृप्तिरनादिबोधः स्वतन्त्रता नित्यमलुप्तशक्तिः । अनन्तशक्तिश्च विभोर्विधिज्ञाः षडाहुरङ्गानि महेश्वरस्य” । इति पुराणम् ॥

(२) “ज्ञानं विरागतैथर्यं तपः सत्यं क्षमा धृतिः । स्रष्टृत्वमात्मसंबोधो ह्यधिष्ठातृ-
त्वमेव च । अव्ययानि दर्शितानि नित्यं तिष्ठन्ति शङ्करे” । इति वायुपुराणम् ॥

(३) “आदित्यस्य सदा पूजां तिलकस्वामिनस्तथा । महागणपतेष्वैव कुर्वन् सि-
द्धिमवाप्नुयात्” । इति स्मृतिः ॥

भाष्यं प्रसन्नगम्भीरं तत्प्रणीतं विभज्यते ॥ ६ ॥

आचार्यकृतिनिवेशनमप्यवधूतं वचोस्मदादीनाम् ।

रथ्योदकमिव गङ्गाप्रवाहपातः पवित्रयति ॥ ७ ॥

अथ यदसंदिग्धमप्रयोजनं च न तत्प्रेक्षावत्प्रतिपित्सागोचरो, यथा समनस्केन्द्रियसन्निकृष्टः स्फीतालोकमध्यवर्ती घटः करट-दन्ता वा, तथा चेदं ब्रह्मेति व्यापकविरुद्धोपलब्धिः। तथाहि, “बृहत्त्वाद्बृहत्त्वाद्वात्मैव ब्रह्मेति गीयते”, स चायमाकीटप-तङ्गेभ्य आ च देवर्षिभ्यः प्राणभृन्मात्रस्येदंकारास्यदेभ्यो देहेन्द्रियमनोबुद्धिविषयेभ्यो विवेकेनाहमित्यसंदिग्धाविपर्यस्ताप-रोक्षानुभवसिद्ध इति न जिज्ञासास्यदं, नहि जातु कश्चिदत्र संदिग्धे ऽहं वा नाहं वेति, न च विपर्यस्यति नाहमेवेति । न चाहं कृशः स्थूलो गच्छामीत्यादिदेहधर्मसामानाधिकरण्यद-र्शनात् देहालम्बनो ऽयमहंकार इति सांप्रतम् । तदालम्बनत्वे हि यो ऽहं बाल्ये पितरावन्वभवं स एव स्थाविरे प्राणप्लवनुभवा-मीति प्रतिसंधानं न भवेत् । नहि बालस्यद्विरयोः शरीरयोर-स्ति मनागपि प्रत्यभिज्ञानगन्धो येनैकत्वमध्यवसीयेत । तस्मा-द्येषु व्यावर्तमानेषु यदनुवर्तते तत्तेभ्यो भिन्नं, यथा कुसुमेभ्यः स्रजम् । तथा च बालादिशरीरेषु व्यावर्तमानेष्वपि परस्परमहं-कारास्यदमनुवर्तमानं तेभ्यो भिद्यते । अपि च स्वप्नान्ते दिव्यं शरीरभेदमास्थाय तदुचितान् भोगान् भुञ्जान एव प्रतिबुद्धो मनुष्यशरीरमात्मानं पश्यन्नाहं देवो मनुष्य एवेति देवशरीरे बाध्यमानेष्वहमास्यदमबाध्यमानं शरीराङ्गिन्नं प्रतिपद्यते । अपि च योगव्याघ्रः शरीरभेदेऽपि आत्मानमभिन्नमनुभवतीति नाहं-कारालम्बनं देहः । अत एव नेन्द्रियाण्यप्यस्यालम्बनम्, इन्द्रिय-भेदेऽपि यो ऽहमद्राहं स एवैतर्हि स्पृशामीत्यहमालम्बनस्य प्रत्य-

भिज्ञानात् । विषयेभ्यस्त्वस्य विवेकः स्थवीयानेव । बुद्धिमनसोश्च
करणयोरहमितिकर्तृप्रतिभासप्रख्यानालम्बनत्वायोगः । कृशो-
हमन्धोहमित्यादयश्च प्रयोगा असत्यप्यभेदे कथं चिन्मञ्चाः
क्रोशन्तीत्यादिवदौपचारिका इति युक्तंमुत्पश्यामः ॥ तस्मादि-
दंकारास्पदेभ्यो देहेन्द्रियमनोबुद्धिविषयेभ्यो व्यावृत्तः स्फुटत-
राहमनुभवगम्य आत्मा संशयाभावादजिज्ञास्य इति सिद्धम् ।
अप्रयोजनत्वाच्च । तथाहि, संसारनिवृत्तिरपवर्ग इह प्रयोजनं
विवक्षितम् । संसारश्चात्मयाथात्म्याननुभविनिमित्त आत्मयाथा-
त्म्यज्ञानेन निवर्तनीयः । स चेदयमनादिरनादिनात्मयाथात्म्य-
ज्ञानेन सहानुवर्तते कुतो ऽस्य निवृत्तिरविरोधात् । कुतश्चात्म-
याथात्म्याननुभवो, नह्यहमित्यनुभवादन्यदात्मयाथात्म्यज्ञान-
मस्ति । न चाहमिति सर्वजनीनस्फुटतरानुभवसमर्थित आत्मा
देहेन्द्रियादिव्यतिरिक्तः शक्य उपनिषदां सहस्रैरप्यन्यथयितु-
मनुभवविरोधात् । नह्यागमाः सहस्रमपि घटं पटयितुमीशते ।
तस्मादानुभवाविरोधादुपचरितार्था एवोपनिषद इति युक्तमुत्प-
श्याम इत्याशयवानाशङ्क्य परिहरति । युक्तदस्मत्प्रत्ययगोचर-
योरिति । अत्र च युक्तदस्मदित्यादिर्मिथ्याभितुं युक्तमित्यन्तः
शङ्काग्रन्थः । तथापीत्यादिपरिहारग्रन्थः । तथापीत्यभिसंबन्धा-
च्छङ्कायां यद्यपीति पठितव्यम् । इदमस्मत्प्रत्ययगोचरयोरिति
वक्तव्ये युक्तद्वेषणमत्यन्तभेदोपलक्षणार्थम् । यथा ह्यहंकारप्र-
तियोगो त्वंकारो नैवमिदंकार, एते वयमिमे वयमासहइति
बहुलं प्रयोगदर्शनादिति । चित्स्वभाव आत्मा विषयी, जडस्व-
भावा बुद्धोन्द्रियदेहविषया विषयाः । एते हि चिदात्मानं विसि-
न्वन्ति अवबध्नन्ति स्वेन रूपेण निरूपणीयं कुर्वन्तीति यावत् ।
परस्परानध्यासहेतावत्यन्तवैलक्षण्ये दृष्टान्तस्तमःप्रकाशवदिति ।

नहि जातु कश्चित्समदाचरदृत्तिनी (१) प्रकाशतमसी परस्पर-
 त्मतया प्रतिपत्तुमर्हति । तदिदमुक्तमितरेतरभावानुपपत्तावि-
 ति । इतरेतरभाव इतरेतरत्वं, तादान्यमिति यावत् । तस्यानु-
 पपत्ताविति । स्यादेतत् । मा भूद्धर्मिणोः 'परस्परभावस्तद्धर्माणां
 तु जाञ्चैतन्यनित्यत्वानित्यत्वादीनामितरेतराध्यासो भविष्य-
 ति । दृश्यते हि धर्मिणोर्विवेकग्रहणेपि तद्धर्माणामध्यासो,
 यथा कुसुमाङ्गेदेन गृह्यमाणेपि स्फटिकमणावतिस्वच्छतया ज-
 पाकुसुमप्रतिबिम्बोद्गाह्निष्यरूपः स्फटिक इत्यारूप्यविभ्रम इ-
 त्यत उक्तम् । तद्धर्माणामपीति । इतरेतरत्र धर्मिणि धर्माणां
 भावो विनिमयस्तस्यानुपपत्तिः । अयमभिसंधिः । रूपवद्वि द्रव्य-
 मतिस्वच्छतया रूपवतो द्रव्यान्तरस्य तद्विवेकेन गृह्यमाणस्यापि
 कार्या गृह्णीयात्, चिदात्मा त्वरूपो विषयो न विषयच्छायामुद्गा-
 हयितुमर्हति । यथाङ्गः । “ शब्दगन्धरसानां च कीदृशी प्र-
 तिबिम्बता” इति । तदिह पारिशेष्याद्विषयविषयिणोरन्योन्यात्म-
 संभेदेनैव तद्धर्माणामपि परस्परसंभेदेन विनिमयात्मना भवि-
 तव्यं, तौ चेद्धर्मिणावत्यन्तविवेकेन गृह्यमाणावसंभिन्नौ, असं-
 भिन्नाः सुतरां तयोर्धर्माः, स्वाश्रयाभ्यां व्यवधानेन दूरापेतत्वात्,
 तदिदमुक्तं सुतरामिति । तद्विपर्ययेणेति । विषयविपर्ययेणेत्यर्थः ।
 मिथ्याशब्दो ऽपन्हववचनः । एतदुक्तं भवति । अध्यासो भेदाग्रहे-
 ण व्याप्तस्तिद्विरुद्धश्चेदास्ति भेदग्रहः संभेदाग्रहं निवर्तयंस्तद्व्याप्तम-
 ध्यासमपि निवर्तयतीति । मिथ्येति भवितुं युक्तं यद्यपि तथापीति
 योजना । इदमत्राकूतम् । भवेदेतदेवं यद्यहमित्यनुभवे आत्म-
 तत्त्वं प्रकाशतं, नत्वेतदस्ति । तथाहि । समस्तोपाध्यनवच्छिन्ना-
 नन्तानन्दचैतन्यैकारसमुदासीनमेकमद्वितीयमात्मतत्त्वं श्रुति-

(१) समुदाचरन्त्यौ, भेदेन भासमाने, वृत्ती, वर्तने, गयोस्ते तथा ॥

स्मृतीतिहासपुराणेषु गीयते । न चैतान्युपक्रमपरामर्शोपसंहारैः
क्रियासमभिचारेणैद्दगात्मतत्त्वमभिदधति तत्पराणि सन्ति श-
क्यानि शक्रेणाप्युपचरितार्थानि कर्तुम् । अभ्यासे हि भूयस्त्वम-
र्थस्य भवति, यथाहो दर्शनीयाहो दर्शनीयेति न न्यूनत्वं प्रागे-
वोपचरितत्वमिति । अहमनुभवस्तु प्रादेशिकमनेकविधशोकदुः-
खादिप्रपञ्चोपसृतमात्मानमादर्शयन् कथमात्मतत्त्वगोचरः कथं
वा ऽनुपस्रवः (१) । न च ज्येष्ठप्रमाणप्रत्यक्षविरोधादान्नायस्यैव
तदपेक्ष्याप्रामाण्यमुपचरितार्थत्वं चेति युक्तम् । तस्यापौरुषेय-
तया निरस्तसमस्तदोषाशङ्कस्य बोधकतया स्वतःसिद्धप्रमाणभा-
वस्य स्वकार्ये प्रमितावनपेक्षत्वात् । प्रमितावनपेक्षत्वेऽप्यत्यन्तौ प्रत्य-
क्षापेक्षत्वात्तद्विरोधादनुत्पत्तिलक्षणप्रामाण्यमिति चेन्न । उ-
त्यादकाप्रतिद्वन्द्वत्वात् । न ह्यागमज्ञानं सांख्यव्यवहारिकं प्रच-
क्षस्य प्रामाण्यमुपचरन्ति येन कारणाभावान्न भवेदपि तु तात्त्विक-
कम् । न च तत्तस्योत्यादकम् । अतात्त्विकप्रमाणभावभेदोपि
सांख्यव्यवहारिकप्रमाणेभ्यस्तत्त्वज्ञानोत्पत्तिदर्शनात् । तथा च वर्णे
ह्रस्वदोर्घत्वादयो ऽन्यधर्मा अपि समारोपितास्तत्त्वप्रतिपत्तिहे-
तवो, नहि लौकिका नाग इति वा नग इति वा पदात् कुञ्जरं
वा त्रुं वा प्रतिपद्यमाना भवन्ति भ्रान्ताः । न चानन्यपरं वाक्यं
स्वार्थउपचरितार्थं युक्तम् । उक्तं हि “ न विधौ परः शब्दार्थः ”
इति । ज्येष्ठत्वं चानपेक्षितस्य बाध्यत्वे चेतुर्न बाधकत्वे, रजत-
ज्ञानस्य ज्यायसः शुक्तिज्ञानेन कनीयसा बाधदर्शनात् । तद-
नपबाधने तदपबाधात्मनस्तस्योत्पत्तेरनुत्पत्तेः । दर्शितं च ता-
त्त्विकप्रमाणभावस्थानपेक्षितत्वम् । तथा च पारमर्षं सूत्रं, “पौ-
र्वापर्ये पूर्वद्वैर्बल्यं प्रकृतवत्” (अ० ६ पा० ५) इति । तथा

(१) विपर्यासशून्यः ॥

“पूर्वात्परबलीयस्त्वं तत्र नाम प्रतीयताम् । अन्योन्यनिरपेक्षाणां यत्र जन्म धियां भवे” इति । अपि च ये ऽप्यहंकारास्यदमात्मानमास्थिषत तैरप्यस्य न तात्त्विकत्वमभ्युपेतव्यम् । अहमिहैवास्मि सद्ने जानान इति सर्वव्यापिनः प्रादेशिकत्वेन ग्रहात् । उच्चतरगिरिशिखरवर्तिषु मद्घातरूषु भूयिष्ठस्य दूर्वाप्रवालनिर्भासप्रत्ययवत् । न चेदं देहस्य प्रादेशिकत्वमनुभूयते न त्वात्मन इति सांप्रतं, नाहं तदेवं भवत्यहमिति, गौणत्वे वा न जानामीति । अपि च परशब्दः परत्र लक्ष्यमाणगुणयोगेन वर्ततइति यत्र प्रयोक्तृप्रतिपत्त्रोः संप्रतिपत्तिः स गौणः स च भेदप्रत्ययपुरःसरः । तद्यथा नैयमिकाग्निहोत्रवचनो ऽग्निहोत्रशब्दः (अ० १ पा० ४) प्रकरणान्तरावधृतभेदे कौण्डपायिनामयनगते कर्मणि मासमग्निहोत्रं जृहोतीत्यत्र साध्यसादृश्येन गौणः (अ० ७ पा० ३) । माणवके चानुभवसिद्धभेदे सिंहात्सिंहशब्दः । न त्वहंकारस्य मुख्योर्थो निर्लुठितगर्भतया (१) देहादिभ्यो भिन्नो ऽनुभूयते येन परशब्दः शरीरादौ गौणो भवेत् । न चान्यन्तनिरूढतया गौणेपि न गौणत्वाभिमानः सार्धपादिषु तैलशब्दवदिति वेदितव्यम् । तत्रापि स्नेहात्तिलभवाङ्गदे सिद्धएव सार्धपादीनां तैलशब्दवाच्यत्वाभिमानो न त्वर्थयोस्तैलसार्धपथोरभेदाध्यवसायः । तस्मिद्धं गौणत्वमुभयदर्शिनो गौणमुख्यविवेकविज्ञानेन व्याप्तं तद्दिह व्यापकं विवेकज्ञानं निवर्तमानं गौणतामपि निवर्तयतीति । न च बालस्थविरशरीरभेदेपि सो ऽहमित्येकस्यात्मनः प्रतिसंधानाद्देहादिभ्यो भेदेनास्त्यात्मानभव इति वाच्यम् । परोक्षकाणां खल्वियं कथा न लौकिकानाम् । परोक्षका अपि

(१) निष्कृष्य लुठितः प्रतिभासितो गर्भोऽसाधारणाकारो यस्य स तथा तस्य भावस्तथा तथा ॥

हि व्यवहारसमये न लोकसामान्यमतिवर्तन्ते । वक्ष्यत्यनन्तर-
मेव हि भगवान् भाष्यकारः । “ पञ्चवादिभिश्चाविशेषादिति” ।
बाह्या अप्याहुः “ शास्त्रचिन्तकाः खल्वेवं विवेचयन्ति न प्रति-
पत्तार” इति । तत्पारिशेष्याच्चिदात्मगोचरमहंकारमहमिहा-
स्मि सदनइति प्रयुञ्जानो लौकिकः शरीराद्यभेदग्रहादात्मनः
प्रादेशिकत्वमभिमन्यते नभस इव घटमणिकर्मस्रिकाद्यपाध्यव-
च्छेदादिति युक्तमुत्पश्यामः । न चाहंकारप्रामाण्याय देहादि-
वदात्मापि प्रादेशिक इति युक्तम् । तदा खल्वयमणुपरिमाणो
वा स्याद्देहपरिमाणो वा । अणुपरिमाणत्वे स्थूलो ऽहं दीर्घ इति
च न स्यात् । देहपरिमाणत्वे तु सावयवतया देहवदनित्यत्वप्र-
सङ्गः । किं चास्मिन् पक्षे ऽवयवसमुदायो वा चेतयेत्प्रत्येकं वा
ऽवयवाः । प्रत्येकं चेतनत्वपक्षे बहूनां चेतनानां स्वतन्त्राणामेक-
वाक्यताभावादपर्यायं विरुद्धदिक्क्रियतया शरीरमुन्मथ्येत, अ-
क्रियं वा प्रसज्येत । समुदायस्य तु चैतन्ययोगे वृक्णएकस्मिन्न-
वयवे चिदात्मनो ऽप्यवयवो वृक्ण इति न चेतयेत् । न च बहू-
नामवयवानामविनाभावनियमो दृष्टो य एवावयवो विशीर्णस्तदा
तदभावे न चेतयेत् । विज्ञानालम्बनत्वेप्यहंप्रत्ययस्य भ्रान्तत्वं
तदवस्थमेव । तस्य स्थिरवस्तुनिर्भासत्वादस्थिरत्वाच्च विज्ञाना-
नाम् । एतेन स्थूलो ऽहमन्धोहं गच्छामीत्यादयोप्यध्यासतया
व्याख्याताः । तदेवमुक्तक्रमेणाहंप्रत्यये पूतिकूष्माण्डीकृते भग-
वती श्रुतिरप्रत्यूहं कर्तृत्वभोक्तृत्वसुखदुःखशोकाद्यात्मत्वमहम-
नुभवप्रसञ्जितमात्मनो निषेद्धुमर्हतीति । तदेवं सर्वप्रवादिश्रु-
तिस्मृतीतिहासपुराणप्रथितमिथ्याभावस्याहंप्रत्ययस्य स्वरूप-
निमित्तफलैरूपव्याख्यानमन्योन्यस्मिन्नित्यादि । अत्र चान्यो-
न्यस्मिन् धर्मिणि आत्मशरीरादावन्योन्यात्मकतामध्यस्याह-

।भदं शरारादीति । इदमिति च वस्तुतो न प्रतीतितः । लोक-
व्यवहारो लोकानां व्यवहारः स चायमहमिति व्यपदेशः । इ-
तिशब्दसूचितश्च शरीराद्यनुकूलं प्रतिकूलं च प्रमेयजानं प्रमाणेन
प्रमाय तदुपादानपरिवर्जनादिः । अन्योन्यधर्माश्चाध्यस्यान्यो-
न्यस्मिन् धर्मिणि देहादिधर्मान् जन्ममरणजराव्याध्यादीना-
त्मनि धर्मिणि अद्यस्तदेहात्मभावे समारोप्य तथा चैतन्यादी-
नात्मधर्मान् देहादावध्यस्तात्मभावे समारोप्य ममेदं जरामर-
णपुत्रपशुस्त्रायादीति व्यवहारो व्यपदेश, इतिशब्दसूचितश्च
तदनुरूपः प्रवृत्त्यादिः । अत्र चाध्यासव्यवहारक्रियाभ्यां यः कर्तो-
न्नीतः स समान इति समानकर्तृकत्वेनाध्यस्य व्यवहार इत्युप-
पन्नम् । पूर्वकालत्वसूचितमध्यासस्य व्यवहारकारणत्वं ह्यचयति,
मिथ्याज्ञाननिमित्तो व्यवहारः । मिथ्याज्ञानमध्यासस्तन्निमि-
त्तस्तज्ञावाभावानुविधानाद्भवहारभावाभावयोरित्यर्थः । तदेव-
मध्यासस्वरूपं फलं च व्यवहारमुक्त्वा तस्य निमित्तमाह । इत-
रेतराविवेकेन । विवेकाग्रहेणेत्यर्थः । अथाविवेक एव कस्मान्न
भवति, तथा च नाध्यास इत्यत आह । अत्यन्तविविक्तयोर्धर्म-
धर्मिणोः परमार्थतो धर्मिणोरतादात्म्यं विवेको धर्माणां चासं-
कीर्णता विवेकः । स्यादेतत् । विविक्तयोर्वस्तुसतोर्भेदाग्रहनिब-
न्धनस्तादात्म्यविभ्रमो युज्यते शुक्तेरिव रजताङ्गेदाग्रहे रजत-
तादात्म्यविभ्रमः । इह तु परमार्थसतश्चिदात्मना न भिन्नं
देहाद्यस्ति वस्तुसत्तत्कुतश्चिदात्मनो भेदाग्रहः कुतश्च तादा-
त्म्यविभ्रम इत्यत आह । सत्यानृते मिथुनीकृत्य, विवेकाग्रहा-
दध्यस्येति योजना । सत्यं चिदात्मा, ऽनृतं बुद्धीन्द्रियदेहादि, ते
द्वे धर्मिणी मिथुनीकृत्य, युगलीकृत्येत्यर्थः । न च संवृत्तिपरमा-
र्थसतोः पारमार्थिकं मिथुनमस्तीत्यभूततज्ञावार्थस्य चेः प्रयोगः ।

एतदुक्तं भवति । अप्रतीतस्थारोपायोगादारोप्यस्य प्रतीतिरूप-
युज्यते न वस्तुसत्तेति । स्यादेतत् । आरोप्यस्य प्रतीतौ सत्यां
पूर्वदृष्टस्य समारोपः समारोपनिबन्धना च प्रतीतिरिति दुर्वारं
परस्परश्रयत्वमित्यत आह । नैसर्गिक इति । स्वाभाविको ऽना-
दिरयं व्यवहारः । व्यवहारानादितया तत्कारणस्याध्यासस्या-
नादितोक्ता । ततश्च पूर्वपूर्वमिथ्याज्ञानोपदर्शितस्य बुद्धीन्द्रिय-
शरीरादेरुत्तरोत्तराध्यासोपयोग इत्यनादित्वाद्दीजाङ्गुरवन्न प-
रस्परश्रयत्वमित्यर्थः ।

स्यादेतत् । अद्वा पूर्वप्रतीतिमात्रमुपयुज्यते आरोपे, न तु प्र-
तीयमानस्य परमार्थसत्ता । प्रतीतिरेव त्वत्यन्तासतो गगनक-
मलिनीकल्पस्य देहेन्द्रियादेर्नोपपद्यते । प्रकाशमानत्वमेव हि
चिदात्मनो ऽपि सत्त्वं न तु तदतिरिक्तं सत्तासामान्यसमवायो-
र्थक्रियाकारिता वा, द्वैतापत्तेः । सत्तायाश्चार्थक्रियाकारिता-
याश्च सत्तान्तरार्थक्रियाकारितान्तरकल्पने ऽनवस्थापातात् प्र-
काशमानतैव सत्ता ऽभ्युपेतव्या । तथा च देहादयः प्रकाशमा-
नत्वान्नासन्तश्चिदात्मवद् असत्त्वे वा न प्रकाशमानास्तत् कथं
सत्यानृतयोर्मिथुनीभावस्तदभावे वा कस्य कुता भेदाग्रहस्तद-
संभवे कुतो ऽध्यास इत्याशयवानाह । आह आक्षेप्रा कोयम-
ध्यासो नाम । क इत्याक्षेपे । समाधाता लोकसिद्धमध्यासलक्ष-
णमाचक्ष्णा एवाक्षेपं प्रतिक्षिपति । उच्यते । स्मृतिरूपः परञ्च
पूर्वदृष्टावभासः । अवसन्नो ऽवमतो वा भासो ऽवभासः । प्रत्य-
यान्तरबाधश्चास्यावसादेो ऽवमानो वा । एतावता मिथ्याज्ञान-
मित्युक्तं भवति । तस्येदमुपव्याख्यानं पूर्वदृष्टेत्यादि । पूर्वदृष्टस्या-
वभासः पूर्वदृष्टावभासः । मिथ्याप्रत्ययश्चारोपविषयारोपणीयस्य
मिथुनमन्तरेण न भवतीति पूर्वदृष्टग्रहणेनानृतमारोपणीयमुप-

स्वापयति, तस्य च दृष्टत्वमात्रमुपयुज्यते न वस्तुसत्तेति दृष्टग्रहणं
तथापि वर्तमानं दृष्टं दर्शनं नारोपोपयोगीति पूर्वत्युक्तं, तत्र पू-
र्वदृष्टं स्वरूपेण सदप्यारोपणीयतया ऽनिर्वाच्यमित्यनृतम् आरो-
पविषयं सत्यमाह । परत्रेति । परत्र शुक्तिकादौ परमार्थसति,
तदनेन सन्थानृतमित्युनमुक्तम् । स्यादेतत् । परत्र पूर्वदृष्टावभास
इत्यलक्षणमतिव्यापकत्वात् । अस्ति हि स्वस्तिमत्या गवि पूर्व-
दृष्टस्य गोत्वस्य परत्र कालाच्यामवभासः । अस्ति च पाटलिपु-
त्रे पूर्वदृष्टस्य देवदत्तस्य परत्र माहिष्कन्थामवभासः समीचीनः ।
अवभासपदं च समीचीने ऽपि प्रत्यये प्रसिद्धं यथा नीलस्याव-
भासः पीतस्यावभास इत्यत आह । स्मृतिरूप इति । स्मृते
रूपमिव रूपमस्येति स्मृतिरूपः । असन्निहितविषयत्वं च स्मृ-
तिरूपत्वं सन्निहितविषयं च प्रत्यभिज्ञानं समीचीनमिति ना-
तिव्याप्तिः । नाप्यव्याप्तिः स्वप्नज्ञानस्यापि स्मृतिविभ्रमरूपस्यैवं-
रूपत्वात्तत्रापि हि स्मर्यमाणे पित्रादौ निद्रोपस्रववशादसन्निधा-
नपरामर्शं तत्रतत्र पूर्वदृष्टस्यैव सन्निहितदेशकालत्वस्य समा-
रोपः । एवं पीतः शङ्खस्तिक्तो गुड इत्यत्राप्येतस्मिन् योजनीयम् ।
तथाहि । बहिर्विनिर्गच्छदत्यच्छनयनरश्मिसंपृक्तपित्तद्रव्यवर्ति-
नों पीततां पित्तरक्षितामनुभवन् शङ्खं च दोषाच्छादितशु-
क्लिमानमनुभवन् पीततायाश्च शङ्खसंबन्धमननुभवन्नसंबन्धा-
ग्रहणसारूप्येण पीतं तपनीयपिण्डं पीतं बिल्वफलमित्यादौ
पूर्वदृष्टं सामानाधिकरण्यं पीतत्वशङ्खत्वयोरारोप्याह पीतः
शङ्ख इति । एतेन तिक्तो गुड इति प्रत्ययो व्याख्यातः । एवं वि-
ज्ञात्पुरुषाभिमुखेष्वादर्शादकादिषु स्वच्छेषु चारुषु तेजो लग्न-
मपि बलीयसा सौर्येण तेजसा प्रतिघोतः प्रवर्णितं मुखसंयुक्तं
मुखं ग्राह्यदोषवशात्तद्देशतामनभिमुखतां च मुखस्याग्राह्य-

पूर्वदृष्टाभिमुखादर्शोदकदेशतामाभिमुख्यं च मुखस्यारोप-
यतीति प्रतिबिम्बविभ्रमोपि लक्षितो भवति । एतेन द्विचन्द्रदि-
ङ्मोहालातचक्रगन्धर्वनगरवंशोरगादिविभ्रमेष्वपि यथासंभवं
लक्षणं योजनीयम् । एतदुक्तं भवति । न प्रकाशमानतामात्रं स-
त्त्वं येन देहेन्द्रियादेः प्रकाशमानतया सङ्गावो भवेत् । नहि स-
र्पादिभावेन रज्ज्वादयो वा स्फटिकादयो वा रक्तादिगुणयो-
गिनो न प्रतिभासन्ते प्रतिभासमाना वा भवन्ति तदात्मानस्त-
द्वर्माणो वा । तथा सति मरुषु मरीचिचयमुच्चावचमुच्चलत्तुङ्ग-
तरङ्गभङ्गमालेयमभ्यर्णमवतीर्णा मन्दाकिनोत्यभिसंधाय प्रवृत्तः
स्यात् तोयमापीय पिपासामुपशमयेत् । तस्मादकामेनापि आ-
रोपितस्य प्रकाशमानस्यापि न वस्तुसत्त्वमभ्यपगमनीयम् । न च
मरीचिहूपेण सलिलमवस्तुसत् स्वरूपेण तु परमार्थसदेव दे-
हेन्द्रियादयस्तु स्वरूपेणापि असन्त इत्यनुभवागोचरत्वात्कथ-
मारोप्यत इति सांप्रतम् । यतो यद्यसन्तो नानुभवगोचराः कथं
तर्हि मरीचादीनामसतां तोयतयानुभवगोचरत्वं, न च स्वरूप-
सत्त्वेन तोयात्मनापि सन्तो भवन्ति । यद्यच्येत नाभावो नाम
भावादन्वः कश्चिदस्ति अपि तु भाव एव भावान्तरात्मनाऽभावः
स्वरूपेण तु भावः । यथाङ्गः । भावान्तरमभावो हि कया चित्तु
व्यपेक्षयेति । ततश्च भावात्मनोपाख्येयतयास्य युज्येतानुभव-
गोचरता, प्रपञ्चस्य पुनरन्वन्तासतो निरस्तसमस्तसामर्थ्यस्य
निरस्तत्वस्य कुतोनुभवावषयभावः कुतो वा चिदात्मन्यारोपः । न
च विषयस्य समस्तसामर्थ्यस्य विरहेपि ज्ञानमेव तत्तादृशं स्वप्र-
त्ययसामर्थ्यासादितादृष्टान्तसिद्धस्वभावभेदमुपजातमसतः प्र-
काशनं तस्मादसत्प्रकाशनशक्तिरेवाविद्योत सांप्रतम् । यतो
येयमसत्प्रकाशनशक्तिर्विज्ञानस्य किं पुनरस्याः शक्यमस-

दिति चेत् । किमतत्कार्यमाद्योस्विदस्या ज्ञाप्यं, न तावत्कार्यं, मसतस्तत्त्वानुपपत्तेः । नापि ज्ञाप्यं, ज्ञानान्तरानुपलब्धेः । अनवस्थापाताच्च । विज्ञानस्वरूपमेवासतः प्रकाश इति चेत्, कः पुनरेष सदसतोः संबन्धः । असदधीननिरूपणत्वं सतो ज्ञानस्यासता संबन्ध इति चेत् । अहो वतायमतिनिर्वृत्तः प्रत्ययतपस्वी यस्यासत्यपि निरूपणमायतने न च प्रत्ययस्तत्राद्यत्ते किं चित् । असत् आधारत्वायोगात् । असदन्तरेण प्रत्ययो न प्रथते इति प्रत्ययस्यैवैष स्वभावो न त्वसदधीनमस्य किं चिदिति चेत्, अहो वतास्यासत्पक्षपातो यदयमतदुत्पत्तिरतदात्मा च तदविनाभावनियतः प्रत्यय इति । तस्मादत्यन्तासन्नः शरीरेन्द्रियादयो निस्तत्त्वा नानुभवविषया भवितुमर्हन्तीति । अत्र ब्रूमः । निस्तत्त्वं चेन्नानुभवगोचरस्तत्किमिदानीं मरोच्योपि तोयात्मना सत्त्वा यदनुभवगोचराः स्युर्न सत्त्वास्तदात्मनां मरोचीनामसत्त्वात् । द्विविधं च वस्तुनां तन्त्वं सत्त्वमसत्त्वं च, तत्र पूर्वं स्वतः परं तु परतः । यथाहुः । स्वरूपपररूपाभ्यां नित्यं सदसदात्मके । वस्तुनि ज्ञायते किं चिद्रूपं कैश्चित्कदा च नेति । तत्किं मरोचिषु तोयनिर्भासप्रत्ययस्तत्त्वगोचरः । तथा च समोचीन इति न भ्रान्तो नापि बाध्येत । अहो न बाध्येत यदि मरोचीनतोयात्मतत्त्वान् अतोयात्मना गृह्णीयात् । तोयात्मना तु गृह्णन् कथमभ्रान्तः कथं वा ऽबाध्यः । इत्त तोयाभावात्मनां मरोचीनां तोयभावात्मत्वं तावन्न सत् । तेषां तोयाभावाद्भेदेन तोयभावात्मतानुपपत्तेः । नाप्यसत् । वस्त्वन्तरमेव हि वस्त्वन्तरस्यासत्त्वमास्थीयते भावान्तरमभावोन्यो न कश्चिदनिरूपणादिति वदद्भिः । न चारोपितं रूपं वस्त्वन्तरं तद्वि मरोच्यो वा भवेद् गङ्गादिगतं तोयं वा । पूर्वस्मिन् कल्पे

मरीचय इति प्रत्ययः स्यात् न तोयमिति । उत्तरस्मिंस्तु गङ्गायां तोयमिति स्यान्न पुनरिच्छेति । देशभेदास्मरणे तोयमिति स्यान्न पुनरिच्छेति । न चेदमत्यन्तमसन्निरस्तसमस्तस्वरूपमलीकमेवास्त्विति सांप्रतम् । तस्यानुभवगोचरत्वानुपपत्तेरित्युक्तमधस्तात् । तस्मान्न सत् । नापि सदसत्, परस्परविरोधादिति अनिर्वाच्यमेवारोपणोयं मरीचिषु तोयमाख्येयं तदनेन क्रमेणाध्यस्तं तोयं परमार्थतोयमिव । अत एव पूर्वदृष्टमिव । तन्त्वतस्तु न तोयं न च पूर्वदृष्टं किं त्वनूतमनिर्वाच्यम् । एवं च देहेन्द्रियादिप्रपञ्चोपनिर्वाच्योऽपूर्वोपि पूर्वमिथ्याप्रत्ययोपदर्शित इव परत्र चिदात्मन्यध्यस्यतइति उपपन्नमध्यासलक्षणयोगाद्देहेन्द्रियादिप्रपञ्चबाधनं चोपपादयिष्यते । चिदात्मा तु श्रुतिस्मृतौ तिद्वासपुराणगोचरस्तन्मूलतदविरुद्धन्यायनिर्णीतशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावः सत्त्वेनैव निर्वाच्योऽबाधितः स्वयंप्रकाशतैवाऽस्य सत्ता सा च स्वरूपमेव चिदात्मनो न तु तदतिरिक्तं सत्तासामान्यसमवायैर्यक्रियाकारिता वा इति सर्वमवदातम् । स चायमेवलक्षणकोध्यासोऽनिर्वचनीयः सर्वेषामेव संमतः परीक्षकाणां तद्भेदे परं विप्रतिपत्तिरित्यनिर्वचनीयतां द्रढयितुमाह तं के चिदन्यत्राऽन्यधर्माध्यास इति वदन्ति ॥ अन्यधर्मस्य, ज्ञानधर्मस्य रजतस्य, ज्ञानाकारस्येति यावत्, अध्यासोन्यत्र बाधे । सौत्रान्तिकनये तावद्वाङ्मस्ति वस्तुसत्तत्र ज्ञानाकारस्यारोपः । विज्ञानवादिनामपि यद्यपि न बाध्वां वस्तुसत्तथाप्यनाद्यविद्यावासनारोपितमलीकं बाध्वां तत्र ज्ञानाकारस्यारोपः । उपपत्तिश्च यद्यादृशमनुभवसिद्धं रूपं तत्तादृशमेवाभ्युपेतव्यमित्युत्सर्गान्यथास्वं पुनरस्य बलवद्वाधकप्रत्ययवशाद्भेदं रजतमिति च बाधस्येदंतामात्रबाधेनोपपत्तौ न रजतगोचरतोचिता । रजतरथ धर्मिणो

बाधे हि रजतं च तस्य च धर्म इदन्ता बाधिते भवेताम्, तद्वर-
मिदन्तैशस्य धर्मो बाध्यतां न पुना रजतमपि धर्मि, तथा च र-
जतं बहिर्बाधितमर्थादान्तरे ज्ञाने व्यवतिष्ठतइति ज्ञानाकार-
स्य बहिरध्यासः सिध्यति । के चित्तु ज्ञानाकारख्यातावपरि-
तुष्यन्तो वदन्ति । यत्र यदध्यासस्तद्विवेकाग्रचिन्निबन्धनो भूम
इति । अपरितोषकारणं चाहुः । विज्ञानाकारता रजतादेरनु-
भवाद्वा व्यवस्थाप्येतानुमानाद्वा । तत्रानुमानमुपरिष्ठान्निराक-
रिष्यते । अनुभवो ऽपि रजतप्रत्ययो वा स्याद् बाधकप्रत्ययो
वा । न तावद्भ्रजतानुभवः । स हीदंकारास्पदं रजतमावेदयति न
त्वान्तर, मच्चमिति हि तदा स्यात् प्रतिपत्तुः प्रत्ययादव्यतिरे-
कात् । भ्रान्तं विज्ञानं स्वाकारमेव बाह्यतया ऽध्यवस्यति । त-
था च नाहंकारास्पदमस्य गोचरो ज्ञानाकारता पुनरस्य बा-
धकप्रत्ययप्रवेदनोयेति चेत्, चन्त बाधकप्रत्ययमालोचयत्वायु-
ष्यान् । किं पुरोवर्ति द्रव्यं रजताद्विवेचयत्याहो ज्ञानाकारता-
मप्यस्य दर्शयति । तत्र ज्ञानाकारतोपदर्शनव्यापारं बाधकप्र-
त्ययस्य ब्रवाणः श्लाघनीयप्रज्ञो देवानांप्रियः । पुरोवर्ति त्वप्रतिषे-
धादर्थादस्य ज्ञानाकारतेति चेत्, न । असन्निधानाग्रचिन्निषेधाद्
असन्निहितो भवति प्रतिपत्तुरत्यन्तसन्निधानं त्वस्य प्रतिपत्ता-
त्मकं कुतस्थं, न चैव रजतस्य निषेधो न चेदन्तायाः, किं तु । वि-
वेकाग्रचप्रसञ्चितस्य रजतव्यवहारस्य । न च रजतमेव शुक्ति-
कायां प्रसञ्चितं रजतज्ञानेन, नहि रजतनिर्भासस्य शुक्तिका-
लम्बनं युक्तमनुभवविरोधात् । न खलु सत्तामात्रेणालम्बनम्,
अतिप्रसङ्गात् । सर्वेषामर्थानां सत्त्वाविशेषादालम्बनत्वप्रसङ्गात् ।
नापि कारणत्वेन, इन्द्रियादीनामपि कारणत्वात् । तथा च भास-
मानतैवालम्बनार्थः । न च रजतज्ञाने शुक्तिका भासतइति

कथमालम्बनं भासमानताभ्युपगमे वा कथं नानुभवविरोधः ।
 अपि चेन्द्रियादीनां समीचीनज्ञानोपजनने सामर्थ्यमुपलब्ध-
 मिति कथमेभ्यो मिथ्याज्ञानसंभवः । दोषसहितानां तेषां मि-
 थ्याप्रत्यये ऽपि सामर्थ्यमिति चेत्, न । दोषाणां कार्योपजनन-
 सामर्थ्यविघातमात्रे हेतुत्वात् । अन्यथा दुष्टादपि कुटजबीजाद्
 वटाङ्कुरोत्पत्तिप्रसङ्गान् । अपि च स्वगोचरव्यभिचारे विज्ञानानां
 सर्वत्रानाश्वासप्रसङ्गः । तस्मात् सर्वं ज्ञानं समीचीनमाख्येयम् ।
 तथा च रजतमिदमिति च द्वे विज्ञाने स्मृत्यनुभवरूपे तत्रेदमि-
 ति पुरोवर्तिद्रव्यमात्रग्रहणं दोषवशात् तद्गतशुद्धिस्त्वसामा-
 न्यविशेषस्याग्रहात् तन्मात्रं च गृहीतं सदृशतया संस्कारोद्दो-
 षक्रमेण रजते स्मृतिं जनयति । सा च गृहीतगृहणस्वभा-
 वापि दोषवशाद्गृहीतत्रांशप्रमोषाद् गृहणमात्रमवतिष्ठते । त-
 था च रजतस्मृतेः पुरोवर्तिद्रव्यमात्रग्रहणस्य च मिथः स्वरू-
 पतो विषयतश्च भेदाग्रहात् सन्निसितरजतगोचरज्ञानसारू-
 प्येणेदं रजतमिति भिन्ने अपि स्मरणग्रहणे अभेदव्यवहारं च
 सामानाधिकरणव्यवदेशं च प्रवर्तयतः, क्वचित्पुनर्यद्ग्रहणैव मि-
 थो गृहीतभेदे, यथा पीतः शङ्ख इति । अत्र हि विनिर्गच्छन्न-
 यनरश्मिवर्तिनः पित्तद्रव्यस्य काचस्येव स्वरूपस्य पीतत्वं गृह्य-
 णं पित्तं तु न गृह्यते, शङ्खेऽपि दोषवशात् शुद्धगुणरहितः स्वरू-
 मात्रेण गृह्यते । तदनयोर्गुणगुणिनोरसंसर्गाग्रहसारूप्यात्
 तिततपनीयपिण्डप्रत्ययाविशेषेणाभेदव्यवहारः सामानाधिकर-
 णव्यवदेशश्च, भेदाग्रहप्रसञ्जिताभेदव्यवहारबाधनाच्च नेद-
 मिति विवेकप्रत्ययस्य बाधकत्वमप्युपपद्यते, तदुपपत्तौ च प्रा-
 तनस्य प्रत्ययस्य भ्रान्तत्वमपि लोकसिद्धं सिद्धं भवति । त-
 दाद्यथार्थाः सर्वे विप्रतिपक्षाः संदेहविभ्रमाः, प्रत्ययत्वात्,

घटादिप्रत्ययवत् । तदिदमुक्तं यत्र यदध्यास इति । यस्मिन् शु-
 क्तिकादौ यस्य रजतादेरध्यास इति लोकप्रसिद्धिः नासावन्य-
 याख्यातिनिबन्धना, किं तु गृहीतस्य रजतादेस्तस्मरणस्य च
 गृहीततांशप्रमोषेण गृहीतमात्रस्य य इदमिति पुरोवस्थिता-
 द्रव्यमात्रात्तत्प्रज्ञानाच्च विवेकस्तदग्रहणनिबन्धनो भ्रमः । भा-
 न्तत्वं च ग्रहणस्मरणयोरितरेतरसामानाधिकरण्यव्यपदेशो र-
 जतादिव्यवहारश्चेति । अन्ये त्वत्राप्यपरितुष्यन्तो यत्र यदध्या-
 सस्तस्यैव विपरोतधर्मत्वकल्पनामाचक्षते । अत्रेदमाकृतम् । अ-
 स्ति तावद्भ्रजतार्थिनो रजतमिदमिति प्रत्ययात्पुरोवर्तिनि द्रव्ये
 प्रवृत्तिः सामानाधिकरण्यव्यपदेशश्चेति सर्वजनोक्तम् । तदेतन्न
 तावद्ग्रहणस्मरणयोस्तद्गोचरयोश्च मिथो भेदाग्रहमात्राङ्गवि-
 तुमर्हति । ग्रहणनिबन्धनौ हि चेतनस्य व्यवहारव्यपदेशौ
 कथमग्रहणमात्राङ्गवेताम् । ननूक्तं नाग्रहणमात्रात्किं तु
 ग्रहणस्मरणे एव मिथः स्वरूपतो विषयतश्चागृहीतभेदे स-
 मीचीनपुरस्थितरजतविज्ञानसादृश्येन अभेदव्यवहारं सामा-
 नाधिकरण्यव्यपदेशं च प्रवर्तयतः । अथ समीचीनज्ञान-
 सादृश्यमनयोर्गृह्यमाणं वा व्यवहारप्रवृत्तिचेतुरगृह्यमाणं
 वा सत्तामात्रेण गृह्यमाणे ऽपि समीचीनज्ञानसादृश्यमनयो-
 रिदमिति रजतमिति च ज्ञानयोरिति ग्रहणमथ वा त-
 योरेव स्वरूपतो विषयतश्च मिथो भेदाग्रह इति गृह्यणम् । तत्र
 न तावत्समीचीनज्ञानसदृशी इति ज्ञानं समीचीनज्ञानवद्ग्रह-
 ष्यप्रवर्तकम् । नहि गोसदृशो गवय इति ज्ञानं गवार्थिनं
 गवये प्रवर्तयति । अनयोरेव भेदाग्रह इति तु ज्ञानं पराक्षतं,
 नहि भेदाग्रहे ऽनयोरिति भवति, अनयोरिति गृहे भेदाग्रह-
 णमिति च भवति । तस्मात्सत्तामात्रेण भेदाग्रहो ऽगृहीत एव

व्यवहारचेतुरिति वक्तव्यम् । तत्र किमयमारोपोत्पादक्रमेण व्यवहारचेतुराद्यो अनुत्पादितारोप एव खत इति । वयं तु पश्यामः । चेतनव्यवहारस्याज्ञानपूर्वकत्वानुपपत्तेरारोपज्ञानोत्पादक्रमेणैवेति । ननु सत्यं चेतनव्यवहारो नाज्ञानपूर्वकः किं त्वविदितविवेकग्रहणस्मरणपूर्वक इति । मैवम् । नहि रजतप्रातिपदिकार्थमात्रस्मरणं प्रवृत्तावुपयुज्यते । इदंकारास्पदाभिमुखी खलु रजतार्थिनां प्रवृत्तिरित्यविवादम् । कथं चायमिदंकारास्पदे प्रवर्तते, यदि तु न तदिच्छेत् । अन्यदिच्छेत्यन्यत्करोतीति व्याहृतम् । न चेदिदंकारास्पदं रजतमिति जानीयात्कथं रजतार्थी तदिच्छेत् । यद्यतथात्वेनाग्रहणादिति ब्रूयात्स च प्रतिवक्तव्यो ऽथ तथात्वेनाग्रहणात्कस्मान्नोपेक्षेतेति । सोऽयमुत्पादानोपेक्षाभ्यामभिमत आकृत्यमाणश्चेतनो ऽव्यवस्थित इदंकारास्पदे रजतसमारोपेणोत्पादान एव व्यवस्थाप्यत इति भेदाग्रहः समारोपोत्पादक्रमेण चेतनप्रवृत्तिचेतुः । तथाहि । भेदाग्रहादिदंकारास्पदे रजतत्वं समारोप्य तज्जातीयस्योपकारचेतुभावमनुचिन्थ्य तज्जातीयतयेदंकारास्पदे रजते तमनुमाय तदर्थी प्रवर्तते इत्यानुपूर्व्यं सिद्धम् । न च तटस्थरजतस्मृतिरिदंकारास्पदस्योपकारचेतुभावमनुमापयितुमर्हति । रजतत्वस्य चेतोरपक्षधर्मत्वात् । एकदेशदर्शनं खल्वनुमापकं न त्वनेकदेशदर्शनम् । यथाहुः । ज्ञातसंबन्धस्यैकदेशदर्शनादिति । समारोपे त्वेकदेशदर्शनमस्ति । तत्सिद्धमेतद्विवादाध्यासितं रजतादिज्ञानं पुरोवर्तिवस्तुविषयं रजताद्यर्थिनस्तत्र नियमेन प्रवर्तकत्वात् । यद्यदर्थिनं यत्र नियमेन प्रवर्तयति तज्ज्ञानं तद्विषयं, यथोभयसिद्धसमीचीनरजतज्ञानं, तथा चेदं, तस्मात्तथेति । यच्चोक्तमनवभासमानतया न शुक्तिरालम्बनमिति, तत्र भवा-

न् पृष्टो व्याचष्टां, किं शुक्तिकात्वस्येदं रजतमिति ज्ञानं प्रत्यना-
लम्बनत्वमाहोस्विद् द्रव्यमात्रस्य पुरःस्थितस्य सितभास्वरस्य ।
यदि शुक्तिकात्वस्यानालम्बनत्वम्, अद्वा । उत्तरस्थानालम्बनत्वं
ब्रुवाणस्य तवैवानुभवविरोधः । तथाहि । रजतमिदमित्यनुभव-
न्ननुभविता पुरोवर्ति वस्त्वङ्गुल्यादिना निर्दिशति । दृष्टं च दु-
ष्टानां कारणानामौत्सर्गिककार्यप्रतिबन्धेन कार्यान्तरोपजनन-
सामर्थ्यम् । यथा दावाग्निदग्धानां वेत्रबीजानां कदलीकाण्ड-
जनकत्वम्, भस्मकदुष्टस्य चौदर्यस्य तेजसो बह्वन्नपचनमिति ।
प्रत्यक्षबाधापहृतविषयं च विभ्रमाणां यथार्थत्वानुमानमाभा-
सो ज्ञतवदानुष्णत्वानुमानवत् । यच्चोक्तं मिथ्याप्रत्ययस्य व्य-
भिचारे सर्वप्रमाणेष्वनाशवास इति । तद्बोधकत्वेन स्वतः प्रा-
माण्यं नाव्यभिचारेणेति व्युत्पादयङ्गिरस्माभिः परिहृतं न्या-
यकणिकायामिति नेह प्रतन्यते । दिङ्मात्रं चास्य स्मृतिप्रमो-
षभङ्गस्योक्तम् । विस्तरस्तु ब्रह्मतत्त्वसमीक्षायामवगन्तव्य इति
तदिदमुक्तम् । “ अन्ये तु यत्र यदध्यासस्तस्यैव विपरीतधर्म-
कल्पनमाचक्षतइति” । यत्र शुक्तिकादौ यस्य रजतादेरध्यास-
स्तस्यैव शुक्तिकादेर्विपरीतधर्मकल्पनं रजतत्वधर्मकल्पनमिति
योजना । ननु सन्तु नाम परीक्षकाणां विप्रतिपत्तयः प्रकृते तु
किमायातमित्यत आह । “ सर्वथापि त्वन्यस्यान्यधर्मकल्पनां न
व्यभिचरति” । अन्यस्यान्यधर्मकल्पनाऽनृतता, सा चानिर्वच-
नीयतेत्यधस्तादुपपादितम् । तेन सर्वेषामेव परीक्षकाणां मते
ऽन्यस्यान्यधर्मकल्पनानिर्वचनीयता ऽवश्यंभाविनीत्यनिर्वचनी-
यता सर्वतन्त्रसिद्धान्त इत्यर्थः । अस्थानिवादिभिरकामैरपि
सामानाधिकरण्यव्यपदेशप्रवृत्तिनियमस्तेष्वेवादिदमभ्युपेयमिति
भावः । न केवलमियमनृतता परीक्षकाणां सिद्धा ऽपि तु लौ-

क्रिकानामपीत्याह । “ तथा च लोके ऽनुभवः । शुक्तिका हि रजतवदवभासतइति” । न पुना रजतमिदमिति शेषः । स्यादेतत् । अन्यस्थान्यात्मताविभ्रमो लोकसिद्धः, एकस्य त्वभिन्नस्य भेदभ्रमो न दृष्ट इति कुतश्चिदात्मनो ऽभिन्नानां जीवानां भेदविभ्रम इत्यत आह । “ एकश्चन्द्रः सद्वितीयवदिति” ॥

पुनरपि चिदात्मन्यध्यासमाक्षिपति । “ कथं पुनः प्रत्यगात्मन्यविषये ऽध्यासो विषयतद्दर्माणाम्” । अयमर्थः । चिदात्मा प्रकाशते न वा । न चेत् प्रकाशते, कथमस्मिन्नध्यासो विषयतद्दर्माणाम् । न खल्वप्रतिभासमाने पुरोवर्तिनि द्रव्ये रजतस्य वा तद्दर्माणां वा समारोपः संभवतीति । प्रतिभासे वा न तावदयमात्मा जडो घटादिवत् पराधीनप्रकाश इति युक्तम् । न खलु स एव कर्ता च कर्म च भवति, विरोधात्, परसमवेतक्रियाफलशालि हि कर्म, न च ज्ञानक्रिया परसमवायिनोति कथमस्यां कर्म, न च तदेव स्वं च परं च, विरोधात् । आत्मान्तरसमवायाभ्युपगमे तु ज्ञेयस्यात्मनो ऽनात्मत्वप्रसङ्गः । एवं तस्यतस्येत्यनवस्थाप्रसङ्गः । स्यादेतत् । आत्मा जडोपि सर्वार्थज्ञानेषु भासमानोपि कर्तैव न कर्म, परसमवेतक्रियाफलशालित्वाभावात् । चैत्रवत् । यथा हि चैत्रसमवेतक्रियया चैत्रनगरप्राप्तावुभयसमवेतायामपि क्रियमाणायां नगरस्यैव कर्मता परसमवेतक्रियाफलशालित्वात् । न तु चैत्रस्य क्रियाफलशालिनो ऽपि, चैत्रसमवायाद्गमनक्रियाया इति । तन्न । श्रुतिविरोधात् । श्रूयते हि ‘ सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म’ इति । उपपद्यते च । तथाहि । योयमर्थप्रकाशः फलं यस्मिन्नर्थश्च आत्मा च प्रथते स किं जडः स्वयंप्रकाशो वा । जडश्चेद्विषयात्मानावपि जडाविति कस्मिन् किं प्रकाशेताविशेषात्, इति प्राप्तमान्द्यमशेषस्य जगतः । तथा

चाभाषकः । 'अन्धस्येवान्धस्यस्य विनिपातः पदेपदे' न च
 निलीनमेव विज्ञानमर्थात्मानौ ज्ञापयति चक्रुरादिवदिति वा-
 च्यम् । ज्ञापनं हि ज्ञानजननं, जनितं च ज्ञानं जडं सञ्ज्ञोक्तदू-
 षणमतिवर्तेतेति । एवमुत्तरोत्तराण्यपि ज्ञानानि जडानोत्पन्नव-
 स्था । तस्मादपराधीनप्रकाशा संविदुपेतव्या । तथापि किमा-
 शान्तं विषयात्मनोः स्वभावजडयोः । एतदाशान्तं यत्तयोः संविद-
 जडेति । तत्किं पुत्रः पण्डित इति पितापि पण्डितोस्तु । स्वभाव
 एष संविदः स्वयंप्रकाशाया यदर्थ्यात्मसंबन्धितेति चेद्, चन्त
 पुत्रस्यापि पण्डितस्य स्वभाव एष यत् पितृसंबन्धितेति समा-
 नम् । सच्चार्थात्मप्रकाशेन संवित्प्रकाशो न त्वर्थात्मप्रकाशं वि-
 नेति तस्याः स्वभाव इति चेत्, तत्किं संविदो भिन्नौ संविदर्थ्या-
 त्मप्रकाशौ । तथा च न स्वयंप्रकाशा संविन्न च संविदर्थ्यात्मप्र-
 काश इति । अथ संविदर्थ्यात्मप्रकाशौ न संविदो भिद्येते, संवि-
 देव तौ । एवं चेत्, यावदुक्तं भवति संविदात्मार्थौ सचेति ता-
 वदुक्तं भवति संविदर्थ्यात्मप्रकाशौ सचेति, तथा च न विवक्षि-
 तार्थसिद्धिः । न चातीतानागतार्थगोचरायाः संविदो र्थसच-
 भावोपि । तद्विषयज्ञानोपादानेपेक्षाबुद्धिजननादर्थसचभाव इति
 चेन्न । अर्थसंविद इव ज्ञानादिबुद्धीनामपि तद्विषयत्वानुपपत्तेः ।
 ज्ञानादिजननाद्ज्ञानादिबुद्धीनामर्थविषयत्वम्, अर्थविषयज्ञाना-
 दिबुद्धिजननाच्चार्थसंविदस्तद्विषयत्वमिति चेत्, तत् किं देहस्य
 प्रयत्नवदात्मसंयोगो देहप्रवृत्तिनिवृत्तिचेतुरर्थे इत्यर्थप्रकाशो-
 स्तु । जात्यादेहात्मसंयोगो नार्थप्रकाश इति चेत्, नन्वयं स्वयंप्र-
 काशोपि स्वात्मन्येव खद्योतवत्प्रकाशः, अर्थे तु जड इत्युपपा-
 दितम् । न च प्रकाशस्यात्मानो विषयाः । ते हि विच्छिन्नदीर्घ-
 स्थूलतया ऽनुभूयन्ते । प्रकाशश्चायमान्तरो ऽस्थूलो ऽनणुरत्रस्वो

ऽदोषश्चेति प्रकाशते । तस्माच्चन्द्रे ऽनुभूयमानइव द्वितीयसून्द्र-
माः स्वप्रकाशादन्योऽर्थो ऽनिर्वचनीय एवेति युक्तमुत्पश्यामः ।
न चास्य प्रकाशस्याजानतः स्वलक्षणभेदो ऽनुभूयते । न चानि-
र्वाच्यार्थभेदः प्रकाशं निर्वाच्यं भेत्तुमर्हति । अतिप्रसङ्गात् । न
चार्थानामपि परस्परं भेदः समीचीनज्ञानपद्धतिमध्यास्ते इत्यु-
परिष्टादुपपादयिष्यते । तदयं प्रकाश एव. स्वयंप्रकाश एकः
कूटस्थो नित्यो निरंशः प्रत्यगात्मा ऽशक्यनिर्वचनीयेभ्यो देहे-
न्द्रियादिभ्य आत्मानं प्रतीपं निर्वचनीयमञ्चति जानातीति प्र-
त्यङ् स चात्मेनि प्रत्यगात्मा, स चापराधीनप्रकाशत्वादनंश-
त्वाच्चाविषयस्तस्मिन्नध्यासो विषयधर्माणां, देहेन्द्रियादिध-
र्माणां, कथं, किमाक्षेपे । अयुक्तोयमध्यास इत्याक्षेपः । कस्मा-
दयमयुक्त इत्यत आह ॥ “सर्वो हि पुरोवस्थिते विषये विष-
यान्तरमध्यस्यति” ॥ एतदुक्तं भवति । यत्पराधीनप्रकाशमंश-
वच्च तत्सामान्यांशग्रहे कारणदोषवशाच्च विशेषाग्रहे ऽन्यथा
प्रकाशते । प्रत्यगात्मा त्वपराधीनप्रकाशतया न स्वज्ञाने कार-
णान्यपेक्षते । येन तदाश्रयैर्दोषैर्दृश्येत । न चांशवान्, येन क-
श्चिदस्यांशो गृह्येत कश्चिन्न गृह्येत, नहि तदेव तदानीमेव
तेनैष गृह्येतमगृह्येत च संभवतीति न स्वयंप्रकाशपक्षे ऽध्यासः ।
सदातने ऽप्यप्रकाशे पुरोवस्थितत्वस्यापरोक्षत्वस्याभावान्नाध्या-
सः । नहि शुक्तावपुरःस्थितायां रजतमध्यस्यतीदं रजतमिति ।
तस्मादत्यन्तग्रहे ऽत्यन्ताग्रहे च नाध्यास इति सिद्धम् ॥ स्यादे-
तत् । अविषयत्वे हि चिदात्मनो नाध्यासो, विषय एव तु चि-
दात्मा अस्मत्प्रत्ययस्य, तत्कथं नाध्यास इत्यत आह ॥ “युष्म-
त्प्रत्ययापेतस्य च प्रत्यगात्मनो ऽविषयत्वं ब्रवीषि” ॥ विषयत्वे हि
चिदात्मनो ऽन्यो विषयी भवेत् । तथा च यो विषयो स एव चि-

दात्मा, विषयस्तु ततो ऽन्यो युष्मत्प्रत्ययगोचरो ऽभ्युपेयः । तस्मादनात्मत्प्रसङ्गादनवस्थापरिहाराय युष्मत्प्रत्ययापेतत्त्वमत एवाविषयत्वमात्मनो वक्तव्यं, तथा च नाध्यास इत्यर्थः ।

परिहरति । “ उच्यते । न तावदयमेकान्तेनाविषयः ” । कुतः । “ अस्मत्प्रत्ययविषयत्वात् ” । अयमर्थः । स्वयं प्रत्यगात्मा स्वयंप्रकाशत्वाद्दविषयो ऽनंशश्च, तथाप्यनिर्वचनीयानाद्यविद्यापरिकल्पितबुद्धिमनःसूक्ष्मस्थूलशरीरेन्द्रियावच्छेदेनानवच्छिन्नोपि वस्तुतो ऽवच्छिन्नइवाभिन्नोपि भिन्नइवाकर्तापि कर्तेवाभोक्तापि भोक्तेवाविषयोप्यस्मत्प्रत्ययविषयइव जीवभावमापन्नो ऽवभासते । नभइव घटमणिकमल्लिकाद्यवच्छेदभेदेन भिन्नमिवानेकविधधर्मकमिवेति । नहि चिदेकरसस्यात्मनप्रचदंशे गृहीते ऽगृहीतं किं चिदस्ति । न खल्वानन्दनिस्थत्वविभुत्वादयो ऽस्य चिद्रूपाइस्तुतो भिद्यन्ते, येन तद्ग्रहे न गृह्येरन । गृहीता एव तु कल्पितेन भेदेन न विवेचिता इत्यगृहीताइवाभान्ति । न चात्मनो बुद्ध्यादिभ्यो भेदस्तात्त्विको, येन चिदात्मनि गृह्यमाणे सो ऽपि गृहीतो भवेत् । बुद्ध्यादीनामनिर्वाच्यत्वेन तद्भेदस्याप्यनिर्वचनीयत्वात् । तस्माच्चिदात्मनः स्वयंप्रकाशस्यैवानवच्छिन्नस्यावच्छिन्नेभ्यो बुद्ध्यादिभ्यो भेदाग्रहात् तदध्यासेन जीवभाव इति । तस्य चानिदमिदमात्मनो ऽस्मत्प्रत्ययविषयत्वमुपपद्यते । तथाहि । कर्ता भोक्ता चिदात्मा ऽहंप्रत्यये प्रत्यवभासते । न चेदासीनस्य तस्य क्रियाशक्तिर्भोगशक्तिर्वा संभवति । यस्य च बुद्ध्यादेः कार्यकरणसंघातस्य क्रियाभोगशक्ति न तस्य चैतन्यम् । तस्माच्चिदात्मैव कार्यकरणसंघातेन ग्रथितो लब्धक्रियाभोगशक्तिः स्वयंप्रकाशो ऽपि बुद्ध्यादिविषयवि-

च्छुरणात्* कथं चिदस्मत्प्रत्ययविषयो ऽहंकारास्पदं जीव इति च जन्तुरिति च क्षेत्रज्ञ इति चाख्यायते । न खलु जीवप्रिच-
दात्मनो भिद्यते । तथा च श्रुति“रनेन जीवेनात्मने”ति । तस्मा-
च्चिदात्मनो ऽव्यतिरेकाज्जीवः स्वयं प्रकाशो ऽप्यहंप्रत्ययेन
कर्तृभोक्तृतया व्यवहारयोग्यः क्रियतइत्यहंप्रत्ययालम्बनमुच्यते ।
न चाध्यासे सति विषयत्रं विषयत्रे चाध्यास इत्यन्योन्याश्रय-
मिति सांप्रतम् । बीजाङ्गुरवदनादित्वात् पूर्वपूर्वाध्यासतद्वास-
नाविषयीकृतस्योत्तरोत्तराध्यासविषयत्वाविरोधादित्युक्तं ‘नै-
सर्गिको ऽयं लोकव्यहार’ इति भाष्यग्रन्थेन । तस्मात् सुष्ठूक्तं
‘न तावदयमेकान्तेनाविषय’ इति । जीवो हि चिदात्मतया
स्वयंप्रकाशतया ऽविषयोऽप्यौपाधिकेन रूपेण विषय इति भावः ।
स्यादेतत् । न वयमपराधीनप्रकाशतया ऽविषयत्वेनाध्यासमपा-
कुर्मः, किं तु प्रत्यगात्मा न स्वतो नापि परतः प्रथतइत्यविषय
इति ब्रूमः । तथा च सर्वथा ऽप्रथमाने प्रत्यगात्मनि कुतो ऽध्यास
इत्यत आह । “अपरोक्षत्वाच्च प्रत्यगात्मप्रसिद्धेः” । प्रतीच
आत्मनः प्रसिद्धिः प्रथा तस्या अपरोक्षत्वात् । यद्यपि प्रत्यगा-
त्मनि नान्या प्रथास्ति, तथापि भेदोपचारः, यथा पुरुषस्य चै-
तन्यमिति । एतदुक्तं भवति । अवश्यं चिदात्मा ऽपरोक्षो ऽभ्यु-
पेतव्यस्तदप्रथायां सर्वस्याप्रथनेन जगदान्ध्यप्रसङ्गादित्युक्तं, श्रु-
तिश्चात्र भवति ‘तमेव भान्तमनुभाति सर्वं तस्य भासा सर्वमिदं
विभाती’ति । तदेवं परमार्थपरिहारमुक्त्वा ऽभ्युपेत्यापि चिदा-
त्मनः परोक्षतां प्रौढवादितया परिहारान्तरमाह । “न चाय-
मस्ति नियमः पुरोवस्थित एव” अपरोक्ष एव “विषये विषया-
न्तरमध्यसितव्यम्” कस्मादयं न नियम इत्यत आह । “अ-

प्रत्यक्षे ऽपि द्वाकाशे बालास्तलमलिनताद्यध्यस्यन्ति” । चिर्य-
स्मादर्थे । नभो हि द्रव्यं सद् रूपस्यैव विरहाच्च बाह्येन्द्रियप्र-
त्यक्षम् । नापि मानसं, मनसो ऽसहायस्य बाह्ये ऽप्रवृत्तेः । त-
स्मादप्रत्यक्षम् । अथ च तत्र बाला अविवेकिनः परदर्शितद-
र्शिनः कदा चित्पार्थिवच्छायां श्यामतामारोप्य, कदा चित्तै-
जसं शुक्लत्वमारोप्य नीलोत्पलपलाशश्याममिति वा राजहं-
समालाधवलमिति वा निर्वाणयन्ति तत्रापि पूर्वदृष्टस्य तैजसस्य
वा तामसस्य वा रूपस्य परत्र नभसि स्मृतिरूपो ऽवभास इति ।
एवं तदेव तलमध्यस्यन्ति अवाङ्मुखीभूतं महेन्द्रनीलमणिम-
यमहाकटाक्षकल्पमित्यर्थः । उपसंहरति । “एवम्” उक्तेन प्र-
कारेण सर्वाक्षेपपरिहारात् “अविरुद्धः प्रत्यगात्मन्यप्यनात्म-
नां” बुद्ध्यादीनाम् “अध्यासः” । ननु सन्ति च सक्षममध्यासा-
स्तन्किमर्थमयमेवाध्यास आक्षेपसमाधानाभ्यां व्युत्पादितः, ना-
ध्यासमात्रमित्यत आह । “तमेत मेवलक्षणमध्यासं पण्डिता
अविद्योति मन्यन्ते” । अविद्या हि सर्वानर्थबोजमिति श्रुतिस्मृ-
तीतिहासपुराणादिषु प्रसिद्धम्, तदुच्छेदाय वेदान्ताः प्रवृत्ता
इति वक्ष्यति । प्रत्यगात्मन्यनात्माध्यास एव सर्वानर्थहेतुर्न पुन
रजतादिविभ्रमा इति स एवाविद्या तस्वरूपं चाविज्ञातं न श-
क्यमुच्छेत्तुमिति तदेव व्युत्पाद्यं नाध्यासमात्रम् । अत्र च एवं-
लक्षणमित्येवंरूपतया ऽनर्थहेतुतोक्ता । यस्मात्प्रत्यगात्मन्यश-
नायादिरहिते ऽशनायाद्युपेतान्तःकरणाद्यहितारोपेण प्रत्य-
गात्मानमदुःखं दुःखाकरोति, तस्मादनर्थहेतुः । न चैवं पृथ-
ग्जना अपि मन्यन्ते ऽध्यासं, येन न व्युत्पाद्येतेत्यत उक्तं प-
ण्डिता मन्यन्ते । नन्वियमनादिरनिर्दिष्टनिश्चिन्वासानुबन्धा
ऽविद्या न शक्या निरोद्धुमुपायाभावादिति यो मन्यते तं प्रति

तन्निरोधोपायमाह । “तद्विवेकेन च वस्तुस्वरूपावधारणं” नि-
र्विचिकित्सं ज्ञानं “विद्यामाहुः” पण्डिताः । प्रत्यगात्मनि ख-
ल्वत्यन्तविविक्ते बुद्ध्यादिभ्यो बुद्ध्यादिभेदाग्रद्वनिमित्तो बुद्ध्या-
द्यात्मत्वतद्दर्माध्यासः । तत्र श्रवणमननादिभिर्यद्विवेकविज्ञानं
तेन विवेकागुचे निवर्तिते ऽध्यासापवाधात्मकं वस्तुस्वरूपाव-
धारणं विद्या चिदात्मरूपं स्वरूपे व्यवतिष्ठतइत्यर्थः । स्यादेतत् ।
अतिनिरूढनिविडवासनानुविद्धा ऽविद्या विद्यया ऽपवाधिता
ऽपि स्ववासनावशात्पुनरुद्भवति, प्रवर्तयिष्यति च वासनादि
कार्यं स्वोचितमित्यत आह । “तत्रैवं सति” एवंभूतवस्तुतत्त्वा-
वधारणे सति “यत्र यदध्यासस्तत्कृतेन दोषेण गुणेन वा ऽणु-
मात्रेणापि स न संबध्यते” ऽन्तःकरणादिदोषेणाशनायादिना
चिदात्मा चिदात्मनो गुणेन चैतन्यानन्दादिना ऽन्तःकरणादि
न संबध्यते । एतदुक्तं भवति । तत्त्वावधारणाभ्यासस्य हि स्वभाव
एव स तादृशो यदनादिमपि निरूढनिविडवासनमपि मिथ्या-
प्रत्ययमपनयति । तत्त्वपक्षपातो हि स्वभावो धियाम् । यथा
ऽऽङ्गबाह्या अपि । ‘निरूपद्रवभूतार्थस्वभावस्य विपर्ययैः । न
बाधो यत्नवत्त्वे ऽपि बुद्धेस्तत्पक्षपातत’ इति । विशेषतस्तु चिदा-
त्मस्वभावस्य तत्त्वज्ञानस्यात्यन्तान्तरङ्गस्य कुतो ऽनिर्वाच्यया
ऽविद्यया बाध इति । यदुक्तं, ‘सत्यानृते मिथुनोक्तस्य विवेकागु-
चादध्यस्याहमिदं ममेदमिति लोकव्यवहार’ इति, तत्र व्यप-
देशलक्षणो व्यवहारः कण्ठोक्त, इतिशब्दसूचितं लोकव्यवहा-
रमादर्शयति । “तमेतमविद्यास्थ” मिति । निगदव्याख्यातम् ॥

आक्षिपति । “कथं पुनरविद्यावद्विषयाणि प्रत्यक्षादीनि प्र-
माणानि” । तत्त्वपरिच्छेदो हि प्रमा विद्या, तत्साधनानि प्रमा-
णानि कथमविद्यावद्विषयाणि । नाविद्याऽन्तं प्रमाणान्याश्रय-

न्ति, तन्कार्यस्य विद्याया अविद्याविरोधित्वादिति भावः। सन्तु
वा प्रत्यक्षादीनि संवृत्त्यापि यथा तथा, शास्त्राणि तु पुरुषचित्तानु-
शासनपराण्यविद्याप्रतिपक्षतया नाविद्यावद्विषयाणि भवितु-
मर्हन्तीत्याह । “ शास्त्राणि चेति” ॥

समाधत्ते । “ उच्यते । देहेन्द्रियादिष्वहंममाभिमानहीन-
स्य” तादात्म्यतद्गर्माध्यासहीनस्य “ प्रमातृत्वानुपपत्तौ स-
त्यां प्रमाणप्रवृत्त्यनुपपत्तेः” । अयमर्थः । प्रमातृत्वं हि प्रमां
प्रति कर्तृत्वं तच्च स्वातन्त्र्यं, स्वातन्त्र्यं च प्रमातुरितरका-
रकाप्रयोज्यस्य समस्तकारकप्रयोक्तृत्वम् । तदनेन प्रमाकरणं
प्रमाणं प्रयोजनीयम् । न च स्वव्यापारमन्तरेण करणं प्रयोक्तु-
मर्हति । न च कूटस्थनित्यश्चिदात्मा ऽपरिणामी स्वतो व्यापा-
रवान् । तस्माद्वापारवद्बुद्ध्यादितादात्म्याध्यासाद् व्यापारवत्तया
प्रमाणमधिष्ठातुमर्हतीति भवत्यविद्यावत्पुरुषविषयत्वमविद्याव-
त्पुरुषाश्रयत्वं प्रमाणानामिति । अथ मा प्रवर्तिषत प्रमाणानि
किं नष्किन्नमित्यत आह । “ नहीन्द्रियाण्यनुपादाय प्रत्यक्षादि-
व्यवहारः संभवति” । व्यवह्रियते ऽनेनेति व्यवहारः, फलं, प्रत्य-
क्षादीनां प्रमाणानां फलमित्यर्थः । इन्द्रियाणीति, इन्द्रियलिङ्गा-
दीनीति द्रष्टव्यं, दण्डिनो गच्छन्तीतिवत् । एवं हि प्रत्यक्षादी-
त्युपपद्यते । व्यवहारक्रियया च व्यवहार्याक्षेपात्समानकर्तृक-
ता । अनुपादाय यो व्यवहार इति योजना । किमिति पुनः
प्रमातोपादत्ते प्रमाणानि, अथ स्वयमेव कस्मान्न प्रवर्तते इत्य-
त आह । “ न चाधिष्ठानमन्तरेणेन्द्रियाणां व्यापारः” प्रमाणा-
नां व्यापारः “ संभवति” । न जातु करणान्यनधिष्ठितानि कर्त्रा
स्वकार्ये व्याप्रियन्ते । मा भूत्कुविन्दरहितेभ्यो वेमादिभ्यः पटोत्प-
त्तिरिति । अथ देह एवाधिष्ठाता कस्मान्न भवति, ह्यतमत्रात्मा-

ध्यासेनेत्यत आह । “न चानध्यस्तात्मभावेन देहेन कश्चिद्वाप्रियते” । सुषुप्तेऽपि व्यापारप्रसङ्गादिति भावः । स्यादेतत् । यथा ऽनध्यस्तात्मभावं वेमादिकं कुविन्दो व्यापारयन् पटस्य कर्तैवमनध्यस्तात्मभावं देहेन्द्रियादि व्यापारयन् भविष्यति तदभिज्ञः प्रमातेत्यत आह । “न चैतस्मिन् सर्वस्मिन्” इतरेतराध्यासे इतरेतरधर्माध्यासे चासति आत्मनो ऽसङ्गस्य सर्वथा सर्वदा सर्वधर्मधर्मिवियुक्तस्य प्रमात्वमुपपद्यते । व्यापारवन्तो हि कुविन्दादयो वेमादीनधिष्ठाय व्यापारयन्ति । अनध्यस्तात्मभावस्य तु देहादिध्यात्मनो न व्यापारयोगो ऽसङ्गत्वादित्यर्थः । अन्त्याध्यासाश्रयाणि प्रमाणानीत्याह । “न च प्रमात्वमन्तरेण प्रमाणप्रवृत्तिरस्ति” । प्रमायां खलु फले स्वतन्त्रः प्रमाता भवति । अन्तःकरणपरिणामभेदस्य प्रमेयप्रवणः कर्तृस्थस्वित्त्वभावः प्रमा कथं च जडस्यान्तःकरणस्य परिणामश्चिद्रूपो भवेत् । यदि चिदात्मा तत्र नाध्यस्येत । कथं चैष चिदात्मकर्तृको भवेत् । यद्यन्तःकरणं व्यापारवच्चिदात्मनि नाध्यस्येत । तस्मादितरेतराध्यासाच्चिदात्मकर्तृस्थं प्रमाफलं सिध्यति । तस्मिद्धौ च प्रमात्वम्, तामेव च प्रमामुरीकृत्य प्रमाणस्य प्रवृत्तिः । प्रमात्वत्वेन च प्रमोपलभ्यते । प्रमायाः फलस्याभावे प्रमाणं न प्रवर्तेत । तथा च प्रमाणमप्रमाणं स्यादित्यर्थः । उपसंहरति । “तस्मादविद्यावद्विषयाण्येव प्रत्यक्षादीनि प्रमाणानि” । स्यादेतत् । भवतु पृथग्जनानामेवम् । आगमोपपत्तिप्रतिपन्नप्रत्यगात्मतत्त्वानां व्युत्पन्नानामपि पुंसां प्रमाणप्रमेयव्यवहारा इत्यन्तइति कथमविद्यावद्विषयाण्येव प्रमाणानीत्यत आह । “पञ्चादिभिस्त्राविशेषा”दिति । विदन्तु नामागमोपपत्तिभ्यां देहेन्द्रियादिभ्यो भिन्नं प्रत्यगात्मानं, प्रमाणप्रमेयव्यवहारे तु प्राणभृन्नात्रधर्मान्नातिवर्तन्ते । यादृशो हि प-

ष्टुशकुन्तादीनामविप्रतिपन्नमुग्धभावानां व्यवहारस्तादृशो व्यु-
 त्पन्नानामपि पुंसां दृश्यते । तेन तत्सामान्यात्तेषामपि व्यवहार-
 समये ऽविद्यावन्त्वमनुमेयम् । चशब्दः समुच्चये । उक्तशङ्का-
 निवर्तनसहितपूर्वाक्तोपपत्तिरविद्यावत्पुरुषविषयत्वं प्रमाणाणां
 साधयतीत्यर्थः । एतदेव विभजते “यथा हि पञ्चादय” इति ।
 अत्र च “शब्दादिभिः श्रोत्रादीनां संबन्धे सती”ति प्रत्यक्षं प्रमा-
 णं दर्शितम् । “शब्दादिविज्ञान” इति तत्फलमुक्तम् । “प्रति-
 कूल” इति चानुमानफलम् । तथाहि । शब्दादिस्वरूपमुपलभ्य
 तज्जातीयस्य प्रतिकूलतामनुस्मृत्यं तज्जातीयतयेपलभ्यमानस्य
 प्रतिकूलतामनुमिमीतइति । उदाहरति । “यथा दण्डेति” श्रे-
 ष्मतिरोहितार्थम् । स्यादेतत् । भवन्तु प्रत्यक्षादीन्यविद्यावद्विष-
 याणि । शास्त्रं तु ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेतेत्यादि न दे-
 हात्माध्यासेन प्रवर्तितुमर्हति । अत्र खल्वामुष्मिकफलोपभो-
 गयोग्यो ऽधिकारो प्रतीयते । तथा च पारमर्षं च्छत्रम् । शास्त्र-
 फलं प्रयोक्तारि तल्लक्षणत्वात्तस्मात्स्वयं प्रयोगे स्यादिति । न च
 देहादि भस्मीभूतं पारलौकिकाय फलाय कल्पतइति देहाद्य-
 तिरिक्तं कंचिदधिकारिणमाक्षिपति शास्त्रं, तदवगमस्य विद्येति
 कथमविद्यावद्विषयं शास्त्रमित्याशङ्क्याह । “शास्त्रीये त्वि”ति ।
 तुशब्दः प्रत्यक्षादिव्यवहाराङ्गिनिति शास्त्रीयम् । अधिकारशास्त्रं
 हि स्वर्गकामस्य पुंसः परलोकसंबन्धं विना न निर्वहतीति ताव-
 न्मात्रमाक्षिपेत्, न त्वस्यासंसारित्वमपि तस्याधिकारे ऽनुपयो-
 गात् । प्रत्युतौपनिषदस्य पुरुषस्याकर्तुरभोक्तुरधिकारविरो-
 धात् । प्रयोक्ता हि कर्मणः कर्मजनितफलभोगभागी कर्मण्य-
 धिकारो स्वामी भवति । तत्र कथमकर्ता ऽप्रयोक्ता, कथं वा ऽ-
 भोक्ता कर्मजनितफलभोगभागी । तस्मादनाद्यविद्यालब्धक-

ऋत्वभोक्तृत्वब्राह्मणत्वाद्यभिमानिनं नरमधिकृत्य विधिनिषेध-
 शास्त्रं प्रवर्तते । एवं वेदान्ता अप्यविद्यावत्युरुषविषया एव । नहि
 प्रमात्रादिविभागादृते तदर्थ्याधिगमः । ते त्वविद्यावन्तमनुशास-
 न्तो निर्मृष्टनिखिलाविद्यमनुशिष्टं स्वरूपे व्यवस्थापयन्तीत्येता-
 वानेषां विशेषः । तस्मादविद्यावत्युरुषविषयाण्येव शास्त्रापीति
 सिद्धम् ॥ स्यादेतत् । यद्यपि विरोधानुपयोगाभ्यामौपनिषदः पु-
 रुषो ऽधिकारे नापेक्ष्यते, तथाप्युपनिषद्भ्यो ऽवगम्यमानः शक्तो-
 त्यधिकारं निरोद्धुम् । तथा च परस्परापक्षतार्थत्वेन कृत्स्न एव
 वेदः प्रामाण्यमपजह्यादित्यत आह । “ प्राक् च तथाभूतात्मे”-
 ति । सत्यमौपनिषदपुरुषाधिगमो ऽधिकारविरोधी, तस्मात्तु पु-
 रस्तात् कर्मविधयः खोचितं व्यवहारं निर्वर्तयन्तो नानुपजातेन
 ब्रह्मज्ञानेन शक्या निरोद्धुम् । न च परस्परापक्षतिः । विद्यावि-
 द्यावत्युरुषभेदेन व्यवस्थापपक्षेः । यथा न चिंस्यात् सर्वा भूता-
 नीति साध्यांशनिषेधे ऽपि श्येनेनाभिचरन् यजेतेति शास्त्रं प्रव-
 र्तमानं न चिंस्यादित्यनेन न विरुध्यते, तत् कस्य चेतोः, पुरुषभे-
 दादिति । अवजितक्रोधारातश्च पुरुषा निषेधे ऽधिक्रियन्ते, क्रो-
 धारातिवशीकृतास्तु श्येनादिशास्त्रइति । अविद्यावत्पुरुषवि-
 षयत्वं नानिर्वर्ततइति यदुक्तं तदेव स्फोरयति । “ तथाही”ति ।
 वर्षाध्यासः, राजा राजस्येन यजेतेत्यादिः । आग्रमाध्यासः, गृ-
 हस्यः सङ्घीं भायां विन्देदित्यादिः । वयोध्यासः, कृष्णकेशो ऽ-
 श्वीनादधीतेत्यादिः । अवस्थाध्यासः, अप्रतिसमाधेयव्याधोर्नां
 जलादिप्रवेशेन प्राणत्याग इति । आदिग्रहणं महापातकोपपा-
 तकसंकरीकरणापात्रीकरणमलिनीकरणाद्यध्यासोपसंग्रहार्थ-
 म् । तदेवमात्मानात्मनोः परस्परार्थासमाक्षेपसमाधानाभ्यामु-
 पपाद्य प्रमाणप्रमेयव्यवहारप्रवर्तनेन च इटीकृत्य तस्मानर्थचेत्-

तामुदाहरणप्रपञ्चेन प्रतिपादयितुं तत्स्वरूपमुक्तं स्मारयति ।
 “अध्यासो नामात्मस्मिंस्तद्बुद्धिरित्यवोचाम्” । ‘स्मृतिरूपः परञ्च
 पूर्वदृष्टावभास’ इत्यस्य संक्षेपाभिधानमेतत् । तत्राहमिति धर्मि-
 तादात्म्याध्यासमात्रं ममेत्यनुत्पादितधर्माध्यासं नानर्थचेत्तुरिति
 धर्माध्यासमेव ममकारं साक्षाद्शेषानर्थसंसारकारणमुदाह-
 रणप्रपञ्चेनाह । “तद्यथा, पुत्रभार्यादिष्वि”ति । देहतादात्म्य-
 मात्मन्यध्यस्य देहधर्मं पुत्रकलत्रादिस्वाम्यं च कृशत्वादिवदारो-
 प्याद्याहमेव विकलः सकल इति । स्वस्य खलु साकल्येन स्वा-
 म्यसाकल्यात् स्वामीश्वरः सकलः संपूर्णो भवति । तथा स्वस्य
 वैकल्येन स्वाम्यवैकल्यात् स्वामीश्वरो विकलो ऽसंपूर्णो भवति ।
 बाह्यधर्मा ये वैकल्यादयः स्वाम्यप्रणालिकया संचारिताः शरीरे
 तानात्मन्यध्यस्यतीत्यर्थः । यदा च परोपाध्यपेक्षे देहधर्मे स्वाम्ये
 इयं गतिस्तदा कैव कथा ऽनौपाधिकेषु देहधर्मेषु कृशत्वादि-
 श्वित्याशयवानाह । “तथा देहधर्मानि”ति । देहादेरप्यन्तर-
 ङ्गाणामिन्द्रियाणामध्यस्तात्मभावानां धर्माभूकत्वादींस्ततो ऽप्य-
 न्तरङ्गस्यान्तःकरणस्याध्यस्तात्मभावस्य धर्मान् कामसंकल्पा-
 दीन् आत्मन्यध्यस्यतीति योजना । तदनेन प्रपञ्चेन धर्माध्या-
 समुक्त्वा तस्य मूलं धर्म्यध्यासमाह । “एवमहंप्रत्ययिनम्” अहंप्र-
 त्ययो वृत्तिर्यस्मिन्नन्तःकरणादौ सोयमहंप्रत्ययी तं, “स्वप्रचार-
 साक्षिणि” अन्तःकरणप्रचारसाक्षिणि, चैतन्योदासीनताभ्यां,
 “प्रत्यगात्मन्यध्यस्य” तदनेन कर्तृत्वभोक्तृत्वे उपपादिते । चैतन्य-
 मुपपादयति “तं च प्रत्यगात्मानं सर्वसाक्षिणं तद्विपर्ययेण” अ-
 न्तःकरणादिविपर्ययेण, अन्तःकरणाद्यचेतनं तस्य विपर्ययः चै-
 तन्यं तेन, इत्यंभूतलक्षणे तृतीया । “अन्तःकरणाद्विष्वध्यस्य-
 ति” । तदनेनान्तःकरणाद्यवच्छिन्नः प्रत्यगात्मा इदमनिर्दंरूप-

श्वेतनः कर्ता भोक्ता कार्यकारणाविद्याद्वयाधरो ऽहंकारास्पदं
 संसारो सर्वानर्थसंभारभाजनं जीवात्मा इतरेतराध्यासोपादा-
 नस्तदुपादानप्रचाध्यास इत्यनादित्वाद्द्विजाङ्गुरवन्नेतरेतराश्रय-
 त्वमित्युक्तं भवति । प्रमाणप्रमेयव्यवहारदृढीकृतमपि शिष्यहि-
 ताय स्वरूपाभिधानपूर्वकं सर्वलोकप्रत्यक्षतया ऽध्यासं सुदृढी-
 करोति । “ एवमयमनादिरनन्तः” तत्त्वज्ञानमन्तरेणाशक्यसमु-
 च्छेदः । अनाद्यनन्तत्वे हेतुरुक्तो “ नैसर्गिक” इति । “ मिथ्या-
 प्रत्ययरूपो” मिथ्याप्रत्ययानां रूपमनिर्वचनीयत्वं तद्यस्य स त-
 थोक्ताः अनिर्वचनीय इत्यर्थः । प्रकृतमुपसंहरति । “ अस्यानर्थ-
 हेतोः प्रहाणाय” । विरोधिप्रत्ययं विना कुतो ऽस्य प्रहाणमित्यत
 उक्तम् । “ आत्मैकत्वविद्याप्रतिपत्तये” । प्रतिपत्तिः प्राप्तिः तस्यै
 न तु जपमात्राय, नापि कर्मसु प्रवृत्तये, आत्मैकत्वं विगलि-
 तनिखिलप्रप्रञ्चत्वमानन्दरूपस्य सतस्तत्प्रतिपत्तिं निर्विचिकि-
 त्सां भावयन्तो वेदान्ताः समूलघातमध्यासमुपगन्ति । एतदुक्तं
 भवति । अस्मत्प्रत्ययस्यात्मविषयस्य समीचोन्त्वे सति ब्रह्मणो
 ज्ञातत्वाच्चिष्येयोजनत्वाच्च न जिज्ञासा स्यात् । तदभावे च न
 ब्रह्मज्ञानाय वेदान्ताः पथेरन् । अपि त्वक्विलितार्था जपमात्रे
 उपयुज्येरन् । नहि तदौपनिषदात्मप्रत्ययः प्रमाणतामश्नुते ।
 न चासावप्रमाणमभ्यस्तोपि वास्तवं कर्तृत्वभोक्तृत्वाद्यात्मनो
 ऽपनेतुमर्हति । आरोपितं हि रूपं तत्त्वज्ञानेनापोद्यते, न तु
 वास्तवमतत्त्वज्ञानेन । नहि रज्ज्वा रज्जुत्वं सृष्टमपि सर्प-
 धाराप्रत्यया अपवदितुं समुत्सहन्ते । मिथ्याज्ञानप्रसञ्चितं च
 स्वरूपं शक्यं तत्त्वज्ञानेनापवदितुम् । मिथ्याज्ञानसंस्कारस्य सु-
 दृढो ऽपि तत्त्वज्ञानसंस्कारेणादरनैरन्तर्यदीर्घकालतत्त्वज्ञाना-
 भ्यासजग्मनेति । स्यादेतत् । प्राणाद्युपासना अपि वेदान्तेषु व-

उलमुपलभ्यन्ते, तत्कथं सर्वेषां वेदान्तानामात्मैकत्वप्रतिपादनमर्थ इत्यत आह । “यथा चायमर्थः सर्वेषां वेदान्तानां तथा वयमस्यां शारीरकमीमांसायां प्रदर्शयिष्यामः” ॥ शरीरमेव शरीरकं तत्र निवासी शारीरको जीवात्मा तस्य त्वंपदाभिधेयस्य तत्पदाभिधेयपरमात्मरूपतामीमांसा या सा तथोक्ता ॥

एतावान्चार्थसंक्षेपः । यद्यपि च स्वाध्यायाध्ययनविधिना स्वाध्यायपदवाच्यस्य वेदराशेः फलवदर्यावबोधपरतामापादयता कर्मविधिनिषेधानामिव वेदान्तानामपि स्वाध्यायशब्दवाच्यानां फलवदर्यावबोधपरत्वमापादितं, यद्यपि चाविशिष्टस्तु वाक्यार्थ इति न्यायान्मन्त्राणामिव वेदान्तानामर्थपरत्वमौत्सर्गिकं, यद्यपि च वेदान्तेभ्यश्चैतन्यानन्दघनः कर्तृत्वभोक्तृत्वरक्षितो निष्प्रपञ्च एकः प्रत्यगात्मा ऽवगम्यते, तथापि कर्तृत्वभोक्तृत्वदुःखशोकमोक्षमयमात्मानमवगाहमानेनाहंप्रत्ययेन सन्देहबाधविरक्षिणा विरुध्यमाना वेदान्ताः स्वार्थान्प्रच्युता उपचरितार्था वा जपमानोपयोगिनो वेत्यविवक्षितस्वार्थाः । तथा च तदर्थविचारान्मिका चतुर्लक्षणी शारीरकमीमांसा नारवधव्या । न च सर्वजनोनाहमनुभवसिद्ध आत्मा संदिग्धो वा सप्रयोजनो वा येन जिज्ञास्यः सन् विचारं प्रयुञ्जीतेति पूर्वः पक्षः ॥

सिद्धान्तस्तु भवेदेतदेवं यद्यहंप्रत्ययः प्रमाणं, तस्य त्वत्तोऽन क्रमेण श्रुत्यादिबाधकत्वानुपपत्तेः । श्रुत्यादिभिश्च समस्ततीर्थकरैश्च प्रामाण्यानभ्युपगमादध्यासत्वम् । एवं वेदान्ता नाविवक्षितार्थाः, नाप्युपचरितार्थाः, किं त्वत्कालश्रणाः । प्रत्यगात्मैव तेषां मुख्योर्थः । तस्य च वक्ष्यमाणेन क्रमेण संदिग्धत्वात्प्रयोजनवत्त्वाच्च युक्ता जिज्ञासा, इत्याशयवान्सूचकारः तज्जिज्ञासाह च महच्चय ॥

अथातो ब्रह्मजिज्ञासा ॥ १ ॥

इति । जिज्ञासया संदेहप्रयोजने सूचयति(१) । तत्र सा-
क्षादिच्छाव्याप्यत्वाद्ब्रह्मज्ञानं कण्ठोक्तं प्रयोजनम् । न च क-
र्मज्ञानात्पराचीनमनुष्ठानमिव ब्रह्मज्ञानात्पराचीनं किं चि-
दस्ति, येनैतद्वान्तरप्रयोजनं भवेत् । किं तु ब्रह्ममीमांसा-
ख्यतर्केतिकर्तव्यतानुज्ञातविषयैर्वेदान्तैराहितं निर्वीचकित्सं
ब्रह्मज्ञानमेव समस्तदुःखोपशम(२)रूपमानन्दैकरसं परमं प्र-
योजनम् । तमर्थमधिकृत्य हि प्रेक्षावन्तः प्रवर्तन्तेतराम् ।
तच्च प्राप्तमप्यनाद्यविद्यावशात्प्राप्तमिवेति प्रोक्षतं भवति । य-
था स्वर्गवागतमपि ग्रैवेयकं कुतश्चिद्ब्रह्मास्तीति मन्यमानः
परेण प्रतिपादितमप्राप्तमिव प्राप्नोति । जिज्ञासा तु संशयस्य
कार्यमिति स्वकारणं संशयं सूचयति । संशयस्य मीमांसा-
रम्भं प्रयोजयति । तथा च शास्त्रे प्रेक्षावत्प्रवृत्तिहेतुसंशयप्र-
योजनसूचनाद् युक्तमस्य सूत्रस्य शास्त्रादित्वमित्याह भग-
वान् भाष्यकारः । “वेदान्तमीमांसाशास्त्रस्य व्याचिख्यासि-
तस्या”स्माभि“रिदमादिमं सूत्रम्” । पूजितविचारवचनो मी-
मांसाशब्दः । परमपुरुषार्थहेतुभूतसूत्रमतमार्थनिर्णयफलता
(३) विचारस्य पूजिता । तस्या मीमांसायाः शास्त्रम्, सा
द्वानेन शिष्येते शिष्येभ्यो यथावत्प्रतिपाद्यतइति । सूत्रं च
वक्तव्यं सूचयति । यथाहुः ।

(१) सूचयति सूत्रम्—पा ० ३ ।

(२) शमन—पा ० २ । ३ ।

(३) फलता चास्य—पा ० ३ ।

‘लघूनि सूचितार्थानि सूत्रपात्ररपदानि च ।

सर्वतः सारभूतानि सूत्राण्याङ्गमनोषिणः’ ॥

इति । तदेवं सूत्रतात्पर्यं व्याख्याय तस्य प्रथमपदमथेति व्याचष्टे । “तत्रायशब्द आनन्तर्यार्थः परिगृह्यते” । तेषु सूत्रपदेषु मध्ये योयमथशब्दः स आनन्तर्यार्थ इति योजना । नन्वधिकारार्थोऽप्यथशब्दे दृश्यते, यथा ‘अथैष ज्योतिरिति वेदे, यथा वा लोके ‘अथ शब्दानुशासनम्’ ‘अथ योगानुशासनम्’ इति, तन्किमत्राधिकारार्थो न गृह्यतइत्यत आह । “नाधिकारार्थः” । कुतः । “ब्रह्मजिज्ञासाया अनधिकार्यत्वात्” । जिज्ञासा तावदिह सूत्रे ब्रह्मणश्च तत्प्रज्ञानाच्च(१) शब्दतः प्रधानं प्रतीयते । न च यथा दण्डो प्रेषान्वाहेत्यत्राप्रधानमपि दण्डशब्दार्थो (२) विवक्ष्यते, एवमिहापि ब्रह्मतज्ज्ञाने इति युक्तम् । ब्रह्ममीमांसाशास्त्रप्रवृत्त्यङ्गसंशयप्रयोजनसूचनार्थत्वेन जिज्ञासाया एव विवक्षितत्वात् । तद्विवक्षायां (३) तदसूचनेन काकदन्तपरीक्षायामिव ब्रह्ममीमांसायां न प्रेक्षावन्तः प्रवर्तेरन् । नहि तदानीं ब्रह्म वा तज्ज्ञानं वा ऽभिधेयप्रयोजने भवितुमर्हतः । अनध्यस्ताहंप्रत्ययविरोधेन वेदान्तानामेवंविधे ऽर्थे प्रामाण्यानुपपत्तेः । कर्मप्रवृत्त्युपयोगितयोपचरितार्थानां वा जपो(४)पयोगिनां वा ङमित्येवमादीनामविवक्षितार्थानामपि स्वाध्यायाध्ययनविध्यधीनग्रहणत्वस्य संभवात् । तस्मात्सन्देहप्रयोजनसूचनी जि-

(१) तज्ज्ञानाच्च — पा ०२ । ३ ।

(२) दण्डः शब्दार्थो — पा ० ३ ।

(३) तद्विवक्षायां तु — पा ० २ । ३ ।

(४) जपमात्रो — पा ०२ । ३ ।

ज्ञासा इह पदतो वाक्यतश्च प्रधानं विवक्षितव्या । न च त-
स्या अधिकार्यत्वम्, अप्रस्तूयमानत्वात्, येन तत्समभिव्याह-
तो ऽथशब्दे ऽधिकारार्थः स्यात् । जिज्ञासाविशेषणं तु ब्रह्म
तज्ज्ञान(१)मधिकार्यं भवेत् । न च तदप्यथशब्देन संबध्यते,
प्राधान्याभावात् । न च जिज्ञासा मीमांसा येन योगानु-
शासनवदधिक्रियेत । नान्तत्वं निपात्य माङ् मानइत्यस्मादा
मान पूजायामित्यस्मादा धातोर्मान्बधेत्यादिना ऽनिष्कार्ये
सनि व्युत्पादितस्य मीमांसाशब्दस्य पूजितविचारवचनत्वात् ।
ज्ञानेच्छावाचकत्वाच्चिज्ञासापदस्य प्रवर्तिका हि मीमांसया
जिज्ञासा स्यात् । न च प्रवर्त्यप्रवर्तकयोरैक्यम् । एकत्वे त-
द्भावानुपपत्तेः । न च स्वार्थपरत्वस्योपपत्तौ सत्यामन्यार्थपर-
त्वकल्पना युक्ता, ऽतिप्रसङ्गात् । तस्मात्सुष्ठूक्तं जिज्ञासाया
अनधिकार्यत्वादिति ॥ अथ मङ्गलार्थो ऽथशब्दः कस्मान्न
भवति । तथा च मङ्गलहेतुत्वात्प्रत्यहं ब्रह्मजिज्ञासा कर्तव्येति
ह्यर्थः संपद्यतइत्याह । “मङ्गलस्य च वाक्यार्थे समन्व-
याभावात्” । पदार्थ एव हि वाक्यार्थे समन्वीयते, स च वा-
च्यो वा लक्ष्यो वा । न चेह मङ्गलमथशब्दस्य वाच्यं वा
लक्ष्यं वा, किं तु मृदङ्गशङ्खध्वनिवदथशब्दश्रवणमात्रका-
र्यम् । न च कार्यज्ञाप्ययोर्वाक्यार्थे समन्वयः शब्दव्यवहारे
(२) दृष्ट इत्यर्थः ॥ तन्किमिदानीं मङ्गलार्थो ऽथशब्दस्त्वेषुतेषु
(३) न प्रयोक्तव्यः । तथा च
‘श्रीकारसाथशब्दस्य दावेतौ ब्रह्मणः पुरा ।

(१) ब्रह्मज्ञान—पा ० २ । ३ ।

(२) शाब्दे व्यवहारे—पा ० २ । ३ ।

(३) तेषुतेषु शब्देषु—पा ० ३ ।

कण्ठं भित्वा विनिर्यातौ तस्मान्माङ्गलिकावुभौ ॥

इति स्मृतिव्याकोप इत्यत आह । “अर्थान्तरप्रयुक्त एव
इयशब्दः श्रुत्या मङ्गलप्रयोजनो भवति” । अर्थान्तरेषु आ-
नन्तर्यादिषु प्रयुक्तो इयशब्दः श्रुत्या श्रवणमात्रेण वेणुवीणा-
ध्वनिवद् मङ्गलं कुर्वन्मङ्गलप्रयोजनो भवति, अन्यार्थमानोय-
मानोदकुम्भदर्शनवत् । तेन न स्मृतिव्याकोपः । न चेहान-
न्तर्यार्थस्य सतो न श्रवणमात्रेण मङ्गलार्थतेत्यर्थः । स्यादे-
तत् । पूर्वप्रकृततापेक्षो इयशब्दो भविष्यति विनैवानन्तर्यार्थ-
त्वम् । तद्यथेममेवायशब्दं प्रकृत्य विमृश्यते, किमयमयशब्द
आनन्तर्ये इयाधिकारे इति । अत्र विमर्शवाक्ये इयशब्दः
पूर्वप्रकृतमयशब्दमपेक्ष्य प्रथमपक्षोपन्यासपूर्वकं पक्षान्तरोप-
न्यासे । न चास्यानन्तर्यमर्थः । पूर्वप्रकृतस्य प्रथमपक्षोपन्या-
सेन व्यवायात् । न च प्रकृतानपेक्षा । तदनपेक्षस्य तद्विष-
यत्वाभावेनासमानविषयतया विकल्पानुपपत्तेः । नहि जातु
भवति किं नित्य आत्मा, अथानित्या बुद्धिरिति । तस्मादा-
नन्तर्यं विना पूर्वप्रकृततापेक्ष इहायशब्दः कस्मान्न भवतीत्यत
आह । “पूर्वप्रकृततापेक्षयाश्च फलत आनन्तर्याव्यतिरेकात्” ।
अस्यार्थः । न वयमा(१)नन्तर्यार्थतां व्यसनितया रोचयामहे,
किं तु ब्रह्मजिज्ञासाहेतुभूतपूर्वप्रकृतसिद्धये । सा च पूर्वप्र-
कृतार्थापेक्षत्वे इयशब्दस्य सिध्यतीति व्यर्थं आनन्तर्यार्थ-
त्वावधारणाग्रहे ऽस्माकमिति । तदिदमङ्गलं फलत इति ।
परमार्थतस्तु कल्पान्तरोपन्यासे पूर्वप्रकृततापेक्षा, न चेह क-
ल्पान्तरोपन्यास इति पारिशेष्यादानन्तर्यार्थ एवेति युक्तम् ॥
भवत्सानन्तर्यार्थः किमेवं सतीत्यत आह । “सति चानन्त-

र्यार्थत्व"इति । न तावद्यस्य कस्य चिद्विज्ञानन्तर्यमिति वक्तव्यं, तस्याभिधानमन्तरेणापि प्राप्तत्वात् । अथश्च किं पुरुषः किं चिद्वृत्त्वा किं चित्करोति । न चानन्तर्यमात्रस्य इष्टमदृष्टं वा प्रयोजनं पश्यामः । तस्मात्तस्याचानन्तर्यं वक्तव्यं यदिना ब्रह्मजिज्ञासा न भवति, यस्मिन् सति तु भवन्तो भवत्येव । तदिदमुक्तम् । "यत्पूर्ववृत्तं नियमेनापेक्षत"इति ॥ स्यादेतत् । धर्मजिज्ञासायाइव ब्रह्मजिज्ञासाया अपि योग्यत्वात्स्वाध्याया(?)नन्तर्यं, धर्मवद्ब्रह्मणो ऽप्याम्नायैकप्रमाणगम्यत्वात् । तस्य चागृहीतस्य स्वविषये विज्ञानाजननाद्, ग्रहणस्य च स्वाध्यायो ऽध्येतव्य इत्यध्ययनेनैव नियतत्वात् । तस्माद् वेदाध्ययनानन्तर्यमेव ब्रह्मजिज्ञासाया अप्यथशब्दार्थ इत्यत आह । "स्वाध्यायानन्तर्यं तु समानं धर्मब्रह्मजिज्ञासयोः" । अत्र च स्वाध्यायेन विषयेण तद्विषयमध्ययनं लक्षयति । तथा चायातो धर्मजिज्ञासेत्यनेनैव गतमिति नेदं सूत्रमारम्भव्यम् । धर्मशब्दस्य वेदार्थमात्रोपलक्षणतया धर्मवद्ब्रह्मणोपि वेदार्थत्वाविशेषेण वेदाध्ययनानन्तर्योपदेशसाभ्यादित्यर्थः ॥ चोदयति । "नन्विह कर्मावबोधानन्तर्यं विशेषो धर्मजिज्ञासातो ब्रह्मजिज्ञासायाः" । अस्यार्थः । 'विविदिषन्ति यज्ञेनेति त्वनीयाश्रुत्या यज्ञादीनामङ्गत्वेन ब्रह्मज्ञाने विनियोगात्, ज्ञानस्यैव कर्मतयेष्सां प्रति प्राधान्यात्, प्रधानसंबन्धाच्चाप्रधानानां पदार्थान्तराणां, तत्रापि च न वाक्यार्थज्ञानोत्पत्तावङ्गभावो यज्ञादीनां, वाक्यार्थज्ञानस्य वाक्यादेवोत्पत्तेः । न च वाक्यं सद्कारितया कर्माण्यपेक्षतइति युक्तम् । अज्ञानकर्मणामपि विदितपदतदर्थसंगतीनां समधिगतशाब्दव्या-

यतत्त्वानां गुणप्रधानभूतपूर्वापरपदार्थाकाङ्क्षासंनिधियोग्य-
तानुसंधानवतामप्रत्युद्धं वाक्यार्थप्रत्ययोत्पत्तेः । अनुत्यक्तौ वा
विधिनिषेधवाक्यार्थप्रत्ययाभावेन तदर्थानुष्ठानपरिवर्जनाभाव-
प्रसङ्गः । तद्दोषतस्तु तदर्थानुष्ठानपरिवर्जने परस्परश्रयः ।
तस्मिन् सति तदर्थानुष्ठानपरिवर्जनं ततश्च तद्दोष इति । न
च वेदान्तवाक्यानामेव स्वार्थप्रत्यायने कर्मापेक्षा, न वाक्या-
न्तराणामिति सांप्रतम् । विशेषहेतोरभावात् । तत्त्वमसीति-
वाक्यात् त्वंपदार्थस्य कर्तृभोक्तृरूपस्य जीवात्मनो नित्यशु-
द्धबुद्धोदासीनस्वभावेन तत्पदार्थेन परमात्मनैक्यमशक्यं द्रागि-
त्येव प्रतिपत्तुम्, आपाततो ऽशुद्धसत्त्वैर्योग्यताविरहनिश्चयात् ।
यद्यतपोदानतनूकृतान्तर्मलास्तु विशुद्धसत्त्वाः श्रद्धाणा यो-
ग्यतावगमपुरःसरं तादात्म्यमवगमिष्यन्तीति चेत् । तन्कि-
मिदानीं प्रमाणकारणं योग्यतावधारणमप्रमाणात्कर्मणो व-
क्तुमशक्यमित्येव ऽसि । प्रत्यक्षाद्यतिरिक्तं वा कर्मापि प्रमा-
णम् । वेदान्ताविरुद्धतन्मूलन्यायबलेन तु योग्यतावधारणे
कृतं कर्मभिः । तस्मात् तत्त्वमसीत्यादेः श्रुतमयेन ज्ञानेन
जीवात्मनः परमात्मभावं गृहीत्वा तन्मूलया चोपपत्त्या व्य-
वस्थाप्य तदुपासनायां भावनापराभिधानायां दीर्घकालनैर-
न्तर्यवत्यां ब्रह्मसाक्षात्कारफलायां यज्ञादीनामपयोगः । य-
थाहुः । 'स तु दीर्घकालादरनैरन्तर्यसत्काराऽऽसेवितो इद-
म्भिरिति । ब्रह्मचर्यतपःश्रद्धायज्ञाद्यस्य सत्कारः । अत एव
श्रुतिः 'तमेव धीरो विज्ञाय प्रज्ञां कुर्वति ब्राह्मण' इति ।
विज्ञाय तर्कोपकरणेन शब्देन प्रज्ञां भावनां कुर्वतित्यर्थः ।
अथ च यज्ञादीनां श्रेयःपरिपन्थिकसमपनिवर्षणद्वारेणोपयो-
ग इति केचित् । पुरुषसंस्कारद्वारेणेत्यन्ये । यज्ञादिसंस्कृतो

चि पुरुष आदरनैरन्तर्यदीर्घकालैरासेवमानो ब्रह्मभावनाम-
नाद्यविद्यावासनां समूलकार्षं कषति । ततो ऽस्य प्रत्यगात्मा
सुप्रसन्नः केवलो विशदीभवति । अत एव स्मृतिः ।

‘नद्यायज्ञैश्च यज्ञैश्च ब्राह्मीयं क्रियते तनुः’ ।

‘यस्यैते ऽष्टाचत्वारिंशत्संस्कारा’ इति च ॥ अपरे तु च-
णत्रयापाकरणेन ब्रह्मज्ञानोपयोगं कर्मणामाहुः । अस्ति चि
स्मृतिः ।

‘चरणानि त्रीप्यपाकृत्य मनो मोक्षे निवेशयेदिति ॥

अन्ये तु ‘तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञे-
नेत्यादिश्रुतिभ्यस्तत्तत्फलाय चोदितानामपि कर्मणां संयोग-
पृथक्त्वेन ब्रह्मभावनां प्रत्यङ्गभावमाचक्षते, क्रत्वर्थस्यैव खा-
दिरत्वस्य वीर्यार्थताम्, एकस्य त्वभयार्थत्वे संयोगपृथक्त्वमि-
ति न्यायात् । अत एव पारमर्षं सूत्रम् । ‘सर्वापेक्षा च य-
ज्ञादिश्रुतेरश्व’दिति । यज्ञतपोदानादि सर्वे तदपेक्षा ब्रह्मभा-
वनेत्यर्थः । तस्माद्यदि श्रुत्यादयः प्रमाणं यदि वा पारमर्षं
सूत्रं सर्वथा यज्ञादिकर्मसमुच्चिता ब्रह्मोपासना विशेषण-
चयवत्यनाद्यविद्यातदासनासमुच्छेदक्रमेण ब्रह्मसाक्षात्काराय
मोक्षापरनाम्ने कल्पतइति तदर्थं कर्माप्यनुष्ठेयानि । न
चैतानि दृष्टादृष्टसामवायिकारादुपकारहेतुभूतौपदेशिकातिदे-
शिकक्रमपर्यन्ताङ्गग्रामसहितपरस्परविभिन्नकर्मस्वरूपतदधि-
कारिभेदपरिज्ञानं विना शक्यान्यनुष्ठातुम् । न च धर्ममी-
मांसापरिशौलनं विना तत्परिज्ञानम् । तस्मात्साधूक्तं ‘कर्मा-
वबोधानन्तर्यं विशेष’ इति । कर्मावबोधेन चि कर्मानुष्ठा-
नसाहित्यं भवति ब्रह्मोपासनाया इत्यर्थः । तदेतन्निराकरो-
ति । “न” कुतः, “कर्मावबोधात्प्रागप्यधीतवेदान्तस्य ब्रह्म-

जिज्ञासोपपत्तेः” । इदमत्राकृतम् । ब्रह्मोपासनाया भावना-
 पराभिधानया कर्माण्यपेक्ष्यन्तइत्युक्तं, तच्च ब्रूमः । क्व पुन-
 रस्याः कर्मापेक्षा, किं कार्ये, यथा ऽऽग्रेयादीनां परमापूर्वे
 चिरभाविफलानुकूले जनयितव्ये समिदाद्यपेक्षा, स्वरूपे वा,
 यथा तेषामेव द्विरवत्तपरोडाशादिद्रव्याग्निदेवताद्यपेक्षा । न
 तावत्कार्ये । तस्य विकल्पासत्त्वात् । तथाहि । ब्रह्मोपास-
 नाया ब्रह्मस्वरूपसाक्षात्कारः कार्यमभ्युपेयः, स चोत्पाद्यो वा
 स्याद्, यथा संयजनस्य पिण्डः । विकार्यो वा, यथा ऽव-
 घातस्य व्रीहयः । संस्कार्यो वा, यथा प्रोक्षणस्योलूखला-
 दयः । प्राप्यो वा, यथा दोहनस्य पयः । न तावदुत्पाद्यः ।
 न खलु घटादिसाक्षात्कारइव जडस्वभावेषु घटादिभ्यो
 भिन्न इन्द्रियाद्याधेयो ब्रह्मसाक्षात्कारो भावनाधेयः संभवति ।
 ब्रह्मणो ऽपराधीनप्रकाशतया तत्साक्षात्कारस्य तत्स्वाभाव्येन
 नित्यतयोत्पाद्यत्वानुपपत्तेः । ततो भिन्नस्य वा भावनाधेयस्य
 साक्षात्कारस्य प्रतिभाप्रत्ययवत्संशयाक्रान्ततया प्रामाण्यायो-
 गात् । तद्विधस्य तत्सामग्रीकस्यैव बज्जलं व्यभिचारोपल-
 ष्ठेः । न खल्वनुमानविबुद्धं वग्निं भावयतः शीतातुरस्य
 शिशिरभरमन्थरतरकायकाण्डस्य स्फुरज्ज्वालाजटिलानल-
 साक्षात्कारः प्रमाणान्तरेण संवाद्यते । विसंवादस्य बज्ज-
 लमुपलम्भात्, तस्मात्प्रामाणिकसाक्षात्कारलक्षणकार्याभावा-
 न्नोपासनाया उत्पाद्ये कर्मापेक्षा । न च कूटस्थनित्यस्य सर्व-
 व्यापिनो ब्रह्मण उपपासनातो विकारसंस्कारप्राप्तयः संभवन्ति ।
 स्यादेतत् । मा भूद्ब्रह्मसाक्षात्कार उत्पाद्यादिरूप उपा-
 सनायाः, संस्कार्यस्वनिर्वचनीयानाद्यविद्याद्वयपिधानापनयनेन
 भविष्यति, प्रतिसीरापिचिता नर्तकीव प्रतिसीरापनयद्वारा

रङ्गव्यापृतेन । तत्र च कर्मणामुपयोगः । एतावांसु विशेषे-
 षः । प्रतिसीरापनये पारिषदानां नर्तकीविषयसाक्षात्का-
 रो भवति । इह तु अविद्यापिधानापनयमात्रमेव, नापरमु-
 त्पाद्यमस्ति । ब्रह्मसाक्षात्कारस्य ब्रह्मस्वभावस्य नित्यत्वेना-
 नुत्पाद्यत्वात् ॥ अत्रोच्यते । का पुनरियं ब्रह्मोपासना । किं
 शाब्दज्ञानमात्रसंततिराद्यो निर्विचिकित्सशाब्दज्ञानसंततिः ।
 यदि शाब्दज्ञानमात्रसंततिः, किमियमभ्यस्यमानाप्यविद्यां
 समुच्छेत्तुमर्हति । तत्त्वविनिश्चयस्तद्भ्यासो वा सवासनं वि-
 पर्यासमुन्मूलयेत्, न संग्रयाभ्यासः, सामान्यमात्रदर्शनाभ्या-
 सो वा । नहि स्थाणुर्वा पुरुषो वेति वा ऽऽरोहपरिष्ठा-
 षवद् द्रव्यमिति वा अतश्चो ऽपि ज्ञानमभ्यस्यमानं पुरुष ए-
 वेति निश्चयाय पर्याप्तमृते विशेषदर्शनात् । ननूक्तं श्रुतमयेन
 ज्ञानेन जीवात्मनः परमात्मभावं गृहीत्वा युक्तिमयेन च व्य-
 वस्थाप्यतइति । तस्मान्निर्विचिकित्सशाब्दज्ञानसंततिरूपोपास-
 ना कर्मसहकारिण्यविद्यादयोच्छेदहेतुः । न चासावनुपा-
 दितब्रह्मानुभवा तदुच्छेदाय पर्याप्ता । साक्षात्काररूपो हि
 विपर्यासः साक्षात्काररूपेणैव तत्त्वज्ञानेनोच्छिद्यते, न तु
 परोक्षावभासेन । दिङ्मोक्षालातचक्रचलद्ब्रह्मरूपरोचिसलि-
 लादिविभ्रमेध्वपरोक्षावभासिषु अपरोक्षावभासिभिरेव दिगा-
 दितत्त्वप्रत्ययैर्निवृत्तिदर्शनात् । नो खल्वप्राप्तवचनलिङ्गादिनि-
 श्चितदिगादितत्त्वानां दिङ्मोक्षादयो निवर्तन्ते । तस्मात् त्वंप-
 दार्थस्य तत्पदार्थत्वेन साक्षात्कार एषितव्यः । एतावता हि-
 त्वंपदार्थस्य दुःखिशोकित्वादिसाक्षात्कारनिवृत्तिर्नान्यथा । न
 चैष साक्षात्कारो मीमांसासहितस्यापि शाब्दस्य प्रमाणात्
 फलम् अपि तु प्रत्यक्षस्य, तस्यैव तत्फलत्वनिबन्नात् । अ-

न्यथा कुटजबीजादपि वटाङ्कुरोत्पत्तिप्रसङ्गात् । तस्मान्नि-
 विचिकित्सवाक्यार्थभावनापरिपाकसहितमन्तःकरणं त्वंपदा-
 र्थस्यापरोक्षस्य तत्तदुपाध्याकारनिषेधेन तत्पदार्थतामनुभा-
 वयतीति युक्तम् । न चायमनुभवो ब्रह्मस्वभावो येन न ज-
 न्येत, अपि त्वन्तःकरणस्यैव वृत्तिभेदो ब्रह्मविषयः न चैताव-
 ता ब्रह्मणो नापराधीन(१)प्रकाशना । नहि शाब्दज्ञानप्रकाशं
 ब्रह्म स्वयं प्रकाशं न भवति । सर्वापाधिरहितं हि स्वयं-
 ज्योतिरिति गीयते, न त्वपहितमपि । यथाह स भगवान्
 भाष्यकारः । 'नायमेकान्तेनाविषय' इति । न चान्तःकरण-
 वृत्तावप्यस्य साक्षात्कारे सर्वापाधिविनिर्माकः । तस्यैव त-
 दुपाधेर्विनश्यदवस्थस्य स्वपरोपाधिविरोधिना विद्यमानत्वात् ।
 अन्यथा चैतन्यच्छायापत्तिं विना ऽन्तःकरणवृत्तेः स्वयमचेत-
 नायाः स्वप्रकाशत्वानुपपत्तौ साक्षात्कारत्वायोगात् । न चा-
 नुमितभावितवन्द्दिसाक्षात्कारवत्प्रतिभात्वेनास्याप्रामाण्यं, तत्र
 वन्द्दिस्वक्षलणस्य परोक्षत्वात् । इह तु ब्रह्मरूपस्योपाधिक-
 क्षुधितस्य जीवस्य प्रागप्यपरोक्षत्वात् । नहि शुद्धबुद्धत्वादयो
 ब्रह्मस्ततो ऽतिरिच्यन्ते । जीव एव तु तत्तदुपाधिरहितः शुद्ध-
 बुद्धादिस्वभावो ब्रह्मेति गीयते । न च तत्तदुपाधिविरहो ऽपि
 ततो ऽतिरिच्यते । तस्माद्यथा गान्धर्वशास्त्रार्थज्ञानाभ्यासादि-
 तसंस्कारसचिक्त्रोत्तरेन्द्रियेण षड्जादिस्वरग्राममूर्च्छनाभेदम-
 ध्यक्षमनुभवति, एवं वेदान्तार्थज्ञानाभ्यासादितसंस्कारो जी-
 वस्य ब्रह्मभावमन्तःकरणेनेति ॥ अन्तःकरणवृत्तौ ब्रह्मसा-
 क्षात्कारे जनयितव्ये ऽस्ति तदुपासनायाः कर्मापेक्षेति चेत् ।
 न । तस्याः कर्मानुष्ठानेन सच्चभावाभावेन तत्सचकारित्वानु-

पपत्तेः । न खलु तत्त्वमसीत्यादेर्वाक्यान्निर्वचिकित्सं शुद्धबु-
द्धेदासीनस्वभावमकर्तृत्वाद्युपेतमपेतब्राह्मणत्वादिजातिं देहा-
द्यतिरिक्तमेकमात्मानं प्रतिपद्यमानः कर्मस्वधिकारमवबो-
द्धमर्हति । अनर्हश्च कथं कर्ता वा ऽधिष्ठतो वा । यद्युच्येत
निश्चिते ऽपि तत्त्वे विपर्यासनिबन्धनो व्यवहारो ऽनवर्तमा-
नो दृश्यते, यथा गुडस्य माधुर्यविनिश्चयेऽपि पित्तोपहतेन्द्रि-
याणां तिक्तावभासानुवृत्तिरास्वादयथृत्कृत्य त्यागात् । त-
स्मादविद्यासंस्कारानुवृत्त्या कर्मानुष्ठानं, ते न च विद्या स-
हकारिणा तत्समुच्छेद उपपत्स्यते । न च कर्माविद्यात्मकं
कथमविद्यामुच्छिनत्ति, कर्मणो वा तदुच्छेदकस्य कुत उ-
च्छेद इति वाच्यम् । सजातीयस्वपरविरोधिनो भावानां ब-
हुलमुपलब्धेः । यथा पथः पयोन्तरं जरयति, स्वयं च जी-
र्यति । यथा विषं विषान्तरं शमयति, स्वयं च शाम्यति ।
यथा वा कतकरजो रजोन्तराविले पाथसि प्रक्षिप्तं रजोन्त-
राणि भिन्दन् स्वयमपि भिद्यमानमनाविलं पाथः करोति ।
एवं कर्माविद्यात्मकमपि अविद्यान्तराणि अपगमयन्स्वयम-
प्यपगच्छतीति ॥ अत्रोच्यते । सत्यं सदेव सोम्येदमित्युपक्रम-
मात्तत्त्वमसीत्यन्तात् शब्दाद्(१) ब्रह्ममीमांसेपकरणादसङ्ग-
दभ्यस्ताद् निर्वचिकित्से ऽनाद्यविद्योपादानदेहाद्यतिरिक्तप्र-
त्यक्षात्मतत्त्ववेबोधे जातेऽपि अविद्यासंस्कारानुवृत्तावनुवर्तन्ते
सांसारिकाः प्रत्ययास्तद्ब्रह्मव्यवहारश्च, तथापि तानप्ययं व्यव-
हारप्रत्ययान् मिथ्येति मन्यमानो विद्वान् अहत्ते पित्तोपहते-
न्द्रियइव गुडं यथृत्कृत्य त्यजन्नपि तस्य तिक्तताम् । तथा चायं
क्रियाकरणतिकर्तव्यताफलप्रपञ्चमतात्त्विकं विनिश्चिन्वन् क-

यमधिकृतो नाम, विदुषो ह्यधिकारो ऽन्यथा पशुशूद्रादी-
 नामप्यधिकारो दुर्वारः स्यात् । क्रियाकर्त्तादिस्वरूपविभागं
 च विद्वस्यमान(१) इह विद्वानभिमतः कर्मकाण्डे । अत एव
 भगवानविद्वद्विषयत्वं शास्त्रस्य वर्णयावभूव भाष्यकारः । त-
 स्माद्यथा राजजातीयाभिमानकर्त्तके राजस्ये न विप्रवैश्य-
 जातीयाभिमानिनोरधिकारः । एवं द्विजातिकर्त्तक्रियाकरणा-
 द्विविभागाभिमानिकर्त्तके कर्मणि न तदनभिमानिनो ऽधि-
 कारः । न चानधिकृतेन समर्थेनापि कृतं वैदिकं कर्म फ-
 लाय कल्पते वैश्यस्तोमइव ब्राह्मणराजन्याभ्याम् । तेन दृ-
 ष्टार्थेषु कर्मसु शक्तः प्रवर्तमानः प्राप्नोतु फलं दृष्ट्वात् ।
 अदृष्टार्थेषु तु शास्त्रैकसमधिगम्यं फलमनधिकारिणि न
 युज्यतइति नोपासनाकार्ये कर्मापेक्षा । स्यादेतत् । मनु-
 ष्याभिमानवदधिकारिके कर्मणि विहिते यथा तदभिमानर-
 चितस्यानधिकारः । एवं निषेधविधयोपि मनुष्याधिकारा इ-
 ति तदभिमानरहितस्यैष्वपि नाधिक्रियेत पञ्चादिवत् । तथा
 चायं निषिद्धमनुनिष्ठन् न प्रत्यवेयात् तिर्यगादिवदिति भि-
 ज्जकर्मतापातः । मैवम् । न खल्वयं सर्वथा मनुष्याभिमान-
 रचितः, किं त्वविद्यासंस्कारानुवृत्त्या ऽस्य मात्रया तदभि-
 मानो ऽनुवर्तते । अनुवर्तमानं च मिथ्येति मन्यमानो न अ-
 दृष्टइत्युक्तम् । किमती यद्येवम् एतदतो भवति । विधिषु
 आहो ऽधिकारो नाश्राद्धः । ततश्च मनुष्याद्यभिमानेन अह-
 भानो न विधिशास्त्रेणा(२)धिक्रियते । तथा च स्मृतिरश्र-
 या कृतं दत्तमित्यादिका । निषेधशास्त्रं तु न अहामपेक्षते ।

(१) लोहितादिवाङ्मयः क्यचित् क्यचन्तस्य रूपमिति कल्पतदः ।

(२) विधिशास्त्रेणव—पा०३ ।

अपि तु निषिध्यमानक्रियोन्मुखो नर इत्येव प्रवर्तते । तथा च सांसारिकइव अद्वावगतब्रह्मतत्त्वो ऽपि निषेधमतिक्रम्य प्रवर्तमानः प्रत्यवैतीति न भिन्नकर्मदर्शनाभ्युपगमः । तस्मान्नोपासनायाः कार्ये कर्मापेक्षा । अत एव नोपासनो(१)त्पत्तावपि निर्विचिकित्सशाब्दज्ञानोत्पत्त्युत्तरकालमनधिकारः कर्मणीत्युक्तम् । तथा च श्रुतिः ।

‘न कर्मणा न प्रजया धनेन त्यागेनैके अमृतत्वमानु-
शुः’ ।

तत्किमिदानीमनुपयोग एव सर्वथेह कर्मणाम् । तथा च ‘विविदिषन्ति यज्ञेनेत्याद्याः श्रुतयो विरुद्धोरन् । न । आरादुपकारकत्वात् कर्मणां यज्ञादीनाम् । तथाहि । ‘तमे-
तमात्मानं वेदानुवचनेन’ नित्यस्वाध्यायेन ‘ब्राह्मणा विविदिषन्ति’ वेदितुमिच्छन्ति, न तु विदन्ति, वस्तुतः प्रधानस्यापि वेदनस्य प्रकृत्यर्थतया शब्दतो गुणत्वादिच्छायाश्च प्रत्ययार्थतया प्राधान्यात् । प्रधानेन न च कार्यसंप्रत्ययात् । नहि राजपुरुषमानयेत्युक्ते वस्तुतः प्रधानमपि राजा पुरुषविशेषणतया शब्दत उपसर्जनमानीयते ऽपि तु पुरुष एव । शब्दतस्तस्य प्राधान्यात् । एवं वेदानुवचनस्यैव यज्ञस्थापीच्छासाधनतया विधानम् । एवं तपसो ऽनाशकस्य कामानशनमेव तपो, हितमितमेध्याग्निो हि ब्रह्मणि विविदिषा भवति, न तु सर्वथा ऽनश्रतो, मरणात् (२) । नापि चान्द्रायणादितपःशीलस्य । धातुवैषम्यप्रत्तेः । एतानि च नित्यानुपात्मनदुरितनिवर्हणेन पुरुषं संस्कुर्वन्ति । तथा च श्रुतिः ।

(१) नोपासनास्वरूपो—पा०३ ।

(२) मरणापातात्—पा०१ ।

‘स ह वाआत्मयाजी यो वेद इदं मे ऽनेनाङ्गं संस्क्रियत इदं मे ऽनेनाङ्गमुपधीयते’ इति । अनेनेति प्रकृतं यच्चादि परान्मुञ्चति । स्मृतिश्च ‘यस्यैते ऽष्टाचत्वारिंशत्संस्काराः’ इति । नित्यनैमित्तिकानुष्ठानप्रक्षीणकल्मषस्य च विशुद्धसत्त्वस्याविदुष एव उत्पन्नविविदिषस्य ज्ञानोत्पत्तिं दर्शयत्याथर्वणो श्रुतिः । ‘विशुद्धसत्त्वस्ततस्तु तं पश्यति निष्कलं ध्यायमान’ इति । स्मृतिश्च

‘ज्ञानमृत्युद्यते पंसां क्षयात्पापस्य कर्मणः’

इत्यादिका । क्लृप्तैव च नित्यानां कर्मणां नित्ये हि ते-
नोपात्तदुरितनिवर्हणेन पुरुषसंस्कारेण ज्ञानोत्पत्तावङ्गभा-
वोपपत्तौ न संयोगपृथक्त्वेन साक्षादङ्गभावो युक्तः, कल्प-
नागौरवापत्तेः । तथाहि । नित्यकर्मानुष्ठानाद्दुर्मैत्यादः,
ततः पाप्मा निवर्तते, स ह्यनित्याशुचिदुःखरूपे संसारे नित्य-
शुचिसुखख्यातिलक्षणेन विषयार्थेन चित्तसत्त्वं मलिनयति,
अतः पापनिवृत्तौ प्रत्यक्षोपपत्तिद्वारापावरणे सति प्रत्य-
क्षोपपत्तिभ्यां संसारस्थानित्याशुचिदुःखरूपतामप्रत्यक्षमवबु-
ध्यते, ततोऽस्यास्मिन्ननभिरतिसंज्ञं वैराग्यमुपजायते, ततस्त-
ज्जिज्ञासोपावर्तते, ततो ज्ञानेपायं पर्येषते, पर्येषमाण-
श्चात्मतत्त्वज्ञानमस्योपाय इत्युपश्रुत्य तज्जिज्ञासते, ततः अ-
वणादिक्रमेण तज्जानातीत्यारादुपकारकत्वं तत्त्वज्ञानोत्पादं
प्रति चित्तसत्त्वशुद्ध्या कर्मणां युक्तम् । इमं चार्थमनुवद-
ति भगवद्गीता ।

‘आरुरुक्षोर्मुनेर्योगं कर्म कारणमुच्यते ।

योगारूढस्य तस्यैव शमः कारणमुच्यते’ ॥

एव चाननुष्ठितकर्मापि प्राग्भषीयकर्मवशाद्यो विशुद्धसत्त्वः

संसारसारतादर्शनेन निष्पन्नवैराग्यः(१) कृतं तस्य कर्मानु-
ष्ठानेन वैराग्योत्पादोपयोगिना । प्राग्भवीयकर्मानुष्ठानादेव
तत्सिद्धेः । इममेव च पुरुषधौरेयभेदमधिकृत्य प्रवृत्ते श्रु-
तिः । 'यदि वेतरथा ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेदिति । तदिदमु-
क्तम् । "कर्मावबोधान्त्यागप्यधीतवेदान्तस्य ब्रह्मजिज्ञासोपप-
त्ते"रिति । अत एव न ब्रह्मचारिण ऋणानि सन्ति येन
तदपाकरणार्थं कर्मानुतिष्ठेत् । एतदनुरोधाच्च 'जायमानो वै
ब्राह्मणस्त्रिभिर्ऋणवा जायते' इति(२) गृहस्थः संपद्यमान इति
व्याख्येयम् । अन्यथा 'यदि वेतरथा ब्रह्मचर्यादेवेति श्रुति-
विरुद्धोत् । गृहस्थस्यापि च ऋणापाकरणं सत्त्वप्रुद्ध्यर्थमेव ।
जरामर्यवाद्दो भस्मान्ततावाद्दोन्त्येष्टयश्च कर्मजडानविदुषः प्र-
तिः न त्वात्मतत्त्वपण्डितान् । तस्मात्तस्यान्तर्यमथशब्दार्थो
यदिना ब्रह्मजिज्ञासा न भवति यस्मिंस्तु सति भवन्तो भ-
वत्येव । न चेत्यं कर्मावबोधानन्तर्यं, तस्मान्न कर्मावबोधा-
नन्तर्यमथशब्दार्थ(३) इति सर्वमवदातम् ।

स्यादेतत् । मा भूदग्निचोत्रयवागूपाकवदार्थः क्रमः, श्रौतस्तु
भविष्यति, 'गृहो भूत्वा वनी भवेत्' 'वनी भूत्वा प्रव्रजेदिति
जाबालश्रुतिर्गार्हस्थ्येन हि यज्ञाद्यनुष्ठानं खचयति । स्मर-
न्ति च ।

'अधीत्य विधिवद्देदान् पुत्रांशोत्पाद्य धर्मतः ।

इष्ट्वा च शक्तितो यज्ञैर्मनो मोक्षे निवेशयेत्' ॥

निन्दति च ।

(१) दर्शननिष्पन्नवैराग्यः — पा ० ३ ।

(२) 'जायमानो वै ब्राह्मणस्त्रिभिर्ऋणैर्ऋणवान्' इति — पा ० १ । ३ ।

(३) न चैवं कर्मावबोधः । तस्मान्न कर्मावबोधानन्तर्यमथशब्दार्थ — पा ० २ । ३

अनधीत्य द्विजो वेदाननुत्पाद्य तथात्मजान् ।

अनिष्ट्वा चैव यज्ञैश्च मोक्षमिच्छन् ब्रजत्यधः ॥

इति । अत आह । “यथा च हृदयाद्यवदानानामानन्तर्यनियमः । कुतः” । ‘हृदयस्याग्रे ऽवद्यति अथ जिज्ञाया अथ वक्षस’ इत्यथाग्रशब्दाभ्यां क्रमस्य विवक्षितत्वात्, न तथेह क्रमो(१) विवक्षितः । श्रुत्या तयैवानियमप्रदर्शनात्, ‘यद्दि वेतरथा ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेद्गृहाद्वा वनादे’ति । एतावता हि वैराग्यमुपलक्षयति । अत एव ‘यद्दृष्टरेव विरजेत्तद्दृष्टरेव प्रव्रजेद्दि’ति श्रुतिः । निन्दावचनं चाविशुद्धसत्त्वपुरुषाभिप्रायम् । अविशुद्धसत्त्वो हि मोक्षमिच्छन्नालस्यात्तदुपाये ऽप्रवर्तमानो गृहस्थधर्ममपि नित्यनैमित्तिकमनाचरन् प्रतिक्षणमुपचीयमानपाप्मा ऽधोगतिं गच्छती(२)त्यर्थः ।

स्यादेतत् । मा भूच्छ्रौत आर्थी वा क्रमः, पाठस्थानमुख्यप्रवृत्तिप्रमाणकस्तु कस्मान्न भवतीत्यत आह । “शेषशेषित्वे प्रमाणाभावात्” । शेषाणां समिदादीनां शेषिणां चाग्रेयादीनामेकफलवदुपकारोपनिबद्धानामेकफलावच्छिन्नानामेकप्रयोगवचनोपगृहीतानामेकाधिकारिकर्तृकाणामेकपौर्णमास्यमावस्याकालसंबद्धानां युगपदनुष्ठानाशक्तेः सामर्थ्यात्क्रमप्राप्तौ तद्विशेषापेक्षया पाठादयस्तद्भेदनियमाय प्रभवन्ति, यच्च तु न शेषशेषिभावो नाप्येकाधिकारावच्छेदो यथा सौर्यार्यमणप्राजापत्यादीनां तत्र क्रमभेदापेक्षाभावान्न पाठादिः क्रमविशेषनियमे प्रमाणम्, अवर्जनीयतया तस्य तच्चागतत्वात् । न चेह धर्मब्रह्मजिज्ञासयोः शेषशेषिभावे श्रुत्या-

(१) क्रमनियमो—पा ० १ । ३ ।

(२) ऽधो गच्छती—पा १ । २० । ३ ।

दोनान्मन्यतमं प्रमाणमस्तीति ॥ ननु शेषशेषिभावाभावेपि क्रमनियमो दृष्टो, यथा गोदोहनस्य पुरुषार्थस्य दर्शपौर्णमासिकैरङ्गैः सह, यथा वा दर्शपौर्णमासाभ्यामिष्ट्वा सोमेन यजेतेति दर्शपौर्णमाससोमयोरशेषशेषिणोरित्यत्र आह, “अधिकृताधिकारे च प्रमाणाभावा”दिति योजना । स्वर्गकामस्य हि दर्शपौर्णमासाधिकृतस्य पशुकामस्य सतो दर्शपौर्णमासक्रत्वर्थाप्रणयनाश्रिते गोदोहने ऽधिकारः । नो खलु गोदोहनद्रव्यमव्याप्रियमाणं साक्षात् पशून् भावयितुमर्हति । न च व्यापारान्तराविष्टं श्रूयते यतस्तदङ्गक्रममतिपतेत् । अप्रणयनाश्रितं तु प्रतीयते ‘समसेनापः प्रणयेद्गोदोहनेन पशुकामस्ये’ति समभिव्याहारात् । योग्यत्वाच्चास्यापां प्रणयनं प्रति । तस्मात् क्रत्वर्थाप्रणयनाश्रितत्वाद्गोदोहनस्य तत्क्रमेण पुरुषार्थमपि गोदोहनं क्रमवदिति सिद्धम् । श्रुतिनिराकरणेनैवेष्टिसोमक्रमवदपि क्रमोपपात्तो वेदितव्यः । शेषशेषित्वाधिकृताधिकाराभावेपि क्रमो विवक्ष्येत, यद्येकफलावच्छेदो भवेत्, यथाग्नेयादीनां षण्णामेकस्वर्गफलावच्छिन्नानां, यदि वा जिज्ञास्यब्रह्मणोऽग्नेो धर्मः स्यात्, यथा चतुर्लक्षणीव्युत्पाद्यं ब्रह्म केन चित्केन चिदंशेनैकैकेन लक्षणेन व्युत्पाद्यते तत्र चतुर्णां लक्षणानां जिज्ञासाभेदेन परस्परसंबन्धे सति क्रमो विवक्षितस्तथेष्टाप्येकजिज्ञास्यतया धर्मब्रह्मजिज्ञासयोः क्रमो विवक्ष्येत, न चैतदुभयमप्यस्तीत्याह । “फलजिज्ञास्यभेदाच्च” । फलभेदं विभजते । “अभ्युदयफलं धर्मज्ञान”मिति । जिज्ञासाया वस्तुतो ज्ञानतन्त्रत्वाज्ज्ञानफलं जिज्ञासाफलमिति भावः । न केवलं स्वरूपतः फलभेदः, तदुत्पादनप्रकारभेदादपि तद्भेद इत्याह । “तच्चानुष्ठानापिर्ष

ब्रह्मज्ञानं च मानुष्ठानान्तरापेक्षम्” । शब्दज्ञानाभ्यासाज्ञानु-
ष्ठानान्तरमपेक्षते, नित्यनैमित्तिककर्मानुष्ठानसहभावस्यापा-
स्तत्वादिति भावः । जिज्ञास्यभेदमात्यन्तिकमाह । “भव्यस्य
धर्म” इति । भविता भव्यः, कर्तरि कृत्यः । भविता च भा-
वकव्यापारनिर्वर्त्यतया तत्तन्त्रइति ततः प्राग् ज्ञानकाले ना-
स्तीत्यर्थः । भूतं सत्यं, सदेकान्ततो न कदा चिदसदित्य-
र्थः । न केवलं स्वरूपतो जिज्ञास्यगेर्भेदो ज्ञापकप्रमाणप्रवृ-
त्तिभेदादपि भेद इत्याह । “चोदनाप्रवृत्तिभेदाच्च” । चोद-
नेति वैदिकं शब्दमाह, विशेषेण सामान्यस्य लक्षणात् । प्र-
वृत्तिभेदं विभजते । “या हि चोदना धर्मस्ये”ति । आ-
ज्ञादीनां पुरुषाभिप्रायभेदानामसंभवादपौरुषेये वेदे चोद-
नोपदेशः । अत एवाक्तं ‘तस्य ज्ञानमुपदेश’ इति । सा च
साध्ये च(१) पुरुषव्यापारे भावनायां, तद्विषये च यागादौ, स
हि भावनाविषयः, तदधीननिरूपणत्वात् प्रयत्नस्य भावना-
याः । षिञ् बन्धनइत्यस्य धातोर्विषयपदव्युत्पत्तेः । भावना-
यास्तद्वारेण च यागादेरपेक्षितोपायतामवगमयन्ती तत्रेच्छो-
पहारमुखेन पुरुषं नियुञ्जानैव(२) यागादिधर्ममवबोधयति
नान्यथा । ब्रह्मचोदना तु पुरुषमवबोधयत्येव केवलं न तु
प्रवर्तयन्त्यवबोधयति । कुतः, अवबोधस्य प्रवृत्तिरहितस्य चो-
दनाजन्यत्वात् । नन्वात्मा ज्ञातव्य इत्येतद्विधिपरैर्वेदान्तैस्त-
देकवाक्यतया ऽवबोधे प्रवर्तयद्भिरेव पुरुषो ब्रह्मावबोधयत-
इति समानत्वं धर्मचोदनाभिर्ब्रह्मचोदनानामित्यत आह ।
“न पुरुषो ऽवबोधे निसृज्यते” । अयमभिसन्धिः । न ता-

(१) सा च स्वसाध्ये—पा० १ । ३ ।

(२) नियुञ्जानैव चोदना—पा० १ ।

वद् ब्रह्मसाक्षात्कारे पुरुषो नियोक्तव्यः, तस्य ब्रह्मसाभावेन नित्यत्वादकार्यत्वात् । नाप्युपासनायां, तस्या अपि ज्ञानप्रकर्षे हेतुभावस्थान्वयव्यतिरेकसिद्धतया प्राप्तत्वेनाविधेयत्वात् । नापि शाब्दबोधे, (१) तस्याप्यधीतवेदस्य पुरुषस्य विदितपदतदर्थस्य समधिगतशाब्दन्यायतत्त्वस्याप्रत्यक्षमुत्पत्तेः । अत्रैव दृष्टान्तमाह । “यथाक्षार्ये”ति । दार्ष्टान्तिके योजयति । “तद्”दिति । अपि चात्मज्ञानविधिपरेषु वेदान्तेषु नात्मतत्त्वविनिश्चयः शाब्दः स्याद्, नहि तदात्मतत्त्वपरास्ते, किं तु तज्ज्ञानविधिपराः, यत्पराश्च ते तएव तेषामर्थाः । न च बोधस्य बोध्यनिष्ठत्वादपेक्षितत्वादन्यपरेभ्योपि बोध्यतत्त्वविनिश्चयः । समारोपेणापि तदुपपत्तेः । तस्मान्न बोधविधिपरा वेदान्ता इति सिद्धम् ॥ प्रकृतमुपसंहरति । “तस्मात्किमपि वक्तव्य”मिति । यस्मिन्नसति ब्रह्मजिज्ञासा न भवति सति तु भवन्ती भवत्येवेत्यर्थस्तदाह । “उच्यते, नित्यानित्यवस्तुविवेक”-इत्यादि । नित्यः प्रत्यगात्मा, अनित्या देहेन्द्रियविषयादयः, तद्विषयश्चेद्विवेको निश्चयः, कृतमस्य ब्रह्मजिज्ञासया, ज्ञातत्वाद् ब्रह्मणः । अथ विवेको ज्ञानमात्रं न निश्चयः, तथा सत्येषु विपर्यासादन्यः संशयः स्यात्, तथा च न वैराग्यं भावयेत्, अभावयन् कथं ब्रह्मजिज्ञासाहेतुः, तस्मादेवं व्याख्येयम् । नित्यानित्ययोर्वसतीति नित्यानित्यवस्तु तद्गर्मः, नित्यानित्ययोर्धर्मिणोस्तद्गर्माणां च विवेको नित्यानित्यवस्तुविवेकः । एतदुक्तं भवति । मा भूदिदं तद्वत् नित्यमिदं तदनुत्तमनित्यमिति धर्मविशेषयोर्विवेकः, धर्मिमात्रयोर्नित्यानित्ययोस्तद्गर्मयोश्च विवेकं निश्चिनोत्येव । नित्यत्वं सत्यत्वं तद्य-

स्थास्ति तन्नित्यं सत्यं तथा चाऽऽस्थागोचरः । अनित्यत्वमसत्य-
 त्वं तद्यस्यास्ति तदनित्यमनृतं, तथा चानास्थागोचरः । तदेते-
 ष्वनुभूयमानेषु युष्मदस्मात्प्रत्ययगोचरेषु विषयविषयिषु यद्वत्
 नित्यं सुखं व्यवस्थास्यते तदास्थागोचरो भविष्यति, यन्त्व-
 नित्यमनृतं भविष्यति तापत्रयपरोतं तत् त्यज्यतइति । सो-
 यं नित्यानित्यवस्तुविवेकः प्राग्भवोयादैर्द्विकाद्वा कर्मणो वि-
 श्रुद्धसत्त्वस्य भवत्यनुभवोपपत्तिभ्याम् । न खलु सत्यं नाम न
 किं चिदस्तीति वाच्यम् । तदभावे तदधिष्ठानस्यानृतस्याप्यनु-
 पपत्तेः । शून्यवादिनामपि शून्यताया एव सत्यत्वात् । अथा-
 स्य पुरुषधैरेयस्यानुभवोपपत्तिभ्यामेवं(१) सुनिपुणं निरूपय-
 त आ च सत्यलोकाद् आ चावीचेर्जायस्व म्रियस्वेति विपरि-
 वर्तमानं क्षणमुद्धृतयामाद्येरात्रार्धमासमासर्त्वीयनवत्सरयुगच-
 तुर्युगमन्वन्तरप्रलयमहाप्रलयमहासर्गावान्तरसर्गसंसारसाग-
 रोर्मिभिरनिशमुद्धमानं तापत्रयपरोतमात्मानं च जोव्लोकं
 चाव्लोकास्मिन् संसारमण्डले ऽनित्याश्रुचिदुःखात्मकं प्र-
 संख्यानमुपावर्तते(२) ततोऽस्यैतादृशान्नित्यानित्यवस्तुविवेकल-
 क्षणात् प्रसंख्यानाद् “इहामुत्रार्थभोगविरागो” भवति । अर्थात्
 प्रार्थ्यतइत्यर्थः फलमिति यावत्, तस्मिन् विरागो ऽनाभो-
 गात्मिकोपेक्षाबुद्धिः । “ततः शमदमादिसाधनसंपत्” । रागा-
 दिकषायमदिरामत्तं हि मनस्तेषुतेषु विषयेषु च्चावचमिन्द्रिया-
 णि प्रवर्तयद्विविधाश्च प्रवृत्तीः पुण्यापुण्यफला भावयत् पुरु-
 षमतिघोरे विविधदुःखज्वालाजटिले संसारज्जतभुजि जु-
 चोति । प्रसंख्यानाभ्यासलब्धवैराग्यपरिपाकभग्नरागादिकषा-

(१) मेव—पा० १ । ३ ।

(२) दुःखात्मतया प्रसंख्यानमनुवर्तते—पा० ३ । ४ ।

प्रमदिरामदं तु मनः पुरुषेणावजीयते वशीक्रियते । सोय-
 मस्य वैराग्यहेतुको मनोविजयः शम इति वशीकारसंज्ञ
 [ति चारख्यायते । विजितं च मनस्तत्त्वविषयविनियोगयो-
 ग्यतां नोयते, सेयमस्य योग्यता दमः । यथा दान्तोयं वृष-
 भयुवा, हलशकटादिवहनयोग्यः कृत इति गम्यते । आ-
 दिग्रहणेन च विषयतिनिश्चातदुपरमतत्त्वश्रद्धाः संगृह्यन्ते ।
 अत एव श्रुतिः । 'तस्मात् शान्तो दान्त उपरतस्तिनिक्षुः
 श्रद्धाचित्तो भूत्वा ऽऽत्मन्येवात्मानं पश्येत् सर्वमात्मनि पश्य-
 तीति । तदेतस्य शमदमादिरूपस्य साधनस्य संपत्प्रकर्षः
 शमदमादिसाधनसंपत् । ततोस्य संसारबन्धनान्मुमुक्षा भव-
 तीत्याह । "मुमुक्षुत्वं च" । तस्य च नित्यशुद्धमुक्तसत्य-
 स्वभावब्रह्मज्ञानं मोक्षस्य कारणमित्युपश्रुत्य तज्जिज्ञा-
 सा भवति धर्मजिज्ञासायाः प्रागूर्ध्वं च, तस्मात्तेषामेवान-
 न्तर्यं न धर्मजिज्ञासाया इत्याह । "तेषु ही"ति । न के-
 वलं जिज्ञासामात्रमपि तु ज्ञानमपीत्याह । "ज्ञातुं च" ।
 उपसंहरति । "तस्मा"दिति । क्रमप्राप्तमतःशब्दं व्याचष्टे ।
 "अतः शब्दो हेत्वर्थः" । तमेवातःशब्दस्य हेतुरूपमर्थमाह ।
 "यस्माद्देद एवे"ति । अत्रैवं परिचोद्यते । सत्यं यथोक्तसा-
 धनसंपत्त्यनन्तरं ब्रह्मजिज्ञासा भवति, सैव त्वनुपपन्ना, इ-
 क्षामुच फलोपभोगविरागस्यानुपपत्तेः । अनुकूलवेदनीयं हि
 फलम्, इष्टलक्षणात्वात् फलस्य । न चानुरागहेतावस्य वैरा-
 ग्यं भवितुमर्हति(१) । दुःखानुषङ्गदर्शनात् सुखेपि वैराग्यमि-
 ति चेत्, दन्त भोः सुखानुषङ्गाद्दुःखेप्यनुरागो न कस्माद्भव-
 ति । तस्मात्सुखे उपादीयमाने दुःखपरिचारे प्रयतितव्य-

म् । अर्जनीयतया दुःखमागतमपि परिहृत्य सुखमात्रं भो-
 च्यते । तद्यथा । मत्स्यार्थी सशल्कान् सकण्टकान् म-
 त्स्यानुपादत्ते, स यावदादेयं तावदादाय विनिवर्तते । यथा-
 वा धान्यार्थी सपलालानि धान्यान्याहरति, स यावदादेयं
 तावदुपादाय निवर्तते । तस्माद्दुःखभयान्नानुकूलवेदनीयमैष्टि-
 कं वा ऽऽमुष्मिकं वा सुखं परित्यक्तमुचितम् । नहि मृ-
 गाः सन्तीति शालयो नोप्यन्ते, भिक्षुकाः सन्तीति स्थाल्यो(१)
 नाधिश्रीयन्ते । अपि च दृष्टं सुखं चन्दनवनितादिसङ्गजन्म
 क्षयितालक्षणेन दुःखेनाघ्रातत्वादतिभीरुणा त्यज्येतापि, न
 त्वामुष्मिकं स्वर्गादि, तस्याविनाशित्वात् । श्रूयते हि 'अपा-
 म सोमममृता अभूमे'ति । तथाचाक्षय्यं ह वै चातुर्मा-
 स्ययाजिनः सुकृतं भवति' । न च कृतकत्वच्चेतुकं विनाशि-
 त्वानुमानमत्र संभवति । नरशिरःकपालशौचानुमानवदाग-
 मबाधितविषयत्वात् । तस्माद्यथोक्तसाधनसंपत्त्यभावान्न ब्र-
 ह्मजिज्ञासेति प्राप्तम् । एवं प्राप्ते आह भगवान् सूत्रका-
 रो "ऽत"इति । तस्यार्थं व्याचष्टे भाष्यकारो "यस्माद्देह एवे"-
 ति । अयमभिसंधिः । सत्यं मृगभिक्षुकादयः शक्याः परि-
 हर्तुं पाचककृषीवलादिभिः, दुःखं त्वनेकविधानेककारणसंपा-
 तजमशक्यपरिहारम् अन्ततः साधनपारतन्व्यक्षयितालक्षण-
 योर्दुःखयोः समस्तकृतकसुखाविनाभावनियमात् । नहि म-
 धुविषसंपृक्तमन्नं विषं परित्यज्य समधु शक्यं शिल्पिवरेणा-
 पि भोक्तुम् । क्षयितानुमानोपोद्दलितं च 'तद्यथेह कर्मचि-
 त'इत्यादि वचनं क्षयिताप्रतिपादक'मपाम सोमे'त्यादिकं व-

नं मुख्यासंभवे(१) जघन्यवृत्ततामापादयति । यथाङ्गः पौ-
टाणिकाः

‘आभूतसंज्ञवं स्थानममृतत्वं हि भाव्यते’ इति ।

अत्र च ब्रह्मपदेन तत्प्रमाणं वेद उपस्थापितः । स च
योग्यत्वात्तद्यथेह कर्मचित् इत्यादिरत इति सर्वनाम्ना प-
रामृश्य हेतुपञ्चम्या निर्दिश्यते । स्यादेतत् । यथा स्वर्गादेः
कृतकस्य सुखस्य दुःखानुषङ्गस्तथा ब्रह्मणोपीत्यत आ-
ह । “तथा ब्रह्मविज्ञानादपी”ति । तेनायमर्थः । अतः स्वर्गा-
दीनां ऋयिताप्रतिपादकाद् ब्रह्मज्ञानस्य च परमपुरुषार्थ-
ताप्रतिपादकादागमाद् यथोक्तसाधनसंपत् ततश्च जिज्ञासे-
ति(२) सिद्धम् । ब्रह्मजिज्ञासापदव्याख्यानमाह । ब्रह्मण इ-
ति । षष्ठीसमासप्रदर्शनेन प्राचां वृत्तिहतां ब्रह्मणे जिज्ञासा
ब्रह्मजिज्ञासेति चतुर्थीसमासः परास्तो वेदितव्यः । तादृश्य-
समासे प्रकृतिविकृतिग्रहणं कर्तव्यमिति कात्यायनीयवचने-
न यूपदावादिष्वेव प्रकृतिविकारभूतेषु चतुर्थीसमासनियमात्,
अप्रकृतिविकारभूतइत्येवमादौ तन्निषेधात् । अश्वघासादयः
षष्ठीसमासा भविष्यन्तीत्यश्वघासादिषु षष्ठीसमासप्रतिविधा-
नात् । षष्ठीसमासेपि च ब्रह्मणो वास्तवप्राधान्योपपत्तेरिति ।
स्यादेतत् । ब्रह्मणो जिज्ञासेत्युक्ते तन्नानेकार्थत्वाद् ब्रह्मश-
ब्दस्य संशयः, कस्य ब्रह्मणो जिज्ञासेति । अस्ति ब्रह्मश-
ब्दो विप्रत्वजातौ, यथा ब्रह्मक्षत्येति, अस्ति च वेदे, यथा
ब्रह्मोज्ज्वमिति, अस्ति च परमात्मनि, यथा ब्रह्म वेद ब्र-
ह्मैव भवतीति, तमिमं संशयमपाकरोति । “ब्रह्म च वक्ष्य-

(१) मयाम सोमेत्यादिवचनस्य मुख्यासंभवे—पा० ३ । ४ ।

(२) ब्रह्मजिज्ञासेति—पा० २ । ३ । ४ ।

माणलक्षण"मिति । यतो ब्रह्मजिज्ञासां प्रतिज्ञाय तज्ज्ञाप-
नाय परमात्मलक्षणं प्रणयति ततोवगच्छामः परमात्मजिज्ञासै-
वेयं न विप्रत्वजात्यादिजिज्ञासेत्यर्थः । षष्ठीसमासपरिग्रहे ऽपि
नेयं कर्मषष्ठी, किं तु शेषलक्षणा, संबन्धमात्रं च शेष इति ब्र-
ह्मणो जिज्ञासेत्युक्ते ब्रह्मसंबन्धिनी जिज्ञासेत्युक्तं भवति ।
तथा च ब्रह्मस्वरूपप्रमाणयुक्तिसाधनप्रयोजनजिज्ञासाः सर्वा
ब्रह्मजिज्ञासार्था(१) ब्रह्मजिज्ञासया ऽवरूढा भवन्ति । साक्षा-
त्पारम्पर्येण च ब्रह्मसंबन्धात् । कर्मषष्ठ्यां तु ब्रह्मशब्दार्थः
कर्म, स च स्वरूपमेवेति तत्प्रमाणादयो नावरूध्येरन्, तथा
चाप्रतिज्ञातार्थचिन्ता प्रमाणादिषु भवेदिति ये मन्यन्ते ता-
न्प्रत्याह । "ब्रह्मण" इति । "कर्मणी"ति । अत्र हेतुमाह ।
"जिज्ञासेति" । इच्छायाः प्रतिपत्त्यनुबन्धो ज्ञानं, ज्ञानस्य च
ज्ञेयं ब्रह्म, न खलु ज्ञानं ज्ञेयं विना निरूप्यते, न च जि-
ज्ञासा ज्ञानं विनेति प्रतिपत्त्यनुबन्धत्वात्(२) प्रथमं जिज्ञासा
कर्मैवापेक्षते, न तु संबन्धिमात्रम् । तदन्तरेणापि सति कर्म-
णि तन्निरूपणात् । नहि चन्द्रमसमादित्यं चोपलभ्य कस्या-
यमिति संबन्ध्यन्वेषणा भवति । भवति तु ज्ञानमित्युक्ते वि-
षयान्वेषणा किंविषयमिति । तस्मात्प्रथममपेक्षितत्वात् कर्म-
तयैव ब्रह्म संबन्ध्यते, न संबन्धितामात्रेण, तस्य जघन्यत्वा-
त् । तथा च कर्मणि षष्ठीत्यर्थः । ननु सत्यं न जिज्ञा-
स्यमन्तरेण जिज्ञासा निरूप्यते, जिज्ञास्यान्तरं त्वस्या भवि-

(१) 'ब्रह्मजिज्ञासार्था' इति १ । २ पुस्तकयोर्नास्ति ।

(२) प्रतिपत्त्यनुबन्धत्वात्—पा० १ । प्रतिपत्त्यनुबन्धत्वात्—पा० २ । प्रतिप-
त्त्यनुबन्धात्—पा० ३ । ४ ।

प्रति, ब्रह्म तु शेषतया (१) संभन्स्यते इत्यत आह । “जि-
 णास्यान्तरे”ति । निगूढाभिप्रायस्योदयति । “ननु शेषषष्ठी-
 रिग्रहेपो”ति । सामान्यसंबन्धस्य विशेषसंबन्धाविरोधेन क-
 र्मताया अविघातेन जिज्ञासानिरूपणोपपत्तेरित्यर्थः । निगू-
 ढाभिप्राय एव दूषयति । “एवमपि प्रत्यक्षं ब्रह्मण” इति ।
 वाच्यस्य कर्मत्वस्य जिज्ञासया प्रथममपेक्षितस्य प्रथमसंब-
 न्धार्यस्य चान्वयपरित्यागेन पश्चात्कथंचिदपेक्षितस्य संब-
 न्धिमात्रस्य संबन्धो जघन्यः प्रथमः प्रथमश्च जघन्य इति
 सुव्याहृतं न्यायतत्त्वम् । प्रत्यक्षपरोक्षा(२)भिधानं च प्राथ-
 म्याप्राथम्यस्फुटत्वास्फुटत्वाभिप्रायम् । चोदकः स्वाभिप्रायमु-
 ह्वाटयति । “न व्यर्थं ब्रह्माश्रिताशेषे”ति । व्याख्यातमेतद-
 धस्तात् । समाधाता स्वाभिसंधिमुह्वाटयति । “न प्रधानप-
 रिग्रहे” इति । वास्तवं प्राधान्यं ब्रह्मणः । शेषं सनिदर्श-
 नमतिरोक्षितार्थं, श्रुत्यनुगमस्यातिरोक्षितः । तदेवमभिमतं स-
 मासं व्यवस्थाप्य जिज्ञासापदार्थमाह । “ज्ञातु”मिति । स्या-
 द्देतत् । न ज्ञानमिच्छाविषयः । सुखदुःखावाप्तिपरिहारौ वा
 तदुपायौ वा तद्द्वारेणेच्छागोचरः । न चैवं ब्रह्मविज्ञान-
 म् । न खल्वेतदनुकूलमिति वा प्रतिकूलनिवृत्तिरिति वा ऽनु-
 भूयते । नापि तयोरुपायः । तस्मिन् सत्यपि सुखभेदस्या-
 दर्शनात् । अनुवर्तमानस्य च दुःखस्यानिवृत्तेः । तस्मान्न ख-
 त्रकारवचनमात्रादिषिकर्मता ज्ञानस्येत्यत आह । “अवग-
 तिपर्यन्त”मिति । न केवलं ज्ञानमिष्यते किं त्ववगतिं सा-
 क्षात्कारं कुर्वदवगतिपर्यन्तं सन्वाच्याया इच्छायाः कर्म ।

(१) ब्रह्म तु संबन्धितया—पा० २ ।

(२) परोक्षत्वा—पा० १ । ३ । ४ ।

कथात् । फलविषयत्वादिच्छायाः तदुपायं फलपर्यन्तं गोच-
 रयतीच्छेति शेषः । ननु भवत्ववगतिपर्यन्तं ज्ञानं किमे-
 नावतापीष्टं भवति । नह्यपेक्षणीयविषयमवगतिपर्यन्तमपि
 ज्ञानमिष्यतइत्यत आह । “ज्ञानेन हि प्रमाणेनावगन्तुमिष्टं
 ब्रह्म” । भवतु ब्रह्मविषयावगतिः, इवमपि कथमिष्टेत्यत
 आह । “ब्रह्मावगतिर्हि पुरुषार्थः” । किमभ्युदयः, न, किं
 तु निःश्रेयसं विगलितनिखिलदुःखानुषङ्गपरमानन्दधनब्रह्मा-
 वगतिर्ब्रह्मणः स्वभाव इति सैव निःश्रेयसं पुरुषार्थ इति ।
 स्यादेतत् । न ब्रह्मावगतिः पुरुषार्थः । पुरुषव्यापारव्याप्यो
 हि पुरुषार्थः । न चास्या ब्रह्मस्वभावभूताया उत्पत्तिविका-
 रसंस्कारप्राप्तयः संभवन्ति । तथा सत्यनित्यत्वेन तत्स्वाभा-
 व्यानुपपत्तेः । न चोत्पत्त्याद्यभावे व्यापारव्याप्यता । तस्माच्च
 ब्रह्मावगतिः पुरुषार्थ इत्यत आह । “निःशेषसंसारबीजा-
 निद्याद्यनर्थनिवर्हणात्” । सत्यं ब्रह्मावगतौ ब्रह्मस्वभावे नो-
 त्पत्त्यादयः संभवन्ति । तथाप्यनिर्वचनीयानाद्यविद्यावशाद् ब्र-
 ह्मस्वभावो ऽपराधीनप्रकाशोपि प्रतिभानपि न प्रतिभातीव
 पराधीनप्रकाशइव देहेन्द्रियादिभ्यो भिन्नोप्यभिन्नइव भास-
 तइति संसारबीजाविद्याद्यनर्थनिवर्हणात् प्रागप्राप्तइव तस्मि-
 न्सति प्रागप्राप्त इव भवतीति पुरुषेणार्थ्यमानत्वात्पुरुषार्थ इति यु-
 क्तम् । अविद्यादीत्यादिग्रहणेन तत्संस्कारो ऽवबुध्यते । अ-
 विद्यादिनिवृत्तिस्तूपासनाकार्यादन्तःकरणवृत्तिभेदात् साक्षा-
 त्कारादिति द्रष्टव्यम् । उपसंहरति । “तस्माद्ब्रह्म जिज्ञा-
 सितव्यमुक्तलक्षणेन मुमुक्षुणा” । न खलु तज्ज्ञानं विना
 सवासनविधिदुःखनिदानमविद्योच्छिद्यते । न चं तदुच्छे-
 दमन्तरेण विगलितनिखिलदुःखानुषङ्गानन्दधनब्रह्मात्मता-

साक्षात्कारविर्भावो जीवस्य । तस्मादात्मन्दधनब्रह्मात्मना-
 (१)मिच्छता तदुपायो ज्ञानमेषितव्यम् । तच्च न केवलेभ्यो
 वेदान्तेभ्यो ऽपि तु ब्रह्ममीमांसेपकरणेभ्य इति इच्छामिभेन
 ब्रह्ममीमांसायां प्रवर्त्यते । न तु वेदान्तेषु तदर्थविवक्षायां
 वा । तत्र फलवदर्थवबोधपरतां स्वाध्यायाध्ययनविधेः सू-
 च्यता ऽथातो धर्मजिज्ञासेत्यनेनैव प्रवर्तितत्वाद् धर्मग्रह-
 णस्य वेदार्थोपलक्षणत्वेनाधर्मवद् ब्रह्मणोप्युपलक्षणात् । य-
 द्यपि च धर्ममीमांसावद् वेदार्थमीमांसया (२) ब्रह्ममीमां-
 साप्याश्रेष्ठं शक्यते तथापि प्राच्या मीमांसया न तद्गुत्पा-
 द्यते, नापि ब्रह्ममीमांसाया अध्ययनमात्रानन्तर्यमिति ब्रह्म-
 मीमांसारम्भाय नित्यानित्यविवेकाद्यानन्तर्यप्रदर्शनाय चेद्
 सूत्रमारम्भणीयमित्यपौनरुक्त्यम् । स्यादेतत् । एतेन सूत्रेण
 ब्रह्मज्ञानं प्रत्युपायता मीमांसायाः प्रतिपाद्यतइत्युक्तं, तद्-
 युक्तं, विकल्पासत्त्वादिति चोदयति । “तत्पुनर्ब्रह्मे”ति । वे-
 दान्तेभ्यो ऽपौरुषेयतया स्वतःसिद्धप्रामाण्येभ्यः प्रसिद्धमप्रसिद्धं
 वा स्यात् । यदि प्रसिद्धं वेदान्तवाक्यसमुत्थेन निश्चयज्ञानेन
 विषयीकृतं ततो न जिज्ञासितव्यम् । निष्पादितक्रिये क-
 र्मणि अविशेषाधायिनः साधनस्य साधनन्यायातिपातात् ।
 अथाप्रसिद्धं वेदान्तेभ्यस्तर्हि न तद्वेदान्ताः प्रतिपाद्यन्तीति
 सर्वथा ऽप्रसिद्धं नैव शक्यं जिज्ञासितुम् । अनुभूते हि
 प्रिये भवतीच्छा न तु सर्वथा ऽननुभूतपूर्वे । न चेद्यमा-
 णमपि शक्यं ज्ञातुं, प्रमाणाभावात् । शब्दो हि तस्य प्र-
 माणां वक्तव्यम् । यथा वक्ष्यति ‘शास्त्रयोनित्वा’दिति । स

(१) ब्रह्मता—पा० १ । ३ । ४ ।

(२) ‘वेदार्थमीमांसया’—इति ३ । ४ । पुस्तकयोर्मासि ।

चेन्नावबोधयति, कुतस्तस्य तत्र प्रामाण्यम् । न च प्रमा-
णान्तरं ब्रह्मणि प्रक्रमते । तस्मात्प्रसिद्धस्य ज्ञातुं शक्य-
स्याप्यजिज्ञासनाद् अप्रसिद्धस्येच्छाया अविषयत्वाद् अ-
शक्यज्ञानत्वाच्च न ब्रह्म जिज्ञास्यमित्याक्षेपः । परिहरति ।
“उच्यते । अस्ति तावद्ब्रह्म नित्यशुद्धमुक्तस्वभावम्” । अ-
यमर्थः । प्रागपि ब्रह्ममीमांसाया अधीतवेदस्य निगमनि-
रुक्तव्याकरणादिपरिशीलनविदितपदतदर्थसंबन्धस्य सदेव
सोम्येदमग्रआसीदित्युपक्रमात् तच्चमसीत्यन्तात् संदर्भाच्चि-
त्यत्वाद्युपेतब्रह्मस्वरूपावगमस्तावदापाततो विचाराद्विना ऽ-
प्यस्ति । अत्र च ब्रह्मेत्यादिनावगम्येन तद्विषयमवगमं ल-
क्षयति । तदस्तित्वस्य सति विमर्शे विचारात्प्रागनिर्णयात् ।
नित्येति क्षयितालक्षणं दुःखमुपक्षिपति । शुद्धेति देहा-
द्युपाधिकमपि दुःखमपाकरोति । बुद्धेत्यपराधीनप्रकाशमा-
नन्दात्मानं (१) दर्शयति । आनन्दप्रकाशयोरभेदात् । स्या-
देतत् । मुक्तौ सत्यामस्यैते शुद्धत्वादयः प्रथन्ते, ततस्तु प्राग्
देहाद्यभेदेन तद्धर्मजन्मजरामरणादिदुःखयोगादित्यत उक्तं
“मुक्तौ”ति । सदैव मुक्तः सदैव केवलो ऽनाद्यविद्यावशात्तु
भ्रान्त्या तथा ऽवभासतइत्यर्थः । तदेवमनौपाधिकं ब्रह्मणो रूपं
दर्शयित्वा ऽविद्योपाधिकं रूपमाह “सर्वज्ञं सर्वशक्तिसमन्वि-
तम्” । तदनेन जगत्कारणत्वमस्य दर्शितं, शक्तिज्ञानभा-
वाभावानुविधानात् कारणत्वभावाभावयोः । कुतः पुनरेवंभू-
तब्रह्मस्वरूपावगतिरित्यत आह । “ब्रह्मशब्दस्य ही”ति । न
केवलं सदेव सोम्येदमित्यादीनां वाक्यानां पर्यालोचनया (२)

(१) प्रकाशमानानन्दात्मता—पा० १ । ३ । ४ ।

(२) वाक्यानां पर्यालोचनया—पा० २ । ३ । ४ ।

इत्थंभूतब्रह्मावगतिः । अपि तु ब्रह्मपदमपि निर्वचनसामर्थ्या-
दिममेवार्थं स्वहस्तयति । निर्वचनमाह । “बृहतेर्द्वातोरर्था-
नुगमात्” । बृहिकर्मा हि बृहतिरतिशयने वर्तते । तच्चे-
दमतिशयनमनवच्छिन्नं पदान्तरावगमितं नित्यशुद्धबुद्धत्वा-
द्यस्याभ्यनुजानातीत्यर्थः । तदेवं तत्पदार्थस्य शुद्धत्वादेः प्र-
सिद्धिमभिधाय त्वंपदार्थस्याप्याह । “सर्वस्यात्मत्वाच्च ब्र-
ह्मास्तित्वप्रसिद्धिः” । सर्वस्य पांसुलपादकस्य ह्यलिकस्या-
पि ब्रह्मास्तित्वप्रसिद्धिः । कुतः । आत्मत्वात् । एतदेव स्फुट-
यति । “सर्वा ही”ति । प्रतीतिमेवाप्रतीतिनिराकरणेन द्रढ-
यति । “न ने”ति । न न प्रत्येत्थमस्मीति, किं तु प्रत्येत्येवे-
ति योजना । नन्वहमस्मीति च ज्ञास्यति मा च ज्ञासी-
दात्मानमित्यत आह । “यदी”ति । “अहमस्मीति न प्रती-
यात्” । अहंकारास्पदं हि जीवात्मानं चेन्न प्रतीयादह-
मिति न प्रतीयादित्यर्थः । ननु प्रत्येतु सर्वा जन आत्मान-
महंकारास्पदं ब्रह्मणि तु किमायातमित्यत आह । “आ-
त्मा च ब्रह्म” । तदस्त्वमा सामानाधिकरण्यात् तस्मात्तत्प-
दार्थस्य शुद्धबुद्धत्वादेः शब्दतस्त्रंपदार्थस्य च जीवात्मनः
प्रत्यक्षतः प्रसिद्धेः पदार्थज्ञानपूर्वकत्वाच्च वाक्यार्थज्ञानस्य
त्वंपदार्थस्य ब्रह्मभावगमस्तत्त्वमसीतिवाक्याद् उपपद्यतइति
भावः । आक्षेपा प्रथमकल्पान्तरं दोषमाह । “यदि त-
र्हि लोक” इति । अध्यापकाध्येत्परम्परालोकः, तत्र तत्त्वम-
सीतिवाक्याद् यदि ब्रह्मात्मत्वेन प्रसिद्धमस्ति, आत्मा ब्रह्म-
त्वेनेति वक्तव्ये ब्रह्मात्मत्वेनेत्यभेदविवक्षया गमयितव्यम् ।
परिहरति । “न,” कुतः, “तद्विशेषं प्रति विप्रतिपत्तेः” । तद-
नेन विप्रतिपत्तिः साधकबाधकप्रमाणाभावे सति संशयवी-

जमुक्तं, ततश्च संशयाच्चिन्नासोपपद्यतइति भावः । विवादा-
धिकरणं धर्मा सर्वतन्त्रसिद्धान्तसिद्धौ (१) ऽभ्युपेयः । अ-
न्यथा ऽनाश्रया भिन्नाश्रया वा विप्रतिपत्तयो न स्युः ।
विरुद्धा हि प्रतिपत्तयो विप्रतिपत्तयः । न चानाश्रयाः
प्रतिपत्तयो (२) भवन्ति, अनालम्बनत्वापत्तेः । न च भिन्नाश्रया
विरुद्धाः । न ह्यनित्या बुद्धिर्नित्य आत्ममेति प्रतिपत्तिवि-
प्रतिपत्ती । तस्मात्तत्पदार्थस्य श्रुद्धत्वादेर्वेदान्तेभ्यः प्रती-
तिस्त्वंपदार्थस्य च जीवात्मनो लोकतः सिद्धिः सर्वत-
न्त्रसिद्धान्तः । तदाभासत्वानाभासत्वेन तद्विशेषेषु परमत्र
विप्रतिपत्तयः । तस्मात्सामान्यतः प्रसिद्धे धर्मिणि विशेषतो
विप्रतिपत्तौ युक्तस्तद्विशेषेषु संग्रयः । तत्र त्वंपदार्थं तावद्वि-
प्रतिपत्तीर्दर्शयति । “देहमात्र”मित्यादिना, “भोक्तैव केवलं
न कर्त”त्यन्तेन । अत्र देहेन्द्रियमनःशुणिकविज्ञानचैत-
न्यपक्षे न तत्पदार्थनित्यत्वादयस्त्वंपदार्थेन रुबन्ध्यन्ते ।
योग्यताविरहात् । शून्यपक्षेपि सर्वोपाख्यारहितमप-
दार्थः कथं तत्त्वमोर्गाचरः । कर्तृभोक्तृस्वभावस्यापि परि-
णामितया तत्पदार्थनित्यत्वाद्यसङ्गतिरेव । अकर्तृत्वेपि भो-
क्तृत्वपक्षे परिणामितया नित्यत्वाद्यसङ्गतिः । अभोक्तृत्वेपि
नानात्वेनावच्छिन्नत्वाद् अनित्यत्वादिप्रसक्तावद्वैतज्ञानाच्च
तत्पदार्थासङ्गतिस्तदवस्थैव । त्वंपदार्थविप्रतिपत्त्या च त-
त्पदार्थेपि विप्रतिपत्तिर्दर्शिता । वेदाप्रामाण्यवादिनो हि
लौकायतिकादयस्तत्पदार्थप्रत्ययं मिथ्येति मन्यन्ते । वेदाप्र-
ामाण्यवादिनोऽप्यौपचारिकं तत्पदार्थमविवक्षितं वा मन्यन्त-

(१) सर्वतन्त्रसिद्धान्तो—पा० २ ।

(२) विप्रतिपत्तयो—पा० २ । परन्त्वसमञ्जसः ।

इति । तदेवं त्वंपदार्थविप्रतिपत्तिद्वारा तत्पदार्थे विप्रति-
 पत्तिं सूचयित्वा साक्षात्तत्पदार्थे विप्रतिपत्तिमाह । “अस्ति
 तद्गतिरिक्त ईश्वरः सर्वज्ञः सर्वशक्तिरिति के चित्” ।
 तदिति जीवात्मानं परामृशति । न केवलं शरीरादिभ्यो
 जीवात्मभ्योऽपि व्यतिरिक्तः । स च सर्वस्यैव जगत ईष्टे ।
 ऐश्वर्यसिद्ध्यर्थं स्वाभाविकमस्य रूपद्वयमुक्तं सर्वज्ञः सर्वश-
 क्तिरिति । तस्यापि जीवात्मभ्योऽपि व्यतिरेकात् त्वंपदार्थेन
 सामानाधिकरण्यमिति स्वमतमाह । “आत्मा स भोक्तुरित्य-
 परे” । भोक्तुर्जीवात्मनो ऽविद्योपाधिकस्य स ईश्वरस्तत्पदा-
 र्थ आत्मा तत ईश्वरादभिन्नो जीवात्मा परमाकाशादिव
 घटाकाशादय इत्यर्थः । विप्रतिपत्तीरूपसंहरन् विप्रतिप-
 त्तिबीजमाह । “एवं बहव” इति । “युक्तियुक्त्याभासवाक्यवा-
 क्याभाससमाश्रयाः सन्त” इति योजना । ननु सन्तु विप्र-
 तिपत्तयस्तन्निमित्तश्च संशयस्तथापि किमर्थं ब्रह्ममीमांसार-
 भ्यतद्गत्यत आह । “तत्राविचार्ये”ति । तत्त्वज्ञानाच्च निःश्रे-
 यसाधिगमो नातत्त्वज्ञानाद्भवितुमर्हति । अपि च अतत्त्व-
 ज्ञानान्नास्तिक्ये सन्धनर्थप्राप्तिरित्यर्थः । सूत्रतात्पर्यमुपसं-
 रति । “तस्मा”दिति । वेदान्तमीमांसा तावत्तर्क एव, तद-
 विरोधिनश्च येन्येऽपि तर्का अध्वरमीमांसायां न्याये च वे-
 दप्रत्यक्षादिप्रामाण्यपरिशोधनादिषूक्तास्तु उपकरणं यस्याः सा
 तथोक्ता । तस्मात्परमनिःश्रेयससाधनब्रह्मज्ञानप्रयोजना ब्र-
 ह्ममीमांसा ऽऽरब्धव्येति सिद्धम् (१) ॥

तदेवं प्रथमेन सूत्रेण मीमांसारन्वयमुपपाद्य ब्रह्ममीमां-
 सामारभते ॥

जन्माद्यस्य यतः ॥ २ ॥

एतस्य सूत्रस्य पातनिकामाह भाष्यकारः । “ब्रह्म जिज्ञासितव्यमित्युक्तं किंलक्षणं पुनस्तद्ब्रह्म” । अत्र यद्यपि ब्रह्मस्वरूपज्ञानस्य प्रधानस्य प्रतिज्ञया (१) तदङ्गान्यपि प्रमाणादीनि प्रतिज्ञातानि तथापि स्वरूपस्य प्राधान्यात् तदेवाक्षिप्य प्रथमं समर्थ्यते । तत्र यद्यावदनुभूयते तत्सर्वं परिमितम् अविशुद्धमबुद्धं विध्वंसि न तेनोपलब्धेन तद्विरुद्धस्य नित्यशुद्धबुद्धस्वभावस्य ब्रह्मणः स्वरूपं शक्यं लक्षयितुम् । नहि जातु कश्चित् कृतकत्वेन नित्यं लक्षयति । न च तद्दुर्मेण नित्यत्वादिना तल्लक्ष्यते । तस्यानुपलब्धचरत्वात् । प्रसिद्धं हि लक्षणं भवति, नात्यन्ताप्रसिद्धम् । एवं च न शब्दोप्यत्र क्रमते । अत्यन्ताप्रसिद्धतया ब्रह्मणोऽपदार्थस्यावाक्यार्थत्वात् । तस्मात्लक्षणाभावाद् न ब्रह्म जिज्ञासितव्यमित्याक्षेपाभिप्रायः । तमिममाक्षेपं भगवान् सूत्रकारः परिहरति । “जन्माद्यस्य यत” इति । मा भूदनुभूयमानं जगत्तद्दुर्मतया तादात्म्येन वा ब्रह्मणो लक्षणं तदुत्पत्त्या तु भविष्यति । देशान्तरप्राप्तिरिव सवितुर्ब्रज्याया इति तात्पर्यार्थः । सूत्रावयवान् विभजते । “जन्मोत्पत्तिरादिरस्ये”ति । लाघवाय सूत्रकृता जन्मादीति नपुंसकप्रयोगः कृतस्तदुपादानाय समाहारमाह । जन्मस्थितिभङ्गमिति । “जन्मनस्ये”त्यादिः “कारणनिर्देश” इत्यतः संदर्भो निगदव्याख्यातः । स्यादेतत् । प्रधानकालग्रहलोकपालक्रियायदृच्छास्वभावाभावेषूपस्रवमानेषु सन्तु सर्वज्ञ सर्वशक्तिस्वभावं ब्रह्म ज-

गज्जन्मादिकारणमिति कुतः संभावेनेत्यत आह । “अस्य जगत” इति । अत्र “नामरूपाभ्यां व्याकृतस्ये”ति चेतन-
भावकर्तृकत्वसंभावनया प्रधानाद्यचेतनकर्तृकत्वं निरूपाद्य-
कर्तृकत्वं च व्यासेधति । यत् खलु नाम्ना रूपेण च व्या-
क्रियते तच्चेतनकर्तृकं दृष्टं, यथा घटादि, विवादाध्यासितं
च जगन्नामरूपव्याकृतं तस्माच्चेतनकर्तृकं संभाव्यते । चे-
तनो हि बुद्ध्वावलिख्य नामरूपे घट इति नाम्ना रूपेण
च कम्बुघ्नीवादिना वाच्यं घटं निष्पादयति । अत एव
घटस्य निर्वर्त्यस्याप्यन्तःसंकल्पात्मना सिद्धस्य कर्मकारक-
भावो घटं करोतीति । यथाहुः । ‘बुद्धिसिद्धं तु न तदस-
दिति । तथा चाचेतनो बुद्ध्वावनालिखितं करोतीति न श-
क्यं संभावयितुमिति भावः । स्यादेतत् । चेतना यथा लो-
कपाला वा नामरूपे बुद्ध्वावलिख्य जगज्जनयिष्यन्ति, कृत-
मुक्तस्वभावेन ब्रह्मणोत्यत आह । “अनेककर्तृभोक्तृसंयुक्तस्ये”-
ति । के चित् कर्तारो भवन्ति, यथा हृदत्विर्गादयो, न
भोक्तारः । के चित्तु भोक्तारो, यथा आहुवैश्वानरीये-
ष्टादिषु पितापुत्रादयो, न कर्तारः । तस्मादुभयग्रहणम् ।
“देशकालनिमित्तक्रियाफलानि”तीतरेतरद्वन्द्वः । देशादीनि
च तानि प्रतिनियतानि चेति विग्रहः । तदाश्रये जगत्
तस्य । के चित् खलु प्रतिनियतदेशोत्पादा, यथा कृष्ण-
मृगादयः । के चित् प्रतिनियतकालोत्पादा, यथा कोकिल-
रवादयः । के चित्प्रतिनियतनिमित्ता, यथा नवाम्बुदध्वा-
नादि(१)निमित्ता बलाकागर्भादयः । के चित्प्रतिनियतक्रि-

या, (१) यथा ब्राह्मणानां याजनादयो नेतरेषाम् । एवं प्रति-
 नियतफला, यथा के चित्सुखिनः, के चिद् दुःखिनः, एवं
 यएव सुखिनस्तएव कदाचिद् (२) दुःखिनः । सर्वमेतदाक-
 स्मिकापरनाम्नि यादृच्छिकत्वे च स्वाभाविकत्वे चासर्वश-
 क्तिकर्तृकत्वे च न घटते । परिमितज्ञानशक्तिभिर्गृहलोक-
 पालादिभिर्ज्ञातुं कर्तुं चाशक्यत्वात् । तदिदमुक्तं “मनसाप्य-
 चिन्त्यरचनारूपस्ये”ति । एकस्या अपि हि शरीररचनाया
 रूपं मनसा न शक्यं चिन्तयितुं कदाचित्, प्रागेव जगद्र-
 चनायाः, किमङ्ग पुनः कर्तुमित्यर्थः । सूत्रवाक्यं पूरयति ।
 “तद्ब्रह्मेति वाक्यशेषः” । स्यादेतत् । कस्मात् पुनर्जन्मस्थि-
 तिभङ्गमात्रमिच्छादिग्रहणेन गृह्यते, न तु वृद्धिपरिणामा-
 पक्षया अपीत्यत आह । “अन्येषामपि भावविकाराणां वृ-
 द्धादीनां त्रिष्वेवान्तर्भाव इति” । वृद्धिस्तावदवयवोपचयः ।
 तेनाल्पावयवावयविनो द्वितन्तुकादेरन्य एव महान् पटो
 जायतइति जन्मैव वृद्धिः । परिणामोपि त्रिविधो धर्मलक्ष-
 णावस्थालक्षण उत्पत्तिरेव । धर्मिणो हि चाटकादेर्धर्मल-
 क्षणः परिणामः कटकमुकुटादिस्तस्योत्पत्तिः । एवं कटका-
 देरपि प्रत्युत्पन्नत्वादिलक्षणो लक्षणः परिणाम (३) उत्पत्तिः ।
 एषमवस्थापरिणामो नवपुराणत्वाद्युत्पत्तिः । अपक्षयस्त्वव-
 यवद्भासो नाश एव । तस्माजन्मादिषु यथास्वमन्तर्भावाद्
 वृद्धादयः पृथगोक्ता इत्यर्थः । अथैते वृद्धादयो न जन्मा-
 दिष्वन्तर्भवन्ति तथाप्युत्पत्तिस्थितिभङ्गमेवोपादातव्यम् । त-

(१) क्रियोत्पादा—पा० ३ । ४ ।

(२) ‘कदाचिद्’ इति १ । ३ । ४ नारित ।

(३) लक्षणपरिणाम—पा० २ । ३ । ४ ।

या सति हि तत्प्रतिपादके 'यतो वा इमानि भूतानी'ति वेदवाक्ये बुद्धिस्थीकृते (१) जगन्मूलकारणं ब्रह्म लक्षितं भवति । अन्यथा तु जायते ऽस्ति वर्धतइत्यादीनां ग्रहणे तत्प्रतिपादकं नैरुक्तवाक्यं बुद्धौ भवेत्, तच्च न मूलकारणप्रतिपादनपरम्, मद्वासर्गादूर्ध्वं स्थितिकालेपि तद्वाक्योदितानां जन्मादीनां भावधिकाराणामुपपत्तेः, इति शङ्कानिराकरणार्थं वेदोक्तोत्पत्तिस्थितिभङ्गग्रहणमित्याह । "यास्कपरिपठितानां त्वि"ति । नन्वेवमप्युत्पत्तिमात्रं सूच्यतां, तच्चान्तरीयकतया तु स्थितिभङ्गं गम्यतइत्यत आह । "या उत्पत्तिर्ब्रह्मणः कारण"दिति । त्रिभिरस्योपादानत्वं सूच्यते । उत्पत्तिमात्रं तु निमित्तकारणसाधारणमिति नोपादानं सूचयेत् । तद्विदमुक्तं "तत्रैवे"ति । पूर्वोक्तानां कार्यकारणविशेषणानां प्रयोजनमाह । "न यथोक्तै"ति । तदमेन प्रबन्धेन प्रतिज्ञाविषयस्य ब्रह्मस्वरूपस्य लक्षणद्वारेण संभावनोक्ताः । तत्र प्रमाणं वक्तव्यम् । यथाचूर्नेयायिकाः ।

‘संभावितः प्रतिज्ञायां पक्षः साध्येन चेतुना ।

न तस्य चेतुभिषाणमुत्पत्तञ्चैव यो हतः ॥

यथा च वन्ध्या जननीत्यादि"रिति ।

इत्थं (२) नाम जन्मादिसंभावनाचेतुः, यदन्ये वैशेषिकादय इत एवानुमानादीन्परविनिश्चयमिच्छन्तीति, संभावनाचेतुतां द्रढयितुमाह । "एतदेवे"ति । चोदयति । "नन्विद्यापी"ति । एतावतैवाधिकरणार्थं समाप्ते वक्ष्यमाणाधिकरणार्थं वदन् सुहृद्भावेन परिहरति । "ने"ति । वेदा-

(१) बुद्धिस्थिरीकृते—पा० २ । ३ । ४ ।

(२) इत्थं च—पा० ३ । ४ । परं तु कल्पतरुधृतशशन्दरहित एव पाठः ।

न्तवाक्यकुसुमग्रथनार्थतामेव दर्शयति । “वेदान्ते”ति । वि-
 चारस्त्राध्यवसानं सवासनाविद्यादयोच्छेदः । ततो हि ब्र-
 ह्मावगतेर्निर्वृत्तिराविर्भावः । तत्किं ब्रह्मणि शब्दादते न मा-
 नान्तरमनुसरणीयम् । तथा च कुतो मननं, कुतश्च तदनुभवः
 साक्षात्कार इत्यत आह । “सत्सु तु वेदान्तवाक्येष्वि-
 ति । अनुमानं वेदान्ताविरोधि तदुपजीवि चेत्यपि श्रुष्टव्यम् ।
 शब्दाविरोधिन्या तदुपजीविन्या च युक्त्या विवेचनं मननम् ।
 युक्तिसार्थपत्तिरनुमानं वा । स्यादेतत् । यथा धर्मं न
 पुरुषबुद्धिसाहाय्यम्, एवं ब्रह्मण्यपि कस्मान्न भवतीत्यत आ-
 ह । “न धर्मजिज्ञासायामिवे”ति । “श्रुत्यादय” इति ।
 श्रुतीतिहासपुराणस्मृतयः प्रमाणम् । अनुभवोन्तःकरणवृ-
 त्तिभेदे ब्रह्मसाक्षात्कारस्तस्याविद्यानिवृत्तिद्वारेण ब्रह्मस्वरू-
 पविर्भावः प्रमाणफलम् । तच्च फलमिव फलमिति ग-
 मयितव्यम् । यद्यपि धर्मजिज्ञासायामपि सामर्थ्या प्रत्यक्षा-
 दीनां व्यापारस्तथापि साक्षात्तास्ति । ब्रह्मजिज्ञासायां तु
 साक्षादनुभवादीनां संभवोऽनुभवार्था च ब्रह्मजिज्ञासेत्याह ।
 “अनुभवावसानत्वात्” । ब्रह्मानुभवो ब्रह्मसाक्षात्कारः पर-
 मपुरुषार्थो निर्दृष्टनिखिलदुःखपरमानन्दरूपत्वादिति । ननु
 भवतु ब्रह्मानुभवार्था जिज्ञासा, तदनुभव एव त्वशक्यो,
 ब्रह्मणस्तद्विषयत्वायोग्यत्वादित्यत आह । “भूतवस्तुविषयत्वाच्च
 ब्रह्मविज्ञानस्य” । व्यतिरेकसाक्षात्कारस्य विकल्परूपो (१)
 विषयविषयिभावः । नन्वेवं धर्मज्ञानमनुभवावसानं, (२) तदनु-
 भवस्य स्वयमपुरुषार्थत्वात्, तदनुष्ठानसाध्यत्वात् पुरुषार्थस्य,

(१) विकल्पो—पा० १ । ४ ।

(२) धर्मज्ञानमात्रादेव सिद्धमनुभवावसानम्—पा० ४ ।

अनुष्ठानस्य च विनाप्यनुभवं ज्ञानज्ञानमात्रादेव सिद्धेरित्याह । “कर्तव्ये चोक्त्यादिना” । न चायं साक्षात्कारविषयतायोग्योप्यवर्तमानत्वात् अवर्तमानज्ञानवस्थितत्वादित्याह । “पुरुषाधीने”ति । पुरुषाधीनत्वमेव लौकिकवैदिककार्याणामाह । “कर्तुमकर्तु”मिति । लौकिकं कार्यमनवस्थितमुदाहरति । “यथा ऽधेने”ति । लौकिकेनोदाहरणेन सद्य वैदिकमुदाहरणं समुच्चिनोति । “तथा ऽतिरात्र”इति । कर्तुमकर्तुमित्यस्येदमुदाहरणमुक्तम् । कर्तुमन्यथा वा कर्तुमित्यस्योदाहरणमाह । “उदित”इति । स्यादेतत् । पुरुषस्वातन्त्र्यात् कर्तव्ये विधिप्रतिषेधानामानर्थक्यम् अतदधीनत्वात् पुरुषप्रवृत्तिनिवृत्त्योरित्यत आह । “विधिप्रतिषेधासात्कार्यवन्तः स्युः” । गृह्णातीति विधिः । न गृह्णातीति प्रतिषेधः । उदितानुदितसोमयोर्विधौ । एवं नारास्थिस्पर्शननिषेधो ब्रह्मघ्नस्य तद्धारणविधिरित्येवंजातीयका विधिप्रतिषेधा अर्थवन्तः । कुत इत्यत आह । “विकल्पोऽस्सर्गापवादाश्च” । सो हेतौ । यस्माद्ब्रह्मघ्नश्चणयोऽरुदितानुदितसोमयोश्च विरोधात्समुच्चयासंभवे तुल्यबलतया च बाध्यबाधकभावाभावे सत्यगत्या विकल्पः । नारास्थिस्पर्शननिषेधतद्धारणयोश्च विरुद्धयोरतुल्यबलतया न विकल्पः । किं तु सामान्यशास्त्रस्य स्पर्शननिषेधस्य धारणविधिविषयेण विशेषशास्त्रेण बाधः । इतदुक्तं भवति । विधिप्रतिषेधैरेव स तादृशो विषयो ऽनागतोऽस्पाद्यरूप उपनीतो येन पुरुषस्य विधिनिषेधाधीनप्रवृत्तिनिवृत्त्योरपि स्वातन्त्र्यं भवतीति । भूते वस्तुनि तु नेयमस्ति विधेत्याह । “न तु वस्त्वेवं नैव”मिति । तदनेन प्रकारविकल्पो निरस्तः । प्रकारिविकल्पं निषेधति । “अस्ति नास्ती”ति । स्यादेतत् । भूतेऽपि

वस्तुनि विकल्पो दृष्टः, यथा स्थाणुर्वा पुरुषो वेति, त-
 त्कथं न वस्तु विकल्पतइत्यत आह । “विकल्पनास्त्विति ।
 “पुरुषबुद्धि”रन्तःकरणं, तदपेक्षा विकल्पनाः संशयविपर्यया-
 साः, सवासनमनोमात्रयोनयो वा, यथा स्वप्ने, सवासनेन्द्रि-
 यमनोयोनयो वा, यथा (१) स्थाणुर्वा पुरुषो वेति स्था-
 णौ संशयः, पुरुष इवेति वा विपर्ययाः, अन्यशब्देन वस्तुतः
 स्थाणोरन्यस्य पुरुषस्याभिधानात्, न तु पुरुषतत्त्वं वा स्था-
 णुतत्त्वं वापेक्षन्ते । समानधर्मधर्मि(२)मात्राधीनजन्मत्वात् ।
 तस्मादयथावस्तवो विकल्पना न वस्तु विकल्पयन्ति वा
 अन्यथयन्ति वेत्यर्थः (३) । तत्त्वज्ञानं तु न बुद्धितन्त्रं, किं तु
 वस्तुतन्त्रं, मतस्ततो वस्तुविनिश्चयो युक्तो, न तु विकल्पनाभ्य
 इत्याह । “न वस्तुयाथात्म्ये”ति । एवमुक्तेन प्रकारेण भू-
 तवस्तुविषयाणां ज्ञानानां प्रामाण्यस्य वस्तुतन्त्रतां प्रसाध्य
 ब्रह्मज्ञानस्य वस्तुतन्त्रतामाह । “तत्रैवं सती”ति । अत्र
 चोदयति । “ननु भूते”ति । यत् किल भूतार्थं वाक्यं त-
 त्प्रमाणान्तरगोचरार्थतया ऽनुवादकं दृष्टम् । यथा नद्यास्तीरे
 फलानि सन्तीति । तथा च वेदान्ताः । तस्माद्भूतार्थतया
 प्रमाणान्तरदृष्टमेवार्थमनुवदेयुः । उक्तं च ब्रह्मणि जगज्ज-
 न्मादिहेतुकमनुमानं प्रमाणान्तरम् । एवं च मौलिकं तदेव
 परीक्षणीयं, न तु वेदान्तवाक्यानि तदधीनसत्यत्वानीति कथं
 वेदान्तवाक्यग्रथनार्थता सूत्राणामित्यर्थः । परिहरति । “ने-

(१) यथा जागदे—पा० ३ । ४ ।

(२) धर्मिदर्शन—पा० १ । ३ । ४ ।

(३) तस्मादयथावस्तुत्वा विकल्पना न वस्तु विकल्पयन्ति नान्यथयन्ति वेत्य-
 र्थः—पा० ३ । ४ ।

न्द्रियाविषयत्व"इति । कस्मात्पुनर्नेन्द्रियविषयत्वं प्रतीच इत्यत
आह । "स्वभावत" इति । अत एव श्रुतिः ।

'पराञ्चि खानि व्यहणत् स्वयंभू—

स्तस्मात्पराङ् पश्यति नान्तरात्मचित्ति ।

"सति हीन्द्रिये"ति (१) । प्रत्यगात्मनस्त्वविषयत्वमुपपादि-
तम् । यथा च सामान्यतो दृष्टमप्यनुमानं ब्रह्मणि न प्रवर्तते
तथोपरिष्टान्निपुणतरमुपपादयिष्यामः । उपपादितं चैतदस्मा-
भिर्विस्तरेण न्यायकण्ठिकायाम् । न च भूतार्थतामात्रेणानु-
वादतेत्युपरिष्टादुपपादयिष्यामः । तस्मात्सर्वमवदातम् । श्रुति-
स्य 'यतो वे'ति जन्म दर्शयति, 'येन जातानि जीवन्ती'ति
जीवनं स्थितिं, यत्प्रयन्ती,ति तत्रैव लयम् । "तस्य च निर्णयवाक्यम्" (२) । अत्र च प्रधानादिसंशये निर्णयवाक्य-
'मानन्दाहोवे'ति । एतदुक्तं भवति । यथा रज्ज्वज्ञानसच्चि-
तरज्जूपादाना धारा (३) रज्ज्वां सत्यामस्ति रज्ज्वामेव च
लीयते, एवमविद्यासच्चित्ब्रह्मोपादानं जगद् ब्रह्मण्येवास्ति
तत्रैव च लीयतइति सिद्धम् ॥

सूत्रान्तरमवतारयितुं पूर्वसूत्रसंगतिमाह । "जगत्कारण-
त्वप्रदर्शनेने"ति ।

(१) सति हीन्द्रियेति प्रतीकं १ । २ नास्ति ।

(२) तस्य च निर्णयवाक्यमिति प्रतीकं १ । २ नास्ति ।

(३) रज्जूपादाना सर्पधारा—पा० १ । रज्जूपादाना हि सर्पधारा—पा० ३ । ४ ।

शास्त्रयोनित्वात् ॥ ३ ॥

न केवलं जगद्योनित्वादस्य भगवतः सर्वज्ञता, शास्त्रयो-
नित्वादपि बोद्धव्या । शास्त्रयोनित्वस्य सर्वज्ञतासाधनत्वं स-
मर्थयते । “महत् ऋग्वेदादेः शास्त्रस्ये”ति । चातुर्वर्ष्यस्य चा-
तुराश्रम्यस्य च यथायथं निषेकादिऋशानान्तासु ब्राह्मण-
चूर्तोपक्रमप्रदोषपरिसमापनीयासु नित्यनैमित्तिककाम्यकर्म-
पद्धतिषु च ब्रह्मतत्त्वे च शिष्याणां शासनात् शास्त्रमृग्वेदा-
दि, अत एव महाविषयत्वाद् महत् । न केवलं महावि-
षयत्वेनास्य महत्त्वम्, अपि त्वनेकाङ्गोपाङ्गोपकरणतयापी-
त्याह । “अनेकविद्यास्थानोपबृंहितस्य” । पुराणन्यायमीमां-
सादयो दश विद्यास्थानानि तैस्तयातया द्वारोपकृतस्य ।
तदनेन समस्तशिष्टजनपरिग्रहेणाप्रामाण्यशङ्का ऽप्यपाकृता ।
पुराणादिप्रषेतारो हि महर्षयः शिष्टास्तैस्तयातया द्वारा
वेदान् (१) व्याचक्षाणैस्तदर्थं चादरेणानुतिष्ठन्निः परिगृही-
तो वेद इति । न चायमनवबोधको नाप्यस्पष्टबोधको ये-
नाप्रमाणं (२) स्यादित्याह । “प्रदीपवत् सर्वार्थावद्योतिनः” ।
सर्वमर्थजातं सर्वथा ऽवबोधयन् नानवबोधको नाप्यस्पष्टबो-
धक इत्यर्थः । अत एव “सर्वज्ञकल्पस्य” सर्वज्ञसदृशस्य ।
सर्वज्ञस्य हि ज्ञानं सर्वविषयं शास्त्रस्याप्यभिधानं सर्ववि-
षयमिति सादृश्यम् । तदेवमन्वसमुक्त्वा व्यतिरेकमाह । “न-
चीदृशस्ये”ति । सर्वज्ञस्य गुणः सर्वविषयता तदन्वितं शा-
स्त्रम् । अस्यापि सर्वविषयत्वात् । उक्तमर्थं प्रमाणयति ।

(१) वेदार्थ—पा० ३ ।

(२) येन न प्रमाणं—पा० ३ ।

“यद्यद्विस्तरार्थं शास्त्रं यस्मात्पुरुषविशेषात् संभवति” “स पुरुषविशेषस्ततोपि शास्त्रादधिकतरविज्ञान” इति योजना । अद्यत्वे ऽप्यस्मदादिभिर्यत्समीचीनार्थविषयं शास्त्रं विरच्यते तत्रास्माकं वक्तृणां वाक्याज्ज्ञानमधिकविषयम् । न हि तेते ऽसाधारणधर्मा अनुभूयमाना अपि शक्या वक्तुम् । न खल्विशुश्रीरगुडादोनां मधुररसभेदाः शक्याः सरस्वत्याप्याख्यातुम् । विस्तरार्थमपि वाक्यं न वक्तृज्ञानेन तुल्यविषयमिति कथयितुं विस्तरग्रहणम् । सोपनयं निगमनमाह । “किमु वक्तव्य”मिति । वेदस्य यस्माद् महतो भूताद् योनेः संभवः तस्य महतो भूतस्य ब्रह्मणो निरतिशयं सर्वज्ञत्वं सर्वशक्तित्वं च किमु वक्तव्यमिति योजना । “अनेकशाखे”ति (१) । अत्र चानेकशाखाभेदभिन्नस्येत्यादिः संभव इत्यन्त उपनयः । तस्येत्यादि सर्वशक्तित्वं चेत्यन्तं निगमनम् । “अप्रयत्नेनैवे”ति । ईषत्प्रयत्नेन, यथा ऽलवणा यवागूरिति । देवर्षयो हि मह्यपरिश्रमेणापि यत्राशक्तास्तदयमीषत्प्रयत्नेन लीलयैव करोतीति निरतिशयमस्य सर्वज्ञत्वं सर्वशक्तित्वं चोक्तं भवति । अप्रयत्नेनास्य वेदकर्तृत्वे श्रुतिरुक्ता ‘अस्य महतो भूतस्ये’ति । येषि तावद् वर्णानां नित्यत्वमास्थिषत तैरपि पदवाक्यादोनामनित्यत्वमभ्युपेयम् । आनुपूर्वीभेद्वन्तो हि वर्णाः पदम् । पदानि चानुपूर्वीभेद्वन्ति वाक्यम् । व्यक्तिधर्मश्चानुपूर्वी न वर्णधर्मः । वर्णानां नित्यानां विभूनां च कालतो देशतो वा पौर्वापर्यायोगात् । व्यक्तिश्चानित्येति कथं तदुपगृहीतानां वर्णानां नित्यानामपि पदता नित्या । पदानित्यतया च वाक्यादीना-

(१) ‘अनेकशाखेति’ इति प्रतीकं १ । २ । ३ नास्ति ।

अप्यनित्यता व्याख्याता । तस्मान्मृत्यानुकरणवत् पदाद्यनु-
करणम् । यथा हि यादृशं गात्रचलनादि नर्तकः करोति
तादृशमेव शिष्यमाणा ऽनुकरोति नर्तकी, न तु तदेव व्य-
नक्ति । एवं यादृशीमानुपूर्वी वैदिकानां वर्णपदादीनां क-
रोत्यध्यापयिता तादृशीमेवानुकरोति माणवको, न तु ता-
मेवोच्चारयति । आचार्यव्यक्तिभ्यो माणवकव्यक्तीनामन्य-
त्वात् । तस्मान्नित्यानित्यवर्णवादिनां न लौकिकवैदिकप-
दवाक्यादिपौरुषेयत्वे विवादः, केवलं वेदवाक्येषु पुरुषस्वा-
तन्व्यास्वातन्त्ये विप्रतिपत्तिः । यथाहुः ।

‘यत्नतः प्रतिषेध्या नः पुरुषाणां स्वतन्त्रता’ ।

तत्र सृष्टिप्रलयमनिच्छन्तो जैमिनीया वेदाध्ययनं प्रत्य-
स्मादृशगुरुशिष्यपरम्परामविच्छिन्ना(१)मनादिमाचरुते । वै-
सासिकं तु मतमनुवर्तमानाः श्रुतिस्मृतीतिहासादिसिद्धसृष्टि-
प्रलयानुसारेणानाद्यविद्योपधानलब्धसर्वशक्तिज्ञानस्यापि प-
रमात्मनो नित्यस्य वेदानां येनेरपि न तेषु स्वातन्त्र्यां,
पूर्वपूर्वसर्गानुसारेण तादृशतादृशानुपूर्वीविरचनात् । यथा हि
यागादिब्रह्महत्यादयो ऽर्थानर्थचेतवो ब्रह्मविवर्ता अपि न
सर्गान्तरे विपरीयन्ते, नहि जातु क चित् सर्गे ब्रह्महत्या
ऽर्थचेतुरनर्थचेतुश्चान्धमेधो भवति, अग्निर्वा क्लेदयति, आ-
पो वा दहन्ति, तद्वत् । यथा ऽत्र सर्गे नियतानुपूर्व्यं वे-
दाध्ययनमभ्युदयनिःश्रेयसचेतुरन्यथा तदेव वाग्वज्रतया ऽन-
र्थचेतुः, एवं सर्गान्तरेऽप्यपीति, तदनुरोधात् सर्वज्ञोपि सर्व-
शक्तिरपि पूर्वपूर्वसर्गानुसारेण वेदान् विरचयन्न स्वतन्त्रः ।
पुरुषास्वातन्त्र्यमात्रं चापौरुषेयत्वं रोचयन्ते जैमिनीया अ-

(१) मविच्छिन्नामिच्छन्तो वेद—पा० ३ ।

पि, तच्चास्माकमपि समानमन्यत्राभिनिवेशात् । न चैकस्य प्रतिभाने ऽनाश्वास इति युक्तम् । नहि बहूनामप्यज्ञानां विज्ञानां वा ऽऽशयदोषवतां प्रतिभाने युक्त आश्वासः । तत्त्वज्ञानवतश्चापास्तसमस्तदोषस्यैकस्यापि प्रतिभाने युक्त एवाश्वासः । सर्गादिभुवां प्रजापतिदेवर्षीणां धर्मज्ञानवैराग्यैश्वर्यसंपन्नानामुपपद्यते तत्स्वरूपावधारणं, तत्प्रत्ययेन चार्वाचीनानामपि तत्र संप्रत्यय इत्युपपन्नं ब्रह्मणः शास्त्रयोनित्वं शास्त्रस्य चापौरुषेयत्वं प्रामाण्यं चेति ॥

वर्णकान्तरमारभते । “अथ वे”ति । पूर्वेणाधिकरणेन ब्रह्मस्वरूपलक्षणासंभवाशङ्कां व्युदस्य लक्षणसंभव उक्तः । तस्यैवं तु लक्षणस्यानेनानुमानत्वाशङ्कामपाकृत्यागमोपदर्शनेन ब्रह्मणि शास्त्रं प्रमाणमुक्तम् । अक्षरार्थस्त्वतिरोहितः ॥

शास्त्रप्रमाणकत्वमुक्तं ब्रह्मणः प्रतिज्ञामात्रेण, तदनेन सूत्रेण प्रतिपादनोय(१)मित्युत्सूत्रं पूर्वपक्षमारचयति भाष्यकारः । “कथं पुन”रिति । किमाशेषे । शुद्धबुद्धोदासीनस्वभावतयोपेक्षणीयं ब्रह्म भूतमभिदधतां वेदान्तानामपुरुषार्थोपदेशिनामप्रयोजनत्वापत्तेः, भूतार्थत्वेन च प्रत्यक्षादिभिः समानविषयतया लौकिकवाक्यवत् तदर्थानुवादकत्वेनाप्रामाण्यप्रसङ्गात् । न खलु लौकिकानि वाक्यानि प्रमाणान्तरविषयमर्थमवबोधयन्ति स्वतः प्रमाणम्, एवं वेदान्ता अपीत्यनपेक्षत्वलक्षणं प्रामाण्यमेषां व्याहृत्येत । न च तैरप्रमाणैर्भवितुं युक्तम् । न चाप्रयोजनैः । स्वाध्यायाध्ययनविध्यापादितप्रयोजनकत्वनियमात् । तस्मात्तद्विहितकर्मापेक्षितकर्तृदेवतादिप्रतिपादनपरत्वेनैव क्रियार्थत्वम् । यदि त्वसं-

निधानात्तत्परत्वं न रोच्यन्ते, ततः सन्निहितोपासनादि-
 क्रियापरत्वं वेदान्तानाम् । एवं हि प्रत्यक्षाद्यनधिगतगोचर-
 त्वेनानपेक्षतया प्रामाण्यं च प्रयोजनवत्त्वं च सिध्यतीति
 तात्पर्यार्थः । पारमर्षसूत्रोपन्यासस्तु पूर्वपक्षदाढ्याय । आ-
 नर्थक्यं चाप्रयोजनत्वम् सापेक्षतया प्रमानुत्पादकत्वं चा-
 (१)नुवादकत्वादिति । “अत” इत्यादि “वा”ऽन्तं ग्रहण-
 कवाक्यम् । अस्य विभागभाष्यं “नही”त्या“द्युपपन्नावे”-
 त्यन्तम् । स्यादेतत् । अक्रियार्थत्वेपि ब्रह्मस्वरूपविधिपरा
 वेदान्ता भविष्यन्ति, तथा च विधिना त्वेकवाक्यत्वादिति
 राहान्तद्वचनमुग्रहीष्यते । न खल्वप्रवृत्तप्रवर्तनमेव विधिः ।
 उत्पत्तिविधेरज्ञातज्ञापनार्थत्वात् । वेदान्तानां चाज्ञातं ब्रह्म
 ज्ञापयतां तथाभावादित्यत आह । “न च परिनिष्ठित”इ-
 ति । अनागतोत्पाद्यभावविषय एव हि सर्वे विधिरूपे-
 यो ऽधिकारविनियोगप्रयोगोत्पत्तिरूपाणां परस्परविना-
 भावात्, सिद्धे च तेषामसंभवात् । तद्वाक्यानां त्वैदम्प-
 र्यं भिद्यते । यथा ऽग्निचेत्रं जुहुयात्खर्गकाम इत्यादिभ्यो
 ऽधिकारविनियोगप्रयोगाणां प्रतिलम्भादग्निचेत्रं जुहोतीत्यु-
 त्पत्तिमात्रपरं वाक्यम् । न त्वत्र विनियोगादयो न स-
 न्ति, सन्तोष्यन्त्यतो लब्धत्वात् केवलमविवक्षिताः । तस्माद्
 भाषनाविषयो विधिर्न सिद्धे वस्तुनि भवितुमर्हतीति । उपसं-
 हरति । “तस्मा”दिति । अत्रारुचिकारणमुक्त्वा पश्चान्तरमु-
 पसंक्रामति (२) । “अथे”ति । एवं च सत्युक्तारूपे ब्रह्मणि श-
 ब्दस्यातात्पर्यात् प्रमाणान्तरेण यादृशमस्य रूपं व्यवस्थाप्य-

(१) वा—पा० २ । ३ ।

(२) उपसंहरति—पा० १ । २ । ३ ।

ते न तच्छब्देन विरुध्यते, तस्योपासनापरत्वात्, समारोपे-
ण चोपासनाया उपपत्तेरिति । प्रकृतमुपसंहरति । “त-
स्मान्ने”ति । सूत्रेण सिद्धान्तयति । “एवं प्राप्त उच्यते” ।

तत्तु समन्वयात् ॥ ४ ॥

तदेतद् व्याचष्टे । “तुशब्द” इति । तदित्युत्तरपक्षप्रतिज्ञां
विभजते । “तद्ब्रह्मे”ति । पूर्वपक्षवादी (१) कर्कशाशयः पृ-
च्छति । “कथम्” । कुतः प्रकारादित्यर्थः । सिद्धान्ती स्वपक्षे
हेतुं प्रकारभेदमाह । “समन्वयात्” । सम्यगन्वयः समन्वय-
स्तस्मात् । एतदेव विभजते । “सर्वेषु हि वेदान्तेष्वि”ति ।
वेदान्तानामात्यन्तिकीं (२) ब्रह्मपरतामाचिख्यासुर्वद्भूनि वा-
क्यान्युदाहरति । “सदेवे”ति । यतो वा इमानि भूतानीति
तु वाक्यं पूर्वमुदाहृतं जगदुत्पत्तिस्थितिनाशकारणमिति चेह
स्मारितमिति न पठितम् । येन हि वाक्यमुपक्रम्यते येन
चोपसंज्ञियते तदेव वाक्यार्थ इति शाब्दाः । यथोपांशुया-
जवाक्ये ऽनूचोः पुरोडाशयोजामितादोषसंकीर्तनपूर्वकोपांशु-
याजविधाने तत्प्रतिसमाधानोपसंहारे चापूर्वोपांशुयाजक-
र्मविधिपरतैकवाक्यताबलादाश्रिता, एवमत्रापि सदेव सोम्ये-
दमिति ब्रह्मोपक्रमात् तत्त्वमसीति च जीवस्य ब्रह्मात्मनो-
पसंहारात् तत्परतैव वाक्यस्य । एवं वाक्यान्तराणामपि
पौर्वापर्यालोचनया ब्रह्मपरत्वमवगन्तव्यम् । न च तत्परत्वस्य
दृष्टस्य सति संभवे ऽन्यपरता ऽदृष्टा युक्ता कल्पयितुम् ।
अतिप्रसङ्गात् । न केवलं कर्तृपरता तेषामदृष्टा ऽनुपपन्ना

(१) पूर्वपक्षी—पा० २ ।

(२) ऐकान्तिकी—पा० १ । २ । ३ ।

चेत्याह । “न च तेषा”मिति । सापेक्षत्वेनाप्रामाण्यं पूर्व-
पक्षबीजं दूषयति । “न च परिनिष्ठितवस्तुस्वरूपत्वेपी”ति ।
अयमभिसन्धिः । पुंवाक्यदृष्टान्तेन (१) हि भूतार्थतया वे-
दान्तानां सापेक्षत्वमाशङ्क्यते, तत्रैवं भवान् पृष्टो व्याच-
ष्टाम्, किं पुंवाक्यानां सापेक्षता भूतार्थत्वेनाहो पौरुषेयत्वेन ।
यदि भूतार्थत्वेन ततः प्रत्यक्षादीनामपि परस्परापेक्षत्वेनाप्रा-
माण्यप्रसङ्गः, तान्यपि भूतार्थान्येव । अथ पुरुषबुद्धिप्रभवतया
पुंवाक्यं सापेक्षम्, एवं तर्हि तदपूर्वकाणां वेदान्तानां भू-
तार्थानामपि नाप्रामाण्यं प्रत्यक्षादीनामिव नियतेन्द्रियलि-
ङ्गादिजन्मनाम् । यद्युच्येत सिद्धे क्लिष्टापौरुषेयत्वे वेदान्ता-
नामनपेक्षतया प्रामाण्यं सिद्धोक्तं तदेव तु भूतार्थत्वेन न
सिध्यति, भूतार्थस्य शब्दानपेक्षेण पुरुषेण मानान्तरतः (२)
शक्यज्ञानत्वाद्बुद्धिपूर्वविरचनोपपत्तेः, वाक्यत्वाद्दलिङ्गकस्य वे-
दपौरुषेयत्वानुमानस्याप्रत्यूहमुपपत्तेः । तस्मात्पौरुषेयत्वेन
सापेक्षत्वं दुर्वारं, न तु भूतार्थत्वेन । कार्यार्थत्वे तु का-
र्यस्यापूर्वस्य मानान्तरागोचरतया ऽत्यन्ताननभूतपूर्वस्य त-
त्त्वेन समारोपेण वा पुरुषबुद्धावनारोहात् तदर्थानां वे-
दान्तानामशक्यरचनतया पौरुषेयत्वभावादनपेक्षं प्रमाणत्वं
सिध्यतीति प्रामाण्याय वेदान्तानां कार्यपरत्वमातिष्ठामहे ॥
अत्र ब्रूमः । किं पुनरिदं कार्यमभिमतायुष्मतः, यदशक्यं
पुरुषेण ज्ञातुम् । अपूर्वमिति चेत्, इत्त कुतस्त्वमस्य
लिङ्गाद्यर्थत्वं, तेनालौकिकेन संगतिसंवेदनविरहात् । लो-
कानुसारतः क्रियाया एव लौकिक्याः कार्याया लिङ्गादेर-

(१) पुंवाक्यनिदर्शनेन—पा० १ ।

(२) मानान्तरतो ऽपि—पा० २ ।

वगमात् । स्वर्गकामो यजेतेति साध्यस्वर्गविशिष्टो नियोज्यो ऽवगम्यते, स च तदेव कार्यमवगच्छति यत् स्वर्गानुकूलं, न च क्रिया क्षणभङ्गुरा ऽऽमुष्मिकाय स्वर्गाय कल्पति इति पारिशेष्याद्देहत एषापूर्वं कार्ये लिङ्गादीनां संबन्धग्रह इति चेत्, ह्यन्त चैत्यवन्दनादिवाक्येष्वपि स्वर्गकामादिपद-संबन्धादपूर्वकार्यत्वप्रसङ्गस्तथा च तेषामप्यशक्यरचनत्वेनापौरुषेयत्वापातः । स्पष्टदृष्टेन पौरुषेयत्वेन वा तेषामपूर्वार्थत्वप्रतिषेधे वाक्यत्वादिना लिङ्गेन वेदानामपि पौरुषेयत्वमनुमितमित्यपूर्वार्थता न स्यात् । अन्यतस्तु वाक्यत्वादीनामनुमानाभासत्वोपपादने क्लृप्तमपूर्वार्थत्वेनात्र तदुपपादकेन । उपपादितं चापौरुषेयत्वमस्माभिर्न्यायकणिकायाम्, इह तु विस्तरभयान्नोक्तम् । तेनापौरुषत्वे सिद्धे भूतार्थानामपि वेदान्तानां न सापेक्षतया ग्रामाण्यविधातो, न चानधिगतगन्तता नास्ति येन ग्रामाण्यं न स्याज्जीवस्य ब्रह्मताया अन्यतो ऽनधिगमात्, तदिदमुक्तं, न च परिनिष्ठितवस्तु-स्वरूपत्वेपीति । द्वितीयं पूर्वपक्षबीजं स्मारयित्वा दूषयति । “यत्तु द्वेयोपादेयरहितत्वा”दिति । विधयर्थावगमात् खलु पारम्पर्येण पुरुषार्थप्रतिलम्ब, इह तु तत्त्वमसीत्यवगतिपर्यन्ताद्वाक्यार्थज्ञानाद् वाद्यानुष्ठानानपेक्षा(१)त्वात्साक्षादेव पुरुषार्थप्रतिलम्बो नायं सर्पो रज्जुरियमिति ज्ञानादिवेति । सोयमस्य विधयर्थाज्ञानात् शक्यः । एतदुक्तं भवति । द्विविधं क्षीप्तिं पुरुषस्य, किं चिद्प्राप्तं ग्रामादि, किं चित् पुनः प्राप्तमपि भ्रमवशाद्प्राप्तमित्यवगतं, (२) यथा स्वप्नोवाव-

(१) वाद्यानुष्ठानायासानपेक्षात्—पा० २ । ३ ।

(२) मिवावगतम्,—पा० २ ।

नहं श्रैवेयकम् । एवं जिज्ञासितमपि द्विविधं, किं चिद-
 क्षीनं जिज्ञासति, यथा बलयितचरणं फणिनं, किं चित्यु-
 र्क्षीनमेव जिज्ञासति, यथा चरणभरणे नूपुरे फणिनमारो-
 पितम् । तत्राप्राप्तप्राप्तौ (१) चात्यक्तत्यागे च बाह्योपाया-
 नुष्ठानसाध्यत्वात्तदुपायतत्त्वज्ञानादस्ति पराचीनानुष्ठानापेक्षा ।
 न जातु ज्ञानमात्रं वस्तुपनयति । नहि सद्दस्यमपि र-
 ज्जुप्रत्यया वस्तुसन्तं फणिनमन्यथयितुमीशते । समारोपिते
 तु प्रेषितजिज्ञासिते तत्त्वसाक्षात्कारमात्रेण बाह्यानुष्ठाना-
 नपेक्षेण शक्येते प्राप्तुमिव चातुमिव । समारोपमात्रजीविते
 हि ते समारोपितं च (२) तत्त्वसाक्षात्कारः समूलघातमुप-
 हन्तीति । तथेहाप्यविद्यासमारोपितजीवभावे ब्रह्मण्यानन्दे
 वस्तुतः शोकदुःखादिरहिते समारोपितनिबन्धनस्तद्भावस्तत्त्व-
 मसीतिवाक्यार्थतत्त्वज्ञानादवगतिपर्यन्तान्निवर्तते । तन्निवृत्तौ
 प्राप्तमप्यानन्दरूपमप्राप्तमिव प्राप्तं भवति, त्यक्तमपि शो-
 कदुःखाद्यत्यक्तमिव त्यक्तं भवति, तदिदमुक्तं “ब्रह्मात्माव-
 गमादेव” जीवस्य सर्वक्लेशस्य सवासनस्य विपर्यासस्य, स
 हि क्लिप्नाति जन्तूनतः क्लेशः, तस्य प्रकर्षेण ज्ञानात् पुरु-
 षार्थस्य दुःखनिवृत्तिसुखान्निलक्षणस्य सिद्धेरिति । यच्चात्मे-
 त्येवोपासीतात्मानमेव लोकमुपासीतेत्युपासनावक्यगतदेवता-
 दिप्रतिपादनेनोपासनापरत्वं वेदान्तानामुक्तं, तद्दूषयति ।
 “देवतादिप्रतिपादनस्य तु” आत्मेत्येतावन्मात्रस्य “स्ववाक्य-
 गतोपासनार्थत्वेऽपि न कश्चिद्विरोधः” । यदि न विरोधः
 सन्तु तर्हि वेदान्ता देवताप्रतिपादनद्वारेणोपासनाविधिपरा

(१) एतेषु चाप्राप्तप्राप्तौ—पा० १ ।

(२) समारोपं च— पा० १ । २ । ३ ।

एवेत्यत आह । “न तु तथा ब्रह्मण” इति । उपास्थोपासको-
पासनादिभेदसिद्धधोनोपासना न निरस्तसमस्तभेदप्रपञ्चे वे-
दान्तवेद्ये ब्रह्मणि संभवतीति नोपासनाविधिशेषत्वं वेदा-
न्तानां तद्विरोधित्वादित्यर्थः । स्यादेतत् । यदि विधिविरहे
ऽपि वेदान्तानां प्रामाण्यं, चन्त तर्हि सोरोदीदित्यादीनाम-
प्यस्तु स्वतन्त्राणामेवोपेक्षणीयार्थानां प्रामाण्यम्, नहि चानो-
पादानबुद्धी एव प्रमाणस्य फले, उपेक्षाबुद्धेरपि तत्फलत्वेन
प्रामाणिकैरभ्युपेतत्वादिति कृतं बर्हिषि रजतं न देयमित्या-
दिनिषेधविधिपरत्वेनैतेषामित्यत आह । “यद्यपी”ति । स्वा-
ध्यायविध्यधोनग्रहणतया हि सर्वा वेदराशिः पुरुषार्थतन्त्र
इत्यवगतं, तत्रैकेनापि वर्णेन नापुरुषार्थेन भवितुं युक्तं,
किं पुनरियता सोरोदीत्यादिना पदप्रबन्धेन । न च वेदा-
न्तेभ्यइव तदर्थावगममात्रादेव कश्चित् पुरुषार्थ उपलभ्यते,
तेनैष पदसंदर्भः साकाङ्ग एवास्ते पुरुषार्थमुदीक्षमाणः ।
बर्हिषि रजतं न देयमित्ययमपि निषेधविधिः स्वनिषेध-
स्य निन्दामपेक्षते । नञ्चान्यथा ततश्चेतनः शक्यो निवर्तयि-
तुम् । तद्यदि दूरतोपि न निन्दामवाप्स्यत्ततो निषेधविधि-
रेव रजतनिषेधे च निन्दायां च दर्विहोमवत् सामर्थ्यद्व-
यमकल्पयिष्यत् । तदेवमुत्तमयोः सोरोदीदिति च बर्हि-
षि रजतं न देयमिति च पदसंदर्भयोर्लक्ष्यमाणनिन्दाद्वारे-
ण नष्टाश्चदग्धरथवत् परस्परं समन्वयः । न त्वेवं वेदा-
न्तेषु पुरुषार्थापेक्षा, तदर्थावगमादेवानपेक्षात् परमपुरुषार्थ-
लाभादित्युक्तम् । ननु विध्यसंस्पर्शिनो वेदस्यान्यस्य न प्रा-
माण्यं दृष्टमिति कथं वेदान्तानां तदस्पृशां तद्भविष्यतीत्य-
त आह । “न चानुमानगम्य”मिति । अबाधितानधिग-

तासंदिग्धबोधजनकत्वं हि प्रमाणत्वं प्रमाणाणां तच्च स्वत इत्युपपादितम् । यद्यपि चैषामोद्बोधजनकत्वं कार्यार्थापत्तिसमधिगम्यं तथापि तद्बोधोपजनने मानान्तरं नापेक्षन्ते, नापीमामेवार्थापत्तिं, परस्परान्तरप्रसङ्गादिति स्वत इत्युक्तम् । ईदृग्बोधजनकत्वं च कार्यैव विधीनां वेदान्तानां ब्रह्मण्यस्तीति दृष्टान्तानपेक्षं तेषां ब्रह्मणि प्रामाण्यं सिद्धं भवति । अन्यथा नेन्द्रियान्तराणां रूपप्रकाशनं दृष्टमिति चक्षुरपि न रूपं प्रकाशयेदिति । प्रकृतमुपसंहरति । “तस्मा”दिति ।

आचार्यदेशीयानां मतमुत्थापयति । “अत्रापरे प्रत्यवतिष्ठन्त”इति । तथाहि । अज्ञातसंगतित्वेन शास्त्रत्वेनार्थवत्तया मननादिप्रतीत्या च कार्यार्थाद्ब्रह्मनिश्चयः, न खलु वेदान्ताः सिद्धब्रह्मरूपपरा भवितुमर्हन्ति, तत्राविदितसंगतित्वात् । यत्र हि शब्दा लोकेन प्रयुज्यन्ते तत्र तेषां संगतिग्रहः । न चाचेयमनुपादेयं रूपमात्रं कश्चिद्विद्वति प्रेक्षावान् । तस्याबुभुत्सितत्वात् । अबुभुत्सितावबोधने च प्रेक्षावत्ताविघातात् । तस्मात् प्रतिपित्सितं प्रतिपिपादयिषन्नयं लोकः प्रवृत्तिनिवृत्तिहेतुभूतमेवार्थं प्रतिपादयेत्, कार्यं चावगतं तद्हेतुरिति तदेव बोधयेत् । एवं च ब्रह्मव्यवहारप्रयोगात् पदानां कार्यपरतामवगच्छति, तत्र किं चित्साक्षात्कार्याभिधायकं, किं चित्कार्यार्थस्वार्थाभिधायकं, न तु भूतार्थपरता पदानाम् । अपि च नरान्तरस्य व्युत्पन्नस्यार्थप्रत्ययमनुमाय तस्य च शब्दभावाभावानुविधानमवगम्य शब्दस्य तद्विषयबोधकत्वं निश्चितव्यं, न च भूतार्थरूपमात्रप्रत्यये परनरवर्तिनि किं चित्सिद्धमस्ति । कार्यप्रत्यये तु नरान्त-

रवर्तिनि प्रवृत्तिनिवृत्ती स्तो हेतू इत्यज्ञातसंगतित्वात्त ब्रह्मरूपपरा वेदान्ताः । अपि च वेदान्तानां वेदत्वात् शास्त्रत्वप्रसिद्धिरस्ति, प्रवृत्तिनिवृत्तिपराणां च संदर्भाणां शास्त्रत्वम् । यथाहुः ।

प्रवृत्तिर्वा निवृत्तिर्वा नित्येन कृतकेन वा ।

पुंसां येनोपदिश्येत तच्छास्त्रमभिधीयते ॥

इति । तस्माच्छास्त्रत्वप्रसिद्ध्या व्याहृतमेषां स्वरूपपरत्वम् । अपि च न ब्रह्मरूपप्रतिपादनपराणामेषामर्थवत्त्वं पश्यामः । न च रञ्जुरियं न भुजङ्ग इति यथाकार्यचिह्नशण्डया वाक्यार्थतत्त्वनिश्चये यथा भयकम्पादिनिवृत्तिः, एवं तत्त्वमसीतिवाक्यार्थावगमान्निवृत्तिर्भवति सांसारिकाणां धर्माणाम् । श्रुतवाक्यार्थस्यापि पुंसस्तेषां तादवस्थ्यात् । अपि च यदि श्रुतब्रह्मणो भवति सांसारिकधर्मनिवृत्तिः, कस्मात्पुनः (१) श्रवणस्योपरि मननादयः श्रूयन्ते । तस्मात्तेषां वैयर्थ्यप्रसङ्गादपि न ब्रह्मस्वरूपपरा वेदान्ताः, किं त्वात्मप्रतिपत्तिविषयकार्यपराः । तच्च कार्यं स्वात्मनि नियोज्यं मियुञ्जानं नियोग इति च मानान्तरापूर्वतया ऽपूर्वमिति चाख्यायते । न च विषयानुष्ठानं विना तत्सिद्धिरिति स्वसिद्ध्यर्थं तदेव कार्यं स्वविषयस्य करणस्यात्मज्ञानस्यानुष्ठानमाश्लिषति । यथा च कार्यं स्वविषयाधीनरूपणमिति ज्ञानेन विषयेण निरूप्यते, एवं ज्ञानमपि स्वविषयमात्मानमन्तरेणाशक्वनिरूपणमिति तन्निरूपणाय तादृशमात्मानमाश्लिषति तदेव कार्यम् । यथाहुः । 'यत् तत्सिद्ध्यर्थमुपादीयते आश्लिष्यते तदपि विधेयमिति तन्त्रे व्यवहार' इति । विधेयता च

नियोगविषयस्य ज्ञानस्य भावार्थतया ऽनुष्ठेयता, तद्विषयस्य त्वात्मनः स्वरूपसत्ताविनिश्चितिरारोपिततद्भावस्य त्वन्यस्य निरूपकत्वे तेन तन्निरूपितं न स्यात् । तस्मात्तादृगात्म-
 प्रतिपत्तिविधिपरेभ्यो वेदान्तेभ्यस्तादृगात्मविनिश्चयः । तदेत-
 त्सर्वमाह । “यद्यपी”ति । विधिपरेभ्यो ऽपि वस्तुतत्त्वविनिश्चय
 इत्यत्र निदर्शनमुक्तं, “यथा यूपे”ति । यूपे पशुं बध्नातीति
 बन्धनाय विनियुक्ते यूपे तस्यालौकिकत्वात् कोसौ यूप इ-
 त्यपेक्षिते खादिरो यूपो भवति यूपं तक्षति यूपमष्टा-
 स्त्रीकरोतीत्यादिभिर्वाक्यैस्तश्चणादिविधिपरैरपि संस्काराविष्टं
 विशिष्टसंस्थानं दारू यूप इति गम्यते । एवमाहवनीयादयो-
 प्यवगन्तव्याः । प्रवृत्तिनिवृत्तिपरस्य शास्त्रत्वं न स्वरूपपर-
 स्य, कार्यएव संबन्धो न स्वरूप इति हेतुद्वयं भाष्यवाक्येनो-
 पपादितं “प्रवृत्तिनिवृत्तिप्रयोजनत्वा”दित्यादिना “तस्मान्मा-
 न्याद्देदान्तानामपि तथैवार्थवत्त्वं स्या”दित्यन्तेन । न च स्व-
 तन्त्रं कार्यं नियोज्यमधिकारिणमनुष्ठारमन्तरेणेति नि-
 योज्यभेदमाह । “सति च विधिपरत्व”इति । ब्रह्म वेद
 ब्रह्मैव भवतीति सिद्धवदर्थवादावगतस्यापि ब्रह्मभवनस्य
 नियोज्यविशेषाकाङ्क्षायां ब्रह्मबुभूषोर्नियोज्यविशेषस्य रात्रि-
 सन्नन्यायेन प्रतिलम्भः । पिण्डपितृयज्ञन्यायेन तु स्वर्ग-
 कामस्य नियोज्यस्य कल्पनायामर्थवादस्यासमवेतार्थतया-
 त्यन्तपरोक्षा वृत्तिः स्यादिति । ब्रह्मभावश्चात्मत्वमिति “अ-
 मृतत्वकामस्येत्युक्तम् । अमृतत्वं चामृतत्वादेव न कृत-
 कत्वेन शक्यमनित्यमनुमातुम्, आगमविरोधादिति भावः ।
 उक्तेन धर्मब्रह्मज्ञानयोर्वैलक्षण्येन विध्यविषयत्वं चोदयति ।
 “नन्वि”ति । परिहरति । “नार्हत्येव”मिति । अत्र चात्म-

दर्शनं न विधेयम् । तद्धि दृशेरूपलब्धिवचनत्वात् आवर्णं वा स्यात् प्रत्यक्षं वा । प्रत्यक्षमपि लौकिकमर्हंप्रत्ययो वा भावनाप्रकर्षपर्यन्तजं वा । तत्र आवर्णं न विधेयं, स्वाध्याय(१)विधिनैवास्य प्रापितत्वात्, कर्मश्रवणवत् । नापि लौकिकं प्रत्यक्षं, तस्य नैसर्गिकत्वात् । न चोपनिषदात्मविषयं भावनाधेयवैशद्यं विधेयं, तस्योपासनाविधानादेव वाजिनवदनुनिष्पादितत्वात् । तस्मादौपनिषदात्मोपासना ऽमृतत्वकामं नियोज्यं प्रति विधीयते । द्रष्टव्य इत्यादयस्तु विधिसंरूपा न विधेय इति । तदिदमुक्तं “तदुपासनाच्चे”ति । अर्थवत्तया मननादिप्रतीत्या चेत्यस्य शेषः प्रपञ्चो निगदव्याख्यातः ॥

तदेकदेशिमतं दूषयति । “अत्राभिधीयते” । “न,” एकदेशिमतम्, कुतः, “कर्मब्रह्मविद्याफलयोर्वैलक्षण्यात्” । पुण्यापुण्यकर्मफले सुखदुःखे तत्र मनुष्यलोकमारभ्याब्रह्मलोकान्सुखस्य तारतम्यम् अधिकोत्कर्षः (२) । एवं मनुष्यलोकमारभ्य दुःखतारतम्यमा चावीचिलोकात्, तच्च सर्वं कार्यं च विनाशि च । आत्यन्तिकं त्वशरीरत्वमनतिशयं स्वभावसिद्धतया नित्यमकार्यमात्मज्ञानस्य फलम् । तद्धि फलमिव फलम् । अविद्यापनयमात्रेणाविर्भावात् । एतदुक्तं भवति । त्वयाप्युपासनाविधिपरत्वं वेदान्तानामभ्युपगच्छता नित्यशुद्धबुद्धत्वादिरूपब्रह्मात्मता जीवस्य स्वाभाविकी वेदान्तगम्या ऽऽस्थीयते । सा चोपासनाविषयस्य विधेर्न फलं,

(१) स्वाध्यायाध्ययन—पा० २ ।

(२) अधिकाधिकोत्कर्षः—पा० १ । २ । ३ ।

नित्यत्वादकार्यत्वात् । नाप्यविद्या(१)पिधानापनयः, तस्य स्व-
विरोधिविद्योदयादेव भावात् । नापि विद्योदयः, तस्यापि
अवषण्मननपूर्वकोपासनाजनितसंस्कारसचिवादेव चेतसो भा-
वात् । उपासनासंस्कारवदुपासनाऽपूर्वमपि चेतःसच्चका-
रोति चेद्, इष्टं च खलु नैयोगिकं फलमैहिकमपि, यथा
चिचाकारीर्यादिनियोगानामनियतनियतफलानाम्, न, गान्ध-
र्वशास्त्रोपासनावासनायाइवापूर्वानपेक्षायाः षड्वादिसाक्षात्का-
रे वेदान्तार्थोपासनावासनाया जीवब्रह्मभावसाक्षात्कारे ऽनपे-
क्षाया एव सामर्थ्यात् । तथा चामृतीभावं प्रत्यहेतुत्वाद्-
उपासनापूर्वस्य नामृतत्वकामस्तत्कार्यमवबोद्धुमर्हति, अन्य-
दिच्छत्यन्यत् करोतीति हि विप्रतिषिद्धम् । न च तत्कामः
क्रियामेव कार्यमवगमिष्यति नापूर्वमिति सांप्रतम्, तस्या
मानान्तरादेव तत्साधनत्वप्रतीतेर्विधेर्वैयर्थ्यात् । न चावघा-
तादिविधितुल्यता, तत्रापि नियमापूर्वस्यान्यतो नवगतेः ।
न च ब्रह्मभूयादन्यदमृतत्वमार्थवादिकं किं चिदस्ति, ये-
न तत्काम (२) उपासनायामधिक्रियेत, विश्वजिज्ञासेन तु
स्वर्गकल्पनायां तस्य सातिशयत्वं कथित्वं चेति न नित्य-
फलत्वमुपासनायाः । तस्माद्ब्रह्मभूयस्याविद्यापिधानापनयमा-
त्रेषाविर्भावाद्, अविद्यापनयस्य च वेदान्तार्थविज्ञानादव-
गतिपर्यन्तादेव संभवाद्, उपासनायाः संस्कारहेतुभावस्य सं-
स्कारस्य च साक्षात्कारोपजनने मनःसाचिव्यस्य च मा-
नान्तरसिद्धत्वाद्, आत्मोन्मेषोपासीतेति न विधिः, अपि
तु विधिसरूपेयं, यथोपांशुयाजवाक्ये विष्णुरूपांशु यष्टव्य

(१) नाप्यनाशविद्या—पा० १ । २ ।

(२) यत्काम—पा० २ । ३ ।

इत्यादयो विधिसरूपा न विधय इति तात्पर्यार्थः । श्रु-
 तिस्मृतिन्यायसिद्धमित्युक्तं, तत्र श्रुतिं दर्शयति । “त-
 या च श्रुति”रिति । न्यायमाह । “अत एव”ति । यत्किञ्च
 स्वाभाविकं तन्नित्यं, यथा चैतन्यं, स्वाभाविकं चेदं, त-
 स्मान्नित्यम् । परे हि द्वयोः नित्यतामाहुः । कूटस्थनित्यतां
 परिणामिनित्यतां च, तत्र नित्यमित्युक्ते मा भूदस्य
 परिणामिनित्यतेत्यत आह । “तत्र किं चि”दिति । परि-
 णामिनित्यता हि न पारमार्थिकी । तथाहि । तत्सर्वात्मना
 वा परिणामेदेकदेशेन वा । सर्वात्मना परिणामे कथं न
 तत्त्वव्याहृतिः, एकदेशपरिणामे वा स एकदेशस्ततो भिन्नो
 वा ऽभिन्नो वा । भिन्नश्चेत् कथं तस्य परिणामः । नह्यन्य-
 स्मिन्परिणाममाने ऽन्यः परिणामते, ऽतिप्रसङ्गात् । अभेदे
 वा कथं न सर्वात्मना परिणामः । भिन्नाभिन्नं तदिति
 चेत्, तथाहि तदेव कारणात्मना ऽभिन्नं भिन्नं च कार्या-
 त्मना कटकादयद्वाभिन्ना चाटकात्मना भिन्नाश्च कटका-
 ट्यात्मना । न च भेदाभेदयोर्विरोधाच्चैकत्र समवाय इति
 युक्तम् । विरुद्धमिति नः क संप्रत्यये यत्प्रमाणविपर्ययेषु
 वर्तते । यत्तु यथा प्रमाणेनावगम्यते तस्य तथा भाव एव ।
 कुण्डलमिदं सुवर्णमिति सामानाधिकरण्यप्रत्यये व्यक्तं भे-
 दाभेदौ चकास्तः । तथाह्यात्यन्तिके ऽभेदेन्यतरस्य द्विरव-
 नासप्रसङ्गः । भेदे चात्यन्तिके न सामानाधिकरण्यं, गवा-
 षवत् । आधाराधेयभावे एकाग्रयत्वे वा न सामानाधिक-
 रण्यं, नहि भवति कुण्डं बद्धरमिति । नाप्येकासनस्थयोश्चैत्र-
 त्रयोश्चैत्रो मैत्र इति । सो ऽयमबाधितो ऽसंदिग्धः सर्वजनी-
 सामानाधिकरण्यप्रत्यय एव कार्यकारणयोर्भेदाभेदौ व्य-

वस्थापयति । तथा च कार्याणां कारणात्मत्वात् कारणस्य च सद्रूपस्य सर्वत्रानुगमात् सद्रूपेणाभेदः कार्यस्य जगते भेदः कार्यरूपेण गोघटादिर्नेति । यथाङ्गः ।

कार्यरूपेण नानात्वमभेदः कारणात्मना ।

हेमात्मना यथा ऽभेदः कुण्डलाद्यात्मना भिदा ॥ इति ।

अत्रोच्यते । कः पुनरयं भेदो नाम, यः सद्भाभेदेनैकत्र भवेत् । परस्परभाव इति चेत्, किमयं कार्यकारणयोः कटकहाटकयोरस्ति न वा । न चेदेकत्वमेवास्ति न च भेदः (१) । अस्ति चेद्भेद एव नाभेदः । न च भावाभावयोरविरोधः, सद्भावस्थानासंभवात् (२) । संभवे वा कटकवर्धमानकयोरपि तत्त्वेनाभेदप्रसङ्गः, भेदस्याभेदाविरोधात् । अपि च कटकस्य हाटकादभेदे यथा हाटकात्मना कटकमुकुटकुण्डलादयो न भिद्यन्ते एवं कटकात्मनापि न भिद्येरन्, कटकस्य हाटकादभेदात् । तथा च हाटकमेव वस्तु सन्न कटकादयो भेदस्याप्रतिभासनात् । अथ हाटकत्वेनैवाभेदो न कटकत्वेन तेन तु भेद एव कुण्डलादेः । यदि हाटकादभिन्नः कटकः कथमयं कुण्डलादिषु नानुवर्तते । नानुवर्तते चेत्, कथं हाटकादभिन्नः कटकः (३) । ये हि यस्मिन्ननुवर्तमाने व्यावर्तन्ते ते ततो भिन्ना एव, यथा सूत्रात् कुसुमभेदाः (४) । नानुवर्तन्ते चानुवर्तमानेपि हाटकात्वे कुण्डलादयः,

(१) न चेदेकत्वमेव वास्तवं भवेन्न भेदः—पा० १ । न चेदेकत्वमेवास्ति न भेदः—पा० २ । न चेदेकत्वमेव वास्तवं न भेदः—पा० ३ ।

(२) सहासंभवात्—पा० १ । २ । ३ ।

(३) 'कटक'इति—१ । २ । नास्ति ।

(४) यो हि यस्मिन्ननुवर्तमाने व्यावर्तते स ततो भिन्न एव, यथा सूत्रात्कुसुमभेदः—पा० ३ ।

तस्मात्तेपि द्वाटकाङ्गिन्ना एवेति । सत्तानुवृत्त्या च सर्ववस्त्व-
 नुगमे इदमिदं नेदमिदमस्मान्नेदमिदमिदानीं नेदमिदमेवं
 नेदमिति विभागो न स्यात् । कस्य चित् क्व चित् क-
 दा चित् कथं चिद्विवेकहेतोरभावात् । अपि च दूरात्क-
 नकमित्यवगते न तस्य कुण्डलादयो विशेषा जिज्ञास्येरन्-
 कनकादभेदक्षेपां, तस्य च ज्ञातत्वात् । अथ भेदोप्य-
 स्ति कनकात् कुण्डलादीनामिति कनकावगमेप्यज्ञातास्ते ।
 नन्वभेदोप्यस्तीति किं न ज्ञाताः । प्रत्युत ज्ञानमेव तेषां
 युक्तं, कारणभावे हि कार्याभाव औत्सर्गिकः, स च का-
 रणसत्तया उपोद्यते । अस्ति चाभेदे कारणसत्तेति कनके
 ज्ञाते ज्ञाता एव कुण्डलादय इति तज्जिज्ञासाज्ञानानि
 चानर्थकानि स्युः । तेन यस्मिन् गृह्यमाणे यन्न गृह्यते
 तत्ततो भिद्यते । यथा करभे गृह्यमाणे ऽगृह्यमाणो रास-
 भः करभात् । गृह्यमाणे च दूरतो हेन्नि न गृह्यन्ते त-
 स्य भेदाः कुण्डलादयः, तस्मात्ते हेन्नो भिद्यन्ते । कथं
 तर्हि हेम कुण्डलमिति सामानाधिकरण्यमिति चेद्, नञ्चा-
 धाराधेयभावे समानाश्रयत्वे वा सामानाधिकरण्यमित्युक्तम् ।
 अथानुवृत्तिव्यावृत्तिव्यवस्था च हेन्नि ज्ञाते कुण्डलादिजि-
 ज्ञासा च कथम् । न खल्वभेदएकान्तिके ऽनैकान्तिके चै-
 तदुभयमुपपद्यते यत इत्युक्तम् । तस्माद्भेदाभेदयोरन्यतरस्मि-
 न्नवद्ध्ये ऽभेदोपादानैव भेदकल्पना न भेदोपादाना ऽभेद-
 कल्पनेति युक्तम् । भिद्यमानतन्त्रत्वाद्भेदस्य भिद्यमानानां
 च प्रत्येकमेकत्वाद्, एकाभावे चानाश्रयस्य भेदस्यायोगाद्,
 एकस्य च भेदानधीनत्वाद्, नायमयमिति च भेदग्रहस्य
 प्रतियोगिग्रहसापेक्षत्वादेकत्वग्रहस्य चान्यानपेक्षत्वाद्भेदोपा-

दानैवानिर्वचनीयभेदकल्पनेति सांप्रतम् । तथा च श्रुतिः ।
 'मृत्तिकेत्येव सत्य'मिति । तस्मात् कूटस्थनित्यतैव पारमा-
 र्थिकी न परिणामिनित्यतेति सिद्धम् । "व्योमवदि"ति च
 दृष्टान्तः परसिद्धः । अस्मन्मते तस्यापि कार्यत्वेनानित्यत्वात् ।
 अत्र च "कूटस्थनित्य"मिति निर्वत्यकर्मतामपाकरोति ।
 "सर्वव्यापी"ति प्राप्यकर्मताम्, "सर्वविक्रियारहित"मिति वि-
 कार्यकर्मताम्, "निरवयव"मिति संस्कार्यकर्मताम् । त्री-
 ङीणां खलु प्रोक्षणेन संस्काराख्योऽंशो यथा जन्यते, नैवं
 ब्रह्मणि कश्चिदंशः क्रियाधेयोऽस्त्यनवयवत्वात् । अनंशत्वा-
 दित्यर्थः । पुरुषार्थतामाह । "नित्यत्वम्"मिति । त्वप्त्या दुःख-
 रहितं सुखमुपलक्षयति । ऋद्(१)दुःखनिवृत्तिसहितं हि
 सुखं त्वप्तिः । सुखं चाप्रतीयमानं न पुरुषार्थ इत्यत्र आ-
 ह । "स्वयं ज्योति"रिति । तदेवं स्वमतेन मोक्षाख्यं फलं
 नित्यं श्रुत्यादिभिरुपपाद्य क्रियानिष्पाद्यस्य तु मोक्षस्या-
 नित्यत्वं प्रसञ्जयति । "तद्यदो"ति । न चागमबाधः, आ-
 गमस्योक्तेन प्रकारेणोपपत्तेः । अपि च ज्ञानजन्यापूर्वज-
 नितो मोक्षो नैयोगिक इत्यस्यार्थस्य सन्ति भूयस्यः श्रुतयो
 निवारिका इत्याह । "अपि च ब्रह्म वेदे"ति । अविद्याद्व-
 यप्रतिबन्धापनयमानेण च विद्याया मोक्षसाधनत्वं न स्वतो
 ऽपूर्वोत्पादेन चेत्यत्रापि श्रुतिमुदाहरति । "त्वं हि नः
 पिते"ति । न केवलमस्मिन्नर्थे श्रुत्यादयो ऽपि त्वक्षपादा-
 चार्यस्वन्नमपि न्यायमूलमस्तीत्याह । "तथा चाचार्यप्रणीत"-
 मिति । आचार्यश्चोक्तलक्षणः पुराणे ।

'आचिनोति च शास्त्रार्थमाचारे स्थापयत्यपि' ।

(१) 'क्षुत्' इति २ नास्ति ।

स्वयमाचरते यस्मादाचार्यस्तेन सोच्यते' (१) ॥ इति ।

तेन हि प्रणीतं सूत्रं "दुःखजन्मप्रवृत्तिदोषमिथ्याज्ञानानामुत्तरोत्तरापाये तदनन्तराभावादपवर्ग इति" । पाठापेक्षया कारणमुत्तरं, कार्यं च पूर्वं, कारणपाये कार्यापायः, कफापायइव कफोद्भवस्य ज्वरस्यापायः । जन्मापाये दुःखापायः, प्रवृत्त्यपाये जन्मापायः, दोषापाये प्रवृत्त्यपायः, मिथ्याज्ञानापाये दोषापायः । मिथ्याज्ञानं चाविद्या, रागाद्यपजनित(२)क्रमेण दृष्टेनैव संसारस्य परमं निदानम् । स च तत्त्वज्ञानेन ब्रह्मात्मैकत्वविज्ञानेनावगतिपर्यन्तेन विरोधिना निवर्त्यते । ततो ऽविद्यानिवृत्त्या ब्रह्मरूपाविर्भावो (३) मोक्षः । न तु विद्याकार्यस्तज्जनितापूर्वकार्यो वेति सूत्रार्थः । तत्त्वज्ञानान्मिथ्याज्ञानापाय इत्येतावन्मात्रेण (४) सूत्रोपन्यासो, न त्वक्षपादसंमतं तत्त्वज्ञानमिह संमतम् । तदनेनाचार्यान्तरसंवादेनायमर्थो दृढीकृतः ॥ स्यादेतत् । नैकत्वविज्ञानं स्थितवस्तुविषयं, येन मिथ्याज्ञानं भेदावभासं निवर्तयन्न विधिविषयो भवेत् । अपि तु संपदादिरूपः । तथा च विधेः प्रागप्राप्तं पुरुषेच्छया कर्तव्यं सद् विधेगोचरो भविष्यति । यथा वृत्त्यनन्तत्वेन मनसो विश्वदेसाभ्याद् विश्वान् देवान् मनसि संपाद्य मन आलम्बनविद्यमानसमं कृत्वा प्राधान्येन संपाद्यानां विश्वेषामेव देवा-

(१) सोच्यते—पा० २ । ४ । संस्मृतः—पा० ३ ।

(२) जनन—पा० २ । ३ । ४ ।

(३) ब्रह्मात्मरूपाविर्भावो—पा० ३ । ४ ।

(४) इत्येतावन्मात्रे—पा० ३ । ४ ।

नामनुचिन्तनं तेन चानन्तलोक(१)प्राप्तिः । एवं चिद्रूपसास्या-
 ञ्जीवस्य ब्रह्मरूपतां संपाद्य जीवमालम्बनमविद्यमानसमं कृ-
 त्वा प्राधान्येन (२) ब्रह्मानुचिन्तनं तेन चामृतत्वफलप्राप्तिः ।
 अध्यासे त्वालम्बनस्यैव प्राधान्येनारोपिततद्भावस्यानुचिन्तनं,
 यथा मनो ब्रह्मेत्युपासीतादित्यो ब्रह्मेत्यादेश एव जीवमब्र-
 ह्म ब्रह्मेत्युपासीतेति । क्रियाविशेषयोगाद्वा, यथा वायुर्वाव
 संवर्गः प्राणो वाव संवर्गः । बाह्या खलु वायुदेवता वन्द्वा-
 दीन् संवृङ्क्ते । महाप्रलयसमये हि वायुर्वन्द्वादीन् संवृज्य सं-
 हृत्यात्मनि स्थापयति । यथाह द्रविडाचार्यः 'संहरणा-
 द्वा संवरणाद्वा सात्मीभावाद्वायुः (३) संवर्ग' इति । अध्या-
 त्मं च प्राणः संवर्ग इति । स हि सर्वाणि वागादीनि सं-
 वृङ्क्ते, प्रायणकाले हि स एव सर्वाणोन्द्रियाणि संगृह्णो(४)-
 त्कामतीति । सेयं संवर्गदृष्टिर्वायौ प्राणे च दशाशागतं ज-
 गद्दर्शयति यथा, एवं जीवात्मनि बृंहणक्रियया ब्रह्मदृष्टि-
 मृतत्वाय फलाय कल्पतइति । तदेतेषु चिच्चपि पक्षेष्वा-
 त्मदर्शनोपासनादयः प्रधानकर्माण्यपूर्वविषयत्वात् स्तुतशब्-
 वत् । आत्मा तु द्रव्यं कर्मणि गुण (५) इति । संस्कारो
 वा ऽऽत्मनो दर्शनं विधीयते । यथा दर्शपूर्णमासप्रकरणे प-
 त्न्यवेक्षितमाज्यं भवतीति समान्नातं प्रकरणिना च गृही-
 तमुपांशुयाजाङ्गभूताज्यद्रव्यसंस्कारतया ऽवेक्षणं गुणकर्म वि-

(१) लोकजय—पा० १ । २ ।

(२) 'प्राधान्येन' इति २ । ३ । ४ नास्ति ।

(३) स्वात्मीभावाद्वा वायुः—पा० २ । ३ । ४ ।

(४) संवृज्यो—पा० २ । ३ । ४ ।

(५) गुणभूत—पा० २ ।

धीयते, एवं कर्तृभवेन क्रत्वङ्गभूते आत्मन्यात्मा वा अरे
 द्रष्टव्य इति दर्शनं गुणकर्म विधीयते । 'यैस्तु द्रव्यं चिकी-
 र्यते गुणस्तत्र प्रतीयत'इति न्यायात्, अत आह । "न
 चेदं ब्रह्मात्मैकत्वविज्ञान"मिति । कुतः, "संपदादिरूपे हि
 ब्रह्मात्मैकत्वविज्ञान"इति । दर्शपूर्णमासप्रकरणे हि समान्ना-
 त्माज्यावेशणं तदङ्गभूताज्यसंस्कार इति युज्यते । न चा-
 त्मा वा अरे द्रष्टव्य इत्यादि कस्य चित् प्रकरणे समान्नात-
 म् । न चानारभ्याधीतमपि । यस्य पर्णमयो जुहूर्भवतोत्यव्य-
 भिचरितक्रतुसंबन्धजुह्वद्वारेण जुह्वपदं क्रतुं स्मारयद्वाक्येन
 यथा पर्णतायाः क्रतुशेषभावमापादयति, एवमात्मा नाव्यभि-
 चरितक्रतुसंबन्धो येन तद्दर्शनं क्रत्वङ्गं सदात्मानं क्रत्वर्थं
 संस्कर्यात् । तेन यद्ययं विधिस्तथापि सुवर्णं भार्यमितिवद्
 विनियोगभङ्गेन प्रधानकर्मेवापूर्वविषयत्वान्न गुणकर्मेति स्थ-
 वीयस्तथैतद्दूषणमनभिधाय सर्वपक्षसाधारणं दूषणमुक्तम् ।
 तदतिरोहितार्थतया न व्याख्यातम् । किं च ज्ञानक्रिया-
 विषयत्वविधानमस्य ब्रह्मश्रुतिविरुद्धमित्याह । "न च वि-
 दिक्रिये"ति । शङ्कते । "अविषयत्व"इति । ततश्च शान्ति-
 कर्मणि वेतालोदय इति भावः । निराकरोति "न" । कु-
 तः । "अविद्याकल्पितभेदनिवृत्तिविषयत्वा"दिति । सर्वमेव
 हि वाक्यं नेदंतया वस्तुभेदं बोधायतुमर्हति, नहीक्षुक्षीर-
 गुडादीनां मधुररसभेदः शक्य आख्यातुम्, एवमन्यत्रापि
 सर्वत्र द्रष्टव्यम् । तेन प्रमाणान्तरसिद्धे लौकिकएवार्थे य-
 दा गतिरीदृशी शब्दस्य, तदा कैव कथा प्रत्यगात्मन्यलौ-
 किके । अदूरविप्रकर्षेण तु कथं चित्प्रतिपादनमिहापि स-
 मानम् । त्वंपदार्थो हि प्रमाता प्रमाणाधीनया प्रमित्या

प्रमेयं घटादि व्याप्नोतीत्यविद्याविलसितम् । तदस्या वि-
षयीभूतोदासीनतत्पदार्थप्रत्यगात्मसामानाधिकरण्येन प्रमा-
द्वशाभावात् तन्निवृत्तौ प्रमाणाद्यस्तिष्ठो विधा निवर्तन्ते ।
नहि पक्षुरवस्तुषु पाक्यपाकपचनानि वस्तुसन्ति भवितुमर्ह-
न्तीति । तथाहि ।

विगलितपराग्वृत्त्यर्थत्वं यदस्य तदस्तदा

त्वमिति हि पदेनैकार्थत्वे त्वमिन्यपि यत्पदम् ।

तदपि च तदा गत्वैकार्थ्यं विशुद्धचिदात्मतां

त्यजति संकलान् कर्तृत्वादीन् पदार्थमलान्निजान् ॥

इत्यान्तरश्लोकः । अत्रैवार्थं श्रुतीरूदाहरति । “तथा च

शास्त्रं, यस्या मत”मिति । प्रकृतमपसंहरति । “अतो ऽवि-

कल्पिते”ति । परपक्षे मोक्षस्यानित्यतामापादयति । “यस्य

त्वि”ति । कार्यमपूर्वं यागादिव्यापारजन्यं तदपेक्षते मोक्षः

स्वोत्पत्ताविति । “तयोः पक्षयो”रिति । निर्वर्त्यविकार्ययोः ।

दृष्टिकं ज्ञानमात्मेति बौद्धाः । तथा च विशुद्धविज्ञानो-

त्यादो मोक्ष इति निर्वर्त्यो मोक्षः । अन्येषां तु संसाररू-

पावस्थामपचाय या कैवल्यावस्थावाप्तिरात्मनः स मोक्ष इ-

ति विकार्यो मोक्षः । यथा पयसः पूर्वावस्थापचानेनाव-

स्थान्तरप्राप्तिर्विकारो दधीति । तदेतयोः पक्षयोरनित्यता

मोक्षस्य, कार्यत्वाद्, दधिघटादिवत् । अथ ‘यदतः परो दि-

वो ज्योतिर्दीप्यत’इति श्रुतेर्ब्रह्मणो विद्वताविद्वतदेशभेदा-

वगमादविद्वतदेशब्रह्मप्राप्तिरूपासनादिविधिकार्या भविष्यति ।

तथा च प्राप्यकर्मता ब्रह्मण इत्यत आह । “न चाप्यत्वेना-

पी”ति । अन्यदन्येन विद्वतदेशपरिचाष्या ऽविद्वतदेशं प्रा-

प्यते । तद्यथोपवेशं जलधिरतिबहलचपलकञ्जोलमालापरस्पर-

राखालनसमुल्लसत्फेनपुञ्जस्तवकतया विकृतोः मध्ये तु प्रशा-
 न्तसकलकञ्जोलोपसर्गः स्वस्थः स्थिरतया ऽविकृतस्तस्य म-
 ध्यमविकृतं पौतिकः पोतेन प्राप्नोति । जीवस्तु ब्रह्मैवेति किं
 केन प्राप्यतां भेदाश्रयत्वात् प्राप्तेरित्यर्थः । अथ जीवो ब्र-
 ह्मणो भिन्नस्तथापि न तेन ब्रह्माप्यते, ब्रह्मणो विभुत्वेन
 नित्यप्राप्तत्वादित्याह । “स्वरूपव्यतिरिक्तत्वेपी”ति । संस्का-
 र्यकर्मतामपाकरोति । “नापि संस्कार्य” इति । द्वयी हि
 संस्कार्यता, गुणाधानेन वा यथा बीजपूरकुसुमस्य लाक्षा-
 रसावसेकस्तेन हि तत् कुसुमं संस्कृतं लाक्षासवणं फलं
 प्रवृत्ते, दोषापनयेन वा यथा मलिनमादर्शतलं निघृष्टमिष्ट-
 काचूर्णेनोद्भासितभास्वरत्वं संस्कृतं भवति । तत्र न ता-
 वद् ब्रह्मणि गुणाधानं संभवति । गुणो हि ब्रह्मणः स्व-
 भावो वा भिन्नो वा । स्वभावश्चेत् कथमाधेयस्तस्य नित्य-
 त्वात् । भिन्नत्वे तु कार्यत्वेन मोक्षस्थानित्यत्वप्रसङ्गः । न
 च भेदे धर्मधर्मिभावा गवाश्ववत् । भेदाभेदश्च व्युदस्तो वि-
 रोधात् । तदनेनाभिसंधिनोक्तम् “अनाधेयातिशयब्रह्मस्वरू-
 पत्वान्मोक्षस्य” । द्वितीयं पक्षमपक्षिपति । “नापि दोषाप-
 नयनेने”ति । अशुद्धिः सती दर्पणे निवर्तते, न तु ब्रह्म-
 ण्यसती निवर्तनीया, नित्यनिवृत्तत्वादित्यर्थः । शङ्कते । “स्वा-
 त्मधर्म एव”ति । ब्रह्मस्वभाव एव मोक्षो ऽनाद्यविद्यामला-
 वृतउपासनादिक्रियया ऽऽत्मानि संस्क्रियमाणे ऽभिव्यज्यते,
 न तु क्रियते । एतदुक्तं भवति । नित्यशुद्धत्वमात्मनो ऽसि-
 हं संसारावस्थायामविद्यामलिनत्वादिनि । शङ्कां निरा-
 करोति । “न” । कुतः । “क्रियाश्रयत्वानुपपत्तेः” । ना-
 विद्या ब्रह्माश्रया, किं तु जीवे, सा त्वनिर्वचनीयेत्युक्तं, तेन

नित्यशुद्धमेव ब्रह्म । अभ्युपेत्य त्वशुद्धिं क्रियासंस्कार्यत्वं
दूष्यते । क्रिया हि ब्रह्मसमवेता वा ब्रह्म संस्कार्याद्, य-
था घर्षणमिष्टकाचूर्णसंयोगविभागप्रचयो निरन्तर आदर्श-
तलसमवेतो, ऽन्यसमवेता वा । न तावद् ब्रह्मधर्मः क्रि-
या । तस्याः स्वाश्रयविकारहेतुत्वेन ब्रह्मणो नित्यत्वव्याघा-
तात् । अन्याश्रया तु कथमन्यस्योपकरोति, अतिप्रसङ्गात् ।
नहि दर्पणे निघृष्यमाणे मणिर्विशुद्धो दृष्टः । “तच्चानिष्ट-
मिति । तदा बाधनं परामुशति । अत्र व्यभिचारं चोद-
यति । “ननु देहाश्रयये”ति । परिहरति । “न, देहसं-
तस्ये”ति । अनाद्यनिर्वाच्याविद्योपधानमेव ब्रह्मणो (१) जीव
इति च क्षेत्रज्ञ इति चाचक्षते । स च स्थूलसूक्ष्मशरीरेन्द्रि-
यादिसंघतस्तत्संघातमध्यपतितस्तदभेदेनाहमितिप्रत्ययविषयो-
भूतो ऽतः शरीरादिसंस्कारः शरीरादिधर्मोप्यात्मनो भव-
ति, तदभेदाध्यवसायात् । यथा ऽङ्गरागधर्मः सुगन्धिता
कामिनीनां व्यपदिश्यते । तेनात्रापि यदाश्रिता क्रिया सां-
व्यवहारिकप्रमाणविषयोक्तता तस्यैव संस्कारो नान्यस्येति न
व्यभिचारः । तत्त्वतस्तु न क्रिया न संस्कार इति । सनि-
दर्शनं तु शेषमध्यासभाव्यएव कृतव्याख्यानमिति नेह व्या-
ख्यातम् । “तयोरन्यः पिप्पल”मिति । अन्यो जीवात्मा, पि-
प्पलं कर्मफलम् । “अनश्नन्नन्य” इति । परमात्मा । संघत-
स्यैव भोक्तृत्वमाह मन्चवर्णाः । “आत्मेन्द्रिये”ति । अनु-
पहितशुद्धस्वभावब्रह्मप्रदर्शनपरौ मन्चौ पठति । “एको देव”
इति । “शुक्लं” दीप्तिमत, “अत्रणं” दुःखरहितम्, “अज्ञाविरम”
अविगलितम्, अविनाशीति यावत् । उपसंहरति । “तस्मा”-

दिति । ननु मा भ्रुविर्वर्त्यादिकर्मतापतुष्टयो, पञ्चमी तु का
 चिद् विधा भविष्यति यया मोक्षस्य कर्मता घटिव्यतइत्यत
 आह । “अतोऽन्य”दिति । एभ्यः प्रकारेभ्यो न प्रकारान्तर-
 मन्यदस्ति, यतो मोक्षस्य क्रियानुप्रवेशो भविष्यति । एतदु-
 क्तं भवति । चतस्रणां विधानां (१) मध्ये ऽन्यतमतया क्रि-
 याफलत्वं व्याप्तं, सा च मोक्षाद् व्यावर्तमाना व्यापकानु-
 षङ्ग्या मोक्षस्य क्रियाफलत्वं व्यावर्तयतीति । तत् किं मो-
 क्षे क्रियैव नास्ति, तथा च तदर्थानि शास्त्राणि तदर्थस्य
 प्रवृत्तयो ऽनर्थकानीत्यत उपसंहारव्याजेनाह । “तस्माज् ज्ञा-
 नमेक”मिति । अथ ज्ञानं क्रिया मानसी कस्मान्न विधि-
 गोचरः, कस्माच्च तस्याः फलं निर्वर्त्यादिष्वन्यतमं न मोक्ष
 इति चोदयति । “ननु ज्ञान”मिति । परिहरति । “न,
 वैलक्षण्यात्” (२) । अयमर्थः । सत्यं ज्ञानं मानसी क्रिया, न
 त्वियं ब्रह्मणि फलं जनयितुमर्हति, तस्य स्वयंप्रकाशत-
 या विदिक्रियाकर्मभावानुपपत्तेरित्युक्तम् । तदेतस्मिन्वैलक्ष्ये
 स्थिते एव वैलक्ष्यान्तरमाह । “क्रिया हि नाम से”ति ।
 “यत्र” विषये “वस्तुस्वरूपनिरपेक्षैव चोद्यते,” यथा देवता-
 संप्रदानकचविग्रहणे देवतावस्तुस्वरूपानपेक्षा देवताध्यान-
 क्रिया । यथा वा योषिति अग्निवस्त्वनपेक्षा ऽग्निबुद्धिर्या
 सा क्रिया हि नामेति योजना । नहि यस्यै देवतायै चवि-
 र्गृहोर्तं स्नात्तां ध्यायेद्वषट्कारिव्यक्तित्यस्माद्विधेः प्राग्देवता-

(१) चतुर्णां फलानां—पा० १ । २ । ३ ।

(२) “न”, कुतः । “वैलक्षण्यात्”—पा० १ । २ । ३ ।

ध्यानं प्राप्तं, प्राप्तं त्वधीतवेदान्तस्य (१) विदितपदतदर्थसं-
 बन्धस्याधिगतशब्दन्यायतत्त्वस्य सदेव सौम्येदमित्यादेस्तत्त्व-
 मसीत्यन्तात्संदर्भाद्ब्रह्मात्मभावज्ञानं शब्दप्रमाणसामर्थ्यात् ।
 इन्द्रियार्थसंनिकर्षसामर्थ्यादिव प्रणिहितमनसः स्मृतालोक-
 मध्यवर्तिकुम्भानुभवः । नञ्ज्ञसौ स्वसामग्रीबललब्धजन्मा मनु-
 जेच्छया ऽन्यथाकर्तुमकर्तुं वा शक्यो, देवताध्यानवद्, येना-
 र्थवानत्र विधिः स्यात् । न चोपासना वा ऽनुभवपर्यन्ता वा
 ऽस्य विधेर्गोचरस्तयोरन्वय(२)व्यतिरेकावधृतसामर्थ्ययोः सा-
 क्षात्कारे वा ऽनाद्यविद्यापनये वा विधिमन्तरेण प्राप्तत्वेन
 पुरुषेच्छया ऽन्यथाकर्तुमकर्तुं वा ऽशक्यत्वात् । तस्माद्ब्रह्म-
 ज्ञानं मानसी क्रिया ऽपि न विधिगोचरः । पुरुषचित्त-
 व्यापाराधीनायास्तु क्रियाया वस्तुस्वरूपनिरपेक्षता क्व चिद-
 विरोधिनी, यथा देवताध्यानक्रियायाः । नञ्ज्ञान वस्तुस्वरू-
 पेण कश्चिद्विरोधः । क्व चिद्वस्तुविरोधिनी, यथा योषि-
 त्पुरुषयोरग्निबुद्धिरित्येतावता भेदेन निदर्शनमिथुनद्वयोप-
 न्यासः । क्रियैवेत्येवकारेण वस्तुतन्त्रत्वमपाकरोति । न-
 न्वात्मैवेवोपासीतेत्यादयो विधयः श्रूयन्ते, न च प्रमत्तगी-
 ताः, तुल्यं हि सांप्रदायिकं, तस्माद्विधेयेनात्र भवितव्यमि-
 त्यत आह । “तद्विषया लिङादय” इति । सत्यं श्रूयन्ते
 लिङादयो, न त्वमी विधिविषयाः, तद्विषयत्वे ऽप्रामाण्य-
 प्रसङ्गात् । ज्ञेयोपादेयविषयो हि विधिः । स एव च ज्ञेय

(१) त्वधीतवेदस्य—पा० २ । ४ ।

(२) रप्यन्वय—पा० १ । २ । ४ ।

उपादेयो वा यं पुरुषः कर्तुमकर्तुमन्यथा वा कर्तुं शक्नो-
 ति । तत्रैव च समर्थः कर्ता ऽधिकृतो नियोज्यो भवति ।
 न चैवंभूतान्यात्मश्रवणमननोपासनदर्शनानीति विषयतद-
 नुष्ठाच्चोर्विधिव्यापकयोरभावाद् विधेरभाव इति प्रयुक्ता
 अपि लिङादयः प्रवर्तनायामसमर्था उपलब्धव क्षुरतैक्ष्ण्यं
 षट्प्रमाणोभवन्तीति । “अनियोज्यविषयत्वा”दिति । स-
 मर्थो हि कर्ता ऽधिकारी नियोज्यः । असामर्थ्ये तु न क-
 रता ततो नाधिकृतो न नियोज्य इत्यर्थः । यदि विधेर-
 भावान्न विधिवचनानि, किमर्थानि तर्हि वचनान्येतानि वि-
 धिच्छायानीति पृच्छति । “किमर्थानि”ति । न चानर्थका-
 नि युक्तानि, स्वाध्यायविध्यधीनग्रहणत्वानुपपत्तेरिति भावः ।
 उत्तरम् । “स्वाभाविके”ति । अन्यतः प्राप्ता एव हि श्रवणा-
 दयो विधिसरूपैर्वाक्यैरनूद्यन्ते । न चानुवादो ऽप्यप्रयो-
 जनः । प्रवृत्तिविशेषकरत्वात् । तथाहि । तत्तद्दिष्टानिष्टवि-
 षयेप्साजिज्ञासापहृतहृदयतया बहिर्मुखो न प्रत्यगात्म-
 नि समाधातुमर्हति । आत्मश्रवणादिविधिसरूपैस्तु वचनैर्म-
 नसो विषयस्रोतः खिलीकृत्य प्रत्यगात्मस्रोत उद्वाक्यते इ-
 ति प्रवृत्तिविशेषकरतानुवादानामस्तीति सप्रयोजनतया स्वा-
 ध्यायविध्यधीनग्रहणत्वमुपपद्यतइति । यच्च चोदितमात्म-
 ज्ञानमनुष्ठानानङ्गत्वादपुरुषार्थमिति । तदयुक्तम् । स्वतो
 ऽस्य पुरुषार्थत्वे सिद्धे यदनुष्ठानानङ्गत्वं तद्गूषणं न दूष-
 णमित्याह । “यदपी”ति । “अनुसंज्वरेत्” शरीरं परि-
 तप्यमानमनुत्पद्येत । सुगममन्यत् । प्रकृतमुपसंहरति । “त-

साम्प्रति प्रतिपत्ती"ति । प्रकृतसिद्धार्थमेकदेशिमतं दूषयितुमनुभासते । "यदपि के चिदाहु"रिति । दूषयति । "तन्ने"ति । इदमत्राकृतम् ।

कार्यबोधे यथा चेष्टा लिङ्गं चर्षादयस्तथा ।

सिद्धबोधे ऽर्थवत्त्वं शास्त्रत्वं हितशासनात् ॥

यदि हि पदानां कार्याभिधाने तदर्थस्वार्थाभिधाने वा नियमेन वृद्धव्यवहारे सामर्थ्यमवधृतं भवेत्, न भवेत्, अचेयोपादेयभूत(१)ब्रह्मात्मतापरत्वमुपनिषदाम् । तत्राविदितसामर्थ्यत्वात्पदानां लोके तत्पूर्वकत्वाच्च वैदिककार्यप्रतीतेः । अथ तु भूते ऽप्यर्थे पदानां लोके शक्यः (२) संगतिग्रहस्तत्तु उपनिषदां तत्परत्वं पौर्वापर्यपर्यालोचनया स्वगम्यमानमप्युक्त्य न कार्यपरत्वं शक्यं कल्पयितुं, श्रुतदान्यश्रुतकल्पनाप्रसङ्गात् । तत्र तावदेवमकार्ये ऽर्थे न संगतिग्रहो, यदि तत्परः प्रयोगो न लोके दृश्येत, तत्प्रत्ययो वा व्युत्पन्नस्योन्नेतुं न शक्येत । न तावत्तत्परः प्रयोगो न दृश्यते लोके । कुतश्च भयादिनिवृत्त्यर्थानामकार्यपरायां पदसंदर्भस्यां प्रयोगस्य लोके बज्जलमुपलब्धेः । तद्यथा ऽऽखण्डलालोकपालचक्रवालादिवसतिः सिद्धविद्याधरगन्धर्वाक्षरः परिवारो ब्रह्मलोकावतीर्णमन्दाकिनीपयःप्रवाहपातधौतकलधौतमयशिलातलो नन्दनादिप्रमदवनविहारिमणिमयशकुन्तकमनीयनिन्दमनोहरः पर्वतराजः सुमेरुरिति । नैष भुज-

(१) भूतभूत—पा० २ ।

(२) अथ तु भूते ऽप्ययन्तो लोके शक्यः—पा० ४ ।

ज्ञो रज्जुरित्यादिः । अपि भूतार्थबुद्धिर्व्युत्पन्नपुरुषवर्तिनी
 न शक्या समुन्नेतुं चर्षादेरुत्तयचेतोः संभवात् । तथा ह्य-
 विदितार्थजनभाषार्यो द्रविडो नगरगमनोद्यतो राजमार्गा-
 भ्यर्षं देवदत्तमन्दिरमध्यासीनः प्रतिपन्नजनकानन्दनिबन्धन-
 पुत्रजन्मा वार्ताहारेण स ह्य नगरस्य देवदत्ताभ्यामसमागतः
 पटवासोपायनार्पणपरःसरं दिष्ट्या वर्षसे पुत्रस्ते जाम इति वा-
 र्ताहारव्याहारश्रवणसमनन्तरमुपजातरोमाञ्चकुञ्चकं विका-
 सित(१)नयनोत्पलमतिस्मेरमुखमहोत्पलमवलोक्य देवदत्त-
 मुत्पन्नप्रमोदमनुमिमीते, प्रमोदस्य च प्रागभूतस्य तद्वाहा-
 रश्रवणसमनन्तरं भवतस्तद्भेतुताम् । न चायमप्रतिपादयन्
 चर्षचेतुमर्थं चर्षाय कल्पतइत्यनेन चर्षचेतुरर्थ उक्त इति
 प्रतिपद्यते । चर्षचेत्वनन्तरस्य चाप्रतीतेः पुत्रजन्मनस्य तद्भेतो-
 रवगमाप्तदेव वार्ताहारेणाभ्यधायीति निश्चिनोति । एवं भ-
 यशोकादयोप्युदाचार्याः । तथा च प्रयोजनवत्तया भूतार्था-
 भिधानस्य प्रेक्षावत्प्रयोगोप्युपपन्नः । एवं च ब्रह्मस्वरूपज्ञा-
 नस्य परमपुरुषार्थचेतुभावादानुपदिशतामपि पुरुषप्रवृत्तिनि-
 वृत्ती वेदस्त्वानां पुरुषद्वितानुशासनाच्छास्त्रं सिद्धं भव-
 ति । तस्मिन्मते ह्य, विवाह्याध्यासितानि वचनानि भूतार्था-
 विषयाणि, भूतार्थविषयप्रमाजनकत्वात्, यद्यद्विषयप्रमाजनकं
 तत्तद्विषयं, यथा रूपादिविषयं चक्षुरादि, तथा चैतानि, त-
 स्मान्नयेति । तस्मात्सुष्ठूक्तं “तन्नौपनिषदस्य पुरुषस्यानन्वशेक-
 त्वा”दिति । उपनिषुर्वीत्सदेर्विशरणार्थात्किाप्युपनिषत्पदं व्यु-

म्पादितमुपनीयादयं ब्रह्म सवासनामविद्यां चिन्तयतीति ब्रह्म-
 विद्यामाह, तद्वेतुत्वाद्देदान्ता अप्युपनिषदः, ततो विदित औ-
 पनिषदः पुरुषः । एतदेव विभजते । “योसावुपनिषत्सि”ति ।
 अहंप्रत्ययविषयाङ्गिनन्ति । “असंसारो”ति । अत एव क्रि-
 यारहितत्वाच्चतुर्विधद्रव्यविलक्षणः । अतश्च चतुर्विधद्रव्यवि-
 लक्षणो यदनन्यशेषः । अन्यशेषं हि भूतं द्रव्यं चिकीर्षितं स-
 दुत्पत्त्याद्याप्यं संभवति । यथा यूपं तक्षतीत्यादि । यत्पुन-
 रनन्यशेषं भूतभाव्युपयोगरहितं, यथा सुवर्णं भायं, सक्तू-
 न् जुहोतीत्यादि, न तस्योत्पत्त्याद्याप्यता । कस्मान्पुनरस्या-
 नन्यशेषतेत्यत आह । “यतः स्वप्रकरणस्थः” । उपनिषदा-
 मनारभ्याधीतानां पौर्वापर्यपर्यालोचनया पुरुषप्रतिपादनपर-
 त्वेन पुरुषस्यैव प्राधान्येनेदं प्रकरणं न च जुह्वादिबद्ध-
 व्यभिचरितक्रतुसंबन्धः पुरुष इत्युपपादितम् । अतः स्वप्रक-
 रणस्थः सोऽयं तथाविध उपनिषद्भिः प्रतीयमानो न नास्तीति
 शक्यो वक्तुमित्यर्थः । स्यादेतत् । मानान्तरगोचरत्वेना-
 गृहीतसंगतितया ऽपदार्थस्य ब्रह्मणो वाक्यार्थत्वानुपपत्तेः क-
 थमुपनिषदर्थतेत्यत आह । “स एष नेति नेत्यात्मेत्यात्मश-
 ब्दात्” । यद्यपि गवादिबन्मानान्तरगोचरत्वमात्मनो नास्ति
 तथापि प्रकाशात्मन एव सतस्तत्तदुपाधिपरिहाण्या शक्यं
 वाक्यार्थत्वेन निरूपणं, द्वाटकस्येव कटककुण्डलादिपरिहा-
 ण्या । नहि प्रकाशः स्वसंवेदने न भासते, नापि तदवच्छे-
 दकः कार्यकारणसंघातः । तेन स एष नेति नेत्यात्मेति
 तत्तदवच्छेदपरिहाण्या वृत्तत्वादापनाच्च स्वयंप्रकाशः शक्यो

वाक्याद्ब्रह्मेति चात्मेति च निरूपयितुमित्यर्थः । अयोपाधि-
निरासवदुपहितमप्यात्मरूपं कस्मान्न निरस्यते इत्यत आ-
ह । “आत्मनश्च प्रत्याख्यातुमशक्यत्वात्” । प्रकाशो हि स-
र्वस्यात्मा तदधिष्ठानत्वाच्च प्रपञ्चविभ्रमस्य, न चाधिष्ठाना-
भावे विभ्रमो भवितुमर्हति । नहि जातु रज्ज्वभावे रज्ज्वां
भुजङ्ग इति वा धारेति वा (१) विभ्रमो दृष्टपूर्वः । अपि
चात्मनः प्रकाशस्य भासा प्रपञ्चस्य प्रथा । तथा च श्रु-
तिः । ‘तमेव भान्तमनुभाति सर्वं तस्य भासा सर्वमिदं
विभाती’ति । न चात्मनः प्रकाशस्य प्रत्याख्याने प्रपञ्चप्रथा
युक्ता । तस्मादात्मनः प्रत्याख्यानायोगाद्देदान्तेभ्यः प्रमाणा-
न्तरागोचरसर्वोपाधिरहितब्रह्मस्वरूपावगतिसिद्धिरित्यर्थः । उ-
पनिषत्स्वेवावगत इत्यवधारणममृष्यमाण आक्षिपति । “नन्वा-
त्मे”ति । सर्वजनीनाहंप्रत्ययविषयो ह्यात्मा कर्ता भोक्ता
च संसारी तत्रैव च लौकिकपरीक्षकाणामात्मपदप्रयोगाद्य-
एव लौकिकाः शब्दास्तएव वैदिकास्तएव च तेषामर्था इ-
त्यौपनिषदमप्यात्मपदं तत्रैव प्रवर्तितुमर्हति नार्थान्तरे त-
द्विपरीतइत्यर्थः । समाधत्ते । “ना”हंप्रत्ययविषय औपनिषदः
पुरुषः । कुतः । “तत्साशित्वेना”हंप्रत्ययविषयो यः कर्ता का-
र्यकारणसंघातोपहितो जीवात्मा तत्साशित्वेन, परमात्मनो
ऽहंप्रत्ययविषयत्वस्य “प्रत्युक्तत्वात्” । एतदुक्तं भवति । य-
द्यप्यनेन जीवेनात्मनेति जीवपरमात्मनोः पारमार्थिकमैक्यं
तथापि तस्योपहितं रूपं जीवः शुद्धं तु रूपं तस्य साक्षि

(१) ‘वा धारेति वा’ इति २ । ४ । नास्ति ।

तच्च मानान्तरानधिगतमुपनिषद्गोचर इति । एतदेव प्रपञ्चयति । “नञ्चार्थप्रत्ययविषय” इति । “विधिज्ञेयत्वं वा नेतुं न शक्यः” । कुतः । “आत्मत्वादेव” । नञ्चात्मा ऽन्यार्थी-
न्यमु सर्वमात्मार्थम् । तथा च श्रुतिः । ‘न वा अरे स-
र्वस्य कामाय सर्वं प्रियं भवति आत्मनस्तु कामाय सर्वं
प्रियं भवतीति । अपि चातः सर्वेषामात्मत्वादेव न हेयो ना-
द्युपादेयः । सर्वस्य हि प्रपञ्चजातस्य ब्रह्मैव तत्त्वमात्मा ।
न च स्वभावे हेयो, ऽशक्यदानत्वात् । न चोपादेय, उ-
पात्तत्वात् । तस्माद्हेयोपादेयविषयौ विधिनिषेधौ न तद्विप-
रीतमात्मतत्त्वं विषयीकुरुत इति सर्वस्य प्रपञ्चजातस्यात्मैव
तत्त्वमिति । एतदुपपादयति । “सर्वं विनश्यद्विकारजातं पु-
रुषान्तं विनश्यति” । अयमर्थः । पुरुषो हि श्रुतिसृती-
तिहासपुराणतद्विद्वान्यायन्यवस्थापितत्वात् परमार्थसन् ।
प्रपञ्चस्त्वनाद्यविद्यापददर्शितो ऽपरमार्थसन् । यस्य परमार्थ-
सन्नसौ प्रकृती रञ्जुतत्त्वमिव सर्पविभ्रमस्य विकारस्य ।
अत एवास्यानिर्वाच्यत्वेनादृढस्वभावस्य विनाशः । पुरुषस्तु
परमार्थसन् नासौ कारणसहस्रेणाप्यसन् शक्यः कर्तुम् ।
नहि सहस्रमपि शिल्पिनो घटं पटयितुमीशतइत्युक्तम् ।
तस्माद्विनाशिपुरुषान्तो विकारविनाशः शक्तिरञ्जुतत्वान्त-
इव रजतभुजङ्गविनाशः । पुरुष इव हि सर्वस्य प्रपञ्चवि-
कारजातस्य तत्त्वम् । न च पुरुषस्यास्ति विनाशो यतो
ऽनन्तो विनाशः स्यादित्यत आह । “पुरुषो विनाशहेत्व-
भावादि”ति । नहि कारणानि सहस्रमप्यन्यदन्यथयितुमी-

शतइत्युक्तम् । अथ मा भूत्स्वरूपेण पुरुषो ज्ञेयः उपादेयो वा, तदीयस्तु कश्चिद्धर्मा चास्यते कश्चिच्चोपादास्यतइत्यत आह । “विक्रियाच्चेत्वभावाच्च कूटस्थनित्यः” । त्रिविधोपि धर्मलक्षणावस्थापरिणामलक्षणो विकारो नास्तीत्युक्तम् । अपि चात्मनः परमार्थसतो धर्मा ऽपि परमार्थसन्निति न तस्यात्मवदन्यथात्वं कारणैः शक्यं कर्तुम् । न च धर्मान्यथात्वादन्यो विकारः । तदिदमुक्तम् । विक्रियाच्चेत्वभावादिति । सुगममन्यत् । यत्पुनरेकदेशिना शास्त्रविद्वचनं साशित्वेनानुक्रान्तं तदन्यथोपपादयति । “यदपि शास्त्रतात्पर्यविदामनुक्रमण”मिति । दृष्टो हि तस्यार्थः प्रयोजनवदर्यावबोधनमिति वक्तव्ये धर्मजिज्ञासायाः प्रकृतत्वाद्धर्मस्य च कर्मत्वात् कर्मावबोधनमित्युक्तम् । न तु सिद्धरूपब्रह्मावबोधनं व्यापारं (१) वेदस्य वारयति । नहि सोमशर्मणि प्रकृते तद्गुणाभिधानं परिसंचष्टे विष्णुशर्मणो गुणवत्ताम् । विधिशास्त्रं विधीयमानकर्मविषयं प्रतिषेधशास्त्रं च प्रतिविध्यमानकर्मविषयमित्युभयमपि कर्मावबोधपरम् । अपि चान्नायस्य क्रियार्थत्वादिति शास्त्रद्वयचनं तत्रार्थग्रहणं यद्यभिधेयवाचि ततो भूतार्थानां द्रव्यगुणकर्मणा(२)मानर्थक्यमनभिधेयत्वं प्रसज्येत, नहि ते क्रियार्था इत्यत आह । “अपि चान्नायस्ये”ति । यद्युच्येत नहि क्रियार्थत्वं क्रियाभिधेयत्वमपि तु

(१) बबोधनव्यापारत्वं—पा० २ । ४ ।

(२) द्रव्यगुणकर्मशब्दाना—पा० २ । ४ । परं तु द्रव्यगुणकर्मणामित्येव कल्पतरु-
रुपुतः पाठः ।

क्रियाप्रयोजनत्वं इत्यगुणशब्दानां च क्रियार्थत्वेनैव भूतद्रव्यगुणाभिधानं न स्निष्टतया । यथाङ्गः शास्त्रविदः 'चोदना हि भूतं भवन्तमित्यादि । एतदुक्तं भवति । कार्यमर्थमवगमयन्ती चोदना तदर्थं भूतादिकमप्यर्थं गमयतीति तत्राह । "प्रवृत्तिनिवृत्तिव्यतिरेकेण भूतं चेदि"ति । अयमभिसंधिः । न तावत्कार्यार्थेण स्वार्थे पदानां संगतिग्रहे नान्यार्थइत्युपपादितं भूतेष्वर्थे व्युत्पत्तिं दर्शयद्भिः । नापि स्वार्थमात्रपरतैव पदानां, तथा सति न वाक्यार्थप्रत्ययः स्यात् । नहि प्रत्येकं स्वप्रधानतया गुणप्रधानभावरहितानामेकवाक्यता दृष्टा । तस्मात्पदानां स्वार्थमभिदधतामेकप्रयोजनवत्पदार्थपरतयैकवाक्यता । तथा च तत्तदर्थान्तरविशिष्टैकवाक्यार्थप्रत्यय उपपन्नो भवति । यथाङ्गः शास्त्रविदः ।

सांशाद्यद्यपि कुर्वन्ति पदार्थप्रतिपादनम् ।

वर्णास्तथापि नैतस्मिन्नर्थवस्यन्ति निष्फले ॥

वाक्यार्थमितये तेषां प्रवृत्तौ नान्तरोयकम् ।

पाके ज्वालेव काष्ठानां पदार्थप्रतिपादनम् ॥ इति ।

तथा चार्थान्तरसंसर्गपरतामात्रेण वाक्यार्थप्रत्ययोपपत्तौ न कार्यरुसंसर्गपरत्वनियमः पदानाम् । एवं च सति कूटस्थानित्यङ्गरूपपरत्वे ऽप्यदोष इति । "भव्यं" कार्यम् । ननु यद्भव्यार्थं भूतमुपदिश्यते न तद्भूतं भव्यसंसर्गिणा रूपेण तस्यापि भव्यत्वादित्यत आह । "नहि भूतमुपदिश्यमान"मिति । न तादात्म्यलक्षणः संसर्गः, किं तु कार्येण सच

प्रयोजनप्रयोजनिलक्षणो ऽन्वयः । तद्विषयेषु तु भावार्थेन भूतार्थानां क्रियाकारकलक्षण इति न भूतार्थानां क्रियार्थत्वमित्यर्थः । शङ्कते । “अक्रियात्वे ऽपी”ति । एवं चाक्रियार्थकूटस्थनित्यब्रह्मोपदेशानुपपत्तिरिति भावः । परिहरति । “नैष दोषः क्रियार्थत्वे ऽपी”ति । नहि क्रियार्थं भूतमुपदिश्यमानमभूतं भवति । अपि तु क्रियानिवर्तनयोग्यं भूतमेव तत् । तथा च भूते ऽर्थे ऽवधृतशक्तयः शब्दाः क्वचित्स्वनिष्ठभूतविषया दृश्यमाना मृत्वा शीर्वा वा न कथं चित् क्रियानिष्ठतां गमयितुमुचिताः । तच्चुपचितं शतशो दृष्टमप्यनुपचितं क्व चिदृष्टमदृष्टं भवति । तथा च वर्तमानापदेशा अस्तिक्रियोपचिता अकार्यार्था अप्यटवीवर्णाकादयो लोके बज्रलमुपलभ्यन्ते, एवं क्रियाऽनिष्ठा अपि संतन्धमात्रपर्यवसायिनो, यथा कस्यैष पुरुष इति प्रश्नोत्तरं राज्ञ इति, तथा प्रातिपदिकार्थमात्रनिष्ठा, यथा कीदृशास्तरव इति प्रश्नोत्तरं फलिन इति, नहि पृच्छता पुरुषस्य वा तरुणां वा ऽस्तित्वनास्तित्वे प्रतिपिक्सिते, किं तु पुरुषस्य स्वामिभेदक्षरुणां च प्रकारभेदः । प्रष्टुरपेक्षितं चाचक्षाणः स्वामिभेदमेव च प्रकारभेदरूपमेव च प्रतिवक्ति, न पुनरस्तित्वं, तस्य तेनाप्रतिपिक्सितत्वात् । उपपादिता च भूते ऽप्यर्थे व्युत्पत्तिः प्रयोजनवति पदानाम् । चोदयति । “यदि नामोपदिष्टं”भूतं“किं तवोपदेष्टुः श्रोतुर्वा प्रयोजनं “स्यात्” । तस्माद् भूतमपि प्रयोजनवदेवोपदेष्टव्यं नाप्रयोजनम्, अप्रयोजनं च ब्रह्म तस्योदासीनस्य सर्वक्रियार-

द्वितत्वेनानुपकारकत्वादिति भावः । परिचरति । “अनव-
 गतात्मोपदेशश्च तथैव” प्रयोजनवानेव “भवितुमर्हति” । अ-
 प्यर्थश्चकारः । एतदुक्तं भवति । यद्यपि ब्रह्मोदासीनं तथापि
 तद्विषयं शाब्दज्ञानमवगतिपर्यन्तं विद्या स्वविरोधिनीं सं-
 सारमूल(१)मविद्यामुच्छिन्दत् प्रयोजनवदित्यर्थः । अपि च ये
 ऽपि कार्यपरत्वं सर्वेषां पदानामास्थिषत, तैरपि ब्राह्मणो न
 हन्तव्यो न सुरा पातव्येत्यादीनां न कार्यपरता शक्या ऽऽ-
 स्थातुम् । कृत्युपहितमर्यादं हि कार्यं कृत्या व्याप्तं तन्निवृत्तौ
 निवर्तते शिशपात्वमिव वृक्षत्वनिवृत्तौ । कृतिर्हि पुरुषप्रय-
 त्तः, स च विषयाधीननिरूपणः । विषयश्चास्य साध्यस्वभा-
 वतया भावार्थ एव पूर्वापरोभूतो ऽन्योत्पादानुकूलो भवितुम-
 र्हति, न द्रव्यगुणौ । साक्षात् कृतिव्याप्यो हि कृतेर्विषयो, न
 च द्रव्यगुणयोः सिद्धयोरस्ति कृतिव्याप्यता । अत एव शास्त्र-
 कृद्द्वयोः ‘भावार्थाः कर्मशब्दास्तेभ्यः क्रिया प्रतीयते’ति । द्रव्य-
 गुणशब्दानां नैमित्तिकावस्थायां कार्यावमर्शे ऽपि भावस्य स्वतो
 द्रव्यगुणशब्दानां तु भावयोगात् कार्यावमर्श इति भावार्थे-
 भ्य एवापूर्वावगतिर्न द्रव्यगुणशब्देभ्य इति । न च ‘दध्ना
 जुहोति’ ‘सन्ततमाघारयती’त्यादिषु द्रव्यादीनां कार्यविष-
 यता । तत्रापि हि होमाघारभावार्थविषयमेव कार्यम् । न
 चैतावता सोमेन यजेतेतिवद्, दधिसन्ततादिविशिष्टहोमा-
 घारविधानादग्निहोत्रं जुहोति’ ‘आघारमभिघारयती’ति त-
 दनुवादः । यद्यप्यत्रापि भावार्थविषयमेव कार्यम् । तथापि

भावार्थानुबन्धतया द्रव्यगुणावविषयावपि विधीयेते । भावार्थो हि कारकव्यापारमात्रतया ऽवशिष्टः कारकविशेषेण द्रव्यादिना विश्लेष्यतइति द्रव्यादिस्तदनुबन्धः । तथा च भावार्थे विधीयमाने स एव सानुबन्धो विधीयतइति द्रव्यगुणावविषयावपि तदनुबन्धतया विहितौ भवतः । एवं च भावार्थप्रणालिकया द्रव्यादिसङ्क्रान्तौ विधिर्गौरवाद् विभ्यत् स्वविषयस्य चान्यतः प्राप्ततया तदनुवादेन तदनुबन्धोभूतद्रव्यादिपरो भवतीति सर्वत्र भावार्थविषय एव विधिः । एतेन यदाग्नेयो ऽष्टाकपालो भवतीत्यत्र संबन्धविषयो विधिरिति परास्तम् । ननु न भवत्यर्थो विधेयः । सिद्धे भवितरि लब्धरूपस्य भवर्नं प्रत्यकर्तृत्वात् । न खलु गगनं भवति । नाप्यसिद्धे, ऽसिद्धस्यानियोज्यत्वात् । गगनकुसुमवत् । तस्माद् भवनेन प्रयोज्यव्यापारेणाश्लिप्तः प्रयोजकस्य भावयितुर्व्यापारो विधेयः । स च व्यापारो भावना कृतिः प्रयत्न इति । निर्विषयश्चासावश्च क्यप्रतिपत्तिरतो विषयापेक्षायामाग्नेयशब्दोपस्थापितो द्रव्यदेवतासंबन्ध एवास्य विषयः । ननु व्यापारविषयः पुरुषप्रयत्नः कथमव्यापाररूपं संबन्धं गोचरयेत् । नहि घटं कुर्वित्यत्रापि साशान्नामार्थं घटं पुरुषप्रयत्नो गोचरयत्यपि तु दण्डादि हस्तादिना व्यापारयति । तस्माद् घटार्था कृतिं व्यापारविषयामेव प्रतिपद्यत, (१) न तु रूपतो घटविषयाम्, उद्देश्यतया त्वस्याम-

स्ति घटो न तु विषयतया, (१) विषयतया तु हस्तादि-
 ग्यापार एव । अत एवाग्नेय इत्यादिषु द्रव्यदेवतासंबन्धास्ति-
 मो यजिरेव कार्यविषयो विधेयः । किमुक्तं भवति आग्ने-
 यो भवतीति, आग्नेयेन यागेन भावयेदिति । अत एव 'य
 एवं विद्वान् पौर्णमासो यजते' 'य एवं विद्वानमावास्यां य-
 जते' इत्यनुवादो भवति यदाग्नेय इत्यादिविहितस्य याग-
 षट्कस्य । अत एव च विहितानुदितस्य तस्यैव दर्शपूर्ण-
 मासाभ्यां स्वर्गकामो यजेतेत्यधिकारसंबन्धः । तस्मात् सर्वत्र
 कृतिप्रणालिकया भावार्थविषय एव विधिरित्येकान्तः । तथा
 च न हन्यान्न पिबेदित्यादिषु यदि कार्यमभ्युपेयेत ततस्त-
 द्वापिका कृतिरभ्युपेतव्या । तद्वापकश्च भावार्थो विषयः । एवं
 च प्रजापतिव्रतन्यायेन पर्युदासवृत्त्या ऽहननापासनसङ्कल्पल-
 क्षणया तद्विषयो विधिः स्यात् । तथा च प्रसज्यप्रतिषेधो
 दत्तजलाञ्जलिः प्रसज्येत । न च सति संभवे लक्षणा न्या-
 य्या । नेष्टेतोद्यन्तमित्यादौ तु तस्य व्रतमित्यधिकारात् प्र-
 सज्यप्रतिषेधासंभवेन पर्युदासवृत्त्या ऽनीक्षणसङ्कल्पलक्षणा सु-
 क्ता । तस्माद् न हन्याद् न पिबेदित्यादिषु प्रसज्यप्रतिषे-
 धेषु भावार्थाभावाद् तद्वाप्रायाः कृतेरभावस्तदभावे च त-
 द्वापकस्य कार्यस्याभाव इति न कार्यपरत्वनियमः सर्वत्र वा-
 क्ये इत्याह । "ब्राह्मणो न हन्तव्य इत्येवमाद्ये"ति । ननु
 कस्माद् विकृतिरेव कार्यं न भवति, तस्माधनं वेत्यत आ-
 ह । "न च सा क्रिये"ति । क्रियाशब्दः कार्यवचनः । ए-

तदेव विभजते । “अक्रियार्थाना”मिति । स्यादेतत् । वि-
धिविभक्तिश्रवणात् कार्यं तावदत्र प्रतीयते, तच्च न भावा-
र्थमन्तरेण । न च रागतः प्रवृत्तस्य हननपानादावकस्मादौ-
दासीन्यमुपपद्यते विना विधारकप्रयत्नम् । तस्मात् स एव
प्रवृत्त्युन्मुखानां मनोवाग्देहानां विधारकः प्रयत्नो निषेध-
विधिगोचरः कियेति नाक्रियापरमस्ति वाक्यं किं चिदपी-
त्याह । “न च” “हननक्रियानिवृत्त्यौदासीन्यव्यतिरेकेण”
“नञः शक्यमप्राप्तक्रियार्थत्वं कल्पयितुम्” । केन चेतुना न
शक्यमित्यत आह । “स्वभावप्राप्तहन्यर्थानुरागेण” नञः ।
अर्थः । हननपानपरो हि विधिप्रत्ययः प्रतीयमानस्ते
एव विधत्तइत्युत्सर्गः । नचैते शक्ये विधातुम् । रागतः
प्राप्तत्वात् । न च नञः प्रसज्यप्रतिषेधो विधेयः । तस्या-
द्यौदासीन्यरूपस्य सिद्धतया प्राप्तत्वात् । न च विधारकः
प्रयत्नः । तस्याश्रुतत्वेन लक्ष्यमाणत्वात् । सति संभवे च ल-
क्षणाया अन्याय्यत्वात् । विधिविभक्तेश्च रागतः प्राप्तप्रवृत्त्य-
नुवादकत्वेन विधिविषयत्वायोगात् । तस्माद् यत् पिबेद् ह-
न्यादेत्यनूद्य तस्मैति निषिध्यते, तदभावो ज्ञाप्यते, न तु न-
ञर्थो विधीयते । अभावस्य स्वविरोधिभावनिरूपणतया भा-
वच्छायानुपातीति सिद्धे सिद्धवत् साध्ये च साध्यवद् भासत-
इति साध्यविषयो नञर्थः साध्यवद् भासतइति नञर्थः कार्य
इति अमस्मदिदमाह । “नञश्चैव स्वभाव” इति । ननु बो-
धयतु संबन्धिनो भावं नञ् प्रवृत्त्युन्मुखानां तु मनोवाग्देहानां
कुतो ऽकस्मान्निवृत्तिरित्यत आह । “अभावबुद्धिचौदासीन्य”-

पालन“कारणम्” । अयमभिप्रायः । ज्वरितः पथ्यमश्रीया-
 द् न सर्पायाङ्गुलिं दद्यादित्यादिवचनश्रवणसमनन्तरं प्रयो-
 ज्यवृद्धस्य पथ्याशने प्रवृत्तिं भुजङ्गाङ्गुलिदानोन्मथस्य च ततो
 निवृत्तिमुपलभ्य बालो व्युत्पित्तुः प्रयोज्यवृद्धस्य प्रवृत्तिनिवृ-
 त्तिचेत् इच्छाद्वेषावनुमिमीते । तथाहोच्छाद्वेषचेतुको वृद्ध-
 स्य प्रवृत्तिनिवृत्तो, स्वतन्त्रप्रवृत्तिनिवृत्तित्वात्, (१) मदीयस्वत-
 न्त्रप्रवृत्तिनिवृत्तिवत् । कर्तव्यतैकार्थसमवेतेष्टानिष्टसाधनभा-
 वावगमपूर्वकौ चास्येच्छाद्वेषौ, प्रवृत्तिनिवृत्तिचेतुभूतेच्छाद्वेष-
 त्वात्, मत्प्रवृत्तिनिवृत्तिचेतुभूतेच्छाद्वेषवत् । न जातु मम
 शब्दतद्वापारपुरुषाश्रयत्रैकाल्यानवच्छिन्नभावनापूर्वप्रत्ययपूर्वा-
 विच्छाद्वेषावभूताम्, अपि तु भूयोभूयः स्वगतमालोचयत उ-
 क्तकारणपूर्वावेव प्रत्यवभासेते । तस्माद्दृष्टस्य स्वतन्त्रप्रवृत्ति-
 निवृत्ति इच्छाद्वेषभेदौ च कर्तव्यतैकार्थसमवेतेष्टानिष्टसाधन-
 भावावगमपूर्वावित्यानुपूर्व्या सिद्धः कार्यकारणभाव इतीष्टा-
 निष्टसाधनतावगमात्प्रयोज्यवृद्धप्रवृत्तिनिवृत्ति इति सिद्धम् ।
 स चावगमः प्रागभूतः शब्दश्रवणानन्तरमुपजायमानः शब्द-
 श्रवणचेतुक इति प्रवर्तकेषु वाक्येषु यजेतेत्यादिषु शब्द-
 एव कर्तव्यमिष्टसाधनं व्यापारमवगमयंस्तस्येष्टसाधनतां क-
 र्तव्यतां चावगमयति, अनन्यलभ्यत्वाद्भयोः, अनन्यलभ्यस्य-
 च शब्दार्थत्वात् । यत्र तु कर्तव्यता ऽभ्यत एव लभ्य-
 ते, यथा न चन्यान्न पिबेदित्यादिषु चननपानप्रवृत्त्यो रा-
 गतः प्रतिलम्भात्तत्र तदनुवादेन नञ्समभिव्याहृता लि-

डादिविभक्तिरन्यते। प्राप्नमनयोरनर्थचेतुभावमात्रमवगमय-
ति । प्रत्यक्षं हि तयोरिष्टसाधनभावो ऽवगम्यते, ऽन्य-
था रागविषयत्वायोगात् । तस्माद्रागादिप्राप्तकर्तव्यतानुवा-
देनानर्थसाधनता प्रज्ञापनपरं न हन्यान्न पिबेदित्यादिवा-
क्यं, न तु कर्तव्यतापरमिति चुष्टुक्तमकार्यनिष्ठत्वं निषे-
धानाम् । निषेध्यानां चानर्थसाधनताबुद्धिरेव निषेध्याभाव-
बुद्धिस्तया खल्वयं चेतन आपाततो रमणीयतां पश्यन्नप्या-
यतिमालोच्य प्रवृत्त्यभावं निवृत्तिमवबुध्य निवर्तते, औदासी-
न्यमात्मनो ऽवस्थापयतीति यावत् । स्यादेतत् । अभावबु-
द्धिश्चेदौदासीन्यस्थापनकारणं यावदौदासीन्यमनुवर्तते । न
चानुवर्तते । न च्छुदासीनो ऽपि विषयान्तरव्यासक्तचित्तस्तद-
भावबुद्धिमान् । न चावस्थापककारणाभावे कार्यावस्थानं दृ-
ष्टम् । नहि स्तम्भावपाते (१) प्रासादेवतिष्ठते ऽत आह ।
“सा च दग्धेन्धनाग्निवत्स्वयमेवोपशाम्यति” । तावदेव खल्वयं
प्रवृत्त्यनुमुखो न यावदस्थानर्थचेतुभावमधिगच्छति । अनर्थ-
चेतुत्वाधिगमो ऽस्य समूलोद्धारं प्रवृत्तिमुद्भृत्य दग्धेन्धनाग्नि-
वत्स्वयमेवोपशाम्यति । एतदुक्तं भवति । यथा प्रासादावस्थान-
कारणं स्तम्भो नैवमौदासीन्यावस्थानकारणमभावबुद्धिः, अ-
पि त्वागन्तुकादिनाशचेतोच्चाणेनावस्थानकारणम् । यथा क-
मठपृष्ठनिष्ठुरः कवचः शस्त्रप्रहारच्चाणेन राजन्यजीवाव-
स्थानचेतुः । न च कवचापगमे चासति च शस्त्रप्रहारे
राजन्यजीवनाश इति । उपसंहरति । “तस्मात्प्रसक्तक्रिया-

निवृत्त्यौदासीन्यमेवे"ति । औदासीन्यमजानतोप्यस्तीति प्रस-
 क्तक्रियानिवृत्त्योपलक्ष्य विशिनष्टि । तत्किमक्रियार्थत्वेना-
 नर्थक्यमाशङ्क्य क्रियार्थत्वोपवर्णनं जैमिनोयमसमञ्जसमेवे-
 त्पुसंहारव्याजेन परिहरति । "तस्मात्पुरुषार्थे"ति । पुरुषा-
 र्थानुपयोग्यपाख्यानादिविषयावक्रियार्थतया क्रियार्थतया च
 पूर्वोत्तरपक्षौ, न त्वपनिषद्विषयौ । उपनिषदां स्वयंपुरुषा-
 र्थब्रह्मरूपावगमपर्यवसानादित्यर्थः । यदप्यैपनिषदात्मज्ञान-
 मपुरुषार्थं मन्यमानेनोक्तं कर्तव्यविध्यनुप्रवेशमन्तरेणेति । अत्र
 निगूढाभिसंधिः पूर्वोक्तं परिहारं स्मारयति । "तत् परि-
 हृत"मिति । अत्राक्षेप्ता स्वोक्तमर्थं स्मारयति । "ननु श्रुत-
 ब्रह्मणो ऽपी"ति । निगूढमभिसंधिं समाधातोद्घाटयति । "अ-
 चोच्यते । भावगतब्रह्मात्मभावस्ये"ति । सत्यं न ब्रह्मज्ञान-
 माहं सांसारिकधर्मनिवृत्तिकारणमपि तु साक्षात्कारपर्यन्त-
 म् । ब्रह्मसाक्षात्कारश्चान्तःकरणवृत्तिभेदः श्रवणमननादिज-
 नितसंस्कारसचिचमनोजन्मा षड्जादिभेदसाक्षात्कारइव गा-
 भ्वर्षशास्त्रश्रवणाभ्याससंस्कृतमनोयोनिः । स च निखिलप्रप-
 ञ्चमहेन्द्रजालसाक्षात्कारं समूलमुग्मूलयन्नात्मानमपि प्रपञ्च-
 त्वाविशेषादुग्मूलयतीत्युपपादितमधस्तात् । तस्माद्ब्रह्मस्वरूप-
 कथनतुल्यतैवाचेति सिद्धम् । अत्र च वेदप्रमाणमूलतया
 वेदप्रमाणजनितेत्युक्तम् । अत्रैव सुखदुःखानुत्पादभेदेन
 मिदर्शनद्वयमाह । "नहि धनिन" इति । श्रुतिमत्रोदाह-
 रति । "तदुक्त"मिति । चोदयति । "शरीरे पतित" इति ।
 परिहरति । "न सशरीरत्वस्ये"ति । यदि वास्तवं सश-

रीरत्वं भवेन्न जीवतस्तन्निवर्तेत । मिथ्याज्ञाननिमित्तं तु तत् ।
तच्चोत्पन्नतत्त्वज्ञानेन जीवतापि शक्यं निवर्तयितुम् । यत्पु-
नरशरीरत्वं तदस्य स्वभाव इति न शक्यं निवर्तयितुं, स्व-
भावज्ञानेन भावविनाशप्रसङ्गादित्याह । “नित्यमशरीरत्व”मि-
ति । स्यादेतत् । न मिथ्याज्ञाननिमित्तं सशरीरत्वमपि तु
धर्माधर्मनिमित्तं, तच्च स्वकारणधर्माधर्मनिवृत्तिमन्तरेण
न निवर्तेत । तन्निवृत्तौ च प्रायणमेवेति न जीवतो ऽशरीर-
त्वमिति शङ्कते । “तत्कृते”ति । तदित्यात्मानं परामृशति ।
निराकरोति । “न, शरीरसंबन्धस्ये”ति । न तावदात्मा सा-
क्षाद्दर्माधर्मौ कर्तुमर्हति, वाग्बुद्धिशरीरारम्भजनितौ च नौ
नासति शरीरसंबन्धे भवतः, ताभ्यां तु शरीरसंबन्धं रोच-
यमानो व्यक्तं परस्परश्रयं दोषमावहति । तदिदमाह ।
“शरीरसंबन्धस्ये”ति । यद्युच्येत सत्यमस्ति परस्परश्रयो, न
त्वेष दोषो, ऽनादित्वाद्बीजाङ्कुरवदित्यत आह । “अन्ध-
परस्परैषा ऽनादित्वकल्पना” । “यस्तु मन्यते नेयमन्धपरस्पर-
रातुल्यानादित्वा, नहि यतो धर्माधर्मभेदादात्मशरीरसंबन्ध-
भेदस्तत एव स धर्माधर्मभेदः, किं त्वेष पूर्वस्मादात्मशरी-
रसंबन्धात्पूर्वधर्माधर्मभेदजन्मनः, एष त्वात्मशरीरसंबन्धो ऽ-
स्माद्दर्माधर्मभेदादिति” तं प्रत्याह । “क्रियासमवायाभावा-
दि”ति । शङ्कते । “सन्निधानमात्रेण”ति । परिचरति ।
“ने”ति । उपार्जनं, स्वीकरणम् । न त्विर्यं विधा ऽऽत्मनो-
त्याह । “न त्वात्मन” इति । “ये तु देहादावात्माभिमानो न
मिथ्या, ऽपि तु गौणो माणवकादाविव सिंहाभिमान इति

मन्यन्ते' तन्मतमुपन्यस्य दूषयति । “अत्राङ्ग”रिति । प्रसि-
 द्धो वस्तुभेदो यस्य पुरुषस्य स तथोक्तः । उपपादितं चैत-
 दस्माभिः(१)रध्यासभाष्ये इति नेहोपपाद्यते । यथा मन्दान्ध-
 कारे स्थाणुरयमित्यगृह्यमाणविशेषे वस्तुनि पुरुषात्सांश्रयिकौ
 पुरुषशब्दप्रत्ययौ स्थाणुविषयौ, तत्र तु पुरुषत्वमनियतमपि
 समारोपितमेव । एवं संशये समारोपितमनिश्चितमुदाहृत्य
 विपर्ययज्ञाने निश्चितमुदाहरति । “यथा वा शुक्तिकाया”मि-
 ति । शुक्लभास्वरस्य द्रव्यस्य पुरःस्थितस्य सति शुक्तिका-
 रजतसाधारण्ये यावदत्र रजतविनिश्चयो भवति तावत्कस्मा-
 द्शुक्तिविनिश्चय एव न भवति । संशयो वा द्वेषा युक्तः,
 समानधर्मधर्मिणोर्दर्शनात्, उपलब्धनुपलब्धव्यवस्थातो विशे-
 षद्वयस्मृतेश्च संस्कारोन्मेषक्षेतोः, सादृश्यस्य द्विष्टत्वेनोभयत्र
 तुल्यमेतदिति । अत उक्तम् । “अकस्मा”दिति । अनेन
 दृष्टस्य क्षेतोः समानत्वे ऽप्यदृष्टं चेतुरुक्तः । तच्च कार्यदर्श-
 नोन्मेषत्वेनासाधारणमिति भावः । “आत्मानात्मविवेकिना”-
 मिति । श्रवणमननकुशलतामात्रेण पण्डिताना,मनुत्पन्नत-
 त्वसाक्षात्काराणामिति यावत् । तदुक्तम् । पञ्चादिभिश्चा-
 विशेषादिति । शेषमतिरोचितार्थम् । जीवतो विदुषो ऽ-
 शरीरत्वे च श्रुतिस्मृतौ उदाहरति । “तथाचे”ति । सुबोधं
 प्रकृतमुपसंहरति । “तस्मान्नावगतब्रह्मात्मभावस्ये”ति । ननूक्तं
 यदि जीवस्य ब्रह्मात्मत्वावगतिरेव सांसारिकधर्मनिवृत्तिक्षेतुः,
 इत्त मननादिबिधानानर्थक्यं, तस्मात्प्रतिपत्तिविधिपरा वेदा-

न्ता इति, तदनु भाष्यं दूषयति । “यत्पुनरुक्तं श्रवणात्य-
 राचीनयो”रिति । मनननिदिध्यासनयोरपि न विधिस्तयोरन्व-
 यव्यतिरेकसिद्धसाक्षात्कारफलयोर्विधिसंरूपैर्वचनैरनुवादात् ।
 तदिदमुक्तम् । “अवगत्यर्थत्वा”दिति । ब्रह्मसाक्षात्कारोव-
 गतिस्तदर्थत्वं मनननिदिध्यासनयोरन्वयव्यतिरेकसिद्धमित्य-
 र्थः । अथ कस्मान्मननादिविधिरेव न भवतीत्यत आह ।
 “यदि ह्यवगत”मिति । न तावन्मनननिदिध्यासने प्रधान-
 कर्मणी अपूर्वविषये अमृतत्वफले इत्युक्तमधस्तात् । अतो
 गुणकर्मत्वमनयोरवघातप्रोक्षणादिवत् परिशिष्यते । तदप्य-
 युक्तम् । अन्यत्रोपयुक्तोपयोच्यमाणत्वाभावादात्मनः । विशे-
 षतस्त्वैपनिषदस्य कर्मानुष्ठानविरोधादित्यर्थः । प्रकृतमुपसं-
 हरति । “तस्मा”दिति । एवं सिद्धरूपब्रह्मपरत्वमुपनिषदां
 ब्रह्मणः शास्त्रार्थस्य धर्मादन्यत्वाङ्गिन्नविषयत्वेन शास्त्रभेदाद्
 ‘अथातो ब्रह्मजिज्ञासे’त्यस्य शास्त्रारम्भत्वमुपपद्यतइत्याह ।
 “एवं च सती”ति । इतरथा तु धर्मजिज्ञासैवेति न शा-
 स्त्रान्तरमिति न शास्त्रारम्भत्वं स्यादित्यत आह । “प्रतिप-
 त्तिविधिपरत्व”इति । न केवलं सिद्धरूपत्वाद्ब्रह्मात्मैक्यस्य
 धर्मादन्यत्वमपि तु तद्विरोधादपीत्युपसंहारव्याजेनाह । “त-
 स्मादहं ब्रह्मास्मीति” । इतिकरणेन ज्ञानं परामृशति ।
 विधयो हि धर्मे प्रमाणं, ते च साध्यसाधनेतिकर्तव्यभेदाधि-
 ष्टाना धर्मोत्पादिनश्च, तदधिष्ठाना न ब्रह्मात्मैक्ये सति प्र-
 भवन्ति, विरोधादित्यर्थः । न केवलं धर्मप्रमाणस्य शास्त्र-
 स्येयं गतिरपि तु सर्वेषां प्रमाणानामित्याह । “सर्वाणि चे-

तराणि प्रमाणानो”ति । कुतः, “नची”ति । अद्वैते हि विषयविषयिभावो नास्ति । न च कर्तृत्वं, कार्याभावात् । न च करणत्वमत एव । तदिदमुक्तम् । “अप्रमात्वकाणि चे”-
 ति चकारेण । अत्रैव ब्रह्मविदां गाथामुदाहरति । “अ-
 पि चाङ्ग”रिति । पुत्रदारादिव्वात्माभिमानो गौणः । यथा
 स्वदुःखेन दुःखी यथा स्वसुखेन सुखी तथा पुत्रादिगतेना-
 पोति सो ऽयं गुणः । न त्वेकत्वाभिमानो, भेदस्यानुभव-
 सिद्धत्वात् । तस्माद्गौर्वाचीक इतिवद्गौणो, देहेन्द्रियादिषु त्व-
 भेदानुभवान्न गौण आत्माभिमानः, किं तु शुक्तौ रजत-
 ज्ञानवन्निथ्या । तदेवं द्विविधो ऽयमात्माभिमानो लोकया-
 त्रां वदति, तदसत्त्वे तु न लोकयात्रा, नापि ब्रह्मात्मैक-
 त्वानुभवस्तदुपायस्य श्रवणमननादेरभावात् । तदिदमाह ।
 “पुत्रदेहादिबाधनात्” । गौणात्मनो ऽसत्त्वे पुत्रकलत्रादि-
 बाधनं ममकाराभाव इति यावत् । मिथ्यात्मनो ऽसत्त्वे
 देहेन्द्रियादिबाधनं श्रवणादिबाधनं च । तथा च न केवलं
 लोकयात्रासमुच्छेदः सद् ब्रह्माहमित्येवंबोधशीलं यत्स्वा-
 र्थमद्वैतसाक्षात्कार इति यावत् । तदपि “कथं भवेत्” ।
 कुतस्तदसंभव इत्यत आह ।

“अन्वेष्टव्यात्मविज्ञानात्प्राक् प्रमात्वत्वमात्मनः” ।

उपलक्षणं चैतत् । प्रमाप्रमेयप्रमाणविभाग इत्यपि द्रष्टव्य-
 म् । एतदुक्तं भवति । एष हि विभागो ऽद्वैतसाक्षात्कारकार-
 णम् । ततो नियमेन प्राग् भावात् । तेन तदभावे कार्यं न-

पपद्यते (१)इति । न च प्रमातुरात्मनो ऽन्वेष्टव्य आत्मा
ऽन्य इत्याह ।

“अन्विष्टः स्यात्प्रमातैव पापदोषादिवर्जितः” ।

उक्तं घोवास्थयैवेयकनिदर्शनम् । स्यादेतत् । अप्रमाणा-
क्तं पारमार्थिकाद्वैतानुभवात्पत्तिरित्यत आह ।

“देहात्मप्रत्ययो यद्वत्प्रमाणत्वेन कल्पितः ।

लौकिकं तद्वदेवेदं प्रमाणं तु”

अस्यावधिमाह ।

“आत्मनिश्चयात्” ॥

आ ब्रह्मस्वरूपसाक्षात्कारादित्यर्थः । एतदुक्तं भवति । पा-
रमार्थिकप्रपञ्चवादिभिरपि देहादिध्वात्माभिमानो मिथ्येति
वक्तव्यं, प्रमाणबाधितत्वात् । तस्य च समस्तप्रमाणकारण-
त्वं भाविकलोक(२)यात्रावाहित्वं चाभ्युपेयम् । सेयमसाक-
मप्यद्वैतसाक्षात्कारे विधा भविष्यति । न चायमद्वैतसाक्षा-
त्कारोप्यन्तःकरणवृत्तिभेद एकान्ततः परमार्थः । यस्तु सा-
क्षात्कारो भाविको, नासौ कार्य,स्तस्य ब्रह्मस्वरूपत्वात् । अ-
विद्या तु यद्यविद्यामुच्छिन्द्याज्जनयेद्वा, न तत्र का चिद-
नुपपत्तिः । तथा च श्रुतिः ।

‘विद्यां चाविद्यां च यस्तद्वेदोभयं सृष्ट्वा ।

अविद्यया मृत्युं तीर्त्वा विद्यया ऽमृतमश्नुते’ ॥ इति ।

(१) नोत्पद्यते—पा० २ । ४ ।

(२) कारणत्वं स्वाभाविकलोक—पा० १ । कारणत्वं भाविकं लोक—पा० २ ।

कारणत्वं च भाविकलोक—पा० ४ ।

तस्यात्सर्वमवदातम् ॥

एवम्

कार्यान्वयं विना सिद्धरूपे ब्रह्मणि मानता ।

पुरुषार्थे स्वयं तावद्देदान्तानां प्रसाधिता ॥

ब्रह्मजिज्ञासां प्रतिज्ञाय जन्माद्यस्य यत इत्यादिना तन्तु
समन्वयादित्यन्तेन छत्रसंदर्भेण सर्वज्ञे सर्वशक्तौ जगदुत्पत्ति-
स्थितिविनाशकारणे प्रामाण्यं वेदान्तानामुपपादितम् । तच्च
ब्रह्मणोति परमार्थतो न त्वद्यापि ब्रह्मण्येवेति व्युत्पादितम् ।
तदत्र संदिह्यते । तज्जगदुपादानकारणं किं चेतनमुताचेतन-
मिति । अत्र च विप्रतिपत्तेः प्रतिवादिनीं विशेषानुपलभ्ये
सति संशयः । तत्र च प्रधानमचेतनं जगदुपादानकारण-
मनुमानसिद्धमनुवदन्त्युपनिषद् इति सांख्याः । जीवाणुव्यति-
रिक्तचेतनेश्वरनिमित्ताधिष्ठिताशचतुर्विधाः परमाणवो जग-
दुपादानकारणमनुमितमनुवदन्तीति काणादाः । आदिग्रह-
णेनाभावोपादानत्वादि ग्रहीतव्यम् । अनिर्वचनीयानाद्यविद्या-
शक्तिमच्चेतनोपादानं जगदागमिकमिति ब्रह्मविदः । एतासां
च विप्रतिपत्तीनामनुमानवाक्यानुमानवाक्याभासा बीजम् ।
तदेवं विप्रतिपत्तेः संशये किं तावत्प्राप्तम् । तत्र

ज्ञानक्रियाशक्त्यभावाद्ब्रह्मणो ऽपरिणामिनः ।

न सर्वशक्तिविज्ञाने प्रधाने त्वस्ति संभवः ॥.

ज्ञानक्रियाशक्ती खलु ज्ञानक्रियाकार्यदर्शनोन्नेयसङ्गावे ।
न च ज्ञानक्रिये चिदात्मनि स्तः । तस्यापरिणामित्वादेक-

त्वाच्च । त्रिगुणे च प्रधाने परिणामिनि संभवतः । यद्यपि च साम्यावस्थार्यां प्रधाने समुदाचरदृष्टिनी क्रियाज्ञाने न स्तः, तथाप्यव्यक्तेन शक्त्यात्मना रूपेण संभवत एव । तथा च प्रधानमेव सर्वज्ञं च सर्वशक्तिं च, न तु ब्रह्म । स्वरूप-चैतन्यं त्वस्यावृत्तिकमनुपयोगि जीवात्मनामिवास्माकम् । न च स्वरूपचैतन्ये कर्तृत्व, मकार्यत्वात्तस्य । कार्यत्वे वा न सर्वदा सर्वज्ञता । भोगापवर्गलक्षणपुरुषार्थद्वयप्रयुक्तानादि-प्रधानपुरुषसंयोगनिमित्तस्तु महदहंकारादिक्रमेणाचेतनस्यापि चेतनानधिष्ठितस्य प्रधानस्य परिणामः सर्गः । इष्टं चाचे-तनं चेतनानधिष्ठितं पुरुषार्थे प्रवर्तमानम् । यथा वत्सवि-बृह्दार्यमचेतनं क्षीरं प्रवर्तते । 'तदैक्षत बज्रस्यां प्रजायेये'ती-त्याद्याश्च श्रुतयो ऽचेतने ऽपि चेतनवदुपचारात्स्वकार्योन्मुख-त्वमादर्शयन्ति । यथा कूलं पिपतिषतीति ।

यत्प्राये श्रूयते यच्च तत्तादृगवगम्यते ।

भाक्तप्राये श्रुतमिदमतो भाक्तं प्रतीयते ॥

अपि चाङ्गवृद्धाः । 'यथा (१)ऽप्यप्राये लिखितं इद्धा वद-न्ति भवेदयमप्य'इति, तथेदमपि'ता आप ऐकन्त' 'तत्तेज ऐकते'त्याद्युपचारप्राये श्रुतम् । तदैक्षतेत्यौपचारिकमेव वि-ज्ञेयम् । अनेन जीवेनात्मना ऽनुप्रविश्य नामरूपे व्याक-रणवाणीति च प्रधानस्य जीवात्मत्वं जीवार्थकारितयाह । यथा हि भद्रसेनो राजार्थकारी राज्ञा भद्रसेनो ममात्मे-त्युपचर्यते । एवं तत्त्वमसीत्याद्याः श्रुतयो भाक्ताः संपत्त्यर्था

(१) 'यथा' इति २ । ४ नास्ति । कल्पतरुभृतस्तु 'यथाऽप्ये'त्येव पाठः ।

वा द्रष्टव्याः । स्वमपीतो भवतीति च निरुक्तं जीवस्य प्रधा-
 ने स्वकीये ऽप्ययं सुषुप्तावस्थायां ब्रूते । प्रधानांशतमःसमुद्रे-
 के हि जीवो निद्राणस्तमसीव मयो भवति । यथाङ्ग'रभा-
 वप्रत्ययालम्बना वृत्तिर्निद्रे'ति । वृत्तीनामन्यासां प्रमाणादी-
 नामभावस्तस्य प्रत्ययकारणं (१) तमस्तदालम्बना निद्रा जी-
 वस्य वृत्तिरित्यर्थः । तथा सर्वज्ञं प्रस्तुत्य श्वेताश्वतरमन्त्रे
 ऽपि 'सकारणं करणाधिपाधिप' इति प्रधानाभिप्रायः । प्र-
 धानस्यैव सर्वज्ञत्वं प्रतिपादितमधस्तात् । तस्माद्चेतनं प्रधानं
 जगदुपादानमनुवदन्ति श्रुतय इति पूर्वः पक्षः । एवं काणा-
 दादिमते ऽपि कथं चिद्योजनीयाः श्रुतयः । अक्षरार्थस्तु
 "प्रधानपक्षे ऽपी"ति "प्रधानस्यापी"ति, अपिकारावेवकारा-
 र्था । स्यादेतत् । सत्त्वसंपत्त्या चेदस्य सर्वज्ञता ऽथ तमः-
 संपत्त्या ऽसर्वज्ञतैवास्य (२) कस्मान्न भवतीत्यत आह । "तेन
 च सत्त्वधर्मेण ज्ञानेने"ति । सत्त्वं हि प्रकाशशीलं निर-
 तिश्योत्कर्षं सर्वज्ञताबीजम् । यथाङ्गः । 'निरतिशयं सर्वज्ञ-
 ताबीज'मिति । यत् खलु सातिशयं तत् क्व चिन्निरतिश-
 यं दृष्टं, यथा कुवलामलकबिल्वेषु सातिशयं महत्त्वं व्योम्नि
 परममहति निरतिशयम् । एवं ज्ञानमप्येकद्विवज्जविषयतया
 सातिशयमित्यनेनापि क्व चिन्निरतिशयेन भवितव्यम् । इ-
 दमेव चास्य निरतिशयत्वं यद्विदितसमस्तवेदितव्यत्वम् । त-
 दिदं सर्वज्ञत्वं सत्त्वस्य निरतिशयोत्कर्षत्वे संभवति । एत-

(१) मभावकारणं—पा० १ । २ । ४ ।

(२) ऽसर्वज्ञतैवास्य—पा० १ । २ ।

दुक्तं भवति । यद्यपि रजस्तमसी अपिस्तः तथापि पुरुषार्थप्रयुक्तगुणवैषम्यातिशयात् सत्त्वस्य निरतिशयोत्कर्षे सार्वज्ञ्यं कार्यमुत्पद्यतइति । प्रधानावस्थायामपि तन्मात्रं विवक्षित्वा ऽविवक्षित्वा च तमःकार्यं प्रधानं सर्वज्ञमुपचर्यतइति । अपिभ्यामवधारणस्य व्यवच्छेद्यमाह । “न केवलस्ये”-ति । न किं चिदेकं कार्यं जनयेदपि तु बह्वनि । चिदात्मा चैकः, प्रधानं तु त्रिगुणमिति तत एव कार्यमुत्पत्तुमर्हति, न चिदात्मन इत्यर्थः । तवापि च योग्यतामात्रेणैव चिदात्मनः सर्वज्ञताभ्युपगमो न कार्ययोगादित्याह । “त्वया ऽपी”ति । न केवलस्याकार्यकारणस्येत्येतत्सिंहावलोकितेन प्रपञ्चयति । “प्रागुत्पत्ते”रिति । “अपि च प्रधानस्ये”ति । चस्त्वर्थः । एवं प्राप्तउच्यते ।

ईक्षतेर्नाशब्दम् ॥ ५ ॥

नामरूपप्रपञ्चलक्षणकार्यदर्शनादेतत्कारणमात्रवदिति सामान्यकल्पनायामस्ति प्रमाणं, न तु तदचेतनं चेतनमिति वा विशेषकल्पनायामख्यनमानमित्युपरिष्ठात्प्रवेदयिष्यते । तस्मान्नामरूपप्रपञ्चकारणभेदप्रमायामान्नाय एव भगवानुपासनीयः । तदेवमान्नायैकसमधिगमनीये जगत्कारणे

पौर्वापर्यपरामर्शाद् यदान्नायो ऽञ्जसा वदेत् ।

जगद्बीजं तदेवेष्टं चेतने च स आञ्जसः ॥

तेषुतेषु खल्वान्नायप्रदेशेषु तदैक्षतेत्येवंजातीयकैर्वाक्यैरीक्षितुः कारणाञ्जगज्जन्माख्यायते इति । न च प्रधानप-

रमाणवादेरचेतनस्येक्षितत्वमाञ्जसम् । सत्त्वाशनेक्षित प्रधानं
तस्य प्रकाशकत्वादिति चेत् । न । तस्य जाघेन तत्त्वानु-
पपत्तेः । कस्तर्हि रजस्तमोभ्यां सत्त्वस्य विशेषः । स्वच्छता ।
स्वच्छं हि सत्त्वम् । अस्वच्छे च रजस्तमसी । स्वच्छस्य च
चैतन्यबिम्बोद्गाहितया प्रकाशत्वव्यपदेशो नेतरयोरस्वच्छतया
तद्ग्राहित्वाभावात् । पार्थिवत्वे तुल्यइव मणोर्बिम्बोद्गाहिता
न लोष्टादीनाम् । ब्रह्मणस्त्वोक्षितत्वमाञ्जसम् । तस्यान्नायतो
नित्यज्ञानस्वभावत्वविनिश्चयात् । नन्वत एवास्य नेक्षितत्वं
नित्यस्य ज्ञानस्वभावभूतस्येक्षणस्याक्रियात्वेन ब्रह्मणस्तत्प्रति
निमित्तभावाभावात् । अक्रियानिमित्तस्य च कारकत्वनिवृत्तौ
तद्ग्राप्तस्य तद्विशेषस्य कर्तृत्वस्य निवृत्तेः । सत्त्वं ब्रह्मस्वभावस्यै-
तन्यं नित्यतया न क्रिया, तस्य त्वनवच्छिन्नस्य तत्तद्विषयोप-
धानभेदावच्छेदेन कल्पितभेदस्यानित्यत्वं कार्यत्वं चोपपद्यते ।
तथा चैवंलक्षणे ईक्षणे सर्वविषये ब्रह्मणः स्वातन्त्र्यलक्षणं क-
र्तृत्वमुपपन्नम् । यद्यपि च कूटस्थनित्यस्यापरिणामिन औदा-
सीन्यमस्य वास्तवं तथाप्यनाद्यनिर्वचनीयाविद्यावच्छिन्नस्य व्या-
पारवत्त्वमवभासतइति कर्तृत्वोपपत्तिः । परैरपि च चिच्छ-
क्तेः कूटस्थनित्याया वृत्तेः प्रति कर्तृत्वमीदृशमेवाभ्युपेयम् ।
चैतन्यसामानाधिकरण्येन ज्ञातृत्वोपलब्धेः । नहि प्राधानि-
कान्यन्तर्बहिष्करणानि त्रयोदश सत्त्वप्रधानान्यपि स्वयमे-
वाचेतनानि तदुत्तयश्च स्वं वा परं वा वेदितुमुत्सहन्ते ।
नो खल्वन्धाः सद्दस्यमपि पान्थाः पन्थानं विदन्ति । च-
क्षुष्मता चैकेन चेद् वेद्यते, स एव तर्हि मार्गदर्शी स्वत-

न्वः कर्ता नेता तेषाम् । एवं बुद्धिसत्त्वस्य स्वयमचेतनस्य चित्तिबिम्बसंक्रान्त्या चेदापन्नं चैतन्यस्य ज्ञातृत्वम्, चित्तिरेव ज्ञात्री स्वतन्त्रा, नान्तर्बहिष्करणान्यन्धसहस्रप्रतिमान्यस्वतन्त्राणि । न चास्याश्चित्तेः कूटस्थनित्याया अस्ति व्यापारयोगः । न च तदयोगेऽप्यज्ञातृत्वं व्यापारवतामपि जडानामज्ञत्वात् । तस्मादन्तःकरणवर्तिनं व्यापारमारोप्य चित्तिशक्तौ कर्तृत्वाभिमानो ऽन्तःकरणे वा चैतन्यमारोप्य तस्य ज्ञातृत्वाभिमानः । सर्वथा भवन्मतेऽपि नेदं स्वाभाविकं क्वचिदपि ज्ञातृत्वमपि तु सांख्यव्यवहारिकमेवेति परमार्थः । नित्यस्यात्मनो ज्ञानं परिणाम इति च भेदाभेदपक्षमपाकुर्वद्भिरपास्तम् । कूटस्थस्य नित्यस्यात्मनो ऽव्यापारवत एव भिन्नं ज्ञानं धर्म इति चोपरिष्ठादपाकरिष्यते । तस्मादस्युतो ऽनवच्छिन्नचैतन्यं तत्त्वान्यत्वानिर्वचनीयाव्याकृतव्याचिकीर्षितनामरूपविषयावच्छिन्नं सज्ज्ञानं कार्यं तस्य कर्ता ईश्वरो ज्ञाता सर्वज्ञः सर्वशक्तिरिति सिद्धम् । तथा च श्रुतिः ।

‘तपसा चीयते ब्रह्म ततोऽन्नमभिजायते ।

अन्नात्प्राणो मनः सत्यं लोकाः कर्मसु चानृतम् ॥

यः सर्वज्ञः सर्वविद्यस्य ज्ञानमयं तपः ।

तस्मादेतद् ब्रह्म नाम रूपमन्नं च जायते’ ॥ इति ।

तपसा ज्ञानेन अव्याकृतनामरूपविषयेण चीयते तद्वाचिकीर्षावद्भवति । यथा बुविन्दादिरव्याकृतं पटादि बुद्ध्यावालिख्य चिकीर्षति । एकधर्मवान् द्वितीयधर्मापजननेन

उपचित उच्यते । व्याचिकीर्षायां चोपचये सति ततो नामरूपमन्नमदनीयं साधारणं संसारिणां व्याचिकीर्षितमभिजायते । तस्माद्व्याकृताद् व्याचिकीर्षिताद् अन्नात्प्राणोद्दिरण्यगर्भो ब्रह्मणो ज्ञानक्रियाशक्त्यधिष्ठानं जगत् सच्चात्मा साधारणो जायते । यथा ऽव्याकृताद् व्याचिकीर्षितात्पटाद् अवान्तरकार्यं दितन्तुकादि । तस्माच्च प्राणाद् मनः आख्यं संकल्पविकल्पादिव्याकरणात्मकं जायते । ततो व्याकरणात्मकाद् मनसः सत्यशब्दवाच्यान्याकाशादीनि जायन्ते । तेभ्यश्च सत्याख्येभ्यो ऽनुक्रमेण लोका (१) भूरादयः । तेषु मनुष्यादिप्राणिनो वर्णाश्रमक्रमेण कर्माणि धर्माधर्मरूपाणि जायन्ते । कर्मसु चामृतं फलं स्वर्गनरकादि । तच्च स्वनिमित्तयोर्धर्माधर्मयोः सतेर्न विनश्यतीत्यमृतं यावद्दर्माधर्मभावीति यावत् । यः सर्वज्ञः सामान्यतः सर्वविद्विशेषतो यस्य भगवतो ज्ञानमयं तपो धर्मो नायासमयम् । तस्माद्ब्रह्मणः पूर्वस्मादेतत्परं कार्यं ब्रह्म । किं च नामरूपमन्नं च त्रिद्वयवादि जायतइति । तस्मात्प्रधानस्य साम्यावस्थायामनीश्वित्वात्, श्वेत्तज्ज्ञानां च सत्यपि चैतन्ये सर्गादौ विषयानोक्षणात्, मुख्यसंभवे चोपचारस्यान्याय्यत्वात्, मुमुक्षोश्चायथार्थोपदेशानुपपत्तेः, मुक्तिविरोधित्वात्तेजःप्रभृतीनां च मुख्यसंभवेनोपचाराश्रयणस्य युक्तिसिद्धत्वात्, संशये च तत्प्रायपाठस्य निश्चायकत्वात्, इह तु मुख्यस्यैतत्सर्गिकत्वेन निश्चये सति संशयाभावात्, अन्यथा किरातशतसंकीर्ण-

देशनिवासिनो ब्राह्मणायनस्यापि किरातत्वापत्तेः, ब्रह्मैवेक्षि-
 च्चनाद्यनिर्वाच्याविद्यासचिवं जगदुपादानं, शुक्तिरिव समा-
 रोपितस्य रजतस्य, मरीचयद्वा जलस्यैकग्रचन्द्रमाद्वा द्विती-
 यस्य चन्द्रमसः । न त्वचेतनं प्रधानपरमाण्वादि । अ-
 शब्दं हि तत् । न च प्रधानं परमाण्वो वा तदतिरिक्त-
 सर्वज्ञेश्वराधिष्ठिता जगदुपादानमिति सांप्रतम्, तेषां भेदेन
 कार्यत्वात् । कारणात्कार्याणां भेदाभावात् । कारणज्ञानेन
 समस्तकार्यपरिज्ञानस्य मृदादिनिदर्शनेनागमेन प्रसाधित-
 त्वात् । भेदे च तदनुपपत्तेः । साक्षाच्चैकमेवाद्वितीयं, नेह
 नानास्ति किं चन' 'मृत्योः स मृत्युमाप्नोती'त्यादिभिर्बहुभि-
 र्वचोभिर्ब्रह्मातिरिक्तस्य प्रपञ्चस्य प्रतिषेधाच्चेतनोपादानमेव
 जगद् भुजङ्गइवारोपितो रज्जुपादान इति सिद्धान्तः । स-
 दुपादानत्वे हि सिद्धे जगतस्तदुपादानं चेतनमचेतनं वेति
 संशय्य मीमांसेत । अद्यापि तु सदुपादानत्वमसिद्धमित्य-
 त आह । "तत्रेदंशब्दवाच्य"मित्यादि"दर्शयती"त्यन्तेन ।
 तथापीक्षिता पारमार्थिकप्रधानक्षेत्रज्ञातिरिक्त ईश्वरो भवि-
 ष्यति, यथाङ्गैरण्यगर्भा इत्यतः श्रुतिः पठिता 'एकमेवा-
 द्वितीय'मिति । बहु स्यामिति च चेतनं कारणमात्मन ए-
 व बहुभाव(१)माह । तेनापि कारणाच्चेतनादभिन्नं का-
 र्यमवगम्यते । यद्यप्याकाशाद्या भूतदृष्टिस्तथापि तेजोब-
 नानामेव त्रिवृत्करणस्य विवक्षितत्वात् तत्र तेजसः प्राय-
 स्यात् तेजः प्रथममुक्तम् । एकमद्वितीयं जगदुपादानमित्यत्र

श्रुत्यन्तरमपि पठति । “तथान्यत्रे”ति । ब्रह्म चतुष्पादष्टा-
शकं षोडशकलम् । तद्यथा, प्राची प्रतीची दक्षिणोदीचीति
चतस्रः कला ब्रह्माणः । प्रकाशवान् नाम प्रथमः पादः ।
तदधं शफः । तथा पृथिव्यन्तरिक्षं द्यौः समुद्र इत्यपराश्च-
तस्रः कला द्वितीयः पादोनन्तवान्नाम । तथाग्निः स्वर्गश्च-
न्द्रमा विद्युदिति चतस्रः कलाः, स ज्योतिष्मान्नाम तृतीयः
पादः । प्राणश्चक्षुः श्रोत्रं वागिति चतस्रः कलाः स चतुर्थ
आयतनवान्नाम ब्रह्माणः पादः । तदेवं षोडशकलं षोडशा-
वयवं ब्रह्मोपास्यमिति (१) । स्यादेतत् । ईक्षतेरिति श्रितपा
धातुस्वरूपमुच्यते, न चाविवक्षितार्थस्य धातुस्वरूपस्य चेत-
नोपादानसाधनत्वसंभव इत्यत आह । “ईक्षते”रिति । धा-
त्वर्थनिर्देशोभिमतो, विषयिणा विषयलक्षणात् । प्रसिद्धा चेत्यं
लक्षणेत्याह । “यजतेरिति वदि”ति । “यः सर्वज्ञः” सामान्य-
तः, “सर्वविदि”ति विशेषतः (२) । सांख्यीयं स्वमतसमाधा-
नमुपन्यस्य दूषयति । “यत्तूक्तं सत्त्वधर्मेण”ति । पुनः सां-
ख्यमुपस्थापयति । “ननूक्त”मिति । दूषयति । “तदपी”ति ।
समुदाचरदृष्टि तावन्न भवति सत्त्वं, गुणवैषम्यप्रसङ्गेन सा-
म्यानुपपत्तेः । न चाव्यक्तेन रूपेण ज्ञानमुपयुज्यते, रजस्तम-
सोस्तत्प्रतिबन्धस्यापि (३) छत्रमेण रूपेण सद्भावादित्यर्थः । अ-
पि च चैतन्यप्रधानवृत्तिवचनो ज्ञानातिर्न चाचेतने वृत्तिमात्रे

(१) मिति श्रुत्यन्तरे षोडशकलं ब्रह्म प्रतिह्वम्—पा० ३ ।

(२) यः सर्वज्ञ इत्यादि विशेषत इत्यन्तं ३ नास्ति ।

(३) बह्वत्वर्यापि—पा० २ । ३ ।

दृष्टश्चरप्रयोग इत्याह । “अपि च नासाक्षिके”ति । कथं तर्हि योगिनां सत्त्वांशोत्कर्षहेतुकं सर्वज्ञत्वमित्यत आह । “योगिनां त्वि”ति । सत्त्वांशोत्कर्षो हि योगिनां चैतन्य-
 कृष्णतामुपकरोति नान्धस्य प्रधानस्येत्यर्थः । यदि तु का-
 पिलमतमपचाय चैरण्यगर्भमास्थीयेत तत्राप्याह । “अथ
 पुनः साक्षिनिमित्त”मिति । तेषामपि हि प्रकृष्टसत्त्वोपादानं
 पुरुषविशेषस्यैव क्लेशकर्मविपाकाश्रयापरामृष्टस्य सर्वज्ञत्वं,
 न तु प्रधानस्याचेतनस्य । तदपि चाद्वैतश्रुतिभिरपास्तमिति
 भावः । पूर्वपक्षबीजमनुभाषते । “यत्पुनरुक्तं ब्रह्मणोपो”ति ।
 चैतन्यस्य शुद्धस्य नित्यत्वेऽप्युपहितं सदमित्यं, कार्यमाका-
 शमिव घटावच्छिन्नमित्यभिसंधाय परिहरति । “इदं ता-
 वङ्गवानि”ति । “प्रततौण्यप्रकाशे सवितरो”त्येतदपि विषया-
 वच्छिन्नप्रकाशः कार्यमित्येतदभिप्रायम् । वैषम्यं चोदयति ।
 “ननु सवितु”रिति । किं वास्तवं कर्माभावमभिप्रेत्य वैषम्य-
 माह भवान् । उत तद्विषयाभावम् । तत्र यदि तद्विषया-
 भावं, तदा प्रकाशयतीत्यनेन मा भूत् साम्यं, प्रकाशतइत्यनेन
 त्वस्ति । नह्यत्र कर्म विवक्षितम् । अथ च प्रकाशस्वभावं
 प्रत्यस्ति स्वातन्त्र्यं सवितुरिति परिहरति । “नासत्यपि क-
 र्मणो”ति । असत्यपीत्यविवक्षितेपोत्यर्थः । अथ वास्तवं क-
 र्माभावमभिसंधाय वैषम्यमुच्यते, तत्र असिद्धत्वात् कर्मा-
 भावस्य, विवक्षितत्वाच्चात्र कर्मण इति परिहरति । “क-
 र्मापेशयां त्वि”ति । यासां सति कर्मण्यविवक्षिते श्रुतीनामु-
 पपत्तिस्तासां सति कर्मणि विवक्षिते सुतरामित्यर्थः । “य-

त्प्रसादा"दिति । यस्य भगवत ईश्वरस्य प्रसादात्तस्य नित्यसिद्धस्येश्वरस्य नित्यं ज्ञानं भवतीति किमु वक्तव्यमिति योजना । यथाऽऽर्योऽगशास्त्रकाराः । 'ततः प्रत्यक्चेतनाधिगमोऽप्यन्तरायाभावश्चे'ति । तद्भाष्यकाराश्च भक्तिविशेषादावर्जित ईश्वरस्तमनुगृह्णाति ज्ञानवैराग्यादिनेति । "सवित्प्रकाशव"-दिति । वस्तुतो नित्यस्य कारणानपेक्षां स्वरूपेणोक्त्वा व्यतिरेकमुखेनाप्याह । "अपि चाविद्यादिमत" इत्यादि । आदित्यद्वयेण कामकर्मादयः संगृह्यन्ते । "न ज्ञानप्रतिबन्धकारणरहितस्ये"ति । संसारिणां वस्तुतो नित्यज्ञानत्वेऽप्यविद्यादयः प्रतिबन्धकारणानि सन्ति, न त्वीश्वरस्याविद्यारहितस्य ज्ञानप्रतिबन्धकारणसंभव इति भावः । न तस्य कार्यमावरणाद्यपगमो विद्यते, ऽनावृतत्वादिति भावः । अपाणिर्ग्रहीता, ऽपादो जवनो वेगवान् विहरणवान् ज्ञानबलेन । क्रियाप्रधानस्य त्वचेतनस्य ज्ञानबलाभावाज्जगतो न क्रियेत्यर्थः । अतिरोहितार्थमन्यत् । स्यादेतत् । अनात्मनि व्योम्नि घटाद्युपाधिकृतो भवत्ववच्छेदविभ्रमो, न त्वात्मनि स्वभावसिद्धप्रकाशे स घटतइत्यत आह । "दृश्यते चात्मन एव सत" इति । "अभिनिवेशो" मिथ्याभिमानः । "मिथ्याबुद्धिमात्रेण पूर्वेणे"ति । अनेनानादिता दर्शिता । मात्रयद्वयेण विचारासत्त्वेन निर्वचनीयता निरस्ता । परिशिष्टं निगदव्याख्यातम् ॥

तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशात् ॥ ७ ॥

इति शङ्कोत्तरत्वेन वा स्वातन्त्र्येण वा प्रधाननिराकरणार्थं सूत्रम् । शङ्का च भाष्ये उक्ता ।

स्यादेतत् । ब्रह्मैव ज्ञीप्सितं, तच्च न प्रथमं सूक्ष्मतया शक्यं श्वेतकेतुं ग्राहयितुमिति तत्संबद्धं प्रधानमेव स्थूलतया ऽऽत्मत्वेन ग्राह्यते श्वेतकेतुररुन्धतीमिवातीव सूक्ष्मां दर्शयितुं तत्संनिहितां स्थूलतारकां दर्शयतीयमसावरुन्धतीति । अस्यां शङ्कायामुत्तरम् ।

हेयत्वावचनाच्च ॥ ८ ॥

इति सूत्रम् । चकारोनुक्तसमुच्चयार्थः । तच्चानुक्तं भाष्यउक्तम् ॥

अपिच जगत्कारणं प्रकृत्य स्वपितीत्यस्य निरुक्तं कुर्वती श्रुतिश्चेतनमेव जगत्कारणं ब्रूते । यदि स्वशब्द आत्मवचनस्तथापि चेतनस्य पुरुषस्याचेतनप्रधानत्वानुपपत्तिः । अथात्मीयवचनस्तथाप्यचेतने (१) पुरुषार्थतया ऽऽत्मीयेपि चेतनस्य प्रलयानुपपत्तिः । नहि मृदात्मा घट आत्मीयेपि पाथसि प्रलीयते, ऽपि त्वात्मभूतायां मृद्येव । न च रजतमनात्मभूते हस्तिनि प्रलीयते, किं त्वात्मभूतायां शुक्तावेवेत्याह ।

स्वाप्ययात् ॥ ९ ॥

गतिसामान्यात् ॥ १० ॥

गतिरवगतिः । “तार्किकसमयइवे”ति । यथा हि ता-
र्किकाणां समयभेदेषु परस्परपराहृतार्थता, नैवं वेदान्तेषु प-
रस्परपराहृतिः, अपि तु तेषु सर्वत्र जगत्कारणचैतन्या-
व्यतिः समानेति । “चक्षुरादीनामिव रूपादिष्वि”ति । य-
था हि सर्वेषां चक्षू रूपमेव दृश्यन्ति, न पुनः रसादिकं
कस्य चिद्दर्शयति कस्य चिद्रूपम् । एवं रसनादिष्वपि ग-
तिसामान्यं दर्शनीयम् ॥

श्रुतत्वाच्च ॥ ११ ॥

तद्वैश्वतेत्यत्र ईक्षणमात्रं जगत्कारणस्य श्रुतं न तु स-
र्वविषयम् । जगत्कारणसंबन्धितया तु तदर्थ्यात् सर्वविषय-
मवगतं श्रेताश्चतराणां त्वपनिषदि सर्वत्र ईश्वरो जगत्का-
रणमिति साक्षादुक्तमिति विशेषः ॥

उत्तरसूत्रसंदर्भमाश्लिषति । “जन्माद्यस्य यत इत्यारभ्ये”ति ।
ब्रह्म जिज्ञासितव्यमिति प्रतिज्ञातं, तच्च शास्त्रैकसमधिगम्यं,
शास्त्रं च सर्वत्र सर्वशक्तौ जगदुत्पत्तिस्थितिप्रलयकारणे ब्र-
ह्मण्येव प्रमाणं न प्रधानादाविति न्यायतो व्युत्पादितम् । न
चास्ति कश्चिद्देदान्तभागो (१) यस्तद्विपरीतमपि बोधयेदिति ।
च गतिसामान्यादित्युक्तम् । तन्किमपरमवशिष्यते यदर्थ-
मुत्तरसूत्रसंदर्भस्यावतारः स्यादिति । “किमुत्थानमिति” कि-
माश्लेषे । समाधत्ते । “उच्यते, दिक्षुषः चो”ति । यद्यपि त-

त्वतो निरस्तसमस्तोपाधिरूपं ब्रह्म तथापि न तेन रूपेण
 शक्यमुपदेष्टुमित्युपहितेन रूपेणोपदेष्टव्यमिति । तत्र च क
 चिदुपाधिर्विवक्षितः । तदुपासनानि “कानि चिदभ्युदयार्था-
 नि” मनोमात्रसाधनतयात्र पठितानि, “कानि चित् क्रममु-
 क्त्यर्थानि, कानि चित्कर्मसमृद्ध्यर्थानि” । क चित्युनरुक्तोपा-
 धिरविवक्षितो, यथा ऽत्रैवान्नमयादयः आनन्दमयान्ताः पञ्च
 कोशाः । तदेव कस्मिन्नुपाधिर्विवक्षितः कस्मिन्नेति नाद्यापि
 विवेचितम् । तथा गतिसामान्यमपि सिद्धवदुक्तं, न त्वद्यापि
 साधितमिति । तदर्थमुत्तरग्रन्थसंदर्भारम्भ (१) इत्यर्थः । स्या-
 देतत् । परस्यात्मनस्तत्तदुपाधिभेदविशिष्टस्याप्यभेदात् कथ-
 मुपासनाभेदः कथं च फलभेद इत्यत आह । “एक एव
 वि”ति । रूपाभेदेऽप्युपाधिभेदादुपहितभेदादुपासनाभेदस्तथा
 च फलभेद इत्यर्थः । “क्रातुः” संकल्पः । ननु यद्येक आत्मा
 कूटस्थनित्यो निरतिशयः सर्वभूतेषु गूढः कथमेतस्मिन् भूता-
 श्रये तारतम्यश्रुतय इत्यत आह । “यद्यप्येक आत्मे”ति ।
 यद्यपि निरतिशयमेकमेव रूपमात्मन ऐश्वर्यं ज्ञानं चानन्दश्च,
 तथाप्यनाद्यविद्यातमःसमावृतं तेषुतेषु प्राणभृङ्गेदेषु क चिद-
 सदिव क चित्सदिव क चिदत्यन्तापकृष्टमिव क चित्स-
 त् क चित्प्रकर्षवत् क चिदत्यन्तप्रकर्षवदिव भासते, (२)
 तत्कस्य हेतोःरविद्यातमसः प्रकर्षनिकर्षतारतम्यादिति । य-

(१) संदर्भ—पा० ४ ।

(२) क चिदसदिव क चिदत्यन्तापकृष्टमिव क चिदपकृष्टमिव क चित्प्रकर्षवदिव
 क चिदत्यन्तप्रकर्षवदिव भासते,—पा० २ । ४ ।

शोक्तमप्रकाशः सविता दिङ्मण्डलमेकरूपेणैव प्रकाशेनापूर-
यन्नपि वर्षासु निहृष्टप्रकाशइव शरदि तु प्रहृष्टप्रकाशइव
प्रथते, तथेदमपीति । “अपेक्षितोपाधिसंबन्ध” “मुपास्यत्वेन”
“निरस्तोपाधिसंबन्ध” ज्ञेयत्वेने”ति ॥

आनन्दमयो ऽभ्यासात् ॥ १२ ॥

तत्र तावत्प्रथममेकदेशिमतेनाधिकरणमारचयति । “तैत्ति-
रीयके ऽन्नमय”मित्यादि ।

गौणप्रवाहपातेपि युज्यते मुख्यमोक्षणम् ।

मुख्यत्वे त्वभयोस्तुल्ये प्रायदृष्टिर्विशेषिका ॥

आनन्दमय इति हि विकारे प्राचुर्ये च मयटस्तुल्यं मु-
ख्यार्थत्वमिति विकारार्थान्नमयादिपदप्रायपाठादानन्दमयप-
दमपि विकारार्थमवेति युक्तम् । न च प्राणमयादिषु वि-
कारार्थत्वायोगात् स्वार्थिको मयडिति युक्तम् । प्राणाद्यु-
पाध्यवच्छिन्नो ह्यात्मा भवति प्राणादिविकारो घटाकाश-
मिव घटविकारः । न च सत्यर्थे स्वार्थिकत्वमुचितम् ।

चतुष्कोशान्तरत्वे तु (१) न सर्वान्तरतोच्यते (२) ।

प्रियादिभागी शारीरो जीवो न ब्रह्म युज्यते ॥

न च सर्वान्तरतया ब्रह्मैवानन्दमयं न जीव इति सां-
प्रतम् । नक्षीयं श्रुतिरानन्दमयस्य सर्वान्तरतां ब्रूते ऽपि
त्वन्नमयादिकोशचतुष्टयान्तरतामानन्दमयकोशस्य । न चा-
स्मादन्यस्यान्तरस्याश्रवणादयमेव सर्वान्तर इति युक्तम् ।

(१) न्तरत्वेन—पा० १ । ४ ।

(२) तौचिता—पा० १ ।

यदपेक्षं यस्यान्तरत्वं श्रुतं तत्तस्मादेवान्तरं भवति । नहि
 वेदतो बलवानित्युक्ते सर्वान् सिंघशादूर्लादीनपि प्रति
 बलवान् प्रतीयते, ऽपि तु समानजातीयनरान्तरमपेक्ष्य ।
 एवमानन्दमयोप्यन्नमयादिभ्योन्तरो न तु सर्वस्मात् । न च
 निष्कलस्य ब्रह्मणः प्रियाद्यवयवयोगो, नापि शरीरत्वं यु-
 ज्यतइति संसार्यैवानन्दमयः । तस्मादुपहितमेवात्रोपास्यत्वेन
 विवक्षितं, न तु ब्रह्मरूपं ज्ञेयत्वेनेति पूर्वः पक्षः । अपि च यदि
 प्राचुर्यार्थोपि मयद्, तथापि संसार्यैवानन्दमयो, न तु ब्रह्म ।
 आनन्दप्राचुर्यं हि तद्विपरीतदुःखलवसंभवे भवति, न तु त-
 दत्यन्तासंभवे । न च परमात्मनो मनागपि दुःखलवसंभवः,
 आनन्दैकरसत्वादित्याह । “न च सशरीरस्य सत” इति ।
 अशरीरस्य पुनरप्रियसंबन्धो मनागपि नास्तीति प्राचुर्या-
 र्थोपि मयद् नोपपद्यतइत्यर्थः । उच्यते । आनन्दमयाव-
 यवस्य तावद् ब्रह्मणः पुच्छस्याङ्गतया न प्राधान्यमपित्व-
 ङ्गिन आनन्दमयस्यैव ब्रह्मणः प्राधान्यम् । तथा च तद-
 धिकारे पठितमभ्यस्यमानमानन्दपदं तद्बुद्धिमाधत्तइति त-
 स्यैवानन्दमयस्याभ्यास इति युक्तम् । ज्योतिष्टोमाधिकारे
 वसन्तेवसन्ते ज्योतिषेति ज्योतिष्यदमिव ज्योतिष्टोमाभ्यासः
 कालविशेषविधिपरः । अपि च साक्षादानन्दमयात्माभ्यासः
 श्रूयते ‘एतमानन्दमयमात्मानमुपसंक्रामती’ति । पूर्वपक्षबीज-
 मनुभाष्य दूषयति । “यत्तूक्तमन्नमयादी”ति । नहि मुख्यारु-
 न्धतीदर्शनं तत्तदमुख्यारुन्धतीदर्शनप्रायपठितमप्यमुख्यारुन्ध-
 तीदर्शनं भवति । तादर्थ्यात्पूर्वदर्शनानामन्त्यदर्शनानुगुण्यं

न तु तद्विरोधितेति चेत् । इच्छानन्दमयादान्तरस्यान्य-
स्याश्रवणात् । तस्य त्वन्नमयादिस्वान्तरत्वश्रुतेस्तत्पर्यव-
सानात्तादृश्यं तुल्यम् । प्रियाद्यवयवयोगशरीरत्वे च नि-
गदव्याख्यातेन भाष्येण समाहिते । प्रियाद्यवयवयोगाच्च (१)
दुःखलवयोगोपि परमात्मन औपाधिक उपपादितः । तथा
ऽऽनन्दमय इति प्राचुर्यार्थता मयट उपपादितेति ॥

अपि च मन्त्रब्राह्मणयोरुपेयोपायभूतयोः संप्रतिपत्तेर्ब्रह्मै-
वानन्दमयपदार्थो, मन्त्रे हि पुनःपुनरन्योन्तर आत्मेति पर-
ब्रह्मण्यान्तरत्वश्रवणात्तस्यैव चान्योन्तर आत्मा ऽऽनन्दमय
इति ब्राह्मणे प्रत्यभिज्ञानात् परब्रह्मैवानन्दमयमित्याह सू-
त्रकारः ।

मान्त्रवर्णिकमेव च गीयते ॥ १५ ॥

मान्त्रवर्णिकमेव परं ब्रह्म ब्राह्मणे ऽप्यानन्दमय इति
गीयतइति ॥

अपि चानन्दमयं प्रकृत्य शरीराद्युत्पत्तेः प्राक् स्रष्टृत्वश्रव-
णाद् वज्र स्यामिति च सृज्यमानानां स्रष्टुरानन्दमयादभे-
दश्रवणादानन्दमयः पर एवेत्याह सूत्रम् ।

नेतरो ऽनुपपत्तेः ॥ १६ ॥

नेतरो जीव आनन्दमयः, तस्यानुपपत्तेरिति ॥

भेदव्यपदेशाच्च ॥ १७ ॥

रसः सारो ह्ययमानन्दमव आत्मा इत्थं ह्येवायं लब्ध्वा
 ऽऽनन्दो भवतीति । सोऽयं जीवात्मनो लब्धुं भाव आनन्द-
 मयस्य च लभ्यता नाभेद उपपद्यते । तस्मादानन्दमयस्य
 जीवात्मनो भेदे परब्रह्मत्वं सिद्धं भवति । चादयति । “कथं
 तर्ही”ति । यदि लब्धा न लब्धव्यः, कथं तर्हि परमात्म-
 नो वस्तुतो ऽभिन्नेन जीवात्मना परमात्मा लभ्यत इत्यर्थः ।
 परिहरति । “बाढं तथापी”ति । सत्यं परमार्थतो ऽभेदे-
 ष्यविद्यारोपितं भेदमुपाश्रित्य लब्धुं लब्धव्यभाव उपपद्यते ।
 जीवो ह्यविद्यया परब्रह्मणो भिन्नो दर्शितः, न तु जीवा-
 दपि । तथा चानन्दमयस्य जीवो न जीवस्याविद्ययापि
 स्वतो भेदो दर्शित इति न च लब्धुं लब्धव्यभाव इत्यर्थः ।
 भेदाभेदौ च न जीवपरब्रह्मणोरित्युक्तमधस्तात् । स्यादे-
 तत् । यथा परमेश्वराद् भिन्नो जीवात्मा द्रष्टा न भवत्येवं
 जीवात्मनोपि द्रष्टुर्न भिन्नः परमेश्वर इति जीवस्यानिर्वा-
 च्यत्वे परमेश्वरोऽप्यनिर्वाच्यः स्यात् तथा च न वस्तु सन्न-
 त्यत आह । “परमेश्वरस्त्वविद्याकल्पिता”दिति । रजतं हि
 समारोपितं न शुक्तितो भिद्यते । न हि तद्भेदेनाभेदेन वा
 शक्यं निर्वक्तुं, शुक्तिस्तु परमार्थसतो निर्वचनीयानिर्वचनी-
 याद्रजताङ्घ्रियत एव । अत्रैव स्वरूपमात्रं दृष्टान्तमाह । “यथा
 मायाविन” इति । एतदपरितोषेणात्यन्तसरूपं दृष्टान्तमाह ।
 “यथा वा घटाकाशा”दिति । शेषमतिरोचितार्थम् ॥

स्वमतपरिग्रहार्थमेकदेशमतं दूषयति । “इदं त्विह वक्त-
व्य”मिति । एष तावदुन्सर्गो यद्

ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठेति ब्रह्मशब्दात्प्रतीयते ।

विशुद्धं ब्रह्म, विकृतं त्वानन्दमयशब्दतः ॥

तत्र किं पुच्छपदसमभिव्याहारादन्नमयादिषु चाख्यावय-
वपरत्वेन प्रयोगादिहाप्यवयवपरत्वात् पुच्छपदस्य तत्समाना-
भिकरणं ब्रह्मपदमपि स्वार्थत्यागेन कथं चिदवयवपरं व्या-
ख्यायताम्, आनन्दमयपदं चान्नमयादिविकारवाचिप्रायपठितं
विकारवाचि वा कथं चित्प्रचुरानन्दवाचि वा ब्रह्मण्यप्रसिद्धं
कया चिद्वृत्त्या ब्रह्मणि व्याख्यायताम्, आनन्दपदाभ्यासेन च
ज्योतिष्पादेनेव ज्योतिष्टोम आनन्दमयो लक्ष्यताम्, उतान-
न्दमयपदं विकारार्थमस्तु, ब्रह्मपदं च ब्रह्मण्येव स्वार्थे ऽस्तु,
आनन्दपदाभ्यासश्च स्वार्थे, पुच्छपदमात्रमवयवप्रायलिखित-
मधिकरणपरतया व्याक्रियतामिति ह्यतबुद्ध्य एव विदा-
हुर्वन्तु । तत्र

प्रायपाठपरित्यागो मुख्यचित्तयलङ्घनम् ।

पूर्वस्मिन्नुत्तरे पक्षे प्रायपाठस्य बाधनम् ॥

पुच्छपदं हि बालधौ मुख्यं सदानन्दमयावयवे गौणमेवे-
ति मुख्यशब्दार्थलङ्घनम् अवयवपरतायामधिकरणपरतायां
च तुल्यम् । अवयवप्रायलेखबाधश्च विकारप्रायलेखबाधेन
तुल्यः । ब्रह्मपदमानन्दमयपदस आनन्दपदमिति चित्तय-
लङ्घनं त्वधिकं, तस्मान्मुख्यचित्तयलङ्घनादसाधीयान् पूर्वः
पक्षः । मुख्यत्रयानुगुण्येन त्वन्तर एव पक्षो युक्तः । अ-

पि चानन्दमयपदस्य ब्रह्मार्थत्वे ब्रह्म पुच्छमिति न समञ्ज-
सम् । नहि तदेवावयववयवश्चेति युक्तम् । आधारपरत्वे
च पुच्छशब्दस्य प्रतिष्ठेत्येतदप्युपपन्नतरं भवति । आनन्द-
मयस्य चान्तरत्वमन्नमयादिकोशापेक्षया । ब्रह्मणस्वान्तर-
त्वमानन्दमयादर्थाङ्गम्यतइति न श्रुत्योक्तम् । एवं चान्नम-
यादिवदानन्दमयस्य प्रियाद्यवयवयोगो युक्तः । वाङ्मनसा-
गोचरे तु परब्रह्मण्यपाधिमन्तर्भाव्य प्रियाद्यवयवयोगः प्रा-
चुर्यं च क्लेशेन व्याख्यायेयाताम् । तथा च मान्त्रवर्णिकस्य
ब्रह्मण एव ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठेति स्वप्रधानस्याभिधानात्
तस्यैवाधिकारो नानन्दमयस्येति । सोकामयनेत्याद्या अपि
श्रुतयो ब्रह्मविषया नानन्दमयविषया इत्यर्थसंक्षेपः । सुग-
ममन्यत् ॥

“सूत्राणि त्वेवं व्याख्येयानि” इति । वेदसूत्रयोर्विरोधे
गुणे त्वन्याय्यकल्पनेति सूत्राण्यन्यथा नेतव्यानि । आनन्दम-
यशब्देन तदाक्यस्यब्रह्मपुच्छंप्रतिष्ठेत्येतद्गतं ब्रह्मपदमपलंछं-
ते । एतदुक्तं भवति । आनन्दमय इत्यादिवाक्ये यद् ब्रह्म
पुच्छं प्रतिष्ठेति ब्रह्मपदं तत्स्वप्रधानमेवेति । यत्तु ब्रह्मा-
धिकरणमिति वक्तव्ये ब्रह्म पुच्छमित्याह श्रुतिः, तत्कस्य चे-
तोः, पूर्वमवयवप्रधानप्रयोगात् तत्प्रयोगस्यैव बुद्धौ संनिधाना-
त्, तेनापि चाधिकरणलक्षणोपपत्तेरिति ॥ ‘मान्त्रवर्णिकमेव
च गीयते’ ॥ यत्सत्यं ज्ञानमित्यादिना मन्त्रवर्णेन ब्रह्मोक्तं
तदेतदुपायध्वनेन ब्राह्मणेन स्वप्राधान्येन गीयते । ब्रह्म पुच्छं
प्रतिष्ठेति । अवयववचनत्वे त्वस्य मन्त्रे प्राधान्यं ब्राह्मणे

त्वप्राधान्यमिति, उपायोपेययोर्मन्त्रब्राह्मणयोर्विप्रतिपत्तिः स्था-
दिति ॥ 'नेतरो ऽनुपपत्तेः' ॥ अत्र इतश्चानन्दमय इति
भाष्यस्य स्थाने इतश्च ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठेति पठितव्यम् ॥ 'भेद-
व्यपदेशाच्च' ॥ अत्रापितश्चानन्दमय इत्यस्य चानन्दमयाधि-
कार इत्यस्य च भाष्यस्य स्थाने ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठेति च ब्रह्म-
पुच्छाधिकार इति च पठितव्यम् ॥ 'कामाच्च नानुमानापे-
क्षा' ॥ 'अस्मिन्नस्य च तद्योगं शास्ति' ॥ इत्यनयोरपि सू-
त्रयोर्भाष्ये आनन्दमयस्थाने ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठेति पाठो (१)
द्रष्टव्यः ॥ 'तद्भेतुव्यपदेशाच्च' ॥ विकारस्थानन्दमयस्य ब्रह्म
पुच्छमवयवश्चेत् कथं सर्वस्यास्य विकारजातस्य सानन्दम-
यस्य ब्रह्म पुच्छं कारणमुच्येत 'इदं' सर्वमसृजत, यदिदं किं
चेति श्रुत्या । नञ्चानन्दमयविकारावयवो ब्रह्मविकारः सन्
सर्वस्य कारणमुपपद्यते । तस्मादानन्दमयविकारावयवो ब्र-
ह्मोति तदवयवयोग्यानन्दमयो विकार इह नोपास्यत्वेन
विवक्षितः, किं तु स्वप्रधानमिह ब्रह्म पुच्छं ज्ञेयत्वेनेति
सिद्धम् ॥

अन्तस्तद्धर्मोपदेशात् ॥ २० ॥

पूर्वस्मिन्नधिकरणे ऽपास्तसमस्तविशेषब्रह्मप्रतिपत्त्यर्थमुपाय-
तामात्रेण पञ्च कोशप्र उपाधयः स्थिताः न तु विवक्षिताः ।
ब्रह्मैव तु प्रधानं ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठेति ज्ञेयत्वेनोपस्मिन्नमि-
ति निर्णीतम् । संप्रति तु ब्रह्म विवक्षितोपाधिभेदमुपास्यत्वे-

नोपश्लिष्यते, न तु विद्याकर्मानिश्चयलब्धोत्कर्षो जीवात्मा-
दित्यपदवेदनीय इति निर्णयते । तत्र

मर्यादाधाररूपाणि संसारिणि परे न तु ।

तस्मादुपास्यः संसारी कर्मानधिष्ठतो रविः ॥

द्विरण्यश्मश्रुतिरित्यादिरूपश्रवणाद्, य एषोन्तरादित्ये य एषो
ऽन्तरक्षणीति चाधारभेदश्रवणाद् ये चामुष्मात्पराञ्चो लो-
कास्तेषां चेष्टे देवकामानां चेत्यैश्वर्यमर्यादाश्रुतेश्च, संसार्येव
कार्यकारणसंघातात्मको रूपादिसंपन्न इहोपास्यो, न तु
परमात्मा । 'अशब्दमस्पर्शमित्यादिश्रुतिभिरपास्तसमस्त-
पञ्च' खे मच्चिन्नीत्यादिश्रुतिभिरपाकृताधारस्य 'एष सर्वे-
श्वर' इत्यादिश्रुतिभिरधिगतनिर्मर्यादैश्वर्यस्य शक्य उपास्य-
त्वेनेह प्रतिपत्तुम् । सर्वपाप्मविरहश्चादित्यपुरुषे संभवति ।
शास्त्रस्य मनुष्याधिकारतया देवतायाः पुण्यपापयोरनधिका-
रात् । रूपादिमत्त्वान्यथानुपपत्त्या च कार्यकारणात्मके जी-
वे उपास्यत्वेन विवक्षिते यत्तावद्गद्यात्मकतयास्य सर्वा-
त्मकत्वं श्रूयते तत्कथं चिदादित्यपुरुषस्यैव स्तुतिरित्यादि-
त्यपुरुष एवोपास्यो न परमात्मेत्येवं प्राप्तम् । अनाधारत्वे
च नित्यत्वं सर्वगतत्वं च हेतुः । अनित्यं हि कार्यं का-
रणाधारमिति नानाधारम् । नित्यमप्यसर्वगतं यत्तस्मादध-
रभावेनावस्थितं तदेव तस्योत्तरस्याधार इति नानाधारं त-
स्मादुभयमुक्तम् । एवं प्राप्ते ऽभिधीयते ॥ 'अन्तस्तद्दर्शोपदे-
शात्' ॥

सार्वात्म्यसर्वदुरितविरहाभ्यामिहोच्यते ।

ब्रह्मैवाव्यभिचारिभ्यां सर्वचेतुर्विकारवत् ॥

नामनिरुक्तेन हि सर्वपाप्मापादानतयास्योदय उच्यते ।

न चादित्यस्य देवतायाः कर्मानधिकारेपि सर्वपाप्मविरहः प्राग्भवोयधर्माधर्मरूपपाप्मसंभवे सति । न चैतेषां प्राग्भवो-यो धर्म एवास्ति न पाप्मेति सांप्रतम् । विद्याकर्मातिश-यसमुदाचारेष्वनादिभवपरम्परोपार्जितानां पाप्मनामपि प्र-सृजानां संभवात् । न च अतिप्रामाण्यादादित्यशरीराभि-मानिनः सर्वपाप्मविरह इति युक्तम् । ब्रह्मविषयत्वेनाप्य-स्याः प्रामाण्योपपत्तेः । न च विनिगमनायां हेत्वभावः । तत्रतत्र (१) सर्वपाप्मविरहस्य भूयोभूयो ब्रह्मण्येव श्रवणात् । तस्यैव चेह प्रत्यभिज्ञायमानस्य विनिगमनाच्चेतोर्विद्यमानत्वा-त् । अपि च सार्वान्ध्यं जगत्कारणस्य ब्रह्मण एवोपपद्यते । कारणादभेदात्कार्यजातस्य, ब्रह्मणश्च जगत्कारणत्वात् । आ-दित्यशरीराभिमानिनस्तु जीवात्मनो न जगत्कारणत्वम् । न च मुख्यार्थसंभवे प्राग्गत्यलक्षणा स्तुत्यर्थता युक्ता । रू-पवत्त्वं चास्य परानुग्रहाय कायनिर्माणेन वा, तद्विकारतया या सर्वस्य कार्यजातस्य, विकारस्य च विकारवतो ऽनन्य-त्वात्तादृशरूपभेदेनोपदिश्यते, यथा 'सर्वगन्धः सर्वरस' इति । न च ब्रह्मनिर्मलं मायारूपमनुवदंशात्तन्मया भवति । अ-पि तु तां कुर्वदिति नाशात्त्वप्रसङ्गः । यच्च तु ब्रह्म निरस्तस-मस्तोपाधिभेदं ज्ञेयत्वेनोपशिष्यते, तच्च शाब्दमशब्दमस्य-शर्मरूपमव्ययमिति प्रवर्तते । तस्माद्रूपवत्त्वमपि परमात्मन्वु-

पपद्यते । एतन्नैव मर्यादाधारभेदावपि व्याख्यातौ । अपि चादित्यदेहाभिमानिनः संसारिणोन्तर्यामी भेदेनोक्तः स एवान्तरादित्य इत्यन्तःश्रुतिसाम्येन प्रत्यभिज्ञायमानो भवितुमर्हति । “तस्मात्ते धनसनय” इति । धनवन्तो विभूतिमन्त इति यावत् । कस्मात्पुनर्विभूतिमत्त्वं परमेश्वरपरिग्रहे घटतइत्यत आह । “यद्यद्विभूतिमदि”ति । सर्वात्मकत्वेपि विभूतिमत्त्वेव परमेश्वरस्वरूपाभिव्यक्तिः, न त्वविद्यात्मपिहितपरमेश्वरस्वरूपेष्वविभूतिमत्स्वित्यर्थः । “लोककामेशित्वत्वमपी”ति । अतो (१) इत्यन्तपारार्थन्यायेन निरङ्कुशमैश्वर्यमित्यर्थः ॥

आकाशस्तल्लिङ्गात् ॥ २२ ॥

पूर्वस्मिन्नधिकरणे ब्रह्मणो ऽसाधारणधर्मदर्शनाद्विश्विनोपाधिनास्त्वैवोपासना, न त्वादित्यशरोराभिमानिनो जीवात्मन इति निरूपितम् । इदानीं त्वसाधारणधर्मदर्शनात् तदेवोद्गीथे संपाद्योपास्यत्वेनोपदिश्यते, न भूताकाश इति निरूप्यते । तत्राकाश इति चोवाचे’ति किं मुख्याकाशपदानुरोधेनास्य लोकस्य का गति’रिति च ‘सर्वाणि च वा इमानि भूतानो’ति, च ‘ज्याया’निति च ‘परायण’मिति च कथं चिद्वाख्यायतामुतैतन्नुरोधेनाकाशशब्दो भक्त्या परात्मनि व्याख्यायतामिति । तत्र

प्रथमत्वात्प्रधानत्वादाकाशं मुख्यमेव नः ।

तदानुगुण्येनान्यानि व्याख्येयानीति निश्चयः ॥

अस्य लोकस्य का गतिरिति प्रश्नोत्तरे 'आकाश इति
 होवाचे'त्याकाशस्य गतित्वेन प्रतिपाद्यतया प्राधान्यात्, 'सर्वा-
 णि ह वे'त्यादीनां तु तद्विशेषणतया गुणत्वाद्, गुणे त्वन्याय्य-
 कल्पनेति बह्वन्यप्यप्रधानानि प्रधानानुरोधेन नेतव्यानि । अपि
 च 'आकाश इति होवाचे'त्युत्तरे प्रथमावगतमाकाशपदम-
 नुपजातविरोधित्वेन तदनुरक्तायां बुद्धौ यद्यदेव तदेव वा-
 क्यगतमुपनिपतितं तत्तदुपजातविरोधि तदानुगुण्येनैव व्य-
 वस्थातुमर्हति । न च क्व चिदाकाशशब्दो भक्त्या ब्रह्मणि
 प्रयुक्त इति सर्वत्र तेन तत्परेण भवितव्यम् । नहि गङ्गा-
 यां घोष इत्यत्र गङ्गापदमनुपपत्त्या तीरपरमिति यादांसि
 गङ्गायामित्यत्राप्यनेन तत्परेण भवितव्यम् । संभवश्चोभयत्र
 तुल्यः । न च ब्रह्मण्यप्याकाशशब्दो मुख्यः । अनेकार्थ-
 त्वस्थान्याय्यत्वात् । भक्त्या च ब्रह्मणि प्रयोगोपपत्तेः । लोके
 चास्य नभसि निरूढतरत्वात् तत्पूर्वकत्वाच्च वैदिकार्थप्रती-
 तेर्वैपरोत्यानुपपत्तेः । तदानुगुण्येन च 'सर्वाणि ह वे'त्यादीनि
 भाष्यकृता स्वयमेव नीतानि । तस्माद्भूताकाशमेवात्रोपास्य-
 त्वेनोपदिश्यते, न परमात्मेति प्राप्तम् । एवं प्राप्ते ऽभिधी-
 यते । आकाशशब्देन ब्रह्मणो ग्रहणं, कुतः, तस्मिन्नात् ।
 तथाहि ।

सामानाधिकरण्येन प्रश्नतत्प्रतिवाक्ययोः ।

पौर्वापर्यपरामर्शात् प्रधानत्वेपि गौणता ॥

यद्यप्याकाशपदं प्रधानार्थं तथापि यत् पृष्टं तदेव प्रति-

वक्तव्यं, न खल्वनुपपत्त आस्रान् पृष्ठः कोविदारानाचष्टे । तद्दिशास्य लोकस्य का गतिरिति प्रश्नो दृश्यमानो नाम-
रूपप्रपञ्चमात्रविषय (१) इति तदनुरोधाद्य एव सर्वस्य लोक-
स्य गतिः स एवाकाशशब्देन प्रतिवक्तव्यः । न च भूता-
काशः सर्वस्य लोकस्य गतिः । तस्यापि लोकमध्यपातित्वात्,
तदेव तस्य गतिरित्यनुपपत्तेः । न चोत्तरे भूताकाशश्रवणा-
ङ्गतांकाशकार्यमेव पृष्ठमिति युक्तम् । प्रश्नस्य प्रथमावग-
तस्यानुपजातविरोधिना लोकसामान्यविषयस्योपजातविरोधि-
नोत्तरेण संकोचानुपपत्तेः, तदनुरोधेनोत्तरव्याख्यानात् । न
च प्रश्नेन पूर्वपक्षरूपेणावस्थितार्थेनोत्तरं व्यवस्थितार्थं न श-
क्यं नियन्तुमिति युक्तम् । तन्निमित्तानामज्ञानसंशयविप-
र्यासानामनवस्थानेषु तस्य स्वविषये व्यवस्थानात् । अन्यथो-
त्तरस्यानालम्बनत्वापत्तेर्वैयधिकरणत्वापत्तेर्वा । अपि चोत्त-
रेपि ब्रह्मसमञ्जसम् । तथाहि । 'सर्वाणि च वा इमानि भू-
तान्याकाशादेव समुत्पद्यन्त' इति सर्वशब्दः कथं चिदल्पवि-
षयो व्याख्येयः । एवमेवकारोप्यसमञ्जसः । न खल्वपामा-
काश एव कारणम् (२) अपि तु तेजोपि । एवमन्नस्यापि ना-
काशमेव कारणम् अपि तु पावकपाथसी अपि । मलकार-
णविवक्षायां तु ब्रह्मण्येवावधारणं समञ्जसम् । असमञ्जसं तु
भूताकाशे । एवं सर्वेषां भूतानां लयो ब्रह्मण्येव । एवं सर्वे-
भ्यो ज्यायस्त्वं ब्रह्मण एव । परमयत्वं ब्रह्मैव । तस्मात्सर्वेषां लो-

(१) मात्रगतिविषय—पा० २ । ४ ।

(२) नखल्वपामाकाश एव पाथः कारणम्—पा० ३ । ४ ।

कानामिति प्रश्नेनोपक्रमाद्, उत्तरे च तत्तदसाधारणब्रह्मगुण-
धरामर्शात्, पृष्टायाश्च गतेः परमयनमित्यसाधारणब्रह्मगुणो-
पसंहाराद्, भूयसीनां श्रुतीनामनुग्रहाय 'त्यजेदेकं कुलस्यार्ये'
इतिबदरमाकाशपदमात्रमसमञ्जसमस्तु । एतावता हि ब्रह्म
समञ्जसं स्यात् । न चाकाशस्य प्राधान्यमुत्तरे, किं तु
पृष्टार्थत्वादुत्तरस्य, लोकसामान्यगतेश्च पृष्टत्वात्, परायणमि-
ति च तस्यैवोपसंहाराद्ब्रह्मैव प्रधानम् । तथा च तदर्थं
सदाकाशपदं प्रधानार्थं भवति, नान्यथा । तस्माद्ब्रह्मैव प्र-
धानसाकाशपदेनेहोपास्यन्वेनोपश्लिप्तं, न भूताकाशमिति
सिद्धम् । "अपि चा"स्यैवोपक्रमे ऽन्तवत्किल ते सामेत्य"न्तव-
त्त्वदोषेण शालावत्यस्ये"ति । न चाकाशशब्दे गौषोपि वि-
लम्बितप्रतिपत्तिः, तत्रतत्र ब्रह्मण्याकाशशब्दस्य तत्पर्यायस्य
च प्रयोगप्राचुर्यादत्यन्ताभ्यासेनास्यापि मुख्यवत् प्रतिपत्ते-
रबिलम्बनादिति दर्शनार्थं ब्रह्मणि प्रयोगप्राचुर्यं वैदिकं नि-
दर्शितं भाष्यकृता । तत्रैव च प्रथमावगतानुगुण्येनोत्तरं नी-
यते, यत्र तदन्यथा कर्तुं शक्यम् । यत्र तु न शक्यं त-
चोत्तरानुगुण्येनैव प्रथमं नीयतइत्याह । "वाक्योपक्रमेपी"ति ॥

अत एव प्राणः ॥ २३ ॥

'उद्गीथे या देवता प्रस्तावमन्वायत्ते'त्युपक्रम्य श्रूयते । 'क-
तमा सा देवतेति प्राण इति चोवाचोषस्ति(१)श्चाक्रायणः' ।
उद्गीथोपासनप्रसङ्गेन प्रस्तावोपासनमप्युद्गीथ इत्युक्तं भाष्यकृ-

ता । प्रस्ताव इति सास्त्रो भक्तिविशेषस्तमन्वायत्ता अनुगता प्राणो देवता । अत्र प्राणशब्दस्य ब्रह्मणि वायुविकारे च दर्शनात्मशयः । किमयं ब्रह्मवचन उत वायुविकारवचन इति । तत्रात एव ब्रह्मलिङ्गादेव प्राणोपि ब्रह्मैव न वायुविकार इति युक्तम् । यद्येवं तेनैव गतार्थमेतदिति को ऽधिकरणान्तरस्यारम्भार्थः । तत्रोच्यते ।

अर्थे श्रुत्येकगम्ये हि श्रुतिमेवाद्वियामहे ।

मानान्तरावगम्ये तु तद्वशात्तद्भावस्थितिः ॥

ब्रह्मणो वा सर्वभूतकारणत्वमाकाशस्य वा वाय्वादिभूतकारणत्वं प्रति नागमादृते मानान्तरं प्रभवति । तत्र पौर्वापर्यपर्यालोचनया यत्रार्थे समञ्जस आगमः स एवार्थस्तस्य गृह्यते, त्यज्यते चेतरेः । इच्च तु संवेशनोद्गमने भूतानां प्राणं प्रत्युच्यमाने किं ब्रह्म प्रत्युच्यते आसौ वायुविकारं प्रतीति विशये 'यदा वै पुरुषः स्वपिति प्राणं तर्हि वागप्येति' इत्यादिकायाः श्रुतेः सर्वभूतसारेन्द्रियसंवेशनोद्गमनप्रतिपादनद्वारा सर्वभूतसंवेशनोद्गमनप्रतिपादिकाया मानान्तरानुग्रहलब्धसामर्थ्याया बलात्संवेशनोद्गमने वायुविकारस्यैव प्राणस्य, न ब्रह्मणः । अपि चात्रोद्गीथप्रतिहारयोः सामभक्तयोर्ब्रह्मणो ऽन्ये आदित्यस्यान्नं च देवते अभिहिते कार्यकरणसंघातरूपे, तत्साहचर्यात् प्राणोपि कार्यकरणसंघातरूप एव देवता भवितुमर्हति । निरस्तोप्ययमर्थ ईश्वरधिकरणे पूर्वाक्तपर्वपक्षहेतुपोहलनाय पुनरुपन्यस्तः । तस्माद्वायुविकार एवात्र प्राणशब्दार्थ इति प्राप्तम् । एवं प्राप्ते

ऽभिधीयते ।

पुंवाक्यस्य बलीयस्त्वं मानान्तरसमागमात् ।

अपौरुषेये वाक्ये तत्संगतिः (१) किं करिष्यति ॥

नो खलु स्वतःसिद्धप्रमाणभावमपौरुषेयं वचः स्वविषय-
ज्ञानोत्पादे वा तद्भवद्वारे वा मानान्तरमपेक्षते । तस्यापौरु-
रुषेयस्य निरस्तसमस्तदोषाशङ्कस्य स्वत एव निश्चायकत्वात् ।
निश्चयपूर्वकत्वाद्भवद्वारप्रवृत्तेः । तस्मादसंवादिनो वा चक्षुषइव
रूपे त्वगिन्द्रियसंवादिनो वा तस्यैव द्रव्येनादाढ्यं वा दाढ्यं
वा, तेन स्तामिन्द्रियमात्रसंवेशनोद्गमने वायुविकारे प्राणे, स-
र्वभूतसंवेशनोद्गमने तु न ततो वाक्यात्प्रतीयेते । प्रतीतौ वा
तत्रापि प्राणो ब्रह्मैव भवेन्न वायुविकारः । 'यदा सुप्तः स्व-
प्नं न कं चन पश्यत्यथास्मिन्प्राण एवैकधा भवती'त्यत्र वाक्ये
यथा प्राणशब्दो ब्रह्मवचनः । न चास्मिन् वायुविकारे स-
र्वेषां भूतानां संवेशनोद्गमने मानान्तरेण दृश्येते । न च
मानान्तरसिद्धसंवादेन्द्रियसंवेशनोद्गमनवाक्यदार्ढ्यात् सर्वभूत-
संवेशनोद्गमनवाक्यं कथं चिदिन्द्रियविषयतया व्याख्यानमर्ह-
ति । स्वतःसिद्धप्रमाणभावस्य स्वभावदृढस्य मानान्तरानुप-
योगात् । न चास्य तेनैकवाक्यता, एकवाक्यतायां च तदपि
ब्रह्मपरमेव स्यादित्युक्तम् । इन्द्रियसंवेशनोद्गमनं त्ववयुत्या-
नुवादेनापि घटिष्यते । 'एकं वृष्णीते द्वौ वृष्णीत'इतिवत् ।
न तु सर्वशब्दार्थः संकोचमर्हति । तस्मात्प्रज्ञानभक्तिं प्राण-
शब्दाभिधेयब्रह्मदृष्टेयापासीत, न वायुविकारदृष्ट्येति सिद्ध-

म् । तथा चोपासकस्य प्राणप्राप्तिः कर्मसमृद्धिर्वा फलं भवतीति । “वाक्यशेषबलेने”ति । वाक्यात्संनिधानं दुर्बलमित्यर्थः । उदाहरणान्तरं तु निगदव्याख्यानाने भाष्येण दूषितम् ॥

ज्योतिश्चरणाभिधानात् ॥ २४ ॥

इदमामनन्ति । ‘अथ यदतः परो दिवो ज्योतिर्दीप्यते विश्वतः पृष्ठेषु सर्वतः पृष्ठेष्वनुत्तमेषूत्तमेषु लोकेष्विदं वाव तद्यदिदमस्मिन्नन्तःपुरुषे ज्योतिरिति । यज्ज्योतिरतो दिवो द्युलोकान्परं दीप्यते प्रकाशते विश्वतः पृष्ठेषु विश्वेषामुपरि । असंकुचदृत्तिरयं विश्वशब्दोऽनवयवेन संसारमण्डलं ब्रूतइति दर्शयितुमाह । ‘सर्वतः पृष्ठेषूत्तमेषु’ । न चेदमुत्तममात्रमपि तु सर्वोत्तममित्याह । ‘अनुत्तमेषु’ । नास्त्येभ्योऽन्य उत्तम इत्यर्थः । ‘इदं वाव तद्यदिदमस्मिन्पुरुषेन्तज्योतिस्त्वग्याक्षेण शरीरेषोऽक्षणा आत्रयाक्षेण च पिहितकर्णेन पुंसा घोषेण लिङ्गेनानुमीयते’ । तत्र शरीरस्योऽक्षणास्त्वचा दर्शनं दृष्टिर्घोषस्य च अवयवं श्रुतिः, तयोश्च दृष्टिश्रुती ज्योतिष एव, तस्मिन्नेन तदनुमानादिति । अत्र संशयः । किं ज्योतिःशब्दं तेज उत ब्रह्मेति । किं तावत् प्राप्तं, तेज इति । कुतः । गौणमुख्यग्रहणविशये मुख्यग्रहणस्य

श्रौत्सर्गिकत्वाद्वाक्यस्थितौ लिङ्गोपलम्बनात् ।

वाक्यान्तरेणानियमात्तदर्थप्रतिसंधितः ॥

बलवद्वाधकोपनिपातेन खल्लाकाशप्राणशब्दैः मुख्यार्थत्वात् प्रथ्याव्यान्यत्र प्रतिष्ठापितौ (१) । तदिह ज्योतिष्यदस्य

(१) मुख्यार्थत्वं प्रथ्यावितौ—पा० १ । ४ ।

मुख्यतेजोवचनत्वे बाधकस्तावत्स्ववाक्यशेषो नास्ति । प्रत्युत तेजोलिङ्गमेव दीप्यतइति । कौश्लेयज्योतिःसाकृष्यं च चक्षु-
ष्यो रूपवान् श्रुतो विश्रुतो भवतीत्यल्पफलत्वं च स्ववाक्ये
श्रूयते । न जातु ज्वलनापरनामा दीप्तिर्विना तेजो ब्रह्मणि
संभवति । न कौश्लेयज्योतिःसाकृष्यमृते बाह्यात्तेजसो ब्र-
ह्मण्यस्ति । न चौण्यघोषलिङ्गदर्शनश्रवणमौदर्यात्तेजसो-
न्यत्र ब्रह्मण्युपपद्यते । न च महाफलं ब्रह्मोपासनमणीय-
से फलाय कल्पते । औदर्ये तु तेजस्यध्यस्य बाह्यं तेज
उपासनमेतत्फलानुरूपं युज्यते । तदेतत्तेजोलिङ्गम् । एत
दुपोहलनाय च निरस्तमपि मर्यादाधारवत्त्वमुपन्यस्तम् ।
इह तन्निरासकारणाभावात् । न च मर्यादावत्त्वं तेजोराशे-
र्न संभवति, तस्य सौर्यादेः सावयवत्वेन तदेकदेशमर्यादा-
संभवात् । तस्य चोपास्यत्वेन विधानात् । ब्रह्मणस्त्वन-
वयवस्यावयवोपासनानुपपत्तेः । अवयवकल्पनायाश्च सत्यां
गतावनवकल्पनात् । न च

‘पादोस्य सर्वा भूतानि त्रिपादस्यामृतं दिवि’

इति ब्रह्मप्रतिपादकं वाक्यान्तरं यदतः परो दिवो ज्योति-
रिति ज्योतिःशब्दं ब्रह्मणि व्यवस्थापयतीति युक्तम् । न-
हि संनिधानमात्राद् वाक्यान्तरेण वाक्यान्तरगता श्रुतिः
शक्या मुख्यार्थाव्यावयितुम् । न च वाक्यान्तरेधिकरण-
त्वेन द्यौः श्रुता दिव इति मर्यादाश्रुतौ शक्या प्रत्यभिज्ञा-
तुम् । अपि च वाक्यान्तरस्यापि ब्रह्मार्थत्वं प्रसाध्यमेव
नाद्यापि सिध्यति तत्कथं तेन नियन्तुं ब्रह्मपरतया यदतः

पर इति वाक्यं शक्यम् । तस्मात्तेज एव ज्योतिर्न ब्रह्मे-
ति प्राप्तम् । तेजःकथनप्रस्तावे तमःकथनं प्रतिपक्षोपन्यासेन
प्रतिपक्षान्तरे इडा प्रतीतिर्भवतीत्येतदर्थम् । चक्षुर्वृत्तेर्निरो-
धकमित्यर्थावरकत्वेन । आक्षेपा ऽऽह । “ननु कार्यस्या-
पी”ति । समाधानैकदेशी ब्रूते । “अस्तु तर्ही”ति । यत्ते-
जोबन्नाभ्यामसंपृक्तं तदचिवृत्कृतमुच्यते । आक्षेपा दूषयति ।
“ने”ति । नहि तत् क्व चिदप्युपयुज्यते सर्वास्वर्थक्रियास्तु चिवृ-
त्कृतस्यैवोपयोगादित्यर्थः । एकदेशिनः शङ्कामाह । “इद-
मेवे”ति । आक्षेपा निराकरोति । “न, प्रयोजनान्तरे”ति ।
एकैकां चिवृत्तंचिवृतं करवाणीति तेजःप्रभृत्युपासनामात्र(१)-
विषया श्रुतिर्न संकोचयितुं युक्तैत्यर्थः । एवमेकदेशिनि दू-
षिते परमसमाधाता पूर्वपक्षी ब्रूते । “अस्तु तर्हि चिवृत्कृ-
तमेवे”ति । “भागिनी” युक्ता । यद्यप्याधारबहुत्वश्रुतिर्ब्रह्म-
ण्यपि कल्पितोपाधिनिबन्धना (२) कथं चिदुपपद्यते । तथापि
यथा कार्ये ज्योतिष्यतिशयेनोपपद्यते न तथा ऽत्रेत्यत उक्तम्
“उपपद्यतेतरामि”ति । “प्राकृतं” प्रकृततेजातं, कार्यमिति या-
वत् । एवं प्राप्ते, उच्यते ।

सर्वनामप्रसिद्धार्थं प्रसाध्यार्थविघातकत् ।

प्रसिद्धोपेक्षि सत्पूर्ववाक्यस्यमपकर्षति ॥

तद्वलात्तेन नेयानि तेजोलिङ्गान्यपि भ्रुवम् ।

ब्रह्मण्येव प्रधानं हि ब्रह्मच्छन्दो न तत्र तु ॥

(१) पात्यमात्र—पा० १ । ४ ।

(२) कल्पितोपाधिनि—पा० २ । ४ ।

औत्सर्गिकं तावद्यदः प्रसिद्धार्थानुवादकत्वं यद्विधिविभ-
 क्तिमप्यपूर्वार्थावबोधनस्वभावात्प्रत्यावयति । यथा यस्याहिता-
 ग्रेरग्निर्गृहान्दहेत् यस्योभयं हविरार्तिमाच्छेद् इति । यत्र
 पुनस्तत्प्रसिद्ध(१)मन्यतो न कथं चिदाप्यते, तत्र वचनानि त्व-
 पूर्वत्वादिति सर्वनाम्नः प्रसिद्धार्थत्वं बलादपनीयते । यथा य-
 दाग्नेयोष्ठाकपालो भवतीति । तद्विद् यदतः परो दिवो ज्यो-
 तिरिति यच्छब्दसामर्थ्याद् द्युमर्यादेनापि ज्योतिषा प्रसिद्धेन
 भवितव्यम् । न च तस्य प्रमाणान्तरतः प्रसिद्धिरस्ति । पू-
 र्ववाक्ये च द्युसंबन्धि त्रिपाद्ब्रह्मप्रसिद्धमिति प्रसिद्धापेक्षायां
 तदेव संबध्यते । न च प्रधानस्य प्रातिपदिकार्थस्य तत्त्वेन
 प्रत्यभिज्ञाने तद्विशेषणस्य विभक्त्यर्थस्यान्यतामात्रेणान्यता यु-
 क्ता । एवं च स्ववाक्यस्थानि तेजोलिङ्गान्यसमञ्जसानीति
 ब्रह्माण्येव गमयितव्यानि, गमितानि च भाष्यकृता । तत्र
 ज्योतिर्ब्रह्मविकार इति ज्योतिषा ब्रह्मैवोपलक्ष्यते । अथ
 वा प्रकाशमात्रवचनो ज्योतिःशब्दः, प्रकाशश्च ब्रह्मेति ब्र-
 ह्मणि मुख्य, इति ज्योतिर्ब्रह्मेति सिद्धम् । “प्रकृतज्ञानाप्र-
 कृतप्रक्रिये” इति । प्रसिद्धापेक्षायां पूर्ववाक्यगतं प्रकृतं सं-
 निहितमप्रसिद्धं तु कल्प्यं न प्रकृतम् । अत एवोक्तं कल्प-
 यतइति । संदंशन्यायमाह । “न केवल”मिति । “परस्या-
 पि ब्रह्मणो नामादिप्रतीकत्वव”दिति । कौत्सेयं हि ज्यो-
 तिर्जीवभावेनानुप्रविष्टस्य परमात्मनो विकारो, जीवाभावे
 देहस्य शैत्यात्, जीवतश्चौष्ण्याज्जायते । तस्मात्तत्प्रतीक-

स्योपासनमुपपन्नम् । शेषं निगदव्याख्यातं भाष्यम् ॥

छन्दोभिधानान्नेति चेन्न, तथा चेतो-
र्पणनिगदात्तथाहि दर्शनम् ॥ २५ ॥

पूर्ववाक्यस्य हि ब्रह्मार्थत्वे सिद्धे स्यादेतदेवं, न तु ब्रह्मार्थमपि तु गायत्यर्थम् । 'गायत्री वा इदं सर्वं भूतं यदिदं किं चे'ति गायत्रौ प्रकृत्येदं श्रूयते 'त्रिपादस्यामृतं दिवो'ति । नन्वाकाशस्तस्मिन्नादित्यनेनैव गतार्थमेतत् । तथाहि । तावानस्य मच्चिमेत्यस्यामृचि ब्रह्म चतुष्पादुक्तम् । सैव च तदेतदचाभ्यनूक्तमित्यनेन संगमितार्था ब्रह्मलिङ्गम् । एवं गायत्री वा इदं सर्वमित्यक्षरसंनिवेशमात्रस्य गायत्र्या न सर्वत्व(१)मुपपद्यते । न च भूतपृथिवीशरीरहृदयवाक्प्राणात्मत्वं गायत्र्याः स्वरूपेण संभवति । न च ब्रह्म(२)पुरुषसंबन्धित्वमस्ति गायत्र्याः । तस्माद्गायत्रीद्वारा ब्रह्मण एवोपासना न गायत्र्या इति पूर्वेष्वैव गतार्थत्वादनारम्भणीयमेतत् । न च पूर्वन्यायस्मारणे छत्रसंदर्भ एतावान् युक्तः । अत्रैच्यते । अस्त्यधिकाशङ्का । तथाहि । गायत्रीद्वारा ब्रह्मोपासनेति कोर्थः । गायत्रीविकारोपाधिना ब्रह्मण उपासनेति । न च तदुपाधिनस्तदवच्छिन्नस्य सर्वात्मत्वम्, उपाधेरवच्छेदात् । नहि घटावच्छिन्नं नभोनवच्छिन्नं भवति । तस्मादेस्य सर्वात्मत्वादिकं स्तुत्यर्थं, तद्वरं गायत्र्या

(१) सर्वात्मत्व—पा० १ । ४ ।

(२) न च पञ्चब्रह्म—पा० २ । ४ ।

एवास्तु स्तुतिः कया चित्प्रणाद्या 'वाग्वै गायत्री वाग्वाइदं सर्वं भूतं गायति च त्रायति चे'त्यादि श्रुतिभ्यः । तथा च 'गायत्री वा इदं सर्वं'मित्युपक्रमे गायत्या एव हृदयादिभिर्व्याख्या व्याख्याय च 'सैषा चतुष्पदा षड्विधा गायत्री'त्युपसंहारो गायत्यामेव समञ्जसो भवति । ब्रह्मणि तु सर्वमेतदसमञ्जसमिति यद्वैतद्वेति च ब्रह्मशब्दश्चन्द्रोविषय एव, यथैतां ब्रह्मोपनिषदमित्यत्र वेदोपनिषदुच्यते । तस्माद्गायत्रीचन्द्रोभिधानान्न ब्रह्मविषयमेतदिति प्राप्तम् । एवं प्राप्ते ऽभिधीयते । "न," कुतः, "तथा चेतोर्पणनिगदाद्" गायत्याख्यचन्द्रोद्वारेण गायत्रीरूपविकारानुगते ब्रह्मणि चेतोर्पणं चित्तसमाधानमनेन ब्राह्मणवाक्येन निगद्यते । एतदुक्तं भवति । न गायत्री ब्रह्मणो ऽवच्छेदिका, उत्पलस्यैव नीलत्वं, येन तदवच्छिन्नमन्यत्र न स्यादवच्छेदविरहात् । किं तु यदेव तद्ब्रह्म सर्वात्मकं सर्वकारणं तत्स्वरूपेणाशक्योपदेशमिति तद्विकारगायत्रीद्वारेणोपलक्ष्यते । गायत्याः सर्वचन्द्रो व्याप्त्या च सवनत्रयव्याप्त्या च द्विजातिद्वितीयजन्मजननीतया च श्रुतेर्विकारेषु मध्ये प्राधान्येन द्वारत्वोपपत्तेः । न चात्रो(१)पलक्षणाभावेन नोपलक्ष्यं प्रतीयते, नहि कुण्डलेनोपलक्षितं कण्डरूपं कुण्डलवियोगे ऽपि पश्चात्प्रतीयमानमप्रतीयमानं भवति । तद्रूपप्रत्यायनमात्रोपयोगित्वादुपलक्षणानामनवच्छेदकत्वात् । तदेवं गायत्रीशब्दस्य मुख्यार्थत्वे गायत्या ब्रह्मोपलक्ष्यतइत्युक्तं, संप्रति तु गायत्रीशब्दः संख्यासा-

मान्वाङ्गैण्या वृत्त्या ब्रह्मण्येव वर्ततइति दर्शयति । “अपर
 आचे”ति । तथाहि, षडश्रैः पादैर्यथा गायत्री चतुष्पादा,
 एवं ब्रह्मापि चतुष्पाद् । सर्वाणि हि भूतानि स्यावरजङ्ग-
 मान्यस्यैकः पादः । दिवि द्योतनवति चैतन्यरूपे स्वात्म-
 नोति यावत्, त्रयः पादाः । अथवा दिव्याकाशे त्रयः पा-
 दाः । तथाहि श्रुतिः । ‘इदं वाव तद्योयं बहिर्द्वा पुरुषा-
 दाकाशस्तद्वि तस्य जागरितस्थानं जाग्रत्खल्वयं बाह्यान् प-
 दार्थान् वेद तथा ऽयं वाव स योयमन्तःपुरुष आकाशः’
 शरीरमध्यइत्यर्थः, ‘तद्वि तस्य स्वप्नस्थानं तथा ऽयं वाव स यो-
 यमन्तर्हृदय आकाशः’ हृदयपुण्डरीक इत्यर्थः, तद्वि तस्य
 सुषुप्तिस्थानम् । तदेतन्त्रिपादस्यामृतं दिवीत्युक्तम् । तदेवं
 चतुष्पात्त्वसामान्याङ्गायत्रीशब्देन ब्रह्मोच्यते इति । “अस्मि-
 न्पक्षे ब्रह्मैवाभिहित”मिति । ब्रह्मपरत्वादभिहितमित्युक्तम् ।

“षड्विधे”ति । भूतपृथिवीशरीरहृदयवाक्प्राणा इति षट्
 प्रकारा गायत्र्याख्यस्य ब्रह्मणः श्रूयन्ते । “पञ्च ब्रह्मपुरुषा
 इति च हृदयसुषुषु ब्रह्मपुरुषश्रुतिर्ब्रह्मसंबन्धितायां विव-
 क्षिनायां संभवति” । अस्यार्थः । हृदयस्यास्य खलु पञ्च
 सुषुषुः, (१) पञ्च क्लिद्राणि । तानि च देवैः प्राणादिभिः (२)
 रक्ष्यमाणानि स्वर्गप्राप्तिद्वाराणीति देवसुषुषुः । तथाहि, हृदय-
 स्य यत्प्राङ्मुखं क्लिद्रं तन्स्थो यो वायुः स प्राणस्तेन हि प्रायः

(१) पञ्चदेवसुषुषुः—पा० ३ । ४ ।

(२) प्राणादित्यादिभिः—पा० २ । ४ ।

णकाले (३) संचरते स्वर्गलोकं, स एव चक्षुः स एवादित्य इत्यर्थः । 'आदित्यो ह वै बाह्यः प्राण' इति श्रुतेः । अथ यो ऽस्य दक्षिणः सुषिस्तस्थो वायुविशेषो व्यानः । तत्संबद्धं श्रोत्रं तच्चन्द्रमाः । 'श्रोत्रेण दृष्टा दिग्दृष्टमाश्वे'ति श्रुतेः । अथ यो ऽस्य प्रत्यङ्मुखः सुषिस्तस्थो वायुविशेषो ऽपानस्स च वाक् तत्संबन्धाद्, वाक् चाग्निरिति । 'वाग्वा अग्नि'रिति श्रुतेः । अथ यो ऽस्योदङ्मुखस्तुषिस्तस्थो वायुविशेषस्स समानः, तत्संबद्धं मनः, तत्पर्जन्यो देवता । अथ यो ऽस्योर्ध्वस्तुषिस्तस्थो वायुविशेषस्स उदानः । पादतलादारभ्योर्ध्वं नयनात्स वायुस्तदाधारश्चाकाशो देवता । ते वा एते पञ्च सुषयः । तत्संबद्धाः पञ्च हार्दस्य ब्रह्मणः पुरुषा न गायत्र्यामक्षरसंनिवेशमात्रे संभवन्ति, किं तु ब्रह्मण्येवेति ॥

"यथा लोके" इति । यदाधारत्वं मुख्यं दिवस्तदा कथं चिन्मर्यादा व्याख्येया । यो हि श्येनो वृक्षाग्रे वस्तुतो ऽस्ति स च ततः परतोप्यस्त्येव । अर्वागभागातिरिक्तमध्यपरभागस्थस्य तस्यैव वृक्षात्परतो ऽवस्थानात् । एवं च बाह्यद्युभागातिरिक्तशरीरहार्दद्युभागस्थस्य ब्रह्मणो बाह्याद् द्युभागात् परतो ऽवस्थानमुपपन्नम् । यदा तु मर्यादैव मुख्यतया प्राधान्येन विवक्षिता तदा लक्षणया ऽऽधारत्वं व्याख्येयम् । यथा गङ्गायां घोष इत्यत्र सामीप्यादिति । तदिदमुक्तम् "अपर आश्वे"ति । अत एव दिवः परमपीत्युक्तम् ॥

प्राणस्तथानुगमात् ॥ २८ ॥

अनेकलिङ्गसंदोहे बलवत्कस्य किं भवेत् ।

लिङ्गिनो लिङ्गमित्यत्र चिन्त्यते प्रागचिन्तितम् ॥

मुख्यप्राणजीवदेवताब्रह्माणामनेकेषां लिङ्गानि (१) ब्रह्मनि संभवन्ते, तत्कतमदत्रलिङ्गं, लिङ्गाभासं च कतमदित्यत्र विचार्यते । न चायमर्थो ऽत एव प्राण इत्यत्र विचारितः । स्यादेतत् । हिततमपुरुषार्थसिद्धस्य निखिलभ्रूणहत्यादिपापापरामर्शस्य प्रज्ञात्मत्वं चानन्दादिप्रच न मुख्ये प्राणे संभवन्ति । तथैष साधु कर्म कारयति, एष लोकाधिपतिरित्याद्यपि । जीवे तु प्रज्ञात्मत्वं कथं चिद्भवेदितरेषां त्वसंभवः । वक्तृत्वं च वाक्करणव्यापारवत्त्वं (२) यद्यपि परमात्मनि स्वरूपेण न संभवति तथाप्यनन्यथासिद्धवज्जब्रह्मलिङ्गविरोधाज्जीवद्वारेण ब्रह्माण्येव कथं चिद्वाख्येयम्, जीवस्य ब्रह्मणो ऽभेदात् । तथा च अतिः । 'यद्वाचानभ्युदितं येन वागभ्युद्यते तदेव ब्रह्म त्वं विद्ही'ति वाग्वदनस्य ब्रह्म कारणमित्याह । शरीरधारणमपि यद्यपि मुख्यप्राणस्यैव तथापि प्राणव्यापारस्यपरमात्मायत्तत्त्वात्परमात्मन एव । यद्यपि चात्रेन्द्रदेवताया विग्रहवत्या लिङ्गमस्ति, तथाचि, इन्द्रधामगतं प्रतर्दनं प्रतीन्द्र उवाच । मामेव विजानीहीत्युपक्रम्य, प्राणो ऽस्मि प्रज्ञात्मेत्यात्मनि प्राणशब्दमुच्चचार ।

(१) लिङ्गानीह—पा० ३ । ४ ।

(२) व्यापारकर्तृत्वं—पा० ३ । ४ ।

प्रज्ञात्मत्वं चास्थोपपद्यते, देवतानामप्रतिदत्तज्ञानशक्तित्वात् ।
सामर्थ्यातिशयाच्चेन्द्रस्य द्दिततमपुरुषार्थहेतुत्वमपि । मनुष्या-
धिकारत्वाच्छास्त्रस्य देवान्प्रत्यप्रवृत्तेर्भ्रूणहत्यादिपापापरामर्श-
स्थोपपत्तेः । लोकाधिपत्यं चेन्द्रस्य लोकपालत्वात् । आन-
न्दादिरूपत्वं च स्वर्गस्यैवानन्दत्वात् । 'आभूतसंज्ञवं स्था-
नममृतत्वं हि भाष्यत'इति स्मृतेश्चामृतत्वमिन्द्रस्य । त्वाष्ट्र-
महनमित्याद्या च विग्रहवत्त्वेन स्तुतिस्तत्रैवोपपद्यते । त-
थापि परमपुरुषार्थस्यापवर्गस्य परब्रह्मज्ञानादन्यतो ऽनवा-
प्तेः परमानन्दरूपस्य मुख्यस्यामृतत्वस्याजरत्वस्य च ब्रह्म-
रूपाव्यभिचारादध्यात्मसंबन्धभूम्नश्च पराचोन्द्रे ऽनुपपत्तेः इ-
न्द्रस्य देवताया आत्मनि प्रतिबुद्धस्य चरमदेहस्य वाम-
देवस्यैव प्रारब्धविपाककर्माश्रयमात्रं भोगेन क्षपयतो ब्रह्मण
एव सर्वमेतत्कल्पतइति विग्रहवदिन्द्रजीवप्राणवायुपरित्यागे-
न ब्रह्मैवात्र प्राणशब्दं प्रतीयतइति पूर्वपक्षाभावादनारभ्यमे-
तदिति ॥ अत्रोच्यते । 'यो वै प्राणः सा प्रज्ञा या वा प्रज्ञा
स प्राणः सच्च ह्येतावस्मिन् शरीरे वसतः सच्चोत्क्रामत' इ-
ति यस्यैव प्राणस्य प्रज्ञात्मन उपास्यत्वमुक्तं तस्यैव प्राणस्य
प्रज्ञात्मना सच्चोत्क्रमणमुच्यते । न च ब्रह्मण्यभेदे द्विवचनं,
न सच्चभावो, न चोत्क्रमणम् । तस्माद्वायुरेव प्राणः । जी-
वश्च प्रज्ञात्मी सच्च प्रवृत्तिनिवृत्त्या भक्त्यैकत्वमनयोरुपचरितं
यो वै प्राण इत्यादिना । आनन्दामराजरापहृतपाप्मत्वाद्य-
श्च ब्रह्मणि प्राणे भविष्यन्ति । तस्माद्यथायोगं त्रय एवा
जोपास्याः । न चैष वाक्यभेदो दोषमावहति । वाक्यार्था-

वगमस्य पदार्थावगमपूर्वकत्वात् । पदार्थानां चोक्तेन मार्गेण स्वातन्त्र्यात् । तस्मादुपास्यभेदादुपासाच्चैविधमिति पूर्वः पक्षः ॥ सिद्धान्तस्तु सत्यं पदार्थावगमोपायो वाक्यार्थावगमो न तु पदार्थावगमपराण्येव पदानि, अपि त्वेकवाक्यार्थावगमपराणि । तमेव त्वेकं वाक्यार्थं पदार्थावगममन्तरेण न शक्नुवन्ति कर्तुमित्यन्तरा तदर्थमेव तमप्यवगमयन्ति, तेन पदानि विशिष्टैकार्थावबोधनस्वरसान्येव बलवद्वाधकोपनिपातान्नानार्थबोधपरतां नीयन्ते । यथाहुः ।

संभवत्येकवाक्यत्वे वाक्यभेदस्य नेष्यते

इति । तेन यथोपांशुयुज्यवाक्ये जामितादोषोपक्रमे तत्प्रतिसमाधानोपसंहारे चैकवाक्यत्वाय प्रजापतिरूपांशुयुष्टव्य इत्यादयो न पृथग्विधयः किं त्वर्थवादा इति निर्णीतं, तथेहापि मामेव विजानीच्चीत्युपक्रम्य प्राणो ऽस्मि प्रज्ञात्मेत्युक्त्वा ऽन्ते स एष प्राण एव प्रज्ञात्मा ऽऽनन्दो ऽजरो ऽमृत इत्युपसंहाराद्ब्रह्मण्येकवाक्यत्वावगतौ सत्यां जीवमुख्यप्राणलिङ्गे अपि तदनुगुणतया नेतव्ये । अन्यथा वाक्यभेदप्रसङ्गात् । यत्पुनर्भेददर्शनं 'सह च्छेता'विति तज्ज्ञानक्रियाशक्तमेदेन बुद्धिप्राणयोः प्रत्यगात्मापाधिभूतयोर्निर्देशः प्रत्यगात्मानमेवोपलक्षयितुम् । अत एवोपलक्ष्यस्य प्रत्यगात्मस्वरूपस्याभेदमुपलक्षणाभेदेनोपलक्षयति । "प्राण एव प्रज्ञात्मे"ति ।

तस्मादनन्यथासिद्धब्रह्मलिङ्गानुसारतः ।

एकवाक्यबलान्प्राणजीवलिङ्गोपपादनम् ॥

इति संग्रहः ॥

“न ब्रह्मवाक्यं भवितुमर्हतीति। नैष संदर्भो ब्रह्मवाक्य-
मेव भवितुमर्हतीति, किं तु यथायोगं किं चिद्ब्रह्म जीववा-
क्यं, किं चिन्मुखप्राणवाक्यं, किं चिद्ब्रह्मवाक्यमित्यर्थः । “प्र-
ज्ञासाधनप्राणान्तराश्रयत्वा”दिति । प्राणान्तराणीन्द्रियाणि,
तानि हि मुख्ये प्राणे प्रतिष्ठितानि, जीवमुख्यप्राणयोर-
न्यतर(१)इत्युपक्रममात्रम् । “उभा”विति । पूर्वपक्षतत्त्वम् ।
ब्रह्म तु ध्रुवम् । “न ब्रह्मे”ति । न ब्रह्मैवेत्यर्थः । “द-
शानां भूतमात्राणा”मिति । पञ्च शब्दादयः पञ्च पृथिव्या-
दय इति दश भूत मात्राः । पञ्च बुद्धीन्द्रियाणि पञ्च बु-
द्ध्य इति दश प्रज्ञामात्राः । तदेवं स्वमतेन व्याख्याय प्राचां
वृत्तिकृतां मतेन व्याचष्टे । “अथ वे”ति । पूर्वं प्राणस्यैक-
मुपासनमपरं जीवस्यापरं ब्रह्मण इत्युपासनत्रैविध्येन वाक्य-
भेदप्रसङ्गे दूषणमुक्तम्, इह तु ब्रह्मण एकस्यैवोपासात्रयवि-
शिष्टस्य विधानान्न वाक्यभेद इत्यभिमानः प्राचां वृत्तिकृताम् ।
तदेतदालोचनीयं, कथं न वाक्यभेद इति । युक्तं सोमेन
यजेतेत्यादौ सोमादिगुणविशिष्टयागविधानं तद्गुणविशिष्ट-
स्यापूर्वस्य कर्मणोऽप्राप्तस्य विधिविषयत्वात् । इह तु सि-
द्धरूपं ब्रह्म न विधिविषयो भवितुमर्हति । अभावावर्थत्वात् ।
भावार्यस्य विधिविषयत्वनियमाद्, वाक्यान्तरेभ्यश्च ब्रह्मावग-
नेः प्राप्तत्वात् तदनूद्याप्राप्तोपासा भावार्थी विधेयस्तस्य च
भेदाद्विधावृत्तिलक्षणो वाक्यभेदोऽतिस्फुट इति भाष्यकृता

[भामती]

[१६१]

[अ. १ पा. १ सू. ३१]

नेद्वाटितः । स्वव्याख्यानेनैवोक्तप्रायत्वादिति सर्वमवदातम् ॥
इति श्रीवाचस्पतिमिश्रविरचिते भाष्यविभागे भामत्यां प्रथ-
मस्याध्यायस्य प्रथमः पादः ॥

—०००—

अथ द्वितीयं पादमारिषुः पूर्वोक्तमर्थं स्मारयति वक्ष्य-
माणोपयोगितया । “प्रथमे पाद”इति । उत्तरत्र हि ब्रह्म-
णो व्यापित्वनित्यत्वादयः सिद्धवद्देतुतयोपदेक्ष्यन्ते । न चैते
साक्षात्पूर्वमुपपादिता इति हेतुभावेन न शक्या(१) उपदेष्टु-
मिति । अत उक्तम् । “समस्तजगत्कारणस्ये”ति । यद्यप्येते
न पूर्वं कण्ठत उक्तास्तथापि ब्रह्मणो जगज्जन्मादिकारण-
त्वोपपादनेनाधिकरणसिद्धान्तन्यायेनोपक्षिप्ता इत्युपपन्नस्तेषा-
मुत्तरत्र हेतुभावेनोपन्यास इत्यर्थः । “अर्थान्तरप्रसिद्धानां
चे”ति । यत्रार्थान्तरप्रसिद्धा एवाकाशप्राणज्योतिरादयो ब्र-
ह्मणि व्याख्यायन्ते तदव्यभिचारिलिङ्गश्रवणात् तत्र कैव क-
था मनोमयादीनामर्थान्तरे प्रसिद्धानां पदानां ब्रह्मगोचर-
त्वनिर्णयं प्रतीत्यभिप्रायः । पूर्वपक्षाभिप्रायं त्वग्रे दर्शयि-
ष्यामः ।

सर्वत्र प्रसिद्धोपदेशात् ॥ १ ॥

“इदमाम्नायते । सर्वं खल्विदं ब्रह्म” । कुतः “तज्जला-
नि”ति । यतस्तस्माद्ब्रह्मणो जायतइति तज्जम् । तस्मिंश्च
लीयतइति तक्षम् । तस्मिंश्चानिति स्थितिकाले चेष्टतइति

(१) इति कथं हेतु भावेन शक्या—पा० १ । ३ ।

तदन् जगत्तस्मात्सर्वं खल्विदं जगद्ब्रह्म । अतः कः कस्मि-
 न् रज्यते कश्च कं द्वेष्टीति रागद्वेषरहितः शान्तः सन्नुपा-
 सीत । “अथ खलु क्रतुमयः पुरुषो यथाक्रतुरस्मिन्लोके
 पुरुषो भवति तथेतः प्रेत्य भवति स क्रतुं कुर्वति मनोमयः
 प्राणशरीर इत्यादि । तत्र संशयः । किमिह मनोमयत्वादि-
 भिर्धर्मैः शरीर आत्मोपास्यत्वेनोपदिश्यते आर्चोखिद्ब्रह्मेति ।
 किं तावत्प्राप्तं शरीरो” जीव इति । कुतः । क्रतुमित्यादि-
 वाक्येन विहिता क्रतुभावनामनूद्य सर्वमित्यादिवाक्यं श्रमगु-
 णो विधिः । तथा च सर्वं खल्विदं ब्रह्मेति वाक्यं प्रथम-
 पठितमप्यर्थालोचनया परमेव, तदर्थोपजीवित्वात् । एवं च
 संकल्पविधिः प्रथमो निर्विषयः सन्नपर्यवस्यन्विषयापेक्षः स्व-
 यमनिवृत्तो न विध्यन्तरेणोपजीवितुं शक्योऽनुपपादकत्वात् ।
 तस्माच्छान्तागुणविधानात्पूर्वमेव मनोमयः प्राणशरीर इत्या-
 दिभिर्विषयोपनायकैः संबध्यते । मनोमयादि च कार्यकार-
 णसंघातात्मनो जीवात्मन एव निरूढमिति जीवात्मनोपा-
 स्येनोपरक्तोपासना न पश्चाद्ब्रह्मणा संबन्धुमर्हति, उत्पत्तिशि-
 ष्टगुणावरोधात् । न च सर्वं खल्विदमिति वाक्यं ब्रह्मपर-
 मपि तु श्रमहेतुवन्निगदार्यवादः शान्तताविधिपरः, श्रूर्पेण-
 जुहोति तेन ह्यन्नं क्रियतइतिवत् । न चान्यपरादपि ब्र-
 ह्मापेक्षिततया स्वीक्रियतइति युक्तम् । मनोमयत्वादिभिर्ध-
 र्मैर्जीवे सुप्रसिद्धैर्जीवविषयसमर्पणेनानपेक्षितत्वात् । सर्वक-
 र्मत्वादि च जीवस्य पर्यायेण भविष्यति । एवं चाण्डोयस्त्व-
 मप्युपपन्नम् । परमात्मनस्त्वपरिमेयस्य तदनपत्तिः । प्रथ-

मावगतेन चाणीयस्त्वेन ज्यायस्त्वं तदनुगुणतया व्याख्येयम् ।
 व्याख्यातं च भाष्यकृता । एवं कर्मकर्तृव्यपदेशः सप्तमी-
 प्रथमान्तता चाभेदेऽपि जीवात्मनि कथं चिद्भेदोपचारेण राक्षोः
 शिर इतिवद् द्रष्टव्या । एतद्ब्रह्मेति च जीवविषयं जीवस्यापि
 देहादिबंधणत्वेन ब्रह्मत्वात् । एवं सत्यसंकल्पादयो ऽपि
 परमात्मवर्तिनो जीवे ऽपि संभवन्ति, तदव्यतिरेकात् । त-
 स्माज्जीव एवोपास्यत्वेन विवक्षितो, न परमात्मेति प्राप्तम् ।
 एवं प्राप्ते ऽभिधीयते ।

समासः सर्वनामार्थः संनिष्कृष्टमपेक्षते ।

तद्वितार्थो ऽपि सामान्यं नापेक्षया निवर्तकः ॥

तस्मादपेक्षितं ब्रह्म ग्राह्यमन्यपरादपि ।

तथा च सत्यसंकल्पप्रभृतोनां यथार्थता ॥

भवेदेतदेवं यदि प्राणशरीर इत्यादीनां साक्षाज्जीववाच-
 कत्वं भवेत् । न त्वेतदस्ति । तथाहि । प्राणः शरीरमस्येति
 सर्वनामार्थो बङ्गव्रीहिः संनिद्धितं च सर्वनामार्थं संप्राप्य त-
 दभिधानं पर्यवस्येत् । तत्र मनोमयपदं पर्यवसिताभिधानं
 तदभिधानपर्यवसानायत्नं, तदेव तु मनोविकारो वा मनःप्र-
 चुरं वा किमर्थमित्यद्यापि न विज्ञायते । तद्येनैष (१) शब्दः
 समवेतार्थो भवति स समासार्थः । न चैष जीवएव समवेतार्थो
 न ब्रह्मणोति, तस्याप्राणो ह्यमना इत्यादिभिस्तद्विरुद्धप्रति-
 पादनादिति युक्तम् । तस्यापि सर्वविकारकारणतया वि-
 काराणां च स्वकारणादभेदात्तेषां च मनोमयतया ब्रह्मण-

स्तत्कारणस्य मनोमयत्वोपपत्तेः ॥ स्यादेतत् । जीवस्य सा-
 खान्मनोमयत्वादयो ब्रह्माणसु तद्वारा, तत्र प्रथमं द्वारस्य
 बुद्धिस्थित्वात्तदेवोपास्यमस्तु, न पुनर्जघन्यं ब्रह्म, ब्रह्मलिङ्गानि
 च जीवस्य ब्रह्माणो ऽभेदाज्जीवेऽप्युपपत्स्यन्ते । तदेतदत्र सं-
 प्रधार्यम् । किं ब्रह्मलिङ्गैर्जीवानां तदभिन्नानामस्तु तद्व-
 त्ता, तथा च जीवस्य मनोमयत्वादिभिः प्रथममवगमात्तस्यै-
 वोपास्यत्वम्, उत न जीवस्य ब्रह्मलिङ्गवत्ता तदभिन्नस्यापि,
 जीवलिङ्गैस्तु ब्रह्म तद्वत्, तथा च ब्रह्मलिङ्गानां दर्शनात् तेषां
 च जीवे ऽनुपपत्तेर्ब्रह्मैवोपास्यमिति । वयं तु पश्यामः ।

समारोप्यस्य रूपेण विषयो रूपवान् भवेत् ।

विषयस्य तु रूपेण समारोप्यं न रूपवत् ॥

समारोपितस्य हि रूपेण भुजङ्गस्य भीषणत्वादिना रज्जु
 रूपवती, न तु रज्जुरुूपेणाभिगम्य(१)त्वादिना भुजङ्गे रू-
 पवान् । तदा भुजङ्गस्यैवाभावात्किं रूपवत् । भुजङ्गद-
 श्यायां तु न नास्ति वास्तवी रज्जुः । तदिह समारोपितजी-
 वरूपेण वस्तुसद्ब्रह्म रूपवद्यज्यते, न तु ब्रह्मरूपैर्नित्यत्वादि-
 भिर्जीवस्तद्दान् भवितुमर्हति, तस्य तदानीमसंभवात् । त-
 स्मद्ब्रह्मलिङ्गदर्शनाज्जीवे च तदसंभवाद्ब्रह्मैवोपास्यं न जीव
 इति सिद्धम् । एतदुपलक्षणाय च सर्वं खल्विदं ब्रह्मेति
 वाक्यमुपन्यस्तमिति । “यद्यप्यपौरुषेय”इति । शास्त्रयोनित्वे-
 षीश्वरस्य पूर्वपर्वसष्टिरचितसंदर्भापेक्षरचनत्वेनास्वातन्त्र्यादपौरु-
 षेयत्वाभिधानं, तथा चास्वातन्त्र्येण विवक्षा नास्तीत्युक्त-

म् । परिग्रहपरित्यागौ चोपादानानुपादाने उक्ते, न त्वपादेय-
त्वमेव । अन्यथोद्देश्यतया ऽनुपादेयस्य ग्रहादेरविवक्षितत्वेन
चमसादावपि संमार्गप्रसङ्गात् । तस्मादनुपादेयत्वे ऽपि ग्रह
उद्देश्यतया परिगृहीतो विवक्षितः । तद्गतं त्वेकत्वमवच्छेद-
कत्वेन वर्जितमविवक्षितम् । इच्छानिच्छे च भक्तितः । त-
दिदमुक्तं, 'वेदवाक्यतात्पर्यातात्पर्याभ्यामवगम्येते" इति । य-
त्परं वेदवाक्यं तत्तेनोपात्तं विवक्षितम्, अतन्परेण चानुपा-
त्तमविवक्षितमित्यर्थः ॥

स्थादेतत् । यथा सत्यसंकल्पादयो ब्रह्मण्युपपद्यन्ते । एवं
शरीरे ऽप्युपपत्स्यन्ते, शरीरस्य ब्रह्मणो ऽभेदात् । शरीरगु-
णाइव मनोमयत्वादयो ब्रह्मणीत्यत आह सूत्रकारः ।

अनुपपत्तेस्तु न शरीरः ॥ ३ ॥

यत्तद्वोचाम समारोप्यधर्माः समारोपविषये संभवन्ति,
न तु विषयधर्मास्समारोप्यइति । तस्येत उन्थानम् । अ-
त्राह चोदकः । "कः पुनरयं शरीरो नामे"ति । न
तावद्भेदप्रतिषेधाद्भेदव्यपदेशाच्च भेदाभेदावेकत्र भाविकौ(१)
भवितुमर्हतो विरोधादित्युक्तम् । तस्मादेकमिह तात्त्विक-
मतात्त्विकं चेतदत् । तत्र पौर्वापर्येणाद्वैतप्रतिपादनपरत्वाद्भे-
दान्तानां द्वैतग्राहिणश्च मानान्तरस्याभावात्तद्वाधनाच्च, ते-
नाद्वैतमेव परमार्थः । तथा चानुपपत्तेस्वित्याद्यसङ्गतार्थमि-
त्यर्थः । परिहरति । 'सत्यमेवमेतत्, पर एवात्मा देहेन्द्रिय-

मनोबहुपाधिभिरवच्छिद्यमानो बालैः शरीर इत्युपचर्यते” ।
 अनाद्यविद्याविच्छेदलब्धजीवभावः पर एवात्मा स्वतो भेदेना-
 वभासते । तादृशां च जीवानामविद्याः न तु निरूपाधि-
 नो ब्रह्मणः । न चाविद्यायां सत्यां जीवात्मविभागः, सति च
 जीवात्मविभागे तदाश्रया ऽविद्येत्यन्योन्याश्रयमिति सांप्रत-
 म् । अनादित्वेन जीवाविद्ययोर्बीजाङ्गुरवदनवक्त्रैरयोगात् ।
 न च सर्वज्ञस्य सर्वशक्तेश्च स्वतः कुतो ऽकस्मात्संसारिता, यो
 हि परतन्त्रः सो ऽन्येन बन्धनागारे प्रवेश्येत, न तु स्व-
 तन्त्र, इति वाच्यम् । न हि तद्भागस्य जीवस्य संप्रतितनो ब-
 न्धनागारप्रवेशिता येनानुयुज्येत, किं त्वियमनादिः पूर्वपूर्-
 वकर्माविद्यासंस्कारनिबन्धना नानुयोगमर्हति । न चैतावता
 ईश्वरस्यानोशता । न ह्युपकरणाद्यपेक्षिता कर्तुः स्वातन्त्र्यं
 विहन्ति । तस्माद्यत्किं चिदेतदपीति ॥

विशेषादिति वक्तव्ये वैशेष्याभिधानमात्यन्तिकं विशेषं प्र-
 तिपादयितुम् । तथाच्चाविद्याकल्पितः सुखादिसंभोगो ऽवि-
 द्यात्मन एव जीवस्य युज्यते । न तु निर्मृष्टनिखिलावि-
 द्यातद्वासनस्य शुद्धबुद्धमुक्तस्वभावस्य परमात्मन इत्यर्थः ।
 शेषमतिरोद्धितार्थम् ॥

अत्ता चराचरग्रहणात् ॥९॥

“कठवल्लीषु पद्यते ।

‘यस्य ब्रह्म च क्षत्रं चोभे भवत ओदनः ।

मृत्युर्यस्योपसेचनं क इत्या वेद यच स’ इति ॥

अत्र चादनीयौदनोपसेचनद्वयितः कश्चिदत्ता प्रतीयते” ।
 अतृत्वं च भोक्तृता वा संचर्तृता वा स्यात् । न च प्रस्तु-
 तस्य परमात्मनो भोक्तृतास्ति । ‘अनश्नन्नन्यो ऽभिचाकशी-
 ति’ इति श्रुत्या भोक्तृताप्रतिषेधात् । जीवात्मनश्च भोक्तृ-
 ताविधानात् ‘तयोरन्यः पिप्पलं स्वादत्तो’ति । तद्यदि भो-
 क्तृत्वमत्तृत्वं ततो मुक्तसंशयं जीवात्मैव प्रतिपत्तव्यः । ब्र-
 ह्मश्चादि चास्य कार्यकारणसंघातो भोगायतनतया वा
 साक्षाद्वा संभवति भोग्यम् । अथ तु संचर्तृता भोक्तृता
 तत्त्वध्याणामग्निजीवपरमात्मनां प्रश्नोपन्यासोपलब्धेः संचर्तृ-
 त्वस्याविशेषाद्भवति संशयः । किमत्ता ऽग्निराहो जीव उता-
 हो परमात्मेति । अत्रौदनस्य भोग्यत्वेन लोके प्रसिद्धेर्भोक्तृ-
 त्वमेव प्रथमं बुद्धौ विपरिवर्तते, चरमं तु संचर्तृत्वमिति भो-
 क्तैवात्ता । तथा च जीव एव । ‘न जायते म्रियते’ इति च
 तस्यैव स्तुतिः । संचारकाले ऽपि संस्कारमात्रेण तस्यावस्था-
 नात् । दुर्ज्ञानत्वं च तस्य दृढतात्वात् । तस्माज्जीव एवात्ते-
 होपास्यतइति प्राप्तम् । यदि तु संचर्तृत्वमत्तृत्वं तथाप्य-
 ग्निरत्ता । ‘अग्निरन्नाद’ इति श्रुतिप्रसिद्धिभ्याम् । एवं प्राप्ते
 ऽभिधीयते । अत्तात्र परमात्मा, कुतः, चराचरग्रहणात् । ‘उ-
 भे यस्यौदन’ इति ‘मृत्युर्यस्योपसेचन’मिति च श्रूयते । त-
 च यदि जीवस्य भोगायतनतया तत्साधनतया च कार्य-
 कारणसंघातः स्थितो, न तर्ह्यौदनः । नद्यौदनो भोगाय-
 तनं, नापि भोगसाधन,मपि तु भोग्यः । न च भोगायत-
 नस्य भोगसाधनस्य वा भोग्यत्वं मुख्यम् । न चात्र मृत्य-

रूपसेचनतया कल्प्यते (१) । न च जीवस्य कार्यकरणसंघातो ब्रह्मक्षत्रादिरूपो भक्ष्यः, कस्य चित् क्रूरसत्त्वस्य व्याघ्रादेः कश्चिद्भवेत्, न तु सर्वः सर्वस्य जीवस्य । तेन ब्रह्मक्षत्रविषयमपि जीवस्यात्तृत्वं न व्याप्नोति (२) किमङ्ग पुनर्मृत्यूपसेचनप्राप्तं चराचरम् । न चौदनपदात् प्रथमावगतभोग्यत्वानुरोधेन यथासंभवमत्तृत्वं योज्यतइति युक्तम् । नञ्चौदनपदं श्रुत्या भोग्यत्वमाह, किं तु लक्षणया । न च लाक्ष्णिकभोग्यत्वानुरोधेन 'मृत्युर्यस्योपसेचन'मिति च 'ब्रह्मक्षत्रं चे'ति च श्रुती संकोचमर्हतः । न च ब्रह्मक्षत्रे एवात्र विवक्षिते । मृत्यूपसेचनेन प्राणभृन्मात्रोपस्थापनात् । प्राणिषु प्रधानत्वेन च ब्रह्मक्षत्रोपन्यासस्योपपत्तेः । अन्यनिवृत्तेरभाब्दत्वात्, अनर्थत्वाच्च । तथा च चराचरसंचर्तृत्वं परमात्मन एव, नाग्नेर्नापि जीवस्य । तथा च 'न जायते म्रियते वा विपश्चिदिति ब्रह्मणः प्रकृतस्य न हानं भविष्यति । 'क इत्या वेद यत्र स' इति च दुर्ज्ञानत्वमुपपत्स्यते । जीवस्य तु सर्वलोकप्रसिद्धस्य न दुर्ज्ञानता । तस्मादत्ता परमात्मैवेति सिद्धम् ॥

गुहां प्रविष्टावात्मानौ हि तद्-

र्शनात् ॥ १० ॥

संशयमाह । "तत्रे"ति । पूर्वपक्षे प्रयोजनमाह । "यदि

(१) कल्पते—पा० २ । ३ ।

(२) प्राप्नोति—पा० १ ।

[भामती]

[१६८] [अ.१ पा.२ सू.११]

बुद्धिजीवा"विति । सिद्धान्ते प्रयोजनमाह । "अथ जीवपरमात्माना"विति । औत्सर्गिकस्य मुख्यताबलात् पूर्वसिद्धान्तपक्षसंभवेन पक्षान्तरं कर्णयिष्यतइति मन्वानः संशयमाक्षिपति । "अत्राह" । आक्षेपेति । कर्तं सत्यमवश्यंभावीति यावत् । समाधत्ते । "अत्रोच्यत"इति । आध्यात्मिकाधिकारादन्यौ तावत्यातारावश्यकौ कल्पयितुम् । तद्विद् बुद्धेरचैतन्येन परमात्मनश्च भोक्तृत्वनिषेधेन जीवात्मैवैकः पाता परिशिष्यतइति सृष्टीरुपदधातीतिवद्विवचनानुरोधादपिबत्संख्यतां स्वार्थस्य पिबच्छब्दो लक्षयन् स्वार्थमजहन्नितरेतरयुक्तपिबदपिबत्परो भवतीत्यर्थः । अस्तु वा मुख्य एव, तथापि न दोष इत्याह । "यद्दे"ति । स्वातन्त्र्यलक्षणं हि कर्तृत्वं तच्च पातुरिव पाययितुरप्यस्तीति सोऽपि कर्ता । अत एव चाहुः । 'यः कारयति स करोत्येवे'ति । एवं करणस्यापि स्वातन्त्र्यविवक्षया कथं चित्कर्तृत्वं, यथा काष्ठानि पचन्तीति । तस्मान्मुख्यत्वे ऽप्यविरोध इति । तदेवं संशयं समाधाय पूर्वपक्षं गृह्णाति । "बुद्धिचे-
त्रज्ञा"विति ।

नियताधारता बुद्धिजीवसंभविनी नहि ।

ल्लोशात्कल्पयितुं युक्ता सर्वगे परमात्मनि ॥

न च पिबन्तावितिवत्प्रविष्टपदमपि लाक्षणिकं युक्तं सति मुख्यार्थत्वे लाक्षणिकार्थत्वायोगात् । बुद्धिजीवयोश्च गुहाप्रवेशोपपत्तेः । अपि च सुकृतस्य लोक इति सुकृतलोकव्यवस्थानेन कर्मगोचरानतिक्रम उक्तः । बुद्धिजीवौ च

[अ. १ पा. २ सू. ११] [१७०] [भासती]

कर्ममोचरमनतिक्रान्तौ । जीवो हि भोक्तृतया बुद्धिश्च भो-
गसाधनतया धर्मस्य गोचरे स्थितौ, न तु ब्रह्म । तस्या-
मद्रायत्तत्वात् । किं च क्वायातपात्रिति तमःप्रकाशावुक्तौ ।
न च जीवः परमात्मनो ऽभिन्नस्तमः । प्रकाशरूपत्वात् ।
बुद्धिस्तु जडतया तम इति शक्योपदेष्टुम् । तस्माद्बुद्धि-
जीवावत्र (१) कथ्येते । तत्रापि प्रेते विचिकित्सापनुत्तये बु-
द्धेर्भेदेन परलोकी जीवो दर्शनीय इति बुद्धिरुच्यते । एवं
प्राप्ते ऽभिधीयते ।

ऋतपानेन जीवात्मा निश्चितोस्य द्वितीयता ।

ब्रह्मणैव सरूपेण न तु बुद्ध्या विरूपया ॥

प्रथमं सद्वितीयत्वे ब्रह्मणावगते सति ।

गुहाश्रयत्वं चरमं व्याख्येयमविरोधतः ॥

गौः सद्वितीयेत्युक्ते सजातीयेनैव गवान्तरेणावगम्यते, न
तु विजातीयेनाश्वादिना । तदिह चेतनो जीवः सरूपेण चे-
तनान्तरेणैव ब्रह्मणा सद्वितीयः प्रतीयते, न त्वचेतनया वि-
रूपया बुद्ध्या । तदेवमृतं पिबन्तावित्यत्र प्रथममवगते ब्र-
ह्मणि तदनुरोधेन चरमं गुहाश्रयत्वं शालग्रामे हरिरिति-
बुद्ध्याख्येयम् । ब्रह्मं हि गुहाश्रयत्वं ब्रह्मणः श्रुतय आ-
हुः । तदिदमुक्तं तद्दर्शनादिति । तस्य ब्रह्मणो गुहाश्रय-
त्वस्य श्रुतिषु दर्शनादिति । एवं च प्रथमावगतब्रह्मानुरो-
धेन सुकृतलोकवर्तित्वमपि तस्य लक्षणया कृत्रिन्यायेन ग-
मयितव्यम् । क्वायातपत्वमपि जीवस्याविद्याश्रयतया ब्र-

ह्यणश्च शुद्धप्रकाशस्वभावस्य तदनाश्रयतया मन्तव्यम् ।
 इममेव न्यायं द्वा सुपर्णेत्यत्राप्युदाहरणे कृत्वाचिन्तया यो-
 जयति । “एष एव न्याय” इति । अत्रापि किं बुद्धिजीवौ
 उत जीवपरमात्मानाविति संशय्य करणरूपाया(१) बुद्धेरे-
 धांसि पचन्तीतिवत् कर्तृत्वोपचाराद् बुद्धिजीवाविद्(२) पूर्व-
 पक्षयित्वा सिद्धान्तयितव्यम् । सिद्धान्तश्च भाष्यकृता स्फोरि-
 तः । तद्दर्शनादिति च ‘समाने वृत्ते पुरुषो निमग्न’ इत्यत्र
 मन्त्रे । न खलु मुखे कर्तृत्वे संभवति करणे कर्तृत्वोप-
 चारो युक्त इति कृत्वाचिन्तामुद्घाटयति । “अपर आह” ।
 “सत्त्वं” बुद्धिः । शङ्कते । “सत्त्वशब्द” इति । सिद्धान्तार्थं
 ब्राह्मणं व्याचष्टइत्यर्थः । निराकरोति । “तच्चे”ति । “येन
 स्वप्नं पश्यती”ति । येनेति करणमुपदिशति । ततश्च भिन्नं
 कर्तारं क्षेत्रज्ञम् । “यो यं शरीर उपद्रष्टे”ति । अस्तु त-
 र्द्धस्याधिकरणस्य पूर्वपक्ष एव ब्राह्मणार्थः, वचनविरोधे न्या-
 यस्याभासत्वादित्यत आह । “नाप्यस्याधिकरणस्य पूर्वपक्षं
 भजत”इति । एवं हि पूर्वपक्षमस्य भजेत, यदि हि
 क्षेत्रज्ञे संसारिणि पर्यवस्येत् । तस्य तु ब्रह्मरूपतायां पर्य-
 वस्यन्न पूर्वपक्षमपि स्वीकरोतीत्यर्थः । अपि च । “तावेतौ
 सत्त्वक्षेत्रज्ञौ न ह वा एवविदि किं चन रज आध्वंसत”इति ।
 रजो ऽविद्या नाध्वंसनं न संश्लेष(३)मेवविदि करोति(४) ।

(१) रूपाया अपि—पा० २ । ३ ।

(२) जीवाविति—पा० १ । ३ ।

(३) नाश्लेषण—पा० ३ ।

(४) करोतीत्यर्थः—पा० १ । ३ ।

[अ.१ पा.२ सू.१२] [१७२] [भामती]

एतावतैव विद्योपसंहाराज्जीवस्य ब्रह्मात्मतापरतास्य लक्ष्यत-
इत्याह । “तावता चे”ति । चादयति । “कथं पुन”रिति ।
निराकरोति । “उच्यते । नेयं श्रुति”रिति । अनश्नन् जी-
वो ब्रह्माभिचाकृशीतीत्युक्ते शङ्केत, यदि जीवो ब्रह्मात्मा
नाश्नाति, कथं तर्ह्यस्मिन् भोक्तृत्वावगमः, चैतन्यसमाना-
धिकरणं हि भोक्तृत्वमवभासतइति । तन्निरासायाह श्रुतिः
“तयोरन्यः पिप्पलं स्वादन्नो”ति । एतदुक्तं भवति । नेदं
भोक्तृत्वं जीवस्य तत्त्वतो, ऽपि तु बुद्धिसत्त्वं सुखादिरूपप-
रिणतं चितिच्छायापच्योपपन्नचैतन्यमिव भुङ्क्ते, न तु तत्त्वतो
जीवः परमात्मा भुङ्क्ते । तदेतदध्यासभाष्ये कृतव्याख्यानम् ।
तदनेन कृत्वाचिन्तोद्घाटिता ॥

अन्तर उपपत्तेः ॥ १३ ॥

नन्वन्तस्तद्दर्शोपदेशादित्यनेनैवैतद्गतार्थम् । सन्ति खल्व-
त्राप्यमृतत्वादयो (१) ब्रह्मधर्माः प्रतिबिम्बजीवदेवतास्वसंभ-
विनः । तस्माद्ब्रह्मधर्मोपदेशाद्ब्रह्मैवात्र विवक्षितम् । साक्षा-
च्च ब्रह्मशब्दोपादानात् । उच्यते ।

एष “दृश्यतइत्येतत् प्रत्यक्षेर्थे प्रयुज्यते ।

परोक्षं ब्रह्म न तथा प्रतिबिम्बे तु युज्यते ॥

उपक्रमवशात्पूर्वमितरेषां हि वर्णनम् ।

कृतं न्यायेन येनैव स खल्वत्रानुषज्यते(२) ॥

अतं पिबन्तावित्यत्र हि जीवपरमात्मानौ प्रथमावगता-

(१) प्यमृतत्वाभयत्वादयो—पा० ३ ।

(२) नुयुज्यते—पा० १ ।

विति तदनुरोधेन गुह्याप्रवेशादयः पञ्चादवगता व्याख्याताः, तद्वदिह्यपि य एषोक्षणि पुरुषो दृश्यतइति प्रत्यक्षाभिधानात् प्रथममवगते ह्यायापुरुषे तदनुरोधेनामृतत्वाभयत्वादयः स्तुत्या कथं चिद्वाख्येयाः । तत्र चामृतत्वं (१) कतिपयशृणावस्थानाद्, अभयत्वमचेतनत्वात्, पुरुषत्वं पुरुषाकारत्वात्, आत्मत्वं कनीनिकाया आपनात्, (२) ब्रह्मरूपत्वमक्तरूपामृतत्वादियोगात् । एवं वामनीत्वादयोप्यस्य स्तुत्यैव कथं चिन्नेतव्याः । कं च खं चेत्यादि तु वाक्यमग्नीनां नाचार्यवाक्यं नियन्तुमर्हति । आचार्यस्तु ते गतिं वक्तोति च गत्यन्तराभिप्रायं, न तूक्तपरिशिष्टाभिप्रायम् । तस्माच्छायापुरुष एवात्रोपास्य इति पूर्वः पक्षः । संभवमात्रेण तु जीवदेवते उपन्यस्ते, बाधकान्तरोपदर्शनाय चैष दृश्यतइत्यस्यात्राभावात् । अन्तस्तद्धर्मापदेशादित्यनेन निराकृतत्वात् । एवं प्राप्तउच्यते । 'य' 'एष' इति

अनिष्यन्नाभिधाने द्वे सर्वनामपदे सती ।

प्राप्य संनिहितस्यार्थं भवेतामभिधादणी ॥

संनिहिताश्च पुरुषात्मदिशब्दास्ते च न यावत्स्वार्थमभिदधति तावत्सर्वनामभ्यां नार्थतुषोप्यभिधीयतइति कुतस्तदर्थस्यापरोक्षता । पुरुषात्मशब्दै च सर्वनामनिरपेक्षौ स्वरसतो जीवे वा परमात्मनि वा वर्तेते इति । न च तयोश्चक्षुषि प्रत्यक्षदर्शनमिति निरपेक्षपुरुषपदप्रत्यायितार्थान-

(१) तत्रामृतत्वं—पा० १ । ३ । ४ ।

(२) व्यापनात्—पा० १ । ३ ।

रोधेन च एष इति दृश्यतइति च यथासंभवं व्याख्येयम् ।
 व्याख्यातं च (१) सिद्धवदुपादानं शाब्दाद्यपेक्षं विद्वद्विषयं प्र-
 रोचनार्थम् । विदुषः शाब्दत उपलब्धिरेव दृढतया प्रत्यक्ष-
 वदुपचर्यते प्रशंसार्थमित्यर्थः । अपि च । तदेव चरमं प्र-
 यमानुगुणतया नोयते यन्नेतुं शक्यम्, अल्पं च । इह त्व-
 मृतत्वादयो बहवश्चाशक्याश्च नेतुम् । नहि स्वसत्ताशुणा-
 वस्थानमात्रममृतत्वं भवति । तथा सति किं नाम ना-
 मृतं स्यादिति व्यर्थममृतपदम् । भयाभये अपि चेतनधर्मो
 नाचेतने संभवतः । एवं वामनीत्वादयो ऽप्यन्यत्र ब्रह्मणो
 नेतुमशक्याः । प्रत्यक्षव्यपदेशश्चोपपादितः । तदिदमुक्तं 'मुपपत्ते'
 रिति । एतदमृतमभयमेतद्ब्रह्मेत्युक्ते स्यादाशङ्का, ननु सर्व-
 गतस्येश्वरस्य कस्माद्विशेषेण चक्षुरेव स्थानमुपदिश्यतइति, त-
 त्परिहरति श्रुतिः । "तद्यद्यप्यस्मिन् सर्पिर्वोदकं वा सि-
 ष्चति वर्त्मनी एव गच्छती"ति । वर्त्मनी पशुस्थाने । एत-
 दुक्तं भवति । निर्लेपस्येश्वरस्य निर्लेपं चक्षुरेव स्थानमगुरु-
 पमिति । तदिदमुक्तं "तथा परमेश्वरानुरूप"मिति । "संय-
 द्दामादिगुणोपदेशश्च तस्मिन्" ब्रह्मणि "कल्पते" घटते, स-
 मवेतार्थत्वात् । प्रतिबिम्बादिषु त्वसमवेतार्थः । वननीयानि
 संभजनीयानि शोभनीयानि पुण्यफलानि वामानि । संयन्ति
 संगच्छमानानि वामान्यनेनेति संयदामः परमात्मा । त-
 त्कारणत्वात् पुण्यफलोत्पत्तेः । तेन पुण्यफलानि संगच्छ-
 न्ते । स एव पुण्यफलानि वामानि नयति लोकमिति वा-

[अ.१ पा.२ सू.१३] [१७५] [भामती]

मनीः । एष एव भामनीः । भामानि भानानि तानि न-
यति लोकमिति भामनीः । तदुक्तं श्रुत्या । 'तमेव भान्त-
मनुभाति सर्वं तस्य भासा सर्वमिदं विभाति' इति ॥

स्थानादिव्यपदेशाच्च ॥ १४ ॥

आशङ्कोत्तरमिदं सूत्रम् । आशङ्कामाह । कथं पुनरि-
ति । स्थानिनो हि स्थानं महद्दृष्टम् । यथा यादसाम-
ब्धिः । तत्कथमत्यल्पं चक्षुरधिष्ठानं परमात्मनः परमम-
हत इति शङ्कार्थः । परिहरति । "अत्रोच्यत"इति । स्था-
नान्यादयो येषां ते स्थानादयो नामरूपप्रकारास्तेषां व्य-
पदेशात् सर्वगतस्यैकस्थाननियमो नावकल्पते । न तु ना-
नास्थानत्वं नभसइव नानासूचीपाशादिस्थानत्वम् । विशे-
षतस्तु ब्रह्मणस्तानितान्युपासनास्थानानिति तैरस्य युक्तो
व्यपदेशः ॥

अपि च प्रकृतानुसारादपि ब्रह्मैवात्र प्रत्येतव्यं, न तु प्र-
तिबिम्बजोवदेवता इत्याह सूत्रकारः ।

सुखविशिष्टाभिधानादेव च ॥१५॥

एवं खलूपाख्यायते । उपकोसलो (१) च वै कामलायनः
सत्यकामे जाबाले ब्रह्मचर्यमुवास, तस्याचार्यस्य द्वादश व-
र्षाण्यग्नीनुपचचार, स चाचार्यो ऽन्यान् ब्रह्मचारिणः स्वा-
ध्यायं ग्राह्यित्वा समावर्तयामास, तमेवैकमुपकोसलं न स-
मावर्तयति स्म, जायया च तत्समावर्तनायार्थिनोपि तद्वच-

नमवधीर्याचार्यः प्रोषितवान्, ततो ऽतिदूनमानसमग्निपरिच-
रणकुशलमुपकोसलमुपेत्य त्रयो ऽग्नयः करुणापराधीनचेत-
सः अद्धानया ऽस्मै दृढभक्तये समेत्य ब्रह्मविद्यामूचिरे प्रा-
णो ब्रह्म कं ब्रह्म खं ब्रह्मेति, अथोपकोसल उवाच, वि-
जानाम्यहं प्राणो ब्रह्मेति, स हि सूत्रात्मा विभूतिमत्तया
ब्रह्मरूपाविर्भावाद् ब्रह्मेति, किं तु कं च खं च ब्रह्मेत्ये-
तन्न विजानामि, नहि विषयेन्द्रियसंपर्कजं सुखमनित्यं
लोकसिद्धं, (१) खं च भूताकाशमचेतनं ब्रह्म भवितुमर्हति,
अथैनमग््नयः प्रत्युचुः, यद्वाव कं तदेव खं यदेव खं तदेव
कमिति । एवं संभूयोक्त्वा प्रत्येकं च स्वविषयां विद्यामूचुः,
पृथिव्यग्निरन्नमादित्य इत्यादिना, पुनस्तएनं संभूयोचुः, ए-
षा सोम्य तेस्मद्विद्या प्रत्येकमुक्त्वा स्वविषया विद्या, आत्म-
विद्या चास्माभिः (२) संभूय पूर्वमुक्त्वा प्राणो ब्रह्म कं ब्रह्म
खं ब्रह्मेति, आचार्यस्तु ते गतिं वक्त्वा ब्रह्मविद्येयमुक्त्वा-
स्माभिर्गतिमात्रं त्ववशिष्टं नोक्तम्, तत्तु विद्याफलप्राप्तये
जाबालस्तवाचार्यो वक्ष्यतीत्युक्त्वा ऽग््नय उपरेमिरे । एवं व्य-
वस्थिते यद्वाव कं तदेव खं यदेव खं तदेव कमित्येतद्वा-
चष्टे भाष्यकारः । “तत्र खंशब्द”इति । “प्रतीकाभि-
प्रायेणो”ति । आश्रयान्तरप्रत्ययस्याश्रयान्तरे चेषः प्रतीकः ।
यथा ब्रह्मशब्दः परमात्मविषयो नामादिषु क्षिप्यते । इ-
दमेव तद्ब्रह्म ज्ञेयं यन्नामेति । तथेदमेव तद्ब्रह्म यद्भूता-

(१) मनित्यं कं लोकसिद्धं—पा० ४ ।

(२) च याऽस्माभिः—पा० २ । ४ ।

काशमिति प्रतीतिः स्यात् । न चैतत्प्रतीकत्वमिष्टम् (१) ।
 लौकिकस्य सुखस्य साधनपारतन्त्र्यं क्षयिष्णुता चामयस्तेन
 सच्च वर्ततइति सामयं सुखम् । तदेवं व्यतिरेके दोषमु-
 क्तोभयान्वये गुणमाह । “इतरेतरविशेषितौ त्वि”ति । तद-
 र्थयोर्विशेषितत्वाच्छब्दावपि विशेषितानुच्येते । सुखशब्दस-
 मानाधिकरणो हि खंशब्दो भूताकाशमर्थं परित्यज्य ब्र-
 ह्मणि गुणयोगेन वर्तते । तादृशा च खेन सुखं विशि-
 ष्यमाणं (२) सामयाद्वावृत्तं निरामयं भवति । तस्मादुपप-
 न्नमुभयोपादानम् । ब्रह्मशब्दाभ्यासस्य प्रयोजनमाह । “तत्र
 द्वितीय” इति । ब्रह्मपदं कंषदस्यापरि प्रयुज्यमानं शिरः, एवं
 खंपदस्यापि ब्रह्मपदं शिरो ययोः कंखंपदयोस्ते ब्रह्मशि-
 रसी, तयोर्भावो ब्रह्मशिरस्त्वम् । अस्तु प्रस्तुते किमा-
 यातमित्यत आह । “तदेवं वाक्योपक्रम”इति । नन्वग्निभिः
 पूर्वं निर्दिश्यतां ब्रह्म, य एषोक्षणीत्याचार्यवाक्ये ऽपि तदे-
 वानुवर्तनीयमिति तु कुत इत्याह । “आचार्यस्तु ते गतिं
 वक्तोति च गतिमात्राभिधान”मिति । यद्यप्येते भिन्नवक्तृणी
 वाक्ये तथापि पूर्वेण वक्त्रा एकवाक्यतां गमिते, गतिमात्रा-
 भिधानात् । किमुक्तं भवति । तुभ्यं ब्रह्मविद्या ऽस्माभिरु-
 पदिष्टा, तद्विदस्तु गतिर्नोक्ता, तां च किं चिदधिकमाध्येयं
 पूरयित्वा ऽऽचार्यो वक्ष्यतीति । तदनेन पूर्वासंबद्धान्तर-
 विवशा वारितेति । अथैवमग्निभिरुपदिष्टे प्रोषित आचार्यः

(१) न चैतदिष्टम्—पा० ४ ।

(२) विशिष्यमाणं—पा० २ । ३ । ४ ।

कालेनाजगाम, आगतश्च बोध्योपकोशलमुवाच, ब्रह्मविदइव
मे सोम्य (१) मुखं प्रसन्नं भाति, को ऽनु स्वामनुशशासेति,
उपकोशलस्तु द्वीषो भीतश्च को नु मामनुशिष्याद् भगवन्
प्रेषिते त्वयीत्यापाततोपज्ञाय (२) निर्बध्यमानो यथावदग्नी-
भामनुशासनमवोचत्, तदुपश्रुत्य चाचार्यः सचिरं क्लिष्टउप-
कोशले समुपजातदयार्द्रहृदयः प्रत्युवाच, सोम्य किल तु-
भ्यमग्नयो न ब्रह्म साकल्येनावोचन्, तदहं तुभ्यं साकल्ये-
न वक्ष्यामि, यदनुभवमाद्यान्म्याद्यथा पुष्करपलाशत्राप्रे न
स्लिष्यन्तएवमेवंविदि पापं कर्म न स्लिष्यतइति, एवमुक्त-
वत्याचार्यश्चाद्योपकोशलः, ब्रवीतु मे भगवानिति, तस्मै हो-
वाचाचार्योर्चिरादिकां गतिं वक्तुमनाः, यदुक्तमग्निभिः प्राणो
ब्रह्म कं ब्रह्म खं ब्रह्मेति तत्पूरणाय (३) य एषोक्षणि पु-
क्षेण दृश्यते इत्यादि । एतदुक्तं भवति । आचार्येण ये
यत् सुखं ब्रह्माश्विस्थानं संयदामं वामनीभामनीत्येवंगुणकं
प्राणसहितमुपासते ते सर्वे ऽपहृतपाप्मानो ऽन्यत्कर्म कुर्वन्तु
मा वा कार्षुः, अर्चिषमर्चिरभिमानीनां देवतामभिसंभवन्ति
प्रतिपद्यन्ते, अर्चिषो ऽहरहर्देवताम् अङ्गः, आपूर्यमाणपशुम्,
शुक्लपशुदेवताम्, ततः षषमासान् येषु मासेषूत्तरां दिशमेति
सविता, ते षषमासा उत्तरायणं, तद्देवतां प्रतिपद्यन्ते, तेभ्यो
मासेभ्यः संवत्सरदेवताम्, तत आदित्यम्, आदित्याश्चन्द्रम-

(१) 'सोम्य' इति २ । ३ । ४ नास्ति ।

(२) अपज्ञायित्यस्याप न्हृत्येति विवरणं कल्पतरौ ।

(३) तत्परिपूरणाय—पा० ३ । ४ ।

सं. चन्द्रमसो विद्युत्, तत्र स्थितानेतान् पुरुषः कश्चिद्ब्रह्म-
लोकादवतीर्यामानवो ऽमानव्यां दृष्टौ भवो ब्रह्मलोकभव
इति यावत्, स तादृशः पुरुष एतान् सत्यलोकस्थं कार्यं
ब्रह्म गमयति, स एष देवपथो देवैरर्चिरादिभिर्नेत्रभिरुप-
लक्षित इति देवपथः, स एव ब्रह्मणा गन्तव्येनोपलक्षित
इति ब्रह्मपथः, एतेन पथा प्रतिपद्यमानाः सत्यलोकस्थं ब्र-
ह्म इमं मानवं मनोः सर्गं किं भूतमावर्तं जन्मजरामरण-
पौनःपुन्यमावृत्तिस्तत्कर्ता ऽऽवर्तो मानवो लोकस्तं नावर्त-
न्ते । तथा च स्मृतिः ।

‘ब्रह्मणा सद्य ते सर्वे संप्राप्ते प्रतिसंचरे ।

परस्यान्ते कृतात्मानः प्रविशन्ति (१) परं पदम् ॥

तदनेनोपाख्यानव्याख्यानैः

श्रुतोपनिषत्कगत्यभिधाना-

च्च ॥ १६ ॥

इत्यपि क्वचं व्याख्यातम् ॥

अनवस्थितेरसंभवाच्च नेतरः ॥ १७ ॥

य एषोक्षणीति नित्यवत् श्रुतमनित्ये क्वायापुरुषे नावक-
ल्पते । कल्पनागौरवं चास्मिन् पक्षे प्रसज्यतइत्याह । “न
चोपासनाकाल”इति । “तथा विज्ञानात्मनोपी”ति । वि-
ज्ञानात्मनो हि न प्रदेशे उपासना ऽन्यत्र दृष्टचरी, ब्रह्म-

णस्तु तत्र श्रुतपूर्वत्वर्थः । “भीषा” भिया “अस्मा” ब्रह्मणः ।
शेषमतिरोद्धितार्थम् ॥

अन्तर्याम्यधिदेवादिषु तद्धर्मव्य-

पदेशात् ॥१८॥

स्वकर्मोपार्जितं देहं तेनान्यच्च नियच्छति ।

तच्चादिरशरीरस्तु नात्मान्तर्यामितां भजेत् ॥

प्रवृत्तिनिमयलक्षणं हि कार्यं चेतनस्य शरीरेणः स्वशरी-
रेन्द्रियादौ वा शरीरेण वा वास्यादौ दृष्टं नाशरीरस्य ब्र-
ह्मणो भवितुमर्हति । नहि जातु वटाङ्कुरः कुटजबीजा-
ज्जायते । तदनेन जन्माद्यस्य यत इत्येतदप्याक्षिप्तं वेदि-
तव्यम् । तस्मात्परमात्मनः शरीरेन्द्रियादिरहितस्यान्तर्यामि-
त्वाभावात् (१) प्रधानस्य वा पृथिव्याद्यभिमानवत्या देवताया
वा ऽपिमाद्यैश्वर्ययोगिनो योगिनो वा जीवात्मनो वा ऽन्त-
र्यामिता स्यात् । तत्र यद्यपि प्रधानस्यादृष्टत्वाश्रुतत्वामतत्वा-
विज्ञातत्वानि सन्ति, तथापि तस्याचेतनस्य द्रष्टृत्वश्रोत्रत्व-
मन्त्रत्वविज्ञातृत्वानां श्रुतानामभावाद् अनात्मत्वाच्चैष त-
च्चात्मेति श्रुतेरनुपपत्तेर्न प्रधानस्यान्तर्यामिता । यद्यपि पृ-
थिव्याद्यभिमानिनो देवस्यात्मत्वमस्ति, अदृष्टत्वादयश्च सह
द्रष्टृत्वादिभिरुपपद्यन्ते, शरीरेन्द्रियादियोगश्च, पृथिव्येव य-
स्यायतनमग्निर्लोको मनोज्योतिरित्यादिश्रुतेः, तथापि तस्य
प्रतिनियतयमनाद् ‘यः सर्वान् लोकानन्तरो यमयति यः

सर्वाणि भूतान्यन्तरो यमयति' इति श्रुतिविरोधादनुपपत्तेः, योगी तु यद्यपि लोकभूतवशितया सर्वान् लोकान् सर्वाणि च भूतानि नियन्तुमर्हति तत्रतत्रानेकविधदेहेन्द्रियादिनिर्माणेन स एकधा भवति त्रिधा भवतीत्यादिश्रुतिभ्यस्तथापि जगद्भाष्ये प्रकरणादिति वक्ष्यमाणेन न्यायेन विकारविषये विद्यासिद्धानां व्यापाराभावात्सोपि नान्तर्यामी । तस्मात्पारिशेष्याज्जीव एव चेतनो देहेन्द्रियादिमान् द्रष्टृत्वादिसंपन्नः स्वयमदृश्यादिः स्वात्मनि वृत्तिविरोधादमृतस्य देहनाशे ऽप्यनाशात् । अन्यथा ऽऽमुष्मिन्कफलोपभोगाभावेन कृतविप्रणाशाकृताभ्यागमप्रसङ्गात् । य आत्मनि तिष्ठन्निति चाभेदे ऽपि कथं चिद्भेदोपचारात् स भगवः कस्मिन्प्रतिष्ठितः स्वे महिम्नीतिवत् । यमात्मा न वेदेति च स्वात्मनि वृत्तिविरोधाभिप्रायम् । यस्यात्मा शरीरमित्यादि च सर्वं स्वे महिम्नीतिवद्योजनीयं, यदि पुनरात्मनोपि नियन्तुरन्यो नियन्ता भवेद् वेदिता वा ततस्तस्याप्यन्य इत्यनवस्था स्यात् । सर्वलोकभूतनियन्तृत्वं च जीवस्यादृष्टद्वारा । तदुपार्जितौ हि धर्माधर्मौ नियच्छत इत्यनया द्वारा जीवो नियच्छति । एकवचनं च जात्यभिप्रायम् । तस्माज्जीवात्मैवान्तर्यामी, न परमात्मेति । एवं प्राप्ते ऽभिधीयते ।

देहेन्द्रियादिनियमे नास्य देहेन्द्रियान्तरम् ।

तत्कर्मापार्जितं तच्चेत्तदविद्यार्जितं जगत् ॥

श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणेषु तावदत्र भवतः सर्वज्ञस्य सर्वशक्तेः परमेश्वरस्य जगद्योनित्वमवगम्यते । न तत्पृथग्जन-

साधारण्यानुमानाभासेनागमविरोधिना शक्यमपन्धोतुम् ।
 तथा च सर्वं विकारजातं तदविद्याशक्तिपरिणामस्तस्य श-
 रीरेन्द्रियस्थाने वर्ततइति यथायथं पृथिव्यादिदेवतादिकार्य-
 कारणैस्तानेव पृथिव्यादिदेवतादीन् शक्नोति नियन्तुम् । न
 चानवस्था । नहि नियन्त्रन्तरं तेन नियम्यते, किं तु यो
 जीवो नियन्ता लोकसिद्धः स परमात्मैवोपाध्यवच्छेदक-
 क्षिपतभेदस्तथा व्याख्यायतइत्यसंछादावेदितं, तत्कुतो निय-
 न्त्रन्तरं, कुतश्चानवस्था । तथा च नाम्योतोस्ति द्रष्टेत्याद्या
 अपि श्रुतय उपपन्नार्थाः । परमार्थतो ऽन्तर्यामिणो ऽन्यस्य
 जीवात्मनो द्रष्टुरभावात् । अविद्याकक्षिपतजीवपरमात्मभे-
 दाश्रयास्तु ज्ञातृज्ञेयभेदश्रुतयः प्रत्यक्षादीनि प्रमाणानि सं-
 सारानुभवो विधिनिषेधशास्त्राणि च । एवं चाधिदैवादिष्वे-
 कस्त्वैवान्तर्यामिणः प्रत्यभिज्ञानं समञ्जसं भवति, यः सर्वा-
 न् लोकान् यः सर्वाणि भूतानोत्यत्र य इत्येकवचनमुपपद्यते ।
 अमृतत्वं च परमात्मनि समञ्जसं नान्यत्र । य आत्मनि
 तिष्ठन्नित्यादौ चाभेदेपि भेदोपचारकेशो न भविष्यति । त-
 स्मात्परमात्मान्तर्यामी न जीवादिरिति सिद्धम् । पृथिव्या-
 दिस्तनयित्स्वन्तमधिदैवम् । यः सर्वेषु लोकेष्वित्यधिलोकम् ।
 यः सर्वेषु वेदेष्वित्यधिवेदम् । यः सर्वेषु यज्ञेष्वित्यधियज्ञ-
 म् । यः सर्वेषु भूतेष्वित्यधिभूतम् । प्राणाद्यात्मान्तमध्या-
 त्मम् । संज्ञाया अप्रसिद्धत्वादित्युपक्रममात्रं पूर्वः पक्षः ॥

“दर्शनादिक्रियायाः कर्तारि प्रवृत्तिविरोधात्” । कर्तारि
 आत्मनि प्रवृत्तिविरोधादित्यर्थः ॥

अदृश्यत्वादिगुणको धर्मोक्तेः ॥२१॥

“अथ परा यथा तदक्षरमधिगम्यते” । “यत्तददृश्यं”(१)
बुद्धीन्द्रियाविषयः । “अग्राह्यं” कर्मेन्द्रियागोचरः । “अ-
गोचं” कारणरहितम् । “अवर्णं” ब्राह्मणत्वादिहीनम् । न
केवलमिन्द्रियाणामविषयः, इन्द्रियाण्यप्यस्य न सन्तोत्याह ।
“अचक्षुरश्रोत्र”मिति । बुद्धीन्द्रियाण्युपलक्षयति । “अपाणि-
पाद”मिति । कर्मेन्द्रियाणि । “नित्यं विभुं सर्वगतं सु-
खक्षमं” दुर्विज्ञानत्वात् । स्यादेतत् । नित्यं सत्किं परिणा-
मि नित्यं, नेत्याह । “अव्ययं” कूटस्थनित्यमित्यर्थः ।

परिणामो विवर्तो वा सरूपस्योपलभ्यते ।

चिदात्मना तु साहचर्यं जडानां नोपपद्यते ॥

जडं प्रधानमेवातो जगद्योनिः प्रतीयताम् ।

योनिशब्दो निमित्तं चेत् कुतो जीवनिराक्रिया ॥

परिणममानसरूपा एव हि परिणामा इष्टाः । यथोर्ण-
नाभिलालापरिणामा लूतातन्तवस्तत्सरूपाः । तथा विवर्ता
अपि विवर्तमानं सरूपा एव, न विरूपाः । यथा रज्जुवि-
वर्ताधारोरगादयो रज्जुसरूपाः । न जातु, रज्ज्वां कुञ्जर
इति विपर्यस्यन्ति । न च हेमपिण्डपरिणामो भवति लू-
तातन्तुः, तत्कस्य हेतोः, अत्यन्तवैरूप्यात् । तस्मात्प्रधानमेव
जडं जडस्य जगतो योनिरिति युज्यते । स्वविकारानश्रुतइति
तदक्षरम् । यः सर्वज्ञः सर्वविदिति चाक्षरात् परात्परस्या(२)-

(१) यत्तददृश्यं—पा० २ । ३ । एव मन्त्रोप ।

(२) चाक्षरात् परस्या—पा० ३ ।

स्थानम् । 'अक्षरात्परतः पर' इति श्रुतेः । नहि परस्मादात्मनो ऽर्वाग्विकारजातस्य च परस्तात् प्रधानादृते ऽन्यदक्षरं संभवति । अतो यः (१) प्रधानात्परः (२) परमात्मा स सर्ववित्, भूतयोनिस्त्वक्षरं प्रधानमेव तच्च सांख्याभिमतमेवास्तु । अथ तस्याप्रामाणिकत्वान्न तत्र परितुष्यति, अस्तु तर्हि नामरूपबीजशक्तिभूतमव्याकृतं भूतच्छब्दं, प्रधीयते हि तेन विकारजातमिति प्रधानं, तन्मुखं जडमनिर्वाच्यमनिर्वाच्यस्य जडस्य नामरूपप्रपञ्चस्योपादानं युज्यते, साहचर्यात् । न तु चिदात्मा निर्वाच्यो, विरूपो हि सः । अचेतनानामिति भाष्यं साहचर्यप्रतिपादनपरम् । स्यादेतत् । स्मार्तप्रधाननिराकरणेनैवैतदपि निराकृतप्रायं तन्कुतोस्य शङ्केत्यत आह । "अपि च पूर्वाद्वाष्टत्वादी"ति । सति बाधकेस्थानाश्रयणमिह तु बाधकं नास्तीत्यर्थः । तेन तदैहतेत्यादावुपचर्यतां ब्रह्मणो जगद्योनिता ऽविद्याशक्त्याश्रयत्वेन । इह त्वद्विद्याशक्तेरेव जगद्योनित्वसंभवे न द्वारद्वारिभावो युक्त इति प्रधानमेवात्र वाक्ये जगद्योनिरुच्यत इति पूर्वः पक्षः । अथ योनिशब्दे निमित्तकारणपरस्तथापि ब्रह्मैव निमित्तं न तु जीवात्मेति विनिगमनायां न हेतुरस्तीति संशयेन पूर्वः पक्षः । अत्रोच्यते ।

अक्षरस्य जगद्योनिभावमुक्त्वा ह्यनन्तरम् ।

यः सर्वज्ञ इति श्रुत्यां सर्वज्ञस्य स उच्यते ॥

(१) 'य' इति श्रुते तदर्थपरामर्शे 'स' इति च १ । २ । ३ नास्ति ।

(२) परतः परः—पा० २ । ३ ।

तेन निर्देशसामान्यात्मव्यभिचानतः स्फुटम् ।
 अक्षरं सर्वविद्विष्ययोनिर्नाचेतनं भवेत् ॥
 अक्षरात्परत इति श्रुतिस्त्वव्याकृते मता ।
 अश्रुते यत्स्वकार्याणि ततो ऽव्याकृतमक्षरम् ॥
 नेह तिरोहितमिवास्ति किं चित् ॥ यत्तु साद्रूप्याभा-
 वान्न चिदात्मनः परिणामः प्रपञ्च इति । अद्वा
 विवर्तस्तु प्रपञ्चो ऽयं ब्रह्मणो ऽपरिणामिनः ।
 अनादिवासनोद्भूतो न साद्रूप्यमपेक्षते ॥
 न खलु वाच्यसाद्रूप्यनिवन्धन एव सर्वो विभ्रम इति
 नियमनिमित्तमस्ति । आन्तरादपि कामक्रोधभयोन्मादस्व-
 प्रादेर्मानसादपराधा(१)त्साद्रूप्यानपेक्षान्तस्यतस्य विभ्रमस्य
 दर्शनात् । अपि च चेतुमति विभ्रमे तदभावादनुयो-
 गो युज्यते । अनाद्यविद्यावासना(२)प्रवाहपतितस्तु नानुयो-
 गमर्हति । तस्मात्परमात्मविवर्ततया प्रपञ्चस्तद्योनिर्मुजङ्गद-
 व रज्जुविवर्ततया तद्योनिर्न तु तत्परिणामतया । तस्मा-
 त्तद्धर्मसर्ववित्त्वोक्तोर्लिङ्गाद् यत्तदद्रेष्यमित्यत्र ब्रह्मैवोपदिश्य-
 ते ज्ञेयत्वेन, न तु प्रधानं जीवात्मा वोपास्यत्वेनेति सि-
 द्धम् । न केवलं लिङ्गादपि तु परा विद्येति समाख्यान-
 दप्येतदेव प्रतिपत्तव्यमित्याह । “अपि च द्वे विद्ये” इति ।
 लिङ्गान्तरमाह । “कस्मिन् भगव” इति । भोगा भोग्यास्तेभ्यो
 व्यतिरिक्ते भोक्तारि । अवच्छिन्नो हि जीवात्मा भोग्येभ्यो

(१) दपचारा—पा० २ । ३ ।

(२) अनाद्यविद्यातद्वासना—पा० १ । ३ ।

[अ. १ पा. २ सू. २१] [१८६] [भामती]

विषयेभ्यो व्यतिरिक्त इति तज्ज्ञानेन न सर्वं ज्ञातं भवति । समाख्यानंतरमाह । “अपि च स ब्रह्मविद्यां सर्वविद्याप्रतिष्ठा”मिति । “स्रवा ह्येते ऽदृढा यज्ञरूपा अष्टादशे”ति । स्रवन्ते गच्छन्ति अस्थायिन इति स्रवाः । अत एवादृढाः । के ते यज्ञरूपाः । रूप्यन्ते ऽनेनेति रूपं, यज्ञो रूपमुपाधिर्येषां ते यज्ञरूपाः । तत्र षोडशत्विजः । चतु-यजनेनोपाधिना ऋत्विक्शब्दः प्रवृत्त इति यज्ञोपाधय ऋत्विजः । एवं यजमानोपि यज्ञोपाधिरेव । एवं पत्नी, ‘पत्युर्नो यज्ञसंयोग’इति स्मरणात् । तस्मै ऽष्टादश यज्ञरूपा, येष्वृत्विगादिषूक्तं कर्म यज्ञः, यदाश्रयो यज्ञ इत्यर्थः । तच्च कर्मावरं स्वर्गाद्यवरफलत्वात् । अपियन्ति, प्राप्नुवन्ति । “न हि दृष्टान्तदार्यान्तिकयो”रित्युक्ताभिप्रायम् ।

विशेषणभेदव्यपदेशाभ्यां च नेतरौ

॥ २२ ॥

विशेषणं हेतुं व्याचष्टे । “विशिनष्टि ही”ति । शारीरादित्युपलक्षणं, प्रधानादित्यपि द्रष्टव्यम् । भेदव्यपदेशं व्याचष्टे । “तथा प्रधानादपी”ति । स्यादेतत् । किमागमिकं सांख्यभिमतं प्रधानम् । तथा च बह्वसमच्चसं स्यादित्यत आह । “नात्र प्रधानं नाम किं चि”दिति ॥

रूपोपन्यासाच्च ॥ २३ ॥

तदेतत् (१) परमतेनाद्येपसमाधानाभ्यां व्याख्याय स्वमतेन व्याचष्टे । “अन्ये पुनर्मन्यन्त” इति । पुनःशब्दोपि पूर्वस्माद्विशेषं द्योक्त्यञ्जस्येष्टतां सूचयति । जायमानवर्गमध्यपतितस्याग्निमूर्धादिरूपवतः सति जायमानत्वसंभवे नाकस्माञ्जनकत्वकल्पनं युक्तम् । प्रकरणं खल्वेतद्विश्वयोनेः, संनिधिस्य जायमानानां, संनिधेस्य प्रकरणं बलीय इति जायमानपरित्यागेन विश्वयोनेरेव प्रकरणिणो रूपाभिधानमिति चेत् । न । प्रकरणः शरीरेन्द्रियादिरहितस्य विग्रहवत्त्वाविरोधात् । न चैतावता मूर्धादिश्रुतयः प्रकरणविरोधात्स्वार्थत्यागेन सर्वात्मतामात्रपरा इति युक्तम् । श्रुतेरत्यन्तविप्रकृतार्थात्प्रकरणाद्वलीयस्वात् । सिद्धे च प्रकरणिणो ऽसंबन्धे जायमानमध्यपतित्वं जायमानग्रहणे कारणमुपन्यस्तं भाष्यकृता । तस्माद्द्विरप्यगर्भ एव भगवान् प्राणात्मना सर्वभूतान्तरः कार्यो निर्दिश्यतइति साम्प्रतम् । तत्किमिदानीं सूत्रमनवधेयमेव, (२) नेत्याह । “अस्मिन्यश्च” इति प्रकरणात् ।

वैश्वानरः साधारणशब्दविशेषात्

॥ २४ ॥

प्राचीनशालसत्यज्ञेन्द्रद्युम्नजनबुडिलाः समेत्य मोमांसं चक्रुः । “को न आत्मा किं ब्रह्म”ति । आत्मेत्युक्ते जीवात्मनि प्रत्ययो ‘मा भूत् । अत उक्तं किं ब्रह्मेति । ते च मी-

(१) एतत्—पा० १ । ३ ।

(२) सूत्रमवधेयमेव—पा० १ । २ ।

मांसमाना निश्चयमनधिगच्छन्तः कौकेयराजं वैश्वानरविद्या-
 विदमुपसेदुः । उपसद्य चोचुः । “आत्मानमेवेमं वैश्वानरं
 संप्रत्यध्वेषि” स्मरसि “तमेव नो ब्रूहीत्युपक्रम्य द्युद्धर्यवाग्वा-
 काशवारिपृथिवीना”मिति । अयमर्थः । वैश्वानरस्य भगवतो
 द्यौर्“मूर्धा सुतेजाः” “चक्षुर्विश्वरूपः” द्युर्यः, “प्राणो” वायुः,
 “पृथग्वर्त्मात्मा,” पृथग्वर्त्मा यस्य वायोः स पृथग्वर्त्मा, स ए-
 वात्मा स्वभावो यस्य स पृथग्वर्त्मात्मा, “संदेहो” देहस्य म-
 ध्यभागः स आकाशो “बहुलः,” सर्वगतत्वात् “वस्तिरेव रयिः”
 आपः, यतोऽज्ञोन्नमन्नाच्च रयिर्धनं तस्मादापो रयिरुक्ता-
 स्तासां च मूर्त्नीभूतानां वस्तिः स्थानमिति वस्तिरेव रयिरि-
 त्युक्तम् । “पादौ” “पृथिवी” तत्र प्रतिष्ठानात् । तदेवं वै-
 श्वानरवायवेषु द्युद्धर्यांनिलाकाशजलावनिषु मूर्धचक्षुःप्राणसं-
 देहवस्तिपादेष्वैकैकस्मिन् वैश्वानरबुद्ध्या विपरीततयोपासका-
 मां प्राचीनशालादीनां मूर्हपाताचक्षुष्ट(१)प्राणोत्क्रमणदेहशी-
 र्षतावस्तिभेदपादस्त्वथीभावद्रूपणैरुपासनानां निन्दया मूर्धा-
 दिसमस्तभावमुपदिश्यान्नायते । ‘यस्त्वेतमेवं प्रादेशमाचम-
 भिविमान’मिति । स सर्वेषु लोकेषु द्युप्रभृतिषु भूतेषु स्थाव-
 रजङ्गमेषु सर्वेष्व्वात्मसु देहेन्द्रियमनोबुद्धिजीवेष्वन्नमत्ति स-
 र्वसंबन्धिफलमाप्नोतीत्यर्थः । अथास्य (२) वैश्वानरस्य भोक्तु-
 र्भोजनस्याग्निहोत्रतासंपिपादयिषया ऽऽह श्रुतिः । “उर एव
 वेदिः,” वेदिसारूप्यात् । “लोमानि बर्हिः,” आस्तीर्णबर्हिः-

(१) पातान्धत्व—पा० १ । ३ ।

(२) अथास्य वैश्वानरोपासकस्य—पा० १ ।

साहचर्यात् । “हृदयं गार्हपत्यः” । हृदयानन्तरं “मनो
 ऽन्वाहार्यपचनः” । “आस्यमाहवकीयः” । तत्र हि तदर्थं
 ब्रूयते । ननु को न आत्मा किं ब्रह्मेत्युपक्रमे आत्मब्रह्म-
 शब्दयोः परमात्मनि हृदत्वेन तदुपरक्तायां बुद्धौ वैश्वानरा-
 न्यादयः शब्दास्तदनुरोधेन परमात्मन्येव कथं चिन्नेतुं यु-
 ज्यन्ते न तु प्रथमावगतौ ब्रह्मात्मशब्दौ चरमावगतवैश्वा-
 नरादिपदानुरोधेनान्यथयितुं युज्येते । यद्यपि च वाजसने-
 यिनां वैश्वानरविद्योपक्रमे वैश्वानरं च वै भगवान् सम्प्रति
 वेदं तं नो ब्रूहीत्यत्र नात्मब्रह्मशब्दौ स्तस्तथापि तत्समा-
 नार्थं छान्दोग्यवाक्यं तदुपक्रममिति तेन निश्चितार्थेन तद-
 विरोधेन वाजसनेयिवाक्यार्थो निश्चियते । निश्चितार्थेन ह्य-
 निश्चितार्थं व्यवस्थाप्यते, नानिश्चितार्थेन निश्चितार्थम् । क-
 र्मवच्च ब्रह्मापि सर्वशाखाप्रत्ययमेकमेव । न च द्यमूर्द्धत्वादि-
 कां जाठरभूताग्निदेवताजीवात्मनामन्यतमस्यापि रूभवति । न
 च सर्वलोकाश्रयफलभागिता । न च सर्वपाप्मप्रदाह इति
 पारिशेष्यात्परमात्मैव वैश्वानर इति निश्चिते कुतः पुनरि-
 यमाशङ्क । “शब्दादिभ्यो ऽन्तः प्रतिष्ठानान्नेति चेदि”ति ।
 उच्यते । तदेवोपक्रमानुरोधेनान्यथा नीयते, यन्नेतुं शक्य-
 म् । अशक्यौ च वैश्वानराग्निशब्दावन्यथा नेतुमिति शङ्कित-
 रभिमानः । अपि चान्तः प्रतिष्ठितत्वं प्रादेशमात्रत्वं च न
 सर्वव्यापिनो ऽपरिमाणस्य च परब्रह्मणः संभवतः । न च
 प्राणाहृत्यधिकरणता ऽन्यत्र जठराग्नेर्युज्यते । न च गार्ह-
 पत्यादिहृदयादिता ब्रह्मणः संभविनी । तस्माद्यथायोगं जा-

[अ. १ पा. २ सू. २४] [१६०] [भामती]

ठरभूताग्निदेवताजीवानामन्यतमो वैश्वानरो, न तु ब्रह्म ।
तथा च ब्रह्मात्मशब्दावुपक्रमगतावप्यन्यथा नेतव्यौ । द्युमूर्ह-
त्वादयश्च स्तुतिमात्रम् । अथ वा अग्निशरीराया देवता-
या ऐश्वर्ययोगाद् द्युमूर्हत्वादय उपपद्यन्तइति शङ्कितुरभि-
संधिः । अत्रोत्तरम् । “न” । कुतः । “तथा दृष्टव्युपदे-
शात्” । अद्वा चरममनन्यथा सिद्धं प्रथमावगतमन्यथय-
ति । न त्वत्र चरमस्थानन्यथासिद्धिः प्रतीकोपदेशेन वामनो
ब्रह्मेतिवत् तदुपाध्युपदेशेन वा मनोमयः प्राणशरीरो भा-
रूप इतिव दुपपत्तेः । व्युत्पत्त्या वा वैश्वानराग्निशब्दयोर्ब्रह्म-
वचनत्वान्नान्यथासिद्धिः । तथा च ब्रह्माश्रयस्य प्रत्ययस्या-
श्रयान्तरे जाठरवैश्वानराङ्ग्ये क्षेपेण वा जाठरवैश्वानरोपा-
धिनि वा ब्रह्मण्युपास्ये वैश्वानरधर्माणां ब्रह्मधर्माणां च स-
मावेश उपपद्यते । असंभवादिति सूत्रावयवं व्याचष्टे । “य-
दि चेह परमेश्वरो न विवक्ष्येते”ति । पुरुषमपि चैनमधी-
यतइति सूत्रावयवं व्याचष्टे । “यदि केवल एके”ति । न
ब्रह्मोपाधितया नापि प्रतीकतयेत्यर्थः । न केवलमन्तःप्रतिष्ठं
पुरुषमपीत्यपेरर्थः । अत एव यत्पुरुष इति पुरुषमनूद्य
न वैश्वानरो विधीयते । तथा सति पुरुषे वैश्वानरदृष्टि-
रुपदिश्येत । एवं च परमेश्वरदृष्टिर्हि जाठरे वैश्वानरदृष्टो-
पदिश्यतइति भाव्यं विरुध्येत । श्रुतिविरोधश्च । “स यो
हैतमेवमग्निं वैश्वानरं पुरुषं पुरुषविधं परुषे ऽन्तः प्रति-
ष्ठितं वेदे”ति वैश्वानरस्य हि पुरुषत्ववेदनमत्रानूद्यते, न
तु पुरुषस्य वैश्वानरत्ववेदनम् । तस्मात् स एषोऽग्निर्वैश्वान-

नरो यदिति यदिति यदः पूर्वेण संबन्धः पुरुषइति तत्र
पुरुषदृष्टेरुपदेश इति युक्तम् ॥

अत एव न देवताभूतं च ॥ २७ ॥

अत एवैतेभ्यः (१) अतिस्मृत्यवगतद्युमूर्द्धत्वादिसंबन्धसर्व-
लोकाश्रयफलभागित्वसर्वपापप्रदाहात्मब्रह्मपदोपक्रमेभ्यो हे-
तुभ्य इत्यर्थः । 'यो भानुना पृथिवीं द्यामुतेमा'मिति मन्त्रव-
र्णोऽपि न केवलौष्ण्यप्रकाशविभवमात्रस्य भूताग्नेरिममीदृशं
महिमानमाहापि तु ब्रह्मविकारतया ताद्रूप्येणेति भावः ॥

साक्षादप्यविरोधं जैमिनिः ॥ २८ ॥

यदेतत्प्रकृतं मूर्द्धादिषु चुबुकान्तेषु पुरुषावयवेषु द्युप्रभृ-
तीन् पृथिवीपर्यन्ताच्चैलोक्यात्मनो वैश्वानरस्यावयवान् संपाद्य
पुरुषविधत्वं कल्पितं तदभिप्रायेणेदमुच्यते, 'पुरुषविधं पुरुषे
ऽन्तः प्रतिष्ठितं वेदे'ति । अत्रावयवसंपत्त्या पुरुषविधत्वं
कार्यकारणसमुदायरूपपुरुषावयवमूर्द्धादिचुबुकान्तःप्रतिष्ठाना-
च्च पुरुषे ऽन्तः प्रतिष्ठितत्वं समुदायमध्यपतितत्वात्तदवय-
वानां समुदायिनाम् । अत्रैव निदर्शनमाह । "यथा वृक्षे
शाखा"मिति । शाखाकाण्डमूलस्वन्धसमुदाये प्रतिष्ठिता
शाखा तन्मध्यपतिता भवतीत्यर्थः । समाधानान्तरमाह ।
"अथ वे"ति । अन्तःप्रतिष्ठितत्वं माध्यस्थ्यं तेन साक्षित्वं ल-
क्षयति । एतदुक्तं भवति । वैश्वानरः परमात्मा चराचर-
साक्षीति । पूर्वपक्षिणो ऽनुग्रयमुन्मूलयति । "निश्चिते चे"-

ति । विश्वात्मकत्वाद् वैश्वानरः प्रत्यगात्मा, विश्वेषां वायं
नरस्तद्विकारत्वाद्विश्वप्रपञ्चस्य विश्वे नरा जीवा वा ऽऽत्मानो
ऽस्य तादात्म्येनेति ॥

अभिव्यक्तेरित्याश्मरथ्यः ॥ २९ ॥

साकल्येनोपलम्भासंभवादुपासकानामनुग्रहायानन्तोपि प-
रमेश्वरः प्रादेशमात्रमात्मानमभिव्यनक्तीत्याह । “अनिमा-
त्रस्यापो”ति । अतिक्रान्तो मात्रां परिमाणमतिमात्रः । “उ-
पासकानां कृते”उपासकार्यमिति यावत् । व्याख्यानरमा-
ह । “प्रदेशविशेषेषु वे”ति ॥

संपत्तेरिति जैमिनिः ॥ ३१ ॥

मूर्हान्तमुपक्रम्य चुबुकान्तो हि कायप्रदेशः प्रादेशमात्रः ।
तत्रैव चैलोक्थात्मनो वैश्वानरस्यावयवान् संपादयन् प्रादेश-
मात्रं वैश्वानरं दर्शयति । अत्रैव जाबालश्रुतिसंवादमाह
सूत्रकारः ॥

आमनन्ति चैनमस्मिन् ॥ ३२ ॥

“अविमुक्ते,” अविद्योपाधिकल्पितावच्छेदे जीवात्मनि, स-
खल्वविमुक्तः, तस्मिन् प्रतिष्ठितः परमात्मा तादात्म्यात् ।
अत एव हि श्रुतिः । अनेन जीवेनात्मनेति । अविद्याक-
ल्पितत्वेन भेदमाश्रित्याधाराधेयभावः । “वरणा”धूः श्रेव-
मतिरोद्धितार्थम् ॥

इति श्रीवाचस्पतिमिश्रविरचिते शारोेरकमीमांसाभाष्य-
विभागे भामत्यां प्रथमस्याध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥

द्युभ्वाद्यायतनं स्वशब्दात् ॥ १ ॥

इह ज्ञेयत्वेन ब्रह्मोपस्थित्यते । तत्र

पारवत्त्वेन सेतुत्वाद्भेदे षष्ठ्याः प्रयोगतः ।

द्युभ्वाद्यायतनं युक्तं नामृतं ब्रह्म कर्हि चित् ॥

पारावारमध्यपाती हि सेतुः ताभ्यामवच्छिद्यमानो जल-
विधारको लोके दृष्टः, न तु बन्धहेतुमात्रम् । इडि(१)नि-
गडादिष्वपि प्रयोगप्रसङ्गात् । न चानवच्छिन्नं ब्रह्म सेतुभा-
वमनुभवति । न चामृतं सद्ब्रह्मामृतस्य सेतुरिति युज्यते ।
न च ब्रह्मणोन्यदमृतमस्ति, यस्य तत्सेतुः स्यात् । न चा-
भेदे षष्ठ्याः प्रयोगो दृष्टपूर्वः । तदिदमुक्तम् । “अमृत-
स्यैष सेतुरिति श्रवणा”दिति । अमृतस्येति श्रवणात्, सेतु-
रिति श्रवणादिति योजना । तत्रामृतस्येति श्रवणादिति वि-
शदतया न व्याख्यातम् । सेतुरिति श्रवणादिति व्याचष्टे ।
“पारवानि”ति । तथा च पारवत्यमृतव्यतिरिक्ते सेतावनु-
श्रीयमाणे (२) प्रधानं वा सांख्यपरिकल्पितं भवेत् । तस्मिन्नु-
खकार्योपहितमर्यादतया पुरुषं यावदगच्छद्भवति पारवत्,
भवति च द्युभ्वायतनं तत्प्रकृतित्वात्, प्रकृत्यायतनत्वाच्च वि-
काराणां, भवति चात्मा ऽऽत्मशब्दस्य स्वभाववचनत्वात्, प्र-
काशात्मा प्रदीप इतिवत् । भवति चास्य ज्ञानमपवर्गोपयो-
गि, तदभावे, प्रधानाद्विवेकेन पुरुषस्थानवधारणादपवर्गानुप-
पत्तेः । यदि त्वस्मिन्प्रमाणाभावेन न परितुष्यति, अस्तु तर्हि

(१) यत्र तु द्वास्त्रिंशतिरिति निमाणाणां पादप्रोतनं तद्वडिः । इति कल्पतरुः ।

(२) सेतावाश्रीयमाणे—पा० १ । ३ ।

नामरूपबीजशक्तिभूतमव्याकृतं भूतसूक्ष्मं द्युभ्वाद्यायतनं, त-
स्मिन्प्रामाणिके सर्वस्योक्तस्योपपत्तेः । एतदपि प्रधानोपन्या-
सेन सूचितम् । अथ तु साक्षाच्छ्रुत्युक्तं द्युभ्वाद्यायतनमा-
द्रियसे, ततो वायुरेवास्तु । 'वायुना वै गौतम सूत्रेणार्थं च
लोकः परस्य लोकः सर्वाणि च भूतानि संदब्धानि भवन्ती'ति
श्रुतेः । यदि त्वात्मशब्दाभिधेयत्वं न विद्यतइति न परितु-
ष्यसि, भवतु तर्हि शरीरस्तस्य भोक्तुर्भोग्यान् द्युप्रभृतीन्
प्रत्यायतनत्वात् । यदि पुनरस्य द्युभ्वाद्यायतनस्य सर्वज्ञश्रुते-
रत्रापि न परितुष्यसि, भवतु ततो हिरण्यगर्भ एव भगवान्
सर्वज्ञः सूत्रात्मा द्युभ्वाद्यायतनम् । तस्य हि कार्यत्वेन पा-
रवत्त्वं चामृतात्परब्रह्मणो भेदस्येत्यादि सर्वमुपपद्यते । अ-
यमपि वायुना वै गौतम सूत्रेणेति अतिमुपन्यस्यता सूचितः ।
तस्मादर्थं द्युप्रभृतीनामायतनमिति । एवं प्राप्ते ऽभिधीयते ।
द्युभ्वाद्यायतनं परब्रह्मैव, न प्रधानाव्याकृतवायुशरीरहिर-
ण्यगर्भाः । कुतः । स्वशब्दात् ।

धारणाद्वा ऽमृतत्वस्य साधनाद्वा ऽस्य सेतुता ।

पूर्वपक्षे ऽपि मुख्यार्थः सेतुशब्दे हि नेष्यते ॥

नहि मृदारुमयो मूर्तः पारावारमध्यवर्ती पाथसां विधा-
रको लोकसिद्धः सेतुः प्रधानं वा ऽव्याकृतं वा वायुर्वा जी-
वो वा सूत्रात्मा वा ऽभ्युपेयते । किं तु पारवत्तामात्रपरो
लाक्षणिकः सेतुशब्दोभ्युपेयः । सोस्माकं पारवत्तावजं विध-
रणत्वमात्रेण योगमात्राद्गूढिं परित्यज्य (१) प्रवर्त्यति । जीवा-

नाममृतत्वपदप्राप्तिसाधनत्वं वात्मज्ञानस्य पारवत एव लक्षयिष्यति । अमृतशब्दस्य भावप्रधानः । यथा 'द्व्येकयोर्द्विवचनैकवचने' इत्यत्र द्वित्वैकत्वे द्व्येकशब्दार्थौ, अन्यथा द्व्येकेश्विति स्यात् । तदिदमुक्तं भाष्यकृता "अमृतत्वसाधनत्वा"-दिति । तथा चामृतस्येति च सेतुरिति च ब्रह्मणि द्युभवाद्यायतनउपपत्त्येते । अत्र च स्वशब्दादिति तन्त्रोच्चरितमात्मशब्दादिति च सदायतना इति सच्छब्दादिति च ब्रह्मशब्दादिति च सूचयति । सर्वे ह्येतेस्य स्वशब्दाः । स्यादेतत् । आयतनायतनवद्भावः सर्वं ब्रह्मेति च सामानाधिकरण्यं चिरण्यगर्भे ऽप्युपपद्यते । तथा च स एवात्रास्त्वमृतत्वस्य सेतुरित्याशङ्क्य श्रुतिवाक्येन सावधारणेनोत्तरमाह । "तत्रायतनायतनवद्भावश्रवणा"दिति । विकाररूपे ऽनृते ऽनिर्वाचे ऽभिसन्धो ऽभिसन्धानं यस्य स तथोक्तः । भेदप्रपञ्चं सत्यमभिमन्यमान इति यावत् । तस्यापवादो दोषः श्रूयते । "मृत्यो"रिति । "सर्वं ब्रह्मेति त्वि"ति । यत्सर्वमविद्यारोपितं तत्सर्वं परमार्थतो ब्रह्म । न तु यद्ब्रह्म तत्सर्वमित्यर्थः । "अपर आचे"ति । नात्र द्युभवाद्यायतनस्य सेतुता (१) येन पारवत्ता स्यात्, किं तु जानथेति यज् ज्ञानं कीर्तितं, यस्य वाचो विमुञ्चथेति वाग्विमोक्तः, तस्यामृतत्वसाधनत्वेन सेतुतोच्यते । तच्चोभयमपि पारवदेव । न च प्राधान्यादेषु इति सर्वनाम्ना द्यभवाद्यायतनमात्मैव परामृश्यते, न तु तज्ज्ञानवाग्विमोचने इति साम्प्रतम् । वाग्दि-

मोक्षनात्मज्ञानभावनयोरेव विधेयत्वेन प्राधान्यात् । आत्म-
नस्तु द्रव्यस्याव्यापारतया ऽविधेयत्वात् । विधेयस्य व्यापारस्यैव
व्यापारवतो ऽमृतत्वसाधनत्वात् । न चेदमैकान्तिकं यत्प्रधा-
नमेव सर्वनाम्ना परामृश्यते । क्व चिदयोग्यतया प्रधानमु-
त्सृज्य योग्यतया गुणो ऽपि परामृश्यते ॥

मुक्तोपसृप्यव्यपदेशात् ॥ २ ॥

द्युभवाद्यायतनं प्रकृत्याविद्यादिदोषमुक्तैरुपसृप्य व्यपदिश्यते
'भिद्यते हृदयग्रन्थि'रित्यादिना । तेन तद् द्युभवाद्यायतन-
विषयमेव । ब्रह्मणश्च मुक्तोपसृप्यत्वं 'यदा सर्वे प्रमुच्यन्त'इ-
त्यादौ श्रुत्यन्तरे प्रसिद्धम् । तस्मान्मुक्तोपसृप्यत्वाद् द्युभवाद्या-
यतनं ब्रह्मेति निश्चीयते । हृदयग्रन्थिश्चाविद्यारागद्वेषभयमो-
क्षाः । मोक्षश्च विषादः, शोकः, परं क्षिरप्लवगर्भाद्यवरं यस्य
तद्ब्रह्म तथोक्तम् । तस्मिन्ब्रह्मणि यद्दृष्टं दर्शनं तस्मिंस्तदर्थ-
मिति यावत् । यथा 'चर्मणि द्वीपिनं हन्ती'ति चर्मार्थमि-
ति गम्यते । नामरूपादित्यप्यविद्याभिप्रायम् । 'कामा येस्य
हृदि स्थिता' इति कामा इत्यविद्यामुपलक्षयति ॥

नानुमानमतच्छब्दात् ॥ ३ ॥

नानुमानमित्युपलक्षणं, नाव्याकृतमित्यपि द्रष्टव्यं, हेतोर्ब-
भयत्रापि साम्यात् ॥

प्राणभृच्च ॥ ४ ॥

चेनातच्छब्दत्वं हेतुरनुकृष्यते । स्वयं च भाष्यकृतं तुमाह ।

“न चोपाधिपरिच्छिन्नस्ये”ति । “न सम्यक् संभवति” ना-
 स्मसमित्यर्थः । भोग्यत्वेन हि आयतनत्वमतिक्रियम् । स्या-
 देतत् । यद्यतच्छब्दत्वादित्यत्रापि चेतुरनुक्रष्टव्यो, इन्त क-
 स्मात्पृथग्योगकरणं, यावता न प्राणभृदनुमाने इत्येक एव
 योगः कस्मान्न ह्यत इत्यत आह । “पृथगि”ति । भेदव्य-
 पदेशादित्यादिना हि प्राणभृदेव निषिध्यते, न प्रधानं, त-
 च्चैकयोगकरणे दुर्विज्ञानं स्यादिति ॥

प्रकरणात् ॥ ६ ॥

न खलु हिरण्यगर्भादिषु ज्ञातेषु सर्वं ज्ञातं भवति किं
 तु ब्रह्मण्येवेति ॥

स्थित्यदनाभ्यां च ॥ ७ ॥

यदि जीवो हिरण्यगर्भो वा द्युभ्वाद्यायतनं भवेत्, त-
 तस्तत्प्रकृत्यानश्रन्नन्यो अभिचाकशीतीति परमात्माभिधान-
 माकस्मिकं प्रसज्येत । न च हिरण्यगर्भं उदासीन,स्तस्या-
 पि भोक्तृत्वात् । न च जीवात्मैव द्युभ्वाद्यायतनं, तथा स-
 ति (१) स एवात्र कथ्यते तत्कथनाय च ब्रह्मापि कथ्यते,
 अन्यथा सिद्धान्ते ऽपि जीवात्मकथनमाकस्मिकं स्यादिति
 वाच्यम् । यतो ऽनधिगतार्थावबोधनस्वरसेनाम्नायेन प्राण-
 भृत्मात्रप्रसिद्धजीवात्माधिगमायात्यन्तानवगतमलौकिकं ब्र-
 ह्मावबोधयति इति सुभाषितम् । “यदापि पैङ्गुपनिषत्कृ-
 तेन व्याख्यानेने”ति । तत्र ह्यनश्रन्नन्यो अभिचाकशीतीति

जीव उपाधिरहितेन रूपेण ब्रह्मस्वभाव उदासीनो ऽभोक्ता दर्शितः । तदर्थमेवाचेतनस्य बुद्धिसत्त्वस्थापारमार्थिकं भोक्तृत्वमुक्तम् । तथा चेत्यंभूतं जीवं कथयतानेन मन्त्रवर्णेन द्युभवाद्यायतनं ब्रह्मैव कथितं भवति, उपाध्यवच्छिन्नस्य जीवः प्रतिषिद्धो भवतीति न पैङ्गिब्राह्मणविरोध इत्यर्थः । “प्रपञ्चार्थ”मिति । तन्मध्ये न पठितमिति कृत्वाचिन्तयेदमधिकरणं प्रवृत्तमित्यर्थः ॥

भूमा संप्रसादादध्युपदेशात् ॥ ८ ॥

नारदः खलु देवर्षिः कर्मविदनात्मवित्तया शोच्यमात्मानं मन्यमानो भगवन्तमात्मज्ञमाजानसिद्धं महायोगिनं सनत्कुमारमुपससाद । उपसद्य चोवाच, भगवन्ननात्मज्ञताजनि-तशोकसागरपारमुत्तारयतु मां भगवानिति । तदुपश्रुत्य सनत्कुमारेण नामब्रह्मेत्युपास्वेत्युक्ते नारदेन पृष्टं किं नाम्नोस्ति भूय इति । तत्र सनत्कुमारस्य प्रतिवचनं वाग्वा-व नाम्नो भूयसी । तदेवं नारदसनत्कुमारयोर्भूयसि प्र-श्नोत्तरे वागिन्द्रियमपक्रम्य मनःसंकल्पचित्तध्यानविज्ञान-बलान्न तोयवायुसञ्चिततेजोनभःस्मराशाप्राणेषु पर्यवसिते । कर्तव्याकर्तव्यविवेकः संकल्पः, तस्य कारणं पूर्वापरविषयनि-मित्तप्रयोजननिरूपणं चित्तम् । स्मरः, स्मरणम् । प्राणस्य च समस्तक्रियाकारकफलभेदेन पित्राद्यात्मत्वेन च रथारनाभि-दृष्टान्तेन सर्वप्रतिष्ठत्वेन च प्राणभूयस्त्वदर्शिनो ऽतिवादि-त्वेन च नामादिप्रपञ्चादाशान्ताङ्गूयस्त्वमुक्त्वा ऽपृष्ट एव ना-

रदेन सनत्कुमार एकग्रन्थेन 'एष तु वातिवदति यः सत्येना-
तिवदतीति सत्यादीन्कृतिपर्यन्तानुक्त्वोपदिदेश, सुखं त्वेव वि-
जिज्ञासितव्य'मिति । तदुपश्रुत्य नारदेन सुखं भगवो वि-
जिज्ञासेत्युक्ते सनत्कुमारो यो वै भूमा तत्सुखमित्युपक्रम्य
भूमानं व्युत्पादयांबभूव, यत्र नान्यत्पश्यतीत्यादिना । त-
दीदृशे विषये विचार आरभ्यते । तत्र संशयः, किं प्रा-
णो भूमा स्यादाहो परमात्मेति । भावभवित्रोस्तादात्म्य-
विवक्षया सामानाधिकरण्यं संशयस्य बीजमुक्तं भाष्यकृता ।
तत्र

एतस्मिन्ग्रन्थसन्दर्भे यदुक्ताङ्गुयसो ऽन्यतः ।

उच्यमानं तु तद्गुण उच्यते प्रश्नपूर्वकम् ॥

न च प्राणात्किं भूय इति पृष्टं, नापि भूमा वा ऽस्मा-
द् (१) भूयानिति प्रत्युक्तम् । तस्मात्प्राणभूयस्वाभिधानानन्त-
रमपृष्टेन भूमोच्यमानः प्राणस्यैव भवितुमर्हति । अपि च
भूमेति भावो न भवितारमन्तरेण शक्यो निरूपयितुमिति
भवितारमपेक्षमाणः प्राणस्यानन्तर्येण बुद्धिसंनिधानात्तमेव
भवितारं प्राप्य निर्वृणोति । यस्योभयं चविरार्तिमाहर्षेदित्य-
चार्तिरिवातं चविः । यथाहुः । 'मृष्यामहे चविषा विशेष-
ण'मिति । न चात्मनः प्रकरणादात्मैव बुद्धिस्थ इति त-
स्यैव भूमा स्यादिति युक्तम् । सनत्कुमारस्य नामब्रह्मेत्य-
पास्वेति प्रतीकोपदेशरूपेणोत्तरेण नारदप्रश्नस्यापि तद्विषय-
त्वेन परमात्मोपदेशप्रकरणस्यानुत्थानात् । अतद्विषयत्वे चो-

तरस्य प्रश्नोत्तरयोर्वैयधिकरण्येन विप्रतिपत्तेरप्रामाण्यप्रस-
ङ्गात् । तस्मादसति प्रकरणे प्राणस्थानन्तर्यात्तस्यैव भूमेति
युक्तम् । तदेतत्संशयबीजं दर्शयता भाष्यकारेण सूचितं
पूर्वपक्षसाधनमिति न पुनरुक्तम् । न च भूयोभूयः प्र-
श्नात्परमात्मैव नारदेन जिज्ञासित इति युक्तम् । प्राणो-
पदेशानन्तरं तस्योपरमात्तदेवं प्राण एव भूमेति स्थिते यद्य-
त्तद्विरोध्यापाततः प्रतिभाति तत्तदनुगुणतया नेयं, नीतं च
भाष्यकृता । स्यादेतत् । एष तु वातिवदतीति तुशब्देन प्रा-
णदर्शिनो ऽतिवादिनो (१) व्यवच्छिद्य सत्येनातिवादिनं वद-
न्कथं प्राणस्य भूमानमभिदधीतेत्यत आह । “प्राणमेव त्वि”-
ति । “प्राणदर्शिनश्चातिवादित्व”मिति । नामाद्याशान्तम-
तीत्य वदनशीलत्वमित्यर्थः । एतदुक्तं भवति । नायं तुशब्दः
प्राणातिवादित्वाद्भवच्छिनत्ति, (२) अपि तु तदतिवादित्वम-
परित्यज्य प्रत्युत तदनुकूप्य तस्यैव प्राणस्य सत्यस्य अव-
णमननश्रद्धानिष्ठाकृतिभिर्विज्ञानाय निश्चयाय सत्येनातिवद-
तीति प्राणव्रतमेवातिवादित्वमुच्यते । तुशब्दो नामाद्यति-
वादित्वाद्भवच्छिनत्ति । न नामाद्याशान्तवाद्यतिवादी, अपि
तु सत्यप्राणवाद्यतिवादीत्यर्थः । अत्र चागमाचार्योपदेशा-
भ्यां सत्यस्य अवणम् अथागमाविरोधिन्यायनिवेशनं म-
ननं मत्वा च गुरुशिष्यसङ्गच्छाचारिभिरनुद्युभिः सह सं-
वाद्य तत्त्वं श्रद्धते । श्रद्धानन्तरं च विषयान्तरदोषदर्शी वि-

(१) ऽतिवादित्वं—पा० २ । ३ ।

(२) प्राणातिवादित्वं व्यवच्छिनत्ति,—पा० २ ।

रक्तस्ततो व्यावृत्तः तत्त्वज्ञानाभ्यासं करोति, सेयमस्य कृ-
 त्तिः प्रयत्नः । अथ तत्त्वज्ञानाभ्यासनिष्ठा (१) भवति, यद-
 नन्तरमेव तत्त्वविज्ञानमनुभवः प्रादुर्भवति । तदेतद्वाच्या अ-
 प्याहुः । 'भूतार्थभावनाप्रकर्षपर्यन्तजं योगिज्ञान'मिति ।
 भावनाप्रकर्षपर्यन्तो निष्ठा तस्माज्जायते तत्त्वानुभव इति ।
 तस्मात्प्राण एव भूमेति प्राप्ते ऽभिधीयते ॥ एष तु वा ऽति-
 वदति यः सत्येनातिवदतीत्युक्त्वा भूमेच्यते, तत्र सत्यशब्दः
 परमार्थे निरूढवृत्तिः श्रुत्या परमार्थमाह । परमार्थश्च प-
 रमात्मैव । ततो ह्यन्यद्विकारजातमनृतं कया चिदपेक्षया
 कथं चित्सत्यमुच्यते । तथा चैष तु वा ऽतिवदति यः
 सत्येनातिवदतीति ब्रह्मणो ऽतिवादित्वश्रुत्या ऽन्यनिरपेक्षया
 लिङ्गादिभ्यो बलीयस्या ऽवगमितं कथमिव संनिधानमात्रात्
 श्रुत्याद्यपेक्षादतिदुर्बलात्कथं चित्प्राणविषयत्वेन शक्यं व्या-
 ख्यातुम् । एवं च प्राणादूर्ध्वं ब्रह्मणि भूमावगम्यमानो न
 प्राणविषयो भवितुमर्हति, किं तु सत्यस्य परमात्मन एव ।
 एवं चानात्मविद् आत्मानं विविदिषोर्नारदस्य प्रश्ने परमात्मा-
 नमेवासौ व्याख्यास्यामीत्यभिसन्धिमान् सनत्कुमारः सोपा-
 नारोहणन्यायेन स्थूलादारभ्य तत्तद्भूमव्युत्पादनक्रमेण भूमा-
 नमतिदुर्ज्ञानतया परमसूक्ष्मं व्युत्पादयामास । न च प्र-
 श्नपूर्वताप्रवाहपतितेनोत्तरेण सर्वेण प्रश्नपूर्वेष्वैव भवितव्यमि-
 ति नियमोस्तीत्यादिसुगमेन भाष्येण व्युत्पादितम् । विज्ञा-
 नादिसाधनपरम्परा मननश्रद्धादिः, प्राणान्ते चानुशासने ता-

[अ. १ पा. ३ सू. ८] [२०२] [भामती]

वस्त्रान्नेषुैव प्रकरणसमाप्तेर्न प्राणस्थान्यायत्ततोऽचेत । तदभिधाने हि सापेक्षत्वेन न प्रकरणं समाप्येत । तस्मान्नेदं प्राणस्य प्रकरणमपि तु यदायत्तः प्राणस्तस्य, स चात्मेत्यात्मन एव प्रकरणम् । शङ्कते । “प्रकरणान्त” इति । प्राणस्य प्रकरणसमाप्तावित्यर्थः । निराकरोति । “न, स भगव” इति । संदंशन्यायेन हि भूम्न एतत्प्रकरणं, स चेद्भूमा प्राणः प्राणस्यैतत्प्रकरणं भवेत् । तच्चायुक्तमित्युक्तम् ॥

न केवलं श्रुतेर्भूमात्मता परमात्मनः, लिङ्गादपीत्याह स-
त्रकारः ॥

धर्मोपपत्तेश्च ॥ ९ ॥

यदपि पूर्वपक्षिणा कथं चिन्नीतं तदनुभाष्य भाष्यकारो दूषयति । “योष्यसौ सुषुप्तावस्थायामिति । सुषुप्तावस्थायामिन्द्रियाद्यसङ्गत्वात्मैव । न प्राणः “परमात्मप्रकरणान्त” । “अन्यदानं” विनश्वरमित्यर्थः । अतिरोहितार्थमन्यत् ॥

अक्षरमम्बरान्तधृतेः ॥ १० ॥

अक्षरशब्दः समुदायप्रसिद्धा वर्णेषु रूढः । परमात्मनि चावयवप्रसिद्धा यौगिकः । अवयवप्रसिद्धेश्च समुदायप्रसिद्धिर्बलीयसीति वर्णा एवाक्षरम् । न च वर्णेष्व्वाकाशस्योत्तत्त्व-
प्रोत्तत्वे नापपद्येते, सर्वस्यैव रूपधेयस्य नामधेयात्मकत्वात् । सर्वं हि रूपधेयं नामधेयसंभिन्नमनुभूयते, गौरयं वृक्षो-
यमिति । न चोपायत्वात्तत्संभेदसंभवः । नहि धूमोपाया व-

ऋधीधूमसंभिन्नं वऋमवगाक्षते, धूमायं वऋरिति, किं तु
 वैयधिकरणेन धूमादऋरिति । भवति तु नामधेयसंभिन्ना
 रूपधेयप्रत्ययो डित्योयमिति । अपि च शब्दानुपायेपि रूप-
 धेयप्रत्यये लिङ्गेन्द्रियजन्मनि नामसंभेदो दृष्टः । तस्मान्नाम-
 संभिन्नाः पृथिव्यादयोम्बरान्ता नाम्ना ग्रथिताश्च विद्वाश्च,
 नामानि चोकारात्मकानि तद्वाप्राप्तत्वात् । तद्यथा शङ्कुना
 सर्वाणि पर्णानि संवृणानि (१) एवमोकारेण सर्वा वागि-
 ति श्रुतेः । अत ऊकारात्मकाः पृथिव्यादयोम्बरान्ता इति
 वर्णा एवाक्षरं न परमात्मेति प्राप्तम् । एवं प्राप्ते ऽभिधी-
 यते ॥ अक्षरं परमात्मैव, न तु वर्णाः । कुतोः । अम्बरान्त-
 धृतेः । न खल्वम्बरान्तानि पृथिव्यादीनि वर्णा धारयितुमर्ह-
 न्ति, किं तु परमात्मैव । तेषां परमात्मविकारत्वात् । न च
 नामधेयात्मकं रूपधेयमिति युक्तम् । खरूपभेदादुपायभे-
 दादर्थक्रियाभेदाच्च । तथाहि । शब्दत्वसामान्यात्मकानि
 श्रेत्रग्राह्याण्यभिधेयप्रत्ययार्थक्रियाणि नामधेयान्यनुभूयन्ते ।
 रूपधेयानि तु घटपटादीनि घटत्वपटत्वादिसामान्यात्मका-
 नि चक्षुरादीन्द्रियग्राह्याणि मधुधारणप्रावरणाद्यर्थक्रियाणि
 च भेदेनानुभूयन्ते इति कुतो नामसंभेदः । न च डित्यो-
 यमिति शब्दसामानाधिकरण्य(२)प्रत्ययः । न खलु शब्दा-
 त्मकोयं (३) पिण्ड इत्यनुभवः, किं तु यो नानादेशकाल-

(१) संवृणानि—पा० ४ । अयमेव युक्तः ।

(२) शब्दसामानाधिकरणः—पा० २ । ३ ।

(३) सखु डित्यात्मकोयं—पा० १ । २ । ३ । ४ ।

[अ.१ पा.३ सू.१०] [२०४] [भामती]

संज्ञतः पिण्डः सोऽयं संनिश्चितदेशकाल इत्यर्थः । संज्ञा तु
गृहीतसंबन्धैरत्यन्ताभ्यासात्पिण्डाभिनिवेशिन्येव संस्कारोद्घो-
षसंपातायाता स्मर्यते । यथाहुः ।

‘यत्संज्ञास्मरणं तत्र न तदप्यन्यच्चेतुकम् ।

पिण्ड एव हि दृष्टः सन्संज्ञां स्मारयितुं क्षमः ॥

संज्ञा हि स्मर्यमाणापि प्रत्यक्षत्वं न बाधते ।

संज्ञिनः सा तटस्था हि न रूपाच्छादनक्षमा’ ॥ इति ।

न च वर्णातिरिक्ते स्फोटात्मनि अलौकिके ऽक्षरपदप्र-
सिद्धिरस्ति लोके । न चैष प्रामाणिक इत्यपरिष्ठात्प्रवेद-
यिष्यते । निरूपितं (१) चास्माभिस्तत्त्वविन्दौ । तस्माच्छ्रेत्र-
ग्राह्याणां वर्णानामम्बरान्तधृतेरनुपपत्तः समुदायप्रसिद्धिबा-
धनाद् अवयवप्रसिद्ध्या परमात्मैवाक्षरमिति सिद्धम् ॥ ये तु
प्रधानं पूर्वपक्षयित्वा ऽनेन सूत्रेण परमात्मैवाक्षरमिति सिद्धा-
न्तयन्ति, तैरम्बरान्तधृतेरित्यनेन कथं प्रधानं निराक्रिय-
तइति वाच्यम् । अथ नाधिकरणत्वमात्रं धृतिः, अपि तु
प्रशासनाधिकरणता । तथा च श्रुतिः । ‘एतस्य वाक्षरस्य प्र-
शासने गार्गी सूर्याचन्द्रमसौ विधृतौ तिष्ठत’ इति । तथा-
प्यम्बरान्तधृतेरित्यनर्थकम् । एतावद्वक्तव्यम् । अक्षरं प्रशा-
सनादिति । एतावतैव प्रधाननिराकरणसिद्धेः । तस्माद्दर्पाक्ष-
रतानिराक्रियैवास्वार्थः । न च स्थूलादीनां वर्णेष्वप्राप्तेरस्थू-
लमित्यादिनिषेधानुपपत्तेर्वर्णेषु शङ्कैव नास्तीति वाच्यम् । न-
ह्यवश्यं प्राप्तिपूर्वका एव प्रतिषेधा भवन्ति, अप्राप्तेष्वपि नि-

[भामती]

[२०५]

[अ.१ पा.३ सू.१०]

त्वानुवादानां दर्शनात् । यथा नान्तरिक्षे न दिवीत्यग्निचय-
ननिषेधानुवादः । तस्माद्यत्किं चिदेतत् ॥

सा च प्रशासनात् ॥ ११ ॥

प्रशासनमाज्ञा चेतनधर्मो नाचेतने प्रधाने वा ऽव्याकृते वा
संभवति । न च मुख्यार्थसंभवे कूलं पिपतिषतीतिवद्वाक्त-
त्वमुचितमिति भावः ॥

अन्यभावव्यावृत्तेश्च ॥ १२ ॥

अम्बरान्तविधरणान्तरस्येश्वराद्यदन्यद्वर्णा वा प्रधानं वा
ऽव्याकृतं वा तेषामन्येषां भावो ऽन्यभावस्तमत्यन्तं व्यावर्तय-
ति श्रुतिः । तद्वाणतदक्षरं गार्गीत्यादिका । अनेनैव सूत्रे-
ण जीवस्याप्यक्षरता निषिद्धेत्यत आह । “तथे”ति । नान्य-
दित्यादिकया हि श्रुत्या ऽऽत्मभेदः प्रतिषिध्यते । तथा चो-
पाधिभेदभिन्ना जीवा निषिद्धा भवन्त्यभेदाभिधानादित्यर्थः ।
इतोपि न शरीरस्याक्षरशब्देत्याह । “अचक्षुष्क”मिति ।
अक्षरस्य चक्षुराद्युपाधिं वारयन्ती श्रुतिरौपाधिकस्य जीव-
स्याक्षरतां निषेधतीत्यर्थः । तस्माद्धर्णप्रधानाव्याकृतजीवाना-
मसंभवात्संभवाच्च परमात्मनः परमात्मैवाक्षरमिति सिद्धम् ॥

ईक्षतिकर्मव्यपदेशात्सः ॥ १३ ॥

कार्यब्रह्म जनप्राप्तिफलत्वादर्थभेदतः ।

दर्शनध्यानयोर्ध्येयमपरं ब्रह्म गम्यते ॥

ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवतीति श्रुतेः सर्वगतपरब्रह्मवेदने त-
 ज्ञावापत्तौ स सामभिरुच्यते ब्रह्मलोकमिति न देशविशे-
 षप्राप्तिरूपपद्यते । तस्मादपरमेव ब्रह्मेह ध्येयत्वेन चोच्यते ।
 न चेत्यणस्य लोके तत्त्वविषयत्वेन प्रसिद्धेः परस्यैव ब्रह्माण-
 स्तथाभावाद् ध्यायतेषु तेन समानविषयत्वात्परब्रह्मविषयमे-
 व ध्यानमिति साम्प्रतम् । समानविषयत्वस्यैवासिद्धेः । परो
 हि पुरुषो ध्यानविषयः, परात्परस्तु दर्शनविषयः । न च
 तत्त्वविषयमेव सर्वत्र दर्शनम् । अनृतविषयस्यापि तस्य द-
 र्शनात् । न च मननं दर्शनं, तच्च तत्त्वविषयमेवेति साम्प्र-
 तम् । मननाद्भेदेन तत्रतत्र दर्शनस्य निर्देशात् । न च
 मननमपि तर्कापरनामावश्यं तत्त्वविषयम् । यथाहुः । 'तर्को
 ऽप्रतिष्ठ' इति । तस्मादपरमेव ब्रह्मेह ध्येयम् । तस्य च
 परत्वं शरीरापेक्षयेति । एवं प्राप्ते उच्यते ।

ईक्षणध्यानयोरेकः कार्यकारणभूतयोः ।

अर्थ औत्सर्गिकं तत्त्वविषयत्वं तथेक्षते ॥

ध्यानस्य हि साक्षात्कारः फलम् । साक्षात्कारस्योत्सर्ग-
 तस्तत्त्वविषयः । क्व चित्तु बाधकोपनिपाते समारोपितगोच-
 रो भवेत् । न चासत्यपवादे शक्य उत्सर्गस्त्यक्तुम् । तथा
 चास्य तत्त्वविषयत्वात्तत्कारणस्य ध्यानस्यापि तत्त्वविषयत्वम् ।
 अपि च वाक्यशेषेणैकवाक्यत्वसंभवे न वाक्यभेदो यज्य-
 ते । संभवति च परपुरुषविषयत्वेनार्थप्रत्यभिज्ञानात् सम-
 भिव्याहाराच्चैकवाक्यता । तदनुरोधेन च परात्पर इत्यत्र
 परादिति जीवघनविषयं द्रष्टव्यम् । तस्मात्तु परः पुरुषो ध्या-

[भामती]

[२०७]

[अ. १ पा. ३ सू. १३]

तव्यश्च द्रष्टव्यश्च भवति । तदिदमुक्तम् । न चात्र जीवघन-
शब्देन प्रकृतो ऽभिध्यातव्यः परः पुरुषः परामृश्यते, किं तु
जीवघनात् परात् परो यो ध्यातव्यो द्रष्टव्यश्च तमेव क-
थयितुं जीवघनो जीवः खिल्यभावमुपाधिवशादापन्नः स
उच्यते । स सामभिरुच्यते ब्रह्मलोकमित्यनन्तरवाक्यनि-
र्दिष्टो ब्रह्मलोको वा जीवघनः । स हि समस्तकरणात्म-
नः सूत्रात्मनो हिरण्यगर्भस्य भगवतो निवासभूमितया क-
रणपरिवृतानां जीवानां तत्र संघात इति भवति जीव-
घनः । तदेवं त्रिमात्रैकारायतनं परमेव ब्रह्मोपास्यम् । अ-
त एव चास्य देशविशेषाधिगतिः फलमुपाधिमत्त्वात्, क्रमेण
च सम्यग्दर्शनोत्पत्तौ मुक्तिः । 'ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवती'-
ति तु निरुपाधिब्रह्मवेदनविषया श्रुतिः । अपरं तु ब्रह्मैकैक-
मात्रायतनमुपास्यमिति मन्तव्यम् ॥

दहर उत्तरेभ्यः ॥ १४ ॥

“अथ यदिदमस्मिन्ब्रह्मपुरे दहरं सूक्ष्मं गुह्याप्रायं पुण्ड-
रीकसंनिवेशं वेद्म दहरो ऽस्मिन्नन्तराकाशास्तस्मिन्यदन्त-
स्तदन्वेष्यम्” । आगमाचार्योपदेशाभ्यां श्रवणं च, तद-
विरोधिना तर्केण मननं च, तदन्वेषणं तत्पूर्वकेण चादर-
नैरन्तर्यदीर्घकालासेवितेन ध्यानाभ्यासपरिपाकेण साक्षात्का-
रो विज्ञानम् । विशिष्टं हि तज्ज्ञानं पूर्वेभ्यः । तदिच्छा
विजिज्ञासनम् । अत्र संशयमाह । “तत्रे”ति । तत्र प्र-
थमं तावदेष संशयः । किं दहराकाशादन्यदेव किं चि-

दन्वेष्टव्यं विजिज्ञासितव्यं च उत दक्षराकाश इति । यदा-
पि दक्षराकाशो ऽन्वेष्टव्यस्तदापि (१) किं भूताकाश आक्षे-
पशरीर आत्मा किं वा परमात्मेति संशयहेतुं पृच्छति ।
“कुत” इति । तद्हेतुमाह । “आकाशब्रह्मपुराणशब्दाभ्या”-
मिति । तत्र प्रथमं तावद्भूताकाश एव दक्षर इति पूर्वप-
क्षयति । “तत्राकाशशब्दस्य भूताकाशे ह्यदृष्टत्वादि”ति । ए-
ष तु बद्धतरोत्तरसंदर्भविरोधात्तुच्छः पूर्वपक्ष इत्यपरितोषेण
पश्चान्तरमालम्बते पूर्वपक्षी । “अथ वा जीवो दक्षर इति
प्राप्तं” युक्तमित्यर्थः । तत्र

आधेयत्वादिशेषाद्वा (२) पुरं जीवस्य युज्यते ।

देहे न ब्रह्मणो युक्तो हेतुद्वयवियोगतः ॥

असाधारणेन हि व्यपदेशा भवन्ति । तद्यथा, स्थिति-
जलपवनबोजादिसामग्रीसमवधानजन्मा ऽप्यङ्कुरः शालिबो-
जेन व्यपदिश्यते शाल्यङ्कुर इति । न तु शित्यादिभिः, ते-
षां कार्यान्तरेष्वपि साधारण्यात् । तदिह शरीरं ब्रह्म-
विकारो ऽपि न ब्रह्मणा व्यपदेष्टव्यम् । ब्रह्मणः सर्ववि-
कारकारणत्वेनातिसाधारण्यात् । जीवभेदधर्माधर्मोपार्जितं
तदित्यसाधारणकारणत्वाज्जीवेन व्यपदिश्यतइति युक्तम्
अपि च ब्रह्मपुरइति सप्तम्यधिकरणे स्मर्यते, तेनाधेयेनानेन
संबन्धव्यम् । न च ब्रह्मणः स्वे मद्दिग्नि व्यवस्थितस्थानाधे-
यस्याधारसंबन्धः कल्पते । जीवस्वारायमात्र इत्याधेयो भ-

(१) स्तदा—पा० १ । २ । ३ । ४ ।

(२) द्विशेषाच्च—पा० १ । २ । ३ । ४ ।

वति । तस्माद् ब्रह्मशब्दो रूढिं परित्यज्य देहादिवृंहणत-
या जीवे यौगिको वा भाक्तो वा व्याख्येयः । चैतन्यं च
भक्तिः । उपधानानुपधाने तु विशेषः । “वाच्यत्वं” गम्यत्वम् ॥
स्यादेतत् । जीवस्य पुरं भवतु शरीरं, पुण्डरीकदहरगो-
चरता त्वन्यस्य भविष्यति, वत्सराजस्य पुरइवोज्जयिन्यां मै-
त्रस्य सद्भेत्यत आह । “तत्र पुरस्वामिन” इति । अयमर्थः ।
वेषः खल्वधिकरणमनिर्दिष्टाधेयमाधेयविशेषापेक्षार्यां पुरस्वा-
मिनः प्रकृतत्वात्तेनैवाधेयेन संबद्धं सदनपेक्षं नाधेयान्तरेण
संबन्धं कल्पयति । ननु तथापि शरीरमेवास्य भोगायतन-
मिति को हृदयपुण्डरीके ऽस्य (१) विशेषो यत्तदेवास्य (२)
सद्भेत्यत आह । “मनउपाधिकश्च जीव” इति । ननु म-
नोपि चलतया सकलदेहवृत्ति पर्यायेणेत्यत आह । “मनश्च
प्रायेणे”ति । आकाशशब्दश्चारूपत्वादिना सामान्येन जीवे
भाक्तः । अस्तु वा भूताकाशएवायमाकाशशब्दो दहरोस्मि-
न्नन्तराकाशइति, तथाप्यदोष इत्याह । “न चात्र दहरस्या”-
काशस्या“न्वेध्यत्व”मिति । एवं प्राप्ते उच्यते । भूताकाशस्य
तावन्न दहरत्वं यावान्वा ऽयमाकाशस्तावानेषोन्तर्हृदय आ-
काश इत्युपमानविरोधात् । तथाहि ।

तेन तस्योपमेयत्वं रामरावणयुद्धवत् ।

अगत्या भेदमारोप्य गतौ सत्यां न युज्यते ॥

अस्ति तु दहराकाशस्य ब्रह्मत्वेन भूताकाशाद्भेदेनोपमानस्य

(१) पुण्डरीकस्य—पा० १ । २ । ३ ।

(२) यत एतदेवास्य—पा० १ । ३ ।

गतिः । न चानवच्छिन्नपरिमाणमवच्छिन्नं भवति । तथा स-
त्यवच्छेदानुपपत्तेः । न भूताकाशमानत्वं ब्रह्मणो ऽत्र विधी-
यते, येन ज्यायानाकाशादिति (१) श्रुतिविरोधः स्याद्, अ-
पि तु भूताकाशोपमानेन पुण्डरीकोपाधिप्राप्तं दहृत्त्वं नि-
वर्तते । अपि च सर्वण्वोत्तरे हेतवो दहृत्काशस्य भूता-
काशत्वं व्यासेधन्तीत्याह । “न च कल्पितभेद” इति । ना-
पि दहृत्काशो जीव इत्याह । “यद्यप्यात्मशब्द” इति ॥

उपलब्धेरधिष्ठानं ब्रह्मणो देह इष्यते ।

तेनासाधारणत्वेन देहो ब्रह्मपुरं भवेत् ॥

देहे हि ब्रह्मोपलभ्यते इत्यसाधारणतया देहो ब्रह्मपुर-
मिति व्यपदिश्यते, न तु ब्रह्मविकारतया । तथा च ब्रह्म-
शब्दार्थो मुख्यो भवति । अस्तु वा ब्रह्मपुरं जीवपुरं, तथापि
यथा वत्सराजस्य पुरे उज्जयिन्यां मैत्रस्य सद्मं भवति, एवं
जीवस्य पुरे हृत्पुण्डरीकं ब्रह्मसदनं भविष्यति, उत्तरेभ्यो
ब्रह्मलिङ्गेभ्यो ब्रह्मणो ऽवधारणात् । ब्रह्मणो हि बाधके
प्रमाणे बलीयसि जीवस्य च साधके प्रमाणे सति ब्रह्म-
लिङ्गानि कथं चिदभेदविवक्षया जीवे व्याख्यायन्ते । न
चेह ब्रह्मणो बाधकं प्रमाणं साधकं वा ऽस्ति जीवस्य ।
ब्रह्मपुरव्यपदेशस्योपपादितो ब्रह्मोपलब्धिस्थानतया । अर्भ-
कौकस्त्वं चोक्तम् । तस्मात्सति संभवे ब्रह्मणि तन्निङ्गानां
नाब्रह्मणि व्याख्यानमुचितमिति ब्रह्मैव दहृत्काशो न

जीवभूताकाशाविति । अथणमननमनुविद्य (१) ब्रह्मानुभूय
 चरणं चारक्षीषां कामेषु चरणं भवतीत्यर्थः । स्यादेतत् ।
 दक्षराकाशस्यान्वेष्टव्यत्वे सिद्धे तत्र विचारो युज्यते, न तु
 तदन्वेष्टव्यम्, अपि तु तदाधारमन्यदेव किं चिदित्युक्तमि-
 त्यनुभाषते । “यदप्येत”दिति । अनुभाषितं दूषयति । “अ-
 च ब्रूम” इति । यद्याकाशाधारमन्यदन्वेष्टव्यं भवेत्तदेषोपरि
 व्युत्पादनीयमाकाशव्युत्पादनं तु कोपयुज्यते इत्यर्थः । चोद-
 यति । “न त्वेतदपी”ति । आकाशकथनमपि तदन्तर्वर्तिव-
 स्तुसङ्गावप्रदर्शनार्थैव । अथाकाशपरमेव कस्मान्न भवतीत्यत
 आह । “तं चेदं ब्रूयु”रिति । आचार्येण हि दक्षरो ऽस्मिन्न-
 काराकाशस्तस्मिन्दन्तस्तदन्वेष्टव्यं तद्वाव विजिज्ञासितव्यमि-
 त्युपदिष्टे ऽन्तेवासिना ऽऽक्षिप्तं, किं तदत्र विद्यते यदन्वे-
 ष्टव्यम् । पुण्डरीकमेव तावत्सूक्ष्मतरं तद्वरुद्धमाकाशं सू-
 क्ष्मतमम् । तस्मिन्सूक्ष्मतमे किमपरमस्ति नास्त्येवेत्यर्थः ।
 तत्किमन्वेष्टव्यमिति । तदस्मिन्नाक्षेपे परिसमाप्ते समाधा-
 नावसरआचार्यस्याकाशोपमानोपक्रमं वचः, उभे अस्मिन्द्या-
 वापृथिवी समाहिते इति । तस्मान्पुण्डरीकावरुद्धाकाशाश्रये
 द्यावापृथिव्यावेवान्वेष्टव्ये उपदिष्टे, नाकाश इत्यर्थः । प-
 रिहरति । “नैतदेवम्” । “एवं ही”ति । स्यादेतत् । एव-
 मेवैतन्नो खल्वभ्युपगमा एव दोषत्वेन चोद्यन्तइत्यत आह ।
 “तत्र वाक्यशेषे”इति । वाक्यशेषो हि दक्षराकाशात्म-
 वेदनस्य फलवत्त्वं ब्रूते, यच्च फलवत् तत्कर्तव्यतया चो-

द्यते, यच्च कर्मव्यं तदिच्छतीति, तदन्वेष्टव्यं तद्वाव जिज्ञा-
सितव्यमिति दक्षराकाशविषयमवतिष्ठते । स्यादेतत् । द्या-
वापृथिव्यावेवात्मनौ भविष्यतः, ताभ्यामेवात्मा लक्षयिष्यते,
आकाशशब्दवत् । ततश्चाकाशाधारौ तावेव परामृश्येते इ-
त्यत आह । “अस्मिन्कामाः समाहिताः” प्रतिष्ठिता “एष
आत्मापहतपाप्मे”ति । “अनेन प्रकृतं द्यावापृथिवीसमाधाना-
धारमाकाशमाकृष्य” । द्यावापृथिव्याद्यभिधानव्यवहितमपीति
शेषः । ननु सत्यकामज्ञानस्यैतत्फलं, तदनन्तरं निर्देशाद्,
(१) न तु दक्षराकाशवेदनस्येत्यत आह । “समुच्चयार्थेन
चशब्देने”ति । अस्मिन्कामा इति च एष इति चैकवच-
नान्तं न द्वे द्यावापृथिव्यौ पराम्रष्टुमर्चतीति दक्षराकाश ए-
व पराम्रष्टव्य इति समुदायार्थः । तदनेन क्रमेण तस्मि-
न्यदन्तरित्यत्र तच्छब्दोऽनन्तरमप्याकाशमति लङ्घ्य ह्यत्पुण्ड-
रीकं पराम्रष्टतीत्युक्तं भवति । तस्मिन् ह्यत्पुण्डरीके यद-
न्तराकाशं तदन्वेष्टव्यमित्यर्थः ॥

गतिशब्दाभ्यां तथाहि दृष्टं लिङ्गं

च ॥ १५ ॥

उत्तरेभ्य इत्यस्य प्रपञ्चः । एतमेव दक्षराकाशं प्रक्रम्य
वताहो कष्टमिदं वर्तते (२) जन्तूनां तत्त्वावबोधविकलानां
यदेभिः स्वाधीनमपि ब्रह्म न प्राप्यते । तद्यथा, चिरन्तननि-

(१) तदनन्तरनिर्देशाद्,—पा० १ । २ ।

(२) प्रवर्तते—पा० २ । ४ ।

हृदनिविडमल्पिहितानां कलधैतशकलानां पथि पतिताना-
 म्पर्युपरि संचरङ्गिरपि पान्यैर्धनायङ्गिर्वावखण्डनिवहविभ्रमे-
 षैतानि नोपादीयन्तइत्यभिसन्धिमती साङ्गतमिव सखेदमिव
 श्रुतिः प्रवर्तते (१) 'इमाः सर्वाः प्रजा अहरद्वर्गच्छन्त्य एतं
 ब्रह्मलोकं न विदन्ती'ति । स्वापकाले हि सर्व एवायं वि-
 दानविदांश्च जीवलोको हृत्पुण्डरीकाश्रयं दहराकाशाख्यं
 ब्रह्मलोकं प्राप्नोष्यनाद्यविद्यातमःपटलपिहितदृष्टितया ब्रह्म-
 भूयमापन्नो ऽहमस्मीति न वेद सोयं ब्रह्मलोकशब्दस्तद्गति-
 श्च प्रत्यहं जीवलोकस्य दहराकाशस्यैव ब्रह्मरूपलोकतामा-
 हतुः । तदेतदाह भाष्यकारः । "इतश्च परमेश्वर एव द-
 हरो यस्माद्दहरवाक्यशेष" इति । तदनेन गतिशब्दौ व्याख्या-
 तौ । तथाहि दृष्टमिति सूत्रावयवं व्याचष्टे । "तथा ह्य-
 हरद्वर्जीवाना"मिति । वेदे च लोके च "दृष्टम्" । यद्यपि
 सुषुप्तस्य ब्रह्मभावे लौकिकं न प्रमाणान्तरमस्ति, तथापि
 वैदिकीमेव प्रसिद्धिं स्थापयितुमुच्यते । "ईदृशी नामेयं वै-
 दिकी प्रसिद्धिर्यज्ञोक्ते ऽपि गीयते" इति । यथा श्रुत्यन्तरे
 यथा च लोके तथेह ब्रह्मलोकशब्दो ऽपीति योजना ।
 'लिङ्गं चे'ति सूत्रावयवव्याख्यानं चोद्यमुखेनावतारयति । "ननु
 कमलासनलोकमपी"ति । परिहरति । "गमयेद्यदि ब्रह्म-
 णो लोक" इति । अत्र तावन्निषादस्थपतिन्यायेन षष्ठीस-
 मासात्कर्मधारयो बलीयानिति स्थितमेव, तथापीह षष्ठी-
 समासनिराकरणेन कर्मधारयस्थापनाय लिङ्गमप्यधिकमस्ती-

किं तद्व्यक्तं सूत्रकारेण । तस्माच्चि लोकवेदप्रसिद्धापरदर्श-
 न्नालोकात्म्यसमिधान्मिदं सिद्धं । कमलासनलोकप्राप्तेर्विपणा-
 दसंभवाद्भावतश्चान्न घञोसमासाशब्दां च्यावर्तयद्दहराकाशप्रा-
 षावेवावतिष्ठते, न च दहराकाशो ब्रह्मणो लोकाः, किं तु
 तद्ब्रह्मेति । ब्रह्म च तल्लोकस्येति कर्मधारयः सिद्धो भव-
 ति । लोक्यतइति लोकः । इत्पुण्डरीकस्थः खल्वयं लोक्य-
 ते । यत्खलु पुण्डरीकस्थमन्तःकरणं तस्मिन्विशुद्धे प्रत्याह-
 तेतरकरणानां योगिनां निर्मलइवोदके चन्द्रमसो विम्बमति-
 स्वच्छं चैतन्यं ज्योतिस्वरूपं ब्रह्मावलोक्यतइति ॥

धृतेश्च महिम्नो ऽस्यास्मिन्नुपलब्धेः

॥ १६ ॥

सौत्रो धृतिशब्दो भाववचनः । धृतेश्च परमेश्वर एव द-
 हराकाशः । अस्य धारणलक्षणस्य महिम्नो ऽस्मिन्नेवेश्व-
 रएव श्रुत्यन्तरेषूपलब्धेः । निगदव्याख्यानमस्य भाष्यम् ॥

प्रसिद्धेश्च ॥ १७ ॥

न चेयमाकाशशब्दस्य ब्रह्मणि लक्ष्यमाणविभुत्वादिगुण-
 योगाद्बुद्धिः साम्प्रतिकी । यथा रथाङ्गनामा चक्रवाक इति
 लक्षणा, किं त्वत्यन्तनिरुद्धेति सूत्रार्थः । ये त्वाकाशशब्दो
 ब्रह्मण्यपि मुख्य एव नभोवदित्यचक्षते, तैरन्यायस्थानेका-
 र्यत्वमिति चानन्यलभ्यः शब्दार्थ इति च मीमांसकानां मु-
 द्धाभेदः कृतः । लभ्यते चाकाशशब्दादिभुत्वादिगुणयोगेनापि

[भामती]

[२१५] [अ. १ पा. ३ सू. १७]

ब्रह्म । न च ब्रह्मण्येव सुखी कृमिर्न तु तत्रैव सुखो-
गेन कर्ष्यतीति वाच्यम् । लोकाधीनाकारणत्वेन ब्रह्मार्थ-
संबन्धस्य वैदिकपदार्थप्रत्ययस्य तत्पूर्वकत्वात् । ननु 'बावा-
न्वाश्रयमाकाशस्तावानेषोन्तर्हृदय आकाश' इति व्यतिरेक-
निर्देशान्न लक्षणा युक्ता । नहि भवति गङ्गायाः कूले वि-
वक्षिते गङ्गाया गङ्गेति प्रयोगः । तत्किमिदानीं पौर्णमा-
स्यां पौर्णमास्या यजेतामावास्यायामवास्ययेत्यसाधुर्वैदिकः
प्रयोगः । न च पौर्णमास्यमावास्याशब्दावाग्नेयादिषु मु-
ख्यौ । यच्चोक्तं यत्र शब्दादर्थप्रतीतिस्तत्र लक्षणा, यत्र पु-
नरन्वयो ऽर्थे निश्चिते शब्दप्रयोगस्तत्र वाचकत्वमेवेति । त-
द्युक्तम् । उभयस्यापि व्यभिचारात् । सोमेन यजेतेति श-
ब्दादर्थः प्रतीयते । न चात्र कस्य चिन्नाश्रणिकत्वमृते वा-
क्यार्थात् । न च 'य एवं विद्वान्पौर्णमासीं यजते य एवं
विद्वानमावास्या'मित्यत्र पौर्णमास्यमावास्याशब्दै न लाश-
णिकौ । तस्माद्यत्किं चिदेतदिति ॥

इतरपरामर्शात्स इति चेन्नासंभवात्

॥ १८ ॥

सम्यक् प्रसीदत्यस्मिन् जीवो विषयेन्द्रियसंयोगजनितं का-
लुष्यं जहातीति सुषुप्तिः । संप्रसादो जीवस्यावस्थाभेदो, न
ब्रह्मणः । तथा शरीरात्समुत्थानमपि शरीराश्रयस्य जीव-
स्य, न त्वनाश्रयस्य ब्रह्मणः । तस्माद्यथा पूर्वोक्तैर्वाक्यशेष-
गतैर्लिङ्गैर्ब्रह्मावगम्यते दृष्टराकाश, एवं वाक्यशेषप्रगताभ्या-

तयोर्विरोचनो देहानुपातित्वाच्छायाया देहएवात्मतत्त्वमि-
ति मत्वा निजसदनमागत्य तथैवासुरानुपदिदेश । देवेन्द्र-
स्त्वप्राप्तनिजसदनो ऽध्वन्येव किं चिद्विरलकल्मषतया क्वा-
यात्मनि शरीरगुणदोषानुविधायिनि तंतं दोषं परिभावयन्
नाहमत्र क्वायात्मदर्शने भोग्यं पश्यामीति प्रजापतिसमीपं
समित्पाणिः पुनरेवेयाय । आगतश्च प्रजापतिना ऽऽगमन-
कारणं पृष्ठः पथि परिभाषितं जगाद् । प्रजापतिस्तु सुव्या-
ख्यातमप्यात्मतत्त्वमक्षीणकल्मषावरणतया नाग्रहीस्तत्पुनर-
पि तत्प्रक्षयाय चरापराणि द्वात्रिंशतं वर्षाणि ब्रह्मचर्यम-
थ प्रक्षीणकल्मषाय ते अहमेतमेवात्मानं भूयो व्याख्या-
स्यामी(१)त्यवोचत् । स च तथा चरितब्रह्मचर्यः सुरेन्द्रः
प्रजापतिमुपससाद् । उपसन्नाय चास्मै प्रजापतिर्व्याचष्टे, य
आत्मा ऽपहृतपाप्माद्विलक्षणोक्षणि दर्शितः स्येयं य एष
स्वप्ने महीयमानो वनितादिभिरनेकधा स्वप्नोपभोगान् भुञ्जा-
नो विहरतीति । अस्मिन्नपि देवेन्द्रे भयं ददर्श । यद्यप्ययं
क्वायापुरूषवन्न शरीरधर्माननुपतति, तथापि शोकभयादि-
विविधबाधा(२)नुभवान्न तत्राप्यस्ति स्वस्तिप्राप्तिरित्युक्तवति
मघवति पुनरपराणि चर द्वात्रिंशतं वर्षाणि स्वच्छं (३) ब्र-
ह्मचर्यमिदानीमप्यक्षीणकल्मषोसीत्युचे प्रजापतिः । अथा-
स्मिन्नेवकारमुपसन्ने मघवति प्रजापतिरुवाच । य एष आत्मा

(१) भूयो ऽनुव्याख्यास्यामी—पा० २ । ३ ।

(२) विविधवेदना—पा० २ । ३ ।

(३) 'स्वच्छं' इति—१ । २ । ३ । ४ नास्ति ।

ऽपहृतपाप्मादिगुणो दर्शितो ऽकृषि च स्वप्ने च स एष यो
 विषयेन्द्रियसंयोगविरहात्प्रसन्नः सुषुप्तावस्थायामिति । अ-
 चापि नेन्द्रे निर्ववार । यथा हि जाग्रदा स्वप्नगतो वा
 ऽयमहमस्मीति इमानि भूतानि चेति विजानाति नैवं सु-
 षुप्तः किं चिदपि वेदयते तदा खल्वयमचेतयमानो ऽभा-
 वं प्राप्तइव भवति । तद्विह का निर्वृतिरिति । एव मु-
 क्तवति मघवति बताद्यापि न ते कल्मषक्षयो ऽभूत् । त-
 तुनरपराणि चर पञ्च वर्षाणि ब्रह्मचर्यमित्यवोचत्प्रजाप-
 तिः । तदेवमस्य मघोनक्षिभिः पर्यायैर्व्यतोयुः षण्णवतिवर्षा-
 णि । चतुर्थे च पर्याये पञ्च वर्षाणित्येकोत्तरं शतं व-
 र्षाणि ब्रह्मचर्यं चरतः सद्धस्त्रास्य संपेदिरे । अथास्मै
 ब्रह्मचर्यसंपदुन्मृदितकल्मषाय मघवते य एषो ऽकृषि यस्य
 स्वप्ने यस्य सुषुप्तावनुस्यूत एष आत्मा ऽपहृतपाप्मादिगु-
 णो दर्शितः तमेव मघवन् मर्त्यं वै शरीरमित्यादिना विस्पष्टं
 व्याचष्टे प्रजापतिः । अयमस्याभिसन्धिः । यावत्किं चि-
 त्सुखं दुःखमागमापायि तत्सर्वं शरीरेन्द्रियान्तःकरणसं-
 न्धि, न त्वात्मनः । स पुनरेतानेव शरीरादीन् अनाद्य-
 विद्यावासनावशादात्मत्वेनाभिप्रतीतस्तद्गतेन सुखदुःखेन त-
 दन्तमात्मानमनुमन्यमानो ऽनुतप्यते । यदा त्वयमपह-
 तपाप्मादिलक्षणमुदासीनमात्मानं देहादिभ्यो विविक्तमनु-
 भवति, अथास्य शरीरवतोऽप्यशरीरस्य न देहादिधर्मसुख-
 दुःखप्रसङ्गो(१)स्तीति नानुतप्यते, केवलमयं निजे चैतन्या-

नन्दघने रूपे व्यवस्थितः समस्तलोककामान् प्राप्तो भवति ।
 एतस्यैव हि परमानन्दस्य मात्राः सर्वेक्रामाः, दुःखं त्व-
 विद्यानिर्माणमिति न विद्वानाप्रीति । अशीलितोपनिषदा
 व्यामोह इह जायते, तेषामनुग्रहायेदमुपाख्यानमवर्तय,मेवं
 व्यवस्थितउत्तराद्वाक्यसंदर्भात्प्राजापत्यादक्षणि च स्वप्ने च
 सुषुप्ते च चतुर्थे च पर्याये एष संप्रसादोस्माच्छरीरादुत्था-
 येति जीवात्मैवापहतपाप्मादिगुणः श्रुत्योच्यते । नो खलु प-
 रस्यास्मिस्थानं संभवति, नापि स्वप्नाद्यवस्थायोगः, नापि श-
 रीरात्समुत्थानम् । तस्माद्यस्यैतत्सर्वं सोपहतपाप्मादिगुणः
 श्रुत्योक्तः । जीवस्य चैतत्सर्वमिति स एवापहतपाप्मादिगु-
 णः श्रुत्योक्त इति नापहतपाप्मादिभिः परं ब्रह्म गम्यते ।
 ननु जीवस्यापहतपाप्मत्वादयो न संभवन्तोत्युक्तम् । वच-
 नाङ्गविव्यन्ति । किमिव वचनं न कुर्यात्, नास्ति वचनस्या-
 तिभारः । न च मानान्तरविरोधः । नहि जीवः पाप्मा-
 दिस्वभावः, किं तु वाग्बुद्धिशरीरारम्भसम्भवो ऽस्य पाप्मादि-
 शरीराद्यभावे न भवति धूमइव धूमध्वजाभावइति शङ्का-
 र्थः । निराकरोति । “तं प्रतिब्रूयात् । आविर्भूतस्वरूपस्तु” ।
 अयमभिसन्धिः । पौर्वापर्यपर्यालोचनया तावदुपनिषदां शु-
 द्धबुद्धमुक्तमेकमप्रपञ्चं ब्रह्म तदतिरिक्तं च सर्वं तद्विवर्तो र-
 ज्जोरिव भुजङ्ग इत्यत्र तात्पर्यमवगम्यते । तथा च जीवो ऽप्य-
 विद्याकल्पितदेहेन्द्रियाद्युपहितं रूपं ब्रह्मणो न तु स्वाभावि-
 कः । एवं च नापहतपाप्मत्वादयस्तस्मिन्नविद्योपाधौ संभ-
 विनः (१) । आविर्भूतब्रह्मरूपे तु निरुपाधौ संभवन्तो ब्रह्मण

त्व न जीवस्य । एवं च ब्रह्मैवापहतपाप्मादिगुणं श्रुत्युक्तमि-
ति तदेव दहराकाशो न जीव इति । स्यादेतत् । स्व-
रूपाविर्भावे चेद्ब्रह्मैव न जीवः, तर्हि विप्रतिषिद्धमिदमभि-
धीयते, जीव आविर्भूतस्वरूप इत्यत आह । “भूतपूर्वग-
त्वे”ति । “उद्गारावब्राह्मणेने”ति । यथैव हि मघोनः
प्रतिबिम्बान्युद्गारावउपजनापायधर्मकाण्यात्मलक्षणविरहात्मा-
त्मा, एवं देहेन्द्रियाद्यप्युपजनापायधर्मकं नात्मेत्युद्गारावद-
द्यान्तेन शरीरात्मताया व्यत्यानं बाध इति । चोदयति ।
“कथं पुनः स्वं च रूप”मिति । द्रव्यान्तरसंसृष्टं हि ते-
नाभिभूतं तस्माद्विविच्यमानं व्यज्यते हेमतारकादि, कूटस्थ-
नित्यस्य पुनरन्येनासंसृष्टस्य कुतो विवेचनादभिव्यक्तिः । न
च संसारावस्थार्या जीवो ऽनभिव्यक्तो, दृष्ट्यादयो ह्यस्य
स्वरूपं, ते च संसारावस्थार्या भासन्तइति कथं जीवरूपं न
भासतइत्यर्थः । परिहरति । “प्राग्विवेकज्ञानोत्पत्ते”रिति ।
अयमर्थः । यद्यप्यस्य कूटस्थनित्यस्यान्यसंसर्गो न वस्तुतो
ऽस्ति । यद्यपि च संसारावस्थायामस्य दृष्ट्यादिरूपं च-
कास्ति, तथाप्यनिर्वाच्यानाद्यविद्यावशादविद्याकल्पितैरेव दे-
हेन्द्रियादिभिरसंसृष्टमपि संसृष्टमिव विविक्तमप्यविविक्त-
मिव दृष्ट्यादिरूपमस्य प्रथते । तथा च देहेन्द्रियादिगतै-
स्तापादिभिस्तापादिमदिव (१) भवतीति । उपपादितं चैतदि-
स्तरेणाध्यासभाष्यइति नेष्टोपपाद्यते । यद्यपि [स्फटिकादयो
जपाकुसुमादिसंनिहिताः, संनिधानं च संयुक्तसंयोगात्मकम्,

[अ.१ पा.३ सू.१८] [३२२] [भामती]

तथा च संयुक्ताः, तथापि न साक्षाज्जपादिकुसुमसंयोगिन इत्येतावता दृष्टान्तिता इति । “वेदना” हर्षभयशोकादयः । दार्ष्टान्तिके योजयति । “तथा देहादी”ति । संप्रसादो ऽस्माच्छरीरात्समुत्थाय परं ज्योतिरूपसंपद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यतइत्येतद्विभजते । “अतिसूतं विवेकविज्ञान”मिति । तदनेन श्रवणमननध्यानाभ्यासाद्विवेकज्ञानमुत्का तस्य विवेकविज्ञानस्य फलं केवलात्मरूपसाक्षात्कारः, स्वरूपेणाभिनिष्पत्तिः, स च साक्षात्कारो वृत्तिरूपः प्रपञ्चमात्रं प्रविलापयन् स्वयमपि प्रपञ्चरूपत्वात् कतकफलवत् प्रलयते(१) । तथा च निर्मृष्टनिखिलप्रपञ्चजालमनुपसर्गमपराधीनप्रकाशमात्मज्योतिः सिद्धं भवति । तद्विदमुक्तं ‘परं ज्योतिरूपसंपद्ये’ति । अत्र चोपसंपत्तावुत्तरकालायामपि क्वाप्रयोगो मुखं व्यादाय स्वपितोतिवन्तव्यः । यदा च विवेकसाक्षात्कारः शरीरात्समुत्थानं, न तु शरीरापादानकं गमनम्, तदा तत्सशरीरस्यापि संभवति प्रारब्धकार्यकर्मक्षयस्य पुरस्तादित्याह । “तथा विवेकाविवेकमात्रेणे”ति । न केवलं ‘स यो ह वै तत्परमं ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवती’त्यादिश्रुतिभ्यो जीवस्य परमात्मनो ऽभेदः, प्राजापत्यवाक्यसंदर्भपर्यालोचनयाप्येवमेव प्रतिपत्तव्यमित्याह । “कुतश्चैतदेवं प्रतिपत्तव्य”मिति । स्यादेतत् । प्रतिष्ठायात्मवज्जीवं परमात्मनो वस्तुतो भिन्नमप्यमृताभयात्मत्वेन ग्राहयित्वा पश्चात्परमात्मानममृताभयादिमुक्तं प्राजापतिर्ग्राहयति, न त्वयं जीवस्य परमात्मभावमाचष्टे हा-

यात्मनइवेत्यत आह । “नापि प्रतिच्छायात्मायमक्षिलक्षित” इति । अक्षिलक्षितोप्यात्मैवोपदिश्यते न छायात्मा । तस्मादसिद्धो दृष्टान्त इत्यर्थः । किं च द्वितीयादिष्वपि पर्यायेष्वेतं त्वेवं ते भूयोन्याख्यास्यामीत्युपक्रमान्प्रथमपर्यायनिर्दिष्टो न छायापुरुषो ऽपि तु ततो ऽन्यो द्रष्टात्मेति दर्शयत्यन्यथा प्रजापतेः प्रतारकत्वप्रसङ्गादित्यत आह । “तथा द्वितीये ऽपी”ति । अथ छायापुरुष एव जीवः कस्मान्न भवति । तथा च छायापुरुष एवैतमिति परामृश्यत इत्यत आह । “किं चाहमद्य स्वप्ने हस्तिन”मिति । “किं चे”ति । समुच्चयाभिधानं पूर्वोपपत्तिसाहित्यं ब्रूते, तच्च शङ्कानिराकरणद्वारेण । छायापुरुषो ऽस्थायी, स्थायी चायमात्मा चकास्ति, प्रत्यभिज्ञानादित्यर्थः । “नाहं खल्वयमेवे”ति । अयं सुषुप्तः । “सम्प्रति” सुषुप्तावस्थायाम् । अहमात्मानमहंकारास्पदमात्मानम् । न जानाति । केन प्रकारेण न जानातीत्यत आह । “अयमहमस्मीमानि भूतानि चे”ति । “यथा जायति स्वप्ने चे”ति । नहि विज्ञातुर्विज्ञातेर्विपरिस्त्रोपो विद्यते, अविनाशित्वादित्यनेनाविनाशित्वं सिद्धवद्देहकुर्वता सुप्तोत्थितस्यात्मप्रत्यभिज्ञानमुक्तम् । य एवाहं जागरित्वा सुप्तः स एवैतर्हि जागर्मीति । आचार्यदेशीयमतमाह । “के चित्त्व”ति । यदि ह्येतमित्यनेनानन्तरोक्तं चक्षुरधिष्ठानं पुरुषं परामृश्य तस्यात्मत्वमुच्येत ततो न भवेच्छायापुरुषः । न त्वेतदस्ति । वाक्योपक्रमसूचितस्य परमात्मनः परामर्शाद्, न खलु जीवात्म-

नो ऽपचतपाप्मात्वादियुक्तसंभव इत्यर्थः । तदेतद्वृथयति ।
 "तेषामेत"मिति । सुबोधम् । मत्तान्तरमाह । "अपरे त
 वादिन" इति । यदि न जीवः कर्ता भोक्ता च वस्तुतो
 भवेत्, ततस्तदाश्रयाः कर्मविधय उपरुद्धेरन् । अत्रकार-
 वचनं च नासंभवादिति कुप्येत । तत्र खलु ब्रह्मणो गुणा-
 नां जीवे ऽसंभवमाह । न चाभेदे ब्रह्मणो जीवानां ब्रह्म-
 गुणानामसंभवो जीवेष्विति तेषामभिप्रायः । तेषां वादिनां
 शरीरकोषैवोत्तरं दत्तम् । तथाहि । पौर्वापर्यपर्यालोचनया
 वेदान्तानामेकमद्वयमात्मतत्त्वं, जीवास्त्वविद्योपधानकल्पिता
 इत्यत्र तात्पर्यमवगम्यते । न च वस्तुसतो ब्रह्मणो गु-
 णाः समारोपितेषु जीवेषु संभवन्ति । नो खलु वस्तुसत्या
 रज्ज्वा धर्माः सेव्यत्वादयः समारोपिते भुजङ्गे संभविनः ।
 न च समारोपितो भुजङ्गो रज्ज्वा भिन्नः । तस्मान्न अ-
 चव्याकोपः । अविद्याकल्पितं च कर्तृत्वभोक्तृत्वं यथा लो-
 कसिद्धमुपाश्रित्य कर्मविधयः प्रवृत्ताः श्येनादिविधयइव नि-
 षिद्धे ऽपि 'न चिंस्यात्सर्वा भूतानी'ति साध्यांशे ऽभिचारे
 ऽतिक्रान्तनिषेधं पुरुषमाश्रित्याविद्यावत्पुरुषाश्रयत्वाच्छाब्दस्ये-
 त्युक्तम् । तदिदमाह । "तेषांसर्वेषा"मिति । ननु ब्रह्म
 चेदत्र वक्तव्यं ह्यतं जीवपरामर्शेनेत्युक्तमित्यत आह ।

अन्यार्थश्च परामर्शः ॥ २० ॥

जीवस्योपाधिकल्पितस्य ब्रह्मभाव उपदेष्टव्यो, न चासौ जी-
 वमपरामर्शश्च शक्य उपदेष्टुमिति निरूप्यवस्थासु जीवः प-

राष्ट्रस्तङ्गावप्रविलयन तस्य पारमार्थिकं ब्रह्मभावं दर्श-
यितुमित्यर्थः ॥

अल्पश्रुतेरिति चेत्तदुक्तम् ॥ २१ ॥

निगदव्याख्यातेन भाष्येण व्याख्यातम् ॥

अनुकृतेस्तस्य च ॥ २२ ॥

अभानं तेजसो दृष्टं सति तेजोन्तरे यतः ।

तेजो धात्वन्तरं तस्मादनुकाराच्च गम्यते ॥

बलीयसा हि सौर्येण तेजसा मन्दं तेजश्चन्द्रतारकाद्यभि-
भूयमानं दृष्टं, न त तेजसा ऽन्येन । येषि पिधायकाः
प्रदीपस्य गृहघटादयो (१) न ते स्वभासा प्रदीपं भासयि-
तुमीशते । श्रूयते च 'तस्य भासा सर्वमिदं विभाती'ति ।
सर्वशब्दः प्रकृतसूर्याद्यपेशः । न चातुल्यरूपे ऽनभानमित्य-
नुकारः (२) संभवति । नहि गावो वराहमनुधावन्तीति कृ-
ष्णविहङ्गानुधावनमुपपद्यते गवाम्, अपि तु तादृशस्वकरा-
नुधावनम् । तस्माद्यद्यपि 'यस्मिन्द्यौः पृथिवी चान्तरिक्षमो-
त'मिति ब्रह्म प्रकृतं, तथाप्यभिभवानुकारसामर्थ्यलक्षणेन
लिङ्गेन प्रकरणबाधया तेजो धातुरवगम्यते, (३) न त ब्रह्म,
लिङ्गानुपपत्तेः । तत्र तं तस्येति च सर्वनामपदानि प्रद-
र्शनीयमेवावमुच्यन्ति । न च तच्छब्दः पूर्वोक्तपरामर्शीति
नियमः समस्ति । नहि 'तेन रक्तं रागात्' 'तस्यापत्यम्'

(१) गृहकुआदयो—पा० २ ।

(२) ऽनुभानमनुकारः—पा० १ । २ । ३ ।

(३) तेजोऽन्तरं गम्यते—पा० १ । तेजोधात्वन्तरमवगम्यते—पा० ३ ।

इत्यादौ पूर्वोक्तं किं चिदस्ति । तस्मात्प्रमाणान्तराप्रतीतम-
पि तेजोन्तरमलौकिकं शब्दादुपास्यत्वेन गम्यतइति प्राप्ते ।
उच्यते ।

ब्रह्मण्येव हि तस्मिन् न तु तेजस्यलौकिके ।

तस्मान्न तदुपास्यत्वं ब्रह्म ज्ञेयं तु गम्यते ॥

तमेव भान्तमित्यत्र किमलौकिकं तेजः कल्पयित्वा सू-
र्यादीनामनुभानमुपपाद्यताम्, किं वा भारूपः सत्यसं-
ख्य इति श्रुत्यन्तरसिद्धेन ब्रह्मणो भानेन सूर्यादीनां भा-
नमुपपाद्यतामिति विशये न श्रुतसंभवे ऽश्रुतस्य कल्पना
युज्यतइत्यप्रसिद्धं नालौकिकमुपास्यं तेजो युज्यते, अपि तु
श्रुतिप्रसिद्धं ब्रह्मैव ज्ञेयमिति, तदेतदाह । “प्राज्ञ एवा-
न्मा भवितुमर्हति” । विरोधमाह । “समत्वाच्चे”ति । न-
नु स्वप्रतिभाने सूर्यादयश्चाक्षुषं तेजोपेक्षन्ते, न चान्धेनैते दृ-
श्यन्ते । तथा तदैव चाक्षुषं तेजो बाह्यसौर्यादिनेजःआप्या-
यितं रूपादि प्रकाशयति नानाप्यायितमन्धकारे ऽपि रूपद-
र्शनप्रसङ्गादित्यत आह । “यं भान्तमनुभायु”रिति । न-
हि तेजोन्तरस्य तेजोन्तरापेक्षां व्यासेधामः, किं तु तद्भान-
मनुभानम् । न च लोचनभानमनुभान्ति सूर्यादयस्तदिदमु-
क्तम् । “नहि प्रदीप”इति । पूर्वपक्षमनुभाष्य (१) व्यभिचा-
रमाह । “यदप्युक्त”मिति । एतदुक्तं भवति । यदि स्वरू-
पसाम्याभावमभिप्रेत्यानुकारो निराक्रियते, तदा व्यभिचारः ।
अथ क्रियासाम्याभावं, सो ऽसिद्धः । अस्ति हि वायुरज-

साः स्वरूपविसदृशयोरपि नियतदिग्देशवचनक्रियासाम्यम् ।
 वङ्गायःपिण्डयोस्तु यद्यपि दहनक्रिया न भिद्यते तथापि
 द्रव्यभेदेन (१) क्रियाभेदं कल्पयित्वा क्रियासादृश्यं व्याख्ये-
 यम् । तदेवमनुकृतेरिति विभज्य तस्य चेति सूत्रावयवं वि-
 भजते । “तस्य चे”ति । “चतुर्थ”मिति । “ज्योतिषाम्”, सू-
 र्यादीनाम् । “ब्रह्मज्योतिः,” प्रकाशकमित्यर्थः । तेजोन्तरे-
 णानिन्द्रियभावमापन्नेन सूर्यादितेजो विभातीत्यप्रसिद्धम् । स-
 र्वशब्दस्य हि स्वरसतो निःशेषाभिधानं वृत्तिः । सा ते-
 जाधातावलौकिके रूपमात्रप्रकाशके संकुचेत् । ब्रह्मणि तु
 निःशेषजगदवभासके न सर्वशब्दस्य वृत्तिः संकुचतीति ।
 “तत्र शब्दमाह्वरन्नि”ति । सर्वत्र स्वस्वर्यं तत्रशब्दः पूर्वाक्त-
 परामर्शी । तेन रक्तं रागादित्यादावपि प्रकृते परस्मिन्प्र-
 त्यये ऽर्थभेदे ऽन्वाख्यायमाने प्रातिपदिकप्रकृत्यर्थस्य पूर्ववृ-
 त्तत्वमस्तीति । तेनेति तत्परामर्शान्न व्यभिचारः । तथा च
 सर्वनामश्रुतिरेव ब्रह्मोपस्थापयति । तेन भवतु नाम प्रक-
 रणास्त्रिं बलीयः, श्रुतिस्तु लिङ्गाद्बलीयसीति । औतमिच्च
 ब्रह्मैव गम्यतइति । अपि चापेक्षितानपेक्षिताभिधानयोर-
 पेक्षिताभिधानं युक्तं, दृष्टार्थत्वादित्याह । “अनन्तरं च हि-
 रण्यमये परे कोश”इति । अस्मिन्वाक्ये ज्योतिषां ज्योतिरित्यु-
 क्तं, तत्र कथं तज्ज्योतिषां (२) ज्योतिरित्यपेक्षायामिदमुप-
 तिष्ठते । “न तत्र सूर्य”इति । स्वातन्त्र्येण त्वच्यमाने ऽनपे-

(१) द्रव्यावच्छेदेन—पा० २ ।

(२) तदेव ज्योतिषाम्—पा० २ ।

[अ. १ पा. ३ सू. २२] [२२८] [भामती]

क्षितं स्याददृष्टार्थमिति । “ब्रह्मण्यपि चेषां भानप्रतिषेधो ऽवकल्पत”इति । अयमभिप्रायः । न तत्र स्वर्यो भातीति नेयं सतिसप्तमी, यतः स्वर्यादीनां तस्मिन्सत्यभिभवः प्रतीयेत, । अपि तु विषयसप्तमी । तेन न तत्र ब्रह्मणि प्रकाशयितव्ये स्वर्यादयः प्रकाशकतया भान्ति, किं तु ब्रह्मैव स्वर्यादिषु प्रकाशयितव्येषु प्रकाशकत्वेन भाति, तच्च स्वयंप्रकाशम् । “अगृह्यो नहि गृह्यतइत्यादिश्रुतिभ्य”इति ॥

अपि च स्मर्यते ॥ २३ ॥

“न तद्भासयत”इति ब्रह्मणो ऽग्राह्यत्वमुक्तं, “यदादित्यगत”मित्यनेन तस्यैव ग्राहकत्वमक्तमिति ॥

शब्दादेव प्रमितः ॥ २४ ॥

नाञ्जसा मानभेदो ऽस्ति परस्मिन्मानवर्जिते ।

भूतभव्येशिता जीवे नाञ्जसी तेन संशयः ॥

किमङ्गुष्ठमात्रश्रुत्यनुग्रहाय जीवोपासनापरमतद्वाक्यमस्तु, तदनुरोधेन चेशानश्रुतिः कथं चिद्वाख्यायताम्, आहोस्विदीशानश्रुत्यनुग्रहाय ब्रह्मपरमेतदस्तु, तदनुरोधेनाङ्गुष्ठमात्रश्रुतिः कथं चिन्नीयताम्, तत्रान्यतरस्थान्यतरानुरोधविशये प्रथमानुरोधो न्याय्य इत्यङ्गुष्ठश्रुत्यनुरोधेशानश्रुतिर्नेतव्या । अपि च युक्तं हृत्पुण्डरीकद्वारस्थानत्वं परमात्मणः । स्थानभेदनिर्देशात् । तद्धि तस्योपलब्धिस्थानं शालग्रामइव कमलनाभस्य भगवतः । न च तथेहाङ्गुष्ठमात्रश्रुत्या स्थानभेदो

निर्दिष्टः, परिमाणमात्रनिर्देशात् । न च मध्यआत्मनीत्यत्र स्थानभेदोवगम्यते । आत्मशब्दो ह्ययं स्वभाववचनो वा ब्रह्मवचनो वा स्यात् । तत्र स्वभावस्य स्वभवित्रधीननिरूपण- तथा स्वस्य च भवितुरनिर्देशान्न ज्ञायते कस्य मध्यइति । न च जीवपरयोरस्ति मध्यमञ्जतेति नैष स्थाननिर्देशो वि- स्यष्टः, स्पष्टस्तु परिमाणनिर्देशः । परिमाणभेदस्य परस्मिन्न- संभवतीति जीवात्मैवाङ्गुष्ठमात्रः, स स्वस्वन्तःकरणाद्युपा- धिकल्पितो भागः परमात्मनो, ऽन्तःकरणं च प्रायेण ह- त्कमलकोशस्थानं, हृत्कमलकोशस्य मनुष्याणामङ्गुष्ठमात्र इति तदवच्छिन्नो जीवात्मा ऽप्यङ्गुष्ठमात्रो नभइव वंशप- र्वावच्छिन्नमरत्निमात्रम् । अपि च जीवात्मनः स्पष्टमङ्गुष्ठः मात्रत्वं स्मर्यते ।

‘अङ्गुष्ठमात्रं पुरुषं निश्चर्षं यमो बलात्’ । इति ।

नहि सर्वेशस्य ब्रह्मणो यमेन बलान्निष्कर्षः कल्पते । यमो हि जगौ,

हरिगरुवशगो ऽस्मि न स्वतन्त्रः

प्रभवति संयमने ममापि विष्णुः’ इति ।

तनाङ्गुष्ठमात्रत्वस्य जीवे निश्चयाद् आपेक्षिकं किं चिद्भूत- भव्यं प्रति जीवस्येशानत्वं व्याख्येयम् । एतद्वै तदिति च प्र- त्यक्षजीवरूपं परामृशतीति । तस्माज्जीवात्मैवात्रोपास्य इति प्राप्ते ऽभिधीयते ।

प्रश्नोत्तरत्वादीशानश्रवणस्याविशेषतः ।

जीवस्य ब्रह्मरूपत्वप्रत्यायनपरं वचः ॥

इह हि भूतभव्यमात्रं प्रति निरङ्कुशमीशानत्वं प्रतीयते। प्राक् पृष्टं चात्र ब्रह्म, अन्यत्र धर्मादन्यत्राधर्मादित्यादिना । तदनन्तरस्य संदर्भस्य तत्प्रतिवचनतोचितेति एतद् तदिति ब्रह्माभिधानं युक्तम् । तथा चाङ्गुष्ठमात्रतया यद्यपि जीवो ऽवगम्यते तथापि न तत्परमेतद्वाक्यं, किं त्वङ्गुष्ठमात्रस्य जीवस्य ब्रह्मरूपताप्रतिपादनपरम् । एवं निरङ्कुशमीशानत्वं न संकोचयितव्यम् । न च ब्रह्मप्रश्नोत्तरता ह्यातव्या, तेन यथा तत्त्वमसीति विज्ञानात्मनस्त्वंपदार्थस्य तदिति परमात्मनैकत्वं(१) प्रतिपाद्यते, तथेहाप्यङ्गुष्ठपरिमितस्य विज्ञानात्मन ईशानश्रुत्या ब्रह्मभावः प्रतिपाद्यतइति युक्तम् ॥

हृद्यपेक्षया तु मनुष्याधिकारत्वा-

त ॥ २५ ॥

“सर्वगतस्यापि परब्रह्मणो हृदये ऽवस्थानमपेक्ष्ये”ति जीवाभिप्रायम् । न चान्यः परमात्मन इह ग्रहणमर्हतीति न जीवपरमेतद्वाक्यमित्यर्थः । “मनुष्यानेवे”ति । त्रैवर्णिकानेवेति । “अर्थित्वा”दिति अन्तःसंज्ञानां मोक्षमाणानां च काम्येषु कर्मस्वधिकारं निषेधति । “शक्तत्वा”दिति । तिर्यग्देवर्षीणामशक्तानामधिकारं निवर्तयति । “उपनयनादिशास्त्राच्चे”ति । शूद्राणामनधिकारितां दर्शयति । “यदप्युक्तं परिमाणोपदेशान्स्मृतेश्चे”ति । यद्येतत्परमात्मपरं किमिति तत्र

जीव इदोच्यते । ननु परमात्मैवोच्यताम्, उच्यते च जीवः, तस्माज्जीवपरमेवेति भावः । परिहरति । “तत्प्रत्युच्यत” इति । जीवस्य हि तत्त्वं परमात्मभावः, तद्वक्तव्यम्, न च तज्जीवमनभिधाय शक्यं वक्तुमिति जीव उच्यतइत्यर्थः ।

तदुपर्यपि वादरायणः संभवात्

॥ २६ ॥

देवर्षीणां ब्रह्मविज्ञानाधिकारचिन्ता समन्वयलक्षणे ऽसंगतेत्यस्याः प्रासङ्गिकीं संगतिं दर्शयितुं प्रसङ्गमाह । “अङ्गुष्ठमात्रश्रुति”रिति । स्यादेतत् । देवादीनां विविधविचित्रानन्दभोगभागिनां वैराग्याभावान्नार्थित्वं ब्रह्मविद्यायामित्यत आह । “तन्नार्थित्वं तावन्मोक्षविषय”मिति । क्षयतिशययोगस्य स्वर्गाद्युपभोगे ऽपि भावादस्ति वैराग्यमित्यर्थः । ननु देवादीनां विग्रहाद्यभावेनेन्द्रियार्थसंनिकर्षजायाः प्रमाणादिवृत्तेरनुपपत्तेरविद्वत्तया सामर्थ्याभावेन नाधिकार इत्यत आह । “तथा सामर्थ्यमपि तेषा”मिति । यथा च मन्त्रादिभ्यस्तदवगमस्तथोपरिष्टादुपपादयिष्यते (१) । ननु (२) गूढवदुपनयनासंभवेनाध्ययनाभावात्तेषामनधिकार इत्याह (३) । “न चोपनयनशास्त्रेणे”ति । न खलु विधिवद्गुरुमुखाङ्गुष्ठमाणा वेदः फलवत्कर्मब्रह्माबोधहेतुरपि त्वध्ययनोत्तरकालं

(१) उपपादयिष्यामः—पा० १ ।

(२) न च—पा० १ । ३ ।

(३) इत्यत आह—पा० २ । ३ ।

निगमनिरुक्तव्याकरणादिविदितपदतदर्थसंगतेरधिगतशब्द-
न्यायतत्त्वस्य पुंसः स्मर्यमाणः स च मनुष्याणामिह जन्म-
नीव देवादीनां प्राचि भवे(१) विधिवदधीत(२) आग्नाय
इह जन्मनि स्मर्यमाणो ऽत एव स्वयं प्रतिभातो वेदः सं-
भवतीत्यर्थः । न च कर्मानधिकारे ब्रह्मविद्यानधिकारो भ-
वतीत्याह । “यदपि कर्मस्वनधिकारकारणमक्त”मिति ।
वखादीनां हि न वखाद्यन्तरमस्ति, नापि भृग्वादोनां भृ-
ग्वाद्यन्तरमस्ति । प्राचां वसुभृगुप्रभृतीनां क्षोणाधिकारत्वेने-
दानीं देवर्षित्वाभावादित्यर्थः ॥

विरोधः कर्मणीति चेन्नानेकप्रति-
पत्तेर्दर्शनात् ॥ २७ ॥

मन्त्रादिपदसमन्वयात्प्रतीयमानार्थः प्रमाणान्तरविरोधे स-
त्युपेयो, न तु विरोधे । प्रमाणान्तरविरुद्धं चेदं विग्रहव-
त्त्वादि देवतायास्तस्माद्यजमानः प्रस्तर इत्यादिवदुपचरि-
तार्थो मन्त्रादिव्याख्येयः । तथा च विग्रहाद्यभावाच्छब्दो-
पहितार्थो ऽर्थोपहितो वा शब्दो देवतेत्यचेतनत्वान्नैवास्याः(३)
क्व चिदप्यधिकार इति शङ्कार्थः । निराकरोति । “न” ।
“कस्मादनेकरूपप्रतिपत्तेः” । सैव कुत इत्यत आह । “द-
र्शनात्” । श्रुतिषु स्मृतिषु च । तथा ह्येकस्यानेककायनि-

(१) प्राग्भवे—पा० ३ ।

(२) धीतिनाम्—पा० २ ।

(३) नास्याः—पा० १ । ३ ।

र्माणमदर्शनाद्वा न युज्यते, बाधदर्शनाद्वा (१) । तत्रादर्श-
नमसिद्धं, श्रुतिस्रुतिभ्यां दर्शनात् । नहि लौकिकेन प्र-
माणेनादृष्टत्वादागमेन दृष्टमदृष्टं भवति । मा भूद्यागादीना-
मपि स्वर्गादिसाधनत्वमदृष्टमिति । मनुष्यशरीरस्य मातापि-
तृसंयोगजत्वनिश्चयमादत्सति पित्रोः संयोगे कुतः संभवः, सं-
भवे वा ऽनघ्नितोपि धूमः स्यादिति बाधदर्शनमिति चेत् ।
इत्तं किं शरीरत्वेन हेतुना देवादिशरीरमपि मातापितृ-
संयोगजं सिषाधयिषसि । तथा चानेकान्तो हेत्वाभासः ।
स्वेदजोङ्घ्रिज्जानां (२) शरीराणामतद्हेतुत्वात् । इच्छामात्रनि-
र्माणत्वं देहादीनामदृष्टचरमिति चेत्, न । भूतोपादान-
त्वेनेच्छामात्रनिर्माणत्वासिद्धेः । भूतवशिनं हि देवादीनां
नानाकायचिकीर्षावशाद्भूतक्रियोत्पत्तौ भूतानां परस्परसं-
योगेन नानाकायसमुत्पादात् । दृष्टा च वशिन इच्छावशा-
दृश्ये क्रिया, (३) यथा विषविद्याविद इच्छामात्रेण विषप्रक-
लप्रेरणम् । न च विषविद्याविदो दर्शनेनाधिष्ठानदर्शनाद्वा-
वहितविप्रकृष्टभूतादर्शनाद्देवादीनां कथमधिष्ठानमिति वा-
च्यम् । काचाभ्रपटलपिहितस्य विप्रकृष्टस्य भौमशूनैश्चरा-
देर्दर्शनेन व्यभिचारात् । असक्ताश्च दृष्टयो देवादीनां का-
चाभ्रपटलादिवन्महीमहीधरादिभिर्न व्यवधीयन्ते । न चा-
सदादिवत्तेषां शरीरित्वेन व्यवहितविप्रकृष्टादिदर्शनासंभवे

(१) बाधनाद्वा—पा० ३ ।

(२) द्विदादीनां—पा० १ ।

(३) दृष्टश्च वशिन इच्छावशादृश्ये क्रियोत्पादः—पा० १ । ३ ।

(१) ऽनुमीयतइति वाच्यम् । आगमविरोधिनेऽनुमानस्यो-
 त्यादायोगात् । अन्तर्धानं चाञ्जनादिना मनुजादीनामिव
 तेषां प्रभवतामुपपद्यते, तेन संनिहितानामपि न क्रतुदेशे
 दर्शनं भविष्यति । तस्मात्सूक्तमनेकप्रतिपत्तेरिति । “तथा-
 हि कति देवा इत्युपक्रम्ये”ति । वैश्वदेवशब्दस्य हि नि-
 विदि कति देवा इत्युपक्रम्य निविदैवोत्तरं दत्तं शाकल्याय
 याज्ञवल्क्येन “त्रयस्य त्री च शता त्रयस्य त्री च सृक्षे”-
 ति । निविन्नाम शस्यमानदेवतासंख्यावाचकानि मन्त्रप-
 दानि । एतदुक्तं भवति, वैश्वदेवस्य निविदि कति देवाः
 शस्यमानाः प्रसंख्याता इति शाकल्येन पृष्टे याज्ञवल्क्य-
 स्योत्तरं त्रयस्य त्री च शतेत्यादि । यावत्संख्याका वैश्व-
 देवनिविदि संख्याता देवास्तएतावन्त इति । पुनश्च शाक-
 ल्येन कतमे तइति संख्येयेषु पृष्टेषु याज्ञवल्क्यस्योत्तरं म-
 द्दिमान एवैषामेते त्रयस्त्रिंशत्त्वेव देवा इति । अष्टौ वसव
 एकादश रुद्रा द्वादशदित्या इन्द्रश्च प्रजापतिश्चेति त्रय-
 स्त्रिंशद्देवाः । तत्राग्निश्च पृथिवी च वायुश्चान्तरिक्षं चादित्य-
 श्च द्यौश्च चन्द्रमाश्च नक्षत्राणि चेति वसवः । एते हि प्रा-
 णिनां कर्मफलाश्रयेण कार्यकारणसंघातरूपेण परिणमन्तो
 जगदिदं सर्वं वासयन्ति, तस्माद्वसवः । कतमे रुद्रा इति
 दशमे पुरुषे प्राणाः । बुद्धिकर्मेन्द्रियाणि दश । एकादश
 च मन इति । तदेतानि प्राणाः, तद्बुद्धित्वात् । ते हि
 प्राणकालउत्क्रामन्तः पुरुषं रोदयन्तीति रुद्राः । कतम-

आदित्या इति द्वादशमासाः संवत्सरस्यावयवाः पुनःपुनः परिवर्तमानाः प्राणभूतामायूंषि च कर्मफलोपभोगं चादापयन्तीत्यादित्याः । अग्निरिन्द्रः सा हि वलं सा हीन्द्रस्य परमा ईशता तथा हि सर्वान् प्राणिनः प्रमापयति तेन स्तनयिन्नु-रग्निरिन्द्रः । यज्ञः प्रजापतिरिति, यज्ञसाधनं च यज्ञरूपं च पशवः प्रजापतिः । एतएव त्रयस्त्रिंशद्देवाः षण्णामग्निपृथिवीवाय्वन्तरिक्षादित्यदिवं मद्भिमानो न ततो भिद्यन्ते । षडेव तु देवाः । ते तु षडग्निं पृथिवीं चैकीकृत्यान्तरिक्षं वायुं चैकीकृत्य दिवं चादित्यं चैकीकृत्य त्रयो लोकाश्च एव देवा भवन्ति । त्रय एव च त्रयो ऽन्नप्राण्योरन्तर्भवन्तो ऽन्नप्राणौ द्वौ देवौ भवतः । तावप्य(१) धर्द्धो देव एकः । कतमोधर्द्धः । योयं वायुः पवते । कथमयमेक एवाधर्द्धः, यदस्मिन्सति सर्वमिदमधर्द्धाद्दृष्ट्विं प्राप्नोतीति । तेनाधर्द्ध इति । कतम एक इति, स एवाधर्द्धः प्राण एको ब्रह्म । सर्वदेवात्मत्वेन बृहत्त्वाद्ब्रह्म तदेव सदित्याचक्षते परोक्षाभिधायकेन शब्देन, तस्मादेकस्यैव देवस्य मद्भिभवशाद्युगपदनेकदेवरूपतामाह श्रुतिः । स्मृति-श्च निगद व्याख्याता । अपि च पृथग्जनानामप्युपायानुष्ठानवशात्प्राणिमाद्यैश्वर्याणां युगपन्नानाकायनिर्माणं श्रूयते, तत्र कैव कथा देवानां स्वभावसिद्धानामित्याह । “प्राणाणिमाद्यैश्वर्याणां योगिना”मिति । अणिमा लघिमा मद्भिमा प्राप्तिः प्राकान्यमीशित्वं वशित्वं यत्कामावसायिते-

त्वैश्वर्याणि । “अपरा व्याख्ये”ति । अनेकत्र कर्मणि यु-
गपदङ्गभावप्रतिपत्तिरङ्गभावगमनं, तस्य दर्शनात् । तदेव
परिस्फुटं दर्शयितुं व्यतिरेकं तावदाह । “क्व चिदेक”इति ।
न खलु वज्रषु आद्वेषेको ब्राह्मणो युगपदङ्गभावं गन्तु-
मर्हति । एकस्थानेकत्र युगपदङ्गभावमाह । “क्व चित्ते-
क” इति । यथैकं ब्राह्मणमुद्दिश्य युगपन्नमस्कारः क्रि-
यते वज्रभिस्तथा स्वस्थानस्थितामेकां देवतामुद्दिश्य वज्र-
भिर्यजमानैर्नानादेशावस्थितैर्युगपद्विस्त्यज्यते, तस्याश्च तत्रा-
संनिहिताया अप्यङ्गभावा भवति । अस्ति हि तस्या युगप-
द्विप्रकृष्टानेकार्थोपलम्भसामर्थ्यमित्युपपादितम् ॥

शब्द इति चेन्नातः प्रभवात्प्रत्य-

क्षानुमानाभ्याम् ॥ २८ ॥

गोत्वादिवत्पूर्वावमर्शाभावादुपाधेरप्येकस्याप्रतीतेः पाचका-
दिवद् आकाशादिशब्दवद् व्यक्तिवचना एव वस्वादिशब्दाः
तस्याश्च नित्यत्वात्तया सच्च संबन्धो नित्यो भवेत् । विग्र-
हादियोगे तु सावयवत्वेन वस्वादीनामनित्यत्वात्ततः पूर्वं व-
स्वादिशब्दो न स्वार्थेन संबद्ध आसीत्स्वार्थस्यैवाभावात् ।
ततश्चोत्पन्ने वस्वादौ वस्वादिशब्दसंबन्धः प्रादुर्भवन् देवदत्ता-
दिशब्दसंबन्धवत्युरुषबुद्धिप्रभव इति तत्पूर्वको वाक्यार्थप्रत्य-
योपि पुरुषबुद्धधीनः स्यात् । पुरुषबुद्धिश्च मानान्तराधी-
नजन्मेति मानान्तरापेक्षया ग्रामाण्यं वेदस्य व्याहन्येतेति श-
ब्दार्थः । उत्तरम् । “न” “अतः प्रभवाद्”वस्तुत्वादिजातिवा-

चकाच्छब्दान्जातीयं व्यक्तिं चिकीर्षितां बुद्ध्वावालिख्य तस्याः प्रभवनम् । तदिदं तत्प्रभवत्वम् । एतदुक्तं भवति । यद्यपि न शब्द उपादानकारणं वखादीनां ब्रह्मोपादानत्वात् तथापि निमित्तकारणमङ्गेन क्रमेण । न चैतावता शब्दार्थसंबन्धस्थानित्यत्वं वसुत्वादिजातेर्वा तदुपाधेर्वा यथा कया चिदाहृत्या ऽवच्छिन्नस्य नित्यत्वादिति । इममेवार्थमाशेषसमाधानाभ्यां विभजते । “ननु जन्माद्यस्य यत्” इति । ते निगदव्याख्याते । तत् किमिदानीं स्वयंभुवा वाङ् निर्मिता कालिदासादिभिरिव कुमारसंभवादि, तथा च तदेव प्रमाणान्तरापेक्षवाक्यत्वाद्प्रामाण्यमापतितमित्यत आह । “उत्सर्गोप्यथं वाचः संप्रदायप्रवर्तनात्मक” इति । संप्रदायो गुरुशिष्यपरम्परया ऽध्ययनम् । एतदुक्तं भवति । स्वयंभुवो वेदकर्तृत्वेपि न कालिदासादिवत् स्वतन्त्रत्वमपि तु पूर्वसृष्ट्यनुसारेण । एतच्चास्माभिरुपपादितम्, उपपादयिष्यति चाग्रे भाष्यकारः । अपि चाद्यत्वेतद् दृश्यत तद्दर्शनात् प्राचामपि कर्तृणां तथाभावो ऽनुमीयतइत्याह । “अपि च चिकीर्षित”मिति । आलिपति । “किमात्मकं पुन”रिति । अयमभिसन्धिः । वाचकशब्दप्रभवत्वं हि देवानामभ्युपेतव्यम्, अवाचकेन तेषां बुद्ध्वावनाखेखनात् । तत्र न तावदखादीनां वकारादयो वर्णा वाचकास्तेषां प्रत्युच्चारणमन्त्यत्वेनाशक्यसंगतिग्रहत्वात्, अगृहीतसंगतेषु वाचकत्वेतिप्रसङ्गात् । अपि चैते प्रत्येकं वा (१) स्वार्थमभिदधीरन् मिलित्वा

[अ. १ पा. ३ सू. २८] [२३८] [भामती]

वा । न तावत् प्रत्येकम्, एक(१)वर्णोच्चारणान्तरमर्थप्रत्य-
यादर्शनात्, वर्णान्तरोच्चारणानर्थक्यप्रसङ्गाच्च । नापि मि-
लिताः, तेषामेकवक्तृप्रयुज्यमानानां रूपतो व्यक्तितो वा प्र-
तिक्षणमपवर्गवतां (२) मिथः साहित्य(३)संभवाभावात् । न
च प्रत्येकसमुदायाभ्यामन्यः प्रकारः संभवति । न च स्व(४)-
रूपसाहित्याभावेपि वर्णानामाग्नेयादीनामिव संस्कारद्वारक-
मस्ति साहित्यमिति साम्प्रतं, विकल्पासहत्वात् । को नु ख
ल्वयं संस्कारोभिमतः, किमपूर्वं नामाग्नेयादिजन्यमिव, किं
वा भावनापरनामा स्मृतिप्रभव(५)बीजम् । न तावत् प्रथमः
कल्पः । नहि शब्दः स्वरूपतोऽङ्गतो वा ऽविदितो ऽविदित-
संगतिरर्थधीचेतुरिन्द्रियवत् । उच्चरितस्य बधिरेणागृहीतस्य
गृहीतस्य वा ऽगृहीतसंगतेरप्रत्यायकत्वात् । तस्माद्विदितो
विदितसंगतिर्विदितसमस्तज्ञापनाङ्गश्च शब्दो धूमादिवत् प्र-
त्यायको ऽभ्युपेयः । तथाचापूर्वाभिधानोस्य संस्कारः प्रत्या-
यनाङ्गमित्यर्थप्रत्ययात्प्रागवगन्तव्यः । न च तदास्यावगमोपा-
योस्ति । अर्थप्रत्ययात् तदवगमं समर्थयमानो दुरुत्तरमित-
रेतराश्रयमाविशति । संस्कारावसायादर्थप्रत्ययस्ततश्च तद-
वसाय इति । भावनाभिधानस्तु संस्कारः स्मृतिप्रसवसाम-
र्थ्यमात्मनो, न च तदेवार्थप्रत्ययप्रसवसामर्थ्यमपि भवितुंम-

(१) एकैक—पा० २ ।

(२) मपवर्णिणाम्—पा० २ ।

(३) 'साहित्य'—१ । २ नास्ति ।

(४) 'स्व' १ । २ । ३ नास्ति ।

(५) प्रसव—पा० १ । २ । ३ ।

इति । नापि तस्यैव सामर्थ्यस्य सामर्थ्यान्तरम् । नहि यैव
 वक्त्रेर्दहनशक्तिः सैव तस्य प्रकाशनशक्तिः । नापि दहन-
 शक्तेः प्रकाशनशक्तिः । अपि च व्युत्क्रमेणोच्चरितेभ्यो वर्ण-
 भ्यः सैवास्ति स्मृतिबीजं वासनेत्यर्थप्रत्ययः प्रसज्येत, न
 चास्ति । तस्मान्न कथं चिदपि वर्णा अर्थधीचेतवो, नापि
 तदरिक्तः स्फोटोत्पत्त्या, तस्यानुभवानारोहत् । अर्थधियस्तु
 कार्यान्तदवगमे परस्परश्रयप्रसङ्ग इत्युक्तप्रायम् । सत्तामा-
 त्रेण तु तस्य नित्यस्यार्थधीचेतुभावे सर्वदा ऽर्थप्रत्ययोत्पाद-
 प्रसङ्गो निरपेक्षस्य चेतोः सदातनत्वात् । तस्मादाचकाच्छ-
 ब्दाद्वाच्योत्पाद इत्यनुपपन्नमिति । अत्राचार्यदेशीय आह ।
 “स्फोट मित्याच्चे”ति । मृष्यामच्चे न वर्णाः प्रत्यायका इति,
 न स्फोट इति तु न मृष्यामः । तदनुभवानन्तरं विदि-
 तसंगतेरर्थधीसमुत्पादात् । न च वर्णातिरिक्तस्य तस्यानुभवा
 नास्ति । गौरित्येकं पदं गामानय शुक्लामित्येकं वाक्यमिति
 नानावर्णपदातिरिक्तैकपदवाक्यावगतेः सर्वजनीनत्वात् । न चा-
 यमसति बाधके एकपदवाक्यानुभवः शक्यो मिश्रयेति वक्तुम् ।
 नाप्यौपाधिकः । उपाधिः खल्वेकधीग्राह्यता वा स्यात्, एका-
 र्थधीचेतुता वा । न तावदेकधीगोचराणां धवखदिरपलाशा-
 नामेकनिर्भासः प्रत्ययः समस्ति । तथा सति धवखदिरपला-
 शा इति न जातु स्यात् । नाप्येकार्थधीचेतुता । तद्देतुत्वस्य
 वर्णेषु व्यासेधात् । तद्देतुत्वेन तु साहित्यकल्पने ऽन्योन्याश्रय-
 प्रसङ्गः । साहित्यात्तद्देतुत्वं तद्देतुत्वाच्च साहित्यमिति । त-
 स्मादयमबाधितो ऽनुपाधिश्च पदवाक्यगोचर एकनिर्भासो व-

र्णातिरिक्तं वाचकमेकमवलम्बते स स्फोट इति, तं च ध्वनयः प्रत्येकं व्यञ्जयन्तोपि न द्रागित्येव विशदयन्ति, येन द्रागर्थधीः स्यात् । अपि तु रत्नतत्त्वज्ञानवद् यथासं द्वित्रिचतुष्पञ्चषड्दर्शनजनितसंस्कारपरिपाकसचिवचेतोलब्धजन्मनि चरमे चेतसि चकास्ति विशदं पदवाक्यतत्त्वमिति प्रागुत्पन्नायास्तदनन्तरमर्थधिय उदय इति नोत्तरेषामानर्थक्यं ध्वनीनाम् । नापि प्राचा, तदभावे तज्जनितसंस्कारतत्परिपाकाभावेनानुग्रहाभावात् । अन्त्यस्य चेतसः केवलस्याजनकत्वात् । न च पदप्रत्ययवत् प्रत्येकमव्यक्तामर्थधियमाधास्यन्ति प्राञ्चो वर्णा,श्चरमस्तु तत्सचिवः स्फुटतरामिति युक्तम् । व्यक्ताव्यक्तावभासितायाः प्रत्यक्षज्ञाननियमात् । स्फोटज्ञानस्य च प्रत्यक्षत्वात् । अर्थधियस्त्वप्रत्यक्षाया मानान्तरजन्मनो व्यक्त एवोपजनो न वा स्यान्न पुनरस्फुट इति न समः समाधिः । तस्मान्नित्यः स्फोट एव वाचको न वर्णा इति । तदेतदाचार्यदेशीयमतं स्वमतमुपपादयन्नपाकरोति । “वर्णा एव तु न शब्द” इति । एवं हि वर्णातिरिक्तः स्फोटो (१) ऽभ्युपेयेत, यदि वर्णानां वाचकत्वं न संभवेत्, स चानुभवपद्धतिमध्यासीत् । द्विधा चावाचकत्वं वर्णानां, क्षणिकत्वेनाशक्यसंगतिग्रहत्वाद्वा, व्यस्तसमस्तप्रकारद्वयाभावाद्वा । न तावत्प्रथमः कल्पः । वर्णानां क्षणिकत्वे मानाभावात् । ननु वर्णानां प्रत्युच्चारणमन्यत्वं सर्वजनप्रसिद्धम् । न । प्रत्यभिज्ञानानुभवविरोधात् । न चासत्यप्येकत्वे ज्वालादिवत्सादृश्यनिबन्धनमेतत् प्रत्यभिज्ञान-

मिति साम्प्रतम् । सादृश्यनिबन्धनत्वमस्य बलवद्बाधकोपनि-
पाताद्वा ऽऽस्थीयेत, क्व चिज्जवालादौ व्यभिचारदर्शनाद्वा ।
तत्र क्व चिद्भ्युभिचारदर्शनेन तदुत्प्रेक्षायामुच्यते वृद्धैः स्वतः-
प्रामाण्यवादिभिः ।

उत्प्रेक्षेत हि यो मोहादज्ञातमपि बाधनम् ।

स सर्वव्यवचारेषु संशयात्मा क्षयं व्रजेत् ॥ इति ।

प्रपञ्चितं चैतदस्माभिर्न्यायकणिकायाम् । न चेदं प्रत्यभिज्ञा-
नं गत्वादिजातिविषयं, न गादिव्यक्तिविषयं, तासां प्रतिन-
रं भेदोपलम्भात् । अत एव शब्दभेदोपलम्भाद्वक्तृभेद उच्ये-
यते, सोमशर्मा ऽधोते न विष्णुशर्मेति युक्तम् । यतो (१) बज्रषु
गकारमुच्चारयन्सु निपुणमनुभवः परीक्ष्यताम् । यथा का-
लाक्षीं च स्वस्तिमतीं चेक्षमाणस्य व्यक्तिभेदप्रथायां सत्यामेव
तदनुगतमेकं सामान्यं प्रथते, तथा किं गकारादिषु भेदे-
न प्रथमानेष्वेव गत्वमेकं तदनुगतं चकास्ति, किं वा यथा
गोत्वमाजानत एकं भिन्नदेशपरिमाणसंस्थानव्यक्त्युपधानभे-
दाङ्घ्रिदेशमिवाल्पमिव मद्ददिव दीर्घमिव वामनमिव तथा
गव्यक्तिराजानत एका ऽपि व्यञ्जकभेदात्तद्दर्मानुपातिनीव
प्रथतइति भवन्त एव विदाङ्घ्रुर्वन्तु । तत्र गव्यक्तिभेदमङ्गी-
कृत्यापि यो गत्वस्यैकस्य परोपधानभेदकल्पनाप्रयासः स वरं
गव्यक्तावेवास्तु किमन्तर्गडुना गत्वेनाभ्युपेतेन ।

यथाङ्गः ।

(१) यत इत्यस्याग्रे 'व्यक्तिभेदानुभवो नास्ति, यद्यस्तीति, भ्रमस्तर्हि' । इत्यधि-
कम् । २ ।

तेन यत्प्रार्थ्यते जातेस्तद्वर्णादेव लप्स्यते (१) ।

व्यक्तिलभ्यं तु नादेभ्य इति गत्वादिधीर्वृथा ॥

न च स्वस्तिमत्यादिवद् गव्यक्तिभेदप्रत्ययः स्फुटः प्रत्युच्चारणमस्ति । तथा सति दश गकारानुदचारयञ्चैत्र इति प्रत्ययः स्यात् । न स्याद्गृह्यत्व उदचारयङ्कारमिति । न चैष जात्यभिप्रायो ऽभ्यासो यथा शतकृत्वस्तिक्तिरीनुपायुङ्क्ते देवदत्त इति । अत्र हि सौरस्ताडं क्रन्दतोपि गकारादिव्यक्तौ लोकस्योच्चारणाभ्यासप्रत्ययस्याविनिवृत्तेः । चोदकः प्रत्यभिज्ञानवाधकमुत्थापयति । “कथं ह्येकस्मिन् काले बहूनामुच्चारयता”मिति । यद्युगपद्विरुद्धधर्मसंसर्गवत् तन्नाना । यथा गवाश्चादिर्द्विशफैकशफकेसरगलकम्बलादिमान् । युगपदुदात्तानुदात्तादिविरुद्धधर्मसंसर्गवांश्चायं वर्णस्तस्मान्नाना भवितुमर्हति । न चोदात्तादयो व्यञ्जकधर्मा, न वर्णधर्मा इति सांप्रतम् । व्यञ्जका ह्यस्य वायवः । तेषामश्रावणत्वे कथं तद्धर्माः श्रावणाः स्युः । इदं तावदत्र वक्तव्यं, नहि गुणगोचरमिन्द्रियं गुणिनमपि गोचरयति, मा भूवन् घ्राणरसनश्रोत्राणां गन्धरसशब्दगोचराणां तदन्तः पृथिव्युदकाकाशा गोचराः । एवं च मा नाम भूदायुगोचरं श्रोत्रम् । तद्गुणांस्त्वदात्तादीन् गोचरयिष्यति । ते च शब्दासंसर्गाश्चात् शब्दधर्मत्वेनाध्यवसीयन्ते । न च शब्दस्य प्रत्यभिज्ञानावधृतैकत्वस्य स्वरूपत उदात्तादयो धर्माः परस्परविरोधिने ऽपर्यायेण संभवन्ति । तस्माद्यथा मखस्यैकस्य

मणिक्रपाणदर्पणाद्युपधानवशाच्चानादेशपरिमाणसंस्थानभेदवि-
भ्रम, एवमेकस्यापि वर्णस्य व्यञ्जकध्वनिनिबन्धनोयं विरुद्ध-
नानाधर्मसंसर्गविभ्रमो, न तु भाविको नानाधर्मसंसर्गः इति
स्थिते ऽभ्युपेत्य परिहारमाह भाव्यकारः । “अथ वा ध्व-
निकृत” इति । अथवेति पूर्वपक्षं व्यावर्तयति । भवेतां नाम
गुणगुणिनावेकेन्द्रियग्राह्यौ, तथाप्यदोषः । ध्वनीनामपि श-
ब्दवच्छ्रावणत्वात् । ध्वनिस्वरूपं प्रश्नपूर्वकं वर्णभ्यो निष्कर्ष-
यति । “कः पुनरय”मिति । न चायमनिर्द्धारितविशेषवर्णत्व-
सामान्यमात्रप्रत्ययो न तु वर्णातिरिक्ततदभिव्यञ्जकध्वनिप्र-
त्यय इति साम्प्रतम् । तस्यानुनासिकत्वादिभेदभिन्नस्य गादि-
व्यक्तिवत्प्रत्यभिज्ञानाभावादप्रत्यभिज्ञायमानस्य चैकत्वाभावेन
सामान्यभावानुपपत्तेः । तस्मादवर्णात्मको वैष शब्दः शब्दा-
तिरिक्तो वा ध्वनिः शब्दव्यञ्जकः श्रावणो ऽभ्युपेयः । उभ-
यथापि चाक्षु व्यञ्जनेषु च तत्तद्ध्वनिभेदोपधानेनानुनासि-
कत्वादयो ऽवगम्यमानास्तद्धर्मा एव शब्दे प्रतीयन्ते न तु
स्वतः शब्दस्य धर्माः । तथा च येषामनुनासिकत्वादयो धर्माः
परस्परविरुद्धा भासन्ते भवतु तेषां ध्वनीनामनित्यता । न-
हि तेषु प्रत्यभिज्ञानमस्ति । येषु तु वर्णेषु प्रत्यभिज्ञानं न
तेषामनुनासिकत्वादयो धर्मा इति नानित्याः । “एवं च
सति सालम्बना” इति । यद्येष परस्थायज्ञो धर्मिण्यगृह्य-
माणे तद्धर्मा न शक्या ग्रहीतुमिति । एवं नामास्तु तथा
तुष्यतु परस्तथाप्यदोष इत्यर्थः । तदनेन प्रबन्धेन ऋणिक-
त्वेन वर्णानामशक्यसंगतिग्रहणतया यद्वाचकत्वमापादितं व-

र्षाणां तदपाकृतम् । व्यस्तसमस्तप्रकारद्वयासंभवेन तु यदा सञ्चितं तन्निराचिकीर्षुराह । “वर्णेभ्यस्वार्थप्रतीते”रिति । कल्पनाममृष्यमाण एकदेश्याह । “न कल्पयामी”ति । निराकरोति । “न, अस्या अपि बुद्धे”रिति । निरूपयतु तावद्गौरित्येकं पदमिति धियमायुष्मान् । किमियं पूर्वानुभूतान् गकारादीनेव सामख्येनावगाहते, किं वा गकाराद्यतिरिक्तं गवयमिव वराह्यादिभ्यो विलक्षणम् । यदि गकारादिघिलक्षणमवभासयेत्, गकारादिरूपितः (१) प्रत्ययो न स्यात् । नच्च वराहधीर्महिषरूपितं वराहमवगाहते । पदतत्त्वमेकं प्रत्येकमभिव्यञ्जयन्तो ध्वनयः प्रयत्नभेदभिन्नास्तुल्यस्थानकरणनिष्पाद्यतया ऽन्योन्यविसदृशतत्त्वद्वयञ्जकध्वनिसादृश्येन स्वव्यञ्जनीयस्यैकस्य पदतत्त्वस्य मिथो विसदृशानेकपदसादृश्यान्यापादयन्तः सादृश्योपधानभेदादेकमप्यभागमपि नानेव भागवदिव भासयन्ति मुखमिवैकं नियतवर्णपरिमाणस्थानसंस्थानभेदमपि मणिकृपाणदर्पणादयो ऽनेकमनेकवर्णपरिमाणस्थानसंस्थानभेदम् । एवं च कल्पिता एवास्य भागा वर्णा इति चेत्, तत्किमिदानीं वर्णभेदानसत्यपि बाधके मिथ्येति वक्तुमध्यवसितोसि । एकधीरेव नानात्वस्य बाधिकेति चेत्, हन्तास्यां नाना वर्णाः प्रयन्तइति नानात्वावभास एवैकत्वं कस्मान्न बाधते । अथ वा वनसेनादिवुद्धिवदेकत्वनानात्वे न विरुद्धे । नो खलु सेनावनबुद्धिगजपदातितुरगादीनां चम्यकाशोककिंशुकादीनां च भेद-

मपवाधमाने उदीयेते, अपि तु भिन्नानामेव सतां केन
चिदेकेनोपाधिना ऽषष्टिन्नानामेकत्वमापादयतः । न चोपा-
धिकेनैकत्वेन स्वाभाविकं नानात्वं विरुध्यते, नञ्चौपचारिक-
मशित्वं माणवकस्य स्वाभाविकनरत्वविरोधि । तस्मात्प्रत्येक-
वर्णानुभवजनितभावनानिचयलब्धजन्मनि निखिलवर्णावगा-
ह्नि स्मृतिज्ञानएकस्मिन् भासमानानां वर्णानां तदेकवि-
ज्ञानविषयतया वैकार्यधीहेतुतया वैकत्वमौपचारिकमवग-
न्तव्यम् । न चैकार्यधीहेतुत्वेनैकत्वमेकत्वेन चैकार्यधीहेतु-
भाव इति परस्परश्रयम् । नञ्चार्थप्रत्ययात्पूर्वमेतावन्तो वर्णा
एकस्मृतिसमारोहिणो न प्रथन्ते । न च तत्प्रथानन्तरं
वृद्धस्यार्थधीर्नीचीयते, तदुन्नयनाच्च तेषामेकार्यधियं प्रति
कारकत्वमेकमवगम्यैकपदत्वाध्यवसानमिति नान्योन्याश्रयम् ।
न चैकस्मृतिसमारोहिणां क्रमाक्रमविपरीतक्रमप्रयुक्तानाम-
भेदो वर्णानामिति यथाकथंचित्प्रयत्नेभ्य एतेभ्यो ऽर्थप्रत्यय-
प्रसङ्ग इति वाच्यम् । उक्तं हि

यावन्तो यादृशा ये च पदार्थप्रतिपादने ।

वर्णाः प्रज्ञातसामर्थ्यास्ते तथैवावबोधकाः ॥ इति ।

ननु पङ्क्तिबुद्धावेकस्यामक्रमायामपि वास्तवो शालादीना-
मस्ति पङ्क्तिरिति तथैव प्रथा युक्ता, न च तथेह वर्णानां
नित्यानां विभूनां चास्ति वास्तवः क्रमः, प्रत्ययोपाधिस्तु भ-
वेत्, सचैक इति कुतस्त्यः क्रम एषामिति चेत्, न । एकस्याम-
पि स्मृतौ वर्णरूपवत्क्रमवत्पूर्वानुभूततापरामर्शात् । तथाहि ।
जराराजेति पदयोः प्रथयन्धोः स्मृतिधियोस्तच्चे ऽपि वर्णा-

नां क्रमभेदात्पदभेदः स्फुटरं चकास्ति । तथा च ना-
क्रमविपरीतक्रमप्रयुक्तानामविशेषः स्मृतिबुद्धावेकस्यां वर्णा-
नां क्रमप्रयुक्तानाम् । यथाऽऽः,

पदावधारणोपायान् बह्वनिच्छन्ति स्वरयः ।

क्रमन्यनातिरिक्तत्वस्वरवाक्यश्रुतिस्मृतीः ॥ इति ।

शेषमतिरोहितार्थम् । दिङ्मात्रमत्र सूचितं, विस्तरस्तु
तत्त्वबिन्दावगन्तव्य इति । अलं वा नैयायिकैर्विवादेन,
सन्त्वनित्या एव वर्णास्तथापि गत्वाद्यवच्छेदेनैव सङ्गतिग्रहो
ऽनादिश्च व्यवहारः सेत्स्यतीत्याह । “अथापि नामे”ति ॥

अत एव च नित्यत्वम् ॥ २९ ॥

ननु प्राच्यामेव मीमांसायां वेदस्य नित्यत्वं सिद्धं तर्त्किं
पुनः साध्यतइत्यत आह । “स्वतन्त्रस्य कर्तुरस्मरणादेव हि
स्थिते वेदस्य नित्यत्व”इति । नञ्चानित्याज्जगदुत्पत्तुमर्हति
तस्याप्युत्पत्तिमत्त्वेन सापेक्षत्वात् । तस्मान्नित्यो वेदो जग-
दुत्पत्तिहेतुत्वाद्, ईश्वरवदिति सिद्धमेव नित्यत्वमनेन दृढी-
कृतम् । शेषमतिरोहितार्थम् ॥

समाननामरूपत्वाच्चावृत्तावप्यविरो-

धो दर्शनात् स्मृतेश्च ॥ ३० ॥

शङ्कापदोत्तरत्वात् सूत्रस्य शङ्कापदानि पठन्ति “अथापि
स्यादि”ति । अभिधानाभिधेयाविच्छेदे हि संबन्धनित्यत्वं
भवेत् । एवमध्यापकाध्येत्परम्पराविच्छेदे वदस्य नित्यत्वं स्या-

त् । निरन्वयस्य तु जगतः प्रविलये (१) ऽत्यन्तासतश्चापूर्व-
 स्योत्पादे ऽभिधानाभिधेयावत्यन्तमुच्छिन्नाविति किमाश्रयः
 संबन्धः स्यात् । अध्यापकाध्येतसंतानविच्छेदे च किमाश्रयो
 वेदः स्यात् । न च जीवास्तद्दासनावासिताः सन्तीति वा-
 च्यम् । अन्तःकरणाद्युपाधिकल्पिता हि ते तद्विच्छेदे न
 स्थातुमर्हन्ति । न च ब्रह्मणस्तद्दासना, तस्य विद्यात्मनः
 शुद्धस्वभावस्य तदयोगात् । ब्रह्मणश्च दृष्ट्यादावन्तःकर-
 णादयस्तद्वच्छिन्नाश्च जीवाः प्रादुर्भवन्तो न पूर्वकर्मावि-
 द्यावासनावन्तो भवितुमर्हन्ति, अपूर्वत्वात् । तस्माद्विरुद्धमि-
 दं शब्दार्थसंबन्धवेदनित्यत्वं दृष्टिप्रलयाभ्युपगमेनेति । अभि-
 धातग्रहणेनाध्यापकाध्येतारावुक्तौ । शङ्कां निराकर्तुं ह्यत्रम-
 वतारयति । “तत्रेदमभिधीयते समाननामरूपत्वादि”ति ।
 यद्यपि महाप्रलयसमये नान्तःकरणादयः समुदाचरदृत्तयः
 सन्ति तथापि स्वकारणे ऽनिर्वाच्यायामविद्यायां लोनाः ह्य-
 क्षेण शक्तिरूपेण कर्मविक्षेपकाविद्यावासनाभिः सद्भावतिष्ठ-
 न्तएव । तथा च स्मृतिः ।

आसीदिदं तमोभूतमप्रज्ञातमलक्षणम् ।

अप्रतर्क्यमविज्ञेयं प्रसुप्तमिव सर्वतः ॥ इति ।

ते चावधिं प्राप्य परमेश्वरेच्छाप्रचोदिता, यथा कूर्मदेह-
 निलीनान्यङ्गानि ततो निस्सरन्ति, यथा वा वर्षापाये प्राप्त-
 मृद्भावानि मण्डूकशरीराणि तद्दासनावासिततया घनघना-
 घनासारावसेकसुद्धितानि पुनर्मण्डूकदेहभावमनुभवन्ति । त-

था पूर्ववासनावशात्पूर्वसमाननामरूपाण्युत्पद्यन्ते । एतदुक्तं भवति । यद्यपीश्वरात्प्रभवः संसारमण्डलस्य, तथापीश्वरः प्राणभृत्कर्माविद्यासहकारी तदनुरूपमेव सृजन्ति । न च सर्गप्रलयप्रवाहस्यानादितामन्तरेणैतदुपपद्यतः इति सर्गप्रलयाभ्युपगमेपि संसारानादिता न विरुध्यत इति । तदिदमुक्तं “सुपपद्यते, चाप्युपलभ्यते चा” गमत इति । स्यादेतत् । भवत्वनादिता संसारस्य, तथापि महाप्रलयान्तरिते कुतः स्मरणं वेदानामित्यत आह । “अनादौ च संसारे यथा स्वापप्रबोधयो” रिति । यद्यपि प्राणमात्रावशेषतातन्निःशेषते (१) सुषुप्तप्रलयावस्थयोर्विशेष, स्तथापि कर्मविक्षेपसंस्कारसहितलयलक्षणाविद्यावशेषतासाम्येन स्वापप्रलयावस्थयोरभेद इति द्रष्टव्यम् । ननु, नापर्यायेण सर्वेषां सुषुप्ता (२) वस्था, केषां चित्तदा प्रबोधात् तेभ्यश्च सुप्तोत्थितानां ग्रहणसंभवात् प्रायणकालविप्रकर्षयोश्च वासनोच्छेदकारणयोरभावेन सत्यां वासनायां स्मरणोपपत्तेः शब्दार्थसंबन्धवेदव्यवहारानुच्छेदो युज्यते । महाप्रलयस्त्वपर्यायेण प्राणभृन्मात्रवर्ती प्रायणकालविप्रकर्षौ च तत्र संस्कारमात्रोच्छेद (३) हेतुः स्त, इति कुतः सुषुप्तवत्पूर्वप्रबोधव्यवहारवदुत्तरप्रबोधव्यवहार इति चोदयति । “स्यादेतत्स्वाप” इति । परिहरति । “नैष दोषः । सत्यपि व्यवहारोच्छेदिनो”ति । अयमभिसंधिः । न

(१) प्राणमात्रावशेषता तन्निःशेषतेति—पा० ३ ।

(२) स्वापा—पा० १ । ३ ।

(३) छेदन—पा० ३ ।

तावत्प्रायणकालविप्रकर्षौ सर्वसंस्कारोच्छेदकौ, पूर्वाभ्यस्त-
स्मृत्यनुसंधानाज्जातस्य हर्षभयशोकसंप्रतिपत्तेः (१) । म-
नुज(२)जन्मवासनानां चानेकजात्यन्तरसहस्रव्यवहितानां पु-
नर्मनुष्यजातिसंवर्तकेन कर्मणा ऽभिव्यक्त्यभावप्रसङ्गात् । त-
स्मान्निर्गृह्यधियामपि यत्र सत्यपि प्रायणकालविप्रकर्षादौ पू-
र्ववासनानुवृत्तिस्तत्र कैव कथा परमेश्वरानुग्रहेण धर्म-
ज्ञानवैराग्यैश्वर्यातिशयसंपन्नानां हिरण्यगर्भप्रभृतीनां महा-
धियाम् । यथा वा आ च मनुष्येभ्य आ च कृमिभ्यो ज्ञा-
नादीनामनुभूयते निकर्षः । एवमा मनुष्येभ्य एवा (३) च
भगवतो हिरण्यगर्भाज्ज्ञानादीनां प्रकर्षोपि संभाव्यते ।
तथा च तदभिवदन्तो वेदस्मृतिवादाः प्रामाण्यमप्रत्यूहमश्रु-
वते । एवं चात्र भवतां हिरण्यगर्भादीनां परमेश्वरानुगृही-
तानामुपपद्यते कल्पान्तरसंबन्धिनिखिलव्यवहारानुसंधानमि-
ति । सुगममन्यत् । स्यादेतत् । अस्तु कल्पान्तरव्यवहारा-
नुसंधानं तेषामस्यां तु दृष्टावन्यएव वेदाः, अन्यएव चैषाम-
र्थः, अन्यएव वर्णाश्रमाः । धर्माच्चानर्थो ऽर्थश्चाधर्मात् । अ-
नर्थश्चेप्सितो ऽर्थश्चानीप्सितो, ऽपूर्वत्वात् सर्गस्य । तस्मात्कृत-
मत्र कल्पान्तरव्यवहारानुसंधानेना, किञ्चित्करत्वात् । तथा
च पूर्वव्यवहारोच्छेदाच्छब्दार्थसंबन्धश्च वेदज्ञानित्यौ प्रसज्ये-
यातामित्यत आह । “प्राणिनां च सुखप्राप्तय” इति ।

(१) अनुपपत्तेरित्याधिकम् । १ । ० ।

(२) मनुष्य—पा० १ । २ । ३ ।

(३) भ्यक्षा—पा० ३ ।

यथावस्तुस्वभावसामर्थ्यं हि सर्गः प्रवर्तते, न तु स्वभाव-
सामर्थ्यमन्यथयितु(१)मर्चति । नहि जातु सुखं तत्त्वेन
जिहास्यते, दुःखं चोपादित्यते । न च जातु धर्माधर्मयोः
सामर्थ्यविपर्ययो भवति, नहि मृत्पिण्डान्पटो, घटश्च तन्तु-
भ्यो जायते । तथा सति वस्तुसामर्थ्यनियमाभावात् सर्वं
सर्वस्माद्भवेदिति पिपासुरपि दह्ननमाहृत्य पिपासामुपशमये-
त्, शीतार्तो वा तोयमाहृत्य शीतार्तिमिति । तेन ह्यष्ट-
न्तरेपि ब्रह्महत्यादिरनर्थचेतुरेवार्थचेतुश्च यागादिरित्यानुपू-
र्व्यं सिद्धम् ।

एवं च यएव वेदा अस्मिन्कारणे तएव कल्पान्तरे तएव चै-
षामर्थास्तएव च वर्णाश्रमाः । दृष्टसाधर्म्यसंभवे तद्वैधर्म्यक-
ल्पनमनुमानागमविरुद्धम् ।

आगमाश्चेह भूयांसो भाष्यकारेण दर्शिताः ।

श्रुतिस्मृतिपुराणाख्यास्तदुत्कोपो ऽन्यथा भवेत् ॥

तस्मात्सुष्ठुक्तं "समाननामरूपत्वाच्चावृत्तावप्य"विरोध इति ।

'अग्निर्वा अकामयते'ति भाविर्नो वृत्तिमाश्रित्य यजमान
एवाग्निरुच्यते । नह्यग्नेर्देवतान्तरमग्निरस्ति ॥

मध्वादिष्वसंभवादनधिकारं

जैमिनिः ॥ ३१ ॥

ब्रह्मविद्यास्वधिकारं देवर्षीणां ब्रुवाणः प्रष्टव्यो जायते, किं
सर्वासु ब्रह्मविद्यास्वविशेषेण सर्वेषां किं वा कासु चिदेव

केषां चित् । यद्यविशेषेण सर्वासु, ततो मध्वादिविद्यास्वसं-
भवः । “कथमसौ वा ऽऽदित्यो देवमध्वित्यत्र हि मनुष्या
आदित्यं मध्वध्यासेनो(१)पासीरन्” । उपास्योपासकभावो
हि भेदाधिष्ठानो न स्वात्मन्यादित्यस्य देवतायाः संभवति ।
न चादित्यान्तरमस्ति । प्राचामादित्यानामस्मिन् कल्पे क्षी-
णाधिकारत्वात् । “पुनश्चादित्यव्यपाश्रयाणि पञ्च रोहितादी-
न्युपक्रम्ये”ति । अयमर्थः । असौ वा आदित्यो देवमध्वि-
ति देवनां मोदना(२)न्मध्विव मधु । भामरमधुसारूप्यमा-
हास्य श्रुतिः । ‘तस्य मधुनो द्यौरिव तिरस्त्रीनवंशः । अ-
न्तरिक्षं मध्वपूपः’ । आदित्यस्य हि मधुनोपूपः पटलम-
न्तरिक्षमाकाशं तत्रावस्थानात् । यानि च सोमाज्यपयःप्र-
भृतीन्यग्नौ ऋयन्ते तान्यादित्यरश्मिभिरग्निसंवलितैरुत्पन्नपा-
कान्यमृतीभावमापन्नान्यादित्यमण्डलमृद्वन्त्रमधुपैनीयन्ते ।
यथा हि भ्रमराः (३) पुष्पेभ्य आहत्य मकरन्दं स्वस्थानमा-
नयन्त्येवमृद्वन्त्रा भ्रमराः प्रयोगसमवेतार्थस्तरणादिभिर्चर्च-
ग्वेदविहितेभ्यः कर्मकुसुमेभ्य आहत्य तन्निघ्नन्मकरन्दमा-
दित्यमण्डलं लोहिताभिरस्य प्राचीन(४)रश्मिनाडीभिरानय-
न्ति, तदमृतं वसव उपजीवन्ति । अथास्यादित्यमधुनो द-
क्षिणाभी रश्मिनाडीभिः शुक्लाभिर्यजुर्वेदविहितकर्मकुसुमेभ्य

(१) मध्वारोपेण—पा० २ ।

(२) मोदहेतुत्वात्—पा० २ ।

(३) हि मधुपाः—पा० १ ।

(४) प्राचीभिः—पा० १ । २ । ३ ।

आहृत्याग्नौ ऊतं सोमादि पूर्ववदमृतभावमापन्नं यजुर्वेद(१)
मन्त्रभ्रमरा आदित्यमण्डलमानयन्ति, तदेतदमृतं रुद्रा उ-
पजीवन्ति । तथा(२)स्यादित्यमधुनः प्रतीचीभी रश्मिना-
डीभिः कृष्णाभिः सामवेदविहितकर्मकुसुमेभ्य आहृत्याग्नौ
ऊतं सोमादि पूर्ववदमृतभावमापन्नं साममन्त्रस्तोत्रभ्रमरा
आदित्यमण्डलमानयन्ति, तदमृतमादित्या उपजीवन्ति । अ-
थास्यादित्यमधुन उदीचीभिरतिकृष्णाभी रश्मिनाडीभिरथ-
र्ववेदविहितेभ्यः कर्मकुसुमेभ्य आहृत्याग्नौ ऊतं सोमादि
पूर्ववदमृतभावमापन्नमथर्वाङ्गिरसमन्त्रभ्रमराः, तथाश्वमेधवा-
चःस्तोमकर्मकुसुमादितिहासपुराणमन्त्रभ्रमरा आदित्यमण्ड-
लमानयन्ति । अश्वमेधे वाचःस्तोमे च पारिश्वं शंसन्तीति
श्रवणादितिहासपुराणमन्त्राणामप्यस्ति प्रयोगः । तदमृतं
मरुत उपजीवन्ति । अथास्य या आदित्यमधुन ऊर्ध्वा र-
श्मिनाद्यो गोप्यास्ताभिरूपासनभ्रमराः प्रणवकुसुमादाहृत्या-
दित्यमण्डलमानयन्ति, तदमृतमुपजीवन्ति साध्याः । ता एता
आदित्यव्यपाश्रयाः पञ्च रोहितादयो रश्मिनाद्य ऋगादि-
संबद्धाः क्रमेणोपदिश्येति योजना । एतदेवामृतं दृष्टोपलभ्य
यथास्वं समस्तैः करणैर्यज्ञस्तेजइन्द्रियसाकल्यवीर्यान्नाद्या-
न्यमृतं तदुपलभ्यादित्ये तृप्यन्ति । तेन खल्वमृतेन देवा-
नां वस्वादीनां मोदनं विदधदादित्यो मधु । एतदुक्तं भ-
वति । न केवलमुपास्योपासकभाव एकस्मिन् विरुध्यते,

(१) वेद—नास्ति । १ । २ । ३ ।

(२) अय—पा० १ । २ ।

ऽपि तु ज्ञातज्ञेयभावस्य प्राप्यप्रापकभावश्चेति । “तथाग्निः पाद” इति । अधिदैवतं (१) खल्वाकाशे ब्रह्मदृष्टिविधानार्थमुक्तम् । आकाशस्य हि सर्वगतत्वं रूपादिहीनत्वं च ब्रह्मणा साहचर्यं, तस्य चैतस्याकाशस्य ब्रह्मणश्चत्वारः पादा अग्न्यादयो ऽग्निः पाद इत्यादिना दर्शिताः । यथा हि गोः पादा न गवा वियुज्यन्ते, एवमग्न्यादयोपि नाकाशेन सर्वगतेनेत्याकाशस्य पादास्तदेवमाकाशस्य चतुष्पदे ब्रह्मदृष्टिं विधाय स्वरूपेण वायुं संवर्गगुणकमुपास्यं विधातुं महीकरोति । “वायुर्वाव संवर्ग”स्तथा स्वरूपेणैवादित्यं ब्रह्मदृष्ट्योपास्यं विधातुं महीकरोति । “आदित्यो ब्रह्मेत्यादेश” उपदेशः । अतिरोहितार्थमन्यत् । यद्युच्येत नाविशेषेण सर्वेषां देवर्षीणां सर्वासु ब्रह्मविद्यास्वधिकारः किं तु यथासंभवमिति । तत्रेदमुपतिष्ठते ।

ज्योतिषि भावाच्च ॥ ३२ ॥

लौकिकौ ह्यादित्यादिशब्दप्रयोगप्रत्ययौ ज्योतिर्मण्डलादिषु दृष्टौ न चैतेषामस्ति चैतन्यं, न ह्येतेषु देवदत्तादिवत्तद-
नुरूपा दृश्यन्ते चेष्टाः । “स्यादेतन्मन्त्रार्थवादेतिहासपुराण-
लोकैभ्य” इति तत्र जगृभ ते दक्षिणमिन्द्रहस्तमिति च,
काशिरिन्द्र इदिति च । काशिर्मुष्टिः । तथा ‘नुविशीवो व-
योदरः सुबाहुरन्धसो मदे । इन्द्रो वृत्राणि जिघ्रते’ इ-
ति विग्रहवत्त्वं देवताया मन्त्रार्थवादा अभिवदन्ति । तथा
हविर्भोजनं देवताया दर्शयन्ति । अहीन्द्र पिब च प्रस्थित-

(१) आकाशो ब्रह्मेति—अधिकम् । ३ ।

स्येत्यादयः । तथेशानाम् । 'इन्द्रो दिव इन्द्र ईशे पृथिव्या
इन्द्रो अपामिन्द्र इत्पर्वतानाम् । इन्द्रो वृधाम् इन्द्र इन्ने-
धिराणामिन्द्रः क्षेमे योगे हव्य इन्द्र' इति । तथेशानमस्य
जगतः स्वईशमीशानमिन्द्र तस्थुष' इति । तथा वरिर्वसि-
तारं प्रति देवतायाः प्रसादं प्रसन्नायाश्च फलदानं दर्शयति
'आहुतिभिरेव देवान् हुतादः प्रीणाति तस्मै प्रीता इषमू-
र्जं च यच्छन्ती'ति । 'तप्त एवैनमिन्द्रः प्रजया पशुभिस्तर्प-
यती'ति च । धर्मशास्त्रकारा अप्याहुः ।

ते तप्तास्तर्पयन्त्येनं सर्वकामफलैः पशुभैः । इति ।

पुराणवचांसि च भूर्यांसि देवताविग्रहादिपञ्चकप्रपञ्चमा-
चक्षते । लौकिका अपि देवताविग्रहादिपञ्चकं स्मरन्ति चो-
पचरन्ति च । तथाहि । यमं दण्डहस्तमालिखन्ति, वरुणं
पाशहस्तम्, इन्द्रं वज्रहस्तम् । कथयन्ति च देवता हवि-
र्भुङ्क्ते इति । तथेशानामिमामाहुः । देवग्रामो देवक्षेत्रमिति ।
तथास्याः प्रसादं च प्रसन्नायाश्च फलदानमाहुः । प्रसन्नो-
स्य पशुपतिः पुत्रोस्य जातः । प्रसन्नोस्य धनदो धनमनेन
लब्धमिति । तदेतत्पूर्वपक्षी दूषयति । "नेत्युच्यते । नहि
तावन्नोको नामे"ति । न खलु प्रत्यक्षादिव्यतिरिक्तो लोको
नाम प्रमाणान्तरमस्ति, किं तु प्रत्यक्षादिमूला लोकप्रसि-
द्धिः सत्यतामश्रुते, तदभावे त्वन्धपरम्परावद् मूलाभावादि-
श्रवते । न चात्रविग्रहादौ प्रत्यक्षादीनामन्यतममस्ति प्रमा-
णम् । न चेतिहासादिमूलं भवितुमर्हति तस्यापि पौरुषेय-
त्वेन प्रत्यक्षाद्यपेक्षणात् । प्रत्यक्षादीनां चात्राभावादित्याह ।

[भामती].

[२५५]

[अ. १ पा. ३ सू. ३२]

“इतिहासपुराणमपी”ति । ननूक्तं मन्त्रार्थवादेभ्यो विग्र-
हादिपञ्चकप्रसिद्धिरित्यत आह । “अर्थवादा अपी”ति ।
विधुद्देशेनैकवाक्यतामापाद्यमाना अर्थवादा विधिविषयप्रा-
शस्त्यलक्षणापरा न स्वार्थे प्रमाणं भवितुमर्हन्ति । यत्परः
शब्दः स शब्दार्थ इति हि शाब्दन्यायविदः, प्रमाणान्तरेण
तु यत्र स्वार्थोऽपि समर्थ्यते यथा वायोः क्षेपिष्ठत्वम् । तत्र
प्रमाणान्तरवशात्सोभ्युपेयते न तु शब्दसामर्थ्यात् । यत्र तु
न प्रमाणान्तरमस्ति यथा विग्रहादिपञ्चके सोऽर्थः शब्दादे-
वावगन्तव्यः । अतत्परस्य शब्दो न तदवगमयितुमलमिति
तदवंगमायास्य तत्रापि तात्पर्यमभ्युपेतव्यम् । न चैकं वाक्य-
मुभयपरं भवतीति वाक्यं भिद्येत । न च संभवत्येकवा-
क्यत्वे वाक्यभेदो युज्यते । तस्मात्प्रमाणान्तरानधिगतविग्र-
हादिमत्ता ऽन्यपराच्छब्दादवगन्तव्येति मनोरथमात्रमित्यर्थः ।
मन्त्रास्य ब्रीह्यादिवच्छ्रुत्यादिभिस्तत्रतत्र विनियुज्यमानाः प्र-
माणभावाननुप्रवेशिनः कथमुपयुज्यन्तां तेषुतेषु कर्मस्वित्यपे-
क्षायां दृष्टे प्रकारे संभवति नादृष्टकल्पनोचिता । दृष्टस्य प्र-
कारः प्रयोगसमवेतार्थस्मरणं, स्मृत्वा चानुतिष्ठन्त्यनुष्ठातारः
पदार्थान् । औत्सर्गिकी चार्थपरता पदानामित्यपेक्षितप्रयोग-
समवेतार्थस्मरणतात्पर्याणां मन्त्राणां नानधिगते विग्रहादा-
वपि तात्पर्यं युज्यतइति न तेभ्योऽपि तत्सिद्धिः । तस्माद्देव-
ताविग्रहवत्प्रादिभावप्राप्तकप्रमाणाभावात्प्राप्ता षष्ठप्रमाणगो-
चरतास्येति प्राप्तम् ।

एवं प्राप्ते ऽभिधीयते ।

भावं तु बादरायणो ऽस्ति हि ॥३३॥

“तुशब्दः पूर्वपक्षं व्यावर्तयती”त्यादि“भूतधातोरादित्या-
दिव्यप्यचेतनत्वमभ्युपगम्यत”इत्यन्तमतिरोहितार्थम् । “म-
न्त्रार्थवादादिव्यवहारादि”ति । आदिग्रहणेनेतिहासपुराण-
धर्मशास्त्राणि गृह्यन्ते । मन्त्रादीनां व्यवहारः प्रवृत्तिस्तस्य
दर्शनादिति । पूर्वपक्षमनुभाषते । “यदप्युक्त”मिति । एकदे-
शिमतेन तावत्परिहरति । “अत्र ब्रूम”इति । तदेतत्पूर्वप-
क्षिणमुत्पाप्य दूषयति । “अत्राह”, पूर्वपक्षी । शाब्दी ख-
ल्वियं गतिः । यत्तात्पर्याधीनवृत्तित्वं नाम नह्यन्यपरः श-
ब्दोऽन्यत्र प्रमाणं भवितुमर्हति । नहि श्वित्रिनिर्णयनपरं
श्वेतो धावतीति वाक्यमितः सारमेयवेगवद्गमनं गययितुम-
र्हति । न च नञ्वति मद्वावाक्ये ऽवान्तरवाक्यार्थो विधि-
रूपः शक्यो ऽवगन्तुम् । न च प्रत्ययमात्रात्सोऽप्यर्थो ऽस्य
भवति, तत्प्रत्ययस्य भ्रान्तित्वात् । न पुनः प्रत्यक्षादीनामियं
गतिः । नह्युद्काहरणार्थिना घटदर्शनायोन्मीलितं चक्षुर्घ-
टपटौ वा पटं वा केवलं नोपलभते । तदेवमेकदेशिनि पू-
र्वपक्षिणा दूषिते परमसिद्धान्तवाद्याह । “अत्रोच्यते । वि-
षम उपन्यास”इति । अयमभिसंधिः । लोके विशिष्टार्थप्र-
त्यायनाय पदानि प्रयुक्तानि तदन्तरेण न स्वार्थमात्रस्मरणे
पर्यवस्यन्ति । नहि स्वार्थस्मरणमात्राय लोके पदानां प्रयो-
गो दृष्टपूर्वः । वाक्यार्थे तु दृश्यते । न चैतान्यस्मारितस्वार्थानि
साक्षाद्वाक्यार्थं प्रत्याययितुमीशते इति स्वार्थस्मरणं वाक्यार्थ-

[भामती]

[२५७]

[अ. १ पा. ३ सू. ३३]

मितये ऽवान्तरव्यापारः कल्पितः पदानाम् । न च यदर्थं
यत् तत् तेन विना पर्यवस्यतीति न स्वार्थमात्राभिधानेन
पर्यवसानं पदानाम् । न च नञ्वति वाक्ये विधानपर्यवसा-
नम् । तथा सति नञ्पदमनर्थकं स्यात् । यथाहुः ।

साक्षाद्यद्यपि कुर्वन्ति पदार्थप्रतिपादनम् ।

वर्णास्तथापि नैतस्मिन् पर्यवस्यन्ति निष्फले ॥

वाक्यार्थमितये तेषां प्रवृत्तौ नान्तरीयकम् ।

पाके उवालेव काष्ठानां पदार्थप्रतिपादनम् ॥ इति ।

सेयमेकस्मिन्वाक्ये गतिः । यच्च तु वाक्यस्यैकस्य वाक्या-
न्तरेण संबन्धस्तत्र लोकानुसारतो भूतार्थव्युत्पत्तौ च सि-
द्ध्ययामेकैकस्य वाक्यस्य तत्तद्विशिष्टार्थप्रत्यायनेन पर्यव-
सितवृत्तिनः पश्चात्कुतश्चिद्धेतोः प्रयोजनान्तरापेक्षायामन्वयः
कल्पते । यथा 'वायुर्वै क्षेपिष्ठा देवता वायुमेव स्वेन भा-
गधेयेनोपधावति स एवैनं भूतिं गमयति वायव्यं श्वेतमा-
लभेते'त्यत्र । इह हि यदि न स्वाध्यायाध्ययनविधिः स्वा-
ध्यायशब्दवाच्यं वेदराशिं पुरुषार्थतामनेष्यत्ततो भूतार्थमा-
त्रपर्यवसितार्थवादा विध्युद्देशेन नैकवाक्यतामगमिष्यन् । त-
त्स्वाध्यायविधिवशात् कैमर्थ्याकाङ्क्षायां वृत्तान्तादिगोचराः
सन्तस्तत्प्रत्यायनद्वारेण विधेयप्राशस्त्यं लक्षयन्ति, न पुन-
रविवक्षितस्वार्था एव तल्लक्षणे प्रभवन्ति, तथा सति लक्षणैव
न भवेत् । अभिधेयाविनाभावस्य तद्बीजस्याभावात् । अत
एव गङ्गायां घोष इत्यत्र गङ्गाशब्दः स्वार्थसंबन्धमेव [तीरं
लक्षयति न त समुद्रतीरं तत्कस्य हेतोः स्वार्थप्रत्यासत्त्य-

[अ. १ पा. ३ सू. ३३] [२५८] [भामती]

भावात् । न चैतत्सर्वं स्वार्थाविवक्षायां कल्पते । अत ए-
व यत्र प्रमाणान्तरविरुद्धार्था अर्थवादा इच्छन्ते, यथादि-
त्यो वै यूपो यजमानः प्रस्तर इत्येवमादयः । तत्र यथा प्र-
माणान्तरविरोधो यथा च स्तुत्यर्थता तदुभयसिद्ध्यर्थं गुण-
वादस्त्विति च तत्सिद्धिरिति चासूत्रयज्जैमिनिः । तस्माद्यत्र
सोर्थोर्थवादानां प्रमाणान्तरविरुद्धस्तत्र गुणवादेन प्राशस्त्यल-
क्षणेति लक्षितलक्षणा । यत्र तु प्रमाणान्तरसंवादस्तत्र प्रमाणा-
न्तरादिवार्थवादादपि सोर्थः प्रसिध्यति । द्वयोः परस्परानपेक्ष-
योः प्रत्यक्षानुमानयोरिवैकत्रार्थे प्रवृत्तेः । प्रमात्रपक्षया त्वनु-
वादकत्वं, प्रमाता च्छव्युत्पन्नः प्रथमं यथा प्रत्यक्षादिभ्यो ऽर्थम-
वगच्छति न तथास्नायतस्तत्र व्युत्पत्त्याद्यपेक्षत्वात्, न तु प्रमा-
णापेक्षया, द्वयोः स्वार्थे ऽनपेक्षत्वादित्युक्तम् । नन्वेवं मानान्तर-
विरोधे ऽपि कस्माद्गुणवादो भवति यावता शब्दविरोधे माना-
न्तरमेव कस्मान्न बाध्यते । वेदान्तैरिवाद्यैतविषयैः प्रत्यक्षादयः
प्रपञ्चगोचराः कस्माद्दार्थवादवद्देदान्ता अपि गुणवादेन न
नीयन्ते । अत्रोच्यते । लोकानुसारतो द्विविधो हि विषयः
शब्दानाम्, द्वारतश्च तात्पर्यतश्च । यथैकस्मिन् वाक्ये पदा-
नां पदार्था द्वारतो वाक्यार्थश्च तात्पर्यतो विषयः । एवं वा-
क्यद्वयैकवाक्यतायामपि यथेयं देवदत्तोया गौः क्रेतव्येत्येकं
वाक्यमेषा बज्जशीरेत्यपरं, तदस्य बज्जशीरत्वप्रतिपादनं द्वा-
रम् । तात्पर्यं तु क्रेतव्येति वाक्यान्तरार्थे । तत्र यद्द्वारत-
स्तत्प्रमाणान्तरविरोधे ऽन्यथा नीयते । यथा विषं भक्षये-
ति वाक्यं मा ऽस्य गृहे भङ्क्वेति वाक्यान्तरार्थपरं सत् ।

यत्र तु तात्पर्यं तत्र मानान्तरविरोधे पौरुषेयमप्रमाणमेव भवति । वेदान्तास्तु पैर्वापर्यपर्यालोचनया निरस्तसमस्तभेदप्रपञ्चब्रह्मप्रतिपादनपरा अपौरुषेयतया स्वतःसिद्धताच्चिकप्रमाणभावाः सन्तस्ताच्चिकप्रमाणभावात् प्रत्यक्षादीनि प्रच्याव्य सांव्यवहारिके तस्मिन् व्यवस्थापयन्ति । न चादित्यो वै यूप इति वाक्यमादित्यस्य यूपत्वप्रतिपादनपरमपि तु य-पस्तुतिपरम् । तस्मात्प्रमाणान्तरविरोधे द्वारीभूतो विषयो गुणवादेन नीयते, यत्र तु प्रमाणान्तरं विरोधकं नास्ति यथा देवताविग्रहादौ तत्र द्वारतोपि विषयः प्रतीयमानो न शक्यस्त्यक्तम् । न च गुणवादेन नेतुं, को हि मुखे संभवति गौणमाश्रयेदतिप्रसङ्गात् । तथा सत्यनधिगतविग्रहादि प्रतिपादयद् वाक्यं भिद्येतेति चेत् । अद्वा । भिन्नमेवैतद्वाक्यं, तथा सति तात्पर्यभेदोपीति चेत् । न । द्वारतोपि तद्वगतौ तात्पर्यान्तरकल्पनाया अयोगात् । न च यत्र यस्य(१) न तात्पर्यं तस्य तत्राप्रामाण्यं, तथा सति विशिष्टपरं वाक्यं विशेषणेष्वप्रमाणमिति विशिष्टपरमपि न स्यात्, विशेषणाविषयत्वात् । विशिष्टविषयत्वेन तु तदाक्षेपे परस्पराययत्वम् । आक्षेपाद्विशेषण प्रतिपत्तौ सत्यां विशिष्टविषयत्वं विशिष्टविषयत्वाच्च तदाक्षेपः । तस्माद्विशिष्टप्रत्ययपरेभ्योपि पदेभ्यो विशेषणानि प्रतीयमानानि तस्यैव वाक्यस्य विषयत्वेनानिच्छतात्पर्यभ्युपेयानि यथा, तथान्यपरेभ्यो ऽप्यर्थवादवाक्येभ्यो देवताविग्रहादयः प्रतीयमाना असति प्रमाणान्त-

रविरोधे न युक्ताख्यक्तुं नहि मुख्यार्थसंभवे गुणवादे युज्य-
ते । न च भूतार्थमप्यपौरुषेयं वचो मानान्तरापेक्षं स्वार्थे
येन मानान्तरासंभवे भवेदप्रमाणमित्युक्तम् । स्यादेतत् ।
तात्पर्यैक्ये ऽपि यदि वाक्यभेदः कथं तद्धैतैकत्वादेकं वा-
क्यम् । न । तत्रतत्र यथास्वं तत्तत्पदार्थविशिष्टैकपदार्थ-
प्रतीतिपर्यवसानसंभवात् । स तु पदार्थान्तरविशिष्टः पदा-
र्थ एकः क्व चिद्धारभूतः क्व चिद्द्वारीत्येतावान् विशेषः ।
नन्वेवं सत्योदनं भुक्त्वा ग्रामं गच्छतीत्यत्रापि वाक्यभेद-
प्रसङ्गः । अन्यो हि संसर्ग आदनं भुक्तेति, अन्यस्तु ग्रामं
गच्छतीति । न । एकत्र प्रतीतिरपर्यवसानात् । भुक्तेति हि
समानकर्तृकता पूर्वकालता च प्रतीयते । न चेयं प्रती-
तिरपरकालक्रियान्तरप्रत्ययमन्तरेण पर्यवस्यति । तस्माद्या-
वति पदसमूहे पदाहिताः पदार्थस्मृतयः पर्यवस्यन्ति; तावदे-
कं वाक्यम् । अर्थवादवाक्ये चैताः (१) पर्यवस्यन्ति, विनैव
विधिवाक्यं विशिष्टार्थप्रतीतेः । न च द्वाभ्यांद्वाभ्यां पदाभ्यां
विशिष्टार्थप्रत्ययपर्यवसानात् पञ्चषपदवति वाक्ये एकस्मि-
न्नानान्वप्रसङ्गः । नानात्वे ऽपि विशेषणानां विशेष्यस्यैकत्वात्,
तस्य च सङ्घञ्जुतस्य प्रधानभूतस्य गुणभूतविशेषणानुरोधेना-
वर्तनायोगात् । प्रधानभेदे तु वाक्यभेद एव । तस्माद्विधिवाक्या-
दर्थवादवाक्यमन्यदिति वाक्ययोरेव स्वस्ववाक्यार्थप्रत्ययावसि-
तव्यापारयोः पश्चात् कुतश्चिदपेक्षायां परस्परान्वय इति सि-
द्धम् । “अपि च विधिभिरेवेन्द्रादिदैवत्यानि”ति । देवतामुद्दिश्य

द्विविधमृश्य च तद्विषयस्वत्त्वत्याग इति यागशरीरम् । न च चेतस्यनालिखिता देवतोद्देशं शक्या, न च स्वरूपरक्षिता चेतसि शक्यते आलेखितुमिति यागविधिनैव तद्रूपपेक्षिणा यादृशमन्यपरेभ्यो ऽपि मन्त्रार्थवादेभ्यस्तद्रूपमवगतं तदभ्युपेयते । रूपान्तरकल्पनायां मानाभावात् । मन्त्रार्थवादयोरत्यन्तपरोक्षवृत्तिप्रसङ्गाच्च । यथा हि 'ब्राह्म्यो ब्राह्म्यस्तोमेन यजेते'ति ब्राह्म्यस्वरूपपेक्षया यस्य पिता पितामहो वा सोमं न पिबेत् स ब्राह्म्य इति सिद्धवद्(१) ब्राह्म्यस्वरूपमवगतं ब्राह्म्यस्तोमविध्यपेक्षितं सद्विधिप्रमाणकं भवति, यथा वा स्वर्गस्य रूपमलौकिकं स्वर्गकामो यजेतेति विधिनापेक्षितं सदर्थवादतो ऽवगम्यमानं विधिप्रमाणकम्, तथा देवतारूपमपि । ननूद्देशो रूपज्ञानमपेक्षते न पुना रूपसत्तामपि, देवतायाः समारोपेणापि च रूपज्ञानमुपपद्यते इति समारोपितमेव रूपं देवतायाः मन्त्रार्थवादैरुच्यते । सत्त्वं रूपज्ञानमपेक्षते । तच्चान्यतो ऽसंभवान्मन्त्रार्थवादेभ्य एव, तस्य तु रूपस्यासति बाधको ऽनुभवारूढं तथाभावं परित्यज्यान्यथात्वमननुभूयमानमसाम्प्रतं कल्पयितुम् । तस्माद्विध्यपेक्षितमन्त्रार्थवादैरन्यपरैरपि देवतारूपं बुद्धावुपनिधीयमानं विधिप्रमाणकमेवेति युक्तम् । स्यादेतत् । विध्यपेक्षायामन्यपरादपि वाक्यादवगतो ऽर्थः स्वीक्रियते, तदपेक्षैव तु नास्ति, शब्दरूपस्य देवताभावात्, तस्य च मानान्तरवेद्यत्वादित्यत आह । "न च शब्दमात्र"मिति । न केवलं मन्त्रार्थवादतो वि-

ग्रहादिसिद्धिरपि त्वितिहासपुराणलोकस्मरणेभ्यो मन्त्रार्थ-
 वादमूलेभ्यो वा प्रत्यक्षादिमूलेभ्यो वेत्याह । “इतिहासे”ति ।
 “श्लिष्यते” । युज्यते । निगदव्याख्यानमन्यत् । तदेवं
 मन्त्रार्थवादादिसिद्धे देवताविग्रहादौ गुर्वादिपूजावद्देवतापू-
 जात्मको यागो देवताप्रसादादिद्वारेण सफलो ऽवकल्पते
 अचेतनस्य तु पूजामप्रतिपाद्यमानस्य तदनुपपत्तिः । न चैवं
 यज्ञकर्मणो देवतां प्रति गुणभावाद्देवतातः फलोत्पादे या-
 गभावनायाः श्रुतं फलवत्त्वं यागस्य च तां प्रति तत्फलांशं
 वा प्रति श्रुतं करणत्वं ज्ञातव्यम् । यागभावनाया एव हि
 फलवत्या यागलक्षणस्वकरणावान्तरव्यापारत्वाद्देवताभोजनप्र-
 सादादीनां कृषिकर्मणश्च तत्तदवान्तरव्यापारस्य सस्याधि-
 गमसाधनत्वम् । आग्नेयादीनामिवोत्पत्तिपरमापूर्वावान्तरव्या-
 पाराणां भवन्मते स्वर्गसाधनत्वम् । तस्मात्कर्मणो ऽपूर्वावा-
 न्तरव्यापारस्य वा देवताप्रसादावान्तरव्यापारस्य वा फलव-
 त्त्वात् प्रधानत्वमुभयस्मिन्नपि पक्षे समानम्, न तु देवताया
 विग्रहादिमत्याः प्राधान्यमिति न धर्ममीमांसायाः सूत्रमपि
 वा शब्दपूर्वत्वाद्यज्ञकर्म प्रधानं गुणत्वे देवताश्रुतिरिति वि-
 रुध्यते । तस्मात्सिद्धो देवतानां प्रायेण ब्रह्मविद्यास्वधिकारः ।

शुगस्य तदनादरश्रवणात्तदाद्रवणा-

त्सूच्यते हि ॥ ३४ ॥

अवान्तरसंगतिं कुर्वन्नधिकरणतात्पर्यमाह । “यथा मनु-
 ष्याधिकारे”ति । शङ्खाबीजमाह । “तत्रे”ति । निर्मृष्टनि-

खिलदुःखानुषङ्गे शाश्वतिकानन्दे कस्य नाम चेतनस्यार्थिता नास्ति, येनार्थिताया अभावाच्छूद्रे नाधिक्रियेत । नाप्यस्य ब्रह्मज्ञाने सामर्थ्याभावः । द्विविधं हि सामर्थ्यं निजं चागन्तुकं च । तत्र द्विजातीनामिव शूद्राणां श्रवणादिसामर्थ्यं निजमप्रतिक्षतम् । अध्ययनाधानाभावादागन्तुकसामर्थ्याभावे सत्यनधिकार इति चेद्, क्षन्ताधानाभावे सत्यग्न्यभावादग्निसाध्ये कर्मणि मा भूदधिकारः, न च ब्रह्मविद्यायामग्निः साधनमिति किमित्यनाहिताग्नयो नाधिक्रियन्ते । न चाध्ययनाभावात्तत्साधनायामनधिकारो ब्रह्मविद्यायामिति साम्प्रतम् । यतो युक्तं यदाहवनीये जुष्टोत्याहवनीयस्य होमाधिकरणतया विधानात्तद्रूपस्यलौकिकतयानारभ्याधीतवाक्यविहितादाधानादन्यतो ऽनधिगमादाधानस्य च द्विजातिसंबन्धितया विधानात् । तत्साध्योन्निरलौकिको न शूद्रस्यास्तीति नाहवनीयादिसाध्ये कर्मणि शूद्रस्याधिकार इति । न च तथा ब्रह्मविद्यायामलौकिकमस्ति साधनं यच्छूद्रस्य न स्यात् । अध्ययननियम इति चेत् । न । विकल्पासहत्वात् । तदध्ययनं पुरुषार्थे वा नियम्येत, यथा धनार्जने प्रतिग्रहादि । क्रत्वर्थे वा, यथा व्रीहिनवच्छन्तीत्यवघातः । न तावत् क्रत्वर्थे । नहि स्वाध्यायो ऽध्येतव्य इति कं चित् क्रतुं प्रकृत्य पठ्यते, यथा दर्शपूर्णमासं प्रकृत्य व्रीहिनवच्छन्तीति । न चानारभ्याधीतमप्यव्यभिचरितं क्रतुसंबन्धितया क्रतुमुपस्थापयति, येन वाक्येनैव क्रतुना संबध्येताध्ययनं, नहि यथा जुक्काद्यव्यभिचरितक्रतुसं-

बद्धमेवं स्वाध्याय इति । तस्मान्नेष क्रत्वर्थे नियमो नापि पुरुषार्थे । पुरुषेच्छाधीनप्रवृत्तिर्हि पुरुषार्थो भवति, यथा फलं तदुपायो वा । तदुपायेपि हि विधितः प्राक् सामान्यरूपा प्रवृत्तिः पुरुषेच्छानिबन्धमैव । इतिकर्तव्यतासु तु सामान्यतो विशेषतश्च प्रवृत्तिर्विधिपराधोनैव । नञ्चानधिगतकरणभेद इतिकर्तव्यतासु घटते । तस्माद्विध्यधीनप्रवृत्तितया ऽङ्गानां क्रत्वर्थता । क्रतुरिति हि विधिविषयेण विधिं परामृशति विषयिणम् । तेनार्थ्यते विषयीक्रियत इति क्रत्वर्थः । न चाध्ययनं वा स्वाध्यायो वा तदर्थज्ञानं वा प्राग् विधेः पुरुषेच्छाधीनप्रवृत्तिर्येन पुरुषार्थः स्यात् । यदि चाध्ययनेनैवार्थावबोधरूपं नियम्येत ततो मानान्तरविरोधः । तद्रूपस्य विनाप्यध्ययनं पुस्तकादिपाठेनाप्यधिगमात् । तस्मात्सुवर्णं भार्यमितिवदध्ययनादेव फलं कल्पनीयम् । तथा चाध्ययनविधेरनियामकत्वाच्छूद्रस्याध्ययनेन वा पुस्तकादिपाठेन वा सामर्थ्यमस्तीति सो ऽपि ब्रह्मविद्यायामधिकृतः (१) । मा भूद्वा ऽध्ययनाभावात्सर्वत्र ब्रह्मविद्यायामधिकारः (२) संवर्गविद्यायां तु भविष्यति । अह्नूद्वारे त्वाशूद्र इति शूद्रं संबोध्य तस्याः प्रवृत्तेः । न चैष शूद्रशब्दः कदाचिदवयवव्युत्पत्त्या ऽशूद्रे वर्णनीयः । अवयवप्रसिद्धितः समुदायप्रसिद्धेरनपेक्षतया बलीयस्त्वात् । तस्माद्यथा ऽनधोयानस्येष्टौ निषादस्थपतेरधिकारो वचनसामर्थ्यादेवं संवर्गविद्यायां शूद्रस्या-

(१) अधिक्रियेत—पा० १ । ३ ।

(२) विद्यारवधिकारः—पा० १ । ३ ।

धिकारो भविष्यतीति प्राप्तम् । एवं प्राप्ते ब्रूमः । न शूद्र-
 स्थाधिकारो वेदाध्ययनाभावादिति । अयमभिसंधिः । यद्य-
 पि स्वाध्यायो ऽध्येतव्य इत्यध्ययनविधिर्न किं चित्फलवत्क-
 र्मारभ्यान्नातो, नाप्यव्यभिचरितक्रतुसंबन्धपदार्थगतः, न-
 च्छि जुह्वादिवत्स्वाध्यायोऽव्यभिचरितक्रतुसंबन्धस्तथापि स्वा-
 ध्यायस्याध्ययनसंस्कारविधिरध्ययनस्यापेक्षितोपायतामवगमय-
 न् किं पिण्डपितृयज्ञवत्स्वर्गं वा सुवर्णं भार्यमिति व-
 दार्थवादिकं वा फलं कल्पयित्वा विनियोगभङ्गेन स्वाध्या-
 येनाधीयीतेत्येवमर्थः कल्प्यतां, किं वा परम्परया ऽप्यन्यतो
 ऽपेक्षितमधिगम्य निर्वृणोत्विति विशये, न दृष्टद्वारेण परम्प-
 रया ऽप्यन्यतो ऽपेक्षितप्रतिलभ्ये च यथाश्रुतिविनियोगोप-
 पत्तौ च संभवन्त्यां श्रुतविनियोगभङ्गेनाध्ययनादेवाश्रुतादृष्ट-
 फलकल्पनोचिता । दृष्टश्च स्वाध्यायाध्ययनसंस्कारस्तेन च्छि
 पुरुषेण संप्राप्यते प्राप्तश्च फलवत्कर्मब्रह्मावबोधमभ्युदय-
 निःश्रेयसप्रयोजनमुपजनयति, न तु सुवर्णधारणादौ दृष्ट-
 द्वारेण परम्परयाप्यस्यपेक्षितं पुरुषस्य, तस्माद्विपरिवृत्त्य सा-
 क्षाद्वारणादेव विनियोगभङ्गेन फलं कल्पते । यदा चाध्यय-
 नसंस्कृतेन स्वाध्यायेन फलवत्कर्मब्रह्मावबोधो भाव्यमानो ऽ-
 भ्युदयनिःश्रेयसप्रयोजन इति स्थापितं तदा यस्याध्ययनं त-
 स्यैव कर्मब्रह्मावबोधो ऽभ्युदयनिःश्रेयसप्रयोजनो नान्यस्य यस्य
 चोपनयनसंस्कारस्तस्यैवाध्ययनं, स च द्विजातीनामेवेत्युपन-
 यनाभावेनाध्ययनसंस्काराभावात् पुस्तकादिपठितस्वाध्यायज-
 न्यो ऽर्थावबोधः शूद्राणां न फलाय कल्पतइति शास्त्रीय-

सामर्थ्याभावात्त शूद्रो ब्रह्मविद्यायामधिकृत इति सिद्धम् ।
 “यज्ञे ऽनवकृत्त” इति यज्ञग्रहणमुपलक्षणार्थम् । विद्याया-
 मनवकृत्त इत्यपि द्रष्टव्यम् । सिद्धवदभिधानस्य न्यायपूर्वक-
 त्वान्नायस्य चोभयत्र साम्यात् । द्वितीयं पूर्वपक्षमनुभाषते ।
 “यत्पनः संवर्गविद्याया” मिति । दूषयति । “न तद्धिङ्गम्” ।
 कुतः । “न्यायाभावात्” । न तावच्छूद्रः संवर्गविद्यायां
 साक्षाच्चोद्यते । यथैतया निषादस्थपतिं याजयेदिति निषा-
 दस्थपतिः किं त्वर्थवादगतो ऽयं शूद्रशब्दः स चान्यतः
 सिद्धमर्थमवद्योतयति न तु प्रापयतीत्यध्वरमीमांसकाः ।
 अस्माकं त्वन्यपरादपि वाक्यादसति बाधके प्रमाणान्तरेणा-
 र्थोऽवगम्यमानो विधिना चापेक्षितः स्वीक्रियतएव । न्यायस्या-
 स्मिन्नर्थे उक्तो बाधकः । न च विध्यपेक्षा ऽस्ति, द्विजात्य-
 धिकारप्रतिलम्बेन विधेः पर्यवसानात् । विध्युद्देशगतत्वे त्वयं
 न्यायो ऽपोद्यते वचनबलान्निषादस्थपतिवन्न त्वेष विध्युद्देश-
 गत इत्युक्तम् । तस्मान्नार्थवादमात्राच्छूद्राधिकारसिद्धिरिति
 भावः । अपि च किमर्थवादबलान्निषादमात्रे ऽधिकारः शू-
 द्रस्य कल्प्यतां (१) संवर्गविद्यायां वा । न तावद्विद्यामात्रइ-
 त्यह । “कामं चाय” मिति । नहि संवर्गविद्यायामर्थवादः
 श्रुतो विद्यामात्रेधिकारिणमुपनयत्यतिप्रसङ्गात् । अस्तु तर्हि
 संवर्गविद्यायामेव शूद्रस्याधिकार इत्यत आह । “अर्थवाद-
 स्थत्वादि” ति । तत्किमेतच्छूद्रपदं प्रमत्तगीतं, न चैतद्युक्तं,
 तुल्यं हि सांप्रदायिकमित्यत आह । “शक्यते चायं शू-

इन्द्रश्च" इति । एवं किलात्रोपाख्यायते । जानश्रुतिः पौत्रायणो बह्वृदायी अद्वादेयो बह्वृपाक्यः प्रियातिथिर्बभूव । स च तेषुतेषु ग्रामनगरशृङ्गाटकेषु विविधानामन्नपानानां पूर्णानतिथिभ्य आवस्थान्कारयामास । सर्वत एत्यैतेष्ववस्थेषु ममान्नपानमर्थिन उपयोच्यन्त(१) इति । अथास्य राज्ञो दानशौण्डस्य गुणगरिमसंतोषिताः सन्तोः देवर्षयो हंसरूपमास्थाय तदनुग्रहाय तस्य निदाघसमये दोषा हर्म्यतलस्थस्योपरि मालामावध्याजम्मुस्तेषामग्रेसरं हंसं संबोध्य पृष्ठतो ब्रजन्नेकतमो हंसः साङ्गतमभ्युवाच । भक्ताश्चभक्ताश्च जानश्रुतेरस्य पौत्रायणस्य द्युनिशं द्युलोकात्त्रायतः ज्योतिस्तन्मा प्रसाङ्गिर्मैतत्त्वा धाक्षीदिति । तमेवमुक्तवन्तमग्रगामो हंसः प्रत्युवाच । क्वं वरमेनमेतत्सन्तं सयुग्वानमिव रैकमात्य । अयमर्थः (२) । वर इति सोपहासमवरमाह (३) । अथ वा वरो वराकोयं जानश्रुतिः । कमित्याक्षेपे, यस्माद्दय वराकस्तस्मात्कमेनं किंभूतमेतत्सन्तं प्राणिमात्रं रैकमिव सयुग्वानमात्य । युग्वा गन्त्री शकटी तथा सच्च वर्ततइति सयुग्वा रैकस्तमिव कमेनं प्राणिमात्रं जानश्रुतिमात्य । रैकस्य हि ज्योतिरसच्छां न त्वेतस्य प्राणिमात्रस्य । तस्य पि भगवतः पुण्यज्ञानसंपन्नस्य (४) रैकस्य ब्रह्मविदो धर्मे त्रैलोकोदरवर्तिप्राणभृन्मात्रधर्मोन्तर्भवति न पुना रैकधर्मकश्च

(१) उपभोक्ष्यन्ते—पा० ३ ।

(२) 'अयमर्थः'—३ नास्ति ।

(३) सोपहासमुत्तरमाह—पा० ३ ।

(४) पुण्यज्ञानसंभारसंभृतस्य—पा० ३ ।

कस्य चिद्धर्मो ऽवगाह्यतइति । अथैष चंसवचनादात्मनो
 ऽत्यन्तनिकर्षमुत्कर्षकाष्ठां च रैक्कोपश्रुत्य विषममानसो
 जानश्रुतिः कितवद्वात्तपराजितः पौनःपुन्येन निःश्वसन्नद्वेलं
 कथमपि निशीथमतिवाचर्याबभूव । ततो निशान्त(१)पिशु-
 नमनिभृतवन्दारुवृन्दप्रारब्धस्तुतिसहस्रसंवलितं मङ्गलद्वयनि-
 र्घोषमाकर्ण्य तल्पतलस्थ एव राजैकपदे यन्तारमाह्वयादिदे-
 शः, रैक्काङ्गयं ब्रह्मविदमेकरतिं सयुग्वानमतिविविक्तेषु तेषुतेषु
 विपिननगनिकुञ्जनदीपुलिनादिप्रदेशेष्वन्विध्य प्रयत्नतो ऽस्म-
 भ्यमाचक्ष्वेति । स च तत्रान्विध्यन् क्व चिदतिविविक्ते देशे
 शकटस्याधस्तात् पामानं कण्डूयमानं ब्राह्मणायनमद्राक्षीत् ।
 दृष्ट्वा च रैक्कोयं भवितेति प्रतिभावानुपविश्य सविनयमप्रा-
 क्षीत् त्वमसि हे भगवन् सयुगवा रैक् इति । तस्य च रै-
 कभावानुमतिं च तैस्तैरिङ्गितैर्गार्हस्थ्येच्छां धनायां चोन्नीय
 यन्ता राज्ञे निवेदयामास । राजा तु तं निशम्य गवां
 षट्शतानि निष्कं च चारं चाश्वतरिरथं चादाय सत्वरं रै-
 कं प्रतिचक्रमे । गत्वा चाभ्यवाद हे रैक् गवां षट्शता-
 नीमानि निष्कस्य चारस्त्रायमश्वतरिरथ एतदादस्व, अनुशा-
 धि मां भगवन्निति । अथैवमुक्तवन्तं प्रति साटोपं च सस्पृहं
 चोवाच रैक्ः । अह चारेत्वा शूद्र तवैव सह गोभिरस्त्वि-
 ति । अचेति निपातः साटोपमामन्त्रणे । चारेण युक्ता
 इत्वा गन्त्री रथो चारेत्वा गोभिः सह तवैवास्तु किमेत-

आत्रेण मम धनेनाकल्पवर्तिनो(१)गार्हस्थ्यस्य निर्वाहानुप-
योगिनेति भावः । आक्षर त्वेति तु पाठो ऽनर्थकतया च गो-
भिः सचेत्यत्र प्रतिसंबन्धनपादानेन चाचार्यैर्दूषितः । त-
दस्यामाख्यायिकायां शक्यः शूद्रशब्देन जानश्रुती राज-
न्योप्यवयवव्युत्पत्त्या वक्तुं, स हि रैकः परोक्षज्ञतां चिख्या-
पयिषु(२) रात्मनो जानश्रुतेः शूद्रेति शुचं ह्यचयामास ।
कथं पुनः शूद्रशब्देन शूद्रगुत्यन्ना ह्यच्यतइति । उच्यते, “तदा
द्रवणात्” तद्वाचष्टे “शुचमभिदुद्राव” जानश्रुतिः । शुचं
प्राप्तवानित्यर्थः । “शुचावा”जानश्रुतिः “द्रुद्रवे” शुचा प्राप्त
इत्यर्थः । अथवा शुचा रैकं जानश्रुतिर्दुद्राव, गतवान् ।
तस्मात्तदाद्रवणादिति तच्छब्देन शूद्रवा जानश्रुतिर्वा रैको
वा परामृश्यतइत्युक्तम् ॥

क्षत्रियत्वगतेश्चोत्तरत्र चैत्ररथेन

लिङ्गात् ॥ ३५ ॥

“इतश्च न जातिशूद्रो जानश्रुतिः । यत्कारणं” प्रकरण-
निरूपणे क्रियमाणे क्षत्रियत्वमस्य जानश्रुतेरवगम्यते । चै-
त्ररथेन लिङ्गादिति व्याचक्षाणः प्रकरणं निरूपयति । “उ-
त्तरत्र संवर्गविद्या वाक्यशेषे” चैत्ररथेनाभिप्रतारिणा नि-
श्चितक्षत्रियत्वेन समानायां संवर्गविद्यायां समभिव्याचारा-
लिङ्गात् संदिग्धक्षत्रियभावो जानश्रुतिः क्षत्रियो निश्ची-

(१) आकल्पान्तरवर्तिनो—पा० ३ ।

(२) जिज्ञापयिषुः—पा० १ । २ । ३ ।

यते । अथ ह शौनकां च कापेयमभिप्रतारिणं च काश-
सेनिं हृदेन परिविध्यमाणौ ब्रह्मचारी विभिक्ष इति प्रसि-
द्धयाजकत्वेन कापेयेनाभिप्रतारिणो योगः प्रतीयते । ब्रह्मचा-
रिभिक्षया चास्याशूद्रत्वमवगम्यते(१) । नहि जानु ब्रह्मचारी
शूद्रान्नं (२) भिक्षते । याजकेन च कापेयेन योगाद्याज्ये
ऽभिप्रतारी । क्षत्रियत्वं चास्य चैत्ररथित्वात् । तस्माच्चैत्र-
थिनामैकः क्षत्रपतिरजायतेति वचनात् । चैत्ररथित्वं चास्य
कापेयेन याजकेन योगात् । “एतेन वै चित्ररथं कापेया
अयाजयन्निति” छन्दोगानां द्विरात्रे श्रूयते । तेन चित्ररथस्य
याजकाः कापेयाः । एष चाभिप्रतारी चित्ररथादन्यः सन्नैव
कापेयानां याज्योभवति यदि चैत्ररथिः स्यात्, समानान्व-
यानां हि प्रायेण समानान्वया याजका भवन्ति । तस्माच्चै-
त्ररथित्वाद्भिप्रतारी काशसेनिः क्षत्रियः । तस्ममभिव्याह-
राच्च जानश्रुतिः क्षत्रियः संभाव्यते । इतश्च क्षत्रियो जा-
नश्रुतिरित्याह “क्षत्रप्रेषणाद्यैश्वर्ययोगाच्च” । क्षत्रप्रेषणे चार्थ-
संभवे च तादृशस्य वदान्यप्रष्टस्यैश्वर्यं प्रायेण क्षत्रियस्य दृष्टं
युधिष्ठिरादिवदिति ॥

संस्कारपरामर्शात्तदभावाभिलापा-

च्च ॥ ३६ ॥

न केवलमुपनीताध्ययनविधिपरामर्शेन न शूद्रस्थाधिका-

(१) अवगतम्—पा० १ । २ । ३ ।

(२) शूद्रान्—पा० ३ ।

रः किं तु तेषु तेषु विद्योपदेशप्रदेशेषूपनयनसंस्कारपराम-
र्शात् शूद्रस्य तदभावाभिधानाद्ब्रह्मविद्यायामनधिकार इति ।
नन्वनुपनीतस्यापि ब्रह्मोपदेशः श्रूयते तान्दानुपनीयैवेति ।
तथा शूद्रस्यानुपनीतस्यैवाधिकारो भविष्यतीत्यत आह ।
“तान् दानुपनीयैवेत्यपि प्रदर्शितैवोपनयनप्राप्तिः” प्राप्तिपूर्व-
कत्वात्प्रतिषेधस्य येषामुपनयनं प्राप्तं तेषामेव तन्निषिध्यते ।
तच्च द्विजातीनामिति द्विजातय एव निषिद्धोपनयना अधि-
क्रियन्ते न शूद्र इति ॥

तदभावनिर्धारणे च प्रवृत्तेः ॥ ३७ ॥

सत्यकामो ह वै जाबालः प्रमीतपितृकः स्त्रां मातरं जवा-
लामपृच्छत् (१) । अहमाचार्यकुले ब्रह्मचर्यं चरिष्यामि, त-
द्भवीतु भवती किंगोत्रो ऽहमिति । सा ऽब्रवीत् । त्वज्जन-
कपरिचरणपरतया नाहमज्ञासिषं यज्ञोन्नं तवेति । स त्वा-
चार्यं गौतममुपससाद । उपसद्योवाच, हे भगवन् ब्रह्म-
चर्यमुपेयां त्वयीति । स ह्येवाच, नाविज्ञातगोत्र उपनी-
यतइति किंगोत्रेसीति । अथेवाच सत्यकामो नाहं वेद
स्वं गोत्रं, स्त्रां मातरं जवालामपृच्छं, सापि न वेदेति । त-
दुपश्रुत्याभ्यधाद्वौतमः । नाद्विजन्मन आर्जवं युक्तमीदृशं
वचस्तेनास्मिन्न शूद्रत्वसंभावनास्तीति त्वां द्विजाति(२)जन्मा-
नमुपनेष्यइत्युपनेतुमनुशासितुं च जाबालं गौतमः प्रवृत्तः ।
तेनापि शूद्रस्य नाधिकार इति विज्ञायते । “न सत्यादगा”

(१) हां पप्रच्छ—पा० १ । २ । ३ ।

(२) जाति—१ । २ । ३ नास्ति ।

इति । न सत्यमतिक्रान्तवाचसीति ॥

श्रवणाध्ययनार्थप्रतिषेधात् स्मृते-

श्च ॥ ३८ ॥

निगदव्याख्यातेन भाष्येण व्याख्यातम् । अतिरोहितार्थ-
मन्यत् ॥

कम्पनात् ॥ ३९ ॥

प्राणवज्रश्रुतिबलादाक्यं प्रकरणं च भङ्क्त्वा वायुः पञ्चवृ-
त्तिराध्यात्मिको बाह्यश्चात्र प्रतिपाद्यः । तथाहि, प्राणशब्दो
मुख्यो वायावाध्यात्मिके, वज्रशब्दश्चाशनौ । अशनिश्च वायु-
परिणामः । वायुरेव हि बाह्यो धूमज्योतिःसलिलसंवलितः
पर्जन्यभावेन परिणतो विद्युत्स्तनयिन्नुवृष्ट्यशनिभावेन विव-
र्तते । यद्यपि च सर्वं जगदिति स वायुकं प्रतीयते तथा-
पि सर्वशब्द आपेक्षिकोपि न स्वाभिधेयं जहाति किं तु
संकुचितवृत्तिर्भवति । प्राणवज्रशब्दौ तु ब्रह्मविषयत्वे स्वा-
र्थमेव त्यजतः । तस्मात्स्वार्थत्यागाद्वरं वृत्तिसंकोचः स्वार्थ-
लेशावस्थानात् । अमृतशब्दोपि मरणाभाववचनो न सार्वका-
लिकं तदभावं ब्रूते, ज्योतिर्विवृतयापि तदुपपत्तेः । यथा
अमृता देवा इति । तस्मात्प्राणवज्रश्रुत्यनुरोधाद्वायुरेवात्र
क्विक्षितो न ब्रह्मेति प्राप्तम् । एवं प्राप्ते उच्यते । 'कम्पनात्'
सवायुकस्य जगतः कम्पनात्, परमात्मैव शब्दात् प्रमित
इति मण्डूकस्रुत्यानुषज्यते । ब्रह्मणो हि विभ्यदेतज्जगत्

द्वन्द्वं (१) खव्यापारे नियमेन प्रवर्तते न तु मर्यादामतिव-
 र्तते । एतदुक्तं भवति । न श्रुतिसंकोचमात्रं श्रुत्यर्थपरित्यागे
 हेतुरपि तु पूर्वापरवाक्यैकवाक्यताप्रकरणाभ्यां संवलितः श्रु-
 तिसंकोचः । तदिदमुक्तं “पूर्वापरयोर्ग्रन्थभागयोर्ब्रह्मैव निर्दि-
 श्यमानमुपलभामहे, इहैव कथमन्तराले वायुं निर्दिश्यमानं
 प्रतिपद्येमहो”ति । तदनेन वाक्यैकवाक्यता दर्शिता । प्र-
 करणादपीति भाष्येण प्रकरणमुक्तम् । यत् खलु पृष्टं तदेव
 प्रधानं प्रतिवक्तव्यमिति तस्य प्रकरणम् । पृष्टान्यस्मिंस्त्वच्य-
 माने शाब्दमप्रमाणं भवेदसंबद्धप्रलापित्वात् । यत्तु वायुवि-
 ज्ञानात् क्व चिदस्मत्त्वमभिहितमापेशिकं तदिति । अपपुन-
 र्मृत्युं जयतीति श्रुत्या ह्यपमृत्योर्विजय उक्तो न तु परम-
 मृत्युविजय इत्यापेशिकत्वं तच्च तत्रैव प्रकरणान्तरकरणेन
 हेतुना । न केवलमपश्रुत्या तदापेशिकमपि तु परमात्मा-
 नमभिधायतो न्यदार्तामिति वाय्वादेरार्तत्वाभिधानात् । न-
 ह्यार्ताभ्यासादनार्ता भवतीति भावः ॥

ज्योतिर्दर्शनात् ॥ ४० ॥

अत्र हि ज्योतिःशब्दस्य तेजसि मुख्यत्वाद्ब्रह्मणि जघ-
 न्यत्वात् प्रकरणाच्च श्रुतेर्वलीयस्त्वात् पूर्ववच्छ्रुतिसंकोचस्य
 चात्राभावात् प्रत्युत ब्रह्मज्योतिःपक्षे क्वाश्रुतेः पूर्वकाला-
 र्थायाः पीडनंप्रसङ्गात् । समुत्थानश्रुतेश्च तेज एव ज्योतिः ।
 तथाहि, समुत्थानमुद्गमनमुच्यते, न तु विवेकविज्ञानम् ।

[अ० १ पा० ३ सू० ४०] [२७४] [भामती]

उद्गमनं च तेजःपक्षे ऽर्चिरादिमार्गेणोपपद्यते । आदित्य-
श्चारचिराद्वपेक्षया परं ज्योतिर्भवतीति । तदुपसंपद्य तस्य
समीपे भूत्वा स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते, कार्यब्रह्मलोकप्राप्तौ
क्रमेण मुच्यते । ब्रह्मज्योतिःपक्षे तु ब्रह्म भूत्वा का परा
स्वरूपनिष्पत्तिः । न च देहादिविविक्तब्रह्मस्वरूपसाक्षात्का-
रो वृत्तिरूपो ऽभिनिष्पत्तिः । सा हि ब्रह्म भूयात् प्राचीना
न तु पराचीना सेयमुपसंपद्येति क्वाश्रुतेः पीडा । तस्मात्ति-
सृभिः श्रुतिभिः प्रकरणबाधनात्तेज एवात्र ज्योतिरिति प्राप्त-
म् । एवं प्राप्ते ऽभिधीयते । परमेव ब्रह्म ज्योतिःशब्दम् ।
कस्मात् दर्शनात् । “तस्य हीह प्रकरणे” “ऽनुवृत्तिर्दृश्यते” ।
यत् खलु प्रतिज्ञायते यच्च मध्ये परामृश्यते यच्चोपसंज्ञियते
स एव प्रधानं प्रकरणार्थः । तदन्तःपातिनस्तु सर्वे तद-
नुगुणतया नेतव्याः । न तु श्रुत्यनुरोधमात्रेण प्रकरणादप-
क्रष्टव्या इति हि लोकस्थितिः । अन्यथोपांशुयाजवाक्ये
जामिनादोषोपक्रमे तत्प्रतिसमाधानोपसंहारे च तदन्तःपा-
तिनो विष्णुरूपांशु यष्टव्य इत्यादयो विधिश्रुत्यनुरोधेन
पृथग् विधयः प्रसज्येरन् । तत्किमिदानीं तिस्रः साङ्गस्यो-
पसदः कार्या द्वादशाहीनस्येति प्रकरणानुरोधात् समुदाय-
प्रसिद्धिबललब्धमर्हर्गणाभिधानं परित्यज्याहीनशब्दः कथम-
प्यवयवव्युत्पत्त्या साङ्गं ज्योतिष्टोममभिधाय तत्रैव द्वाद-
शोपसत्तां विधत्ताम् । स हि कृत्स्नविधानान्न कुतश्चिदपि
होयते क्रतोरित्यहीनः शक्यो वक्तुम् । मैवम् । अवयवप्र-
सिद्धेः समुदायप्रसिद्धिर्बलीयसीति श्रुत्या प्रकरणबाधनान्न द्वा-

द्दशोपसत्तामचीनगुणयुक्ते. ज्योतिष्टोमे शक्नोति विधातु-
 म् । नाप्यतोपकृष्टः सन्नद्धर्गणस्य विधत्ते । परप्रकरणे ऽन्य-
 धर्मविधेरन्याय्यत्वात् । असंबद्धपदव्यवायविच्छिन्नस्य प्रकर-
 णस्य पुनरनुसंधानक्षोभात् । तेनानपकृष्टेनैव द्वादशाचीनस्ये-
 ति वाक्येन साङ्गस्य तिस्र उपसद्ः कार्या इति विधिं स्तोतुं
 द्वादशाचविहिता द्वादशोपसत्ता तत्प्रकृतित्वेन च सर्वाचीनेषु
 प्राप्ता निवीतादिवदनुद्यते । तस्माद्चीनश्रुत्या प्रकरणबाधे-
 पि न द्वादशाचीनस्येति वाक्यस्य प्रकरणादपकर्षो ज्योति-
 ष्टोमप्रकरणान्नातस्य । पूषाद्यनुमन्त्रणमन्त्रस्य यज्ञिङ्गबला-
 त्प्रकरणबाधेनापकर्षस्तदगत्या । पौष्णादौ च कर्मणि तस्यार्-
 थवत्त्वादिह त्वपकृष्टस्यार्चिरादिमार्गोपदेशे फलस्योपाय-
 मार्गप्रतिपादके ऽतिविशदे एव संप्रसाद् इति वाक्यस्यावि-
 शदैकदेशमात्रप्रतिपादकस्य निष्प्रयोजनत्वात् । न च द्वा-
 दशाचीनस्येतिवद्यथोक्तात्मध्यानसाधनानुष्ठानं स्तोतुमेष संप्र-
 साद् इति वचनमर्चिरादिमार्गमनुवदतीति युक्तम् । स्तु-
 तिलक्षणायां स्वाभिधेयसंसर्गतात्पर्यपरित्यागप्रसङ्गात् । द्वा-
 दशाचीनस्येति तु वाक्ये स्वार्थसंसर्गतात्पर्ये प्रकरणविच्छेद-
 स्य प्राप्नानुवादमात्रस्य चाप्रयोजनत्वमिति स्तुत्यर्थो लक्ष्यते ।
 न चैतद्दोषभयात्ममदायप्रसिद्धिमुल्लङ्घ्यावयवप्रसिद्धिमुपाश्रित्य
 साङ्गस्यैव द्वादशोपसत्तां विधातुमर्हति, त्रित्वद्वादशत्वयोर्वि-
 कल्पप्रसङ्गात् । न च सत्यां गतौ विकल्पो न्याय्यः । साङ्गा-
 चीनपदयोश्च प्रकृतज्योतिष्टोमाभिधायिनोरानर्थक्यप्रसङ्गा-
 त् । प्रकरणादेव तद्वगतेः । इह तु स्वार्थसंसर्गतात्पर्ये

नेक्तदोषप्रसङ्ग इति पौर्वापर्यपर्यालोचनया प्रकरणानुरोधा-
 द्रूढिमपि पूर्वकालतामपि परित्यज्य प्रकरणानुगुण्येन ज्यो-
 तिः परं ब्रह्म प्रतीयते । यत्तूक्तं मुमुक्षोरादित्यप्राप्तिरभि-
 हितेति । नासावात्यन्तिको मोक्षः किं तु कार्यब्रह्मलो-
 कप्राप्तिः । न च क्रममुक्त्यभिप्रायं स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्य-
 तइति वचनं नह्येतत्प्रकरणोक्तं ब्रह्म तत्त्वविदुषो गत्युत्क्रा-
 न्ती स्तः । तथा च श्रुतिः । 'न तस्मात्प्राणा उत्क्रामन्ति
 अत्रैव समवनीयन्त' इति । न च तद्वारेण क्रममुक्तिः ।
 अर्चिरादिमार्गस्य हि कार्यब्रह्मलोकप्रापकत्वं न तु ब्रह्म-
 भूयहेतुभावो, जीवस्य तु निरुपाधिनित्यशुद्धबुद्धब्रह्मभा-
 वसाक्षात्कारहेतुके मोक्षे कृतमर्चिरादिमार्गेण कार्यब्रह्म-
 लोकप्राप्त्या । अत्रापि ब्रह्मविदस्तदुपपत्तेः । तस्मान्न ज्यो-
 तिरादित्यमुपसंपद्य संप्रसादस्य जीवस्य स्वेन रूपेण पार-
 मार्थिकेन ब्रह्मणा ऽभिनिष्पत्तिराञ्जसीति श्रुतेरत्रापि क्लेशः ।
 अपि च परं ज्योतिः स उत्तमपुरुष इतीचैवोपरिष्ठादिश्रे-
 षणात्तेजसो व्यावर्त्यपुरुषविषयत्वेनावस्थापनाऽज्योतिष्पदस्य
 परमेव ब्रह्म ज्योतिर्न तु तेज इति सिद्धम् ॥

आकाशो ऽर्थान्तरत्वादिव्यपदेशात्

॥ ४१ ॥

यद्यप्याकाशस्तस्मिन्नादित्यत्र ब्रह्मलिङ्गदर्शनादाकाशः प-
 रमात्मेति व्युत्पादितं, तथापि तद्वदत्र परमात्मलिङ्गदर्शना-
 भावान्नामरूपनिर्वहणस्य भूताकाशेष्यवकाशदानेनोपपत्तेरक-

स्माच्च हृदिपरित्यागस्यायोगात् । नामरूपे अन्तरा ब्रह्मेति च
नाकाशस्य नामरूपयोर्निर्वहितुरन्तरालत्वमाद्यापि तु ब्र-
ह्मणस्तेन भूताकाशो नामरूपयोर्निर्वहिता । ब्रह्म चैतयो-
रन्तरालं मध्यं सारमिति यावत् । न तु निर्वादैव ब्रह्म
अन्तरालं वा निर्वादृ । तस्मात्प्रसिद्धेर्भूताकाशमेवाकाशो न
तु ब्रह्मेति प्राप्तम् । एवं प्राप्तुच्यते । परमेवाकाशं ब्रह्म,
“कस्मादर्थान्तरत्वादिव्यपदेशात्” । नामरूपमात्रनिर्वाह-
कमिहाकाशमुच्यते । भूताकाशं च विकारत्वेन नामरू-
पान्तःपाति सत्कथमात्मानमुदचेत् । नहि सुशिक्षितोपि
विज्ञानी स्वेन स्कन्धेनात्मानं वोढुमुत्सृष्टे । न च नाम-
रूपश्रुतिरविशेषतः प्रवृत्ता भूताकाशवज्रं नामरूपान्तरे सं-
कोचयितुं सति संभवे युज्यते, न च निर्वाहकत्वं निरद्भु-
शमवगतं ब्रह्म लिङ्गं कथं चित्कोशेन परतन्त्रे नेतुमुचितम् ।
अनेन जीवेनात्मना ऽनुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणीति
च तत्स्रष्टत्वमतिस्पष्टं ब्रह्मलिङ्गमत्र प्रतीयते । ब्रह्मरूप-
तया च जीवस्य व्याकर्तृत्वे ब्रह्मण एव व्याकर्तृत्वमुक्तम् ।
एवं च निर्वहितुरेवान्तरालतोपपत्तेरन्यो निर्वहिता ऽन्यच्चा-
न्तरालमित्यर्थभेदकल्पनापि न युक्ता । तथा च ते नाम-
रूपे यदाकाशमन्तरेत्ययमर्थान्तरव्यपदेश उपपन्नो भवत्या-
काशस्य । तस्मादर्थान्तरव्यपदेशात्तथा । तद्ब्रह्म तदमृतमिति
व्यपदेशाद्ब्रह्मैवाकाशमिति सिद्धम् ॥

सुषुप्त्युत्क्रान्त्योर्भेदेन ॥ ४२ ॥

आदिमध्यावसानेषु संसारिप्रतिपादनात् ।

तत्परे ग्रन्थसंदर्भे सर्वं तत्रैव योज्यते ॥

संसार्यैव तावदात्मा ऽहंकारास्पदं प्राणादिपरोतः सर्व-
जनसिद्धः । तमेव च योयं विज्ञानमयः प्राणेष्वित्यादिश्रुति-
संदर्भ आदिमध्यावसानेष्वामृशतीति तदनुवादपरो भवितुम-
र्हति । एवं च संसार्यात्मैव कं चिदपेक्ष्य मद्भान् संसारस्य
चानादित्वेनानादित्वात् उच्यते, न तु तदतिरिक्तः कश्चिद-
त्र नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावः प्रतिपाद्यः । यत्तु सुषुप्त्युत्क्रा-
न्त्योः प्राज्ञेनात्मना परिष्वक्त इति भेदं मन्यसे, नासौ भे-
दः, किं त्वयमात्मशब्दः स्वभाववचनस्तेन सुषुप्त्युत्क्रान्त्यव-
स्थायां विशेषविषयाभावात्संपिण्डितप्रज्ञेन प्राज्ञेनात्मना स्व-
भावेन परिष्वक्तो न किं चिद्वेदेत्यभेदेपि भेदवदुपचारेण
योजनीयम् । यथाहुः 'प्राज्ञः संपिण्डितप्रज्ञ' इति । पत्या-
दयश्च शब्दाः कार्यकरणसंघातात्मकस्य जगतो जीवकर्मा-
र्जिततया तद्भोग्यतया च योजनीयाः । तस्मात्संसार्यैवानूद्यते
न तु परमात्मा प्रतिपाद्यतइति प्राप्तम् । एवं प्राप्तउच्यते ।
'सुषुप्त्युत्क्रान्त्योर्भेदेन' व्यपदेशादित्यनुवर्तते । अयमभिसंधिः ।
किं संसारिणो ऽन्यः परमात्मा नास्ति, तस्मात्संसार्या-
त्मपरं योयं विज्ञानमयः प्राणेष्विति वाक्यमाहोस्विदिह
संसारिव्यतिरेकेण परमात्मनो ऽसंकीर्तनात्संसारिणश्चादि-
मध्यावसानेष्ववमर्शात्संसार्यात्मपरं, न तावत्संसार्यतिरिक्त-

स्य तस्याभावः । तत्प्रतिपादका हि शतश आगमा ईक्ष-
तेर्नाशब्दं गतिसामान्यादित्यादिभिः सूत्रसंदर्भैरुपपादिताः ।
न चात्रापि संसार्यतिरिक्तपरमात्मसंकीर्तनाभावः, सुषुप्त्यु-
त्क्रान्त्योस्तत्संकीर्तनात् । न च प्राज्ञस्य परमात्मनो जीवा-
ज्ञेदेन संकीर्तनं सति संभवे राक्षोः शिर इतिवदौपचारि-
कं युक्तम् । न च प्राज्ञशब्दः प्रज्ञाप्रकर्षशालिनि निरूढवृ-
त्तिः कथं चिदज्ञविषयो व्याख्यातुमुचितः । न च प्रज्ञा-
प्रकर्षो ऽसंकुचदृत्तिर्विदितसमस्तवेदितव्यात्सर्वविदेन्यत्र सं-
भवति । न चेत्यंभूतो जीवात्मा, तस्मात्सुषुप्त्युत्क्रान्त्योर्भे-
देन जीवात्प्राज्ञस्य परमात्मनो व्यपदेशाद्योयं विज्ञानमय
इत्यादिना जीवात्मानं लोकसिद्धमनूद्य तस्य परमात्मभावो-
नधिगतः प्रतिपाद्यते । न च जीवात्मानुवादमात्रपराण्येतानि
वचांसि । अनधिगतार्थावबोधपरं हि शाब्दं प्रमाणं, न
त्वनुवादमात्रनिष्ठं भवितुमर्हति । अत एव च संसारिणः प-
रमात्मभावविधानायादिमध्यावसानेध्वनुवाद्यतया ऽवमर्श उ-
पपद्यते । एवं च महत्त्वं चाजत्वं च सर्वगतस्य नित्यस्या-
त्मनः संभवान्नापेक्षिकं कल्पयिष्यते । यत्तु मध्ये बुद्धान्ताद्य-
वस्थोपन्यासादिति नानेनावस्थावत्त्वं विवक्ष्यते । अपि त्वव-
स्थानामुपजनापायधर्मकत्वेन तदतिरिक्तमवस्थारहितं परमा-
त्मानं विवक्षति । “उपरितनवाक्यसंदर्भालोचना”दिति ॥

पत्यादिशब्देभ्यः ॥ ४३ ॥

“सर्वस्य वशी” वशः सामर्थ्यं सर्वस्य जगतः प्रभवत्यय-

म्, व्यूहावस्थानसमर्थ इति । अत एव सर्वस्येशानः सामर्थ्येन ह्ययमुक्तेन सर्वस्येष्टे तदिच्छानुविधानाज्जगतः । अत एव सर्वस्याधिपतिः सर्वस्य नियन्ता ऽन्तर्यामोति यावत् । किं च स एवभूतो हृद्यन्तर्ज्योतिः पुरुषो विज्ञानमयो न साधुनां कर्मणा भूयानुत्कृष्टो भवतीत्येवमाद्याः श्रुतयो ऽसंसारिणं परमात्मानमेव प्रतिपादयन्ति । तस्माज्जीवात्मानं मानान्तरसिद्धमनूद्य तस्य ब्रह्मभावप्रतिपादनपरो योयं विज्ञानमय इत्यादिर्वाक्यसंदर्भ इति सिद्धम् ॥ इति श्रीमद्वाचस्पतिमिश्रविरचितशारोरकभगवत्पादभाष्यविभागे भामत्यां प्रथमस्याध्यायस्य तृतीयः पादः ॥

— ००० —

आनुमानिकमप्येकेषामिति चेन्न शरीररूपकविन्यस्तगृहीतेर्दर्शयति

च ॥ १ ॥

स्यादेतत् । ब्रह्मजिज्ञासां प्रतिज्ञाय ब्रह्मणो लक्षणमुक्तं जन्माद्यस्य यत इति, तच्चेदं लक्षणं न प्रधानादौ गतं येन व्यभिचारादलक्षणं स्यात्, किं तु ब्रह्मण्येवेतीक्षतेर्नाशब्दमिति प्रतिपादितम् । गतिसामान्यं च वेदान्तवाक्यानां ब्रह्मकारणवादं प्रति विद्यते, न प्रधानकारणवादं प्रतीति प्रपञ्चितमधस्तनेन सूत्रसंदर्भेण, तत्किमवशिष्यते यदर्थमुत्तरः संदर्भ आरभ्यते । न च महतः परमव्यक्तमित्यादीनां प्र-

धाने समन्वये ऽपि व्यभिचारः । नञ्चोते प्रधानकारणत्वं ज-
गत आहुः । अपि तु प्रधानसङ्गावमात्रम् । न च तत्सङ्गाव-
मात्रेण जन्माद्यस्य यत् इति ब्रह्मलक्षणस्य किं चिद्दीयते ।
तस्मादनर्थक उत्तरः संदर्भ इत्यत आह । “ब्रह्मजिज्ञासां
प्रतिज्ञायै”ति । न प्रधानसङ्गावमात्रं प्रतिपादयन्ति मद्गतः
परमव्यक्तमित्यादयः (१) किं तु जगत्कारणं प्रधानमिति म-
द्गतः परमित्यत्र हि परशब्दे ऽविप्रकृतपूर्वकालत्वमाह ।
तथा च कारणत्वम्, अजामेकामित्यादीनां तु कारणत्वा-
भिधानमतिस्फुटम् । एवं च लक्षणव्यभिचारात् (२) तदव्यभि-
चाराय युक्त उत्तरञ्चसंदर्भारम्भ इति । पूर्वपक्षयति ।
“तत्र य एवे”ति । सांख्यप्रवादरूढिमाह । “तत्राव्यक्त”
मिति । सांख्यस्मृतिर्प्रसङ्गेन केवलं रूढिरवयवप्रसङ्गाप्य-
यमेवार्थो ऽवगम्यतइत्याह । “न व्यक्त”मिति । शान्तघोर-
मूढशब्दादिहीनत्वाच्चेति । श्रुतिरुक्ता । स्मृतिश्च सांख्यीया ।
न्यायश्च ।

‘भेदानां परिमाणात्ममन्वयाच्छक्तिः प्रवृत्तेषु ।

कारणकार्यविभागादविभागादेष्वरूप्यस्य ॥

कारणमस्यव्यक्तम्’

इति । न च मद्गतः परमव्यक्तमिति प्रकरणपरिशेषाभ्या-
मव्यक्तपदं शरीरगोचरम् । शरीरस्य शान्तघोरमूढरूपश-
ब्दाद्यात्मकत्वेनाव्यक्तत्वानुपपत्तेः । तस्मात्प्रधानमेवाव्यक्तमु-

(१) मव्यक्तमजामेकामित्यादयः—पा० ४ ।

(२) व्यभिचारापत्तौ—पा० १ । २ ।

च्यतइति प्राप्ते, उच्यते । “नैतदेवं नञ्चैतत्काठकं वाक्य”मि-
ति । लौकिकी हि प्रसिद्धिः । हृदिर्वेदार्थनिर्णये निमि-
त्तं तदुपायत्वात् । यथाहुः । यएव लौकिकाः शब्दास्तएव
वैदिकास्तएव चैषामर्था इति । न तु परीक्षकाणां पारिभा-
षिकी पौरुषेयी हि सा न वेदार्थनिर्णयनिबन्धनसिद्धौष-
धादिप्रसिद्धिवत् । तस्माद्हृदितस्तावन्न प्रधानं प्रतीयते यो-
गस्त्वन्यत्रापि तुल्यः । तदेवमव्यक्तश्रुतावन्यथासिद्धायां प्र-
करणपरिशेषाभ्यां शरीरगोचरोयमव्यक्तशब्दः । यथा चा-
स्य तद्गोचरत्वमुपपद्यते तथाग्रे दर्शयिष्यते । तेषु शरीरा-
दिषु मध्ये विषयास्तद्गोचरान् विद्धि । यथा ऽश्वा ऽध्वा-
नमालम्ब्य चलत्येवमिन्द्रियक्षयाः स्वगोचरमालम्ब्येति । आ-
त्मा भोक्तेत्याद्युर्मनीषिणः । कथमिन्द्रियमनोयुक्तं योगो य-
था भवति । इन्द्रियार्थमनःसंनिकर्षेण हि आत्मा गन्धादीनां
भोक्ता । प्रधानस्याकाङ्क्षावतो वचनं प्रकरणमिति गन्तव्यं
विष्णोः परमं पदं प्रधानमिति तदाकाङ्क्षामवतारयति ।
“तैश्चेन्द्रियादिभिरसंयतै”रिति । असंयमाभिधानं व्यतिरेक-
मुखेन संयमावदातीकरणं, परशब्दः श्रेष्ठवचनः । नन्वान्तर-
त्वेन यदि श्रेष्ठत्वं तदेन्द्रियाणामेव बाह्येभ्यो गन्धादिभ्यः श्रे-
ष्ठत्वं स्यादित्यत आह । “अर्था ये शब्दादय” इति । ना-
न्तरत्वेन श्रेष्ठत्वमपि तु प्रधानतया, तच्च विवशाधीनं य-
ज्ञेभ्यश्चेन्द्रियेभ्यो ऽतिग्रहणतया ऽर्थानां प्राधान्यं श्रुत्या विव-
क्षितमितीन्द्रियेभ्यो ऽर्थानां प्राधान्यात् परत्वं भवति । प्रा-
णजिह्वावाक्चक्षुःश्रोत्रमनोहस्तत्वचो हीन्द्रियाणि श्रुत्याप्यौ

यद्वा उक्ताः । गृह्णन्ति वशीकुर्वन्ति खल्वेतानि पुरुषप-
 शुभमिति । न चैतानि स्वरूपतो वशीकर्तृमीशते यावदस्यै
 पुरुषपशवे गन्धरसनामरूपशब्दकामकर्मस्पर्शाज्ञोपचरन्ति ।
 अत एव गन्धादयो ऽष्टावतिग्रहास्तदुपहारेण ग्रहाणां
 ग्रहत्वोपपत्तेः । तद्विदमुक्तं “मिन्द्रियाणां ग्रहत्वं विषयाणा-
 मतिग्रहत्वमिति” । “श्रुतिप्रसिद्धेरिति” । ग्रहत्वेनेन्द्रियैः सा-
 म्येपि मनसः स्वगतेन विशेषेणार्थेभ्यः परत्वमाह । “विषये-
 भ्यश्च मनसः परत्वमिति” । कस्मात्पुनरयित्वेनोपक्षिप्तो गृ-
 ह्यातइत्यत आह । “आत्मशब्दादिति” । तत्प्रत्यभिज्ञाना-
 दित्यर्थः । श्रेष्ठत्वे चेतुमाह । “भोक्तुश्चेति” । तदनेन जीवात्मा
 स्वामितया महानुक्तः । अथ वा श्रुतिस्मृतिभ्यां हिरण्यगर्भी
 बुद्धिरात्मशब्देनोच्यतइत्यत आह । “अथ वे”ति । “पूरि”-
 ति । भोग्यजातस्य बुद्धिरधिकरणमिति बुद्धिः पूर्यदेवं स-
 र्वासां बुद्धीनां प्रथमजहिरण्यगर्भवुद्धोकनीडतया हिरण्यग-
 र्भवुद्धेर्महत्त्वं चापनादात्मत्वं च । अत एव बुद्धिमात्रात्पृथक्क-
 रणमपपन्नम् । नन्वेतस्मिन् पक्षे हिरण्यगर्भवुद्धेरात्मत्वान्न र-
 थिन आत्मनो भोक्तुरत्रोपादानमिति न रथमात्रं परिशिष्यते
 ऽपि तु रथवानपीत्यत आह । “एतस्मिंस्तु पक्षे”इति । यथा
 हि समारोपितं प्रतिबिम्बं विम्बान्न वस्तुतो भिद्यते तथा न
 परमात्मनो विज्ञानात्मा वस्तुतो भिद्यतइति परमात्मैव र-
 थवानिहोपास्तस्तेन रथमात्रं परिशिष्टमिति । अथ रथा-
 दिरूपककल्पनायाः शरीरादिषु किं प्रयोजनमित्यत आ-
 ह । “शरीरेन्द्रियमनोबद्धिविषयवेदनासंयुक्तस्य ही”ति ।

[अ. १ पा. ४ सू. १] [२८४] [भामती]

वेदना, सुखाद्यनुभवः । प्रत्यर्थमञ्चतीति प्रत्यगात्मेषु जीवेषु
ऽभिमत्तस्तस्य ब्रह्मावगतिः । न च जीवस्य ब्रह्मत्वं माना-
न्तरसिद्धं येनात्र नागमो ऽपेक्ष्येतेत्याह । “तथा ”चेति ।
वागितिच्छान्दसो द्वितीयालोपः । शेषमतिरोद्धितार्थम् । पूर्व-
पक्षिणो ऽनुशयबीजनिराकरणपरं सूत्रम् ॥

सूक्ष्मं तु तदर्हत्वात् ॥ २ ॥

प्रकृतेर्विकाराणामनन्यत्वात् प्रकृतेरव्यक्तत्वं विकारउपच-
र्यते । यथा गोभिः श्रीणीतेति गोशब्दस्तद्विकारे पयसि ।
अव्यक्तात् कारणाद् विकाराणामनन्यत्वेनाव्यक्तशब्दार्हत्वे प्र-
माणमाह । “तथा च श्रुति”रिति । अव्याकृतमव्यक्तमि-
त्यनर्थान्तरम् ॥ नन्वेवं सति प्रधानमेवाभ्युपेतं भवति, सु-
खदुःखमोक्षात्मकं हि जगदेवंभूतादेव कारणाद्भवितुमर्हति
कारणात्मकत्वात्कार्यस्य । यच्च तस्य सुखात्मकत्वं तत्स-
त्त्वम् । यच्च तस्य दुःखात्मकत्वं तद्रजः । यच्च तस्य मो-
क्षात्मकत्वं तत्तमः । तथा चाव्यक्तं प्रधानमेवाभ्युपेतमिति
शङ्कानिराकरणार्थं सूत्रम् ॥

तदधीनत्वादर्थवत् ॥ ३ ॥

प्रधानं हि सांख्यानं सेश्वराणामनीश्वराणां वेश्वरात् ज्ञे-
यज्ञेभ्यो वा वस्तुतो भिन्नं शक्यं निर्वक्तुम् । ब्रह्मणस्त्रि-
यमविद्या शक्तिर्मायादिशब्दवाच्या न शक्या तत्त्वेनान्यत्त्वे-
न वा निर्वक्तुम् । इदमेवास्या अव्यक्तत्वं यदनिर्वाच्यत्वं
नाम । सोयमव्याकृतवाद्स्य प्रधानवादाद्भेदः । अविद्याशक्ते-

श्वेश्वराधीनत्वं तदाश्रयत्वात् । न च द्रव्यमात्रमशक्तं कार्यायात्मिति शक्तोरर्थवत्त्वं तदिदमुक्तमर्थवदिति । स्यादेतत् । यदि ब्रह्मणो ऽविद्याशक्त्या संसारः प्रतीयते (१) इत्तं मुक्तानामपि पुनरुत्पादप्रसङ्गः, तस्याः प्रधानवत्तादवस्थ्यात्, तदिनाग्रे वा समस्तसंसारोच्छेदस्तन्मूलाविद्याशक्तेः समुच्छेदादित्यत आह । “मुक्तानां च पुन”र्बन्धस्या“नुत्पत्तिः” । कुतः, “विद्यया तस्या बीजशक्तेर्दाह्यात्” । अयमभिसंधिः । न वयं प्रधानवदविद्यां सर्वजीवेष्वेकामाचक्ष्महे येनैवमुपालभेमहि, किं त्वियं प्रतिजीवं भिद्यते । तेन यस्यैव जीवस्य विद्योत्पन्ना तस्यैवाविद्या ऽपनीयते न जीवान्तरस्य, भिन्नाधिकरणयोर्विद्याविद्ययोरविरोधात्, तत्कुतः समस्तसंसारोच्छेदप्रसङ्गः । प्रधानवादिनां त्वेष दोषः । प्रधानस्यैकत्वेन तदुच्छेदे सर्वोच्छेदोनुच्छेदे वा न कस्य चिदित्यनिर्मात्तप्रसङ्गः । प्रधानभेदे ऽपि चेत्तदविवेकस्यातिलक्षणाविद्यासदसत्त्वनिबन्धनौ बन्धमोक्षौ तर्हि कृतं प्रधानेनाविद्यासदसद्भावाभ्यामेव तदुपपत्तेः । न चाविद्योपाधिभेदाधीनो जीवभेदो जीवभेदाधीनस्याविद्योपाधिभेद इति परस्परश्रयादुभयासिद्धिरिति सांप्रतम् । अनादित्वाद्बीजाङ्कुरवदुभयसिद्धेः । अविद्यात्वमात्रेण चैकत्वोपचारो ऽव्यक्तमिति, चाव्याकृतमितिचेति (२) । नन्वेवमविद्यैव जगद्बीजमिति कृतमीश्वरेणेत्यत आह । “परमेश्वराश्रये”ति । नञ्चेतनं चेतनानधिष्ठितं कार्याय पर्या-

(१) प्रजायते—पा० १ ।

(२) इति च—पा० १ ।

प्रमितिः स्वकार्यं कर्तुं परमेश्वरं निमित्ततयोपादानतया चा-
 श्रयते. प्रपञ्चविभ्रमस्य चेश्वराधिष्ठानत्वमाहविभ्रमस्येव र-
 ञ्जविष्ठानत्वं तेन यथा ऽहिविभ्रमो रञ्जुपादान एवं प्रप-
 ञ्चविभ्रम ईश्वरोपादानस्तस्माज्जीवाधिकरणाप्यविद्या निमि-
 त्ततया विषयतया चेश्वरमाश्रयतइतीश्वराश्रयेत्युच्यते. न
 त्वाधारतया. विद्यास्वभावे ब्रह्माणि तदनुपपत्तेरिति । अत
 एवाह “यस्यां स्वरूपप्रतिबोधरक्षिताः शेरते संसारिणो जीवा”
 इति । यस्यामविद्यायां सत्यां शेरते जीवा जीवानां स्वरूपं
 चास्तवं ब्रह्म तद्बोधरक्षिताः शेरतइति लय उक्तः. संसारिण
 इति विक्षेप उक्तः । “अव्यक्ताधीनत्वाज्जीवभावस्ये”ति । य-
 द्यपि जीवाव्यक्तयोरनादित्वेनानियतं पौर्वापर्यं तथाप्यव्यक्तस्य
 पूर्वत्वं विवक्षित्वैतदुक्तं “सत्यपि शरीरवदिन्द्रियादीना”मिति ।
 गोबलोवर्दपदवदेतद्द्रष्टव्यम् । आचार्यदेशीयमतमाह । “अन्ये
 त्वि”ति । एतद्द्रष्टयति । “तैस्त्वि”ति । प्रकरणपारिशेष्ये-
 र्भयत्र तुल्यत्वाच्चैकग्रहणनियमच्चेतु(१)रस्ति । शङ्कते ।
 “आम्नातस्यार्थ”मिति । अव्यक्तपदमेव स्थूलशरीरव्यावृत्ति-
 चेतुर्व्यक्तत्वात्तस्येति शङ्कार्थः । निराकरोति । “नैकवाक्यता-
 धीनत्वा”दिति । प्रकृतद्वान्यप्रकृत(२)प्रक्रियाऽप्रसङ्गेनैकवाक्यत्वे
 संभवति न वाक्यभेदो युज्यते । न चाकाङ्क्षां विनैकवाक्यत्व-
 मुभयं च प्रकृतमित्युभयं ग्राह्यत्वेनेहाकाङ्क्षितमित्येकाभिधा-
 यकमपि पदं शरीरइयपरम् । न च मुख्यया वृत्त्या ऽतत्पर-

(१) नियमेहेतु—पा० १ ।

(२) प्रकृतज्ञानाप्रकृत—पा० २ ।

मित्यौपचारिकां न भवति । यथोपहन्तृमात्रनिराकरणाकाङ्क्षायां काकपदं प्रयुज्यमानं आदिसर्वहन्तृ(१)परं विज्ञायते । यथाङ्गः ॥

काकेभ्यो रक्ष्यतामन्नमिति बालोपि नोदितः (२) ।

उपघातप्रधानत्वाच्च आदिभ्यो न रक्षति ॥ इति ।

ननु न शरीरद्वयस्यान्नाकाङ्क्षा, किं तु दुःशोधत्वात्सूक्ष्मस्यैव शरीरस्य, न तु षाट्कौशिकस्य स्थूलस्य, तद्वि (३) दृष्टवीभत्सतया सुकरं वैराग्यविषयत्वेन शोधयितमित्यत आह । “न चैवं मन्तव्य”मिति । विष्णोः परमं पदमवगमयितुं परं परमत्र प्रतिपाद्यत्वेन प्रस्तुतं न तु वैराग्याय शोधनमित्यर्थः । अलं वा विवादेन भवतु सूक्ष्मशरीरं परिशोध्यं तथापि न सांख्याभिमतमत्र प्रधानं परमित्यभ्युपेत्याह । “सर्वथापि त्वि”ति ॥

ज्ञेयत्वावचनाच्च ॥ ४ ॥

इतोपि नायमव्यक्तशब्दः सांख्याभिमतप्रधानपरः । सांख्यैः खलु प्रधानाद्विवेकेन पुरुषं निःश्रेयसाय ज्ञातुं वा विभूत्यै वा प्रधानं ज्ञेयत्वेनोपक्षिप्यते, न चेद् जानीयादिति चोपासीतेति वा विधिविभक्तिरतिरस्ति, अपि त्वव्यक्तपदमात्रं, न चैतावता सांख्यस्मृतिप्रत्यभिज्ञानं भवतीति भावः । ज्ञेयत्वावचनस्यासिद्धिमाशङ्क्य तत्सिद्धिप्रदर्शनार्थं सूत्रम् ॥

(१) सर्वोपहन्तृ—पा० १ । २ ।

(२) नोदितः—पा० १ । २ ।

(३) तत्र—पा० १ ।

वदतीति चेन्न प्राज्ञो हि प्रकरणा-

तु ॥ ५ ॥

निगदव्याख्यातमस्य भाष्यम् ॥

त्रयाणामेव चैवमुपन्यासः प्रश्नश्च

॥ ६ ॥

वरप्रदानोपक्रमा हि मृत्युनचिकेतःसंवाद(१)वाक्यप्रवृत्ति-
रासमाप्तेः कठवस्त्रीनां लक्ष्यते । मृत्युर्नचिकेतसे (२) कुपि-
तेन पित्रा प्रक्षिताय तुष्टुस्त्रीन् वरान् प्रददौ, नचिकेतास्तु
प्रथमेन वरेण पितुः सौमनस्यं वज्रे, द्वितीयेनाग्निविद्यां, तृती-
येनात्मविद्याम् । वराणामेष वरस्तृतीय इति । वचनात् । न तु
तत्र वरप्रदाने प्रधानगोचरे स्तः प्रश्नप्रतिवचने । तस्मात्काठ-
वस्त्रीष्वग्निजोवपरमात्मपरैव वाक्यप्रवृत्तिर्न त्वप्रक्रान्तप्रधानपरा
भवितुमर्हतीत्याह । “इतश्च न प्रधानस्याव्यक्तशब्दवाच्यत्व”
मिति । इन्त तद्दं प्रवक्ष्यामि गुह्यं ब्रह्म सनातनमि-
त्यनेन व्यवहितं जीवविषयं यथा तु मरणं प्राप्यात्मा भ-
वति गौतमेत्यादिप्रतिवचनमिति योजना । अत्राह चोद-
कः किं जीवपरमात्मनोरेक एव प्रश्नः किं वान्यो जीवश्च
येयं प्रेते मनुष्यइति प्रश्नोन्यश्च परमात्मनो ऽन्यत्र धर्मादि-
त्यादिः । एकत्वे सचविरोध“त्रयाणामि”ति । भेदे तु सौम-

(१) संवादरूपा—पा० २ ।

(२) मृत्युः किञ्च नचिकेतसे—पा० १ ।

नस्यावाप्यग्न्यात्मज्ञानविषयवरत्रयप्रदानानन्तर्भावे ऽन्यत्र धर्मादित्यादेः प्रश्नस्य । तुरीयवरान्तरकल्पनायां वा तृतीय इति श्रुतिबाधप्रसङ्गः । वरप्रदानानन्तर्भावे प्रश्नस्य तद्वत् प्रधानाख्यानमप्यनन्तर्भूतं वरप्रदाने ऽस्तु महत्तः परमव्यक्तमित्याश्लेषः । परिहरति । “अत्रोच्यते नैवं वयमिहे”ति । वस्तुतो जीवपरमात्मनोरभेदात्प्रष्टव्याभेदेनैक एव प्रश्नः । अत एव प्रतिवचनमप्येकं सूत्रं त्ववास्तवभेदाभिप्रायम् । वास्तवश्च जीवपरमात्मनोरभेदस्तत्रतत्र (१) श्रुत्युपन्यासेन भगवता भाष्यकारेण दर्शितः । तथा जीवविषयस्यास्तित्वनास्तित्व(२)प्रश्नस्येत्यादि । येयं प्रेत इति हि नचिकेतसः प्रश्नमुपश्रुत्य तत्तत्कामविषयमलोभं चास्य प्रतीत्य मृत्युर्विद्याभीप्सिनं नचिकेतसं मन्यइत्यादिना नचिकेतसं प्रश्नस्य प्रश्नमपि तदीयं प्रशंसन्नस्मिन्प्रश्ने ब्रह्मैवोत्तरमुवाच । “तं दुर्दर्शमि”ति । यदि पुनर्जीवात्प्राज्ञो भिद्येत जीवगोचरः प्रश्नः प्राज्ञगोचरं चोत्तरमिति किं केन संगच्छेत । अपि च यद्विषयं प्रश्नमुपश्रुत्य मृत्युनैष प्रशंसितो नचिकेता यदि तमेव भूयः पृच्छेत्तदुत्तरे (३) चावदध्यात् ततः प्रशंसा दृष्टार्था स्यात् प्रश्नान्तरे त्वसावस्थाने प्रसारिता सत्यदृष्टार्था स्यादित्याह । “यत्प्रश्ने”ति । यस्मिन्प्रश्ने यत्प्रश्नः । शेषमतिरोहितार्थम् ॥

(१) उत्तरत्र—पा० २ ।

(२) नास्तित्वेति नास्ति । २ ।

(३) पृच्छेत तदुत्तरे—पा० १ । २ ।

त्वादियोग आस्थेयः, किं तु तत्कार्यस्य तेजोबलस्य रोहित-
त्वादिकारणउपचरणीयम् । कार्यसाहच्येण वा कारणे क-
ल्पनीयं तदस्माकमपि तुल्यम् । 'अजो ह्येको जुषमाणो
ऽनुशते जहात्येनां भुक्तभोगामजन्य' इति त्वात्मभेदश्रवणा-
त् सांख्यस्मृतेरेवात्र मन्त्रवर्णे प्रत्यभिज्ञानं न त्वव्याकृत-
प्रक्रियायाः । तस्यात्मैकान्त्याभ्युपगमेनात्मभेदाभावात् । त-
स्मान्स्वतन्त्रं प्रधानं नाशब्दमिति प्राप्तम् । तेषां साम्यावस्था
अवयवधर्मैरिति । अवयवाः प्रधानस्यैकस्य सत्त्वरजस्तमांसि
तेषां धर्मा लोहितत्वादयस्तैरिति । "प्रजास्त्रैगुण्यान्विता"
इति । सुखदुःखमोहात्मिकाः । तथाहि । मैत्रदारेषु नर्म-
दायां मैत्रस्य सुखं तत्कस्य हेतोस्तं प्रति सत्त्वसमुद्भवात् ।
तथा च तत्सपत्नीनां दुःखं तत्कस्य हेतोस्ताः प्रति रजःस-
मुद्भवात् । तथा चैत्रस्य तामविन्दतो मोहो विषादः स क-
स्य हेतोस्तं प्रति तमःसमुद्भवात् । नर्मदया च सर्वे भावा
व्याख्याताः । तदिदं त्रैगुण्यान्वितत्वं प्रजानाम् अनुशतइ-
ति व्याचष्टे । "तामेवाविद्यये"ति । विषयाहि शब्दादयः
प्रकृतिविकारास्त्रैगुण्येन सुखदुःखमोहात्मान इन्द्रियमनोहं-
कारप्रणालिकया बुद्धिसत्त्वमपसंक्रामन्ति । तेन तद्बुद्धिसत्त्वं
प्रधानविकारः सुखदुःखमोहात्मकं शब्दादिरूपेण परिणमते ।
चितिशक्तिस्वपरिणामिन्यप्रतिसंक्रमापि बुद्धिसत्त्वादात्मनो
विवेकमबुध्यमाना बुद्धिवृत्त्यैव विपर्यासेनाविद्यया बुद्धिस्थान्
सुखादीन् आत्मन्यभिमन्यमाना सुखादिमतीव बभूव (१) ।

तदिदमक्तं सुखी दुःखी मूढोऽमित्यविवेकतया संसरत्येकः ।
 सत्वपुरुषान्यताख्यातिसमुन्मूलितनिखिलवासनाविद्यानुबन्धस्त्व-
 न्यो जह्यात्येनां प्रकृतिं तदिदमुक्तं "मन्यः पुन"रिति । मु-
 क्तभोगामिति व्याचष्टे (१) । कृतभोगापवर्गाम् । शब्दाद्युप-
 लब्धिर्भोगः । गुणपुरुषान्यताख्यातिरपवर्गः । अपवृज्यते हि
 तथा पुरुष इति । एवं प्राप्ते ऽभिधीयते । न तावदजो ह्ये-
 को जुषमाणोऽनुशेते जह्यात्येनां भुक्तभोगामजोन्य इत्येतदा-
 त्मभेदप्रतिपादनपरमपि तु सिद्धमात्मभेदमनूद्य बन्धमोक्षौ
 प्रतिपादयतीति स चानूदितो भेद

‘एको देवः सर्वभूतेषु गूढः सर्वव्यापी सर्वभूतान्तरात्मा’

इत्यादिश्रुतिभिरात्मैकत्वप्रतिपादनपराभिर्विरोधात्काश्चिन्नि-
 को ऽवतिष्ठते । तथा च न सांख्यप्रक्रियायाः प्रत्यभि(२)-
 ज्ञानमित्यजावाक्यं चमसवाक्यवत्परिस्रवमानं न स्वतन्त्रप्रधा-
 ननिश्चयाय पर्याप्तं, तदिदमुक्तं ह्यत्रकृता चमसवदविशेषा-
 दिति । उत्तरसूत्रमवतारयितुं शङ्कते । तत्र त्विदं तच्छिर
 इति । सूत्रमवतारयति । अत्र ब्रूमः ॥

ज्योतिरूपक्रमात्तु तथाह्यधीयत-

एके ॥ ९ ॥

सर्वशाखाप्रत्ययमेकं ब्रह्मेति स्थितौ शाखान्तरोक्तरोहिता-

(१) श्रुतिं व्याचष्टे—पा० १ ।

(२) प्रक्रियामत्पभि—पा० १ । २ ।

दि(१)गुणयोगिनी तेजोबलक्षणा जरायुजाण्डजस्वेदजोङ्गि-
ञ्जचतुर्विधभूतग्रामप्रकृतिभूतेयमजा प्रतिपत्तव्या । रोहितशु-
क्लकृष्णामिति रोहितादिरूपतया तस्या एव प्रत्यभिज्ञानान्न
तु सांख्यपरिकल्पिता प्रकृतिः । तस्या अप्रामाणिकतया श्रु-
तहान्यश्रुतकल्पनाप्रसङ्गाद्रञ्जनादिना च रोहिताद्युपचारस्य
सति मुख्यार्थसंभवे ऽयोगात् तदिदमुक्तं “रोहितादीनां श-
ब्दानामि”ति । अजापदस्य च समुदायप्रसिद्धिपरित्यागेन न
जायतइत्यवयवप्रसिद्ध्याश्रयणे दोषप्रसङ्गात् । अत्र तु रूप-
ककल्पनया समुदायप्रसिद्धेरेवानपेक्षयाः स्वीकारात् । अपि
चायमपि श्रुतिकलापो ऽस्मद्दर्शनानुगुणो न सांख्यस्मृत्यनुगु-
ण इत्याह । “तथेहापी”ति । “किं कारणं ब्रह्मेत्युपक्रम्ये”ति ।
ब्रह्मस्वरूपं (२) तावञ्जगत्कारणं न भवति विशुद्धत्वात्तस्य ।
यथाहुः ।

पुरुषस्य च शुद्धस्य नाशुद्धा विकृतिर्भवेत्
इत्याशयवतोयं श्रुतिः । पृच्छति । किं कारणं यस्य ब्रह्मणो
जगदुत्पत्तिस्तत्किं कारणं ब्रह्मेत्यर्थः । ते ब्रह्मविदो ध्यानयो-
गेनात्मानं गताः प्राप्ता अपश्यन्निति योजना । “यो योनिं-
योनिमि”ति । अविद्या शक्तिर्योनिः सा च प्रतिजीवं नाने-
त्युक्तमतो वीक्षोपपन्ना । शेषमतिरोहितार्थम् । सूत्रान्तरम-
वतारयितुं शङ्कते । “कथं पुनरि”ति । अजाकृतिर्जाति-
स्तेजोबल्लेषु नास्ति । न च तेजोबल्लानां जन्मश्रवणादजन्म-

(१) लोहितादि । पा० २ ।

(२) ब्रह्मरूपम् । पा० २ ।

निमित्तोप्यजाशब्दः संभवतीत्याह । “न च तेजोबन्धानामि”-
ति । ह्यत्रमवतारयति । “अत उत्तरं पृथति” ॥

कल्पनोपदेशाच्च मध्वादिवदवि-

रोधः ॥ १० ॥

ननु किं ह्यागा लोहितशुक्लकृष्णैवान्यादृशीनामपि ह्या-
गानामुपलम्भादित्यत आह । “यदृच्छये”ति । बह्वर्कवा
बह्वर्कवा । शेषं निगदव्याख्यातम् ॥

न संख्योपसंग्रहादपि नानाभावा-

दतिरेकाच्च ॥ ११ ॥

अवान्तरसंगतिमाह । “एवं परिहृतेपी”ति । पञ्चजना इति
हि समासार्थः पञ्चसंख्यया संबध्यते । न च दिक्संख्ये
संज्ञायामिति समासविधानान्मनुजेषु निरूढोर्यं पञ्चजनशब्द
इति वाच्यम् । तथाहि सति पञ्च मनुजा इति स्यात् ।
एवं चात्मनि पञ्चमनुजाना(१)माकाशस्य च प्रतिष्ठानमिति
निस्तात्यर्थं सर्वस्यैव प्रतिष्ठानात् । तस्माद्द्रुढेरसंभवात्तत्त्यागेनात्र
योग आस्थेयः । जनशब्दस्य कथं चित्तत्त्वेषु व्याख्येयः । त-
त्रापि किं पञ्च प्राणादयो वाक्यशेषगता विवक्ष्यन्ते उत तद-
तिरिक्ता अन्यएव वा केचित् (२) । तच्च पौर्वापर्यपर्यालोचनया
काण्वमार्धंदिनवाक्ययोर्विरोधात् । एकत्र हि ज्योतिषा प-

(१) मनुष्याणा । पा० १ । २ ।

(२) अन्यएव केचित् । पा० १ । २ ।

ञ्चत्वमङ्गे नेतरत्र । न च षोडशिश्रृण्णाग्रहणवद्विकल्पसंभवे ।
 ऽनुष्ठानं हि विकल्प्यते न वस्तु । वस्तुतत्त्वकथा चेर्यं नानुष्ठान-
 कथा, विध्यभावात् । तस्मात्त्वानि चिदेव तत्त्वानीह पञ्च प्रत्ये-
 कं पञ्चसंख्यायोगीनि पञ्चविंशतितत्त्वानि भवन्ति । सांख्यैश्च
 प्रकृत्यादीनि पञ्चविंशति तत्त्वानि स्मर्यन्ते इति तान्येवाने-
 न मन्त्रेणोच्यन्तइति नाशब्दं प्रधानादि । न चाधारत्वेनात्मनो
 व्यवस्थानात्स्वात्मनि चाधाराधेयभावस्य विरोधाद् आकाशस्य
 च व्यतिरेचनात् त्रयोविंशतिर्जना इति स्यान्न पञ्च पञ्च-
 जना इति वाच्यम् । सत्यप्याकाशात्मनोर्व्यतिरेचने मूलप्र-
 कृतिभागैः सत्त्वरजस्तमोभिः पञ्चविंशतिसंख्योपपत्तेः । त-
 था च सत्याकाशात्मभ्यां(१) सप्तविंशतिसंख्यायां पञ्चविं-
 शति तत्त्वानीति स्वसिद्धान्तव्याकोप इति चेत् । न । मूलप्र-
 कृतित्वमात्रेणै(२)कीकृत्य सत्त्वरजस्तमांसि पञ्चविंशतितत्त्वो-
 पपत्तेः । हिरुगभावेन तु तेषां सप्तविंशतित्वाविरोधस्तस्मान्ना-
 शाब्दो सांख्यस्मृतिरिति प्राप्ते । मूलप्रकृतिः प्रधानम् । ना-
 सावन्यस्य विकृतिरपि तु प्रकृतिरेव तद्विदुमुक्तं “मूले”ति ।
 मद्ददृक्कारः पञ्चतन्मात्राणि प्रकृतिश्च विकृतिश्च । तथा-
 हि । मद्दत्तचवमर्दकारस्य तत्त्वान्तरस्य प्रकृतिर्मूलप्रकृतेस्तु
 विकृतिः । एवमर्दकारतत्त्वं मद्दतो विकृतिः, प्रकृतिश्च त-
 देव तामसं सत् पञ्चतन्मात्राणाम् । तदेव सात्त्विकं सत्
 प्रकृतिरेकादग्नेन्द्रियाणाम् । पञ्चतन्मात्राणि चार्दकारस्य

(१) आत्माकाशाभ्याम् । पा० १ ।

(२) प्रकृतिमात्रेणै । पा० १ ।

विकृतिराकाशादीनां पञ्चानां प्रकृतिस्तदिदमुक्तं महदाद्याः
 प्रकृतिविकृतयः सप्त । षोडशकश्च विकारः षोडशसंख्याव-
 च्छिन्नो गणो विकार एव । पञ्चभूतान्यतन्मात्राण्येकाद(१)-
 शेन्द्रियाणोति षोडशको गणः । यद्यपि पृथिव्यादयो गोघटा-
 दीनां प्रकृतिस्तथापि न ते पृथिव्यादिभ्यस्तत्त्वान्तरमिति न
 प्रकृतिः । तत्त्वान्तरोपादानत्वं चेह प्रकृतित्वमभिमतं नो-
 पादानमात्रत्वमित्यविरोधः । पुरुषस्तु कूटस्थनित्यो ऽपरि-
 णामो न कस्य चित्प्रकृतिर्नापि विकृतिरिति । एवं प्रा-
 प्ते ऽभिधीयते । “न संख्योपसंयद्वादपि प्रधानादीनां श्रु-
 तिमत्त्वाशङ्का कर्तव्या । कस्मान्नानाभावात् । नाना च्छेता-
 नि पञ्चविंशतितत्त्वानि नैषां पञ्चशः पञ्चशः साधारण-
 धर्मो ऽस्ति” । न खलु सत्त्वरजस्तमोमहदर्चकाराणामेकः
 क्रिया वा गुणो वा द्रव्यं वा जातिर्वा धर्मः पञ्चतन्मात्रा-
 दिभ्यो व्यवृत्तः सत्त्वादिषु चानुगतः कश्चिदस्ति । नापि
 पृथिव्यग्नेजोवायुघ्राणानां, नापि रसनचक्षुस्त्वक्श्रोत्रवाचां,
 नापि पाणिपादपाशूयस्थमनसां, येनैकेनासाधारणेनोपगृही-
 ताः पञ्च पञ्चका भवितुमर्हन्ति । पूर्वपक्षैकदेशिनमुत्था-
 पयति । “अथोच्येत पञ्चविंशतिसंख्यैवेयमिति । यद्यपि
 परस्यै संख्यायामवान्तरसंख्या द्वित्वादिका नास्ति तथापि
 तत्पूर्वं तस्याः संभवात्पूर्वापर्यलक्षणाया प्रत्यासत्त्या परसं-
 ख्योपलक्षणार्थं पूर्वसंख्योपन्यस्यतइति । दूषयति । “अयमेवा-
 स्मिन्पक्षे दोष” इति । न च पञ्चशब्दो जनशब्देन समस्ती

ऽसमस्तः शक्यो वक्तुमित्याह । “परश्चात्र पञ्चशब्द” इति ।
 ननु भवतु समासस्तथापि किमित्यत आह । “समस्तत्वा-
 च्चे”ति । अपि च वीष्णयां पञ्चकद्वयग्रहणे दशैव तत्त्वा-
 नीति न सांख्यस्मृतिप्रत्यभिज्ञानमित्यसमासमभ्युपेत्याह ।
 “न पञ्चकद्वयग्रहणं पञ्चपञ्चे”ति । न चैका पञ्चसं-
 ख्या पञ्चसंख्यान्तरेण शक्या विशेष्युम् । पञ्चशब्दस्य सं-
 ख्योपसर्जनद्रव्यवचनत्वेन संख्याया उपसर्जनतया विशेषणे-
 नासंयोगादित्याह । “एकस्याः पञ्चसंख्याया” इति । तदेवं
 पूर्वपक्षैकदेशिनि दूषिते परमपूर्वपक्षिणमुत्थापयति । “न-
 न्वापन्नपञ्चसंख्याका जना एवे”ति । अत्र तावद्रूढौ सत्यां
 न योगः संभवतीति वक्ष्यते तथापि यौगिकं पञ्चजनश-
 ब्दमभ्युपेत्य दूषयति । “युक्तं यत् पञ्चपूलीशब्दस्ये”ति ।
 पञ्चपूलीत्यत्र यद्यपि पृथक्त्वैकार्थसमवायिनी पञ्चसंख्याव-
 च्छेदिकास्ति तथापीयं समुदायिनेवच्छिनत्ति न समुदायं
 समासपदगम्यमतस्तस्मिन् कति ते समुदाया इत्यपेक्षयां
 पदान्तराभिहिता पञ्चसंख्या संबध्यते पञ्चेति । पञ्चजना
 इत्यत्र तु पञ्चसंख्ययोत्पत्तिशिष्टया जनानामवच्छिन्नत्वात्समु-
 दायस्य च पञ्चपूलीवदत्राप्रतीतेर्न पदान्तराभिहिता संख्या
 संबध्यते । स्यादेतत् । संख्येयानां जनानां मा भूच्छब्दान्त-
 रवाच्यसंख्यावच्छेदः पञ्चसंख्यायास्तु तयावच्छेदो भविष्यति
 नहि साध्यवच्छिन्नेत्यत आह । “भवदपीदं विशेषणमि”ति
 उक्तोत्र दोषः । नन्वुपसर्जनं विशेषणेन युज्यते पञ्चशब्द
 एव तावत्संख्येयोपसर्जनसंख्यामाह विशेषतस्तु पञ्चजन

इत्यत्र समासे । विशेषणापेक्षायां तु न समासः स्यादसामर्थ्यान्नहि भवति ऋद्धस्य राजपुरुष इति समासो ऽपि तु वृत्तिरेव (१) ऋद्धस्य राज्ञः पुरुष इति सापेक्षत्वेनासामर्थ्यादित्यर्थः । “अतिरेकाच्चे”ति । अभ्युच्चयमात्रम् । यदि सत्त्वरजस्तमांसि प्रधानेनैकीकृत्यात्माकाशौ तत्त्वेभ्यो व्यतिरिच्येते तदा सिद्धान्तव्याकोपः । अथ तु सत्त्वरजस्तमांसि मिथो भेदेन विवक्ष्यन्ते तथापि वस्तुतत्त्वव्यवस्थापने आधारत्वेनात्मानिष्कृष्यतामाधेयान्तरेभ्यस्त्वाकाशस्याधेयस्य व्यतिरेचनमनर्थकमिति गमयितव्यम् (२) । “कथं च संख्यामात्रश्रवणे सती”ति । दिक्संख्ये संज्ञायामिति संज्ञायां समासस्मरणात् (३) पञ्चजनशब्दस्तावदयं क्व चिन्निरूढः । न च रूढौ सत्यामवयवप्रसिद्धेर्ग्रहणं सापेक्षत्वात्, निरपेक्षत्वाच्च रूढेः । तद्यदि रूढौ मुख्योर्थः प्राप्यते ततः स एव ग्रहीतव्यो ऽथ त्वसौ न वाक्ये संबन्धार्हः पूर्वापरवाक्यविरोधी वा ततो रूढ्यपरित्यागेनैव वृत्त्यन्तरेणार्थान्तरं कल्पयित्वा वाक्यमुपपादनीयम् । यथा श्येनेनाभिचरन् यजेतेति श्येनशब्दः शकुनिविशेषे निरूढवृत्तिस्तदपरित्यागेनैव निपत्यादानसाहश्येनार्थवादिकेन क्रतुविशेषे वर्तते, तथा पञ्चजनशब्दो ऽवयवार्थयोगानपेक्ष एकस्मिन्नपि वर्तते यथा सप्रर्षिशब्दो वसिष्ठएकस्मिन् सप्रसु च वर्तते । न चैष तत्त्वेषु रूढः पञ्चविं-

(१) पदवृत्तिरेव—पा० २ ।

(२) समधिगन्तव्यम्—पा० २ ।

(३) समासश्रवणात्—पा० १ ।

शतिसंख्यानुरोधेन तत्त्वेषु वर्तयितव्यः । हृदौ सत्यां पञ्च-
विंशतेरेव संख्याया अभावात् कथं तत्त्वेषु वर्तते । एवं
च के ते पञ्चजना इत्यपेक्षार्या (१) किं वाक्यशेषगताः प्रा-
णादयो गृह्यन्तामत् पञ्चविंशतिस्तत्त्वानीति विग्रहे तत्त्वा-
नामप्रामाणिकत्वात्प्राणादीनां च वाक्यशेषे श्रवणात्तत्परि-
त्यागे श्रुतदान्यश्रुतकल्पनाप्रसङ्गात्प्राणादय एव पञ्चजनाः
(२) । न च काण्वमाध्यंदिनयोर्विरोधान्न प्राणादीनां वाक्यशे-
षगतानामपि ग्रहणमिति साम्प्रतं, विरोधेपि तुल्यबलतया
षोडशिश्रद्धणाय ग्रहणवद्विकल्पोपपत्तेः । न चेयं वस्तुस्वरूपकथा
ऽपित्प्रासनानुष्ठानविधिर्मनसैवानुद्गृह्यमिति विधिश्रवणात् ।
“कथं पुनः प्राणादिषु जनशब्दप्रयोग” इति । जनवाचकः श-
ब्दो जनशब्दः पञ्चजनशब्द इति यावत् । तस्य कथं प्रा-
णादिष्वजनेषु प्रयोग इति व्याख्येयम् । अन्यथा तु प्रद-
स्तमितावयवार्थे समुदायशब्दार्थे जनशब्दार्थो नास्तीत्यपर्य-
नयोग एव । हृदयपरित्यागेनैव वृत्त्यन्तरं दर्शयति । “ज-
नसंबन्धाच्चे”ति । जनशब्दभाजः, पञ्चजनशब्दभाजः । ननु
सत्यामवयवप्रसिद्धौ समुदायशक्तिकल्पनमनुपपन्नं, संभवति
च पञ्चविंशत्यां तत्त्वेष्ववयवप्रसिद्धिरित्यत आह । “समा-
सबलाच्चे”ति । स्यादेतत् । समासबलाच्चेद्रूढिरास्थीयते हन्त
न दृष्टस्तर्हि तस्य प्रयोगो ऽश्वकर्णार्धिवदृक्षादिषु । तथा च
लोकप्रसिद्धभावात् हृदिरित्याक्षिपति । कथं पुनरसतीति ।

(१) इति वीक्षायाम्—पा० १ ।

(२) पञ्च पञ्चजनाः—पा० २ ।

जनेषु तावत्पञ्चजनशब्दस्य प्रथमः प्रयोगो लोकेषु इष्ट इ-
त्यसति प्रथमप्रयोग इत्यसिद्धमिति स्थवीयस्तयानभिधाय-
भ्युपेत्य प्रथमप्रयोगाभावं समाधत्ते । “शक्योद्भिदादिवदि”-
ति । आचार्यदेशीयानां मतभेदेष्वपि न पञ्चविंशतिस्त-
एवानि सिद्ध्यन्ति परमार्थतस्तु पञ्चजना वाक्यशेषगता ए-
वेत्याशयवानाह । “कौञ्चित्त्विति । शेषमतिरोहितार्थम् ॥

कारणत्वेन चाकाशादिषु यथा

व्यपदिष्टोक्तेः ॥ १४ ॥

अथ समन्वयलक्षणे केयमकाण्डे विरोधाविरोधचिन्ता,
भविता हि तस्याः स्थानमविरोधलक्षणमित्यत आह । “प्र-
तिपादितं ब्रह्मण” इति । अयमर्थः । नानैकशाखागततत्त-
द्वाक्यालोचनया वाक्यार्थावगमे पर्यवसिते सति प्रमाणान्तर-
विरोधेन वाक्यार्थावगतेरप्रामाण्यमाशङ्क्याविरोधव्युत्पादने-
न (१) प्रामाण्यव्यवस्थापनमविरोधलक्षणार्थः । प्रासङ्गिकं
तु तत्र सृष्टिविषयाणां वाक्यानां परस्परमविरोधप्रतिपादनं
न तु लक्षणार्थः । तत्प्रयोजनं च तत्रैव प्रतिपादयिष्यते ।
इह तु वाक्यानां सृष्टिप्रतिपादकानां परस्परविरोधे ब्रह्मणि
जगद्योनौ न समन्वयः सेद्दुमर्हति । तथा च न जगत्कार-
णत्वं ब्रह्मणो लक्षणं न च तत्र गतिसामान्यं न च त-
त्सिद्धये प्रधानस्याशब्दत्वप्रतिपादनं, तस्माद्वाक्यानां विरोधा-
विरोधाभ्यामुक्तार्थाशेषसमाधानाभ्यां समन्वय एवोपपाद्यत-

इति समन्वयलक्षणे संगतमिदमधिकरणम् ।

वाक्यानां कारणे कार्ये परस्परविरोधतः ।

समन्वयो जगद्योनौ न सिध्यति परात्मनि ॥

सदेव सोम्येदमग्रआसीदित्यादीनां कारणविषयाणामसद्वा
इदमग्रआसीदित्यादिभिर्वाक्यैः कारणविषयैर्विरोधः, कार्यवि-
षयाणामपि विभिन्नक्रमाक्रमोत्पत्तिप्रतिपादकानां विरोधः ।
तथा कानि चिदन्यकर्तृकां जगदुत्पत्तिमाचक्षते वाक्यानि,
कानि चित्स्वयंकर्तृकाम् । सृष्ट्या च तत्कार्येण तत्कारणतया
ब्रह्म लक्षितम् । सृष्टिविप्रतिपत्तौ तत्कारणतायां ब्रह्मलक्ष-
णे (१) विप्रतिपत्तौ सत्यां भवति तल्लक्ष्ये ब्रह्मण्यपि विप्र-
तिपत्तिः । तस्माद्ब्रह्मणि समन्वयाभावान्न समन्वयगम्यं ब्रह्म ।
वेदान्तास्तु कर्त्रादिप्रतिपादनेन कर्मविधिपरतयोपचरितार्था
अविवक्षितार्था वा जपोपयोगिन इति प्राप्तम् । क्रमादीत्या-
दिग्रहणेनाक्रमो गृह्यते । एवं प्राप्तउच्यते ।

सर्गक्रमविवादेपि न स स्रष्टरि विद्यते ।

सतस्त्वसद्वचो भक्त्या निराकार्यतया क्व चित् ॥

न तावदस्ति स्रष्टिक्रमे विगानं, श्रुतीनामविरोधात् । त-
थाहि । अनेकशिल्पपर्यवदातो देवदत्तः प्रथमं चक्रदण्डादि
करोत्यथ (२) तदुपकरणः कुम्भं कुम्भोपकरणस्वाचरत्युदकम्
उदकोपकरणञ्च संयवनेन गोधूमकणिकानां करोति पिण्डं
पिण्डोपकरणस्तु पचति घृतपूर्णं तदस्य देवदत्तस्य सर्वत्रै-

(१) ब्रह्मलक्षणेपि—पा० १ ।

(२) चक्रदण्डादिकारणमुत्पाद्य—पा० ३ ।

तस्मिन्कर्तृत्वाच्छक्यं वक्तुं देवदत्ताच्चक्रादि संभूतं तस्माच्च-
 क्रान्तेः कुम्भादीति । शक्यं च देवदत्तात्कुम्भः समुद्भूतस्तस्मा-
 दुदकाहरणादीत्यादि । नह्यस्यसंभवः सर्वत्रास्मिन् कार्य-
 जाते क्रमवत्यपि देवदत्तस्य साक्षात्कार्तरनुस्यूतत्वात्तथेहा-
 पि यद्यप्याकाशादिक्रमेणैव सृष्टिस्तथाप्याकाशानलानिलादौ
 तत्रतत्र साक्षात् परमेश्वरस्य कर्तृत्वाच्छक्यं वक्तुं परमेश्व-
 रादाकाशः संभूत इति, शक्यं च वक्तुं परमेश्वरादनलः सं-
 भूत इत्यादि । यदि त्वाकाशाद्वायुर्वायोस्तेज इत्युक्त्वा ते-
 जसो वायुर्वायोराकाश इति ब्रूयाद्भवेद्विरोधो न चैतदस्ति ।
 तस्मादमूषामविवादः श्रुतीनाम् । एवं 'स इमान् लोकान-
 सृजते'त्यक्रमाभिधायिन्यपि श्रुतिरविरुद्धा । एषा हि स्वव्या-
 पारमभिधानमक्रमेण कुर्वती नाभिधेयानां क्रमं निरूपयति,
 ते तु यथाक्रमावस्थिता एवाक्रमेणोच्यन्ते । यथा क्रमवन्ति
 ज्ञानानि जातानीति । तदेवमविगानम् । अभ्युपेत्य तु विगा-
 नमुच्यते सृष्टौ खल्वेतद्विगानम् (१) । सृष्टा तु सर्ववेदान्त-
 वाक्येष्वनुस्यूतः परमेश्वरः प्रतीयते नात्र श्रुतिविगानं मात्र-
 याप्यस्ति । न च सृष्टिविगानं सृष्टरि तदधीननिरूपणे वि-
 गानमावहतीति वाच्यम् । नह्येष सृष्टत्वमात्रेणोच्यते ऽपि
 तु सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मेत्यादिना रूपेणोच्यते सृष्टा । तच्चा-
 स्य रूपं सर्ववेदान्तवाक्यानुगतम् । तज्ज्ञानं च फलवत् ।
 'ब्रह्मविदाप्नोति परं तरति शोकमात्मविदि'ति श्रुतेः सृष्टि-
 ज्ञानस्य तु न फलं श्रूयते तेन फलवत्संनिधावफलं तद-

ङ्गमिति दृष्टिविज्ञानं स्रष्टव्रह्मविज्ञानाङ्गं तदनुगुणं सद्रह्म-
 ज्ञानावतारोपायतया व्याख्येयम् । तथा च श्रुतिः । 'अ-
 न्नेन सोम्य शुङ्गेनापो मूलमन्विच्छे'त्यादिका । शुङ्गेनाग्नेण
 कार्येणेति यावत् । तस्मान्न दृष्टिविप्रतिपत्तिः स्रष्टरि विप्र-
 तिपत्तिमावहति । अपि तु गुणे त्वन्याय्यकल्पनेति तदनुगुण-
 तथा व्याख्येया । यच्च कारणे विगानमसद्वाइदमग्रआसी-
 दिति, तदपि तदप्येष श्लोको भवतीति पूर्वप्रकृतं सद्रह्माक-
 ष्यासदेवेदमग्रआसीदित्युच्यमानं त्वसतो ऽभिधाने ऽसंबद्धं
 स्यात् । श्रुत्यन्तरेण च मानान्तरेण च विरोधः । तस्मा-
 दौपचारिकं व्याख्येयम् । तद्वैकआङ्गरसदेवेदमग्रआसी-
 दिति तु निराकार्यतयोपन्यस्तमिति न कारणे विवाद इ-
 ति । ह्यत्रे चशब्दस्त्वर्थः । पूर्वपक्षं निवर्तयति । आकाशा-
 दिषु स्रज्यमानेषु क्रमविगानेषु न स्रष्टरि विगानम् । कुतः ।
 यथैकस्यां श्रुतौ व्यपदिष्टः परमेश्वरः सर्वस्य कर्ता तथैव
 श्रुत्यन्तरेषूक्तेः, केन रूपेण, कारणत्वेनापरः कल्पो यथा व्य-
 पदिष्टः क्रम आकाशादिषु, आत्मन आकाशः संभूत आ-
 काशाद्वायुर्वायोरग्निरग्नेरापोऽहः पृथिवीति, तथैव क्रमस्या-
 नपवाधनेन तत्तेजो ऽसृजतेत्यादिकाया अपि सृष्टेरुक्तेर्न सृ-
 ष्टावपि विगानम् । नन्वेकत्रात्मन आकाशकारणत्वेनोक्ति-
 रन्यत्र च तेजःकारणत्वेन तत्कथमविगानमत आह । "का-
 रणत्वेने"ति । हेतौ तृतीया, सर्वत्राकाशानलानिलांदौ साक्षा-
 त्कारणत्वेनात्मनः । प्रपञ्चितं चैतदधस्तात् । व्याक्रियतइति
 च कर्मकर्तरि कर्मणि वा रूपम् । न चेतनमतिरिक्तं क-

[अ. १ पा. ४ सू. १४] [३०४] [भामती]

तीरं प्रतिक्षिपति किं त्वपस्थापयति । न हि लूयते केदारः
स्वयमेवेति वा लूयते केदारइति वा लवितारं देवदत्तादिं प्र-
तिक्षिपति । अपि त्वपस्थापयत्येव । तस्मात्सर्वमवदातम् ॥

जगद्वाचित्वात् ॥ १६ ॥

नन ब्रह्म ते ब्रवाणीति ब्रह्माभिधानप्रकरणादुपसंहारे च
सर्वान्यामनोपहृत्य सर्वेषां च भूतानां श्रेष्ठ्यं स्वाराज्यं प-
र्येति य एवं वेदेति निरतिशयफलश्रवणाद्ब्रह्मवेदनादन्यस्य त-
दसंभवात् । आदित्यचन्द्रादिगतपुरुषकर्तृत्वस्य च यस्य वै-
तत्कर्मे(१)ति चास्यासत्यवच्छेदे सर्वनाम्ना प्रत्यक्षसिद्धस्य
जगतः परामर्शेन जगत्कर्तृत्वस्य च ब्रह्मणोऽन्यचासंभवा-
त्कथं जीवमुख्यप्राणाशङ्का । उच्यते । ब्रह्म ते ब्रवाणीति बा-
लाकिना गार्ग्येण ब्रह्माभिधानं प्रतिज्ञाय तत्तदादित्यादि-
गताब्रह्मपुरुषाभिधानेन न तावद्ब्रह्मोक्तम् । यस्य चाजा-
तशत्रोर्येवै बालाके एतेषां पुरुषाणां कर्ता यस्य वैतत्कर्मेति
वाक्यं न तेन ब्रह्माभिधानं प्रतिज्ञातम् । न चान्यदीयेनो-
पक्रमेणान्यस्य वाक्यं शक्यं नियन्तुम् । तस्मादजातशत्रोर्वा-
क्यसन्दर्भपौर्वापर्यालोचनया योस्यार्थः प्रतिभाति स एव ग्रा-
ह्यः । अत्र च कर्मशब्दस्तावद्वापारे निरूढवृत्तिः कार्येषु
क्रियत इति व्युत्पत्त्या वर्तेत । न च रूढैः सत्या व्युत्प-
त्तिर्युक्ताश्रयितुम् । न च ब्रह्मण उदासीनस्यापरिणामि-
नो व्यापारवत्ता । वाक्यशेषे चाथास्मिन्प्राण एवैकधा भ-

(१) वेदं कर्मे—पा० १ । २ ।

वतीति श्रवणात्परिस्पन्दलक्षणस्य च कर्मणो यत्रोपपत्तिः स एव वेदितव्यतयोपदिश्यते । आदित्यादिगतपुरुषकर्तृत्वं च प्राणस्योपपद्यते हिरण्यगर्भरूपप्राणावस्थाविशेषत्वादादित्यादिदेवतानां कतम एको देवः प्राण इति श्रुतेः । उपक्रमानुरोधेन चोपसंहारे सर्वशब्दः सर्वान्याम्न इति च सर्वेषां भूतानामिति चापेक्षिकवृत्तिर्ब्रह्मन्याम्नो ब्रह्मनां भूतानामित्येवंपरो द्रष्टव्यः । एकस्मिन्वाक्ये उपक्रमानुरोधादुपसंहारो वर्णनीयः । यदि तु दृप्तवालाकिमब्रह्मणि ब्रह्माभिधायिनमपोद्याजातश्चेर्वचनं ब्रह्मविषयमेवान्यथा तु तदुक्ताद्विशेषं विवशोरब्रह्माभिधानमसंबद्धं स्यादिति मन्यते, तथापि नैतद्ब्रह्माभिधानं भवितुमर्हति, अपि तु जीवाभिधानमेव, यत्कारणं वेदितव्यतयोपन्यस्तस्य पुरुषाणां कर्तुर्वेदनायोपेतं बालाकिं प्रति बुबोधयिषुरजातशत्रुः सुप्रं पुरुषमामन्त्यामन्त्रणशब्दाश्रवणात्प्राणादीनामभोक्तृत्वमस्वामित्वं प्रतिबोध्य यष्टिघातोन्थानात्प्राणादिव्यतिरिक्तं जीवं भोक्तारं स्वामिनं प्रतिबोधयति परस्तादपि । तद्यथा श्रेष्ठी स्वैर्भुङ्क्ते यथा वा स्वाः श्रेष्ठिनं भुञ्जन्ति एवमेवैष प्रज्ञात्मैतैरात्मभिर्भुङ्क्ते एवमेते आत्मान एतमात्मानं भुञ्जन्तीति श्रवणात् । यथा श्रेष्ठी प्रधानः पुरुषः स्वैर्भृत्यैः करणभृतैर्विषयान्भुङ्क्ते यथा वा स्वा भृत्याः श्रेष्ठिनं भुञ्जन्ति, ते हि श्रेष्ठिनमशनाच्छादनादिग्रहणेन भुञ्जन्ति, एवमेवैष प्रज्ञात्मा जीव एतैरादित्यादिगतैरात्मभिर्विषयान्भुङ्क्ते । ते ह्यादित्यादय आलोकवृष्ट्यादिना साचिव्यमाचरन्तो जीवात्मानं भोजयन्ति, जीवात्मानमपि यजमानं तदुत्सृष्ट-

हविरादानादादित्यादयो भुञ्जन्ति, तस्माज्जीवात्मैव ब्रह्मणो ऽभेदाद्ब्रह्मो ह वेदितव्यतयोपदिश्यते । यस्य वैतत्कर्मेति जीवप्रयुक्तानां देहेन्द्रियादीनां कर्म जीवस्य भवति । कर्मजन्यत्वाद्वा धर्माधर्मयोः कर्मशब्दवाच्यत्वं हृदयनुसारात् । तौ च धर्माधर्मौ जीवस्य धर्माधर्माक्षिप्तत्वाच्चादित्यादीनां भोगोपकरणानां तेषु जीवस्य कर्तृत्वमुपपन्नम् । उपपन्नं च प्राणभृत्वाज्जीवस्य प्राणशब्दत्वम् । ये च प्रश्नप्रतिवचने कौष एतद्वालाके पुरुषो ऽश्रयिष्ठ यदा सुप्तः स्वप्नं न कं चन पश्यतीति । अनयोरपि न स्पष्टं ब्रह्माभिधानमुपलभ्यते । जीवव्यतिरेकश्च प्राणात्मनो हिरण्यगर्भस्याप्युपपद्यते, तस्माज्जीवप्राणयोरन्यतर इह ग्राह्यो न परमेश्वर इति प्राप्तम् । एवं प्राप्ते उच्यते ।

मृषावादिनमापोद्य बालाकिं ब्रह्मवादिनम् ।

राजा कथमसंबद्धं मिथ्या वा वक्तुमर्हति ॥

यथा हि केन चिन्मणिलक्षणज्ञमानिना(१) काचे मणिरेष वेदितव्य इत्युक्ते परस्य काचेयं मणिर्न तन्नक्षणायोगादित्यभिधाय आत्मनो विशेषं जिज्ञापयिषोरतत्त्वाभिधानमसंबद्धम् । अमणौ मण्यभिधानं न पूर्ववादिनो विशेषमापादयति स्वयमपि मृषाभिधानात् । तस्मादनेनोत्तरवादिना पूर्ववादिनो विशेषमापादयता मणितत्त्वमेव वक्तव्यम् । एवमजातशत्रुणा दृप्तबालाकेरब्रह्मवादिनो विशेषमात्मनो दर्शयता जीवप्राणाभिधाने असंबद्धमुक्तं स्यात् । तयोर्वा ऽब्रह्मणोर्ब्र-

ह्याभिधाने मिथ्याभिहितं स्यात् । तथा च न कश्चिद्विशेषो बालाकेर्गाग्यादजातशत्रोर्भवेत् । तस्मादनेन ब्रह्मतत्त्वमभिधातव्यं तथा सत्यस्य न मिथ्यावद्यम् । तस्माद्ब्रह्म ते ब्रवाणीति ब्रह्मणोपक्रमात्सर्वान्याप्तनोपहृत्य सर्वेषां च भूतानां श्रैष्ठ्यं स्वाराज्यं पर्येति य एवं वेदेति च सति संभवे सर्वश्रुतेरसंकोचान्निरतिशयेन फलेनोपसंचाराद्ब्रह्मवेदनादन्यतश्च तदनुपपत्तेरादित्यादिपुरुषकर्तृत्वस्य च स्वातन्त्र्यलक्षणस्य मुख्यस्य ब्रह्मण्येव संभवादन्वेषां हिरण्यगर्भादीनां तत्पारतन्व्यात् क्लेष एतद्बालाके इत्यादेर्जीवाधिकरणभवनापादानप्रश्नस्य यदा सुप्तः स्वप्नं न कं चन पश्यत्यथास्मिन्प्राण एवैकधा भवति इत्यादेरुत्तरस्य च ब्रह्मण्येवोपपत्तेर्ब्रह्मविषयत्वं निश्चीयते । अथ कस्मान्न भवतो हिरण्यगर्भगोचरे एव प्रश्नोत्तरे तथा च नैताभ्यां ब्रह्मविषयत्वसिद्धिरित्येतन्निराचिकीर्षुः पठति । “एतस्मादात्मनः प्राणा यथा यथायतनं प्रतिष्ठन्त”-इति । एतदुक्तं भवति । आत्मैव जीवप्राणादीनामधिकरणं नान्यदिति । यद्यपि च जीवो नात्मनो भिद्यते तथाप्युपाध्ववच्छिन्नस्य परमात्मनो जीवत्वेनोपाधिभेदाद्भेदमारोप्याधाराधेयभावो द्रष्टव्यः । एवं च जीवभवनाधारत्वमपादानत्वं च परमात्मन उपपन्नम् । तदेवं बालाक्यजातशत्रुसंवादवाक्यसंदर्भस्य ब्रह्मपरत्वे स्थिते यस्य वैतन्कमेति व्यापाराभिधाने न संगच्छतइति कर्मशब्दः कार्याभिधायी भवति, एतदिति सर्वनामपरामृष्टं च तत्कार्यं, सर्वनाम चेदं संनिहितपरामर्शं, न च किञ्चिद्द्वि शब्दोक्तमस्ति संनिहितम् । न चादित्या-

दिपुरुषाः संनिहिता अपि परामर्शाच्चा ब्रह्मत्वात्पुञ्जित्वा-
 च्च । एतदिति चैकस्य नपुंसकस्याभिधानादेतेषां पुरुषाणां
 कर्तेत्यनेनैव गतार्थत्वाच्च । तस्मादशब्देऽक्तमपि प्रत्यक्षसिद्धं
 संबन्धाच्च जगदेव पराम्रष्टव्यम् । एतदुक्तं भवति । अत्यल्प-
 मिदमुच्यते एतेषामादित्यादिगतानां जगदेकदेशभूतानां क-
 र्तेति, किं तु कृत्स्नमेव जगद्यस्य कार्यमिति वाशब्देन सू-
 च्यते । जीवप्राणशब्दौ च ब्रह्मपरौ जीवशब्दस्य ब्रह्मोपल-
 क्षणपरत्वाद् न पुनर्ब्रह्मशब्दो जीवोपलक्षणपरस्तथा सति हि
 ब्रह्मसमञ्जसं स्यादित्युक्तम् । न चानधिगतार्थावबोधनस्वरस-
 स्य शब्दस्याधिगतबोधनं युक्तम् । नाप्यनधिगतेनाधिगतो-
 पलक्षणमुपपन्नम् । न च संभवत्येकवाक्यत्वे वाक्यभेदो न्या-
 य्यः । वाक्यशेषानुरोधेन च जीवप्राणपरमात्मोपासनात्रय-
 विधाने वाक्यत्रयं भवेत्तौर्वापर्यपर्यालोचनया तु ब्रह्मोपास-
 नपरत्वे एकवाक्यतैव । तस्मान्न जीवप्राणपरत्वमपि तु ब्रह्म-
 परत्वमेवेति सिद्धम् । स्यादेतत् । निर्दिश्यन्तां पुरुषाः का-
 र्यास्तद्विषया तु कृतिरनिर्दिष्टा तत्फलं वा कार्यस्योत्पत्तिस्ते
 यस्येदं कर्मेति निर्द्ध्यते ततः कुतः पौनरुक्त्यमित्यत आ-
 च्च । “नापि पुरुषविषयस्ये”ति । कर्तृशब्देनैव कर्तारमभि-
 दधता तयोरुपात्तत्वादाक्षिप्तत्वान्नाच्च कृतिं विना कर्ता भवति
 नापि कृतिर्भावनापराभिधाना भूतिमुत्पत्तिं विनेत्यर्थः । ननु
 यदीदमा जगत्परामृष्टं ततस्तत्रान्तर्भूताः पुरुषा अपीति य
 एतेषां परुषाणामिति पुनरुक्तमत आच्च । “एतदुक्तं भवति ।
 य एषां परुषाणा”मिति । नन प्राण एवैकधा भवतीत्यादि-

कादपि वाक्याज्जीवातिरिक्तः कुतः प्रतीयतइत्यतो वाक्यान्तरं पठति । “एतस्मादात्मनः प्राणा” इति । अपि च सर्ववेदान्तसिद्धमेतदित्याह । “सुषुप्तिकाले चे”ति । वेदान्तप्रक्रियायामेवोपपत्तिमुपसंहारव्याजेनाह । “तस्माद्यत्रास्या”त्मनो यतो निःसंबोधतः स्वच्छतारूपमिव रूपमस्येति स्वच्छतारूपो न तु स्वच्छतैव लयविशेषसंस्कारयोस्तत्र भावात् समुदाचरदृत्तिविशेषा(१)भावमात्रेणोपमानम् । एतदेव विभजते । “उपाधिभि”रन्तःकरणादिभिर्जनितं” यद्विशेषविज्ञानं घटपटादिविज्ञानं तद्रहितं स्वरूपमात्मनो, यदि विज्ञानमित्येवाच्येत ततस्तद्विशिष्टमनवच्छिन्नं सद्ब्रह्मैव स्यात्तच्च नित्यमिति नोपाधिजनितं नापि तद्रहितं स्वरूपं ब्रह्मस्वभावस्याप्रहाणात् । अत उक्तं विशेषेति । यदा तु लयलक्षणाविद्योपबृंहितो विशेषसंस्कारः समुदाचरति तदा विशेषविज्ञानोत्पादात्स्वप्नजागरावस्थातः परमात्मनो रूपद्वंद्वरूपमागमनमिति । न केवलं कौषीतकिब्राह्मणे वाजसनेयेष्वेवमेव प्रश्नोत्तरयोर्जीवव्यतिरिक्तमामनन्ति परमात्मानमित्याह । “अपि चैवमेक” इति । नन्वत्राकाशं शयनस्थानं तत्कुतः परमात्मप्रत्यय इत्यत आह । “आकाशशब्दश्चे”ति । न तावन्मुख्यस्याकाशस्यात्माधारत्वसंभवः । यदपि च दासप्रतिसिद्धसिद्धिताभिधाननाडीसंचारेण सुषुप्त्यवस्थार्यां पुरीतदवस्थानमुक्तं तदप्यन्तःकरणस्य । तस्माद्दहरोस्मिन्नन्तराकाशइतिवदाकाशशब्दः परमात्मनि मन्तव्य इति । प्रथमं

भाष्यकृता जीवनिराकरणाय ह्यत्रमिदमवतारितं तत्र मन्द-
धियां नेदं प्राणनिराकरणयेति बुद्धिर्मा भूदित्याशयवाना-
ह । “प्राणनिराकरणस्यापी”ति । तौ ह बालाक्यजातश्च
सुप्तं पुरुषमाजग्मतुस्तमजातश्चनुर्नामभिरामन्त्रयांचक्रे बृह-
त्याण्डुरवासः सोमराजन्निति । स आ(१)मन्व्यमाणो नोत्त-
स्थौ । तं पाणिनापेषं बोधयांचकार । स होत्तस्थौ स
होवाचाजातश्चतुर्यत्रैष एतत्सुप्तोभूदित्यादि सोयं सुप्तपुरु-
षोत्थापनेन प्राणादिव्यतिरिक्तो(२)पदेशइति ।

वाक्यान्वयात् ॥ १९ ॥

ननु मैत्रेयीब्राह्मणोपक्रमे, याज्ञवल्क्येन गार्हस्थ्यश्रमादुत्त-
माश्रमं यियासता मैत्रेय्या भार्यायाः कात्यायन्या सद्यार्थसं-
विभागकरणउक्ते मैत्रेयी याज्ञवल्क्यं पतिममृतत्वार्थिनी
पप्रच्छ । यन्नु मइयं भगोः सर्वा पृथ्वी वित्तेन पूर्णा स्या-
त्किमहं तेनामृता स्यामुत नेति । तत्र नेति होवाच या-
ज्ञवल्क्यः । यथैवोपकरणवतां जीवितं तथैव ते जीवितं स्या-
दमृतत्वस्य तु नाशास्ति वित्तेन । एवं वित्तेनामृतत्वाशा भवे-
द्यदि वित्तसाध्यानि कर्माण्यमृतत्वाय युज्येरन् । तदेव तु
नास्ति, ज्ञानसाध्यत्वादमृतत्वस्य । कर्मणां च ज्ञानविरोधिनां
तत्सहभावित्वानुपपत्तेरिति भावः । सा होवाच मैत्रेयी येना-
हं नामृता स्यां किमहं तेन कुर्यां यदेव भगवान्चेद तदेव
मे ब्रूहि । अमृतत्वसाधनमिति शेषः । तत्रामृतत्वसाध-

(१) वा—पा० १ । २ ।

(२) व्यतिरेको—पा० १ ।

नज्ञानोपन्यासाय वैराग्यपूर्वकत्वात्तस्य रागविषयेषु तेषु-
 तेषु पतिजायादिषु वैराग्यमुत्पादयितुं याज्ञवल्क्यो न वाअ-
 रे पत्युः कामायेत्यादिवाक्यसन्दर्भमुवाच । आत्मौपाधिकं हि
 प्रियत्वमेषां न तु साक्षात्प्रियाण्येतानि, तस्मादेतेभ्यः पतिजा-
 यादिभ्यो विरम्य(१) यत्र साक्षात्प्रेम स एवात्मा वाअरे द्रष्टव्यः
 श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः । वाशब्देवधारणे । आ-
 त्मैव द्रष्टव्यः साक्षात्कर्तव्यः । एतत्साधनानि च श्रवणादी-
 नि विहितानि श्रोतव्य इत्यादिना । “कस्मात्” । आत्मनो
 वारे दर्शनेन श्रवणादिसाधनेनेदं जगत्सर्वं विदितं भवती-
 ति वाक्यशेषः । यतो नामरूपपात्मकस्य जगतस्तत्त्वं पारमा-
 र्थिकं रूपमात्मैव भुजङ्गस्येव समारोपितस्य तत्त्वं रज्ज-
 स्तस्मादात्मनि विदिते सर्वमिदं जगत्तत्त्वं विदितं भवति
 रज्ज्वामिव विदितायां समारोपितभुजङ्गस्य तत्त्वं विदितं
 भवति, यतस्तस्मादात्मैव द्रष्टव्यो न तु तदतिरिक्तं जग-
 त्स्वरूपेण द्रष्टव्यम् । कुतः । यतो ब्रह्म तं परादाद्ब्राह्मणजा-
 तिर्ब्राह्मणोऽहमित्यभिमान इति यावत् । परादात्, पराकु-
 र्यात्, अमृतत्वपदात्, कं, येन्यत्रात्मनो ब्रह्म ब्राह्मणजातिं
 वेद । एवं क्षत्रादिष्वपि द्रष्टव्यम् । आत्मैव जगतस्तत्त्वं
 न तु तदतिरिक्तं तदित्यत्रैव भगवती श्रुतिरूपपत्तिं दृष्टान्त-
 प्रबन्धेनाह । यत् खलु यद्गृहं विना न शक्यते ग्रहीतुं तत्त-
 तो न व्यतिरिच्यते । यथा रजतं शुक्तिकाया भुजङ्गे वा
 रज्जोः दुन्दुभ्यादिशब्दसामान्याद्वा तत्तच्छब्दभेदाः, न गृ-

छान्ते च चिद्रूपग्रहणं विना स्थितिकाले नामरूपाणि त-
स्मान्न चिदात्मनो भिद्यन्ते तदिदमुक्तं “स यथा दुन्दुभेर्हन्य-
मानस्ये”ति । दुन्दुभिग्रहणेन तद्गतं शब्दसामान्यमुपलक्ष्यति ।
न केवलं स्थितिकाले नामरूपप्रपञ्चश्चिदात्मातिरेकेणाग्रह-
णाच्चिदात्मनो न व्यतिरिच्यते ऽपि तु नामरूपोत्पत्तेः प्राग-
पि चिद्रूपावस्थानात् तदुपादानत्वाच्च नामरूपप्रपञ्चस्य तद-
नतिरेकः, रज्जुपादानस्येव भुजङ्गस्य रज्जोरनतिरेक इ-
त्येतद्(१) दृष्टान्तेन साधयति भगवती श्रुतिः । स यथा-
द्रौघेरेभ्याद्वितस्य पृथग्धूमा विनिश्चर(२)न्त्येवं वाअरे ऽस्य
महतो भूतस्य निःश्वसितमेतद्यद्वेद इत्यादिना चतुर्विधो
मन्त्र उक्त, इतिहास इत्यादिना ऽष्टविधं ब्राह्मणमुक्तम् ।
एतदुक्तं भवति । यथाग्निमात्रं प्रथममवगम्यते क्षुद्राणां वि-
स्फुलिङ्गानामुपादानम् । अथ ततो विस्फुलिङ्गा व्युच्चरन्ति न
चैतेऽस्तेत्त्वान्यत्वाभ्यां शक्यन्ते निर्वक्तुम् । एवमृगवेदादयो-
प्यल्पप्रयत्ना(३)द्ब्रह्मणो व्युच्चरन्तो न ततस्तत्त्वान्यत्वाभ्यां
निरुच्यन्ते ऋगादिभिर्नामोपलक्ष्यते, यदा च नामधेयस्येयं
गतिस्तदा तत्पूर्वकस्य रूपधेयस्य कैव कथेति भावः । न
केवलं तदुपादानत्वात्ततो न व्यतिरिच्यते नामरूपप्रपञ्चः, प्र-
लयसमये च तदनुप्रवेशात्ततो न व्यतिरिच्यते । यथा सा-
मुद्रमेवाग्भः पृथिवीतेजःसंपर्कात्काठिन्यमुपगतं सैन्धवं खि-

(१) इत्येवं—पा० १ । २ ।

(२) विनिःसरन्ती । १ । ३ ।

(३) दयोल्पप्रयत्नत्वा—पा० १ ।

ल्यः(१) स हि स्वाकरे समुद्रे शिप्रोन्म एव भवत्येवं चिदम्बो-
 धौ लीनं जगच्चिदेव भवति न तु ततो ऽतिरिच्यतइति ।
 एतदृष्टान्तप्रबन्धेनाह(२) । “स यथा सर्वासामपामि”त्यादि ।
 दृष्टान्तप्रबन्धमुक्त्वा दाष्टान्तिके योजयति । “एवं वा अरेइदं
 मद्ददि”ति । बृहत्त्वेन(३) ब्रह्मोक्तम् । इदं ब्रह्मेत्यर्थः । भूतं
 सत्यम् अनन्तम् नित्यम् अपारं सर्वगतं विज्ञानघनो विज्ञा-
 नैकरस इति यावत् । एतेभ्यः कार्यकारणभावेन व्यवस्थितेभ्यो
 भूतेभ्यः समुत्थाय साम्येनोत्थाय कार्यकारणसंघातस्य ह्यव-
 च्छेदाद्दुःखित्वशोक्तित्वादयस्तदवच्छिन्ने चिदात्मनि तद्विप-
 रीतेपि प्रतीयन्ते यथादकप्रतिबिम्बिते चन्द्रमसि तोयगताः
 कम्पादयस्तदिदं साम्येनोत्थानं यदा त्वागमाचार्योपदेशपूर्व-
 कमनननिदिध्यासनप्रकर्षपर्यन्तजोस्य ब्रह्मस्वरूपसाक्षात्कार
 उपावर्तते तदा निर्मृष्टनिखिलसवासनाविद्यामलस्य का-
 र्यकरणसंघातभूतस्य विनाशे तान्येव भूतानि नश्यन्त्यनु त-
 दुपाधिस्त्रिदात्मनः खिल्यभावो विनश्यति । ततो न प्रेत्य
 कार्यकरणभूतनिवृत्तौ रूपगन्धादिसंज्ञास्तीति न प्रेत्य सं-
 ज्ञास्तीति संज्ञामात्रनिषेधादात्मा नास्तीति मन्यमाना सा
 मैत्रेयी होवाच, अत्रैव मा भगवानमूमुहन्मोहितवान् न
 प्रेत्य संज्ञास्तीति स होवाच याज्ञवल्क्यः स्वाभिप्रायं द्वैते हि
 रूपादिविशेषसंज्ञानिवन्धनो दुःखित्वाद्यभिमानः । आनन्द-

(१) खिल्यो घन इत्यर्थ इति कल्पतरुः ।

(२) दृष्टान्तावष्टम्भेनाह—पा० १ ।

(३) महत्त्वेन—पा० २ ।

ज्ञानैकरसब्रह्मादयानुभवे तु तत्केन कं पश्यत् ब्रह्म वा के
 न विजानीयात्(१) नहि तदास्य कर्मभावोस्ति स्वप्रकाशत्वा-
 त् । एतदुक्तं भवति । न संज्ञामात्रं मया व्यासेधि(२) किं
 तु विशेषसंज्ञेति । तदेवममृतत्वफलेनोपक्रमान्मध्येचात्मवि-
 ज्ञानेन सर्वविज्ञानं प्रतिज्ञाय तदुपपादनाद् उपसंहारे च
 मच्चद्रूतमनन्तमित्यादिना च ब्रह्मरूपाभिधानाद्द्वैतनिन्दया
 चाद्वैतगुणकीर्तनाद्ब्रह्मैव मैत्रेयीब्राह्मणे प्रतिपाद्यं न जीवात्म-
 ति नास्ति पूर्वपक्ष इत्यनारभ्यमेवेदमधिकरणम् । अत्रोच्यते ।
 भोक्तृत्वज्ञातृताजीवरूपोत्थानसमाधये मैत्रेयीब्राह्मणे पूर्वप-
 क्षेणोपक्रमः कृतः । पतिजायादिभोग्यसंबन्धो नाभोक्तृर्ब्रह्म-
 णो युज्यते नापि ज्ञानकर्तृत्वमकर्तुः साक्षाच्च मच्चतो भूत-
 स्य विज्ञानात्मभावेन समुत्थानाभिधानं विज्ञानात्मन एव
 द्रष्टव्यत्वमाह । अन्यथा ब्रह्मणो द्रष्टव्यत्वपरे ऽस्मिन् ब्राह्म-
 णे तस्य विज्ञानात्मत्वेन समुत्थानाभिधानमनुपयुक्तं स्या-
 त्तस्य तु द्रष्टव्यत्वमुपयुज्यते इत्युपक्रममात्रं पूर्वपक्षः कृतः ।
 भोक्तृत्वत्वाच्च भोग्यजातस्येति तदुपोद्बलनमात्रम् । सिद्धान्त-
 स्तु निगदव्याख्यातेन भाष्येणोक्तः । तदेवं पौर्वापर्यालोचनया
 मैत्रेयीब्राह्मणस्य ब्रह्मदर्शनपरत्वे स्थिते भोक्ता जीवात्म-
 नोपक्रममाचार्यदेशीयमतेन तावत्समाधत्ते सूत्रकारः ॥

(१) केन कं विजानीयात्—पा० २ ।

(२) व्यासेध्यते—पा० २ ।

प्रतिज्ञासिद्धेर्लिङ्गमाश्मरथ्यः ॥ २० ॥

यथा हि वज्जेर्विकारा व्युच्चरन्तो विस्फुलिङ्गा न वज्जेर-
त्यन्तं भिद्यन्ते तद्रूपनिरूपणत्वान्नापि ततोत्यन्तमभिन्ना वज्जे-
रिव परस्परव्यावृत्त्यभावप्रसङ्गात्, तथा जीवात्मानोपि ब्र-
ह्मविकारा न ब्रह्मणोत्यन्तं भिद्यन्ते चिद्रूपत्वाभावप्रसङ्गा-
न्नाप्यत्यन्तं न भिद्यन्ते(१) परस्परं व्यावृत्त्यभावप्रसङ्गात्,
सर्वज्ञं प्रत्युपदेशवैयर्थ्याच्च । तस्मात्कथं चिद्भेदो जीवात्म-
नामभेदश्च । तत्र तद्विज्ञानेन सर्वविज्ञानप्रतिज्ञासिद्धये वि-
ज्ञानात्मपरमात्मनोरभेदमुपादाय परमात्मनि दर्शयितव्ये
विज्ञानात्मनोपक्रम इत्याश्मरथ्य आचार्यो मेने । आचार्य-
देशोयान्तरमतेन समाधत्ते ॥

उत्क्रमिष्यतएवंभावादित्यौदुलो-

मिः ॥ २१ ॥

जीवो हि परमात्मनोत्यन्तं भिन्न एव सन् देहेन्द्रियम-
नोबुद्ध्युपधानसंपर्कात्सर्वदा कलुषस्तस्य च ज्ञानध्यानादिसा-
धनानुष्ठानात्संप्रसन्नस्य देहेन्द्रियादिसंघातादुत्क्रमिष्यतः प-
रमात्मनैक्योपपत्तेरिदमभेदेनोपक्रमणम् । एतदुक्तं भवति ।
भविष्यन्तमभेदमुपादाय भेदकालेष्यभेद उक्तः । यथाङ्गः
पाञ्चरात्रिकाः ।

आमुक्तेर्भेद एव स्याज्जीवस्य च परस्य च ।

मुक्तस्य तु न भेदो ऽस्ति भेदहेतोरभावतः ॥ इति ।

अत्रैव श्रुतिमुपन्यस्यति । “श्रुतिश्चैव”मिति । पूर्वं देहेन्द्रियाद्युपाधिद्वयं कलुषत्वमात्मन उक्तं, सम्प्रति स्वाभाविकमेव जीवस्य नामरूपप्रपञ्चाश्रयत्वलक्षणं कालुष्यं पार्थिवानामणूनामिव श्यामत्वं केवलं पाकेनेव ज्ञानध्यानादिना तदपनीय जीवः परात्परतरं पुरुषमुपैतीत्याह । “क्व चिच्च जीवाश्रयमपी”ति । नदी निदर्शनं यथा सोम्येमा नद्य इति । तदेवमाचार्यदेशीयमतद्वयमुक्त्वात्रापरितुष्यन्नाचार्यमतमाह छत्रकारः ॥

अवस्थितेरिति काशकृत्स्नः ॥ २२ ॥

एतद्व्याचष्टे । “अस्यैव परमात्मन” इति । न जीव आत्मनोऽन्यो नापि तद्विकारः किं त्वात्मैवाविद्योपाधानकल्पितावच्छेदः । आकाशइव घटमणिकादिकल्पितावच्छेदो घटाकाशो मणिकाकाशो न तु परमाकाशादन्यस्तद्विकारो वा । ततश्च जीवात्मनोपक्रमः परमात्मनैवोपक्रमस्तस्य ततो ऽभेदात् । स्थूलदर्शिलोकप्रतीतिसौकर्याद्यौपाधिकेनात्मरूपेणोपक्रमः कृतः । अत्रैव श्रुतिं प्रमाणयति । “तथा चे”ति । अथ विकारः परमात्मनो जीवः कस्मान्न भवत्याकाशादिवदित्याह । “न च तेजःप्रभृतीनामि”ति । नहि यथा तेजःप्रभृतीनामात्मविकारत्वं श्रूयते एवं जीवस्येति । आचार्यत्रयमतं विभजते । “काशकृत्स्नस्याचार्यस्ये”ति । आत्यन्तिके सत्यभेदे कार्यकारणभावाभावात् अनात्यन्तिको ऽभेद आस्थेयस्तथा च कथं चिद्भेदोपीति तमास्थाय कार्यकारणभाव इति(१) ।

मतत्रयमुक्त्वा काशकृत्स्नीयमतं साधुत्वेन निर्द्धारयति । “त-
 च तेषु मध्ये काशकृत्स्नीयं मत”मिति । आत्यन्तिके हि जी-
 वपरमात्मनोरभेदे तात्त्विके ऽनाद्यविद्योपाधिकल्पितो भेदस्त-
 त्त्वमसीति जीवात्मनो ब्रह्मभावतत्त्वोपदेशश्रवणमनननिदि-
 ध्यासनप्रकर्षपर्यन्तजन्मना साक्षात्कारेण विद्यया शक्यः स-
 मूलकार्षं कषितुं रज्ज्वामच्चिविभ्रमइव रज्जतत्त्वसाक्षात्का-
 रेण राजपुत्रस्येव च म्लेच्छकुले वर्द्धमानस्यात्मनि समारोपि-
 तो म्लेच्छभावो राजपुत्रोसीति आप्तोपदेशेन । न तु मृद्धि-
 कारः शरावादिः शतशोपि मृन्मृदिति चिन्त्यमानस्तज्ज-
 न्मना मृद्गावसाक्षात्कारेण शक्यो निवर्तयितुं, तत्कस्य हे-
 तोस्तस्यापि मृदो भिन्नाभिन्नस्य तात्त्विकत्वाद्, वस्तुनस्तु ज्ञा-
 नेनोच्छेत्तुमशक्यत्वात् सोऽयं प्रतिपिपादयिषितार्थानुसारः ।
 अपि च जीवस्यात्मविकारत्वे तस्य ज्ञानध्यानादिसाधनानुष्ठा-
 नात् स्वप्रकृतावप्यथे सति नामृतत्वस्याशास्तीत्यपुरुषार्थत्वम-
 मृतत्वप्राप्तिश्रुतिविरोधश्च, काशकृत्स्नमते त्वेतदुभयं नास्ती-
 त्याह । “एवं च सती”ति । ननु यदि जीवो न विकारः
 किं तु ब्रह्मैव कथं तर्हि तस्मिन्नामरूपाश्रयत्वश्रुतिः क-
 थं च यथाग्नेः क्षुद्रा विस्फुलिङ्गा इति ब्रह्मविकारश्रुतिरित्या-
 शङ्कामुपसंहारव्याजेन निराकरोति । “अतश्च स्वाश्रयस्ये”ति ।
 यतः प्रतिपिपादयिषितार्थानुसारश्चामृतत्वप्राप्तिश्च विकारपक्षे
 न सं भवतः, अतश्चेति योजना । द्वितीयपूर्वपक्षबीजमनयैव
 त्रिद्वत्यापाकरोति । “यदप्युक्त”मिति । शेषमतिरोक्षितार्थं
 व्याख्यातार्थं च । तृतीयपूर्वपक्षबीजनिरासे काशकृत्स्नीयेनैव-

त्यवधारणं तन्मताश्रयणेनैव तस्य शक्यनिरासत्वात् । ऐकान्तिके ह्यद्वैते आत्मनो ऽन्यकर्मकरणे केन कं पश्येदिति आत्मनश्च कर्मत्वं विज्ञातारमरे केन विजानीयादिति शक्यं निषेद्धुम् । भेदाभेदपक्षे वैकान्तिके वा भेदे सर्वमेतदद्वैताश्रयमशक्यमित्यवधारणस्यार्थः । न केवलं काशकृत्स्नीयदर्शनाश्रयणेन भूतपूर्वगत्या विज्ञातृत्वमपि तु श्रुतिपौर्वापर्यपर्यालोचनयाप्येवमेवेत्याह । “अपि च यत्र ही”ति । कस्मात्पुनः काशकृत्स्नस्य मतमास्थीयते नेतरेषामाचार्याणामित्यत आह । “दर्शितं तु पुरस्तादि”ति । काशकृत्स्नीयस्य मतस्य श्रुतिप्रबन्धोपन्यासेन पुनः श्रुतिमत्त्वं स्मृतिमत्त्वं चोपसंहारोपक्रममाह । “अतश्चे”ति । क्व चित्पाठ आतश्चेति । तस्यावश्यं चेत्यर्थः । जननजरामरणभीतयो विक्रियास्तासां सर्वासां महानज इत्यादिना प्रतिषेधः परिणामपक्षे ऽन्यस्य चान्यभावपक्षे ऐकान्तिकाद्वैतप्रतिपादनपरा एकमेवाद्वितीयमित्यादयो द्वैतदर्शननिन्दापराश्चान्योसावन्योहमस्मीत्यादयो जन्मजरादिविक्रियाप्रतिषेधपराश्चैष महानज इत्यादयः श्रुतय उपरुध्येरन् । अपि च यदि जीवपरमात्मनेर्भेदाभेदावास्थीयेयातां (१) ततस्तयोर्मिथो विरोधात्ममुच्चयाभावादेकस्य बलीयस्त्वे नात्मनि निरपवादं विज्ञानं जायेत बलीयसैकेन दुर्बलपक्षावलम्बिनो ज्ञानस्य बाधनात् । अथ त्वगृह्यमाणविशेषतया न बलावलावधारणं, ततः संशये सति न सुनिश्चि-

[भामती] [३१९] [अ.१ पा.४ सू.२२]

तार्थ्य(१)मात्मनि ज्ञानं भवेत्सुनिश्चितार्थं च ज्ञानं मोक्षोपायः
श्रूयते 'वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्था' इति । तदेतदाह । "अ-
न्यथा मुमुक्षूणा"मिति । एकत्वमनुपश्यत इति श्रुतिर्न पुन-
रेकत्वानेकत्वे अनुपश्यत इति । ननु यदि क्षेत्रज्ञपरमात्म-
नोरभेदो भाविकः, कथं तर्हि व्यपदेशबुद्धिभेदौ क्षेत्रज्ञः प-
रमात्मेति, कथं च नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावस्य भगवतः
संसारिता । अविद्याकृतनामरूपोपाधिवशादिति चेत्, कस्ये-
यमविद्या, न तावज्जीवस्य, तस्य परमात्मनो व्यतिरेकाभा-
वात्, नापि परमात्मनस्तस्य विद्यैकरसस्याविद्याश्रयत्वानुपप-
त्तेः । तदत्र संसारित्वासंसारित्वविद्याविद्यावत्त्वरूपविरुद्धधर्म-
संसर्गाद्बुद्धिव्यपदेशभेदाच्चास्ति जीवेश्वरयोर्भेदोपि भाविक
इत्यत आह । "स्थिते च परमात्मक्षेत्रज्ञात्मैकत्व"इति ।
न तावज्ज्ञेदाभेदावेकत्र भाविकौ भवितुमर्हत इति विपश्चि-
तं प्रथमे पादे । द्वैतदर्शननिन्दया चैकान्तिकाद्वैतप्रतिपा-
दनपराः पौर्वापर्यालोचनया सर्वे वेदान्ताः प्रतीयन्ते । तत्र
यथा बिम्बादवदातात्तात्त्विके प्रतिबिम्बानामभेदेपि नीलम-
णिकुपाणकाचाद्युपधानभेदा(२)त्काल्पनिको जीवानां भेदो
बुद्धिव्यपदेशभेदौ वर्तयति, इदं बिम्बमवदातमिमानि च प्रति-
बिम्बानि नीलोत्पलपलाशप्रयामलानि वृत्तदीर्घादिभेदभाञ्जि
बहूनीति, एवं परमात्मनः शुद्धस्वभावाज्जीवानामभेदेऽएका-
न्तिकेऽप्यनिर्वचनीयानाद्यविद्योपधानभेदात्काल्पनिको जीवानां

(१) श्रुतिनिश्चितार्थ—पा० १ ।

(२) युपाधिभेदा—पा० १ । २ ।

भेदो बुद्धिव्यपदेशभेदावयं च परमात्मा शुद्धविज्ञानानन्द-
 स्वभाव इमे च जीवा अविद्याशोकदुःखाद्युपद्रवभाज इति
 वर्तयति । अविद्योपधानं च यद्यपि विद्यास्वभावे परमा-
 त्मनि न साक्षादस्ति तथापि तत्प्रतिबिम्बकल्पजीवद्वारेण प-
 रस्मिन्नुच्यते । न चैवमन्योन्याश्रयो जीवविभागाश्रया विद्या,
 अविद्याश्रयश्च जीवविभाग इति, बीजाङ्गुरवदनादित्वात् ।
 अत एव कानुद्दिश्यैष ईश्वरो मायामारचयत्यनर्थिकामुद्दे-
 श्यानां सर्गादौ जीवानामभावात् कथं चात्मानं संसारिणं
 विविधवेदनाभाजं कुर्यादित्याद्यनुयोगो निरवकाशः । न ख-
 ल्वादिमान् संसारो नाप्यादिमानविद्याजीवविभागो येनानु-
 युज्येतेति । अत्र च नामग्रहणेनाविद्यामुपलभ्यति । स्यादे-
 तत् । यदि न जीवाद्ब्रह्म भिद्यते हन्त जीवः स्फुट इति
 ब्रह्मापि तथा स्यात्तथा च निश्चितं गुह्यायामिति नोपपद्यत-
 इत्यत आह । “नहि सत्यमि”ति । यथा हि बिम्बस्य मणि-
 कृपाणादयो गुहा एवं ब्रह्मणोपि प्रतिजीवं भिन्ना अविद्या-
 गुहा इति । यथा प्रतिबिम्बेषु भासमानेषु बिम्बं तदभिन्न-
 मपि गुह्यमेवं जीवेषु भासमानेषु तदभिन्नमपि ब्रह्म गु-
 ह्यम् । अस्तु तर्हि ब्रह्मणो ऽन्यद्गुह्यमित्यत आह । “न च
 ब्रह्मणो ऽन्य” इति । ये त्वाश्रयप्रभृतयो “निर्वन्धं कुर्वन्ति
 ते वेदान्तार्थमि”ति । ब्रह्मणः सर्वात्मना भागशो वा परिणा-
 माभ्युपगमे तस्य कार्यत्वादनित्यत्वाच्च तदाश्रितो मोक्षोपि
 तथा स्यात् । यदि त्वेवमपि मोक्षं नित्यमकृतकं ब्रूयुस्त-
 चाह । “न्यायेने”ति । एवं ये नदीसमुद्रनिदर्शनेनामुक्ते-

भेदं मुक्तस्य चाभेदं जीवस्यास्थिषत तेषामपि न्यायेनासंग-
तिः । नो ज्ञातु घटः पटो भवति । ननूक्तं यथा नदी
समुद्रो भवतीति । का पुनर्नद्यभिमतता ऽऽयुक्ततः । किं पाथः-
परमाणव उत्तैषां संस्थानभेद आचोस्वित्तदारब्धोवयवी । तत्र
संस्थानभेदस्य वा ऽवयविनो कः समुद्रनिवेशे विनाशात् क-
स्य समुद्रेणैकता, नदीपाथःपरमाणूनां तु समुद्रपाथःपरमाणु-
भ्यः पूर्वावस्थितेभ्यो भेद एव नाभेदः, एवं समुद्रादपि तेषां
भेद एव । ये तु काशकृत्स्नीयमेव मतमास्थाय जीवं प-
रमात्मनोऽशमाचख्युस्तेषां कथं 'निष्कलं निष्क्रियं शान्त'-
मिति न श्रुतिविरोधः । निष्कलमिति सावयवत्वं व्यासेधि
न तु सांशत्वम् । अंशश्च जीवः परमात्मनो नभसइव क-
र्णनेमिमण्डलावच्छिन्नं नभः शब्दश्रवणयोग्यं वायोरिव च
शरीरावच्छिन्नः पञ्चवृत्तिः प्राण इति चेत् । न तावन्नभो
नभसोऽशस्तस्य तत्त्वात् । कर्णनेमिमण्डलावच्छिन्नमंश इति
चेद्, हन्त तर्हि प्राप्ताप्राप्तविवेकेन कर्णनेमिमण्डलं वा तत्सं-
योगो वेत्युक्तं भवति । न च कर्णनेमिमण्डलं तस्यांशस्त-
स्य ततो भेदात् । तत्संयोगो नभोधर्मत्वात्तस्यांश इति चे-
त् । न । अनुपपत्तेः । नभोधर्मत्वे हि तदनवयवं सर्वत्राभि-
न्नमिति तत्संयोगः सर्वत्र प्रथेत । नह्यस्ति संभवो ऽनव-
यवमव्याप्य वर्ततइति । तस्मात्तत्रास्ति चेद्वाप्यैव । न चेद्वा-
प्नोति तत्र नास्त्येव । व्याप्यैवास्ति केवलं प्रतिसंबन्ध्यधी-
ननिरूपणतया न सर्वत्र निरूप्यतइति चेत्, न नाम निरूप्य-
ताम । तत्संयुक्तं तु नभः श्रवणयोग्यं सर्वत्रास्तीति सर्वत्र

श्रवण(१)प्रसङ्गः । न च भेदाभेदयोरन्यतरेणांशः शक्यो
निर्वक्तुम् । न चोभाभ्यां, विरुद्धयोरैकत्रासमवायादित्युक्तम् ।
तस्मादनिर्वचनीयानाद्यविद्यापरिकल्पित एवांशो नभसो न
भाविक इति युक्तम् । न च काल्पनिको ज्ञानमात्रायत्त-
जीवितः कथमविज्ञायमानोस्ति, असंशयांशः कथं शब्दश्रव-
णलक्षणाय कार्याय कल्पते न जातु रज्ज्वामज्ञायमान
उरगो भयकम्पादिकार्याय पर्याप्त इति वाच्यम् । अज्ञा-
तत्वासिद्धेः । कार्यव्यङ्गत्वा(२)दस्य । कार्योत्पादात् पूर्वमज्ञातं
कथं कार्योत्पादाङ्गमिति चेत् । न । पूर्वपूर्वकार्योत्पादव्य-
ङ्गत्वादसत्यपि ज्ञाने तत्संस्कारानुवृत्तेरनादित्वाच्च कल्पना त-
त्संस्कारप्रवाहस्य । अस्तु वानुपपत्तिरेव कार्यकारणयो-
र्भायात्मकत्वात् । अनुपपत्तिर्हि मायामुपोद्बलयति । अनु-
पपद्यमानार्थत्वान्मायायाः । अपि च भाविकांशवादिनां मते
भाविकांशस्य ज्ञानेनोच्छेत्तुमशक्यत्वान्न ज्ञानध्यानसाधनो
मोक्षः स्यात् तदेवमाकाशांशइव श्रोत्रमनिर्वचनीयम् । एवं
जीवो ब्रह्मणांश इति काशष्टान्तीयं मतमिति सिद्धम् ॥

प्रकृतिश्च प्रतिज्ञादृष्टान्तानुपरो-

धात् ॥ २३ ॥

स्यादेतत् । वेदान्तानां ब्रह्मणि समन्वये दर्शिते समाप्तं
समन्वयलक्षणमिति किमपरमवशिष्यते यदर्थमिदमारभ्यत-

(१) शब्दश्रवण—पा० १ ।

(२) कार्यगम्यत्वा—पा० १ ।

इति शङ्कां निराकर्तुं संगतिं दर्शयन् अवशेषमाह । “यथा-
भ्युदये”ति । अत्र च लक्षणस्य संगतिमुक्त्वा लक्षणेना-
स्याधिकरणस्य संगतिरुक्ता । एतदुक्तं भवति । सत्यं ज-
गत्कारणे ब्रह्मणि वेदान्तानामुक्तः समन्वयस्तत्र कारण-
भावस्योभयथा दर्शनाज्जगत्कारणत्वं ब्रह्मणः किं निमित्त-
त्वेनैव, उतोपादानत्वेनापि । तत्र यदि प्रथमः पक्षस्तत
उपादानकारणानुसरणे सांख्यस्मृतिसिद्धं प्रधानमभ्युपेयम् ।
तथा च जन्माद्यस्य यत इति ब्रह्मलक्षणमसाधु, अति-
व्याप्तेः प्रधानेऽपि गतत्वात् । असंभवाद्वा । यदि तूत्तरः प-
क्षस्ततो नातिव्याप्तिर्नाप्यव्याप्तिरिति साधु लक्षणम् । सोय-
मवशेषः । तत्र

ईशापूर्वककर्तृत्वं प्रभुत्वमसरूपता ।

निमित्तकारणेष्वेव नोपादानेषु कर्त्तुं चित् ॥

तदिदमाह । “तत्र निमित्तकारणमेव तावदि”ति ।
आगमस्य कारणमात्रे पर्यवसानादनुमानस्य तद्विशेषनि-
यममागमो न प्रतिक्षिपत्यपि त्वनुमन्यतएवेत्याह । “पारि-
शेष्याद्ब्रह्मणोन्यदि”ति । ब्रह्मोपादानत्वस्य प्रसक्तस्य प्रतिषेधे
ऽन्यत्राप्रसङ्गात्सांख्यस्मृतिप्रसिद्धमानुमानिकं प्रधानं शिष्यत-
इति । एकविज्ञानेन च सर्वविज्ञानप्रतिज्ञानमुत तमादे-
शमित्यादिना, यथा सोम्यैकेन मृत्पिण्डेनेति च इष्टान्तः, प-
रमात्मनः प्रधान्यं ह्यच्यतः । यथा सोमशर्मणैकेन ज्ञा-
तेन सर्वे कथा ज्ञाता भवन्ति । एवं प्राप्तोच्यते । प्रह-
तिश्च । न केवलं ब्रह्मनिमित्तकारणं कुतः । प्रतिज्ञादष्टान्त-

योरनुपरोधात् । निमित्तकारणत्वमात्रे तु तावुपरुध्येया-
ताम् । तथाहि ।

न मख्ये संभवत्यर्थे जघन्या वृत्तिरिष्यते ।

न चानुमानिकं युक्तमागमेनापबाधितम् ॥

सर्वे हि तावद्देदान्ताः पौर्वापर्येण वीक्षिताः ।

ऐकान्तिकाद्वैतपरा द्वैतमात्रनिषेधतः (१) ॥

तदिहापि प्रतिज्ञादृष्टान्तौ मुख्यार्थाविव युक्तौ न तु
यजमानः प्रस्तर इतिवद्गणकल्पनया नेतव्यौ तस्यार्थवाद-
स्यातन्परत्वात् । प्रतिज्ञादृष्टान्तवाक्ययोस्वद्वैतपरत्वादुपादान-
कारणात्मकत्वाच्चोपादेयस्य कार्यजातस्योपादानज्ञानेन त-
ज्ज्ञानोपपत्तेः । निमित्तकारणं तु कार्यादत्यन्तभिन्नमि-
ति न तज्ज्ञाने कार्यज्ञानं भवति । अतो ब्रह्मोपा-
दानकारणं जगतः । न च ब्रह्मणोन्यन्निमित्तकारणं
जगत इत्यपि युक्तम् । प्रतिज्ञादृष्टान्तोपरोधादेव । नहि
तदानो ब्रह्मणि ज्ञाने सर्वं विज्ञातं भवति । जगन्निमित्त-
कारणस्य ब्रह्मणोन्यस्य सर्वमध्यपातिनस्तज्ज्ञानेनाविज्ञानात् ।
यत इति च पञ्चमी न कारणमात्रे (२) स्मर्यते ऽपि तु प्रकृतौ
जनिकर्तुः प्रकृतिरिति । ततोपि प्रकृतिवमवगच्छामः ।
दुन्दभिग्रहणं दुन्दुभ्याघातग्रहणं च तद्गतशब्दत्वसामान्यो-
पलक्षणार्थम् ॥

अनागतेच्छासंक्लेशोभिध्या । एतया खलु स्वातन्त्र्यल-

(१) निषेधकाः—पा० २ ।

(२) निमित्तकारणमात्रे—पा० १ ।

क्षणेन कर्तृत्वेन निमित्तत्वं दर्शितम् । वज्रं स्यामिति च
स्वविषयतयोपादानत्वमुक्तम् ॥

आकाशादेव ब्रह्मण एवेत्यर्थः । साक्षादिति चेति ह्यत्रावय-
वमनूद्य तस्यार्थं व्याचष्टे । “आकाशादेवे”ति श्रुतिर्ब्र-
ह्मणो जगदुपादानत्वमवधारयन्ती उपादानान्तराभावं सा-
क्षादेव दर्शयतीति साक्षादिति ह्यत्रावयवेन दर्शितमिति
योजना ॥

आत्मकृतेः परिणामात् ॥ २६ ॥

प्रकृतिग्रहणमुपलक्षणं निमित्तमित्यपि द्रष्टव्यं, कर्मत्वेनोपा-
दानत्वात्कर्तृत्वेन च तत्राति निमित्तत्वात् । “कथं पुनरि”ति ।
सिद्धसाध्ययोरेकत्रासमवायो विरोधादिति । “परिणामादिति
ब्रूम”इति । पूर्वसिद्धस्याप्यनिर्वचनीयविकारात्मना परि-
णामो ऽनिर्वचनीयत्वाद्भेदेनाभिन्नइवेति सिद्धस्यापि सा-
ध्यत्वमित्यर्थः । एकवाक्यत्वेन व्याख्याय परिणामादित्यव-
च्छिद्य व्याचष्टे । “परिणामादिति वे”ति । सच्च त्यच्चेति द्वे
ब्रह्मणो रूपे । सच्च सामान्यविशेषेणापरोक्षतया निर्वाच्यं
पृथिव्यग्नेजोलक्षणम् । त्यच्च परोक्षमत एवानिर्वाच्य-
मिदन्तया वाय्वाकाशलक्षणं, कथं च तद्ब्रह्मणो रूपं,
यदि तस्य ब्रह्मोपादानं, तस्मात्परिणामाद्ब्रह्म भूतानां प्रकृ-
तिरिति ॥

पूर्वपक्षिणोऽनुमानमनुभाष्यागमविरोधेन दूषयति ।
“यत्पुनरि”ति । एतदुक्तं भवति । ईश्वरो जगतो नि-
मित्तकारणमेवेशापूर्वकजगत्कर्तृत्वात् कुम्भकर्तृकुलालवत् ।

अत्रेश्वरस्यासिद्धेराश्रयासिद्धो हेतुः पक्षस्याप्रसिद्धविशेष्यः ।
 यथाङ्गानुपलब्धे न्यायः प्रवर्ततइति । आगमात्तत्सिद्धिरिति
 चेद्, इन्त तर्हि यादृशमीश्वरमागमो गमयति तादृशो
 ऽभ्युपन्तव्यः । स च निमित्तकारणं चोपादानकारणं चेश्व-
 रमवगमयतीति । विशेष्याश्रयग्राह्यागमविरोधान्नानुमानमु-
 देतुमर्हतीति, इति कुतस्तेन निमित्तत्वावधारणेत्यर्थः ।
 इयं चोपादानपरिणामादिभाषा न विकाराभिप्रायेणापि
 तु यथा सर्पस्योपादानं रज्जुरेवं ब्रह्म जगदुपादानं
 द्रष्टव्यम् । न खलुनित्यस्य निष्कलस्य ब्रह्मणः सर्वा-
 त्मनैकदेशेन वा परिणामः संभवति नित्यत्वाद्नेकदेशत्वा-
 दित्यक्तम् । न च मृदः शरावादयो भिद्यन्ते न चा-
 भिन्ना न वा भिन्नाभिन्नाः किं त्वनिर्वचनीया एव । यथाह
 श्रुतिर्'मृत्तिकेत्येव सत्यमि'ति । तस्माद्द्वैतौपक्रमादुपसंहाराच्च
 सर्वएव वेदान्ता ऐकान्तिकाद्वैतपराः सन्तः साक्षादेव क
 चिद्द्वैतमाङ्गः, क चिद्द्वैतनिषेधेन, क चिद्ब्रह्मोपादानत्वेन ज-
 गतः । एतावतापि तावद्भेदो निषिद्धो भवति, न तदुपा-
 दानत्वाभिधानमात्रेण विकारग्रह आस्थेयः । नहि वाक्यै-
 कदेशस्यार्थोस्तीति ॥

स्यादेतत् । मा भूत्प्रधानं जगदुपादानं तथापि न ब्र-
 ह्मोपादानत्वं सिध्यति, परमाण्वादीनामपि तदुपादानाना-
 मुपस्रवमानत्वात्तेषामपि हि किं चिदुपोहलकमस्ति वैदिकं
 लिङ्गमित्याशङ्कामपनेतुमाह सूत्रकारः ॥

एतेन सर्वे व्याख्याता व्या- ख्याताः ॥ २८ ॥

निगदव्याख्यातेन भाष्येण व्याख्यातं ह्यत्रम् ।

प्रतिज्ञालक्षणं लक्ष्यमाणे पदसमन्वयः ।

वैदिकः स च तत्रैव नान्यत्रेत्यत्र साधितम् ॥

इति श्रीमद्वाचस्पतिमिश्रविरचिते श्रीमच्छारीरकभाष्य-
विभागे भामत्यां प्रथमाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥

सम्पूर्णस्य प्रथमोऽध्यायः ॥

स्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्ग इति चेन्ना- न्यस्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्गात् ॥ १ ॥

वृत्तवर्तिष्यमाणयोः समन्वयविरोधपरिहारलक्षणयोः सं-
गतिप्रदर्शनाय सुखग्रहणाय चैतयोः संक्षेपतस्तात्पर्यार्थमा-
ह । “प्रथमे ऽध्याय” इति । अनपेक्षवेदान्तवाक्यस्वरसंसिद्धस-
मन्वयलक्षणस्य विरोधतत्परिहाराभ्यामाक्षेपसमाधानकर-
णादनेन लक्षणेनास्ति विषयविषयिभावः संबन्धः । पूर्वल-
क्षणार्थो हि विषयस्तद्गोचरत्वादाक्षेपसमाधानयोरेष च वि-
षयीति । तदेवमध्यायमवतार्य तदवयवमधिकरणमवतार-
यति । “तत्र प्रथमं ताव” इति । तन्व्यते व्युत्पाद्यते
मोक्षसाधनमनेनेति तन्त्रं, तदेवाख्या यस्याः सा स्मृतिः
तन्त्राख्या प्रमर्षिणा कपिलेनादिविदुषा प्रणीता । अ-

न्यासासुरिपञ्चशिखादिप्रणीताः स्मृतयस्तदनुसारिण्यः । न खल्वमूर्षां स्मृतीनां मन्वादिस्मृतिवदन्योवकाशः शक्यो वदितुमृते मोक्षसाधनप्रकाशनात् । तदपि चेन्नाभिदधुरनवकाशाः सत्यो ऽप्रमाणं प्रसज्येरन् । तस्मात्तदविरोधेन कथं चिद्वेदान्ता व्याख्यातव्याः । पूर्वपक्षमाक्षिपति । “कथं पुनरीक्षत्यादिभ्य”इति । प्रसाधितं खलु धर्ममीमांसायां ‘विरोधे त्वनपेक्षं स्यादसति ह्यनुमान’मित्यत्र । यथा श्रुतिविरुद्धानां स्मृतीनां दुर्बलतया ऽनपेक्षणीयत्वं तस्मान्न दुर्बलानुरोधेन बलीयसीनां श्रुतीनां युक्तमुपवर्णनमपि तु स्वतःसिद्धप्रमाणभावाः श्रुतयो दुर्बलाः स्मृतीर्बाधन्तएवेति युक्तम् । पूर्वपक्षो समाधत्ते । “भवेदय”मिति । प्रसाधितोऽप्यर्थः अद्वाजडान् प्रति पुनः प्रसाध्यतइत्यर्थः । आपाततः समाधानमुक्त्वा परमसमाधानमाह पूर्वपक्षो । “कपिलप्रभृतीनां चार्ष”मिति । अयमस्याभिसंधिः । ब्रह्म हि शास्त्रस्य कारणमुक्तं ‘शास्त्रयोनित्वा’दिति, तेनैष वेदराशिर्ब्रह्मप्रभवः सन्नाजानसिद्धानावरणभूतार्थमात्रगोचरतद्बुद्धिपूर्वको यथा तथा कपिलादीनामपि श्रुतिस्मृतिप्रथिताजानसिद्धभावानां स्मृतयो ऽनावरणसर्वविषयतद्बुद्धिप्रभवा इति न श्रुतिभ्यो ऽमूषामस्ति कश्चिद्विशेषः । न चैताः स्फुटतरं प्रधानादिप्रतिपादनपराः शक्यन्ते ऽन्यथयितुम् । तस्मात्तदनुरोधेन कथं चिच्छ्रुतय एव नेतव्याः । अपि च तर्कोपि कपिलादिस्मृतीरनुमन्यते, तस्मादप्येतदेव (१) प्राप्तम् । एवं प्रा-

प्रश्नाच्च । “तस्य समाधि”रिति । यथा हि श्रुतीनामवि-
 गानं ब्रह्मणि गतिसामान्यात्, नैवं स्मृतीनामविगानमस्ति
 प्रधाने, तासां भूयसीनां ब्रह्मोपादानत्वप्रतिपादनपराणां
 तत्रतत्र दर्शनात् । तस्मादविगानाच्चात एवार्थ आस्थेयो
 नतु स्मार्तो विगानादिति । तत्किमिदानीं परस्परविगानात्
 सर्वा एव स्मृतयो ऽवहेया इत्यत आह । “विप्रतिपत्तौ
 च स्मृतीना”मिति । “न चातीन्द्रियार्था”निति । अर्वागृह-
 गभिप्रायम् । शङ्कते । “शक्यं कपिलादीना”मिति । निरा-
 करोति । “न सिद्धेरपी”ति । न तावत्कपिलादय ईश्वर-
 वदाजानसिद्धाः, किं तु विनिश्चितवेदप्रामाण्यानां तेषां त-
 दनुष्ठानवतां (१) प्राचि भवेऽस्मिन् जन्मनि सिद्धिरत एवा-
 जानसिद्धा उच्यन्ते । यदस्मिन् जन्मनि न तैः सिद्धुपायो
 ऽनुष्ठितः प्राग्भवीयवेदार्थानुष्ठानलब्धजन्मत्वात्तत्सिद्धीनां, तथा
 चावधूतवेदप्रामाण्यानां तद्विरुद्धानांभिधानं तदपबाधितमप्र-
 माणमेव । अप्रमाणेन च न वेदार्थो ऽतिशक्तिं युक्तः प्रमा-
 णसिद्धत्वात्तस्य (२) । तदेवं वेदविरोधे सिद्धवचनमप्रमाण-
 मुक्त्वा सिद्धानामपि परस्परविरोधे तद्वचनादनाश्वास इति
 पूर्वोक्तं स्मारयति । “सिद्धव्यपाश्रयकल्पनायामपी”ति । अ-
 द्वाजडान् बोधयति । “परतन्त्रप्रज्ञस्यापी”ति । ननु श्रु-
 तिश्चेत्कपिलादीनामनावरणभूतार्थगोचरज्ञानातिशयं बोध-
 यति, कथं तेषां वचनमप्रमाणं, तदप्रामाण्ये श्रुतेरप्यप्रा-

(१) तदर्थानुष्ठानवतां—पा० २ । ३ ।

(२) प्रमाणसिद्धत्वादर्थस्य—पा० २ ।

माण्यप्रसङ्गादित्यत आह । “या तु श्रुति”रिति । न ता-
वत्सिद्धानां परस्परविरुद्धानि वचांसि प्रमाणं भवितुमर्हन्ति ।
न च विकल्पो वस्तुनि, सिद्धे तदनुपपत्तेः । अनुष्ठानम-
नागतोत्पाद्यं विकल्प्यते, न सिद्धम् । तस्य व्यवस्थानात् ।
तस्मात् श्रुतिसामान्यमात्रेण भ्रमः सांख्यप्रणेता कपिलः
श्रौत इति । स्यादेतत् । कपिल एव श्रौतो नान्ये मन्वाद्-
यः । ततश्च तेषां स्मृतिः कपिलस्मृतिविरुद्धा ऽवहेयेत्यत
आह । “भवति चान्या मनो”रिति । तस्याश्चागमान्तर-
संवादमाह । “महाभारते ऽपि चे”ति । न केवलं मनोः
स्मृतिः स्मृत्यन्तरसंवादिनी श्रुतिसंवादिन्यपीत्याह । “श्रुति-
श्चे”ति । उपसंहरति । “अत” इति । स्यादेतत् । भवतु
वेदविरुद्धं कापिलं वचस्तथापि द्वयोरपि पुरुषबुद्धिप्रभवतया
को विनिगमनायां चेतुर्यतो वेदविरोधि कापिलं वचो नाद-
रणीयमित्यत आह । “वेदस्य हि निरपेक्ष”मिति । अ-
यमभिसंधिः । सत्यं शास्त्रयोनिरीश्वरस्तथाप्यस्य न शास्त्र-
क्रियायामस्ति स्वातन्त्र्यं कपिलादीनामिव, स हि भगवान्
यादृशं पूर्वस्मिन् सर्गे चकार शास्त्रं तदनुसारेणास्मिन्नपि
सर्गे प्रणीतवान् । एवं पूर्वतरानुसारेण पूर्वस्मिन्, पूर्वतमा-
नुसारेण च पूर्वतरइत्यनादिरयं शास्त्रेश्वरयोः कार्यका-
रणभावः । तेनेश्वरस्य न शास्त्रार्थज्ञानपूर्वा शास्त्रक्रिया ये-
नास्य कपिलादिवस्वातन्त्र्यं भवेत् । शास्त्रार्थज्ञानं चास्य
स्वयमाविर्भवदपि न शास्त्रकारणतामुपैति, द्वयोरप्यपर्याये-
णाविर्भावात् । शास्त्रं च स्वतो बोधकतया परुषस्वात-

न्व्याभावेन निरस्तसमस्तदोषाशङ्कं सदनपेचं साक्षादेव स्वार्थे प्रमाणम् । कपिलादिवचांसि तु स्वतन्त्रकपिलादिप्रोक्तकाणि तदर्थस्मृतिपूर्वकाणि, तदर्थस्मृतयश्च तदर्थानुभवपूर्वाः । तस्मात्तासामर्थप्रत्ययाङ्गप्रामाण्यविनिश्चयाय यावत् स्मृत्यनुभवौ कल्प्येते तावत् स्वतःसिद्धप्रमाणभावया ऽनपेक्षयैव श्रुत्या स्वार्थो विनिश्चयित इति शीघ्रतरप्रवृत्तया श्रुत्या स्मृत्यर्थो बाध्यत इति युक्तम् ॥

इतरेषां चानुपलब्धेः ॥ २ ॥

प्रधानस्य तावत्(१) क्व चिद्देदप्रदेशे वाक्याभासानि दृश्यन्ते, तद्विकाराणां तु मद्ददादीनां तान्यपि न सन्ति । न च भूतेन्द्रियादिवन्मद्ददादयो लोकसिद्धाः । तस्मादात्यन्तिकात् प्रमाणान्तरासंवादात् प्रमाणमूलत्वाच्च स्मृतेर्मूलाभावादभावो वन्ध्यायाइव दौष्टित्यस्मृतेः । न चार्थज्ञानमत्र मूलमुपपद्यतइति युक्तम् । तस्मान्न कापिलस्मृतेः प्रधानोपादानत्वं जगत इति सिद्धम् ॥

एतेन योगः प्रत्युक्तः ॥ ३ ॥

नानेन योगशास्त्रस्य चैरण्यगर्भपातञ्जलादेः सर्वथा प्रामाण्यं निराक्रियते, किं तु जगदुपादानस्वतन्त्रप्रधानतद्विकारमद्दद्दकारपञ्चतन्मात्रगोचरं प्रामाण्यं नास्तीत्युच्यते । न चैतावतैषामप्रामाण्यं भवितुमर्हति । यत्पराणि हि तानि तत्राप्रामाण्ये ऽप्रामाण्यमश्रुवीरन् । न चैतानि प्रधानादिसिद्धा-

[अ. २ पा. १ छ. ३] [३३२] [भामती]

वपराणि । किं तु योगस्वरूपतत्साधनतदवान्तरफलविभू-
तितत्परमफलकैवल्यव्युत्पादनपराणि । तच्च किं चिन्नि-
मित्तीकृत्य व्युत्पाद्यमिति प्रधानं सविकारं निमित्तीकृतं-
पुराणेष्विव सर्गप्रतिसर्गवंशमन्वन्तरवंशानुचरितं तत्प्रतिपा-
दनपरेषु, न तु तद्विवक्षितम् । अन्यपरादपि चान्यनिमि-
त्तत प्रतीयमायानमभ्युपेयेत, यदि न मानान्तरेण विरु-
द्धोत । अस्ति तु वेदान्तश्रुतिभिरस्य विरोध इत्युक्तम् ।
तस्मात् प्रमाणभूतादपि योगशास्त्रान्न प्रधानादिसिद्धिः ।
अत एव योगशास्त्रं व्युत्पादयिता ऽऽह स्वभगवान् वार्ष-
गण्यः ।

‘गुणानां परमं रूपं न दृष्टिपथमृच्छति ।

यत्तु दृष्टिपथप्राप्तं तन्मायैव सुतुच्छकम्’ ॥ इति ।

योगं व्युत्पिपादयिषता निमित्तमात्रेणेह गुणा उक्ताः
न तु भावत, स्तेषामतात्त्विकत्वादित्यर्थः । अलोकसिद्धाना-
मपि प्रधानादीनामनादिपूर्वपक्षन्यायाभासोत्प्रेक्षितानामनुवा-
द्यत्वमुपपन्नम् । तदनेनाभिसन्धिनाह । “एतेन सांख्यस्मृ-
तिप्रत्याख्यानानेन योगस्मृतिरपि” प्रधानादिविषयतया “प्रत्या-
ख्याता द्रष्टव्ये”ति । अधिकरणान्तरारम्भमाक्षिपति । “न-
न्वेवं सति समानन्यायत्वा”दिति । समाधत्ते । “अस्त्य-
त्राभ्यधिका शङ्का । मा नाम सांख्यशास्त्रात् प्रधानसत्ता
विज्ञायि । योगशास्त्रात्तु प्रधानादिसत्ता विज्ञापयिष्यते ।
बद्धं हि योगशास्त्राणां वेदेन सह संवादो दृश्यते । उ-
पनिषदुपायस्य च तत्त्वज्ञानस्य योगापेक्षास्ति । न जातु

योगशास्त्रविहितं यमनियमादिवहिरङ्गमुपायमपद्यायान्तर-
ङ्गं च धारणादिकमन्तरेणौपनिषदात्मतत्त्वसाक्षात्कार उद्दे-
तुमर्हति । तस्मादौपनिषदेन तत्त्वज्ञानेनापेक्षणात् संवाद-
वाङ्मत्याच्च वेदेनाष्टकादिस्मृतिवद्योगस्मृतिः प्रमाणम् । त-
तश्च प्रमाणात् प्रधानादिप्रतीतेर्नाशब्दत्वम्(१) । न च त-
दप्रमाणं प्रधानादौ, प्रमाणं च यमादाविति युक्तम् । तत्रा-
प्रामाण्ये ऽन्यत्राप्यनाश्वासत् । यथाङ्गः ॥

‘प्रसरं न लभन्ते हि यावत् क्व चन मर्कटाः ।

नाभिद्रवन्ति ते तावत् पिशाचा वा स्वगोचरे’ ॥ इति ।

सेयं लब्धप्रसरा प्रधानादौ योगाप्रमाणापिशाची सर्व-
त्रैव दुर्वारा भवेदित्यस्याः प्रसरं निषेधता प्रधानाद्यभ्युपे-
यमिति नाशब्दं प्रधानमिति शङ्कार्थः । से“यमभ्यधिकाश-
ङ्कातिदेशेन निवर्त्यते” । निवृत्तिहेतुमाह । “अर्थैकदेशस-
म्प्रतिपत्तावपी”ति । यदि प्रधानादिसत्तापरं योगशास्त्रं
भवेत्, भवेत् प्रत्यक्षवेदान्तश्रुतिविरोधेनाप्रमाणम् । तथा
च तद्विहितेषु यमादिव्यवहाराः स्यात् । तस्मान्न प्रधा-
नादिपरं तत्, किं तु तन्निमित्तोक्तव्य योगव्युत्पादनपर-
मित्युक्तम् । न चाविषये ऽप्रामाण्यं विषयेपि प्रामा-
ण्यमुपहन्ति । नहि चक्षूरसादावप्रमाणं रूपेण्यप्रमा-
णं भवितुमर्हति । तस्माद्देवान्तश्रुतिविरोधात् प्रधानादि-
रस्याविषयो न त्वप्रामाण्यमिति परमार्थः । स्यादेतत् ।
अध्यात्मविषयाः सन्ति सच्चिदं स्मृतयो बौद्धार्हतका-

पालिकादीनां, ता अपि कस्मान्न निराक्रियन्तइत्यत
 आह । “सतीष्वपी”ति । तासु खलु बङ्गलं वेदार्थविसंवा-
 दिनीषु शिष्टानादतासु कौञ्चिदेव तु पुरुषापसदैः प-
 षूप्रायैर्ल्लेकादिभिः परिगृहीतासु वेदमूलत्वाशङ्कैव नास्ती-
 ति न निराकृताः, तद्विपरीतास्तु सांख्ययोगसृतय इति
 ताः प्रधानादिपरतया व्युदस्यन्तइत्यर्थः । “न सांख्यज्ञानेन
 वदनिरपेक्षणे”ति । प्रधानादिविषयेणेत्यर्थः । “द्वैतिनो हि ते
 सांख्या योगाश्च,” ये प्रधानादिपरतया तच्छाब्दं व्याचक्षन्त-
 इत्यर्थः । संख्या सम्यग्बुद्धिर्वैदिकी तथा वर्तन्तइति सां-
 ख्याः । एवं योगो ध्यानम्, उपायोपेययोरभेदविवक्षया,
 चित्तवृत्तिनिरोधो हि योगः, तस्योपायो ध्यानं प्रत्ययैक-
 तानता । एतच्चोपलक्षणम् । अन्येपि यमनियमादयो बाह्या
 आन्तराश्च धारणादयो योगोपाया दृष्टव्याः । एतेनाभ्युप-
 गतवेदप्रामाण्यानां कणभक्षाक्षरणादीनां सर्वाणि तर्कस-
 रणानीति योजना । सुगममन्यत् ॥

न विलक्षणत्वादस्य तथात्वं

चशब्दात् ॥ ४ ॥

अवाप्सरसंगतिमाह । “ब्रह्मास्य जगतो निमित्तकारणं
 प्रकृतिज्ञैत्यस्य पक्षस्ये”ति । चोदयति । “कुतः पुन”रिति ।
 समाप्तविषयत्वे हि विरोधो भवेत् । न चेद्वास्ति समान-
 विषयता, धर्मवद्ब्रह्मणोपि मानान्तराविषयतया ऽतर्क्यत्वेना-
 नृपिष्मान्नायैकगोचरत्वादित्यर्थः । समाधत्ते । “भवेद्दय”मिति ।

मानान्तरस्याविषयः सिद्धवस्त्ववगाहिनः ।

धर्मो ऽस्तु कार्यरूपत्वाद्ब्रह्म सिद्धं तु गोचरः ॥

तस्मात्समानविषयत्वादस्त्यत्र तर्कस्यावकाशः । नन्वस्तु विरोधः, तथापि तर्कादरे को हेतुरित्यत आह । “यथा च श्रुतीना”मिति । सावकाशा ब्रह्मेऽपि श्रुतयो ऽनवकाशैकश्रुतिविरोधे तदनुगुणतया यथा नीयन्ते एवमनवकाशैकतर्कविरोधे तदनुगुणतया ब्रह्मेऽपि श्रुतयो गुणकल्पनादिभिर्व्याख्यानमर्हन्तीत्यर्थः । अपि च ब्रह्मसाक्षात्कारो विरोधितया ऽनादिमविद्यां निवर्तयन् दृष्टेनैव रूपेण मोक्षसाधनमिष्यते, तत्र ब्रह्मसाक्षात्कारस्य मोक्षसानतया प्रधानस्यानुमानं दृष्टसाधर्म्येणादृष्टविषयं विषयतो ऽन्तरङ्गं, बहिरङ्गं त्वत्यन्तपरोक्षगोचरं श्राब्दं ज्ञानं तेन प्रधानप्रत्यासत्त्याप्यनुमानमेव बलीय इत्याह । “दृष्टसाधर्म्येण चे”ति । अपि च श्रुत्यापि ब्रह्मणि तर्क आहत इत्याह । “श्रुतिरपी”ति । सोऽयं ब्रह्मणो जगदुपादानत्वाक्षेपः पुनस्तर्केण प्रस्तूयते ।

प्रकृत्या सच्च सारूप्यं विकाराणामवस्थितम् ।

जगद्ब्रह्मसारूपं च नेति नो तस्य विक्रिया ॥

विशुद्धं चेतनं ब्रह्म जगज्जडमशुद्धिभाक् ।

तेन प्रधानसारूप्यात् प्रधानस्यैव विक्रिया ॥

तथाहि । एक एव श्रीकायः सुखदुःखमोहात्मकतया पत्युश्च सपत्नीनां च चैत्रस्य च रत्रैणस्य तामविन्दतो ऽपर्यायं सुखदुःखविषादानाधत्ते । क्षिया च सर्वे भावा व्याख्याताः । तस्मात्सुखदुःखमोहात्मतया च स्वर्गनरकोचावचप्रपञ्च-

तया च जगदशुद्धमचेतनं च, ब्रह्म तु चेतनं विशुद्धं च, निरतिशयत्वात् । तस्मात् प्रधानस्याशुद्धस्याचेतनस्य विकारो जगन्न तु ब्रह्मण इति युक्तम् । ये तु चेतनब्रह्मविकारतया जगच्चैतन्यमाहुस्तान् प्रत्याह । “अचेतनं चेदं जगदि”ति । व्यभिचारं चोदयति । “ननु चेतनमपी”ति । परिहरति । “न स्वामिभृत्ययोरपी”ति । ननु मा नाम साक्षाच्चेतनश्चेतनान्तरस्योपकार्थी, तत्कार्यकरणबुद्ध्यादिनियोगद्वारेण त्वपकरिष्यतीत्यत आह । “निरतिशया ह्यकार्तारश्चेतना”इति । उपजनापायवद्धर्मयोगो ऽतिशयः, तद्भावो निरतिशयत्वम् । अत एव निर्व्यापारत्वाद्कर्तारस्तस्मात्तेषां बुद्ध्यादिप्रयोक्तृत्वमपि नास्तीत्यर्थः । चोदको ऽनुशयबीजमुद्घाटयति । “योपो”ति । अभ्युपेत्यापाततः समाधानमाह । “तेनापि कथं चि”दिति । परमसमाधानं तु ह्यत्रावयवेन वक्तुं तमेवावतारयति । “न चैतदपि विलक्षणत्व”मिति । ह्यत्रावयवाभिसंधिमाह । “अनवगम्यमानमेव हीद”मिति । शब्दार्थात् खलु चेतनप्रकृतित्वाच्चैतन्यं पृथिव्यादीनामवगम्यमानमुपोद्दलितं मानान्तरेण साक्षाच्छ्रूयमाणमप्यचैतन्यमन्यथयेत् । मानान्तराभावे त्वार्थीत्यर्थः श्रुत्यर्थेनापबाधनीयो, न तु तद्वलेन (१) श्रुत्यर्थो ऽन्यथयितव्य इत्यर्थः ॥ ह्यत्रान्तरमवतारयितुं चोदयति । “ननु चेतनत्वमपि क्व चि”दिति । न पृथिव्यादीनां चैतन्यार्थमेव, किं तु भूयसीनां श्रुतीनां साक्षादेवार्थ इत्यर्थः ॥

हृत्तमवतारयति । “अत उत्तरं पठति” ॥

अभिमानिव्यपदेशस्तु विशेषानु- गतिभ्याम् ॥ ५ ॥

विभजते । “तुशब्द”इति । नैताः श्रुतयः साक्षान्मृ-
दादीनां वागादीनां च चैतन्यमाहुरपि तु तदधिष्ठात्रीणां
देवतानां चिदात्मनां, तेनैतच्छ्रुतिबलेन न मृदादीनां वा-
गादीनां च चैतन्यमाशङ्कनीयमिति । कस्मात् पुनरेतदेव-
मित्यत आह । “विशेषानुगतिभ्याम्” । तत्र विशेषं व्या-
चष्टे । “विशेषो ही”ति । भोक्तृणामुपकार्यत्वाद् भूतेन्द्रियाणां
चोपकारकत्वात् साम्ये च तदनुपपत्तेः सर्वजनप्रसिद्धेऽपि वि-
ज्ञानं चाभवदिति श्रुतेश्च विशेषश्चेतनाचेतनलक्षणः प्रागु-
क्तः स नोपपद्यते । देवताशब्दकृतो वाच विशेषो विशेषशब्दे-
नोच्यतइत्याह । “अपि च कौषीतकिनः प्राणसंवाद”इति ।
अनुगतिं व्याचष्टे । “अनुगताश्चे”ति । सर्वत्र भूतेन्द्रियादिष्व-
नुगता देवता अभिमानिनिरूपदिशन्ति मन्त्रादयः । अपि
च भूयस्यः श्रुतयो ऽग्निर्वाग् भूत्वा मुखं प्राविशद्वायुः प्राणो
भूत्वा नासिके प्राविशदादित्यश्चक्षुर्भूत्वा ऽश्रिणी प्राविश-
दित्यादय इन्द्रियविशेषगता देवता दर्शयन्ति । देवताश्च
क्षेत्रज्ञभेदाश्चेतनाः । तस्मान्नेन्द्रियादीनां चैतन्यं रूपत
इति । अपि च प्राणसंवादवाक्यशेषे प्राणानामस्मदादिश-
रीराणामिव क्षेत्रज्ञाधिष्ठितानां व्यवहारं दर्शयन् प्राणानां

क्षेत्रज्ञाधिष्ठानेन चैतन्यं द्रढयतीत्याह(१) । “प्राणसंवाद्वाक्य-
शेष चे”ति । “तत्तेज ऐक्षतेत्यपी”ति । यद्यपि प्रथमे ऽध्याये
भाक्तत्वेन वर्णितं तथापि मुख्यतयापि कथं चिन्नेतुं श-
क्यमिति द्रष्टव्यम् । पूर्वपक्षमुपसंहरति । “तस्मा”दिति ॥
सिद्धान्तसूत्रम् ।

दृश्यते तु ॥ ६ ॥

प्रकृतिविकारभावे हेतुं(२) साख्यं विकल्प्य दूषयति ।
“अत्यन्तसाख्ये चे”ति । प्रकृतिविकारभावाभावहेतुं वैल-
क्षण्यं विकल्प्य दूषयति । “विलक्षणत्वेन च कारणेने”ति ।
सर्वस्वभावाननुवर्तनं प्रकृतिविकारभावाविरोधि(३) । तदनु-
वर्तने तादात्म्येन(४) प्रकृतिविकारभावाभावात् । मध्यमस्त्वसि-
द्धः । तृतीयस्तु निदर्शनाभावादसाधारण इत्यर्थः । अथ
जगद्योनितया ऽऽगमाद्ब्रह्मणोवगमादागमबाधितविषयत्वमनु-
मानस्य कस्मान्नोद्भाव्यतइत्यत आह । “आगमविरोधस्त्वि”-
ति । न चास्मिन्नागमैकसमधिगमनीये ब्रह्मणि प्रमाणान्त-
रस्थावकाशोस्ति येन तदुपादायागम आक्षिप्येतेत्याशयवा-
नाह । “यत्तूक्तं परिनिष्यन्नत्वाद्ब्रह्मणी”ति । यथा हि
कार्यत्वाविशेषेऽप्यारोग्यकामः पथ्यमश्रीयात्स्वर्गकामः सि-
क्ततां भक्षयेदित्यादीनां मानान्तरापेक्षता(५) न तु दर्श-

(१) गमयतीत्याह—पा० २ ।

(२) प्रकृतिविकारभावहेतुं—पा० २ । ३ । ४ ।

(३) विकारभावाभावविरोधि—पा० ३ । परंत्वसंगतः ।

(४) तादात्म्येपि—पा० ४ ।

(५) न्तरसापेक्षता—पा० २ न्तरापेक्षा—पा० ४ ।

पूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेतेत्यादीनां, तत्कस्य हेतोः रस्य कार्यभेदस्य प्रमाणान्तरागोचरत्वात् । एवं भूतत्वाविशेषेपि पृथिव्यादीनां मानान्तरगोचरत्वं, न तु भूतस्यापि ब्रह्मणस्तस्यान्नायैकगोचरस्यातिपतितसमस्तमानान्तरसीमतया स्मृत्यागमसिद्धत्वादित्यर्थः । यदि स्मृत्यागमसिद्धं ब्रह्मणस्तर्काविषयत्वं, कथं तर्हि श्रवणातिरिक्तमननविधानमित्यत आह । “यदपि श्रवणश्रतिरेकेणे”ति । तर्को हि प्रमाणविषयविवेचकतया तदितिकर्तव्यताभूत(१)स्तदाश्रयो ऽसति प्रमाणे ऽनग्राह्यस्याश्रयस्याभावात् शुष्कतया नाद्रियते । यस्त्वागमप्रमाणाश्रयस्तद्विषयविवेचकस्तदविरोधी समन्तव्य इति विधीयते । “श्रुत्यनुगृहीत” इति । श्रुत्या श्रवणस्य पश्चादितिकर्तव्यतात्वेन गृहीतो “ऽनुभवाङ्गत्वेने”ति । मतो हि भाव्यमानो भावनाया विषयतया ऽनुभूतो भवतीति मननमनुभवाङ्गम् । “आत्मनो ऽनन्वागतत्व”मिति । स्वप्नाद्यवस्थाभिरसंपृक्तत्वमुदासीनत्वमित्यर्थः । अपि च चेतनकारणवादिभिः कारणसालक्षण्येपि कार्यस्य कथं चिच्चैतन्याविर्भावानाविर्भावाभ्यां विज्ञानं चाविज्ञानं चाभवदिति जगत्कारणे योजयितुं शक्यम् । अचेतनप्रधानकारणवादिनां तु-दुर्योजमेतत् । नच्चचेतनस्य जगत्कारणस्य विज्ञानरूपता संभविनी, चेतनस्य जगत्कारणस्य सुषुप्ताद्यव्यवस्थास्त्रिव सतोपि चैतन्यस्यानाविर्भावतया शक्यमेव कथं चिदविज्ञानात्मत्वं योजयितुमित्याह । “योपि चेतनकारणश्रवणबले-

ने"ति । परस्यैव त्वचेतनप्रधानकारणवादिनः सांख्यस्य न युज्येत । "प्रत्युक्तत्वात्तु वैलक्षण्यस्ये"ति । वैलक्षण्ये कार्य-कारणभावो नास्तीत्यभ्युपेत्येदमुक्तम् । परमार्थतस्तु नास्मा-भिरेतदभ्युपेयतइत्यर्थः ।

असदिति चेन्न प्रतिषेधमा-

त्रत्वात् ॥ ७ ॥

न कारणात्कार्यमभिन्नमभेदे कार्यत्वानुपपत्तेः । कार-
णवन्खात्मनि वृत्तिविरोधात् शुद्धशुद्धादिविरुद्धधर्मसंस-
र्गाच्च । अथ(१) चिदात्मनः कारणस्य जगतः कार्या-
ज्ञेदः, तथा चेदं जगत्कार्यं सत्त्वेपि चिदात्मनः कार-
णस्य प्रागुत्पत्तेर्नास्ति, नास्ति चेदसदुत्पद्यतइति सत्का-
र्यवादव्याकोप इत्याह । "यदि चेतनं शुद्ध"मिति । प-
रिहरति । "नैष दोष"इति । कुतः, "प्रतिषेधमात्रत्वात्" ।
विभजते । "प्रतिषेधमात्रं ह्येद"मिति । प्रतिपादयिष्यति हि
तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्य इत्यत्र । यथा कार्यं स्वरू-
पेण सदसत्त्वाभ्यां न निर्वचनीयम् अपि तु कारणरूपेण
(२) शक्यं सत्त्वेन निर्वक्तुमिति । एवं च कारणसत्त्वेव
कार्यस्य सत्ता न ततोऽन्येति कथं तदुत्पत्तेः प्राक् सति
कारणे भवत्यसत् । स्वरूपेण तदुत्पत्तेः प्रागुत्पन्नस्य ध्व-
स्तस्य वा सदसत्त्वाभ्यामनिर्वाच्यस्य न सतो ऽसतो वोत्प-

(१) अथ—२ नास्ति ।

(२) यथा न कार्यं स्वरूपेण सत् किं तु सदसत्त्वाभ्यामनिर्वचनीयमपि कारण-
रूपेण—पा० ४ ।

त्तिरिति निर्विषयः सत्कार्यवादप्रतिषेध इत्यर्थः ॥

अपीतौ तद्वत्प्रसङ्गादसमञ्जसम् ॥ ८ ॥

असामञ्जस्यं विभजते । “अत्राह” चोदको, “यदि स्थौ-
ल्ये”ति । यथा हि यूषादिषु हिङ्गुसैन्धवादीनामविभाग-
लक्षणो लयः स्वगतरसादिभिर्युषं रूपयत्येवं ब्रह्मणि वि-
प्रुद्ध्यादिधर्मणि जगत्तीयमानमविभागं गच्छद्ब्रह्म स्वधर्मेण
रूपयेन्न चान्यथा लयो लोकसिद्ध इति भावः । कल्पान्तरेणासामञ्जस्यमाह । “अपि च समस्तस्ये”ति । नहि
समुद्रस्य फेनोर्मिबुद्बुदादिपरिणामे वा रज्ज्वां सर्पधारादि-
विभ्रमे वा नियमो दृष्टः । समुद्रो हि कदा चिःफेनोर्मि-
रूपेण परिणमते कदा चिद्बुद्बुदादिना, रज्ज्वां हि कश्चित्-
र्ष इति विपर्यस्यति कश्चिद्द्वारेति । न च क्रमनियमः ।
सोयमत्र भोग्यादिविभागनियमः क्रमनियमश्चासमञ्जस
इति । कल्पान्तरेणासामञ्जस्यमाह । “अपि च भोक्तृणा”
मिति । कल्पान्तरं शङ्कापूर्वमाह । “अथेद”मिति ॥

सिद्धान्तद्वयम् ।

न तु दृष्टान्तभावात् ॥ ९ ॥

नाविभागमात्रं लयो ऽपि तु कारणे कार्यस्याविभागस्त-
त्र च तद्वर्माह्वषणे सन्ति सच्चक्षुं दृष्टान्ताः । तव तु का-
रणे कार्यस्य लये कार्यधर्मरूपणे न दृष्टान्तलवोप्यस्तीत्य-
र्थः । स्यादेतत् । यदि कार्यस्याविभागः कारणे, कथं
कार्यधर्मारूपणं कारणस्येत्यत आह । “अनन्यत्वे-

पी”ति । यथा रजतस्यारोपितस्य पारमार्थिकं रूपं शु-
क्तिर्न च शुक्ते रजतमेवमिदमपीत्यर्थः । अपि च स्थित्युत्प-
त्तिप्रलयकालेषु त्रिष्वपि(१) कार्यस्य कारणादभेदमभिद-
धती(२) अतिरनतिशङ्कनीया, सर्वैरेव वेदवादिभिस्तत्र स्थि-
त्युत्पत्त्योर्यः परिहारः स प्रलयेपि समानः कार्यस्याविद्या-
समारोपितत्वं नाम, तस्मान्नापीतिमात्रमनुयोज्यमित्याह ।
“अत्यल्पं चेदमुच्यते”इति । “अस्ति चायमपरो दृष्टान्तो” “यथा
स्वप्नदृशेक”इति । लौकिकः पुरुषः । “एवमवस्थात्रयसाध्ये-
क”इति । अवस्थात्रयमुत्पत्तिस्थितिप्रलयाः । कल्पान्तरेणा-
सामञ्जस्ये कल्पान्तरेण दृष्टान्तभावं परिहारमाह । “य-
त्पुनरेतदुक्त”मिति । अविद्याशक्तेर्नियतत्वाद्दुत्पत्तिनियम इ-
त्यर्थः । “एतेने”ति । मिथ्याज्ञानविभागशक्तिप्रतिनियमेन मु-
क्तानां पुनरुत्पत्तिप्रसङ्गः प्रत्युक्तः, कारणाभावे कार्याभा-
वस्य प्रतिनियमात्, तत्त्वज्ञानेन च सशक्तिनो मिथ्याज्ञा-
नस्य समूलघातं निहतत्वादिति ॥

स्वपक्षदोषाच्च ॥१०॥

कार्यकारणयोर्वलक्षणं तावत्समानमेवोभयोः पक्षयोः,
प्रागुत्पत्तेरसत्कार्यवादप्रसङ्गे ऽपीतौ तद्वत्प्रसङ्गश्च प्रधानो-
पादानपक्षएव नास्मत्पक्षइति यद्यप्पुपरिष्टात्प्रतिपादयिष्याम-
स्तथापि गुडजिह्विकया समानत्वापादनमिदानीमिति म-
न्तव्यमिदमस्य पुरुषस्य सुखदःखोपादानं क्लेशकर्माशया-

(१) त्रिष्वपि—२ नास्ति ।

(२) मभिवदन्ती—पा० ३ । ४ ।

दीदमस्येति । सुगममन्यत् ॥

तर्काप्रतिष्ठानादपि ॥ ११ ॥

केवलागमगम्यर्थे स्वतन्त्रतर्काविषये । न सांख्यादिवत् साधर्म्यवैधर्म्यमात्रेण तर्कः प्रवर्तनीयो येन प्रधानादिसिद्धिर्भवेत् । शुष्कतर्को हि स भवत्यप्रतिष्ठानात् । तदुक्तम् ।

यत्नेनानुमितोऽप्यर्थः कुशलैरनुमादभिः ।

अभियुक्ततरैरन्यैरन्यथैवोपपाद्यते ॥ इति ।

न च मद्वापुरुषपरिगृहीतत्वेन कस्य चित्तर्कस्य प्रतिष्ठा, मद्वापुरुषाणामेव तार्किकाणां मिथो विप्रतिपत्तेरिति । च-
त्रेण शङ्कते । । “अन्यथानुमेयमिति चेत्” । तद्विभजते ।
“अन्यथा वयमनुमास्यामह” इति । नानुमानाभासव्य-
भिचारेणानुमानव्यभिचारः शङ्कनीयः प्रत्यक्षादिष्वपि तदा-
भासव्यभिचारेण तत्प्रसङ्गात् । तस्मान्स्वाभाविकप्रतिबन्ध-
वह्निज्ञानुसरणे निपुणेनानमात्रा भवितव्यं, ततश्चाप्रत्यूहं
प्रधानं सेत्स्यतीति भावः । अपि च येन तर्केण तर्काणा-
मप्रतिष्ठामाह स एव तर्कः प्रतिष्ठितोभ्युपेयस्तदप्रतिष्ठाया-
मितराप्रतिष्ठानाभावादित्याह । “नहि प्रतिष्ठितस्तर्क ए-
वे”ति । अपि च तर्काप्रतिष्ठायां सकललोकयात्रोच्छेदप्र-
सङ्गः । न च श्रुत्यर्थाभासनिराकरणेन तदर्थतत्त्वविनिश्चय
इत्याह । “सर्वतर्काप्रतिष्ठायां चे”ति । अपि च विचा-
रात्मकस्तर्कस्तर्कितपूर्वपक्षपरित्यागेन तर्कितं राह्यान्तमनु-
जानाति । सति चैष पूर्वपक्षविषये तर्के प्रतिष्ठारहिते

[अ. २ पा. १ सू. ११] [४४४] [भामती]

प्रवर्तते, तदभावे विचाराप्रवृत्तेः । तदिदमाह । “अयमेव च तर्कस्यालंकार” इति । तामिमामाशङ्कान् सूत्रेण परिहरति । “एवमप्यविमोक्षप्रसङ्गः” । न वयमन्यत्र तर्कमप्रमाणयामः, किं तु जगत्कारणसत्त्वे स्वाभाविकप्रतिबन्धवन्न लिङ्गमस्ति । यत्तु साधर्म्यत्रैधर्म्यमात्रं, तदप्रतिष्ठादोषान्न मुच्यतइति । कल्पान्तरेणानिर्मोक्षपदार्थमाह । “अपि च सम्यग्ज्ञानान्मोक्ष” इति । भूतार्थगोचरस्य हि सम्यग्ज्ञानस्य व्यवस्थितवस्तुगोचरतया व्यवस्थानं लोके दृष्टं, यथा प्रत्यक्षस्य । वैदिकं चेदं चेतनजगदुपादानविषयं विज्ञानं वेदोत्थतर्केतिकर्तव्यताकं वेदजनितं व्यवस्थितं वेदानपेक्षेण तु तर्केण जगत्कारणभेदमवस्थापयतां तार्किकाणामन्योन्यं विप्रतिपत्तेस्तत्त्वनिर्द्धारणकारणाभावाच्च न ततस्तत्त्वव्यवस्थेति न ततः सम्यग्ज्ञानम् असम्यग्ज्ञानाच्च न संसाराद्विमोक्ष इत्यर्थः ॥

एतेन शिष्टापरिग्रहा अपि

व्याख्याताः ॥ १२ ॥

न कार्यं कारणादभिन्नमभेदे कारणरूपवत् कार्यत्वानुपपत्तेः, करोत्यर्थानुपपत्तेश्च । अभूतप्रादुर्भावनं(१) हि तदर्थः । न चास्य कारणात्मत्वे किं चिदभूतमस्ति यदर्थमयं पुरुषो यतेत । अभिव्यक्त्यर्थमिति चेत्, न । तस्या अपि कारणात्मत्वेन सत्त्वा, दसत्त्वे वा ऽभिव्यङ्ग्यस्यापि तद्वत्प्र-

सङ्गेन कारणात्मत्वव्याघातात् । नहि तदेव तदानीमेवा-
 स्ति नास्ति चेति युज्यते । किं चेदं मणिमन्त्रौषधमि-
 न्द्रजालं कार्येण शिक्षितं यदिदमजातानिरुद्धातिशयमव्य-
 वधानमविदूरस्थानं च तस्यैव तदवस्थेन्द्रियस्य पुंसः कदा
 चित्प्रत्यक्षं परोक्षं च येनास्य कदा चित्प्रत्यक्षमुपलम्बनं
 कदा चिदनुमानं कदा चिदागमः । कार्यान्तरव्यवधि-
 रस्य पारोक्ष्यहेतुरिति चेत्, न । कार्यजातस्य सदातन-
 त्वात् । अथापि स्यात्कार्यान्तराणि पिण्डकपालशर्कराचूर्ण-
 कणप्रभृतीनि कुम्भं व्यवदधते, ततः कुम्भस्य पारोक्ष्यं क-
 दा चिदिति । तन्न । तस्य कार्यजातस्य कारणात्मनः
 सदातनत्वेन सर्वदा व्यावधानेन कुम्भस्यात्यन्तानुपलब्धि-
 प्रसङ्गात् । कादाचित्कत्वे वा कार्यजातस्य न कारणा-
 त्मत्वं, नित्यत्वानित्यत्वलक्षणविरुद्धधर्मसंसर्गस्य भेदकत्वा-
 त् । भेदाभेदयोश्च परस्परविरोधेनैकत्र सद्वासंभव इत्यु-
 क्तम् । तस्मात्कारणात्कार्यमेकान्तत एव भिन्नम् । न च
 भेदे गवाश्ववत्कार्यकारणभावानुपपत्तिरिति साम्प्रतम् ।
 अभेदेपि कारणरूपवत्तदनुपपत्तेरुक्तत्वात् । अत्यन्तभेदे च
 कुम्भकुम्भकारयोर्निमित्तनैमित्तिकभावस्य दर्शनात् । तस्मा-
 दन्यत्वाविशेषेपि समवायभेद एवोपादानोपादेयभावनियम-
 हेतुः । यस्याभूत्वा भवतः समवायस्तदुपादेयं, यत्र च सम-
 वायस्तदुपादानम् । उपादानत्वं च कारणस्य कार्यादल्प-
 परिमाणस्य दृष्टं यथा तन्वादीनां पटाद्युपादानानां पटा-
 दिभ्यो न्यूनपरिमाणत्वम् । चिदात्मनस्तु परममहत् उपा-

दानान्नात्यन्ताल्पपरिमाणमुपादेयं भवितुमर्हति । तस्माद्य-
 च्चेदमल्पतारतम्यं(१) विश्राम्यति यतो न क्षोदीयः संभवति
 तज्जगतो मूलकारणं परमाणुः । क्षोदीयोन्तरानन्त्ये तु
 (२) मेरुराजसर्षपयोस्तुल्यपरिमाणत्वप्रसङ्गे ऽनन्तावयवत्वाद्-
 भयोः । तस्मात्परममहतो ब्रह्मण उपादानादभिन्नमुपादेयं
 जगत्कार्यमभिदधती(३) श्रुतिः प्रतिष्ठितप्रामाण्यतर्कविरोधा-
 त् सहस्रसंवत्सरसन्नगतसंवत्सरश्रुतिवत्कथं चिञ्चघन्यत्व-
 वृत्त्या व्याख्येयेत्यधिकं शङ्कमानं प्रति सांख्यदूषणमतिदि-
 शति “एतेने”ति सूत्रेण । अस्यार्थः । कारणात्कार्यस्य भेदं
 तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्य इत्यत्र निषेत्स्यामः । अवि-
 द्यासमारोपणेन च कार्यस्य न्यूनाधिकभावमप्यप्रयोजकत्वाद्-
 पेक्षिष्यामहे । तेन वैशेषिकाद्यभिमतस्य तर्कस्य शुष्कत्वे-
 नाव्यवस्थितेः(४) सूत्रमिदं सांख्यदूषणमतिदिशति । यत्र
 कथं चिद्वेदानुसारिणो मन्वादिभिः शिशैः परिगृहीतस्य
 सांख्यतर्कस्यैषा गतिस्तत्र परमाणादिवादस्यात्यन्तवेदबा-
 द्यस्य मन्वाद्युपेक्षितस्य च कैव कथेति । “केन चिदंशे-
 ने”ति । दृष्ट्यादयो हि व्युत्पाद्यास्ते च किं चित्सदसद्वा पूर्वप-
 क्ष(५)न्यायोत्प्रेक्षितमप्युदाहृत्य व्युत्पाद्यन्तइति केन चिदंशे-
 नेत्युक्तम् । सुगममन्यत् ॥

(१) मल्पपरिमाणतारतम्यं—पा० ४ ।

(२) क्षोदीयोऽर्थान्तराभ्युपगमे तु—पा० ४ ।

(३) मभिवदन्ती—पा० ३ । ४ ।

(४) शुष्कत्वेनाव्यवस्थितत्वे स्थिते—पा० ३ । ४ ।

(५) सदसद्वाद्यपूर्वपक्ष—पा० २ । ४ ।

भोक्त्रापत्तेरविभागश्चेत्स्या-

ल्लोकवत् ॥ १३ ॥

स्यादेतत् । अतिगम्भीरजगत्कारणविषयत्वं तर्कस्य ना-
स्ति, केवलागमगम्यमेतदित्युक्तं, तत्कथं पुनस्तर्कनिमित्त
आक्षेप इत्यत आह । “यद्यपि श्रुतिः प्रमाण”मिति ।
प्रवृत्ता हि श्रुतिरनपेक्षतया स्वतः प्रमाणत्वेन न प्रमाणा-
न्तरमपेक्षते । प्रवर्तमाना पुनः स्फुटतरप्रतिष्ठितप्रामाण्य-
तर्कविरोधेन मुख्यार्थात् प्रच्याव्य जघन्यवृत्तितां नीयते,
यथा मन्त्रार्थवादावित्यर्थः । अतिरोहितार्थं भाष्यम् ।
“यथा त्वद्यत्”इति । यद्यतीतानागतयोः स्वर्गयोरे-
ष विभागो न भवेत् ततस्तदेवाद्यतनस्य विभागस्य बा-
धकं स्यात्, स्वप्नदर्शनस्येव जाग्रद्दर्शनं, न त्वेतदस्ति ।
अबाधिताद्यतनदर्शनेन तयोरपि तथात्वानुमानादित्यर्थः ।
इमां शङ्कामापाततो ऽविचारितलोकसिद्धदृष्टान्तोपदर्शन-
मात्रेण निराकरोति छत्रकारः “स्याल्लोकवत्” ॥

परिचाररक्षस्यमाह ।

तदनन्यत्वमारम्भणशब्दा-

दिभ्यः ॥ १४ ॥

पूर्वस्मादविरोधादस्य विशेषाभिधानोपक्रमस्य विभाग-
माह । “अभ्युपगम्य चेम”मिति । स्यादेतत् । यदि का-

रणात्परमार्थभूतादनन्यत्वमाकाशादेः(१) प्रपञ्चस्य कार्यस्य
 कुतस्तर्हि न वैशेषिकाद्युक्तदोषप्रपञ्चावतार इत्यत आह ।
 “व्यतिरेकेणाभावः कार्यस्यावगम्यत”इति । न खल्वनन्यत्व-
 मित्यभेदं ब्रूमः, किं तु भेदं व्यासेधामस्ततश्च नाभेदा-
 श्रयदोषप्रसङ्गः । किं त्वभेदं व्यासेधद्विवैशेषिकादिभिर-
 स्मात् साक्षात्कारमेवाचरितं भवति । भेदनिषेधहेतुं व्याच-
 ष्टे । “आरम्भणशब्दस्ताव”दिति । एवं हि ब्रह्मविज्ञाने-
 न सर्वं जगत्तत्त्वतो ज्ञायेत यदि ब्रह्मैव तत्त्वं जगतो भ-
 वेत् । यथा रज्ज्वां ज्ञातायां भुजङ्गतत्त्वं ज्ञातं भवति ।
 सा हि तस्य तत्त्वम् । तत्त्वज्ञानं च ज्ञानमतो ऽन्य-
 न्मिथ्याज्ञानमज्ञानमेव । अत्रैव वैदिको दृष्टान्तो “यथा
 सौम्यैकेन मृत्पिण्डेने”ति । स्यादेतत् । मृदि ज्ञाता-
 यां कथं मृन्मयं घटादि ज्ञातं भवति, नहि तन्मृ-
 दात्मकमित्युपपादितमधस्तात् । तस्मात्तत्त्वतो भिन्नं
 (२) न चान्यस्मिन् विज्ञाते ऽन्यद्विज्ञातं भवतीत्यत आ-
 ह श्रुतिः “वाचारम्भणं विकारो नामधेयम्” वाचया केव-
 लमारभ्यते विकारजातं, न तु मत्त्वतोस्ति, यतो नाम-
 धेयमात्रमेतद्, यथा पुरुषस्य चैतन्यमिति राक्षोः शिर
 इति विकल्पमात्रम् । यथाङ्गविकल्पविदः । ‘शब्दज्ञाना-
 नुपाती वस्तुभूयो विकल्प’ इति । तथा चावस्तुतया ऽनृतं
 विकारजातं मृत्तिकेत्येव सत्यम् । तस्माद्दृष्टशरावोदञ्च-

(१) दनन्यत्वमस्याकाशादेः—पा० ३ । ४ ।

(२) तस्मात्ततो भिन्नं—पा० २ । ४ ।

नादीनां तत्त्वं मृदेव, तेन मृदि ज्ञातायां तेषां सर्वेषा-
मेव तत्त्वं ज्ञातं भवति । तद्विदमुक्तं “न चान्यथैकविज्ञा-
नेन सर्वविज्ञानं संपद्यत”इति । निदर्शनान्तरद्वयं दर्शय-
न्नपसंहरति । “तस्माद्यथा घटकरकाद्याकाशाना”मिति ।
ये हि दृष्टनष्टस्वरूपा न ते वस्तुसन्तो यथा मृगदृष्टि-
कोदकादयः, तथा च सर्वं विकारजातं, तस्माद्वस्तु स-
न् । तथाहि यदस्ति तदस्त्येव, यथा चिदात्मा, नह्यसौ
कदा चित् क्वचित् कथं चिदास्ति, किं तु सर्वदा सर्वत्र
सर्वथास्त्येव, न नास्ति । न चैवं विकारजातं, तस्य कदा
चित् कथं चित् कुत्र चिद्वस्थानात् । तथाहि सत्स्वभावं
चेद्विकारजातं, कथं कदा चिदसत्, असत्स्वभावं चेत्कथं
कदा चित्सत् । सदसतोरेकत्वविरोधात् । नहि रूपं क-
दा चित् क्वचित् कथं चिदा गन्धो भवति । अथ तस्य
सदसत्त्वे धर्मो, ते च स्वकारणाधीनजन्मतया कदा चिदेव
भवतः, तत्तर्हि विकारजातं दण्डायमानं सदातनमिति न
विकारः कस्य चित् । अथासत्त्वसमये तन्नास्ति, कस्य
तर्हि धर्मो ऽसत्त्वम् । नहि धर्मिण्यप्रत्युत्पन्ने तद्धर्मो ऽसत्त्वं
प्रत्युत्पन्नमुपपद्यते । अथास्य न धर्मः किं त्वर्थान्तरम-
सत्त्वं, किमायातं भावस्य । नहि घटे जाते पटस्य किं
चिद्भवति । असत्त्वं भावविरोधीति चेद्, न । अकिं-
चित्करस्य तत्त्वानुपपत्तेः किं चित्करत्वे वा तत्राप्यसत्त्वेन
तदनुयोगसंभवात् । अथास्यासत्त्वं नाम किं चिन्न जा-
यते किं तु स एव न भवति । यथाहुः ।

‘न तस्य किं चिद्भवति न भवत्येव केवलम्’ । इति ।

अथैष प्रसज्यप्रतिषेधो निरुच्यतां किं तत्स्वभावो भाव
उत भावस्वभावः स इति । तत्र पूर्वस्मिन् कल्पे भावा-
नां तत्स्वभावतया तुच्छतया जगच्छून्यं प्रसज्येत तथा च
भावानुभावाभावः । उत्तरस्मिंस्तु सर्वभावनित्यतया नाभा-
वव्यवहारः स्यात् । कल्पनामात्रनिमित्तत्वेपि (१) निषेधस्य
भावनित्यतापत्तिस्तदवस्थैव । तस्माद्भिन्नमस्ति कारणादि-
कारजातं न वस्तु सत्, अतो विकारजातमनिर्वचनीयम-
नृतम् । तदनेन प्रमाणेन सिद्धमनृतत्वं विकारजातस्य कार-
णस्य निर्वाच्यतया सत्त्वं, सृत्तिकेत्येव सत्यमित्यादिना प्र-
बन्धेन दृष्टान्ततया ऽनुवदति श्रुतिः । ‘यत्र लौकिकपरीक्ष-
काणां बुद्धिसाम्यं स दृष्टान्त’ इति चाक्षपादसूत्रं प्रमाण-
सिद्धो दृष्टान्त इत्येतत्परं न पुनर्लोकसिद्धत्वमत्र विवक्षि-
तमन्यथा तेषां मरमाण्वादिर्न दृष्टान्तः स्यात् । नहि प-
रमाण्वादिर्नैसर्गिकवैनयिक (२) बह्यतिशयरहितानां लौकि-
कानां सिद्ध इति । संप्रत्यनेकान्तवादिनमुत्थापयति । “न-
न्वनेकात्मक”मिति । अनेकाभिः शक्तिभिर्याः प्रवृत्तयो ना-
नाकार्यच्छष्टयस्तद्युक्तं ब्रह्मैकं नाना चेति । किमतो य-
द्येवमित्यत आह । “तत्रैकत्वाग्ने”ति । यदि पुनरे-
कत्वमेव वस्तु सद्भवेत् ततो नानात्वाभावादैदिकः कर्मका-
ण्डाश्रयो लौकिकस्य व्यवहारः समस्त एवोच्छिद्येत । अ-

(१) निर्मितत्वेपि—पा० २ । ३ । युक्तभाष्यमेव पाठः ।

(२) वैशेषिक—पा० २ । ३ ।

ह्लागोचराश्च श्रवणमननादयः सर्वे दत्तजलाञ्जलयः प्रसज्ये-
रन् । एवं चानेकात्मकत्वे ब्रह्मणो मृदादिदृष्टान्ता अनु-
रूपा भविष्यन्तीति । तमिममनेकान्तवादं दूषयति । “नै-
वं स्यादि”ति । इदं तावदत्र वक्तव्यं, मृदात्मनैकत्वं घट-
शरावाद्यात्मना नानात्वमिति वदतः कार्यकारणयोः पर-
स्परं किमभेदोभिमत, आद्यो भेद, उत भेदाभेदाविति ।
तत्राभेदऐकान्तिके मृदात्मनेति च घटशरावाद्यात्मनेति
चोक्तेखद्वयं नियमश्च नोपपद्यते । भेदे चोक्तेखद्वयनियमावु-
पपन्नौ, आत्मनेति(१) त्वसमञ्जसम् । न ह्यन्यस्यान्य आत्मा
भवति । न चानेकान्तवादः । भेदाभेदाकल्पे त्वल्लेखद्वयं
भवेदपि । नियमस्त्वयुक्तो न हि धर्मिणोः कार्यकारणयोः
संकरे तद्गर्भावेकत्वनानात्वे न संकीर्यते इति संभवति ।
ततश्च मृदात्मनैकत्वं यावद्भवति तावद्दृष्टशरावाद्यात्मनापि
स्यात्, एवं घटशरावाद्यात्मना नानात्वं (२) यावद्भवति ताव-
न्मृदात्मना नानात्वं भवेत् । सोऽयं नियमः कार्यकारणयो-
रैकान्तिकं भेदमुपकल्पयति, अनिर्वचनीयतां वा कार्य-
स्य । पराक्रान्तं चास्माभिः प्रथमाध्याये तदास्तां तावत् ।
तदेतद्युक्ति(३)निराकृतमनुवदन्तीं श्रुतिमुदाहरति । “मृत्ति-
कोत्थेव सत्यमि”ति । स्यादेतत् । न ब्रह्मणो जीवभावः का-
ल्पनिकः, किं तु भाविकः, अंशो हि स, तस्य कर्मस-

(१) मृदात्मनेति—पा० २ ।

(२) शरावाद्यात्मनानात्वं—पा० २ । ४ ।

(३) तदेतच्छ्रुतियुक्ति—पा० ३ । ४ ।

चित्तेन ज्ञानेन ब्रह्माभाव आधीयतइत्यत आह । “स्वयं प्रसिद्धं ही”ति । स्वाभाविकस्यानादेरिति यदुक्तं नानात्वांशेन तु कर्मकाण्डाश्रयो लौकिकस्य व्यवहारः सेत्स्यतीति तत्राह । “बाधिते चे”ति । यावद्बाधं हि सर्वोयं व्यवहारः स्वप्न-दशायामिव तदुपदर्शितपदार्थजातव्यवहारः । स च यथा जाग्रदवस्थायां बाधकान्निवर्तते एवं तत्त्वमस्यादिवाक्यपरिभावनाभ्यासपरिपाकभुवा शारीरस्य ब्रह्मात्मभावसाक्षात्कारेण बाधकेन निवर्तते । स्यादेतत् । ‘यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्तत्केन कं पश्ये’दित्यादिना मिथ्याज्ञानाधीनो व्यवहारः क्रियाकारकादिलक्षणः सम्यग्ज्ञानेनापनीयतइति न ब्रूते, किं त्ववस्थाभेदाश्रयो व्यवहारो ऽवस्थान्तरप्राप्तौ निवर्तते, यथा बालकस्य कामचारवादभक्षतोपनयनप्राप्तौ निवर्तते, न च तावतासौ मिथ्याज्ञाननिबन्धनो भवत्येवमत्रापीत्यत आह । “न चार्यं व्यवहाराभाव” इति । कुतः, “तत्त्वमसीतिब्रह्मात्मभावस्ये”ति । न खल्वेतद्वाक्यमवस्थाविशेषविनियतं ब्रह्मात्मभावमाह जीवस्य, अपि तु न भुजङ्गो रज्जुरियमितिवत् सदातनं तमभिवदति । अपि च सत्यानृताभिधानेनाप्येतदेव युक्तमित्याह । “तस्करदृष्टान्तेन चे”ति । “न चास्मिन् दर्शन”इति । नहि जातु कठस्य दण्डकमण्डलुकुण्डलशालिनः कुण्डलिज्ञानं दण्डवत्तां कमण्डलुमत्तां बाधते, तत्कस्य हेतोःस्तेषां कुण्डलादीनां तस्मिन् भाविकत्वात्, तद्वदिहापि भाविकगोचरेणैकात्म्यज्ञानेन न नानात्वं भाविकमपवदनीयम् । नहि ज्ञानेन वस्त्व-

पनीयते, ऽपि तु मिथ्याज्ञानेनारोपितमित्यर्थः । चोदयति ।
 “नन्वेकत्वैकान्ताभ्युपगम” इति । अबाधितानधिगतासंदिग्ध-
 विज्ञानसाधनं प्रमाणमिति प्रमाणसामान्यलक्षणोपपत्त्या प्र-
 त्यक्षादीनि प्रमाणात्मश्रुवते । एकत्वैकान्ताभ्युपगमे तु तेषां
 सर्वेषां भेदविषयाणां बाधितत्वादप्रामाण्यं प्रसज्येत । तथा
 विधिप्रतिषेधशास्त्रमपि भावनाभाव्यभावककरणेति कर्तव्यता-
 भेदापेक्षत्वाद्वाच्यते । तथा च नास्तिक्यमेकदेशाक्षेपे-
 ण च सर्ववेदाक्षेपाद्देदान्तानामप्यप्रामाण्यमित्यभेदैकान्ताभ्यु-
 पगमज्ञानिः । न केवलं विधिनिषेधाक्षेपेणास्य मोक्षशास्त्र-
 स्याक्षेपः स्वरूपेणास्यापि भेदापेक्षत्वादित्याह । “मोक्षशास्त्र-
 स्यापी”ति । अपि चास्मिन् दर्शने वर्णपदवाक्यप्रकरणादी-
 नामलीकत्वात्तत्प्रभवमद्वैतज्ञानमसमीचीनं भवेत्, न खल्व-
 लीकाद्भूमाद्भूमकेतनज्ञानं समीचीनमित्याह । “कथं चान-
 नृतेन मोक्षशास्त्रेणे”ति । परिहरति । “अत्रोच्यत”इति ।
 यद्यपि प्रत्यक्षादीनां तात्त्विकमबाधितत्वं नास्ति, युक्त्याग-
 माभ्यां बाधनात्, तथापि व्यवहारे बाधनाभावात्साव्यव-
 हारिकमबाधनम् । नहि प्रत्यक्षादिभिरर्थं परिच्छिद्य प्र-
 वर्तमानो व्यवहारे विसंवाद्यते सांसारिकः कश्चित् । तस्मा-
 दबाधनान्न(१) प्रमाणलक्षणमतिपतन्ति प्रत्यक्षादय इति ।
 “सत्यत्वोपपत्ते”रिति । सत्यत्वाभिमानोपपत्तेरिति । अ-
 च्छणकवाक्यमेतद्विभजते । “यावद्धि न सत्यात्मैकत्वप्रतिप-
 त्ति”रिति । विकारानेव तु शरीरादीनचमित्यात्मभावेन

पुत्रपश्चादीन्ममेत्यात्मीयभावेनेति योजना । “वैदिकश्चे”ति ।
 कर्मकाण्डमोक्षशास्त्रव्यवहारसमर्थना । “स्वप्नव्यवहारस्येवे”-
 ति विभजते । “यथा सुप्तस्य प्राकृतस्ये”ति । कथं चानृतेन
 मोक्षशास्त्रेणेति यदुक्तं तदनुभाष्य दूषयति(१) । “कथं
 त्वसत्येने”ति । शक्यमत्र वक्तुं श्रवणाद्युपाय आत्मसाक्षा-
 त्कारपर्यन्तो वेदान्तसमुत्थोपि ज्ञाननिचयो ऽसत्यः सोपि
 हि वृत्तिरूपः कार्यतया निरोधधर्मा, यस्तु ब्रह्मस्वभाव(२)-
 साक्षात्कारोसौ न कार्यस्तत्स्वभावत्वात्तस्माद्चोद्यमेतत् ‘क-
 थमसत्यात्सत्योत्पाद’ इति । यत्खलु सत्यं न तदुत्पद्यतइति
 कुतस्तस्यासत्यादुत्पादो यच्चोत्पद्यते तत्सर्वमसत्यमेव । सां-
 व्यवहारिकं तु सत्यत्वं वृत्तिरूपस्य ब्रह्मसाक्षात्कारस्ये-
 व श्रवणादीनामप्यभिन्नं, तस्माद्भ्युपेत्य वृत्तिस्वरूपस्य ब्र-
 ह्मसाक्षात्कारस्य परमार्थसत्यतां व्यभिचारोद्भावनमिति म-
 न्तव्यम् । यद्यपि सांख्यव्यवहारिकस्य सत्यादेव (३) भयात्सत्यं
 मरणमुत्पद्यते तथापि भयहेतुरहिस्तज्ज्ञानं वा ऽसत्यं ततो
 भयं सत्यं (४) जायतइत्यसत्यात्सत्यस्योत्पत्तिरुक्ता । यद्यपि
 चाहिज्ञानमपि स्वरूपेण सत्तथापि न तज्ज्ञानत्वेन भयहे-
 तुरपि त्वनिर्वाच्याहिर्हृषितत्वेन । अन्यथा रज्जुज्ञानादपि

(१) परिहरति—पा० २ । ३ । ४ ।

(२) ब्रह्मभाव—पा० २ ।

(३) सांसारिकस्य सत्यादेव—पा० २ । सांसारिकसत्यादेव—पृ० ३ । सांख्य-
 वहारिकसत्यादेव—पा० ४ ।

(४) भयहेतुरहिज्ञानमसत्यं—पा० २ । भयहेतुरहिज्ञानमसत्यं ततो भयं सत्यं—
 पा० ३ । ४ ।

भयप्रसङ्गाज्ज्ञानत्वेनाविशेषात् । तस्मादनिर्वाच्याद्विरूपितं
 ज्ञानमप्यनिर्वाच्यमिति सिद्धमसत्यादपि सत्यस्योपजन इति ।
 न ब्रूमः सर्वस्मादसत्यात्मस्योपजनो यतः समारोपित-
 धूमभावाया धूममद्दिष्या वङ्गिज्ञानं सत्यं स्यात् । नहि
 चक्षुषो रूपज्ञानं सत्यमुपजायतइति रसादिज्ञानेनापि ततः
 सत्येन भवितव्यम् । यतो नियमो (१) हि स तादृशः स-
 त्यानां यतः कुतश्चित्किं चिदेव जायत इत्येवमसत्यानामपि
 नियमो यतः कुतश्चिदसत्यात्सत्यं कुतश्चिदसत्यं यथा दीर्घ-
 त्वादेर्वर्णेषु समारोपितत्वाविशेष्यजीनमित्यतो (२) ज्यानि-
 विरहमवगच्छन्ति सत्यमजिनमित्यतस्तु समारोपितदीर्घभा-
 वाज्ज्यानिविरहमवगच्छन्तो भवन्ति भ्रान्ताः । न चोभयत्र
 दीर्घसमारोपं प्रति कश्चिदस्ति भेदस्तस्मादुपपन्नमसत्यादपि
 सत्यस्योदय इति । निदर्शनान्तरमाह । “स्वप्नदर्शनावस्थ-
 स्ये”ति । यथा सांसारिको जाग्रद्भुजङ्गं दृष्ट्वा पलायते त-
 तश्च न दंशवेदनामाप्नोति, पिपासुः सलिलमालोक्य पातुं
 प्रवर्तते ततस्तदासाद्य पायंपायमाप्यायितः सुखमनुभवति,
 एवं स्वप्नान्तिकेपि तदवस्थं सर्वमित्यसत्यात्कार्यसिद्धिः । श-
 क्यते । “तत्कार्यमप्यनृतमेवे”ति । एवमपि नासत्यात्सत्यस्य
 सिद्धिरुक्तेत्यर्थः । परिहरति । “तत्र ब्रूमो, यद्यपि स्वप्न-
 दर्शनावस्थस्ये”ति । लौकिको हि सुप्तोत्थितोवगम्यं बाधितं
 मन्यते न तदवगतिं, तेन यद्यपि परीक्षका अनिर्वाच्य-

(१) यतः प्रतिनियमो—पा० ३ । ४ ।

(२) त्यतो वाक्यात्—पा० २ । ३ ।

[अ. २ पा. १ छ. १४] [३५६] [भामती]

रूषिता(१)मवगतिमनिर्वाच्यां निश्चिन्वन्ति तथापि लौकिकाभिप्रायेणैतदुक्तम् । अत्रान्तरे लौकायतिकानां मतमपाकरोति । “एतेन स्वप्नदृशो वगत्यबाधनेने”ति । यदा खल्वयं चैत्रस्तारक्ष्णीं व्यात्तविकटदंष्ट्राकरालवदनामुत्तब्धवम्भ्रमन्मस्तकावचुम्बिलाङ्गुलामतिरोषारुणस्तब्धविशालवृत्तलोचनां रोमाञ्चसञ्चयोत्फुल्लभीषणां स्फटिकाचलभित्तिप्रतिबिम्बितामभ्यमित्रीणां तनुमास्थाय स्वप्ने प्रतिबुद्धो मानुषीमात्मनस्तनुं पश्यति तदोभयदेहानुगतमात्मानं प्रतिसंधानो देहातिरिक्तमात्मानं निश्चिनोति, न तु देहमात्रमन्मात्रत्वे देहवत्प्रतिसंधानाभावप्रसङ्गात् । कथं चैतदुपपद्येत यदि स्वप्नदृशोवगतिरबाधिता स्यात्तद्बाधे तु प्रतिसंधानाभाव इति । असत्याच्च सत्यप्रतीतिः श्रुतिसिद्धा ऽन्वयव्यतिरेकसिद्धा चेत्याह । “तथा च श्रुति”रिति । “तथाकारादी”ति । यद्यपि रेखास्वरूपं सत्यं तथापि तद्यथासंकेतमसत्यं, नहि संकेतयितारः संकेतयन्तीदृशेन रेखाभेदेनायं वर्णः प्रत्येतव्यो, ऽपि त्वीदृशो रेखाभेदो ऽकार ईदृशश्च ककार इति, तथा चासमीचीनात्संकेतात्समीचीनवर्णावगतिरिति सिद्धम् । यच्चोक्तमेकत्वांशेन ज्ञानमोक्षव्यवहारः सेत्स्यति, नानात्वांशेन तु कर्मकाण्डाश्रयो लौकिकश्च व्यवहारः सेत्स्यतीति तत्राह । “अपि चान्धमिदं प्रमाण”मिति । यदि खल्वेकत्वानेकत्वनिबन्धनौ व्यवहारावेकस्य पुंसो ऽपर्यायेण संभवतस्ततस्तदर्थमुभयसङ्गावः क-

ल्येत, न त्वेतदस्ति, न ह्येकत्वावगतिनिबन्धनः कश्चिदस्ति
 व्यवहारस्तदवगतेः सर्वोत्तरत्वात् (१) । तथाहि, तत्त्वम-
 सीत्यैकात्म्यावगतिः समस्तप्रमाणतत्फलतद्भवहारानपबाध-
 मानैवोदीयते, नैतस्याः परस्तात्किं चिदनुकूलं प्रतिकूलं
 चास्ति यदपेक्षेत येन चेयं प्रतिक्षिप्येत, तत्रानुकूलप्रति-
 कूलनिवारणान्नातः परं किं चिदाकाङ्क्ष्यमिति । न चेय-
 मगतिर्दुर्लक्षीरप्रायेत्याह । “न चेय”मिति । स्यादेतत् ।
 अन्यथा चेदियमवगतिर्निष्प्रयोजना तर्हि तथा च न प्रे-
 क्षावङ्गिरुपादीयेत, प्रयोजनवचने वा नान्या स्यादित्यत
 आह । “न चेयमवगतिरनर्थिका” कुतः, “अविद्यानिवृ-
 त्तिफलदर्शनात्” । नहीयमुत्पन्ना सती पश्चादविद्यां नि-
 वर्तयति येन नान्या स्यात्, किं त्वविद्याविरोधिस्वभावतया
 तन्निवृत्त्यात्मैवोदयते । अविद्यानिवृत्तिश्च न तत्कार्यतया
 फलमपि त्विष्टतयेष्टलक्षणत्वात्फलस्येति । प्रतिकूलं पराचीनं
 निराकर्तुमाह । “भ्रान्तिर्वे”ति । कुतो, “बाधके”ति । स्या
 देतत् । मा भृदेकत्वनिबन्धनो व्यवहारो ऽनेकत्वनिबन्धन-
 स्वस्ति तदेव हि सकलामुद्बुद्धिं लोकयात्रामतस्तत्सिद्धि-
 र्थमनेकत्वस्य कल्पनीयं तात्त्विकत्वमित्यत आह । “प्राक्
 चे”ति । व्यवहारो हि बुद्धिपूर्वकारिणां बुद्ध्योपपद्यते, न
 त्वस्यास्तात्त्विकत्वेन, भ्रान्त्यापि तदुपपत्तेरित्यावेदितम् ।
 सत्यं च तदविसंवादादनृतं च विचारासङ्गतया ऽनिर्वाच्य-
 त्वात् । अन्यस्यैकात्म्यज्ञानस्यानपेक्षतया बाधकत्वमनेकत्व-

ज्ञानस्य च प्रतियोगिग्रहापेक्षया दुर्बलत्वेन बाध्यत्वं वदन् प्रकृतमुपसंहरति । “तस्मादन्येन प्रमाणेन”ति । स्यादेतत् । न वयमनेकत्वव्यवहारसिद्ध्यर्थमनेकत्वस्य तात्त्विकत्वं कल्पयामः, किं तु श्रौतमेवास्य तात्त्विकत्वमिति चेदयति । “ननु मृदादी”ति । परिहरति । “नेत्युच्यते”इति । मृदादिदृष्टान्तेन हि कथं चित्परिणाम उन्नेयो, न च शक्य उन्नेतुमपि, मृत्तिकेत्येव सत्यमिति कारणमात्रसत्यत्वाधारणेन कार्यस्यानृतत्वप्रतिपादनात् साक्षात्कूटस्थनित्यत्वप्रतिपादिकास्तु सन्ति सहस्रशः श्रुतय इति न परिणामधर्मता ब्रह्मणः । अथ कूटस्थस्यापि परिणामः कस्मान्न भवतीत्यत आह । “नह्येकस्ये”ति । शङ्कते । “स्थितिगतिव”दिति । यथैकबाणाश्रये गतिनिवृत्ती एवमेकस्मिन् ब्रह्मणि परिणामस्य तदभावस्य कौटस्थ्यं भविष्यत इति । निराकरोति । “न, कूटस्थस्येति विशेषणा”दिति । कूटस्थनित्यता हि सदातनी स्वभावादप्रच्युतिः, सा कथं प्रच्युत्या न विरुध्यते । न च धर्मिणो व्यतिरिच्यते धर्मो येन तदुपजनापायेपि धर्मि कूटस्थः स्यात् । भेद ऐकान्तिके गवाश्ववद्धर्मधर्मिभावाभावात् । बाणादयस्तु परिणामिनः स्थित्या गत्या च परिणमन्त इति । अपि च स्वाध्यायाध्ययनविध्यापादितार्थवत्त्वस्य वेदराशेरेकेनापि वर्णनानर्थकेन न भवितव्यं किं पुनरियता जगतो ब्रह्मयोनित्वप्रतिपादकेन वाक्यसंदर्भेण, तत्र फलवद्ब्रह्मदर्शन(१)समाम्मानसंनिधावफलं जगद्योनित्वं

समान्नायमानं तदर्थं सत्तदुपायतया ऽवतिष्ठते नार्थान्तरार्थमित्याह । “न च यथा ब्रह्मण” इति । अतो न परिणामपरत्वमस्येत्यर्थः । तदनन्यत्वमित्यस्य ह्यत्रस्य प्रतिज्ञाविरोधं श्रुतिविरोधं च चेदयति । “कूटस्थब्रह्मवादिन” इति । परिचरति । “नाविद्यात्मके”ति । नाम च रूपं च ते एव बीजं तस्य व्याकरणं कार्यप्रपञ्चस्तदपेक्षत्वादेश्वर्यस्य । एतदुक्तं भवति । न तात्त्विकमैश्वर्यं सर्वज्ञत्वं च ब्रह्मणः किं त्वविद्योपाधिकमिति तदाश्रयं प्रतिज्ञासूत्रं, तच्चाश्रयं तु तदनन्यत्वसूत्रं, तेनाविरोधः । सुगममन्यत् ॥

भावे चोपलब्धेः ॥ १५ ॥

कारणस्य भावः सत्ता चोपलम्भश्च तस्मिन् कार्यस्योपलब्धेर्भावाच्च । एतदुक्तं भवति । विषयपदं विषयविषयिपरं, विषयिपदमपि विषयिविषयपरं, तेन कारणोपलम्भभावयोरुपादेयोपलम्भभावादिति सूत्रार्थः संपद्यते । तथा च प्रभासूपानुविद्धबुद्धिवेद्येन चाश्रुषेण न व्यभिचारो, नापि वक्त्रिभावाभावानुविधायिभावाभावेन धूमभेदेनेति सिद्धं भवति । तत्र यथोक्तहेतौरेकदेशाभिधानेनोपक्रमते भाष्यकारः । “इतश्च कारणादनन्यत्वं” भेदाभावः “कार्यस्य, यत्कारणं” यस्मात्कारणाद्भाव एव कारणस्येति । अस्य व्यतिरेकमुखेन गमकत्वमाह । “न च नियमेने”ति । काकतालीयन्यायेनान्यभावेन्यदुपलभ्यते, न तु नियमेनेत्यर्थः ।

चतुर्विधशेषणाय व्यभिचारं चोदयति । “नन्वन्यभावेपी”ति ।
 एकदेशिमतेन परिहरति । “नेत्युच्यत”इति । शङ्कयैकदे-
 शिपरिहारं दूषयित्वा परमार्थपरिहारमाह । “अथे”ति ।
 तदनेन चेतुर्विधशेषणमुक्तम् । पाठान्तरेणेदमेवसूत्रं व्याच-
 छे । “न केवलं शब्दादेवे”ति । पठ इति हि प्रत्यक्षबुद्ध्या
 तन्तव एवातानवितानावस्था आलम्ब्यन्ते, न तु तदतिरिक्तः
 पठः प्रत्यक्षमपलभ्यते । एकत्वं तु तन्तूनामेकप्रावरणलक्ष-
 णार्थक्रियावच्छेदाद्ब्रह्मनामपि । यथैकदेशकालावच्छिन्ना ध-
 वखदिरपलाशादयो बहवोपि वनमिति । अर्थक्रियायां च
 प्रत्येकमसमर्था अप्यनारभ्यैवार्थान्तरं किं चिन्मिलिताः कुर्व-
 न्तो दृश्यन्ते, यथा ग्रावाण उखाधारणमेकम्, एवमनार-
 भ्यैवार्थान्तरं तन्तवो मिलिताः प्रावरणमेकं करिष्यन्ति ।
 न च समवायाङ्गिनोरपि भेदानवसाय इति साम्प्रतम् ।
 अन्योन्याश्रयत्वात्, भेदे हि सिद्धे समवायः समवायाच्च भेदः ।
 न च भेदे साधनान्तरमस्ति, अर्थक्रियाव्यपदेशभेदयो-
 रभेदेषुपपत्तेरित्युपपादितम् । तस्माद्यत्किं चिदेतत् । अ-
 नया च दिशा मूलकारणं ब्रह्मैव परमार्थसद्वान्तरकार-
 णानि च तन्त्वादयः सर्वे ऽनिर्वाच्या एवेत्याह । “तथा च
 तन्तुष्वि”ति ॥

सत्त्वाच्चावरस्य ॥ १६ ॥

विभजते । “इतश्चे”ति । न केवलं श्रुतिः, उपपत्ति-
 श्चात्र भवति । “यच्च यदात्मने”ति । नहि तैलं सिकता-

[भामती]

[३६१]

[अ. २ पा. १ सू. १६]

त्मना सिकतायामस्ति. यथा घटोस्ति मृदि मृदात्मना
प्रत्युत्पन्नो हि घटो मृदात्मनोपलभ्यते, नैवं प्रत्युत्पन्नं तैल
सिकतात्मना । तेन यथा सिकतायां तैलं(१) न जायतएव-
मात्मनोपि जगन्न जायेत, जायते च तस्मादात्मात्मन
ऽऽसीदिति गम्यते । उपपत्त्यन्तरमाह । “यथा च कारण
ब्रह्मे”ति । यथा हि घटः सर्वदा सर्वत्र घट एव न
जात्वसौ क्व चिन्पटो भवत्येवं सदपि सर्वत्र सर्वदा सदे-
न तु क्व चित्कदा चिदसङ्गवितुमर्हतीत्युपपादितमधस्तात्
तस्मात्कार्यं त्रिष्वपि कालेषु सदेव । सत्त्वं चेत् किमते
यद्येवमित्यत आह । “एकं च पुन”रिति । सत्त्वं चैव
कार्यकारणयोः, नहि प्रतिव्यक्ति सत्त्वं भिद्यते, ततश्चाभि-
न्नसत्तानन्यत्वादेते अपि मिथो न भिद्येते इति । न
च ताभ्यामनन्यत्वात्सत्त्वस्यैव भेद इति युक्तम् । तथ
सति हि सत्त्वस्य समारोपितत्वप्रसङ्गः । तत्र भेदाभेदयोर-
न्यतरसमारोपकल्पनायां किं तात्त्विकाभेदोपादाना ऽभेद-
कल्पनास्त्वाहो तात्त्विकभेदोपादाना भेदकल्पनेति । वयं
तु पश्यामो भेदग्रहस्य प्रतियोगिग्रहापेक्षत्वाद्भेदग्रहमन्त-
रेण च प्रतियोगिग्रहासंभवादन्योन्यसंश्रयापत्तेरभेदग्रह-
स्य च निरपेक्षतया तदनुपपत्तेः, एकैकाश्रयत्वाच्च भेदस्यै-
काभावे तदनुपपत्तेः, अभेदग्रहोपादानैव भेदकल्पनेति स-
र्वमवदातम् ॥

असद्व्यपदेशान्नेति चेन्न धर्मा- न्तरेण वाक्यशेषात् ॥ १७ ॥

व्याकृतत्वाव्याकृतत्वे च धर्मानिर्वचनीयौ । सूत्रमेतन्नि-
गदव्याख्यानेन भाष्येण व्याख्यातम् ॥

युक्तेः शब्दान्तराच्च ॥ १८ ॥

“अतिशयवत्त्वात्प्रागवस्थाया” इति । अतिशयो हि धर्मा
नासत्यतिशयवति कार्ये भवितुमर्हतीति । ननु न कार्यस्या-
तिशयो नियमहेतुरपि तु कारणस्य शक्तिभेदः, स चास-
त्यपि कार्ये कारणस्य सत्त्वात्सन्नेवेत्यत आह । “श-
क्तिश्चे”ति । नान्या कार्यकारणाभ्यां नाप्यसती का-
र्यात्मनेति योजना । “अपि च कार्यकारणयो”रिति ।
यद्यपि भावाच्चोपलब्धेरित्यत्रायमर्थ उक्तस्तथापि समवाय-
दूषणाय पुनरवतारितः । अनभ्युपगम्यमाने च समवायस्य
समवायिभ्यां संबन्धे विच्छेदप्रसङ्गो ऽवयवावयविद्रव्यगुणादी-
नां मिथः । नह्यसंबन्धः समवायिभ्यां समवायः समवायि-
नौ संबन्धयेदिति । शङ्कते । “अथ समवायः स्वय”मि-
ति । यथा हि सत्त्वयोगाद्रव्यगुणकर्माणि सन्ति सत्त्वं
तु स्वभावत एव सदिति न सत्त्वान्तरयोगमपेक्षते, तथा
समवायः समवायिभ्यां संबन्धुं न संबन्धान्तरमपेक्षते, स्वयं
संबन्धरूपत्वादिति, तदेतत्सिद्धान्तान्तरविरोधापादनेन निरा-
करोति । “संयोगोपि तर्ही”ति । न च संयोगस्य का-

यत्वात् कार्यस्य च समवायिकारणाधीनजन्मत्वाद् असम-
वाये च तदनुपपत्तेः समवायकल्पना संयोगइति वाच्य-
म् । अजसंयोगे तदभावप्रसङ्गात् । अपि च । संबन्ध-
धीननिरूपणः समवायो यथा संबन्धिद्वयभेदे न भिद्यते
तन्नाशे च न नश्यत्यपि तु नित्य एक एवं संयोगोपि भवेत्
ततः को दोषः । अथैतत्प्रसङ्गभिया संयोगवत्समवायोपि प्र-
तिसंबन्धिमिथुनं भिद्यते चानित्यश्चेत्यभ्युपेयते, तथा सति
यथैकस्मान्निमित्तकारणादेव जायतएवं संयोगोपि निमित्त-
कारणादेव जनिष्यतइति समानम् । “तादात्म्यप्रतीतेश्चेति ।
संबन्धावगमो हि संबन्धकल्पनावीजं न तादात्म्यावगम-
स्तस्य नानात्वैकाग्रसंबन्धविरोधादिति । वृत्तिविकल्पेना-
वयवातिरिक्तमवयविनं दूषयति । “कथं च कार्य”मिति ।
“समस्ते”ति । मध्यपरभागयोरर्वाग्भागव्यवहितत्वात् । अथ
समस्तावयवव्यासङ्गपि कतिपयावयवस्थानो ग्रहीष्यत-
इत्यत आह । “नहि बद्धत्व”मिति । “अथावयवश” इति ।
बद्धत्वसंख्या हि स्वरूपेणैव व्यासज्य संख्येषु वर्ततइत्ये-
कतमसंख्येयाग्रहणेपि न गृह्यते, समस्तव्यासङ्गित्वात्त-
द्रूपस्य । अवयवी तु न स्वरूपेणावयवान् व्याप्नोति, अ-
पि त्ववयवशः, तेन यथा सूत्रमवयवैः कुसुमानि व्याप्नुव-
न्न समस्तकुसुमग्रहणमपेशते कतिपयकुसुमस्थानस्यापि त-
स्योपलब्धेः, एवमवयव्यपीति भावः । निराकरोति । “तदा-
पी”ति । शङ्कते । “गोत्वादिव”दिति । निराकरोति ।
“ने”ति । यद्यपि गोत्वस्य सामान्यस्य विशेषा अन्ति-

वाच्या न परमार्थसन्तस्तथा च कास्य प्रत्येकपरिसमा-
 प्तिरिति, तथाप्यभ्युपेत्येदमुदितमिति मन्तव्यम् । अकर्तृ-
 का यतो ऽतो निरात्मिका स्यात्, कारणभावे हि कार्य-
 मनुत्पन्नं किंनाम भवेत्, अतो निरात्मकत्वमित्यर्थः ।
 यद्युच्येत घटशब्दस्तदवयवेषु व्यापाराविष्टतया पूर्वापरीभा-
 वमापन्नेषु घटोपजनाभिमुखेषु तादर्थ्यनिमित्तादुपचारात्प्र-
 युज्यते, तेषां च सिद्धत्वेन कर्तृत्वमस्तीत्युपपद्यते घटो भ-
 वतीति प्रयोग इत्यत आह । “घटस्य चोत्पत्तिरुच्यमा-
 ने”ति । उत्पादना हि सिद्धानां कपालकुलालादीनां व्या-
 पारो नोत्पत्तिः । न चोत्पादनैवोत्पत्तिः, प्रयोज्यप्रयोजक-
 व्यापारयोर्भेदादभेदे वा घटमुत्पादयतीतिवद्वटमुत्पद्यतइ-
 त्यपि प्रसङ्गात् । तस्मात्करोतिकारयत्पोरिव घटगोचरयो-
 र्भृत्यस्वामिसमवेतयोरुत्पत्त्युत्पादनयोरधिष्ठानभेदो ऽभ्युपे-
 तव्यः, तत्र कपालकुलालादीनां सिद्धानामुत्पादनाधिष्ठानानां
 नोत्पत्त्यधिष्ठानत्वमस्तीति पारिशेष्याद् घट एव साध्य उ-
 त्पत्तेरधिष्ठानमेषितव्यः । न चासावसन्नधिष्ठानं भवितुम-
 र्हतीति सत्त्वमस्याभ्युपेयम् । एवं च घटो भवतीति घटव्या-
 पारस्य धात्वपात्तत्वात् तत्रास्य कर्तृत्वमुपपद्यते तण्डुलाना-
 मिव सतां विक्रितौ विक्रियन्ति तण्डुला इति । शङ्क-
 ते । “अथ स्वकारणसत्तासंबन्ध एवोत्पत्ति”रिति । एत-
 दुक्तं भवति । नोत्पत्तिर्नाम कश्चिद्वापारो येनासिद्धस्य
 कथमत्र कर्तृत्वमित्यनुयुज्येत, किं तु स्वकारणसमवायः
 स्वसत्तासमवायो वा, स चासतोप्यविरुद्ध इति । सोप्यस-

तोनुपपन्न इत्याह । “कथमलब्धात्मक”मिति । अपि च प्रागुत्पत्तेरसत्त्वं कार्यस्येति कार्याभावस्य भावेन मर्यादा-करणमनुपपन्नमित्याह । “अभावस्य चे”ति । स्यादेतत् । अत्यन्ताभावस्य वन्ध्यासुतस्य मा भून्मर्यादानुपाख्यो हि सः, घटप्रागभावस्य तु भविष्यता घटेनोपाख्येयस्यास्ति मर्यादेत्यत आह । “यदि वन्ध्यापुत्रः कारकव्यापारा”-दिति । उक्तमेतदधस्ताद्यथा न जातु घटः पटो भवत्येवमसदपि सन्न भवतीति । तस्मान्मृत्पिण्डे घटस्यासत्त्वेऽत्यन्तासत्त्वमेवेति । अत्रासत्कार्यवादी चोदयति । “नन्वेवं सती”ति । प्राक् प्रसिद्धमपि कार्यं कदा चित्कारणेन योजयितुं व्यापारोर्थवान्भवेदित्यत आह । “तदनन्यत्वा-च्चे”ति । परिहरति । “नैष दोष” इति । उक्तमेतद्यथा भुजङ्गतत्त्वं न रज्जोर्भिद्यते, रज्जुरेव हि तत्, कार्प-निकस्तु भेद, एवं वस्तुतः कार्यतत्त्वं न कारणाद्भिद्यते, कार-णस्वरूपमेव हि तदनिर्वाच्यं तु कार्यरूपं भिन्नमिवाभिन्न-मिव चावभासतइति । तदिदमुक्तं “वस्त्वन्यत्व”मिति । व-स्तुतः परमार्थतोऽन्यत्वं न विशेषदर्शनमात्राद्भवति, सांख्य-वहारिके तु कथं चित्तत्त्वान्यत्वे भवत एवेत्यर्थः । अ-नयैव हि दिग्शेष संदर्भो योज्यः । असत्कार्यवादिनं प्रति दूषणान्तरमाह । “यस्य पुन”रिति । कार्यस्य कारणादभेदे सविषयत्वं कारकव्यापारस्य स्यान्नान्यथेत्यर्थः । “मूल-कारणं” ब्रह्म । शब्दान्तराच्चेति सूत्रावयवमवतार्य व्या-चष्टे । “एवं युक्तेः कार्यस्ये”ति । अतिरोहितार्थम् ॥

पठवच्च ॥ १९ ॥

यथा च प्राणादि ॥ २० ॥

इति च सूत्रे निगदव्याख्यातेन भाष्येण व्याख्याते ॥

इतरव्यपदेशाद्धिताकरणा-

दिदोषप्रसक्तिः ॥ २१ ॥

यद्यपि शरीरात्परमात्मनो भेदमाहुः श्रुतयस्तथाप्यभे-
दमपि दर्शयन्ति श्रुतयो बह्व्यः । न च भेदाभेदावेकत्र
समवेतौ, विरोधात् । न च भेदस्तात्त्विक इत्युक्तम् ।
तस्मात्परमात्मनः सर्वज्ञान शरीरस्तत्त्वतो भिद्यते ।
स एव त्वविद्योपधानभेदाद्दृष्टकरकाद्याकाशवद्भेदेन प्रथते ।
उपहितं चास्य रूपं शरीरस्तेन मा नाम जीवाः परमात्म-
तामात्मनोनुभूवन्, परमात्मा तु तानात्मनो ऽभिन्नान-
नुभवत्यननुभवे सार्वज्ञ्यव्याघातः । तथा चायं जीवान्
बध्नन्नात्मानमेव बध्नीयात् । तत्रेदमुक्तं “नहि कश्चिदपर-
तन्त्रो बन्धनागारमात्मनः कृत्वानुप्रविशती”त्यादि । तस्मा-
न्न चेतनकारणं जगदिति पूर्वः पक्षः ॥

अधिकं तु भेदनिर्देशात् ॥ २२ ॥

सत्यमयं परमात्मा सर्वज्ञत्वाद्यथा जीवान् वस्तुत आ-
त्मनो ऽभिन्नान् पश्यति पश्यत्येवं न भावत 'एषां सुख-
दुःखादिवेदनासङ्गेस्ति, अविद्यावशात्तेषां तद्वदभिमान
इति । तथा च तेषां सुखदुःखादिवेदनायामप्यहमुदासी-

[भामती] [३६७] [अ.२ पा.१ छ.२२]

न इति न तेषां बन्धनागारनिवेशेऽस्ति क्षतिः का चि-
न्ममेति न द्विताकरणादिदोषापत्तिरिति राद्धान्तस्तदिद-
मुक्तम् । “अपि च यदा तत्त्वमसी”ति । अपि चेति चः
पूर्वोपपत्तिसाहित्यं द्योतयति, नोपपत्त्यन्तरताम् ॥

स्यादेतत् । यदि ब्रह्मविवर्तो जगत्, हन्त सर्वस्यैव
जीववच्चैतन्यप्रसङ्ग इत्यत आह ॥

अश्मादिवच्च तदनुपपत्तिः ॥ २३ ॥

अतिरोहितार्थेन भाष्येण व्याख्यातम् ॥

उपसंहारदर्शनान्नेति चेन्न

क्षीरवद्धि (१) ॥ २४ ॥

ब्रह्म खल्वेकमद्वितीयतया परानपेक्षं क्रमेणोत्पद्यमान-
स्य जगतो विविधविचित्ररूपस्योपादानमुपेयते, तदनुपपन्न-
म् । नह्येकरूपात्कार्यभेदो भवितुमर्हति तस्याकस्मिकत्व-
प्रसङ्गात् । कारणभेदो हि कार्यभेदहेतुः । क्षीरबोजादि-
भेदाद्ध्यङ्गुरादिकार्यभेददर्शनात् । न चाक्रमात् कारणा-
त्कार्यक्रमो युज्यते । समर्थस्य शेषायोगाद् द्वितीयतया च
क्रमवत्तत्सहकारिसमवधानानुपपत्तेः । तदिदमुक्तं “मिच्च हि
लोक”इति । एकैकं मृदादि कारकं, तेषां तु सामग्र्यं
साधनम्, ततो हि कार्यं भवत्येव, तस्मान्नाद्वितीयं ब्रह्म
जगदुपादानमिति प्राप्ते, उच्यते । क्षीरवद्धि । इदं तावद्भवान्पृ-
ष्टो व्यचष्टां, किं तात्त्विकमस्य रूपमपेक्ष्येदमुच्यते उताना-

[अ. २ पा. १ ख. २४] [३६८]

[भामती]

दिनामरूपबीजसहितं कालपनिकं सार्वज्ञ्यं सर्वशक्तित्वं, तत्र पूर्वस्मिन् कल्पे किं नाम ततो द्वितीयादसहायादुपजायते, नहि तस्य शुद्धबुद्धमुक्तस्वभावस्य वस्तु सत्कार्यमस्ति, तथा च श्रुतिः “न तस्य कार्यं करणं च विद्यते” इति । उत्तरस्मिंस्तु कल्पे यदि कुलालादिवदत्यन्तव्यतिरिक्तसच्चकारिकारणाभावादनुपादानत्वं साध्यते, ततः क्षीरादिभिर्यभिचारः, तेषु हि बाह्यातच्चनादिकारणानपेक्षा एव कालपरिवासवशेन स्वत एव परिणामान्तरमासादयन्ति । अथान्तरकारणानपेक्षत्वं हेतुः क्रियते, तदस्मिद्धमनिर्वाच्यनामरूपबीजसहायत्वात् । तथा च श्रुतिः ।

‘मायां तु प्रकृतिं विद्धि(१)मायिनं तु महेश्वरम् । इति । कार्यक्रमेण तत्परिपाकोपि क्रमवानुत्तरेण । एकस्मादपि च विचित्रशक्तेः कारणादनेककार्योत्पादो दृश्यते । यथैकस्माद्द्वन्द्वेर्दाहपाकावेकस्माद्वा कर्मणः संयोगविभागसंस्काराः । यदि तु चेतनत्वे सतीति विशेषणान्न क्षीरादिभिर्यभिचारो, दृष्टा हि कुलालादयो बाह्यमृदाद्यपेक्षाश्चेतनं च ब्रह्मेति, तत्रेदमुपतिष्ठते ॥

देवादिवदपि लोके ॥ २५ ॥

लोक्यते ऽनेनेति लोकः शब्द एव तस्मिन् ॥

कृत्स्नप्रसक्तिर्निरवयवत्वशब्द- कोपो वा ॥ २६ ॥

ननु न ब्रह्मणस्तत्त्वतः परिणामो येन कात्स्न्यभागविकल्पेनाश्लिष्येत अविद्याकल्पितेन तु नामरूपलक्षणैः रूपभेदेन व्याकृताव्याकृतात्मना तत्त्वान्यत्वाभ्यामनिर्वचनीयेन परिणामादिव्यवचारास्पदत्वं ब्रह्म प्रतिपद्यते, न च कल्पितं रूपं वस्तु स्पृशति, नहि चन्द्रमसि तैमिरिकस्य द्वित्वकल्पना चन्द्रमसो द्वित्वावहति, तदनुपपत्त्या वा चन्द्रमसोनुपपत्तिः, तस्माद्वास्तवो परिणामकल्पनानुपपद्यमानापि न परमार्थसतो ब्रह्मणोनुपपत्तिमावहति, तस्मान्पूर्वपक्षाभावादनारभ्यमिदमधिकरणमित्यत आह । “चेतनमेक”मिति । यद्यपि श्रुतिश्रुता(१)दैकान्तिकाद्वैतप्रतिपादनपरात् परिणामो वस्तुतो(२) निषिद्धस्तथापि क्षीरादिदेवतादृष्टान्तेन पुनस्तद्वास्तवत्वप्रसङ्गं पूर्वपक्षोपपत्त्या सर्वथा ऽयं पक्षो न घटयितुं शक्यतइत्यपवाध्य श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वादात्मनि चैवं विचित्राश्चक्षीति सूत्राभ्यां विवर्तद्विटीकरणेनैकान्तिकादयलक्षणः श्रुत्यर्थः परिशोधयतइत्यर्थः । “तस्मादस्त्यविकृतं ब्रह्म” तत्त्वतः । “ननु शब्देनापि”ति चोद्यमविद्याकल्पितत्वोद्घाटनाय । नहि निरवयवत्वसावयवत्वाभ्यां विधान्तरमस्त्येकनिषेधस्येतरविधाननान्तरीय-

(१) श्रुतिशास्त्रा—पा० २। ३। ४।

(२) वास्तवो—पा० ३।

कत्वात् । तेन प्रकारान्तराभावान्निरवयवत्वसावयवत्व-
योश्च प्रकारयोरनुपपत्तेर्धावस्रवनाद्यर्थवादवद्प्रमाणं शब्दः
स्यादिति चोद्यार्थः । परिच्चारः सुगमः ॥

आत्मनि चैवं विचित्राश्च हि ॥ २८ ॥

अनेन स्फुटितो मायावादः । स्वप्नदृगात्मा हि मनसैव
स्वरूपानुपमर्देन रथादीन्वृजति ॥

स्वपक्षदोषाच्च ॥ २९ ॥

चोदयति । “ननु नैवे”ति । परिच्चरति । “नैवंजातीयके-
नैवे”ति । यद्यपि समुदायः सावयवस्तथापि प्रत्येकं स-
त्त्वादयो निरवयवाः । नञ्छक्ति संभवः सत्त्वमात्रं परिण-
मते न रजस्तमसी इति । सर्वेषां संभ्रयपरिणामाभ्युपग-
मात् । प्रत्येकं चानवयवानां कृत्स्नपरिणामे मूलोच्छेद-
प्रसङ्गः, एकदेशपरिणामे वा सावयवत्वमनिष्टं प्रसज्येत ।
“तथाणुवादिनोपी”ति । वैशेषिकाणां ह्यणुभ्यां संयुज्य
ह्यणुकमेकमारभ्यते, तैस्त्रिभिर्ह्यणुकैस्त्र्यणुकमेकमारभ्यतइति
प्रक्रिया । तत्र द्वयोरण्वोरनवयवयोः संयोगस्तावणू
व्याप्नुयाद्व्याप्नुवन्वा तत्र न वर्तेत । नञ्छक्ति संभवः स
एव तदानीं तत्र वर्तते न वर्तते चेति । तथा चोपर्यधः
पार्श्वस्थाः षडपि परमाणवः समानदेशा इति प्रथिमानुपप-
त्तेरणुमात्रः पिण्डः प्रसज्येत । अव्यापने वा षडवयवः प-
रमाणुः स्यादित्यनवयवत्वव्याकोपः । अशक्यं च सावय-
वत्वमुपेतुं, तथा सत्यनन्तावयवत्वेन सुमेरुराजसर्षपयोः स-

मानपरिणामत्वप्रसङ्गः(१) तस्मात्समानो दोषः । आपातमा-
त्रेण साम्यमुक्तं परमार्थतस्तु भाविकं परिणामं वा कार्य-
कारणभावं वेच्छतामेष दुर्वारो दोषो न पुनरस्माकं मा-
यावादिनामित्याह । “परिहृतस्त्विति ॥

विचित्रशक्तित्वमुक्तं ब्रह्मणस्तत्र श्रुत्युपन्यासपरं ह्यत्रम् ॥

सर्वोपेता च तद्दर्शनात् ॥ ३० ॥

एतदाक्षेपसमाधानपरं ह्यत्रम् ॥

विकरणत्वान्नेति चेत्तदुक्तम् ॥ ३१ ॥

कुलालादिभ्यस्तावद्वाह्यकरणापेक्षेभ्यो देवादीनां बाह्यान-
पेक्षाणामान्तरकरणापेक्षच्छेदीनां प्रमाणेन दृष्टो यथा वि-
शेषो नापन्होतुं शक्यः । यथा तु(२) जायत्सृष्टेर्बाह्यक-
रणापेक्षायान्तरपेक्षान्तरकरणमात्रसाध्या दृष्टा स्वप्ने र-
थादिदृष्टिरशक्यापन्होतुमेवं सर्वशक्तेः परस्या देवताया
आन्तरकरणानपेक्षया जगत्सर्जनं श्रूयमाणं न सामान्य-
तो दृष्टमात्रेणापन्हवमर्हतीति ॥

न प्रयोजनवत्त्वात् ॥ ३२ ॥

न तावदुन्मत्तवदस्य मतिविभ्रमाज्जगत्प्रक्रियाः भ्रान्तस्य
सर्वज्ञत्वानुपपत्तेः । तस्मात्प्रेक्षावतानेन जगत्कर्तव्यम् । प्रे-
क्षावतश्च प्रवृत्तिः स्वपरचित्ताहितप्राप्तिपरिहारप्रयोजना
सती नाप्रयोजनात्प्रायासापि संभवति, किं पुनरपरिमेया-

(१) प्रसङ्गात्—पा० २ । ३ । ४ ।

(२) यथा च—पा २ । ४ ।

नेकविधोच्चावचप्रपञ्चजगद्विभ्रमविरचना महाप्रयासा । अ-
त एव लीलापि परास्ता । अस्पायाससाध्या हि सा न
चेयमप्यप्रयोजना तस्या अपि सुखप्रयोजनवत्त्रात्तादर्थ्येन
वा प्रवृत्तौ तदभावे कृतार्थत्वानुपपत्तेः परेषां चोपकार्या-
णामभावेन(१) तदुपकाराया अपि प्रवृत्तेरयोगात् । तस्मा-
त्प्रेक्षावत्प्रवृत्तिः प्रयोजनवत्तया व्याप्ता तदभावेन उपपन्ना ब्र-
ह्मोपादानतां जगतः प्रतिक्षिपतीति प्राप्तम् । एवं प्राप्ते
ऽभिधीयते ॥

लोकवत्तु लीलाकैवल्यम् ॥ ३३ ॥

भवेदेतदेवं(२) यदि प्रेक्षावत्प्रवृत्तिः प्रयोजनवत्तया व्याप्ता
भवेत्ततस्तन्निवृत्तौ निवर्तेत, शिंशपात्वमिव वृश्चतानिवृत्तौ न
त्वेतदस्ति प्रेक्षावतामननुसंक्षिप्तप्रयोजनानामपि यादृच्छिकीषु
क्रियासु प्रवृत्तिदर्शनात् । अन्यथा 'न कुर्वीत वृथा चेष्टा'-
मिति धर्मसूत्रकृतां प्रतिषेधो निर्विषयः प्रसज्येत । न चो-
न्मत्तान्प्रत्येतत्सूत्रमर्थवत्तेषां तदर्थबोधतदनुष्ठानानुपपत्तेः ।
अपि चादृष्टहेतुकौत्पत्तिकी श्वासप्रश्वासलक्षणा प्रेक्षावतां क्रि-
या प्रयोजनानुसंधानमन्तरेण दृष्टा न चास्यां चेतनस्यापि
चैतन्यमनुपयोगि संप्रसादेपि भावादिति युक्तं प्राज्ञस्यापि
चैतन्याप्रच्युतेरन्यथा मृतशरीरेपि श्वासप्रश्वासप्रवृत्तिप्रस-
ङ्गात् । यथा च स्वार्थपरार्थसंपदासादितसमस्तकामानां

(१) अभावे—पा० १ । २ । ३ ।

(२) भवेदेवं—पा २ ।

कृतकृत्यतया ऽनाकुलमनसामकामानामेव लीलामात्रात्सत्य-
 प्यनुनिष्पादिनि प्रयोजने नैव तदुद्देशेन प्रवृत्तिरेवं ब्रह्मणोपि
 जगत्सर्जने प्रवृत्तिर्नानुपपन्ना । दृष्टं च यदल्पबलवीर्य-
 बुद्धीनामशक्यमतिदुष्करं वा तदन्येषामनल्पबलवीर्यबुद्धीनां
 सुशक्यमीषत्करं वा नहि वानरैर्मारुतिप्रभृतिभिर्नगैर्न बद्धो
 नीरनिधिरगाधो महासत्त्वानाम् । न चैष पार्थेन शि-
 लीमुखैर्न बद्धो न चायं न पीतः संश्लिष्य च्चुलुकेन हेलयेव
 कलशशोनिना महामुनिना । न चाद्यापि न दृश्यन्ते
 लीलामात्रविनिर्मितानि महाप्रासादप्रमदवनानि श्रीमन्नृगन-
 रेन्द्राणामन्येषां मनसापि दुष्कराणि नरेश्वराणाम् । त-
 स्मादुपपन्नं यदृच्छ्या वा स्वभावादा लीलया वा जगत्स-
 र्जनं भगवतो महेश्वरस्येति । अपि च नेयं पारमार्थि-
 की दृष्टिर्येनानुयुज्येत प्रयोजनमपि त्वनाद्यविद्यानिबन्ध-
 ना, अविद्या च स्वभावत एव कार्योन्मुखी न प्रयोजनम-
 पेक्षते, नहि द्विचन्द्रालातचक्रगन्धर्वनगरादिविभ्रमाः समु-
 द्दिष्टप्रयोजना भवन्ति । न च तत्कार्या विस्मयभयकम्पादयः
 खोत्पत्तौ प्रयोजनमपेक्षन्ते सा च चैतन्यच्छुरिता जगदुत्पा-
 दहेतुरिति चेतनो जगद्योनिराख्यायत(१)इत्याह । “न
 चेयं परमार्थविषये”ति । अपि च न ब्रह्म जगत्कारणमपि
 तत्तया विवक्षन्त्यागमा अपि तु जगति ब्रह्मात्मभावं, तथा
 च दृष्टेरविवक्षायां तदाश्रयो दोषो निर्विषय एवेत्याशयेना-
 ह । “ब्रह्मात्मभावे”ति ।

(१) जगद्योनिः प्रख्यायते—पा० ३ ।

वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात्तथा

हि दर्शयति ॥ ३४ ॥

अतिरोहितोत्र पूर्वः पक्ष, उत्तरस्तद्व्यति । उच्चावचम-
ध्यमसुखदुःखभेदवत्प्राणभृत्प्रपञ्चं च सुखदुःखकारणं सुधा-
विषादि चानेकविधं विरचयतः प्राणभृद्भेदेपात्तपापपुण्यक-
र्मातिशयसहायस्यात्र भवतः परमेश्वरस्य न वैषम्यनैर्घृण्ये
प्रसज्येते । नहि सभ्यः सभायां नियुक्तो युक्तवादिनं यु-
क्तवाद्यसीति चायुक्तवादिनमयुक्तवाद्यसीति ब्रुवाणः सभा-
पतिर्वा युक्तवादिनमनुगृह्णन्नयुक्तवादिनं च निर्गृह्णन्ननुरक्तो
द्विष्टो वा भवत्यपि तु मध्यस्थ इति वीतरागद्वेष इति
चाख्यायते, तद्वदोश्वरः पुण्यकर्माणमनुगृह्णन्नपुण्यकर्माणं च
निगृह्णन्मध्यस्थ एव नामध्यस्थः । एवं ह्यसावमध्यस्थः स्था-
द्यद्यकल्याणकारिणमनुगृह्णीयात्कल्याणकारिणं च निगृ-
ह्णीयान्न त्वेतदस्ति । तस्मान्न वैषम्यदोषो ऽत एव न नैर्घृण्य-
मपि संहरतः समस्तान्प्राणभृतः । स हि प्राणभृत्कर्माश्र-
यानां वृत्तिनिरोधसमयस्तमितलङ्घयन्नयमयुक्तकारी स्यात् ।
न च कर्मापेक्षायामीश्वरस्यैश्वर्यव्याघातः । नहि सेवादिक-
र्मभेदापेक्षः फलभेदप्रदः प्रभुरप्रभुर्भवति । 'न चैष ह्येव
साधु कर्म कारयति यमेभ्यो लोकेभ्य उन्निनीषते एष
एवासाधु कर्म कारयति तं यमधो निनीषते' इति श्रुते-
रीश्वर एष द्वेषपक्षपाताभ्यां साध्वसाधुनी कर्मणी कारयि-
त्वा स्वर्गं नरकं वा लोकं नयति । तस्माद्वैषम्यदोषप्रस-

[भासमी] [३७५] [अ२ पा. १ छ. ३४]

ज्ञानेश्वरः कारणमिति वाच्यम् । विरोधात् । 'यस्मात्कर्म
कारयित्वेश्वरः प्राणिनः सुखदुःखिनः सृजतीति श्रुतेरव-
गम्यते । तस्मान्न सृजतीति विरुद्धमभिधीयते । न च वै-
षम्यमात्रमत्र ब्रूमो न त्वीश्वरकारणत्वं व्यासेधाम इति
वक्तव्यं किमतो यद्येवं, तस्मादीश्वरस्य सवासनक्लेशापराम-
र्शमभिवदन्तीनां भूयसीनां श्रुतीनामनुग्रहायोन्ननीषते-
ऽधो निनीषतइत्येतदपि तज्जातीयपूर्वकर्माभ्यासवशात्प्राणिन
(१) इत्येवं नेयम् । यथाहुः ।

जन्म जन्म यदभ्यस्तं दानमध्ययनं तपः ।

तेनैवाभ्यासयोगेन तच्चैवाभ्यसते नरः ॥

इत्यभ्युपेत्य च दृष्टेस्तात्त्विकत्वमिदमुक्तमनिर्वाच्या तु
सृष्टिरिति न प्रस्मर्तव्यमत्रापि तथा च मायाकारस्थेवाङ्ग-
साकल्यवैकल्यभेदेन विचित्रान्प्राणिनो दर्शयतो न वैषम्य-
दोषः सद्दसा संहरतो वा न नैर्घृण्यमेवमस्यापि भगवतो
विविधविचित्रप्रपञ्चमनिर्वाच्यं विश्वं दर्शयतः संहरतश्च स्व-
भावाद्वा लीलया वा न कश्चिद्दोष इति स्थिते शङ्कापरि-
हारपरं ह्यत्रम् ।

न कर्माविभागादिति चेन्नाना-

दित्वात् ॥ ३५ ॥

शङ्कोत्तरे अतिरोहितार्थेन भाष्यग्रन्थेन व्याख्याते अ-
नादित्वादिति सिद्धवदुक्तं तत्साधनार्थं ह्यत्रम् ।

उपपद्यते चाप्युपलभ्यते च ॥ ३६ ॥

अकृते कर्मणि पुण्ये पापे वा तत्फलं भोक्तारमध्यागच्छेत्(१) तथा च विधिनिषेधशास्त्रमनर्थकं भवेत् प्रवृत्तिनिवृत्त्यभावादिति मोक्षशास्त्रस्य चोक्तमानर्थक्यम् । न चाविद्या केवलेति लयाभिप्रायम् । विज्ञेयलक्षणाविद्यासंस्कारस्तु कार्यत्वात्स्वोत्पत्तौ पूर्वं विज्ञेयमपेक्षते, विज्ञेयश्च मिथ्याप्रत्ययो मोक्षापरनामा पुण्यापुण्यप्रवृत्तिहेतुभूतरागद्वेषनिदानं, स च रागादिभिः सद्दितः स्वकार्यैर्न शरीरं सुखदुःखभोगायतनमन्तरेण संभवति । न च रागद्वेषान्तरेण कर्म, न च भोगसद्दितं मोक्षमन्तरेण रागद्वेषौ न च पूर्वशरीरमन्तरेण मोक्षादिरिति पूर्वपूर्वशरीरापेक्षो मोक्षादिरिवं पूर्वपूर्वमोक्षाद्यपेक्षं पूर्वपूर्वशरीरमित्यनादितैवाच भगवती चित्तमनाकुलयति । तदेतदाह । “रागादिक्लेशवासनाक्षिप्रकर्मापेक्षा त्वविद्या वैषम्यकरी स्या”दिति । रागद्वेषमोहा रागाद्यस्तएव हि पुरुषं संसारदुःखमनुभाव्य क्लेशयन्तीति क्लेशस्तेषां वासनाः कर्मप्रवृत्त्यनुगुणास्ताभिराक्षिप्रानि प्रवर्तितानि कर्माणि तदपेक्षालयलक्षणा विद्या । स्यादेतत् । भविष्यता ऽपि व्यपदेशो दृष्टो यथा पुरोडाशकपालेन तुषानुपवयतीत्यत आह । “न च धारयिष्यतीत्यत” इति । तदेवमनादित्वे सिद्धे सदेव सौम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयमिति प्राक् सृष्टेरविभागावधारणं समुदाचरद्रू-

परागादिनिषेधपरं न पुनरेतान्प्रसृप्तानप्यपाकरोतीति सर्व-
मवदातम् ॥

सर्वधर्मोपपत्तेश्च ॥ ३७ ॥

अत्र सर्वज्ञमिति दृश्यते । सर्वस्य चेतनाधिष्ठितस्यैव
लोके प्रवृत्तिरिति लोकानुसारो दर्शितः । “सर्वशक्ती”ति ।
सर्वस्य जगत् उपादानकारणं निमित्तकारणं चेत्युपपादि-
तम् । “महामाय”मिति । सर्वानुपपत्तिशङ्का परास्ता ।
तस्माज्जगत्कारणं ब्रह्मेति सिद्धम् ॥

इति श्रीवाचस्पतिमिश्रविरचिते भगवत्पादशारीरकभा-
ष्यविभागे भामत्यां द्वितीयस्याध्यायस्य प्रथमः पादः ॥

रचनानुपपत्तेश्च नानुमानम् ॥ १ ॥

स्यादेतत् । इह हि पादे स्वतन्त्रा वेदानपेक्षाः प्रधानादि-
सिद्धिविषयाः सांख्यादियुक्तयो निराकरिष्यन्ते, तद्युक्त-
मशास्त्राङ्गत्वात्(१) । नहीदं शास्त्रमुच्छृङ्खलतर्कशास्त्रवत् प्र-
वृत्तमपि तु वेदान्तवाक्यानि ब्रह्मपराणीति पूर्वपक्षोत्तरप-
क्षाभ्यां विनिश्चेतुं, तत्र कः प्रसङ्गः शुष्कतर्कवत्स्वतन्त्रयुक्ति-
निराकरणस्येत्यत आह । “यद्यपीदं वेदान्तवाक्याना”मि-
ति । नहि वेदान्तवाक्यानि निर्णेतव्यानीति निर्णयिन्ते, किं
तु मोक्षमाणानां तत्त्वज्ञानोत्पादनाय । यथा च वेदान्तवा-
क्येभ्यो जगदुपादानं ब्रह्मावगम्यते, एवं सांख्याद्यनुमानेभ्यः
प्रधानाद्यचेतनं जगदुपादानमवगम्यते । न चैतदेव चेतनोपा-

(१) कम्, शास्त्रासंगतत्वात्—पा० १ ।

दानमचेतनोपादानं चेति समुच्चेतुं शक्यं, विरोधात् । न च व्यवस्थिते वस्तुनि विकल्पो युज्यते । न चागमबाधितविषयतयानुमानमेव नोदीयत(१)इति साम्प्रतम् । सर्वज्ञप्रणीततया सांख्याद्यागमस्य वेदागमतुल्यत्वात् तद्भाषितस्यानुमानस्य प्रतिवृत्तिसिद्धतुल्यतया ऽबाध्यत्वात् । तस्मात्तद्विरोधान्न ब्रह्मणि समन्वयो वेदान्तानां सिध्यतीति न ततस्तत्त्वज्ञानं सेद्दुमर्हति. न च तत्त्वज्ञानादृते मोक्ष इति स्वतन्त्राणामप्यनुमानानामाभासीकरणमिदं शास्त्रे ऽसंगतमेवेति । यद्येवं ततः परकीयानुमाननिरास एव कस्मात्प्रथमं न कृत इत्यत आह । “वेदान्तार्थनिर्णयस्य चे”ति । ननु वीतरागकथायां तत्त्वनिर्णयमात्रमुपयुज्यते न पुनः परपक्षाधिकेपः स हि सरागतामावहतीति चोदयति । “ननु मुमुक्षूणा”मिति । परिहरति । “बाढमेवं तथापि”ति । तत्त्व(२)निर्णयावसाना वीतरागकथा न च परपक्षदूषणमन्तरेण तत्त्वनिर्णयः शक्यः कर्तुमिति तत्त्वनिर्णयाय वीतरागेणापि परपक्षो दूष्यते न तु परपक्षतयेति न वीतरागकथात्वव्याहतिरित्यर्थः । पुनरुक्ततां परिचोद्य समाधत्ते । “नन्वीक्षते”रिति । “तत्र सांख्या” इति । यानि हि येन रूपेणास्थौल्यादा च सौक्ष्म्यात्समन्वीयन्ते तानि तत्त्वरणानि दृष्टानि, यथा घटादयो रूचकादयंश्चास्थौल्यादा च सौक्ष्म्यान्मृत्सुवर्णान्वितास्तत्त्वरणास्तथा चेदं बाह्यमाध्यात्मिकं च भावजातं सु-

(१) नोपादीयत—पा० १ ।

(२) तत्त्ववस्तु—पा० २ ।

[भामती] [३७९] [अ. २ पा. २ सू. १]

खदुःखमोहात्मनान्वितमुपलभ्यते, तस्मात्तदपि सुखदुःखमो-
हात्मसामान्यकारणकं भवितुमर्हति । तत्र जगत्कारणस्य येयं
सुखात्मता तत्सत्त्वं, या च दुःखात्मता तद्रजोः, या च
मोहात्मता तत्तम इति त्रैगुण्यकारणसिद्धिस्तथा हि प्रत्येकं
भावाद्यैगुण्यवन्तानुभूयन्ते । यथा मैत्रदारेषु पद्मावत्यां
मैत्रस्य सुखं तत्कस्य हेतोस्तं प्रति सत्त्वगुणसमुद्भवात्, त-
त्सपत्नीनां च दुःखं तत्कस्य हेतोस्ताः प्रत्यस्या रजोगुणसमु-
द्भवा, चैत्रस्य तु ख्लैणस्य तामविन्दतो मोहो विषादस्तत्क-
स्य हेतोस्तं प्रत्यस्यास्तमोगुणसमुद्भवात्, पद्मावत्या च सर्वे
भावा व्याख्याताः । तस्मात्सर्वं सुखदुःखमोहान्वितं जगत्त-
त्कारणं गम्यते । तच्च त्रिगुणं प्रधानं प्रधीयते क्रियते ऽ-
नेन जगदिति प्रधीयते निधीयते ऽस्मिन्प्रलयसमये जगदिति
वा प्रधानं, तच्च मृतसुवर्णवदचेतनं चेतनस्य पुरुषस्य भोगाप-
वर्गलक्षणमर्थं साधयितुं स्वभावत एव प्रवर्तते, न तु केन
चित्प्रवर्त्यते । तथा ह्याहुः 'पुरुषार्थं एव हेतुर्न केन चि-
त्कार्यते करण'मिति । परिमाणादिभिरित्यादिग्रहणेन 'श-
क्तिः प्रवृत्तेः कारणकार्यविभागादविभागाद्वैश्वरूप्यस्येत्यव्य-
क्तसिद्धिचेतवो गृह्यन्ते । एतांशोपरिष्टाद्वाख्याय निराकारिष्य-
तइति । तदेतत्प्रधानानुमानं दूषयति । "तत्र वदाम" इति ।
यदि तावदचेतनं प्रधानमनधिष्ठितं चेतनेन प्रवर्तते स्वभा-
वत एवेति साध्यते, तदयुक्तं, समन्वयादेर्हेतोश्चेतनानधिष्ठी-
तत्वविरुद्धचेतनाधिष्ठितत्वेन मृतसुवर्णादौ दृष्टान्तधर्मिणि व्याप्ते-
रूपलब्धेर्विरुद्धत्वान्नाहि मृतसुवर्णादावाद्यः कुलालचेमकारर-

यकारादिभिरनधिष्ठिताः कुम्भरुचकरथाद्युपाददते, तस्मात्कृतकत्वमिव नित्यत्वसाधनाय प्रयुक्तं साध्यविरुद्धेन व्याप्तं विरुद्धम् । एवं समन्वयादिचेतनानधिष्ठितत्वे साध्यइति रचनानुपपत्तेरिति दर्शितम् । यद्युच्येत दृष्टान्तधर्मिण्यचेतनं तावदुपादानं दृष्टं तत्र यद्यपि तच्चेतनप्रयुक्तमपि दृश्यते तथापि तत्प्रयुक्तत्वं हेतोरप्रयोजकं बहिरङ्गत्वादनन्तरङ्गत्वचैतन्यमात्रमुपादानानुगतं हेतोः प्रयोजकम् । यथाहुः

‘व्याप्तेश्च दृश्यमानायाः कश्चिद्धर्मः प्रयोजकः’ इति । तत्राह । “न च मृदादी”ति । स्वभावप्रतिबद्धं हि व्याप्यं व्यापकमवगमयति । स च स्वभावप्रतिबन्धः शङ्कितसमारोपितोपाधिनिरासे सति निश्चयते । तन्निश्चयश्चान्वयव्यतिरेकयोरायतते । तौ चान्वयव्यतिरेकौ न तथोपादानाचैतन्ये यथा चेतनप्रयुक्तत्वेपि परिस्फुटौ (१) तदलमत्रान्तरङ्गत्वेनेति भावः । एवमपि चेतनप्रयुक्तत्वं नाभ्युपेयेत यदि प्रमाणान्तरविरोधो भवेत् प्रत्युत श्रुतिरनुगुणतरात्रेत्याह । “न चैवं सती”ति । चकारेण सुखदुःखादिसमन्वयलक्षणस्य हेतोरसिद्धत्वं समुच्चिनोतीत्याह । “अन्वयाद्यनुपपत्तेश्चै”ति । अन्तराः खस्त्वमी सुखदुःखमोक्षविषादा बाह्येभ्यश्चन्दनादिभ्योतिविच्छिन्नप्रत्ययप्रवेदनीयेभ्यो व्यतिरिक्ता अध्वक्षमीक्ष्यन्ते । यदि पुनरेतएव सुखदुःखादिस्वभावा भवेयुस्ततः स्वरूपत्वाद्भेदमन्तेपि चन्दनः सुखः स्यात् । नहि चन्दनः कदाचिदचन्दनस्तथा निदाघेष्वपि कुङ्कुमपङ्कः सुखो भवेत् ।

(१) त्वेऽतिपरिस्फुटौ—पा० १ । २ ।

नह्यसौ कदा चिदकुङ्कुमपङ्क इति । एवं कण्टकः क्रमे-
लकस्य सुख इति मनुष्यादीनामपि प्राणभृतां सुखः स्यात् ।
नह्यसौ कांश्चित्प्रत्येव कण्टक इति । तस्मात्सुखादिस्व-
भावा अपि चन्दनकुङ्कुमादयो जातिकालावस्थाद्यपेक्षया
सुखदुःखादिहेतवो न तु स्वयं सुखादिस्वभावा इति रम-
णीयम् । तस्मात्सुखादिरूपसमन्वयो भावानामसिद्ध इति
नानेन तद्रूपं कारणमव्यक्तमुन्नीयतइति । तदिदमुक्तं “श-
ब्दाद्याविशेषेपि च भावनाविशेषा”दिति । भावना वासना
संस्कारस्तद्विशेषात्करभजन्मसंवर्तकं हि कर्म करभो-
चितामेव भावनामभिव्यनक्ति, यथास्त्रै कटका एव रोचन्ते ।
एवमन्यत्रापि द्रष्टव्यम् । परिमाणादिति सांख्यीयं हेतुमुपन्य-
स्यति । “तथा परिमितानां भेदाना”मिति । संसर्गपूर्वक-
त्वे हि संसर्गस्यैकस्मिन्नद्वये ऽसंभवान्नानात्वैकार्यसमवेतस्य
नानाकारणानि संसृष्टानि कल्पनीयानि, तानि च सत्त्वर-
जस्तमांस्येवेति भावः । तदेतत्परिमितत्वं सांख्यीयराद्वा-
न्ताल्लोचनेनानैकान्तिकमिति दूषयति । “सत्त्वरजस्तम-
सा”मिति । यदि तावत्परिमितत्वमियत्ता, सा नभसोपि
नास्तीत्यव्यापको हेतुः परिमाणादिति । अथ न योज-
नादिमितत्वं परिमाणमियत्तां नभसो ब्रूमः, किं त्वव्यापिता-
मव्यापि च नभस्तन्मात्रादेर्नहि कार्यं कारणव्यापि, किं तु
कारणं कार्यव्यापोति परिमितं नभ,स्तन्मात्राद्यव्यापित्वात् ।
इन्त सत्त्वरजस्तमांस्यपि न परस्परं व्याप्नुवन्ति न च
तत्त्वान्तरपूर्वकत्वमेतेषामिति व्यभिचारः । नहि यथा तैः

कार्यजातमाविष्टमेवं तानि परस्परं विशन्ति, मिथः कार्य-
कारणभावाभावात् । परस्परसंसर्गस्वावेशश्चितिशक्तौ नास्ति,
नहि चितिशक्तिः कूटस्थनित्या तैः संसृज्यते, ततश्च तद्-
व्यापका गुणा इति परिमिताः । एवं चितिशक्तिरपि गु-
णैरसंसृष्टेति सापि परिमितेत्यनैकान्तिकत्वं परिमितत्वस्य
चेतोरिति । तथा कार्यकारणविभागोपि समन्वयवद्विरूह
इत्याह । “कार्य कारणभावस्त्विति ॥

प्रवृत्तेश्च ॥ २ ॥

न केवलं रचनाभेदा न चेतनाधिष्ठानमन्तरेण भवन्त्य-
पि तु साम्यावस्थायाः प्रच्युतिर्वैषम्यं, तथा च यदुद्भूतं ब-
लीयस्तदङ्ग्यभिभूतं च तदनुगुणतया स्थितमङ्गमेवं हि
गुणप्रधानभावे सत्यस्य मद्ददादौ कार्ये प्रवृत्तिः सापि
चेतनाधिष्ठानमेव गमयति, नहि चेतनाधिष्ठानमन्तरेण
मृत्पिण्डे प्रधानेङ्गभावेन चक्रदण्डसलिलद्वत्रादयोवतिष्ठन्ते ।
तस्मात्प्रवृत्तेरपि चेतनाधिष्ठानसिद्धिरिति शक्तितः प्रवृत्तेश्चे-
त्ययमपि हेतुः सांख्यीयो विरूढ एवेत्युक्तं वक्रोक्त्या । अत्र
सांख्यस्योदयति । “ननु चेतनस्यापि प्रवृत्तिरिति । अयमभि-
प्रायः । त्वया क्लिलौपनिषदेनास्मद्देहन् दूषयित्वा केवलस्य
चेतनस्यैवान्यनिरपेक्षस्य जगदुपादानत्वं निमित्तत्वं च समर्थ-
नीयम् । तदयुक्तम् । केवलस्य चेतनस्य प्रवृत्तेर्दृष्टान्तधर्मिण्य-
नुप्रलब्धेरिति । औपनिषदस्तु चेतनहेतुकां तावदेष सांख्यः
प्रवृत्तिमभ्युपगच्छतु पश्चात्स्वपक्षमत एव समाधास्यामी-
त्यभिसंधिमानाह । “सत्यमेतत् । न केवलस्य चेतनस्य प्र-

वृत्तिर्दृष्टे”ति । सांख्य आह । “न त्वचेतनसंयक्तस्ये”ति । तुग्रब्द औपनिषदपक्षं व्यावर्तयति । अचेतनाश्रयैव सर्वा प्रवृत्तिर्दृश्यते न तु चेतनाश्रया का चिदपि । तस्मान्न चेतनस्य जगत्सर्जने प्रवृत्तिरित्यर्थः । अत्रौपनिषदो गूढाभिसंधिः प्र-
 श्नपूर्वकं विमृशति । “किं पुनरत्रे”ति । अत्रान्तरे सांख्यो ब्रूते । “ननु यस्मिन्नि”ति । न तावच्चेतनः प्रवृत्त्याश्रयतया तत्प्रयोजकतया वा प्रत्यक्षमीक्ष्यते, केवलं प्रवृत्तिस्तदाश्र-
 यश्चाचेतनो देहरथादिः प्रत्यक्षेण प्रतीयते, तत्राचेतनस्य प्रवृत्तिस्तन्निमित्तैव न तु चेतननिमित्ता । सङ्गावमात्रं तु तत्र चेतनस्य गम्यते रथादिवैलक्षण्याज्जीवहेहस्य । न च सङ्गावमात्रेण कारणत्वसिद्धिः । मा भूदाकाश उत्पत्तिमतां घटादीनां निमित्तकारणमस्ति हि सर्वत्रेति, तदनेन दे-
 हातिरिक्ते सत्यपि चेतने तस्य न प्रवृत्तिं प्रति निमित्तभा-
 वोस्तीत्युक्तम् । यतश्चास्य न प्रवृत्तिहेतुभावोस्ति, अत एव प्रत्यक्षे देहे सति प्रवृत्तिदर्शनादसति चादर्शनाहेह-
 स्यैव चैतन्यं लौकायतिकाः प्रतिपन्नास्तथा च न चिदात्म-
 निमित्ता प्रवृत्तिरिति सिद्धम् । तस्मान्न रचनायाः प्रवृत्तेर्वा चि-
 दात्मकारणत्वसिद्धिर्जगत इत्यौपनिषदः परिहरति । “तदभि-
 धीयते । न ब्रूम” इति । न तावत्प्रत्यक्षानुमानागमसिद्धः शा-
 रीरो वा परमात्मा वा ऽस्माभिरिदानीं साधनीयः, केवलमस्य प्रवृत्तिं प्रति कारणत्वं वक्तव्यम् । तत्र मृतशरीरे वा रथा-
 दौ वा ऽनधिष्ठिते चेतनेन प्रवृत्तेरदर्शनात् तद्विपर्यये च प्रवृ-
 त्तिदर्शनादन्वयव्यतिरेकाभ्यां चेतनहेतुकत्वं प्रवृत्तेर्निश्चीयते,

न तु चेतनसङ्गावमात्रेण, येनातिप्रसङ्गो भवेत् । भूतचैत-
निकानामपि चेतनाधिष्ठानादचेतनानां प्रवृत्तिरित्यत्रावि-
वाद इत्याह । “लोकायतिकानामपी”ति । स्यादेतत् ।
देहः स्वयं चेतनः करचरणादिमान् स्वव्यापारेण प्रवर्तयतीति
युक्तं, न तु तदतिरिक्तः कूटस्थनित्यश्चेतनो व्यापाररहितो
ज्ञानैकस्वभावः प्रवृत्त्यभावात्प्रवर्तको युक्त इति चोदयति ।
“ननु तवे”ति । परिहरति । “नायस्कान्तवद्रूपादिवच्चे”ति ।
“यथा च रूपपादय” इति । सांख्यानं हि स्वदेशस्था रू-
पादय इन्द्रियं विकुर्वते, तेन तदिन्द्रियमर्थं प्राप्तमर्था-
कारेण परिणमतइति स्थितिः । सम्प्रति चोदकः स्वाभिप्रा-
यमाविष्करोति । “एकत्वादि”ति । येषामचेतनं चेतनं चा-
स्ति तेषामेतद्युज्यते वक्तुम् चेतनाधिष्ठितमचेतनं प्रवर्त-
तइति । यथा योगानामीश्वरवादिनाम् । येषां तु चेतनाति-
रिक्तं नाख्यद्वैतवादिनां, तेषां प्रवर्त्याभावे कं प्रति प्रवर्त-
कत्वं चेतनस्येत्यर्थः । परिहरति । “नाविद्ये”ति । का-
रणभूतया लयलक्षणया ऽविद्यया प्राक्सर्गोपचितेन च वि-
क्षेपसंस्कारेण यत्प्रत्युपस्थापितं नाम रूपं तदेव माया त-
दावेशेनास्य चोद्यस्यासकृत्प्रत्युक्तत्वाद्देतदुक्तं भवति । नेयं
सृष्टिर्वस्तुसती ज्ञेनाद्वैतिनो वस्तुसतो द्वितीयस्याभावादनयु-
ज्येत । काल्पनिक्यां तु सृष्टावस्ति काल्पनिकं द्वितीयं स-
द्भायं मायामयम् । यथाहुः ।

सद्भायास्तादृशा एव यादृशी भवितव्यता । इति ।

न चैवं ब्रह्मोपादानत्वव्याघातो ब्रह्मण एव मायावेशेनो-

पादानत्वात्तदधिष्ठानत्वाज्जगद्विधमस्य रजतविधमस्येव शु-
क्तिकाधिष्ठानस्य शुक्तिकोपादानत्वमिति निरवद्यम् ॥

पयोम्बुवच्चेत्तत्रापि ॥ ३ ॥

यथा पयोम्बुनोश्चेतनानधिष्ठितयोः स्वत एव प्रवृत्तिरेवं
प्रधानस्यापीति शङ्कार्थः । तत्रापि चेतनाधिष्ठितत्वं साध्यं,
न च साध्येनैव व्यभिचारः,स्तथा सत्यनुमानमात्रोच्छेद-
प्रसङ्गात्सर्वत्रास्य सुलभत्वात् । न चासाध्यमत्रापि चेत-
नाधिष्ठानस्यागमसिद्धत्वात् । न च सपक्षेण व्यभिचार इति
शङ्कानिराकरणस्यार्थः । साध्यपक्षेत्युपलक्षणं सपक्षनिश्चि-
प्रत्वादित्यपि द्रष्टव्यम् । ननूपसंचारदर्शनादित्यचानपेक्षस्य प्र-
वृत्तिर्दर्शिता । इह तु सर्वस्य चेतनापेक्षाप्रवृत्तिः प्रतिपा-
द्यतइति कुतो न विरोध इत्यत आह । “उपसंचारद-
र्शनादि”ति । स्थूलदर्शिंलौकाभिप्रायानुरोधेन तदुक्तं न तु
परमार्थत इत्यर्थः ।

व्यतिरेकानवस्थितेश्चान-

पेक्षत्वात् ॥ ४ ॥

यद्यपि सांख्यानमपि विचित्रकर्मवासनावासितं प्रधानं
साम्यावस्थायामपि तथापि न कर्मवासनाः सर्गस्येव शते, किं
तु प्रधानमेव स्वकार्ये प्रवर्तमानमधर्मप्रतिबद्धं सन्न सुखमर्थो
च्छष्टिं कर्तुमुत्सहति इति धर्मेणाधर्मप्रतिबन्धोपनीयते । एवम-
धर्मेण धर्मप्रतिबन्धोपनीयते । दुःखमय्यां च्छष्टौ स्वयमेव च(१)

प्रधानमनपेक्ष्य (१) सृष्टौ प्रवर्तते । यथाङ्कनिमित्तप्रयोजनं
 कं प्रकृतीनां वरणभेदस्तु ततः क्वचिकवदिति । ततश्च प्र-
 तिवन्धकापनयसाधने धर्माधर्मवासने अपि संनिहिते इ-
 त्यागन्तोरपेक्षणीयस्याभावात्सदैव साम्येन परिणामे त वैषम्येण
 वा, न त्वयं कादाचित्कः परिणामभेद उपपद्यते । ईश्वर-
 स्य तु महामायस्य चेतनस्य लीलया वा यदृच्छया वा
 स्वभाववैचित्त्याद्वा कर्मपरिपाकापेक्षस्य प्रवृत्तिनिवृत्ती उप-
 पद्यते एवेति ॥

अन्यत्वाभावाच्च न तृणा-

दिवत् ॥ ५ ॥

धेनूपयुक्तं हि तृणपक्त्वादि यथा स्वभावत एव चेतना-
 नपेक्षं क्षीरभावेन परिणामते न तु तत्र धेनुचैतन्यमपेक्ष्यते,
 उपयोगमात्रे तदपेक्षत्वात् । एवं प्रधानमपि स्वभावत एव
 परिणंस्यते कृतमत्र चेतनेनेति शङ्कार्थः । धेनूपयुक्तस्य
 तृणादेः क्षीरभावे किं निमित्तान्तरमात्रं निषिध्यते, उत
 चेतनं, न तावन्निमित्तान्तरम् । धेनुदेहस्थस्यौदर्यस्य व-
 ङ्ग्यादिभेदस्य निमित्तान्तरस्य संभवाद्बुद्धिपूर्वकारी तु त-
 चापि ईश्वर एव सर्वज्ञः संभवतीति शङ्कानिराकरणस्यार्थः ।
 तदिदमुक्तं “किं चिह्नैवसंपाद्य”मिति ॥

अभ्युपगमे ऽप्यर्थाभावात् ॥ ६ ॥

पुरुषार्थापेक्षाभावप्रसङ्गात् । तदिदमुक्तम् । “एवं प्रयो-

जनमपि किं चिन्नापेक्षिष्यत”इति । अथ वा पुरुषार्थाभावा-
दिति योज्यम् । तदिदमुक्तं “तथापि प्रधानप्रवृत्तेः प्रयो-
जनं विवेक्तव्य”मिति । न केवलं तात्त्विको भोगो ऽना-
धेयानिश्चयस्य कूटस्थनित्यस्य पुरुषस्य न संभवति । अनि-
र्मीक्षप्रसङ्गस्य । येन हि प्रयोजनेन प्रधानं प्रवर्तितं त-
दनेन कर्तव्यं, भोगेन चैतत्प्रवर्तितमिति तमेव कुर्यान्न मोक्षं
तेनाप्रवर्तितत्वादित्यर्थः । “अपवर्गश्चेत्प्रागपी”ति । चित्तेः
सदा विप्रुद्धत्वान्नैतस्यां जातु कर्मानुभववासनाः सन्ति ।
प्रधानं तु तासामनादीनामाधारस्तथा च प्रधानप्रवृत्तेः प्रा-
क् चितिर्मुक्तैवेति नापवर्गार्थमपि तत्प्रवृत्तिरिति । (१) श-
ब्दाद्यनुपलब्धिप्रसङ्गस्य । तदर्थमप्रवृत्तत्वान्प्रधानस्य “उभ-
यार्थताभ्युपगमेपी”ति । न तावदपवर्गः साध्यस्तस्य प्रधा-
नाप्रवृत्तिमात्रेण सिद्धत्वात् भोगार्थं तु प्रवर्तेत । भोगस्य
च सकृच्छब्दाद्युपलब्धिमात्रादेव(२) समाप्तत्वान्न तदर्थं पु-
नः प्रधानं प्रवर्तेतेत्ययत्नसाध्यो मोक्षः स्यात् । निःशेष-
शब्दाद्युपभोगस्य चानन्त्येन समाप्तेरनुपपत्तेरनिर्मीक्षप्रसङ्गः ।
कृतभोगमपि प्रधानमासत्त्वपुरुषान्यताख्यातेः क्रियासमभि-
चारेण भोजयतीति चेद्, अथ पुरुषार्थाय प्रवृत्तं किमर्थं
सत्त्वपुरुषान्यथाख्यातिं करोति । अपवर्गार्थमिति चेद्, ह-
न्तार्यं सकृच्छब्दाद्युपभोगेन कृतप्रयोजनस्य प्रधानस्य निवृ-

(१) अपि चेत्यधिकम् ३ । पुस्तके ।

(२) उपलब्धेस्तदैव—पा० । २ । उपलब्धमादेव—पा० ३ ।

त्तिमात्रादेव सिध्यतीति कृतं सत्त्वा(१)न्यताख्यातिप्रतीक-
 षेन । न चास्याः स्वरूपतः पुरुषार्थत्वम् । तस्मादुभयार्थमपि
 न प्रधानस्य प्रवृत्तिरूपपद्यतइति सिद्धोर्याभावः । सुगममि-
 तरत् । शङ्कते । “इक्कृक्ती”ति । पुरुषो हि इक्कृक्तीः
 सा च इश्यमन्तरेणानर्थिका स्यात् । न च स्वात्मन्यर्थव-
 ती, स्वात्मनि वृत्तिविरोधात् । प्रधानं च सर्गशक्तिः सा
 च सर्जनीयमन्तरेणानर्थिका स्यादिति यत्प्रधानेन शब्दादि
 ष्यते तदेव इक्कृक्तेर्इश्यं भवतीति तदुभयार्थवत्त्वाय स-
 र्जनमिति शङ्कार्थः । निराकरोति । “सर्गशक्त्यनुक्तेदव-
 दि”ति । यथा हि प्रधानस्य सर्गशक्तिरेकं पुरुषं प्रति
 चरितार्थापि पुरुषान्तरं प्रति प्रवर्तते ऽनुक्तेदात् । एवं
 इक्कृक्त्तिरपि तं पुरुषं प्रत्यर्थवत्त्वायानुक्तेदात्सर्वदा प्रवर्ते-
 तेत्यनिर्मेक्षप्रसङ्गः । सकृद्इश्यदर्शनेन वा चरितार्थत्वे न
 भूयः प्रवर्तेतेति सर्वेषामेकपदे निर्मेक्षः प्रसज्येतेति सद्-
 सा संसारः समुच्छिद्येतेति ॥

पुरुषाश्मवदिति चेत्तथापि ॥ ७ ॥

नैव दोषात्प्रच्युतिरिति शेषः । मा भूत्पुरुषार्थस्य श-
 क्त्यर्थवत्त्वस्य वा प्रवर्तकत्वं पुरुष एव इक्कृक्त्तिसंपन्नः पङ्गु-
 रिव प्रवृत्तिशक्तिसंपन्नं प्रधानमन्धमिव प्रवर्तयिष्यतीति श-
 ङ्का । दोषादनिर्मेक्षमाह । “अभ्युपेतदानं ताव”दिति ।
 न केवलमभ्युपेतदानम्, अयुक्तं चैतद्भवद्दर्शनालोचनेनेत्या-

[भामती] [३८९] [अ.२ पा.२ सू.७]

ह । “कथं चोदासीन”इति । निष्क्रियत्वे साधनं, “निर्गु-
णत्वा”दिति । शेषमतिरोहितार्थम् ॥

अङ्गित्वानुपपत्तेश्च ॥ ८ ॥

यदि प्रधानावस्था कूटस्थनित्या, ततो न तस्याः प्रच्यु-
तिरनित्यत्वप्रसङ्गात् । यथाहुः ।

‘नित्यं तमाहुर्विद्वांसो यः स्वभावो न नश्यती’ति ।

तदिदमुक्तं “स्वरूपप्रणामभया”दिति । अथ परिणामि-
नित्या । यथाहुः । ‘यस्मिन् विक्रियमाणेषु यत्तत्त्वं न वि-
च्यते तदपि नित्यमिति । तत्राह । “बाह्यस्य चे”ति ।
यत्साम्यावस्थया सुचिरं पर्यणमत्कथं तदेवासति विलक्ष-
णप्रत्ययोपनिपाते वैषम्यमुपैति । अनपेक्षस्य स्वतो वा ऽपि
वैषम्येण कदा चित्साध्यं भवेदित्यर्थः ॥

अन्यथानुमितौ च ज्ञशक्ति-

वियोगात् ॥ ९ ॥

“एवमपि प्रधानस्ये”ति । अङ्गित्वानुपपत्तिलक्षणो दोष-
स्तावन्न भवद्भिः शक्यः परिचर्तुमिति वक्ष्यामः । अभ्युप-
गम्याप्यस्यादोषत्वमुच्यतइत्यर्थः । सम्प्रत्यङ्गित्वानुपपत्तिमुप-
पादयति । “वैषम्योपगमयोग्या अपी”ति ॥

विप्रतिषेधाच्चासमञ्जसम् ॥ १० ॥

“क्व चित्सन्नेन्द्रियाणी”ति । त्वद्वाचमेवे हि बुद्धीन्द्रिय-
मनेकहृपादिग्रहणसमर्थमेकम्, कर्मेन्द्रियाणि पञ्च, सप्तमं
च मन इति सप्तेन्द्रियाणि । “क्व चित् चोप्यन्तःकर-

[अ. २ पा. २ सू. १०] [३८०] [भामती]

णानि” । बुद्धिरहंकारो मन इति । “क चिदेकं,” बुद्धि-
रिति । शेषमतिरोद्धितार्थम् । अत्राह सांख्यः । “नन्वै-
पनिषदानामपी”ति । तप्यतापकभावस्तावदेकस्मिन्नोपपद्य-
ते, नहि तपिरस्तिरिव कर्तृस्थभावकः, किं तु पचिरिव क-
र्मस्थभावकः । परसमवेतक्रियाफलशालि च कर्म, तथा च
तप्येन कर्मणा तापकसमवेतक्रियाफलशालिना तापकादन्येन
भवितव्यम् । अनन्यत्वे चैत्रस्येव गन्तुः स्वसमवेतगमनक्रि-
याफलनगरप्राप्तिशालिनोप्यकर्मत्वप्रसङ्गादन्यत्वे तु तप्यस्य
तापकाच्चैत्रसमवेतगमनक्रियाफलभाजो गम्यस्येव नगरस्य
तप्यत्वोपपत्तिः । तस्मादभेदे तप्यतापकभावो नोपपद्यत-
इति । दूषणान्तरमाह । “यदि चे”ति । नहि स्वभावा-
द्भावो वियोजितुं शक्य (१) इति भावः । जलधेसु वीचित्र-
ङ्गफेनादयः स्वभावाः सन्त आविर्भावतिरोभावधर्माणो न
तु तैर्जलधिः कदापिदपि मुच्यते, न केवलं कर्मभावात्त-
प्यस्य तापकादन्यत्वमपि त्वनुभवसिद्धमेवेत्याह । “प्रसिद्धश्चा-
य”मिति । तथाहि । अर्थीप्युपार्जन(२)रक्षणश्रयरागवृद्धि-
चिंसादोषदर्शनादनर्थः सन्नर्थिनं दुनोति, तदर्थी तप्यस्ता-
पकश्चार्थः, तौ चेमौ लोके प्रतीतभेदावभेदे च दूषणान्यु-
क्तानि, तत्कथमेकस्मिन्नदये भवितुमर्हत इत्यर्थः । तदेव-
मौपनिषदं मतमसमञ्जसमुक्त्वा सांख्यः स्वपक्षे तप्यताप-
कयोर्भेदे मोक्षमुपपादयति । “जात्यन्तरभावे त्वि”ति ।

(१) शक्यते—२ । ० ।

(२) अर्जन—२ । २ ।

दृग्दर्शनशक्तयोः किल संयोगस्तापनिदानं, तस्य चेतुरविवेकदर्शनसंस्कारो ऽविद्या, सा च विवेकख्यात्या विद्यया विरोधित्वाद्दिनिवर्त्यते, (१) तन्निवृत्तौ तद्धेतुकः संयोगो निवर्तते, तन्निवृत्तौ च तत्कार्यस्तापो निवर्तते । तदुक्तं पञ्चशिखाचार्येण । 'तत्संयोगचेतुविवर्जनात्स्यादयमात्यन्तिको दुःखप्रतीकार' इति । अत्र च न साक्षात्यरूपस्यापरिणामिनो बन्धमोक्षौ, किं तु बुद्धिसत्त्वस्यैव चित्च्छायापत्त्या लब्धचैतन्यस्य । तथाद्दीष्टानिष्टगुणस्वरूपावधारणमविभागापन्नमस्य भोगः, भोक्तृस्वरूपाव(२)धारणमपवर्गस्तेन हि बुद्धिसत्त्वमेवापवृज्यते, तथापि यथा जयः पराजयो वा योधेषु वर्तमानः प्राधान्यात्स्वामिन्यपदिश्यते(३) एवं बन्धमोक्षौ बुद्धिसत्त्वे वर्तमानौ कथं चित्त्वरूपे ऽपदिश्यते, (४) स च्छविभागापत्त्या तत्फलस्य भोक्तेति । तदेतदभिसंधायाच्च । "स्यादपि कदाचिन्मोक्षोपपत्ति"रिति । अत्रोच्यते । "नैकत्वादेव तप्यतापकभावानुपपत्तेः" । यत एकत्वे तप्यतापकभावो नोपपद्यते, एकत्वादेव, तस्मात्सांव्यवहारिकभेदाश्रयस्तप्यतापकभावोस्माभिरभ्युपेयस्तापो हि सांव्यवहारिक एव न पारमार्थिक इत्यंसकदावेदितम् । भवेदेष दोषो यद्येकात्मतायां तप्यतापकावन्योन्यस्य विषयविषयिभावं प्रतिपद्येयानामित्यस्यदभ्युपगम इति शेषः । सांख्यो ऽपि हि भे-

(१) त्वाजिवर्त्यते—१ । २ ।

(२) स्वभावात्—पा० १ । २ ।

(३) स्वामिनि व्यपदिश्यते—पा० १ । नि निर्दिश्यते ३ ।

(४) व्यपदिश्यते—पा० १ । २ ।

दाश्रयं तप्यतापकभावं ब्रुवाणो न पुरुषस्य तपिकर्मता
 माख्यातुमर्हति, तस्यापरिणामितया तपिक्रियाजनितफल-
 शालित्वानुपपत्तेः । केवलमनेन सत्त्वं तप्यमभ्युपेयं तापकं
 च रजः । दर्शितविषयत्वात्तु बुद्धिसत्त्वे तप्ये तद्विभागाप-
 त्त्या पुरुषोप्यनुतप्यतइव न तु तप्यते ऽपरिणामित्वादि-
 त्युक्तं, तद्विभागापत्तिश्चाविद्या, तथा चाविद्याद्वयतस्तप्यता-
 पकभावस्त्वया ऽभ्युपेयः, सोयमस्माभिरुच्यमानः किमिति
 भवतः पुरुषइवाभाति । अपि च नित्यत्वाभ्युपगमाच्च ता-
 पकस्यानिर्मात्रप्रसङ्गः । शङ्कते । “तप्यतापकशक्तयोर्नित्य-
 त्वेपो”ति । सच्चादर्शनेन निमित्तेन वर्ततइति सनिमित्तः
 संयोगस्तदपेक्षत्वादिति । निराकरोति । “नादर्शनस्य त-
 मस” इति । न तावत्पुरुषस्य तन्निरित्युक्तम् । केवलमियं
 बुद्धिसत्त्वस्य तापकरजोजनिता, तस्य च बुद्धिसत्त्वस्य ता-
 मसविपर्यासादात्मनः पुरुषाङ्गेदमपश्यतः पुरुषस्तप्यतइत्यभि-
 मानो, न तु पुरुषो विपर्यासतुषेणापि युज्यते, तस्य तु
 बुद्धिसत्त्वस्य सात्त्विक्या विवेकख्यात्या तामसोयमविवेक-
 ख्यातिर्निवर्तनीया । न च सति तमसि मूले शक्यात्यन्त-
 मुच्छेत्तुम् । तथा विच्छिन्नापि(१) द्विस्रवदरीव(२) पुनस्तम-
 सोद्भूतेन सत्त्वमभिभूय विवेकख्यातिमपोद्य शतशिखरा ऽ-
 विद्याविर्भाव्येनेति बनेयमपवर्गकथा तपस्विनी दत्तजलाञ्जलिः
 प्रसज्येत । अस्मात्पक्षे त्वदोष इत्याह । “औपनिषदस्य

(१) चोच्छिन्नापि—पा० १ । २ । ३ ।

(२) वदरीवत्—पा० १ ।

त्वि”ति । यथा हि मुखमवदातमपि मलिनादर्शतलोपाधि-
 कल्पितप्रतिबिम्बभेदं मलिनतामुपैति, न च तद्वस्तुतो मलिनं,
 न च बिम्बात्प्रतिबिम्बं वस्तुतो भिद्यते । अथ तस्मिन् प्रतिवि-
 म्बे मलिनादर्शोपधानान्मलिनता पदं लभते । तथा चात्मनो
 मलिनं मुखं घश्यन् देवदत्तस्तप्यते । यदा तूपाध्यपनथा-
 द्विम्बमेव कल्पनावशात्प्रतिबिम्बं तच्चावदातमिति तत्त्वमव-
 गच्छति तदास्य तापः प्रशाम्यति न च मलिनं मे मुख-
 मिति । एवमविद्योपधानकल्पितावच्छेदो जीवः परमात्मप्र-
 तिबिम्बकल्पः कल्पितैरेव शब्दादिभिः संपर्कात्तप्यते न तु
 तत्त्वतः परमात्मनोस्ति तापः । यदा तु तत्त्वमसीति वाक्य-
 श्रवणमननध्यानाभ्यासपरिपाकप्रकर्षपर्यन्तजोस्य साक्षात्कार
 उपजायते तदाजीवः शुद्धबुद्धतत्त्वस्वभावमात्मनोनुभवन् नि-
 र्मृष्टनिखिलसवासनक्लेशजालः केवलः स्वस्थो भवति न
 चास्य पुनः संसारभयमस्ति तद्धेतोरवास्तवत्वेन समूलकार्षं
 कषितत्वात् । सांख्यस्य तु सतस्तमसोश्चक्षुसमुच्छेदत्वादि-
 ति । तदिदमुक्तम् । “विकारभेदस्य च वाचारम्भणमा-
 चत्वश्रवणादि”ति । “प्रधानकारणवाद” इति । यथैव प्र-
 धानकारणवादो ब्रह्मकारणवादविरोध्येवं परमाणुकारणवा-
 दोप्यतः सोपि निराकर्तव्यः । एतेन श्रिष्टापरिग्रहा अपि
 व्याख्याता इत्यस्य प्रपञ्च आरभ्यते । तत्र वशेषिका ब्र-
 ह्मकारणत्वं दूषयांबभूवुः । चेतनं चेदाकाशादीनामुपादानं
 तदारब्धमाकाशादि चेतनं स्यात् । कारणगणक्रमेण हि
 कार्ये गुणारम्भो(१) दृष्टो, यथा शुक्लैस्तन्तुभिरारब्धः पटः

[अ. २ पा. २ सू. १०] [३६४] [भामती]

शुद्धो, न जात्वसौ कृष्णो भवति । एवं चेतनेनारब्धमा-
काशादि चेतनं भवेन्न त्वचेतनम् । तस्मादचेतनोपादानमेव
जगत्तच्चाचेतनं परमाणवः, ह्यक्ष्मात् खलु स्थूलस्योत्पत्तिर्दृ-
श्यते, यथा तन्तुभिः पटस्यैवमंशुभ्यस्तन्तूनामेवमपकर्षपर्यन्तं
कारणद्रव्यमतिह्यक्ष्ममनवयवमवतिष्ठते, तच्च परमाणुस्तस्य
तु सावयवत्वे ऽभ्युपगम्यमाने ऽनन्तावयवत्वेन सुमेरुराजस-
र्षपयोः समानपरिमाणत्वप्रसङ्ग इत्युक्तम् । तत्र च प्रथमं
तावददृष्टवत्त्वेन संयोगात्परमाणौ कर्म, ततो ऽसौ परमा-
ण्वन्तरेण संयुज्य द्वाणुकमारभते । बह्वस्तु परमाणवः सं-
यक्ता न सहसा स्थूलमारभन्ते, परमाणुत्वे सति बद्ध-
त्वाद्, घटोपगृहीतपरमाणुवत् । यदि हि घटोपगृहीताः
परमाणवो घटमारभेरन् न घटे प्रविभज्यमाने कपालश-
र्कराद्यपलभ्येत, तेषामनारब्धत्वात्, घटस्यैव तु तैरारब्ध-
त्वात् । तथा सति मुद्गरप्रचाराद् घटविनाशे न किं चि-
दुपलभ्येत, तेषामनारब्धत्वात् । तदवयवानां परमाणूनामती-
न्द्रियत्वात् । तस्मान्न बहूनां परमाणूनां द्रव्यं प्रति समवा-
यिकारणत्वमपि तु द्वावेव परमाणू द्वाणुकमारभेते । तस्य
चाणुत्वं परिमाणं परमाणुपरिमाणात् पारिमाण्डल्यादन्यदी-
श्वरबुद्धिमपेक्ष्योत्पन्ना द्वित्वसंख्या ऽऽरभते । न च द्वाणुकाभ्यां
द्रव्यस्यारम्भो, वैयर्थ्यप्रसङ्गात् । तदपि हि द्वाणुकमेव भवेन्न
तु महत् । कारणबद्धत्वमहत्त्वप्रचयविशेषेभ्यो हि महत्त्व-
स्योत्पत्तिः । न च द्रव्यणुकयोर्महत्त्वमस्ति, यतस्ताभ्या-
मारम्भं महद्भवेत् । नापि तयोर्बद्धत्वं, द्वित्वादेव ।

न च प्रचयभेदस्त्वल्पिण्डानामिव, तदवयवानामनवयव-
त्वेन प्रश्लिखिलावयवसंयोगभेदविरहात् (१) । तस्मात्तेनापि
तत्कारणद्व्यणुकवदणुनैव भवितव्यं, तथा च पुरुषोपभो-
गातिशयाभावाददृष्टनिमित्तत्वाच्च विश्वनिर्माणस्य (२) भोगा-
र्थत्वात्तत्कारणेन च द्वाणुकेन तन्निघ्यत्तेः कृतं द्वाणु-
काश्रयेण द्वाणुकान्तरेणेत्यारम्भवैयर्थ्यादारम्भार्थवच्चाय ब-
द्धभिरेव द्वाणुकैस्त्र्यणुकं चतुरणुकं पञ्चाणुकं वा द्रव्यं
महद्दीर्घमारब्धव्यम् । अस्ति हि तत्रतत्र भोगभेदो ऽस्ति
च बद्धत्वसंख्येश्वरबुद्धिमपेक्ष्योत्पन्ना महत्त्वपरिमाणयोनिः ।
व्यणुकादिभिरारब्धं तु कार्यद्रव्यं कारणबद्धत्वाद्वा कार-
णमहत्त्वाद्वा कारणप्रचयभेदाद्वा महद्भवतीति प्रक्रिया ।
तदेतयैव प्रक्रियया कारणसमवायिनो गुणाः कार्यद्रव्ये स-
मानजातीयमेव गुणान्तरमारम्भतइति दूषणमदूषणोक्रियते,
व्यभिचारादित्याह ।

महद्दीर्घवद्वा ह्रस्वपरि-

मण्डलाभ्याम् ॥ ११ ॥

यथा महद्द्रव्यं व्यणुकादि ब्रह्माद् द्वाणुकाज्जायते, न
तु महत्त्वगुणोपजनने द्वाणुकगतं महत्त्वमपेक्ष्यते, तस्य
ब्रह्मत्वात् । यथा वा तदेव व्यणुकादि दीर्घं ब्रह्माद्
द्वाणुकाज्जायते, न तु तद्गतं दीर्घत्वमपेक्ष्यते, तदभावात् ।

(१) संयोगविरहात्—पा० २ ।

(२) निर्माणस्य तस्य च—पा० । २ । ३ ।

[अ. २ पा. २ सू. ११] [३८६] [भामती]

वाग्वद्व्यर्थे ऽनुक्तसमुच्चयार्थः । यथा द्वाणुकमणुङ्गस्व-
परिमाणं परिमण्डलात्परमाणोरपरिमण्डलं जायतएवं चे-
तनाद्ब्रह्मणो ऽचेतनं जगन्निष्पद्यतइति सूत्रयोजना । भाष्ये
“परमाणुगुणविशेषस्त्विति । पारिमाण्डल्यग्रहणमुपलक्षणं,
न द्वाणुके ऽणुत्वमपि परमाणुवर्ति(१) पारिमाण्डल्यमा-
रभते, तस्य हि द्वित्वसंख्यायोनित्वादित्यपि द्रष्टव्यम् ।
ङ्गस्वपरिमण्डलाभ्यामिति सूत्रं गुणिपरं न गुणपरम् । “य-
दापि द्वे द्वे द्वाणुके” इति पठितव्ये प्रमादादेकं द्वेपदं न प-
ठितम् । एवं चतुरणुकमित्याद्युपपद्यते । इतरथा हि
द्वाणुकमेव तदपि स्यात्, न तु मद्ददित्युक्तम् । अथ
वा द्वे इति द्वित्वे, यथा द्वेकयोर्द्विवचनैकवचने इति ।
अत्र हि द्वित्वैकत्वयोरित्यर्थः । अन्यथा द्व्येकेष्विति स्या-
त्संख्येयानां बद्धत्वात् । तदेवं योजनीयम् । द्व्यणुकाधिक-
रणे ये द्वित्वे ते यदा चतुरणुकमारभते संख्येयानां चतुर्णां
द्व्यणुकानामारम्भकत्वात्तत्तद्गते द्वित्वसंख्ये अपि आर-
म्भिके इत्यर्थः । एवं व्यवस्थितायां वैशेषिकप्रक्रियायां त-
द्दूषणस्य व्यभिचार उक्तः । अथाव्यवस्थिता तथापि तद-
वस्थो व्यभिचार इत्याह । “यदापि बहवः परमाणवः”
इति । नाणु जायते नो ङ्गस्वं जायते इति योजना ।
चोदयति । “अथ मन्यसे विरोधिना परिमाणान्तरेण”
स्वकारणद्वारेणाक्रान्तत्वादिति । परिहरति । “मैवं भ-
स्था” इति । कारणगता गुणा न कार्ये समानजातीयं

[भामती]

[३६७]

[अ.२ पा.२ सू.११]

गणान्तरमारभन्तइत्येतावतैवेष्टसिद्धौ न तद्वेत्वनुसरणे खेद-
नीयं मन इत्यर्थः । अपि च सत्परिमाणान्तरमाक्रामति
नात्,उत्पत्तेश्च प्राक् परिमाणान्तरमसदिति कथमाक्रामेत् ।
न च तत्कारणमाक्रामति । परिमाण्डल्यस्यापि समान-
जातीयस्य कारणस्याक्रमणहेतोर्भावेन समानबलतयोभय-
कार्यानुत्पादप्रसङ्गादित्याशयवानाह । “न च परिमाणान्त-
राक्रान्तत्वमि”ति । न च परिमाणान्तरारम्भे व्यापृतता
परिमाण्डल्यादीनाम् । न च कारणवज्जत्वादीनां संनि-
धानमसंनिधानं च परिमाण्डल्यस्येत्याह । “न च परि-
माणान्तरारम्भे” इति । व्यभिचारान्तरमाह । “संयोगा-
च्चे”ति । शङ्कते । “द्रव्ये प्रकृत”इति । निराकरोति ।
“न दृष्टान्तेने”ति । न चास्माकमयमनियमो भवतामपी-
त्याह । “ह्यत्रकारोपी”ति । ह्यत्रं व्याचष्टे । “यथा प्र-
त्यक्षाप्रत्यक्षयो”रिति । शेषमतिरोद्धितार्थम् ॥

उभयथापि न कर्मातस्तद-

भावः ॥ १२ ॥

परमाणूनामाद्यस्य कर्मणः कारणाभ्यपगमे ऽनभ्युपगमे वा
न कर्मातस्तदभावः, तस्य द्युणुकादिक्रमेण सर्गस्याभावः ।
अथवा यद्यणुसमवाय्यदृष्टमथ वा क्षेत्रज्ञसमवायि, उभयथापि
तस्याचेतनस्य चेतनानधिष्ठितस्याप्रवृत्तेः कर्माभावो ऽतस्तद-
भावस्सर्गाभावः । निमित्तकारणतामात्रेण त्वीश्वरस्याधिष्ठा-
तत्वमुपरिष्टान्निराकरिष्यते । अथ वा संयोगोत्पत्त्यर्थं विभा-

गोत्वच्चर्थमुभयथापि न कर्मातः सर्गचेतोः संयोगस्याभावात् प्रलयचेतोर्विभागस्याभावात् तदभावः, तयोः सर्गप्रलययोर-
 भाव इत्यर्थः । तदेतत्सूत्रं तात्पर्यतो व्याचष्टे । “इदानीं पर-
 माणुकारणवाद”मिति । निराकार्यस्वरूपमुपपत्तिसहितमा-
 च्छ । “स च वाद” इति । “खानुगतैः” स्वसंबन्धैः । संबन्ध-
 स्थाधार्याधारभूत(१) इच्च प्रत्ययचेतुः समवायः । पञ्चमभूत-
 स्थानवयवत्वात्(२) तानीमानि चत्वारि भूतानीति । तत्र पर-
 माणुकारण वादे इदमभिधीयते सूत्रम् । तत्र प्रथमां व्या-
 ख्यामाच । “कर्मवता”मिति । अभिघातादीत्यादिग्रहणेन
 नोदनसंस्कारगुरुत्वद्रवत्वानि गृह्यन्ते । नोदनसंस्कारावभि-
 घातेन समानयोगक्षेमौ गुरुत्वद्रवत्वे च परमाणुगते सदातने
 इति कर्मसातत्यप्रसङ्गः । द्वितीयं व्याख्यानमाशङ्कापूर्वमाच ।
 “अथादृष्टं” धर्माधर्मौ, “आद्यस्य कर्मण” इति । “आत्मन-
 स्स” क्षेत्रज्ञस्या“नुत्पन्नचैतन्यस्ये”ति । “अदृष्टवता पुरुषेषो”-
 ति । संयुक्तसमवायसंबन्ध इत्यर्थः । “संबन्धस्य सातत्या-
 दि”ति । यद्यपि परमाणुक्षेत्रज्ञयोः संयोगः परमाणुकर्म-
 जस्तथापि तत्रवाचस्य सातत्यमिति भावः । सर्वात्मना चे-
 दुपचयाभाव, एकदेशेन हि संयोगे यावण्वोरेकदेशै नि-
 रन्तरौ ताभ्यामन्ये एकदेशाः संयोगेनाव्याप्ता इति प्रथि-
 मोपपद्यते । सर्वात्मना तु नैरन्तर्ये परमाणुवेकस्मिन्पर-
 माण्वन्तराण्यपि संमान्तीति(३) न प्रथिमा स्यादित्यर्थः । श-

(१) धारभाव—पा० १ । २ । ३ ।

(२) पञ्चमभूतस्यावयवत्वाभावात्—पा० १ । २ ।

(३) संमितानीति—पा० ३ ।

कृते । यद्यपि निष्प्रदेशाः(१) परमाणवस्तथापि संयोगस्तयोर-
 व्याप्यवृत्तिरेवंस्वभावत्वात्, कौषा वाचोयुक्तिर्निष्प्रदेशं संयोगो
 न व्याप्नोतीति । एषैव वाचोयुक्तिर्यद्यथा प्रतीयते तत्तथाभ्यु-
 पेयतइति । तामिमां शङ्कां हृद्धारामाह । “परमाणूनां कल्पि-
 ता” इति । नञ्छक्ति संभवो निरवयव एकस्तदैव तेनैव संयु-
 क्तस्यसंयुक्तश्चेति, भावाभावयोरेकस्मिन्नद्वये विरोधात्, अ-
 विरोधे वा न क्व चिदपि विरोधोवकाशमासादयेत् । प्र-
 तीतिस्तु प्रदेशकल्पनयापि कल्प्यते । तदिदमक्तं ‘कल्पिताः
 प्रदेशा’ इति । तथा च हृद्द्वारेयमिति तामुद्धरति । “क-
 ल्पितानामवस्तुत्वादि”ति । तृतीयां व्याख्यामाह । “यथा
 चादिसर्ग”इति । नन्वभिघातनोदनादयः प्रलयारम्भसमये
 कस्माद्भिभागारम्भककर्मचेतवो न संभवन्त्यत आह । “नञ्चि
 तत्रापि किं चिन्नियत”मिति । संभवन्त्यभिघातादयः कदा
 चिक्व चिन्न त्वपर्यायेषु सर्वस्मिन्नियमचेतोरभावादित्यर्थः ।
 “न प्रलय प्रसिद्ध्यर्थमि”ति । यद्यपि शरीरादिप्रलयारम्भे
 ऽस्ति दुःखभोगस्तथाप्यसौ पृथिव्यादिप्रलये नास्तौत्यभिप्रेत्ये-
 दमुदितमिति मन्तव्यम् ॥

समवायाभ्युपगमाच्च साम्या-

दनवस्थितेः ॥ १३ ॥

व्याचष्टे “समवायाभ्युपगमाच्चे”ति । न तावत्खतन्त्रः स-
 मवायोत्यन्तं भिन्नः समवायिभ्यां समवायिनौ घटयितुमर्ह-

त्यतिप्रसङ्गात् । तस्मादनेन समवायिसंबन्धिना सता समवायिनौ घटनीयौ, तथा च समवायस्य संबन्धान्तरेण समवायिसंबन्धे ऽभ्युपगम्यमाने ऽनवस्था । अथासौ संबन्धिभ्यां संबन्धे न संबन्धान्तरमपेक्षते संबन्धिसंबन्धनपरमार्थत्वात् । तथा हि नासौ भिन्नोपि संबन्धिनिरपेक्षो निरूप्यते । न च तस्मिन्सति संबन्धिनावसंबन्धिनौ भवतस्तस्मात्त्वभावादेव समवायः समवायिनोर्न संबन्धान्तरेणेति नानवस्थेति चोदयति । “नन्विद् प्रत्ययग्राह्य” इति । परिचरति । “नेत्युच्यते, संयोगोप्येव”मिति । तथाहि संयोगोपि संबन्धिसंबन्धनपरमार्थो, न च भिन्नो ऽपि संयोगिभ्यां विना निरूप्यते, न च तस्मिन्सति संयोगिनावसंयोगिनौ भवत इति तुल्यश्चर्चः । यद्युच्येत गुणः संयोगो न च द्रव्यासमवेतो गुणो भवति, न चास्य समवायं विना समवेतत्वं, तस्मात्संयोगस्यास्ति समवाय इति शङ्कामपाकरोति(१) । “न च गुणत्वादि”ति । यद्यसमवाये ऽस्यागुणत्वं भवति कामं भवतु न नः का चित्त्वतिस्तदिदमुक्तं “गुणपरिभाषायाश्चे”ति । परमार्थतस्तु द्रव्याश्रयीत्युक्तम् । तच्च विनापि समवायं स्वरूपतः संयोगस्योपपद्यते एव । न च कार्यत्वात्समवाय्यसमवायिकारणापेक्षितया संयोगः संयोगसमवायीति युक्तमजसंयोगस्यातथात्वप्रसङ्गात् । अपि च समवायस्यापि संबन्ध्यधीनसङ्गावस्य संबन्धिबन्धैकस्य द्वयोर्वा विनाशित्वेन विनाशित्वात्कार्यत्वम् । नह्यस्ति सं-

(१) शङ्का निराकरोति—पा० २ ।

[भामती]

[४०१]

[अ.२ पा.२ सू.१३]

भवो गुणो वा गुणगुणिनौ वा ऽवयवी वा ऽवयवावय-
विनौ वा न स्तो ऽप्यस्ति च तयोः संबन्ध इति । त-
स्मात्कार्यः समवायः । तथा च यथैष निमित्तकारण-
मात्राधीनोत्पाद, एवं संयोगोपि । अथ समवायोपि स-
मवाय्यसमवायिकारणे अपेक्षते तथापि सैवानवस्थेति । त-
स्मात्समवायवत्संयोगोपि न संबन्धान्तरमपेक्षते । यद्युच्येत
संबन्धिनावसौ घटयति नात्मानमपि संबन्धिभ्यां तत्कि-
मसावसंबद्ध एव संबन्धिभ्यामेवं चेदत्यन्तभिन्नो ऽसंबद्धः
कथं संबन्धिनौ संबन्धयेत् । संबन्धने वा क्षिमवद्विध्यावपि
संबन्धयेत् । तस्मात्संयोगः संयोगिनोः समवायेन संबद्ध
इति वक्तव्यम् । तदेतत्समवायस्यापि समवायिसंबन्धे स-
मानमन्यत्राभिनिवेशात्तथा चानवस्थेति भावः ॥

नित्यमेव च भावात् ॥ १४ ॥

प्रवृत्तेरप्रवृत्तेर्वेति शेषः । अतिरोहितार्थमस्य भाष्यम् ॥

रूपादिमत्त्वाच्च विपर्ययो

दर्शनात् ॥ १५ ॥

यत्किल भूतभैतिकानां मूलकारणं तद्रूपादिमान्तरमाणु-
र्नित्य इति भवद्भिरभ्युपेयते, तस्य चेद्रूपादिमत्त्वमभ्युपेयेत
परमाणुत्वनित्यत्वविरुद्धे स्थौल्यानित्यत्वे प्रसज्येयातां, सोऽयं
प्रसङ्ग एकधर्माभ्युपगमे धर्मान्तरस्य, नियता प्राप्तिर्हि(१)
प्रसङ्गलक्षणं, तदनेन प्रसङ्गेन जगत्कारणप्रसिद्धये प्रवृत्तं

(१) प्राप्तिरिति हि—पा० २ ।

साधनं रूपदिमन्नित्यपरमाणुसिद्धेः प्रथमव्य ब्रह्मगोचर-
तां नीयते । तदेतद्वैशेषिकाभ्युपगमोपन्यासपूर्वकमाह ।
“सावयवानां द्रव्याणामि”ति । परमाणुनित्यत्वसाधनानि च
तेषामुपन्यस्य दूषयति(१) । “यच्च नित्यत्वे कारणमि”ति ।
“सद्दि”ति । प्रागभावाद् व्यवच्छिनन्ति । “अकारणवदि”ति ।
घटादेः । “यदपि द्वितीयमि”ति । लब्धरूपं हि क्व चि-
त्किं चिदन्यत्र निषिध्यते । तेनानित्यमिति लौकिकेन नि-
षेधेनान्यत्र नित्यत्वसङ्गावः कल्पनीयस्तो चान्ये परमाणव
इति । तन्न । आत्मन्यपि नित्यत्वोपपत्तेः । व्यपदेशस्य च
प्रतीतिपूर्वकस्य तदभावे निर्मूलस्यापि दर्शनात् । यद्येह वटे
यस्य इति । यदपि नित्यत्वे तृतीयं कारणमविद्येति । यदि
सतां परमाणूनां परिदृश्यमानस्थूलकार्याणां प्रत्यक्षेण का-
रणाग्रहणमविद्या तथा नित्यत्वमेवं सति द्युणुकस्यापि
नित्यत्वम् । अथाद्रव्यत्वे सतीति विशेद्येत तथा सति न
द्युणुके व्यभिचारः, तस्यानेकद्रव्यत्वेनाविद्यमानद्रव्यत्वानुप-
पत्तेः । तथाप्यकारणत्वमेव नित्यतानिमित्तमापद्येत यतो
ऽद्रव्यत्वमविद्यमानकारणभूतद्रव्यत्वमुच्यते तथा च पुनरु-
क्तमित्याह । “तस्यचे”ति । अपि चाद्रव्यत्वे सति सत्त्वा-
दित्यत एवेष्टार्थसिद्धेरविद्येति व्यर्थम् । अथाविद्यापदेन
द्रव्यविनाशकारणद्वयाविद्यमानत्वमुच्यते द्विविधो हि द्रव्य-
नाशचेतुरवयवविनाशो ऽवयवव्यतिषङ्गविनाशश्च, तदुभयं प-
रमाणौ नास्ति तस्मान्नित्यः परमाणुः । न च सुखादिभि-

व्यभिचारः, तेषामद्रव्यत्वादित्याह । “तथापी”ति । निराकरोति । “नावश्यमि”ति । यदि हि संयोगसचिवानि बह्वनि द्रव्याणि द्रव्यान्तरमारभेरन्निति प्रक्रिया सिद्धेत् सिद्धेद् द्रव्यद्वयमेव तद्विनाश(१)कारणमिति । नत्वेतदस्ति । द्रव्यस्वरूपपरिज्ञानात् । न तावत् तन्वाधारस्तद्द्रव्यतिरिक्तः पटो नामास्ति यः संयोगसचिवैस्तन्तुभिरारभ्येतेत्युक्तमधस्तात् । घटपदार्थांश्च दूषयन्नग्रे वक्ष्यति । किं तु कारणमेव विशेषवदवस्थान्तरमापद्यमानं कार्यं तच्च सामान्यात्मकम् । तथा हि मृदा सुवर्णं वा सर्वेषु घटरुचकादिष्वनुगतं सामान्यमनुभूयते, न चैते घटरुचकादयो मृत्सुवर्णाभ्यां व्यतिरिच्यन्तइत्युक्तं, अग्रे च बक्ष्यामः । तस्मान्मृत्सुवर्णे एव तेनतेनाकारेण परिणममाने घट इति च रुचक इति च कपालशर्कराकणमिति च शकलकणिकाचूर्णमिति च व्याख्यायेते(२) । तत्रतत्रोपादानयोर्मृत्सुवर्णयोः प्रत्यभिज्ञानात् । न तु घटादयो वा कपालादिषु कपालादयो वा घटादिषु च रुचकादयो वा शकलादिषु शकलादयो वा रुचकादिषु प्रत्यभिज्ञायन्ते यत्र कार्यकारणभावो भवेत् । न च विनश्यन्तमेव घटक्षणं प्रतीत्य कपालक्षणो(३)ऽनुपादान एवोत्पद्यते तत्किमुपादानप्रत्यभिज्ञानेनेति वक्तव्यं, एतस्या अपि वैनाशिकप्रक्रियाया उपरिष्ठाद् निराकरिष्यमाणत्वात् । तस्मादुप-

(१) मेतद्विनाश—पा० २ । २

(२) चाख्यायेते—पा० २ । २ । ३

(३) घटस्वक्षणं प्रतीत्य कपालस्वक्षणो—पा० २ । ३

जनापायधर्माणो विशेषावस्थाः सामान्यस्योपादेयाः, सामान्यात्मा तदुपादानमेवं व्यवस्थिते यथा सुवर्णद्रव्यं काठिन्यावस्थामपचाय द्रवावस्थया परिणतं(१) न च तत्रावयवविभागः सन्नपि द्रवत्वे कारणं परमाणूनां भवन्मते तदभावेन द्रवत्वानुपपत्तेस्तस्माद्यथा परमाणुद्रव्यमग्निसंयोगात्काठिन्यमपचाय द्रवत्वेन परिणमते, न च काठिन्यद्रवत्वे परमाणोरतिरिच्येते । एवं मृदा सुवर्णं वा सामान्यं(२) पिण्डावस्थामपचाय कुलालचेमकारादिव्यापाराद् घटरुचकाद्यवस्थामापद्यते । न त्ववयवविनाशात्तत्संयोगविनाशाद्वा विनष्टमर्हन्ति घटरुचकादयः । न हि कपालादयोऽस्योपादानं तत्संयोगो वा ऽसमवायिकारणमपि तु सामान्यमुपादानं तच्च नित्यं न च तत्संयोगसचिवमेकत्वात्, संयोगस्य द्विष्टत्वेनैकस्मिन्नभावात् । तस्मात्सामान्यस्य परमार्थसतो ऽनिर्वाच्यां विशेषावस्थास्तदधिष्ठाना भुजंगादय इव रज्ज्वाद्युपादाना उपजनापायधर्माण इति साम्यतम् । प्रकृतमुपसंहरति । “तस्मादि”ति ॥

उभयथा च दोषात् ॥ १६ ॥

अनुभूयते हि पृथिवी गन्धरूपरसस्पर्शात्मिका स्थूला, आपो रसरूपस्पर्शात्मिकाः सूक्ष्माः, रूपस्पर्शात्मकं तेजः सूक्ष्मतरं, स्पर्शात्मको वायुः सूक्ष्मतरः । पुराणेषु स्मर्यते ।
आकाशं शब्दमात्रं तु स्पर्शमात्रं समाविशत् ।

(१) द्रवाकारपरिणतं—पा० २ ।

(२) सामान्यात्मकं—पा० ३ ।

द्विगुणस्तु ततो वायुः शब्दस्पर्शात्मको ऽभवत् ॥

रूपं तथैवाविशतः शब्दस्पर्शगुणावुभौ ।

त्रिगुणस्तु ततो वज्रिः स शब्दस्पर्शवान् भवेत् ॥

शब्दः स्पर्शश्च रूपं च रसमात्रं समाविशत् ।

तस्माच्चतुर्गुणा अपो विज्ञेयास्तु रसात्मिकाः ॥

शब्दः स्पर्शश्च रूपं च रसश्चेद्गन्धमाविशत् ।

संचतान् गन्धमात्रेण तानाचष्टे महीमिमाम् ॥

तस्मान्पञ्चगुणा भूमिः स्थूला भूतेषु दृश्यते ।

शान्ता घोराश्च मूढाश्च विप्रोषास्तेन ते स्मृताः ॥

परस्परानुप्रवेशाद्धारयन्ति परस्परम् ।

तेन गन्धादयः परस्परं संचन्यमानाः पृथिव्यादयस्तथा

च यथायथा संचन्यमानानामुपचयस्तथातथा संचतस्य(१)

स्थौल्यं यथायथा ऽपचयस्तथातथा सौक्ष्म्यतारतम्यं तदेवम-

नभवागमाभ्यामवस्थितमर्थं वैशेषिकैरनिच्छद्भिरप्यशक्याप-

ङ्गवमाह । “गन्धे”ति । अस्तु तावच्छब्दो वैशेषिकैस्तस्य पृ-

थिव्यादिगुणत्वेनानभ्युपगमादिति चत्वारि भूतानि चतु-

स्त्रिह्येकगुणान्युदाहृतवान् । अनुभवागमसिद्धमर्थमुक्त्वा वि-

कल्पय दूषयति । “तद्वत्” । स्थूलपृथिव्यादिवत् । “पर-

माणवोपी”ति । “उपचितगुणानां मूर्त्युपचयाद्”पचितसंच-

न्यमानानां, संघातोपचयाद्“परमाणत्वप्रसङ्गः” स्थूलत्वादि-

ति । यस्तु भूते न गन्धादिसंघातः परमाणुरपि तु ग-

न्धाद्याश्रयो द्रव्यं न च गन्धादीनां तदाश्रयाणामुपचयेपि

[अ. २ पा. २ सू. १६] [४०६] [भामती]

द्रव्यस्योपचयो भवितुमर्हत्यन्यत्वादिति तं प्रत्याह । “न चा-
न्तरेणापि मूर्त्युपचयं” द्रव्यस्वरूपोपचयमित्यर्थः । कुतः, ।
“कार्येषु भूतेषु गुणोपचये मूर्त्युपचयदर्शनात्” । न तावत्पर-
माणवो रूपतो गृह्यन्ते किं तु कार्यद्वारा कार्यं च न
गन्धादिभ्यो भिन्नं यदा न तदाधारतया गृह्यते ऽपि तु
तदात्मकतया तथा च तेषामुपचये तदुपचितं दृष्टमिति प-
रमाणुभिरपि तत्कारणैरेवं भवितव्यं तथा चाऽपरमाणुत्वं
स्थूलत्वादित्यर्थः । द्वितीयं विकल्पं दूषयति । “अकल्प्यमा-
ने त्वपचितापचितगणत्व” इति । “अथ सर्वे चतुर्गुणा”-
इति । यद्यप्यस्मिन्कल्पे सर्वेषां स्थौल्यप्रसङ्गस्त(१)थाप्यति-
स्फुटतयोपेक्ष्य दूषयति(२) । “ततोऽप्यपी”ति । वायो
रूपवत्त्वेन चाक्षुषत्वप्रसङ्ग इत्यपि द्रष्टव्यम् ॥

अपरिग्रहाच्चात्यन्तमनपेक्षा ॥१७॥

निगदव्याख्यातेन भाष्येण व्याख्यातम् । संप्रत्युत्सूत्रं भा-
ष्यद्वैशेषिकतन्त्रं(३) दूषयति । “अपि च वैशेषिका” इति ।
द्रव्याधीनत्वं द्रव्याधीननिरूपणत्वं, न हि, यथा गवाश्वम-
हिष(४)मातङ्गाः परस्परानधीननिरूपणाः स्वतन्त्रा निरूप्य-
न्ते, वज्रमाद्यधीनोत्पत्तयो वा धूमादयो यथा वज्रमाद्यन-
धीननिरूपणाः स्वतन्त्रा निरूप्यन्ते, एवं गुणादयो द्र-

(१) प्रसङ्गदोषस्त—पा० १ । २ ।

(२) दूषणान्तरमाह—पा० १ । २ । ३ ।

(३) वैशेषिकमतं—पा० ३ ।

(४) वराहमिह—पा० २ ।

व्याद्यनधीननिरूपणाः, अपि तु यदायदा निरूप्यन्ते तदातदा तदाकारतयैव प्रथन्ते न तु प्रथायामेषामस्ति स्वातन्त्र्यं, तस्मान्नातिरिच्यन्ते द्रव्यादपि तु द्रव्यमेव सामान्यरूपं तथातथा प्रथतइत्यर्थः । द्रव्यकार्यत्वमात्रं गुणादीनां द्रव्याधीनत्वमिति मन्वानस्योदयति । “नन्वग्नेरन्यस्यापी”ति । परिहरति । “भेदप्रतीतेस्त्वि”ति । न तदधीनोत्पादतां तदधीनत्वमात्रच्छेदं किं तु तदाकारतां तथा च न व्यभिचार इत्यर्थः । शङ्कते । “गुणानां द्रव्याधीनत्वं द्रव्यगुणयोरयुतसिद्धत्वादिति यद्युच्येत” । यत्र हि द्वावाकारिणौ विभिन्नाभ्यामाकाराभ्यामवगम्येते, तौ संबन्धावसंबन्धौ वा वैयधिकरण्येन प्रतिभासेते यथेह कुण्डे दधि यथा वा गौरश्च इति न तथा गुणकर्मसामान्यविशेषसमवायास्तेषां द्रव्याकारतयाकारान्तरायोगेन द्रव्यादाकारिणोऽन्यत्वेनाकारितया व्यवस्थानाभावात् सेयमयुतसिद्धिस्तथा च सामानाधिकरण्येन प्रथेत्यर्थः । तामिमामयुतसिद्धिं विकल्प्य दूषयति । “तत्पुनरयुतसिद्धत्वं”मिति । तत्रापृथग्देशत्वं तदभ्युपगमेन विरुद्धतइत्याह । “अपृथग्देशत्वमिति”ति । यदि तु संयोगिनोः कार्ययोः संबन्धिभ्यामन्यदेशत्वं युतसिद्धिस्ततोऽन्या ऽयुतसिद्धिः नित्ययोस्तु संयोगिनोर्द्वयोरन्यतरस्य वा पृथग्गतिमत्त्वं युतसिद्धिस्ततोऽन्या ऽयुतसिद्धिस्तथा चाकाशपरमाण्वोः परमाण्वोश्च संयुक्तयोर्युतसिद्धिः सिद्धा भवति । गुणगुणिनोश्च शैबल्यपटयोरयुतसिद्धिः सिद्धा भवति । नहि तत्र शैबल्यपटाभ्यां संबन्धिभ्यामन्यदेश-

शौ शौकल्यपटौ । सत्यपि पटस्य तदन्यतन्तुदेशत्वे शौकल्यस्य
 संबन्धिपटदेशत्वात् । तन्न । नित्ययोरात्माकाशयोरजसंयोगे
 उभयस्या अपि युतसिद्धेरभावात् । नहि तयोः पृथगाश्रया-
 श्रितत्व(१) मनाश्रयत्वात्, नापिद्वयोरन्यतरस्य वा पृथग्गति-
 मत्त्वममूर्त्तत्वेनोभयोरपि निष्क्रियत्वात् । न चाजसंयोगो ना-
 स्ति, तस्यानुमानसिद्धत्वात् । तथाह्याकाशमात्मसंयोगि, मूर्त्त-
 द्रव्यसङ्गित्वात्(२), घटादिवदित्यनुमानम् । पृथगाश्रयाश्रयित्व-
 पृथग्गतिमत्त्वलक्षणयुतसिद्धेरन्या त्वयुतसिद्धिर्यद्यपि नाभ्युपे-
 तविरोधमावहति तथापि न सामानाधिकरण्यप्रथामुपपाद-
 यितुमर्हति । एवंलक्षणे ऽपि हि समवाये गुणगुणिनोरभ्युप-
 गम्यमाने संबद्धे इति प्रत्ययः स्यान्न तादात्म्यप्रत्ययः । अस्य
 चोपपादनाय समवाय आस्थीयते भवद्भिः । स चेदास्थितोपि
 न प्रत्ययमिममुपपादयेत् कृतं तत्कल्पनया । न च प्रत्यक्षः
 सामानाधिकरण्यप्रत्ययः समवायगोचरः, तद्विरुद्धान्यत्वात् ।
 तद्गोचरत्वे हि पटे शुक्ल इत्थेवमाकारः स्यान्न तु पटः
 शुक्ल इति । न च शुक्लपदस्य गुणविशिष्टगुणिपरत्वादेवं
 प्रयेति सांप्रतम् । नहि शब्दवृत्त्यनुसारि प्रत्यक्षम् । नह्य-
 ग्नि(३)र्माणवक इत्युपचरिताग्निभावो माणवकः प्रत्यक्षेण
 दहनात्मना प्रथते । न चायमभेदविध्नः समवायनिबन्धनो
 भिन्नयोरपीति वाच्यम् । गुणादिसङ्गावे तद्भेदे च प्रत्य-

(१) गाश्रयाश्रयित्व—पा० १ । २ ।

(२) संयोगित्वात्—पा० ३ ।

(३) न सखग्नि—पा० १ ।

ज्ञानुभवादन्वयस्य प्रमाणांशाभावात्तस्य च भ्रान्तत्वे सर्वा-
 भावप्रसङ्गात् । तदाश्रयस्य तु भेदसाधनस्य तद्विरुद्धतयो-
 त्यानासंभवात् । तदिदमुक्तं “तस्य तादात्म्येनैव प्रतीयमान-
 त्वा”दिति । अपि चायुतसिद्धशब्देऽप्यथगुत्पत्तौ मुख्यः,
 सा च भवन्मते न द्रव्यगुणयोरस्ति, द्रव्यस्य प्राक् सिद्धे-
 गुणस्य च पश्चादुत्पत्ते,स्तस्मान्मिथ्यावादोयमित्याह । “युत-
 सिद्धयो”रिति । अथ भवतु कारणस्य युतसिद्धिः, कार्यस्य
 त्वयुतसिद्धिः कारणातिरेकेणाभावाद्, इत्याशङ्क्यान्यथा
 दूषयति । “एवमपी”ति । संबन्धिद्वयाधीनसङ्गावो हि सं-
 बन्धो नासत्येकस्मिन्नपि संबन्धिनि भवितुमर्हति । न च
 समवायो नित्यः स्वतन्त्र इति चोक्तमधस्तात् । न च का-
 रणसमवायादनन्या कार्यस्योत्पत्तिरिति शक्यं वक्तुम् । एवं
 हि सति समवायस्य नित्यत्वाभ्युपगमात्कारणवैयर्थ्यप्रसङ्गः ।
 उत्पत्तौ च समवायस्य सैव कार्यस्यास्तु किं समवायेन ।
 सिद्धयोस्तु संबन्धे युतसिद्धिप्रसङ्गः । न चान्याऽयुतसिद्धिः
 संभवतीत्येतदुक्तं, ततश्च यदुक्तं वैशेषिकैर्युतसिद्ध्यभावात्कार्य-
 कारणयोः संयोगविभागौ न विद्येते इतीदं दुरुक्तं स्यात् ।
 युतसिद्ध्यभावस्यैवाभावात् । एतेनाप्राप्तिसंयोगौ युतसिद्धिरि-
 त्यपि लक्षणमनुपपन्नम् । मा भूदप्राप्तिः कार्यकारणयोः
 प्राप्तिस्त्वनयोः संयोग एव कस्मान्न भवति, तत्रास्या असं-
 योगत्वायान्यां युतसिद्धिर्वक्तव्या । तथा च सैवोच्यतां कि-
 मनशा परस्परश्रयदोषग्रस्तया । न चान्या संभवतीत्युक्तम् ।
 यद्युच्येताप्राप्तिपूर्विका प्राप्तिरन्यतरकर्मजोभयकर्मजा वा

संयोगो, यथा स्थाणुश्येनयोर्मङ्गयोर्वा । न च तन्तुपटयोः
 संबन्धस्तथा, उत्पन्नमात्रस्यैव पटस्य तन्तुसंबन्धात् । तस्मा-
 त्समवाय एवायमित्यत आह । “यथा चोत्पन्नमात्रस्ये”-
 ति । संयोगजोपि हि संयोगो भवद्भिरभ्युपेयते न क्रि-
 याज एवेत्यर्थः । न चाप्राप्तिपूर्वकैव प्राप्तिः संयोग, आ-
 त्माकाशसंयोगे नित्ये तदभावात् । कार्यस्य चोत्पन्नमात्र-
 स्यैकस्मिन् क्षणे कारणप्राप्तिविरहाच्चेति । अपि च संब-
 न्धिरूपातिरिक्तो संबन्धे सिद्धे तदवान्तरभेदाय लक्षणभेदो
 ऽनुश्रीयेत स एव तु संबन्ध्यतिरिक्तो ऽसिद्धः, उक्तं हि
 परस्तादतिरिक्तः संबन्धिभ्यां संबन्धो ऽसंबद्धो न संबन्धि-
 नौ घटयितुमीष्टे, संबन्धिसंबन्धे (१) चानवस्थितिः । तस्मा-
 दुपपत्त्यनुभवाभ्यां न कार्यस्य कारणादन्यत्वमपि तु का-
 रणस्यैवायमनिर्वाच्यः परिणामभेद इति । तस्मात्कार्यस्य
 कारणादनतिरेकात्किं केन संबद्धम् । संयोगस्य च संयो-
 गिभ्यामनतिरेकात् कस्तयोः संयोग इत्याह । “नापि सं-
 योगस्ये”ति । विचारासहत्वेनानिर्वाच्यतामस्यापरिभावयन्ना-
 शङ्कते । “संबन्धिशब्दप्रत्ययव्यतिरेकेणे”ति । निराकरो-
 ति । “नैकत्वेपि स्वरूपबाह्यरूपापेक्षये”ति । तत्तदनिर्व-
 चनीयानेकविशेषावस्थाभेदापेक्षयैकस्मिन्नपि नानाबुद्धिव्यप-
 देशोपपत्तिरिति । यथैको देवदत्तः स्वगतविशेषापेक्षया
 मनुष्यो ब्राह्मणोवदातः, स्वगतावस्थाभेदापेक्षया बालो
 सुवा स्यविरः, स्वक्रियाभेदापेक्षया ओन्नियः, परापेक्ष-

या तु पिता पुत्रः पौत्रो धाता जामातेति । निदर्शनान्तरमाह । “यथा चैकापि सती रेखे”ति । दार्ष्टान्तिके योजयति । “तथा संबन्धिनो”रिति । अङ्गुल्योर्नैरन्तर्यसंयोगो, दधिकुण्डयोरौत्तराधर्यं संयोगः । कार्यकारणयोस्तु तादात्म्येणनिर्वाच्यस्य कार्यस्य भेदं विवक्षित्वा संबन्धिनोरित्युक्तम् । “नापि संबन्धविषयत्वे संबन्धशब्दप्रत्यययो”रित्येतदप्यनिर्वाच्यभेदाभिप्रायम् । अपि चादृष्टवत्त्वेऽसंयोगात्परमाणुमनसोश्चाद्यं कर्म भवङ्गिरिष्यते । अग्नेरूर्ध्वज्वलनं, वायोस्तिर्यक् पवनमणुमनसोश्चाद्यं कर्मेत्यदृष्ट-
(१)कारितानीति वचनात् । न चाणुमनसोरात्मना ऽप्रदेशेन संयोगः संभवति । संभवे चाणुमनसोरात्मव्यापित्वात् परममहत्त्वेनानणुत्वप्रसङ्गात् । न च प्रदेशवृत्तिरनयोरात्मना संयोगो ऽप्रदेशत्वादात्मनः, कल्पनायाश्च वस्तुतत्त्वव्यवस्थापनासहत्वादतिप्रसङ्गादित्याह । “तथा ऽण्वात्ममनसा”मिति । किं चान्यद् द्वाभ्यामणुभ्यां कारणाभ्यां (२) सावयवस्य कार्यस्य द्वाणुकस्याकाशेनेव संश्लेषानुपपत्तिः । संश्लेषः संग्रहो यत एकसंबन्धाकर्षे संबन्धन्तराकर्षो भवति तस्यानुपपत्तिरिति । अत एव संयोगादन्यः कार्यकारणद्वययोराश्रयाश्रितभावो ऽन्यथा नोपपद्यतइत्यवश्यं कल्पनीयः समवाय इति चेत् । निराकरोति । “न,”कुतः । “इतरैतराश्रयत्वात्” । तद्विभजते । “कार्यकारणयोर्द्वौ”ति ।

(१) कर्मेत्येतान्यदृष्ट—पा० २ ।

(२) ‘कारणाभ्यां’—२ पुस्तके नास्ति ।

“किं चान्यत् परमाणूना”मिति । ये हि परिच्छिन्नास्ते सावयवाः, यथा घटादयः । तथा च परमाणवस्तस्मात्सावयवा अनित्याः (१) स्युः । अपरिच्छिन्नत्वे चाकाशादिवत्परमाणुत्वव्याघातः । शङ्कते । “यांस्व”मिति । निराकरोति । “न स्थूले”ति । किं सूक्ष्मत्वात्परमाणवो न विनश्यन्त्यथ निरवयवतया, तत्र पूर्वस्मिन् कल्पे इदमुक्तम् । “वस्तुभूतापी”ति । भवन्मते उत्तरं कल्पमाशङ्क्य निराकरोति । “विनश्यन्तोप्यवयवविभागेने”ति । “यथा हि घृतसुवर्णादीनामविभज्यमानावयवानामपी”ति । यथा हि पिष्टपिण्डो ऽविनश्यदवयवसंयोग एव प्रथते प्रथमानश्चाश्वशफाकारतां नीयमानः पुरोडाशतामापद्यते, तत्र पिण्डो नश्यति पुरोडाशस्यैत्यद्यते, न हि तत्र पिण्डावयवसंयोगा विनश्यन्ति, अपि तु संयुक्ता एव सन्तः परं प्रथनेन नुद्यमाना अधिकदेशव्यापका भवन्ति, एवमग्निसंयोगेन सुवर्णद्रव्यावयवाः संयुक्ता एव सन्तो द्रवीभावमापद्यन्ते, न तु मिथो विभज्यन्ते । तस्माद्यथावयवसंयोगविनाशान्तरेणापि सुवर्णपिण्डो विनश्यति संयोगान्तरोत्पादमन्तरेण च सुवर्णे द्रव उपजायते, एवमन्तरेणाप्यवयवसंयोगविनाशं परमाणवो विनङ्क्ष्यन्त्यन्ये चोत्पत्स्यन्तइति सर्वमवदातम् ॥

(१) सावयवास्तथा च सावयवा अनित्याः—पा० ३ ।

समुदायउभयहेतुकेपि तद-

प्राप्तिः ॥ १८ ॥

अवान्तरसङ्गतिमाह । “वैशेषिकराद्धान्त” इति । वैशेषिकाः खल्वर्धवैनाशिकास्ते हि परमाण्वाकाशदिक्कालात्ममनसां च सामान्यविशेषसमवायानां च गुणानां च केषां चिन्नित्यत्वमभ्युपेत्य शेषाणां निरन्वयविनाशमुपयन्ति, तेन तेष्वर्धवैनाशिकास्तेन तदुपन्यासो वैनाशिकत्वसाम्येन सर्ववैनाशिकान् स्मारयतीति तदनन्तरं वैनाशिकमतनिराकरणमिति । अर्धवैनाशिकानां स्थिरभाववादिनां समुदायारम्भ उपपद्येतापि ऋणिकभाववादिनां त्वसौ दूरापेत इत्युपपादयिष्यामः । तेन नतरामित्युक्तम् । तदिदं दूषणाय वैनाशिकमतमुपन्यसितुं तत्प्रकारभेदानाह । “सच बद्धप्रकार” इति । वादिवैचित्यात् खलु के चित्सर्वास्तित्वमेव राद्धान्तं प्रतिपद्यन्ते, के चिज्ज्ञानमात्रास्तित्वं, के चित्सर्वशून्यताम्, अथ त्वत्रभवतां सर्वज्ञानां तत्त्वप्रतिपत्तिभेदो न संभवति तत्त्वस्यैककल्प्यादित्येतदपरितोषेणाह । “विनेयभेदाद्वा” । हीनमध्यमोत्कृष्टधियो हि शिष्या भवन्ति । तत्र ये हीनमतयस्ते सर्वास्तित्ववादेन तदाशयानुरोधात् शून्यतायामवतार्यन्ते । ये तु मध्यमास्ते ज्ञानमात्रास्तित्वेन शून्यतायामवतार्यन्ते । ये तु प्रकृष्टमतयस्तेभ्यः साक्षादेव शून्यतातत्त्वं प्रतिपाद्यते । यथोक्तं बोधित्तविवरणे ।

देशना लोकनाथानां संत्वाशयवशानुगाः ।

भिद्यन्ते बद्धधा लोकउपायैर्बद्धभिः पुनः ॥

गम्भीरोत्तानभेदेन क्व चिच्चोभयलक्षणा ।

भिन्नापि देशना ऽभिन्ना शून्यताद्वयलक्षणा ॥ इति ।

यद्यपि वैभाषिकसौत्रान्तिकयोरवान्तरमतभेदोऽस्ति, तथापि सर्वास्तितायामस्ति (१) संप्रतिपत्तिरित्येकीकृत्योपन्यासः । तथा च त्रित्वमुपपन्नमिति । पृथिवी खरस्वभावा, आपः स्नेहस्वभावाः, अग्निरूष्णस्वभावः, वायुरीरणस्वभावः । ईरणं प्रेरणम् । भूतभौतिकानुक्त्वा चित्तचैत्तिकानाह । “तथा-रूपे”ति । रूप्यन्ते एभिरिति रूप्यन्तइति च व्युत्पत्त्या सविषयाणीन्द्रियाणि रूपस्कन्धः । यद्यपि रूप्यमाणाः पृथिव्यादयो बाह्यास्तथापि कायस्थत्वाद्वा इन्द्रियसंबन्धाद्वा भवन्त्याध्यात्मिकाः, विज्ञानस्कन्धोऽहमित्याकारो रूपादिविषय इन्द्रियादिजन्यो वा दण्डायमानः । वेदनास्कन्धो या प्रियाप्रियानुभयविषयस्पर्शं सुखदुःखतद्द्रष्टितविशेषावस्था चित्तस्य जायते स वेदनास्कन्धः । संज्ञास्कन्धः सविकल्पप्रत्ययः संज्ञासंसर्गयोग्यप्रतिभासो यथा डित्यः कुण्डली गौरो ब्राह्मणो गच्छतीत्येवंजातीयकः । संस्कारस्कन्धो रागादयः क्लेशा उपक्लेशाश्च मदमानादयो धर्माधर्मौ चेति । तदेतेषां समुदायः पञ्चस्कन्धी । “तस्मिन्नभयहेतुके-पी”ति । बाह्ये पृथिव्याद्यणुहेतुके भूतभौतिकसमुदाये रूपविज्ञानादिस्कन्धहेतुके च समुदायआध्यात्मिकेभिप्रेयमा-

(१) सर्वास्तित्वे ऽस्ति—पा० २ ।

णे तदप्राप्तिस्तस्य समुदायस्यायुक्तता । कुतः, “समुदायि-
नामचेतनत्वात्” । चेतनो हि कुलालादिः सर्वं मृद्दण्डा-
द्युपसंहृत्य समुदायात्मकं घटमारचयन् दृष्टः । न च्छसति
मृद्दण्डादिव्यापारिणि विदुषि (१) कुलाले स्वयमचेतना
मृद्दण्डादयो व्यापृत्य जातु घटमारचयन्ति । न चासति
कुविन्दे तन्तुवेमादयः पटं वयन्ते । तस्मात्कार्योत्पादस्तद-
नुगुणकारणसमवधानाधीनस्तदभावे न भवति । कार्यो-
त्पादानुगुणं च कारणसमवधानं चेतनप्रेक्षाधीनमसत्यां चे-
तनप्रेक्षायां न भवितुमुत्सह्यतइति कार्योत्पत्तिश्चेतनप्रेक्षाधी-
नत्वव्याप्ता व्यापकविरुद्धोपलब्ध्या चेतनानधिष्ठितेभ्यः कार-
णोभ्यो व्यावर्तमाना चेतनाधिष्ठितत्वावतिष्ठत(२)इति
प्रतिबन्धसिद्धिः । यद्युच्येत अह्वा चेतनाधीनैव कार्योत्प-
त्तिरस्ति तु चित्तं चेतनं तद्दीन्द्रियादिविषयस्पर्शे (३) स-
त्यभिज्वलन् तत्कारणचक्रं यथायथा कर्त्याय पर्याप्तं त-
थातथा प्रकाशयदचेतनानि कारणान्यधिष्ठाय कार्यमभिनि-
र्वर्तयतीति तत्राह । “चित्ताभिज्वलनस्य च समुदायसिद्धि-
धीनत्वात्” । न खलु बाह्याभ्यन्तरसमुदायसिद्धिमन्तरेण
चित्ताभिज्वलनं ततस्तु तामिच्छन् दुरुत्तरमितरेतराश्रयमा-
विशेदिति । न च प्राग्भवीया चित्ताभिदीप्तिरुत्तरसमुदायं
घटयति । घटनसमये तस्याश्चिरातीतत्वेन सामर्थ्यविरक्षा-

(१) व्यापारविदुषि—पा० १ ।

(२) न्यवतिष्ठत—पा० २ ।

(३) संस्पर्शे—पा० २ ।

त् । असद्राद्धान्तवदन्यस्य (१) चेतनस्य भोक्तुः प्रशासितुर्वा
 स्थिरस्य संघातकर्तुरनभ्युपगमात् । कारणविन्यासभेदं हि
 विद्वान् कर्ता भवति । न चान्वयव्यतिरेकावन्तरेण त-
 द्विन्यासभेदं वेदितुमर्हति । न च स क्षणिकोन्वयव्यतिरेक-
 कालानवस्थायी ज्ञातुमन्वयव्यतिरेकावत्सहते । अत उक्तं
 “स्थिरस्ये”ति । यद्युच्येत असमवहितान्येव कारणानि
 कार्यं करिष्यन्ति परस्परानपेक्षाणि, कृतमत्र समवधाय-
 यिन्ना चेतनेनेत्यत आह । “निरपेक्षप्रवृत्त्यभ्युपगमे चे”ति ।
 यद्युच्येत अस्थालयविज्ञानमहंकारास्पदं पूर्वापरानुसंधात्
 तदेव कारणानां प्रतिसंधात् भविष्यतीति, तत्राह । “आ-
 शयस्यापी”ति । यत्त्वत्त्वेकं यदि (२) स्थिरमाशयीेत ततो
 नामान्तरेणात्मैव । अथ क्षणिकम्, तत उक्तदोषापत्तिः ।
 न च तत्संतानस्तस्यान्यत्वे नामान्तरेणात्मा ऽभ्युपगतो ऽन-
 न्यत्वे च विज्ञानमेव तच्च क्षणिकमेवेत्युक्तदोषापत्तिः । आशे-
 रते ऽस्मिन् कर्मानुभववासना इत्याशय आलयविज्ञानं
 तस्य । अपि च प्रवृत्तिः समुदायिनां व्यापारो न च
 क्षणिकानां व्यापारो युज्यते । व्यापारो हि व्यापारवदा-
 श्रयस्तत्कारणकश्च लोके प्रसिद्धस्तेन व्यापारवत्ता व्यापारा-
 त्पूर्वं व्यापारसमये च भवितव्यम् । अन्यथा कारणत्वाश्रय-
 त्वयोरयोगात् । न च समसमययोरस्ति कार्यकारणभावो
 नापि भिन्नकालयोराधाराधेयभावः । तथा च क्षणिकत्व-

(१) अन्यस्य कस्यचित्—पा० २ ।

(२) तथादि—पा० २ ।

हानिरित्याह । “शृणिकत्वाभ्युपगमाच्चे”ति ॥

इतरेतरप्रत्ययत्वादिति चेन्नोत्प- त्तिमात्रनिमित्तत्वात् ॥ १९ ॥

यद्यपीति । अयमर्थः । संक्षेपतो हि प्रतीत्य समुत्पादलक्ष-
णमुक्तं बुद्धेन ‘इदं प्रत्ययफल’मिति । उत्पादाद्वा तथाग-
तानामनुत्पादाद्वा स्थितैवैषा धर्माणां धर्मता धर्मस्थितिता
धर्मनियामकता प्रतीत्य समुत्पादानुलोमतेति । अथ पुन-
रयं प्रतीत्य समुत्पादो द्वाभ्यां कारणाभ्यां भवति चेतृप-
निबन्धतः प्रत्ययोपनिबन्धतश्च । स पुनर्द्विविधः । बाह्य
आध्यात्मिकश्च । तत्र बाह्यस्य प्रतीत्य समुत्पादस्य चेतृ-
पनिबन्धः । यदिदं बीजादङ्कुरोङ्कुरात्पत्रं पत्रात्काण्डं का-
ण्डान्नालो नालाद्गर्भो गर्भाच्छूकः शूकात्पुष्पं पुष्पात्फल-
मिति । असति बीजेङ्कुरो न भवति, यावदसति पुष्पे
फलं न भवति । सति तु बीजे ऽङ्कुरो भवति, यावत्पुष्पे
सति फलमिति । तत्र बीजस्य नैवं भवति ज्ञानमहम-
ङ्कुरं निर्वर्तयामीति । अङ्कुरस्यापि नैवं भवति ज्ञानमहं
बीजेन निर्वर्तित इति । एवं यावत्पुष्पस्य नैवं भवति,
अहं फलं निर्वर्तयामीति । एवं फलस्यापि नैवं भवत्यहं
पुष्पेणाभिनिर्वर्तितमिति । तस्मादसत्यपि चैतन्ये बीजादी-
नामसत्यपि ‘चान्यस्मिन्नधिष्ठातरि कार्यकारणभावनियमो
दृश्यते । उक्तो चेतृपनिबन्धः । प्रत्ययोपनिबन्धः प्रतीत्य
समुत्पादस्योच्यते । प्रत्ययो चेतृनां समवायः । चेतुंचेतुं

प्रत्ययन्ते चेतन्तराणीति, तेषामयमानानां भावः प्रत्ययः समवाय इति यावत् । यथा षष्ठां धातूनां समवायाद्बीज-
 चेतुरङ्कुरो जायते तत्र च पृथिवी धातुर्बीजस्य संग्रहकृत्यं
 करोति, यतोङ्कुरः(१) कठिनो भवति । अध्यातुर्बीजं स्ने-
 हयति, तेजोधातुर्बीजं परिपाचयति, वायुधातुर्बीजमभिनि-
 र्हरति, यतोङ्कुरो बीजान्निर्गच्छति । आकाशधातुर्बीजस्या-
 नावरणकृत्यं करोति । ऋतुरपि(२) बीजस्य परिणामं क-
 रोति । तदेतेषामविकलानां धातूनां समवाये बीजे रो-
 हत्यङ्कुरो जायते नान्यथा । तत्र पृथिवीधातोर्नैवं भव-
 त्यहं बीजस्य संग्रहकृत्यं करोमीति, यावदतोर्नैवं भवत्य-
 हं बीजस्य परिणामं करोतीति । अङ्कुरस्यापि नैवं भव-
 त्यहमेभिः प्रत्ययैर्निर्वर्तित इति । तथाध्यात्मिकः प्रतीत्य स-
 मुत्पादो द्वाभ्यां कारणाभ्यां भवति चेतपनिबन्धतः प्रत्य-
 योपनिबन्धतश्च । तत्रास्य चेतपनिबन्धो यदिदमविद्याप्रत्य-
 याः संस्कारा यावज्जातिप्रत्ययं जरामरणादीति । अविद्या
 चेन्नाभिविध्यन्नैव संस्कारा अजनिष्यन्त । एवं यावज्जाति,
 जाति(३)श्चेन्नाभिविध्यन्नैवं जरामरणादय उदपत्स्यन्त । त-
 त्राविद्याया नैवं भवत्यहं संस्कारानभिनिर्वर्तयामीति । सं-
 स्काराणामपि नैवं भवति वयमविद्याया निर्वर्तिता इति ।
 एवं यावज्जात्या अपि नैवं भवत्यहं जरामरणाद्यभिनिर्व-

(१) यथाङ्कुरः—पा० २ ।

(२) ऋतुधातुरपि—पा० २ ।

(३) जातिरिति २ पुस्तके नास्ति ।

नयामीति । जरामरणादीनामपि नैवं भवति वयं जात्या-
 दिभिर्निर्वर्तिता इति । अथ च सत्त्वविद्यादिषु स्वयमचेत-
 नेषु चेतनान्तरानधिष्ठितेष्वपि संस्कारादीनामुत्पत्तिः बीजा-
 दिध्विव सत्त्वचेतनेषु चेतनान्तरानधिष्ठितेष्वप्यङ्कुरादीनाम् ।
 इदं प्रतीत्य प्राप्येदमुत्पद्यतइत्येतावन्मात्रस्य दृष्टत्वाच्चेतना-
 धिष्ठानस्यानुपलब्धेः । सोयमाध्यात्मिकस्य प्रतीत्य समुत्पा-
 दस्य चेतननिबन्धः । अथ प्रत्ययोपनिबन्धः पृथिव्यग्नेजोवा-
 व्याकाशविज्ञानधातूनां समवायाद्भवति कायः । तत्र का-
 यस्य पृथिवी धातुः काठिन्यं निर्वर्तयति(१) । अब्धातुः
 स्नेहयति कायं, तेजोधातुः कायस्याग्निपीते परिषाचयति ।
 वायुधातुः कायस्य श्वासादि(२) करोति । आकाशधातुः
 कायस्यान्तः सुषिरभावं करोति । यस्तु नामरूपाङ्कुरमभि-
 निर्वर्तयति पञ्चविज्ञानकार्यसंयुक्तं सास्त्रं च मनोविज्ञानं
 सोयमुच्यते विज्ञानधातुः । यदा ह्याध्यात्मिकाः पृथिव्यादि-
 धातवो भवन्त्यविकलास्तदा सर्वेषां समवायाद्भवति काय-
 स्योत्पत्तिः । तत्र पृथिव्यादिधातूनां नैवं भवति वयं कायस्य
 काठिन्यादि निर्वर्तयाम इति । कायस्यापि नैवं भवति
 ज्ञानमहमेभिः प्रत्ययैरभिनिर्वर्तित इति । अथ च पृथि-
 व्यादिधातुभ्यो ऽचेतनेभ्यश्चेतनान्तरानधिष्ठितेभ्योङ्कुरस्येव का-
 यस्योत्पत्तिः सोयं प्रतीत्य समुत्पादो दृष्टत्वान्नान्यथयितव्यः ।
 तत्रैतेष्वेव षट्सु धातुषु यैकसंज्ञा पिण्डसंज्ञा नित्यसंज्ञा सु-

(१) अभिनिर्वर्तयति—पा० २ ।

(२) श्वासप्रश्वासादि—पा० २ ।

खसंज्ञा सत्त्वसंज्ञा पुद्गलसंज्ञा मनुष्यसंज्ञा मातृदुहितसंज्ञा
 अक्षकारमकारसंज्ञा सेयमविद्या संसारानर्थसंभारस्य
 मूलकारणं तस्यामविद्यायां सत्यां संस्कारा रागद्वेषमोहा
 विषयेषु प्रवर्तन्ते । वस्तुविषया विज्ञप्तिर्विज्ञानं विज्ञानाच्च-
 त्वारो रूपिण उपादानस्कन्धास्तन्नाम तान्युपादाय रू-
 पमभिनिर्वर्तते । तदैकधमभिसंश्लिष्य नामरूपं निरुच्यते ।
 शरीरस्यैव कललबुद्बुदाद्यवस्था नामरूपसंमिश्रितानोन्द्रिया-
 णि षडायतनं, नामरूपेन्द्रियाणां त्रयाणां संनिपातः स्पर्शः,
 स्पर्शाद्देहना सुखादिका, वेदनायां सत्यां कर्तव्यमेतत्सुखं प-
 नर्मयेत्यध्यवसानं तृष्णा भवति । तत उपादानं वाक्काय-
 चेष्टा भवति । ततो भवः, भवत्यस्माज्जन्मेति भवो धर्माधर्मौ ।
 तद्धेतुकः स्कन्धप्रादुर्भावो जातिः जन्म । जन्महेतुका उत्तरे
 जरामरणादयः । जातानां स्कन्धानां परिपाको जरा ।
 स्कन्धानां नाशो मरणम् । म्रियमाणस्य मूढस्य साभिष-
 ङ्गस्य पुत्रकलत्रादाकन्तर्दाहः शोकः । तदुत्थं प्रलपनं हा-
 मातः हा तात हा च मे पुत्रकलत्रादीति परिदेवना ।
 पञ्चविज्ञानकार्यसंयुक्तमसाध्वनुभवनं दुःखं, मानसं च दुःखं
 दौर्मनस्यम् । एवं जातीयकाश्चोपायास्तत्तत्पक्षेण (१) गृ-
 ह्यन्ते । ते ऽमी परस्परहेतुका जन्मादिहेतुका अविद्या-
 दयो ऽविद्यादिहेतुकाश्च जन्मादयो घटोयन्त्रवदनिश्चमाव-
 र्तमानाः सन्तीति तदेतैरविद्यादिभिराश्लिप्तः संघात इति ।
 तदेतद्दूषयति । “तन्न” कुतः, “उत्पत्तिमात्रनिमित्तत्वा”-

दिति । अयमभिसंधिः । यत्खलु हेतुपनिबद्धं कार्यं त-
दन्यानपेक्षं हेतुमात्राधीनोत्पादत्वादुत्पद्यतां नाम, पञ्चस्क-
न्धसमुदायस्तु प्रत्ययोपनिबद्धो न हेतुमात्राधीनोत्पत्तिरपि
तु नानाहेतुसमवधानजन्मा, न च चेतनमन्तरेणान्यः सं-
निधापयितास्ति कारणानामित्युक्तम् । बीजादङ्कुरोत्पत्तेरपि
प्रत्ययोपनिबद्धाया विवादाध्यासितत्वेन पक्षनिश्चिप्रत्वात् ।
(१)पक्षेण च व्यभिचारोद्भावनायामतिप्रसङ्गेन सर्वानुमानो-
च्छेदप्रसङ्गात् । स्यादेतत् । अनपेक्षा एवान्यक्षणप्राप्ताः शि-
त्यादयोङ्कुरमारभन्ते । तेषां त्वपसर्पणप्रत्ययवशात् परस्पर-
समवधानम् । न चैकस्मादेव कारणात्कार्यसिद्धेः किम-
न्यैः(२) कारणैरिति वाच्यम् । कारणचक्रानन्तरं कार्यो-
त्पादात् सिद्धमित्येव नास्ति । न चैकोपि तत्कारणसमर्थ
इत्यन्यउदासतइति युक्तम् । नहि ते प्रेक्षावन्तो ये नैव-
मालोचयेयुरस्मात्सु समर्थ एकोपि कार्ये इति कृतं नः
संनिधिने(३)ति । किं त्वपसर्पणप्रत्ययाधीनपरस्परसंनिधा-
नोत्पादा नानुत्पत्तुं नाप्यसंनिधातुमीशते । तांश्च सर्वान-
नपेक्षान्प्रतीत्य कार्यमपि न नोत्पत्तुमर्हति । न च स्वम-
हिम्ना सर्वे कार्यमुत्पादयन्तोपि नानाकार्याणामीशते त-
त्रैव तेषां सामर्थ्यात् । न च कारणभेदात्कार्यभेदः, साम-
र्थ्या एकत्वात् तद्भेदस्य च कार्यनानात्वहेतुत्वान्तथा दर्श-

(१) पक्षकोटिनिक्षिप्रत्वात्—पा० ३ । पक्षनिक्षेपात्—पा० २ ।

(२) कृतमन्यैः—पा० २ ।

(३) सन्निधानेन—पा० २ । ३ । ४ ।

[अ. २ पा. २ सू. १९] [४२२] [भामती]

नात् । तन्न । यद्यन्त्यक्षणप्राप्ता अनपेक्षाः स्वकार्योपजनने चन्तानेन क्रमेण ततः पूर्वं ततः पूर्वं सर्वएवानपेक्षास्तत्त्वकार्योपजननइति । कुसूलस्थत्वाविशेषेपि येन बीजक्षणेन कुसूलस्थेन स्वकार्यक्षणपरम्परयाङ्कुरोत्पत्तिसमर्थो बीजक्षणो जनयितव्यः सो ऽनपेक्ष एव बीजक्षणः स्वकार्योपजनने । एवं सर्वएव तदनन्तरानन्तरवर्तनो बीजक्षणा अनपेक्षा इति कुसूलनिहितबीजएव स्यात् कृती कृषीवलः, कृतमस्य दुःखबहुलेन कृषिकर्मणा । येन हि बीजक्षणेन स्वक्षणपरम्परया ऽङ्कुरो जनयितव्यस्तस्यानपेक्षासौ क्षणपरम्परा कुसूल एवाङ्कुरं करिष्यतीति । तस्मात्परस्परापेक्षा एवान्या वा मध्या वा पूर्वं वा क्षणाः कार्योपजननइति वक्तव्यम् । यथाङ्गः ।

‘न किं चिदेकमेकस्मात्सामग्र्याः सर्वसंभव’ इति ।

तच्चेदं समवधानं कारणानां विन्यासभेदतत्प्रयोजनाभिज्ञप्रेक्षावत्पूर्वकं दृष्टमिति नाचेतनाङ्गवितुमर्हति । तदिदमुक्तम् । “भवेदुपपन्नः संघातो यदि संघातस्य किं चिन्निमित्तमवगम्यत”इति । “इतरेतरप्रत्ययत्वेपी”ति । इतरेतरहेतुत्वेपीत्यर्थः । उक्तमभिसंधिमविद्वान् परिचोदयति । “नन्वविद्यादिभिरर्थादाशिष्यत”इति । परिहरति । “अत्रोच्यते, यदि तावद्”ति । किमाक्षेप उत्पादनमाहो ज्ञापनम् । तन्न न तावत्कारणमन्यथानुपपद्यमानं कार्यमुत्पादयति, किं तु स्वसामर्थ्येन । तस्माज्ज्ञापनं वक्तव्यम् । तथा च ज्ञापितस्यान्यदुत्पादकं वक्तव्यं, तच्च

स्थिरपक्षेपि सत्यपि च भोक्तारि अधिष्ठातारं चेतनमन्तरेण न संभवति, किमङ्ग पुनः क्षणिकेषु भावेषु । भोक्तुर्भोगेनापि कदा चिदाक्षिप्येत संघातः, स तु भोक्तापि नास्तीति दूरोत्सारितत्वं दर्शयति । “भोक्तृरक्षिते-ष्वि”ति । अपि च बहव उपकार्योपकारकभावेन स्थिताः (१)कार्यं जनयन्ति । न च क्षणिकपक्षउपकार्योपकारकभावोस्ति, भावस्योपकारानास्पदत्वात्(२) । क्षणस्याभेद्यत्वादनूपकृतोपकृतत्वासंभवात् । कालभेदेन वा तदुपपत्तौ क्षणिकत्वव्याघातात्तदिदमाह । “आश्रयाश्रयिग्रून्येषु चे”ति । “अथायमभिप्राय” इति । यदा हि प्रत्ययोपनिबन्धनः प्रतीत्य समुत्पादो भवेत्तदा चेतनो ऽधिष्ठाता ऽपेक्षेतापि, न तु प्रत्ययोपनिबन्धनो ऽपि तु हेतुपनिबन्धनः । तथा च ह्यमत-धिष्ठात्रा हतुः स्वभावत एव कार्यसंघातं करिष्यति केवल इति भावः । अस्तु तावद्यथा केवलाद्देतोः कार्यं नोपजायत-इति, अन्योन्याश्रयप्रसङ्गोस्मिन्यश्रुत्याश्रयवानाह । “कथं तमेवे”ति । सम्प्रति प्रत्ययोपनिबन्धनं प्रतीत्य समुत्पादमास्थाय चोदयति । “अथ मन्यसे संघाता एवे”ति । अस्थिरा अपि हि भावाः सदा संहता एवोदयन्ते व्ययन्ते च । न पुनरितस्ततोवस्थिताः केन चिन्पुञ्जीक्रियन्ते तथा च कृतमत्र संहन्त्वा चेतनेनेति भावः । “अनादा”विति परस्पराश्रयं-निवर्तयति । तदेतद्विकल्प्य दूषयति । “तदापि संघाता-

(१) व्यवस्थिताः—पा० २ ।

(२) नाश्रयत्वात्—पा० २ ।

[अ. २ पा. २ छ. १८] [४२४] [भामती]

दि”ति । स खलु संघातसंततिवर्ती धर्माधर्माङ्गयः संस्कारसंतानो(१) यथायथं सुखदुःखे जनयन्नागन्तुकं कं चानासाद्य स्वत एव जनयेद् आसाद्य वा । अनासाद्यजनने सदैव सुखदुःखे जनयेत् । समर्थस्यानपेक्षस्य क्षेपायोगात् । आसाद्य जनने तदासादनकारणं प्रेक्षावानभ्युपेयः । तथा च न प्रत्ययोपनिबन्धनः प्रतीत्य समुत्पादः । तस्मादनेनागन्तुकानपेक्षस्य संघातसंतानस्यैव सदृशजनने विसदृशजनने वा स्वभाव आस्थेयः । तथा च भाष्योक्तं दूषणमिति । “अपि च यज्ञेगार्थः संघातः स्यादि”ति । अप्राप्तभोगो हि भोगार्थी भोगमाप्तुकामस्तत्साधने प्रवर्तत इति प्रत्यात्मसिद्धम् । सेयं प्रवृत्तिर्भोगादन्यस्मिन् स्थिरे भोक्तारि भोगतत्साधनसमयव्यापिनि कल्पते नास्थिरे न च भोगादन्यस्मिन् । नहि भोगो भोगाय कल्पते नाप्यन्यो भोगायान्यस्य । एवं मोक्षेऽपि द्रष्टव्यम् । तत्र बुभुक्षुमुमुखुचेत् स्थिरावास्थीयेयातां तदा ऽभ्युपेतहानमस्थैर्ये वा प्रवृत्तिप्रसङ्ग इत्यर्थः । “न तु संघातः सिद्धोद् भोक्तृभावादि”ति । भोक्तृभावेन प्रवृत्त्यनुपपत्तेः कर्त्तृभावः । ततः कर्त्तृभावात् संघातासिद्धिरित्यर्थः ॥

उत्तरोत्पादे च पूर्वनिरो-

धात ॥ २० ॥

पूर्वच्छन्नेण सङ्गतिमस्योह । “उक्तमेतदि”ति । चेतप-

निवन्धनं प्रतीत्य समुत्पादमभ्युपेत्य प्रत्ययोपनिवन्धनः प्र-
तीत्य समुत्पादो दूषितः । सम्प्रति चेत्प्रपनिवन्धनमपि तं
दूषयतीत्यर्थः । दूषणमाह । “इदमिदानीमिति । “नि-
रुध्यमानस्ये”ति । न तावद्वैशेषिकवन्निरोधकारणसां-
निध्यं निरुध्यमानता स्वीक्रियते(१) वैनाशिकैरकारणं वि-
नाशमभ्युपगच्छद्भिः । तस्यानिष्टत्वात् । तस्माद्दिनाशग्रस्त-
त्वमचिरनिरुद्धत्वं निरुध्यमानत्वं वक्तव्यम् । निरुद्धत्वं च
चिरनिरुद्धत्वं विवक्षितं, तथा चोभयोरप्यभावग्रस्तत्वाद्दे-
तुत्वानुपपत्तिः । शङ्कते । “अथ भावभूत”इति । का-
रणस्य हि कार्योत्पादात्प्राक्कालसत्तार्थवती न कार्यकाला
तदा कार्यस्य सिद्धत्वेन तत्सिद्ध्यर्थायाः सत्ताया अनु-
पयोगादिति भावः । तदेतन्नोकदृष्ट्या दूषयति । “भाव-
भूतस्ये”ति । भूत्वा व्यापृत्य भावाः प्रायेण हि कार्यं
कुर्वन्तो लोके दृश्यन्ते । तथा च स्थिरत्वम्, इतरथा तु
लोकविरोध इति । पुनः शङ्कते । “अथ भाव एवे”ति ।
यथाहुः । ‘भूतिर्येषां क्रिया सैव कारकं सैव चोच्यते’
इति । भवत्वेवं व्यापारवत्ता तथापि क्षणिकस्य न कार-
णत्वमित्याह । “तथापि नैवोपपद्यते” क्षणिकस्य कारण-
भावः । मृत्सुवर्णकारणा हि घटादयश्च रूचकादयश्च मृ-
त्सुवर्णात्मानो ऽनुभूयन्ते । यदि च न कार्यसमये कार-
णं सत्कथं तेषां तदात्मनानुभवः । न च कारणसादृश्यं
कार्यस्य न तु तादात्म्यमिति वाच्यम् । असति कस्य

(१) ‘स्वीक्रियते’ २।३।४ पुस्तकेषु नास्ति ।

चिद्रूपस्या(१)नगमे सादृश्यस्याप्यनपपत्तेः । अनुगमे वा त-
 देव कारणं तथा च तस्य कार्यतादान्म्यमिति सिद्धमक्ष-
 णिकत्वमित्यर्थः, सर्वथा वैलक्षण्ये तु हेतुफलभावस्तन्नुघ-
 टादावपि प्राप्त इत्यतिप्रसङ्ग इत्याह । “विनैव वे”ति ।
 न च तद्भावभावो नियामकस्तस्यैकस्मिन् क्षणे ऽशक्यग्रह-
 त्वात् सामान्यस्य चाकारणत्वात् । कारणत्वे वा क्षणिक-
 त्वदानेरस्मत्पक्षपातप्रसङ्गाच्चेति भावः । अपि चोत्पादनि-
 रोधयोर्विकल्पत्रयेपि वस्तुनः शाश्वतत्वप्रसङ्ग इत्याह । “अ-
 पि चोत्पादनरोधौ नामे”ति । पर्यायत्वापादनेपि नित्य-
 त्वापादनं मन्तव्यम् । वस्तुत्पादनरोधाभ्यामसंख्यमिति
 वस्तुनः शाश्वतत्वप्रसङ्गः । संसर्गोप्यसता संसर्गानुपपत्तेः स-
 त्त्वाभ्युपगमे शाश्वतत्वमित्यपि द्रष्टव्यम् । शेषं निगदव्या-
 ख्यातम् ॥

असति प्रतिज्ञोपरोधो यौग-

पद्यमन्यथा ॥ २१ ॥

नीलाभासस्य हि चित्तस्य नीलादालम्बनप्रत्ययान्नीलाका-
 रताः समनन्तरप्रत्ययात् पूर्वविज्ञानाद् बोधरूपता चक्षुषो-
 धिपतिप्रत्ययाद्द्रूपग्रहणप्रतिनियमः । आलोकात्सहकारिप्र-
 त्यया(२)हेतोः स्पष्टार्थता । एवं सुखादीनामपि चैत्तानां
 चित्ताभिन्नहेतुजानां चत्वार्येतान्येव कारणानि । सेयं प्र-

(१) चि चद्रूपस्या—पा० २ ।

(२) ‘सहकारिप्रत्यया’ २ । पुस्तके नास्ति ।

विज्ञा चतुर्विधान् हेतून् प्रतीत्य चित्तचैत्ता उत्पद्यन्तइ-
त्यभावकारणत्वउपरुध्येत । “अथोत्तरक्षणोत्पत्तिं यावद-
वतिष्ठत”इति । उत्पत्तिरुत्पद्यमानाङ्गावादभिन्ना, तथा च
क्षणिकत्वज्ञानिरिति प्रतिज्ञाज्ञानिः ॥

प्रतिसंख्या ऽप्रतिसंख्यानिरोधा-

प्राप्तिरविच्छेदात् ॥ २२ ॥

भावप्रतीया संख्या बुद्धिः प्रतिसंख्या तथा निरोधः प्र-
तिसंख्यानिरोधः । सन्तमिममसन्तं करोमीत्येवमाकारता
च बुद्धेर्भावप्रतीपत्वम् । एतेनाप्रतिसंख्यानिरोधोपि व्याख्या-
तः । संतानगोचरो वा निरोधः, संतानिच्छण(१)गोचरो
वा । न तावत्संतानस्य निरोधः संभवति । हेतुफलभा-
वेन हि व्यवस्थिताः संतानिन एवोदयव्ययधर्माणः संता-
नः । तत्र योसावन्त्यः संतानी यन्निरोधात् संतानोच्छेदेन
भवितव्यम् स किं फलं किं चिदारभते न वा । आर-
भते चेत्, नान्त्यः । तथा च न संतानोच्छेदः । अनार-
म्भे तु भवेदन्त्यः सः, किं तु स्यादसन् अर्थक्रियाकारि-
तायाः सत्तालक्षणस्य विरहात् । तदसत्त्वे तज्जनकमप्यस-
ज्जनकत्वेनासदित्यनेन क्रमेणासन्तः सर्वएव संतानिन इति
तत्संतानो नितरामसन्निति कस्य प्रतिसंख्या निरोधः ।
न च सभागानां संतानिनां हेतुफलभावः संतानस्तस्य वि-
सभागोत्पादो निरोधः, विसभागोत्पादक एव च क्षणः

(१) 'क्षण' २ । पुस्तके नास्ति ।

संतानस्यान्त्यः । तथा सति रूपविज्ञानप्रवाहे रसादिविज्ञानोत्पत्तौ संतानोच्छेदप्रसङ्गः । कथं चित्सारूप्ये वा विस-
 भागोप्यन्ततः सत्तया तदस्तीति न संतानोच्छेदः । तदने-
 नाभिसंधिनाह । “सर्वेष्वपि संतानेषु संतानिनामविच्छिन्नेन
 चेतुफलभावेन संतानविच्छेदस्यासंभवादि”ति । नापि भा-
 वगोचरौ संभवतः प्रतिसंख्याप्रतिसंख्यानिरोधौ । अत्र
 तावदुत्पन्नमात्रापवृक्तस्य भावस्य न प्रतिसंख्यानिरोधः सं-
 भवति तस्य(१) पुरुषप्रयत्नापेक्षाभावादित्यस्यैव दूषणं त-
 थापि दोषान्तरमुभयस्मिन्नपि निरोधे ब्रूते । “नहि भावा-
 ना”मिति । यतो निरन्वयो विनाशो न संभवत्यतो नि-
 रूपाख्योपि न संभवति, तेनैवान्वयिना रूपेण भावस्य न-
 ष्टस्याप्युपाख्येयत्वात् । निरन्वयविनाशाभावे चेतुमाह ।
 “सर्वास्वप्यवस्थास्त्रि”ति । यद्यदन्वयरूपं तत्तत्परमार्थस-
 ज्जावः । अवस्थास्तु विशेषारख्या उपजनापायधर्माणस्तासां
 सर्वासामनिर्वचनोयतया स्वतो न परमार्थसत्त्व(२)मन्वथ्येव
 तु रूपं तासां तत्त्वं तस्य च सर्वत्र प्रत्यभिज्ञायमानत्वान्न
 विनाश इत्यवस्थावतो ऽविनाशान्नावस्थानां निरन्वयो विनाश
 इति । तासां तत्त्वस्थान्वयिनः सर्वत्राविच्छेदात् । स्यादेत-
 त् । मृत्पिण्डमृद्वृत्कपालादिषु सर्वत्र मृत्तत्त्वप्रत्यभि-
 ज्ञानाङ्गवत्वेवम् । तन्नोपलतलपतितनष्टस्य तद्विन्दोः कि-
 मस्ति रूपमन्वयि प्रत्यभिज्ञायमानं येनास्य न निरन्वयो

(१) निरोधस्य—पा० ३ ।

(२) परमार्थत्व—पा० २ ।

[भामती] [४२८] [अ. २ पा. २ सू. २२]

नाशः स्यादित्यत आह । “अस्पष्टप्रत्यभिज्ञानास्वपी”ति ।
अत्रापि ततोयं तेजसा मार्तण्डमण्डलमम्बुदत्वाय नीयत-
इत्यनुमेयं मृदादीनामन्वयिनामविच्छेददर्शनात् । शक्यं त्व-
च(१) वक्तुम् ।

उदविन्दौ च सिन्धौ च तोयभावो न भिद्यते ।

विनष्टेपि ततो विन्दावस्ति तस्यान्वयो ऽम्बुधौ ॥

तस्मान्न कश्चिदपि (२) निरन्वयो नाश इति सिद्धम् ॥

उभयथा च दोषात् ॥ २३ ॥

परिकरः सामग्री सम्यग्ज्ञानस्य यमनियमादिः श्रवण-
मननादिश्च । मार्गाः क्षणिकनैरान्ध्यादिभावनाः । अतिरो-
क्षितमन्यत् ॥

आकाशे चाविशेषात् ॥ २४ ॥

एतद्वाच्ये । “यच्च तेषा”मिति । वेदप्रामाण्ये विप्रतिप-
न्नानपि प्रतिशब्दगुणानुमेयत्वमाकाशस्य वक्तव्यम् । तथाहि
जातिमत्त्वेन सामान्यविशेषसमवायेभ्यो विभक्तस्य शब्दस्या-
स्पर्शत्वे (३) सति बाह्यैकेन्द्रियग्राह्यत्वेन गन्धादिवद्गुणत्वम-
नुमितम् । न चायमात्मगुणो बाह्येन्द्रियगोचरत्वात् (४) ।
अत एव न मनोगुणः, तद्गुणानामप्रत्यक्षत्वात् । न पृथि-
व्यादिगुणः, तद्गुणगन्धादिसाहचर्यानुपलब्धेः । तस्माद्गुणो

(१) शक्यं च तत्र —पा० ३ ।

(२) कश्चिदपि—पा० २ ।

(३) स्पर्शत्वे जातिमत्त्वे च—पा० ३ ।

(४) माषात्वाद्गन्धादिवत्—पा० २ ।

[अ. २ पा. २ सू. २४] [४३०] [भामती]

भूत्वा गन्धादिवदसाधारणेन्द्रियग्राह्यो यद्द्रव्यमनुमापयति
तदाकाशं पञ्चमं भूतं वस्त्विति । “अपि चावरणा-
भावमाकाशमिच्छत” इति । निषेधनिषेधाधिकरणनिरूप-
णाधीननिरूपणो निषेधो नासत्यधिकरणनिरूपणे शक्यो
निरूपयितुम् । तच्चा(१)वरणाभावाधिकरणमाकाशं वस्त्व-
ति । अतिरोहितार्थमन्यत् ॥

अनुस्मृतेश्च ॥ २५ ॥

विभजते । “अपि च वैनाशिकः सर्वस्य वस्तुन” इति ।
यस्तु सत्यप्येतस्मिन्नुपलब्धसुसुप्तो रन्यत्वेपि समानायां संततौ
कार्यकारणभावात् स्मृतिरूपपत्त्यतइति मन्यमानो न परि-
तुष्यति तं प्रति प्रत्यभिज्ञासमाज्ञात(२)प्रत्यक्षविरोधमाह ।
“अपि च दर्शनस्मरणयोः कर्तरी”ति । ततो ऽहमद्राक्षी-
दिति प्रतीयाद्, अहं स्मराम्यन्यस्वद्राक्षीदित्यर्थः । प्रत्यभि-
ज्ञाप्रत्यक्षविरोधप्रपञ्चस्तूत्तरः । “आ जन्मन” “आ चो-
त्तमादुच्छ्वासाद्”, आमरणादित्यर्थः । न च सादृश्यनिव-
न्धनं प्रत्यभिज्ञानं, पूर्वापरक्षणदर्शिन एकस्याभावे तदनुप-
पत्तेः । शङ्कते । “तेनेदं सदृशमि”ति । अयमर्थो विकल्प-
प्रत्ययोयम् । विकल्पश्च स्वाकारं वाच्चातया ऽध्यवस्यति, न
तु तत्त्वतः पूर्वापरौ क्षणौ तयोः सादृश्यं वा गृह्णाति ।
तत्कथमेकस्यानेकदर्शिनः स्थिरस्य प्रसङ्गइति निराक-

(१) तथा चा—पा० ३ ।

(२) समाख्यात—पा० १ । ३ ।

रोति “न तेनेदमि”ति । “भिन्नपदार्थोपादानादि”ति । नानापदार्थसंभिन्नवाक्यार्थाभास(१)स्तावदयं विकल्पः प्रथते । तत्रैते नानापदार्था न प्रथन्तइति ब्रुवाणः स्वसंवेदनं बाधेत । न चैकस्य ज्ञानस्य नानाकारत्वं संभवति, एकत्वविरोधात् । न च तावन्त्येव ज्ञानानीति युक्तम् । तथा सति प्रत्याकारं ज्ञानानां समाप्तेस्तेषां च परस्परवार्ता ज्ञानाभावाद् नानेत्येव न स्यात् । तस्मात्पूर्वापरक्षणात्सादृश्यगोचरत्वं ज्ञानस्य वक्तव्यं, न चैतत्पूर्वापरक्षणावस्थायिनमेकं ज्ञातारं विनेति क्षणभङ्गभङ्गप्रसङ्गः । यद्युच्येत । अस्त्येतस्मिन् विकल्पे तेनेदं सदृशमिति पदद्वयप्रयोगो न त्विदं तत्तेदंतास्यदौ पदार्था, तयोश्च सादृश्यमिति विवक्षितम् । अपि त्वेवमाकारता ज्ञानस्य कल्पितेति । तत्राह । “यदा हि लोकप्रसिद्धः पदार्थः” इति । एकाधिकरणविप्रतिषिद्धधर्मद्वयाभ्युपगमो विवादः । तत्रैकः स्वपक्षं साधयत्यन्यस्य तत्साधनं दूषयति । न चैतत्सर्वमसति विकल्पानां बाह्यालम्बनत्वे ऽसति च लोकप्रसिद्धपदार्थकत्वे भवितुमर्हति । ज्ञानाकारत्वे हि विकल्पप्रतिभासिनां नित्यत्वानित्यत्वादीनामेकार्थविषयत्वाभावाज्ज्ञानानां च धर्मिणां भेदान्न विरोधः । नह्यात्मनित्यत्वं बुद्ध्यनित्यत्वं च ब्रुवाणौ विप्रतिपद्यते । न चालौकिकार्थेनानित्यशब्देनात्मनि विभुत्वं विवक्षित्वा ऽनित्यशब्दं प्रयुञ्जानो लौकिकार्थं नित्यशब्दमात्मनि प्रयुञ्जानेन विप्रतिपद्यते । तस्मादनेन स्व-

पक्षं प्रतिनिष्ठापयिषता परपक्षसाधनं च निराचिकीर्षता
 विकल्पानां लोकसिद्धपदार्थकता बाह्यालम्बनता च वक्त-
 व्या । यद्युच्येत द्विविधो हि विकल्पानां विषयो ग्रा-
 ह्याध्वसेयश्च । तत्र स्वाकारो ग्राह्यो ऽध्वसेयस्तु बा-
 ह्यः । तथा च पक्षप्रतिपक्षपरिग्रहलक्षणा विप्रतिपत्तिः
 प्रसिद्धपदार्थकत्वं चोपपद्यतइत्याह । “एवमेवैषोर्थ” इति ।
 निश्चितं यत्तदेव वक्तव्यं ततोऽन्यदुच्यमानं बह्वप्रलापित्वमा-
 त्मनः केवलं प्रख्यापयेत् (१) । अयमभिसन्धिः । कोयमध्य-
 वसेयता बाह्यस्य यदि ग्राह्यता न द्वैविध्यम् । अथान्या
 सोच्यतां, ननूक्ता तैरेव स्वप्रतिभासे ऽनर्थे ऽर्थाध्ववसायेन
 प्रवृत्तिरिति । अथ विकल्पाकारस्य कोयमध्यवसायः(२) ।
 किं करणमाहो योजनमुतारोप इति । न तावत्करणं
 नह्यन्यदन्यत् कर्तुं शक्यम् । नहि जातु सच्चक्ष्ममपि शि-
 ल्पिनो घटं पटयितुमीशते । न चान्तरं बाह्येन योज-
 यितुम् । अपि च तथा सति युक्त इति प्रत्ययः स्यात्,
 न चास्ति । आरोपोपि किं गृह्यमाणे बाह्ये उतागृह्य-
 माणे । यदि गृह्यमाणे तदा किं विकल्पेनाहो तत्सम-
 यजेनाविकल्पकेन । न तावद्विकल्पोभिलापसंसर्गयोग्यगो-
 चरो ऽशक्याभिलापसमयं स्वलक्षणं देशकालाननुगतं गो-
 चरयितुमर्हति । यथाहुः ।

अशक्यसमयो ह्यात्मा सुखादीनामनन्यभाक् ।

(१) सापयेत्—पा० १ । २ ।

(२) कोयमर्थाध्ववसायः—पा० १ । २ ।

तेषामतः स्वसंवित्तिर्नाभिजल्पानुषङ्गिणी ॥ इति ।

न च तस्ममयभाविना निर्विकल्पकेन गृह्यमाणे बाह्ये विकल्पेनागृहीते तत्र विकल्पः स्वाकारमारोपयितुमर्हति । नहि रजतज्ञानाप्रतिभासिनि पुरोवर्तिनि वस्तुनि रजतज्ञानेन शक्यं रजतमारोपयितुम् । अगृह्यमाणे तु बाह्ये स्वाकार इत्येव स्यान्न बाह्य इति । तथा च नारोपणम् । अपि चायं विकल्पः स्वसंवेदनं सन्तं विकल्पं किं वस्तुसन्तं स्वाकारं गृहीत्वा पश्चाद्बाह्यमारोपयत्यथ यदा (१) स्वाकारं गृह्णाति तदैवारोपयति न तावत् क्षणिकतया क्रमविरहिणो ज्ञानस्य क्रमवर्तिनी ग्रहणारोपणे कल्पते । तस्माद्यदैव स्वाकारमनर्थं गृह्णाति तदैवार्थमारोपयतीति वक्तव्यम् ।

न चैतद्युज्यते स्वाकारो हि स्वसंवेदनप्रत्यक्षतयातिविशदो बाह्यं चारोप्यमाणमविशदं सत्ततो ऽन्यदेव स्यान्न तु स्वाकारः समारोपितः । न च भेदग्रहमात्रेण समारोपाभिधानम् । वैशद्यावैशद्यरूपतया भेदग्रहस्योक्त(२)-त्वात् । अपि चागृह्यमाणे चेद्बाह्ये ऽबाह्यात् स्वलक्षणाङ्गेदाग्रहेण तदभिमुखी प्रवृत्तिः, हन्त तर्हि त्रैलोक्यत एवानेन न भेदो गृहीत इति यत्र क्व चन प्रवर्तेताविशेषात् । एतेन ज्ञानाकारस्यैवाश्लोकस्यापि बाह्यत्वसमारोपः प्रत्युक्तः । तस्मात्सुष्ठूक्तं ततोऽन्यदुच्यमानं बह्वप्रलापित्वमा-

(१) अथवा यदा—पा० २ । ३

(२) भेदग्रहणस्योक्त—पा० २ ।

[अ. २ पा. २ सू. २५] [४३४] [भामती]

त्मनः ख्यापयेदिति । अपि च सादृश्यनिबन्धनः संव्यव-
हारस्तेनेदं सदृशमित्येवमाकारबुद्धिनिबन्धनो भवेन्न तु त-
देवेदमित्याकारबुद्धिनिबन्धन इत्याह । “न चायं सादृश्या-
त्संव्यवहार” इति । ननु ज्वालादिषु सादृश्यादसत्यामपि
सादृश्यबुद्धौ तद्भावावगमनिबन्धनः संव्यवहारो दृश्यते यथा
तथेहापि भविष्यतीति पूर्वापरतोषेणाह । “भवेदपि क-
दा चिद्वाच्चवस्तुनी”ति । तथाहि विविधजनसंकीर्णगोपु-
रेण पुरं निविशमानं नरान्तरेभ्य आत्मनिर्धारणायासा-
धारणं चिह्नं विदधतमुपहसन्ति पाशुपतं पृथग्जना
इति(१) ॥

नासतोदृष्टत्वात् ॥ २६ ॥

“इतश्चानुपपन्नो वैनाशिकसमय” इति । अस्थिरात्कार्यो-
त्पत्तिमिच्छन्तो वैनाशिका अर्थादभावादेव भावोत्पत्ति-
माहुः । उक्तमेतदधस्तात् । निरपेक्षात्कार्योत्पत्तौ पुरुष-
कर्मवैयर्थ्यम् सापेक्षतायां च क्षणस्याभेद्यत्वेनोपकृतत्वानु-
पकृतत्वानुपपत्तेरनुपकारिणि चापेक्षाभावादक्षणिकत्वप्रसङ्गः ।
सापेक्षत्वानपेक्षत्वयोश्चान्यतरनिषेधस्यान्यतरविधाननान्तरीय-
कत्वेन प्रकारान्तराभावान्नास्थिराद्भावाद्भावोत्पत्तिरिति क्षणिक-
पक्षेर्थादभावाद्भावोत्पत्तिरिति परिशिष्यतइत्यर्थः । न के-
वलमर्थादापद्यते दर्शयन्ति च । “नानुपमृद्य प्रादुर्भावा-
दि”ति । एतद्विभजते । “विनष्टाद्वि किले”ति । किलका-

[भामती]

[४३५]

[अ. २ पा. २ सू. २६]

रोनिच्छायां, कूटस्थाञ्चेत्कारणात् कार्यमुत्पद्येतापि (१) सर्वं सर्वत उत्पद्येत । अयमभिसंधिः । कूटस्थो हि कार्यजननस्वभावो वा स्यादतत्त्वभावो वा, स चेत्कार्यजननस्वभावस्तातो यावदनेन कार्यं कर्तव्यं तावत्सहसैव कुर्यात् । समर्थस्य क्षेपायोगात् । अतत्त्वभावत्वे तु न कदा चिदपि कुर्यात् । यद्युच्येत समर्थोपि क्रमवत्सहकारिसचिवः क्रमेण कार्याणि करोतीति । तदयुक्तम् । विकल्पासहत्वात् । किमस्य सहकारिणः कं चिदुपकारमादधति न वा । अनाधाने ऽनुपकारितया सहकारिणो नापेक्षेरन् । आधानेपि भिन्नमभिन्नं वोपकारमादधुः । अभेदे तद्देवाभिहितमिति कौटस्थ्यं व्याहन्येत । भेदे त्वपकारस्य तस्मिन्सति कार्यस्य भावादसति चाभावात्सत्यपि कूटस्थे कार्यानत्यादादन्वयव्यतिरेकाभ्यामुपकार एव कार्यकारी न भाव इति नार्थक्रियाकारी भावः । तदुक्तम् ।

वर्षातपाभ्यां किं व्योम्नश्चर्मण्यस्ति तयोः फलम् ।

चर्मोपमश्चेत्सो ऽनित्यः खतुल्यश्चेदसत्फलः ॥ इति ।

तथा चाकिञ्चित्करादपि चेत्कूटस्थात्कार्यं जायेत सर्वं (२) सर्वस्माज्जायेतेति सूक्तम् । उपसंहरति । “तस्मादभावग्रस्तोभ्य” इति । “तच्चेदमुच्यते” । “नासतो ऽदृष्टत्वादि”ति । नाभावात्कार्योत्पत्तिः, कस्मात्, अदृष्टत्वात् । न हि शशविषाणादङ्कुरादीनां कार्याणामुत्पत्तिर्दृश्यते । य-

(१) उत्पद्येताविशेषात्—पा० २ । ३ ।

(२) जायेत तत्—पा० १ ।

दि त्वभावाद्भावोत्पत्तिः स्यात्ततो ऽभावत्वाविशेषात् शश्वि-
 षाणादिभ्योप्यङ्कुरोत्पत्तिः । न च्छाभावो विशिष्यते । विशेष-
 णयोगे वा सोपि भावः स्यान्न निरूपाख्य इत्यर्थः । वि-
 शेषणयोगमभावस्याभ्युपेत्याह । “नाप्यभावः कस्य चिदु-
 त्पत्तिश्चेत्तुरिति । अपि च यद्येनानन्वितं न तत्तस्य वि-
 कारो, यथा घटशरावोदञ्चनादयो चेन्नानन्विता न हेम-
 विकारा, अनन्विताश्चैते विकारा अभावेन । तस्मान्नाभा-
 वविकारा, भावविकारास्तु ते, भावस्य तेनान्वितत्वादित्याह ।
 “अभावाच्च भावोत्पत्तावि”ति । अभावकारणवादिनो वच-
 नमनुभाष्य दूषयति । “यत्तूक्तमिति । स्थिरोपि भावः
 क्रमवत्सच्चकारिसमवधानात् क्रमेण कार्याणि करोति, न
 चानुपकारकाः सच्चकारिणः, स चास्य सच्चकारिभिराधी-
 यमान उपकारो न भिन्नो नाप्यभिन्नः किं त्वनिर्वाच्य ए-
 वानिर्वाच्याच्च कार्यमप्यनिर्वाच्यमेव जायते । न चैतावता
 स्थिरस्याकारणत्वं तदुपादानत्वात्कार्यस्य (१) रज्जुपादानत्व-
 मिव भुजङ्गस्येत्युक्तम् । तथा च श्रुतिः ‘मृत्तिकेत्येव सत्य’मि-
 ति । अपि च ये ऽपि सर्वतो विलक्षणानि स्वलक्षणानि
 वस्तुसन्ध्यास्थिषत तेषामपि किमिति बीजजातीयेभ्यो ऽङ्गु-
 रजातीयान्येव जायन्ते कार्याणि, न तु क्रमेलकजातीयानि ।
 नहि बीजाद्बीजान्तरस्य (२) वा क्रमेलकस्य वात्यन्तवैलक्ष्ये
 कश्चिद्विशेषः । न च बीजाङ्कुरत्वे सामान्ये परमार्थसतो

(१) कार्यमेदस्य—पा० ३ ।

(२) स्वबीजान्तरस्य—पा० १ ।

येनैतयोर्भाविकः कार्यकारणभावो भवेत् । तस्मात्काल्प-
निकादेव स्वल्पशुणोपादानाद्दीजजातीयात्तथाविधस्यैवाङ्कुर-
जातीयस्योत्पत्तिनियम आस्थेयः । अन्यथा कार्यचेतुकानु-
मानोच्छेदप्रसङ्गः । दिङ्मात्रमत्र सूचितं प्रपञ्चस्तु ब्रह्मत-
त्त्वसमोक्षान्यायकणिकयोः कृत इति नेह प्रतन्यते विस्त-
रभयात् ॥

उदासीनानामपि चैवं सिद्धिः ॥ २७ ॥

भाष्यमस्य सुगमम् ॥

नाभाव उपलब्धेः ॥ २८ ॥

पूर्वाधिकरणसङ्गतिमाह । “एवमि”ति । बाह्यार्थवादि-
भ्यो विज्ञानमात्रवादिनां सुगताभिप्रेततया विशेषमाह ।
“केषां चित्किले”ति । अथ प्रमाता प्रमाणं प्रमेयं प्रमि-
तिरिति हि चतसृषु विधासु तत्त्वपरिसमाप्तिरासामन्यत-
माभावेपि तत्त्वस्याव्यवस्थानात् (१) । तस्माद्नेन विज्ञान-
स्कन्धमात्रं तत्त्वं व्यवस्थापयता चतस्रो विधा षडितव्या-
स्तथा च न विज्ञानस्कन्धमात्रं तत्त्वं न द्वास्ति संभवो वि-
ज्ञानमात्रं चतस्रो विधास्येत्यत आह । “तस्मिंश्च विज्ञान-
नवादे बुद्ध्याहृदनेन रूपेणे”ति । यद्यप्यनुभवान्नान्योनुभाव्यो
ऽनुभितानुभवनं तथापि बुद्ध्याहृदनेन बुद्धिपरिकल्पितेना-
न्तस्थ एवैष प्रमाणप्रमेयफलव्यवहारः प्रमात्वव्यवहारस्येत्यपि
द्रष्टव्यं न पारमार्थिक इत्यर्थः । एवं च न सिद्धसाधनम् ।

नहि ब्रह्मवादिनो नीलाद्याकारां वित्तिमभ्युपगच्छन्ति, किं त्वनिर्वचनीयं नीलादीति । तथाहि । स्वरूपं विज्ञानस्यासत्याकारयुक्तं प्रमेयम् । प्रमेयप्रकाशनं प्रमाणफलं, तत्प्रकाशनशक्तिः प्रमाणम् । बाह्यवादिनोरपि वैभाषिकसौत्रान्तिकयोः कात्पनिक एव प्रमाणफलव्यवहारो ऽभिमत इत्याह । “सत्यपि बाह्ये” इति । भिन्नाधिकरणत्वे हि प्रमाणफलयोस्तद्भावो न स्यात् । नहि खदिरगोचरे परशौ पलाशे द्वैधीभावो भवति । तस्मादनयोरैकाधिकरण्यं वक्तव्यम् । कथं च तद्भवति यदि ज्ञानस्थे एव प्रमाणफले भवतः । न च ज्ञानं स्वलक्षणमनंशमंशाभ्यां वस्तुसंज्ञां युज्यते, तदेव ज्ञानमज्ञानव्यावृत्तिकल्पितज्ञानत्वांशं फलम् । अशक्तिव्यावृत्तिपरिकल्पितात्मानात्मप्रकाशनशक्त्यंशं प्रमाणम् । प्रमेयं त्वस्य बाह्यमेव । एवं सौत्रान्तिकसमयेपि (१) । ज्ञानस्यार्थसारूप्यमनीलाकारव्यावृत्त्या कल्पितनीलाकारत्वं प्रमाणं व्यवस्थापनचेतुत्वात् । अज्ञानव्यावृत्तिकल्पितं च ज्ञानत्वं फलं व्यवस्थाप्यत्वात् । तथा चाहुः । नहि वित्तिसत्तैव तद्देदना युक्ता, तस्याः सर्वत्राविशेषात् । तां तु सारूप्यमाविशत् सरूपयत्तद् घटयेत् । प्रश्नपूर्वकं बाह्यार्थाभावउपपत्तीराह । “कथं पुनरवगम्यत” इति । स हि विज्ञानालम्बनत्वाभिमतो बाह्योर्थः परमाणुस्तावन्न संभवति । एवस्थूलनीलाभासं हि ज्ञानं न परमसूक्ष्मपरमाणाभासम् । न चान्याभासमन्यगोचरं

[भामती]

[४३९]

[अ. २ पा. २ सू. २८]

भवितुमर्हति । अतिप्रसङ्गेन सर्वगोचरतया सर्वसर्वज्ञत्व(१)-
प्रसङ्गात् । न च प्रतिभासधर्मः स्थौल्यमिति युक्तम् ।
विकल्पासत्त्वात् । किमयं प्रतिभासस्य ज्ञानस्य धर्मः, उत
प्रतिभासनकालेऽर्थस्य धर्मः । यदि पूर्वः कल्पो ऽद्वा तथा
सति हि स्वांशालम्बनमेव विज्ञानमभ्युपेतं भवति । एवं
च कः प्रतिकूलीभवति अनुकूलमाचरति । द्वितीय इति
चेत् । तथा हि रूपपरिमाणव एव निरन्तरमुत्पन्ना एक-
विज्ञानोपारोहिणः स्थौल्यं न चात्र कस्य चिद्भ्रान्तता ।
नहि न ते रूपपरमाणवो न च न निरन्तरमुत्पन्ना न
चैकविज्ञानानुपारोहिणः । तेन मा भून्नीलत्वादिवत्परमा-
णुधर्मः, प्रत्येकं परमाणुध्वभावात् । प्रतिभासदशापन्नानां
तु तेषां भविष्यति बद्धत्वादिवत्सावृत्तं स्थौल्यम् । यथाहुः ।

अत्रे ऽनेकस्य चैकेन किं चिद्रूपं हि गृह्यते ।

सावृत्तं प्रतिभासस्थं तदेकात्मन्यसंभवात् ॥

न च तद्दर्शनं भ्रान्तं नानावस्तुग्रहाद्यतः ।

सावृत्तं अक्षरं नान्यन्न च वस्तुग्रहो भ्रमः ॥ इति ।

तन्न । नैरन्तर्यावभासस्य भ्रान्तत्वात् । गन्धरसस्पर्शप-
रमाण्वन्तरिता हि ते रूपपरमाणवो न निरन्तराः । त-
स्मादारात् सान्तरेषु वृक्षेष्वेकघनवनप्रत्ययवदेष स्थूलप्रत्य-
यः परमाणुषु सान्तरेषु भ्रान्त एवेति पश्यामः । तस्मा-
त्कल्पनापोढत्वेऽपि भ्रान्तत्वाद्दृटादिप्रत्ययस्य पीतशङ्खादिज्ञा-
नवन्न प्रत्यक्षता परमाणुगोचरत्वाभ्युपगमे । तदिदमुक्तं, न

तावत्परमाणवः स्तम्भादिप्रत्ययपरिच्छेद्या भवितुमर्हन्ति ।
नापि तत्समूहास्तम्भादयो ऽवयविनः । तेषामभेदे परमा-
णुभ्यः परमाणव एव । तत्र चोक्तं दूषणम् । भेदे तु
गवाश्वस्येवात्यन्तवैलक्षण्यमिति न तादात्म्यम् । समवाय-
श्च निराकृत इति । एवं भेदाभेदविकल्पेन जातिगुणक-
र्मादीनपि प्रत्याचक्षीत, तस्माद्यद्यत्प्रतिभासते तस्य सर्वस्य
विचारासहत्वाद् अप्रतिभासमानसङ्गावे च प्रमाणाभावा-
न्न बाह्यगलम्बनाः प्रत्यया इति । अपि च न तावद्विज्ञा-
नमिन्द्रियवन्निलीनमर्थं प्रत्यक्षयितुमर्हति । नहि यथेन्द्रि-
यमर्थविषयं ज्ञानं जनयत्येवं विज्ञानमपरं विज्ञानं जनयि-
तुमर्हति । तत्रापि समानत्वाद्नुयोगस्थानवस्थाप्रसङ्गात् ।
न चार्थाधारं प्राकट्यलक्षणं फलमाधातुमुत्सृहते । अती-
तानागतेषु तदसंभवात् । नह्यस्ति संभवो ऽप्रत्युत्पन्नो धर्मो
धर्मश्चास्य प्रत्युत्पन्न इति । तस्माज्ज्ञानस्वरूपप्रत्यक्षतैवा-
र्थप्रत्यक्षता ऽभ्युपेया । तच्चानाकारं सद् आजानतो भे-
दाभावात् कथमर्थभेदं व्यवस्थापयेदिति । तद्भेदव्यवस्थाप-
नायाकारभेदोऽस्यैषितव्यः । तदुक्तं न हि वित्तिसत्तैव त-
द्भेदेना युक्ता, तस्याः सर्वत्रविशेषात् तां तु साहचर्यमा-
विश्रत् सरूपयत्तद् घटयेदिति । एकश्चायमाकारो ऽनुभूयते
स चेद्विज्ञानस्य नार्थसङ्गावे किं चन प्रमाणमस्तीत्याह ।
“अपि चानुभवमात्रेण साधारणात्मनो ज्ञानस्ये”ति । “अ-
पि च सच्चोपलम्भनियमादि”ति । यद्येन सद् (१) नियत-

सद्योपलम्बनं तत्ततो न भिद्यते, यथैकस्माच्चन्द्रमसो द्वि-
तीयश्चन्द्रमाः । नियतसद्योपलम्बस्वार्थो ज्ञानेनेति व्यापक-
विरुद्धोपलब्धिः । निषेधो हि भेदः सद्योपलम्बानियमेन
व्याप्तो यथा भिन्नावश्विनौ नावश्यं सद्योपलभ्येते । कदा
चिदभ्रापिधाने ऽन्यतरस्वैकस्योपलब्धिः सोयमिह भेदव्या-
पकानियमविरुद्धो नियम उपलभ्यमानस्तद्भाष्यं भेदं निव-
र्तयतीति । तदुक्तम् ।

सद्योपलम्बनियमादभेदो नीलतद्वियोः ।

भेदश्च भ्रान्तिविज्ञानैर्दृश्येतेन्दाविवादये ॥ इति ।

“स्वप्नादिवच्छेदं द्रष्टव्यम्” । योयः प्रत्ययः स सर्वो बा-
ह्यानालम्बनो यथा स्वप्नमायादिप्रत्ययस्तथा चैष विवादाध्या-
सितः प्रत्यय इति स्वभावहेतुः । बाह्यानालम्बनता हि
प्रत्ययत्वमात्रानुबन्धिनी वृक्षतेव शिंशपात्वमात्रानुबन्धिनीति
तन्मात्रानुबन्धिनि निरालम्बनत्वे साध्ये भवति प्रत्ययत्वं
स्वभावहेतुः । अत्रान्तरे सौत्रान्तिकश्चोदयति । “कथं पु-
नरसति बाह्ये” नीलमिदं पीतमिदमित्यादि । “प्रत्ययवै-
चित्त्यमुपपद्येत” स हि मेने ये यस्मिन्सत्यपि कादाचि-
त्कास्ते सर्वे तदतिरिक्तहेतुसापेक्षाः, यथा ऽविवक्षत्यजि-
गमिषति मयि वचनगमनप्रतिभासाः प्रत्ययाश्चेतनसंताना-
न्तरसापेक्षास्तथा च विवादाध्यासिताः सत्यप्यालयविज्ञान-
संताने षडपि प्रवृत्तिप्रत्यया इति स्वभावहेतुः । यस्मात्सा-
वालयविज्ञानसंतानातिरिक्तः कादाचित्कप्रवृत्तिज्ञानभेदहेतुः
स बाह्योर्थ इति । वासनापरिपाकप्रत्ययकादाचित्कत्वात्

[अ. २ पा. २ सू. २८] [४४२] [भामती]

कदा चिदुत्पाद इति चेत् । नन्वेकसंततिपतितानामाल-
यविज्ञानानां तत्प्रवृत्तिविज्ञानजननशक्तिर्वासना, तस्याश्च
स्वकार्योपजनं प्रत्याभिमुख्यं परिपाकस्तस्य च प्रत्ययः स्व-
संतानवर्तो पूर्वक्षणः संतानान्तरापेक्षानभ्युपगमात् । तथा
च सर्वेष्यालय(१)संतानपतिताः परिपाकचेतवो भवेयुः ।
न वा कश्चिदपि, आलयसंतानपातित्वाविशेषात् । क्षणभे-
दाच्छक्तिभेदस्तस्य च कादाचित्कत्वात् कार्यकादाचित्कत्व-
मिति चेत् । नन्वेवमेकस्यैव नीलज्ञानोपजनसामर्थ्यं त-
त्प्रबोधसामर्थ्यं चेति क्षणान्तरस्यैतन्न स्यात् । सत्त्वे वा
कथं क्षणभेदात् सामर्थ्यभेद इत्यालयसंतानवर्तिनः सर्वे
समर्था इति समर्थचेतुसङ्गावे कार्यक्षेपानुपपत्तेः । स्वसंता-
नमात्राधीनत्वे निषेधस्य कादाचित्कत्वस्य विरुद्धं सदात-
नत्वं तस्योपलब्ध्या कादाचित्कत्वं निवर्तमानं चैत्वन्तरापेक्ष-
त्वे व्यवतिष्ठतइति प्रतिबन्धसिद्धिः । न च ज्ञानसंतानान्तर-
निबन्धनत्वं सर्वेषामिष्यते प्रवृत्तिविज्ञानानां विज्ञानवादि-
भिरपि तु कस्य चिदेव विच्छिन्नगमनवचनप्रतिभासस्य प्रवृ-
त्तिविज्ञानस्य । अपि च सत्त्वान्तरसंताननिमित्तत्वे तस्या-
पि सदा सन्निधानान्न कादाचित्कत्वं स्यात् । नहि सत्त्वा-
न्तरसंतानस्य देशतः कालतो वा विप्रकर्षसंभवः (२) । वि-
ज्ञानवादे विज्ञानातिरिक्तदेशानभ्युपगमादमूर्तत्वाच्च वि-
ज्ञानानामदेशात्मकत्वात् संसारस्यादिमत्वप्रसङ्गेनापूर्वस-

(१) आलयविज्ञान—पा० १ ।

(२) विप्रकर्षः संभवति—पा० ३ ।

त्वप्रादुर्भावानभ्युपगमाच्च न कालतोपि विप्रकर्षसंभवः ।
 तस्मादसति बाह्यैर्धे प्रत्ययवैचित्त्यानुपपत्तेरस्थानुमानिको बा-
 ह्यैर्धे इति सौत्रान्तिकाः प्रतिपेदिरे, तान्निराकरोति ।
 “वासनावैचित्त्यादित्याच्च” विज्ञानवादी । इदमत्राकृतम् ।
 स्वसंतानमात्रप्रभवत्वेपि प्रत्ययकादाचित्कत्वोपपत्तौ संदिग्ध-
 विपक्षव्यावृत्तिकत्वेन चेतुरनैकान्तिकः । तथा हि । बाह्यनि-
 मित्तकत्वेपि कथं कदा चिन्नीलसंवेदनं कदा चित्पीतसं-
 वेदनम्, बाह्यनीलपीतसंनिधानासंनिधानाभ्यामिति चेत् ।
 अथ पीतसंनिधानेपि किमिति नीलज्ञानं न भवति पी-
 तज्ञानं भवति, तत्र तस्य सामर्थ्यादसामर्थ्याच्चेतरस्मिन्निति
 चेत् । कुतः पुनरयं सामर्थ्यासामर्थ्यभेदः । चेतुभेदादिति
 चेत् । एवं तर्हि क्षणानामपि स्वकारणभेदनिबन्धनः श-
 क्तिभेदो भविष्यति । संतानिनो हि क्षणाः कार्यभेदचेतव-
 स्ते च प्रतिकार्यं भिद्यन्ते च । संतानो नाम कश्चिदेकं
 उत्पादकः क्षणानां यदभेदात् क्षणा न भिद्येरन् । ननूक्तं
 न क्षणभेदाभेदाभ्यां शक्तिभेदाभेदैः भिन्नानामपि क्षणाना-
 मेकसामर्थ्योपलब्धेः । अन्यथैक एव क्षणे नीलज्ञानजन-
 नसमर्थ इति न भूयो नीलज्ञानानि जायेरन् । तत्सम-
 र्थस्यातीतत्वात् क्षणान्तराणां चासामर्थ्यात् । तस्मात् क्षण-
 भेदेपि न सामर्थ्यभेदः, संतानभेदे तु सामर्थ्यं भिद्य-
 तइति । तन्न । यदि भिन्नानां संतानानां नैकं सामर्थ्यं,
 ह्यन्त तर्हि नीलसंतानानामपि मिथो भिन्नानां नैकमस्ति
 नीलाकाराधानसामर्थ्यमिति संनिधानेपि नीलसंतानान्तरस्य

न नीलज्ञानमुपजायेत । तस्मात्संतानान्तराणामिव क्षणा-
न्तराणामपि स्वकारणभेदाधीनोपजनानां केषां चिदेव सा-
मर्थ्यभेदः केषां चिन्नेति वक्तव्यम् । तथा चैकालयज्ञान-
संतानपतितेषु कस्य चिदेव ज्ञानक्षणस्य स तादृशः साम-
र्थ्यातिशयो वासनापरनामा स्वप्रत्ययासादितो यतो नी-
लाकारं प्रवृत्तिविज्ञानं जायते न पीताकारम् । कस्य
चित्तु स तादृशो यतः पीताकारं ज्ञानं न नीलाकारमि-
ति वासनावैचित्वादेव स्वप्रत्ययासादिताज्ज्ञानवैचित्वासि-
द्देर्न तदतिरिक्तार्थसङ्गावे किं चनास्ति प्रमाणमिति पश्यामः ।
आलयविज्ञानसंतानपतितमेवासंविदितं ज्ञानं वासना तद्वै-
चित्वाग्नीलाद्यनुभववैचित्यम्, पूर्वनीलाद्यनुभववैचित्वाच्च वा-
सनावैचित्यमित्यनादितानयोर्विज्ञानवासनयोस्तस्मान्न परस्पर-
राश्रयदोषसंभवो बीजाङ्कुरसंतानवदिति । अन्यव्यतिरे-
काभ्यामपि वासनावैचित्यस्यैव ज्ञानवैचित्यहेतुता नार्थवै-
चित्यस्येत्याह । “अपि चान्वयव्यतिरेकाभ्या”मिति । “एवं
प्राप्ते, ब्रूमः” । “नाभाव उपलब्धे”रिति । न खल्वभावो
बाह्यस्वार्थस्याध्यवसातुं शक्यते । स ह्युपलम्भाभावाद्बाध्यव-
सीयेत सत्यप्युपलम्भे तस्य बाह्यविषयत्वा(१)द्वा सत्यपि
बाह्यविषयत्वे बाह्यार्थबाधकप्रमाणसङ्गावाद्वा । न तावत्सर्व-
थोपलम्भाभाव इति प्रश्नपूर्वकमाह । “कस्मादुपलब्धे”रिति ।
नहि स्फुटतरे सर्वजनीनउपलम्भे सति तदभावः शक्यो
वक्तुमित्यर्थः । द्वितीयं पक्षमवलम्बते । “ननु नाहमेवं

ब्रवीमी”ति । निराकरोति । “बाढमेवं ब्रवीषि” । उपल-
ब्धिग्राहिणा हि साक्षिणोपलब्धिर्गृह्यमाणा बाह्यविषयत्वेनैव
गृह्यते नोपलब्धिमात्रमित्यर्थः । “अतश्चे”ति वक्ष्यमाणोप-
पत्तिपरामर्शः । तृतीयं पक्षमालम्बते । “ननु बाह्यस्या-
र्थस्यासंभवा”दिति । निराकरोति । “नायं साधुर-
ध्यवसाय” इति । इदमत्राकृतम् । घटपटादयो हि स्थूला
भासन्ते न तु परमसूक्ष्मास्तचेदं नानादिग्देशव्यापित्वल-
क्षणं स्थौल्यं यद्यपि ज्ञानाकारत्वेनावरणानावरणलक्षणेन
विरुद्धधर्मसंसर्गेण युज्यते ज्ञानोपाधेरनावृतत्वादेव त-
थापि तद्देशत्वात्तद्देशत्वकम्पाकम्पत्त्वरक्तारक्तत्वलक्षणैर्विरुद्ध-
धर्मसंसर्गैरस्य नानात्वं प्रसज्यमानं ज्ञानाकारत्वेपि न
शक्यं शक्रेणापि वारयितुम् । व्यतिरेकाव्यतिरेकवृत्तिविकल्पौ
च परमाणोरंशवत्त्वं चोपपादितानि वैशेषिकपरीक्षायाम् ।
तस्माद्बाह्यार्थवन्न ज्ञानेपि स्थौल्यसंभवः । न च तावत्पर-
माण्वाभासमेकज्ञानमेकस्य नानात्मत्वानुपपत्तेः । आका-
राणां वा(१) ज्ञानतादात्म्यादेकत्वप्रसङ्गात् । न च यावन्त
आकारास्तावन्त्येव ज्ञानानि तावतां ज्ञानानां मिथो वा-
तानभिज्ञतया स्थूलानुभवाभावप्रसङ्गात् । न च तत्पृष्ठभावी
समस्तज्ञानाकारसंकलनात्मक एकः स्थूलविकल्पो विजृ-
म्भतइति साम्प्रतम् । तस्यापि साकारतया स्थौल्यायोगात् ।
यथाह धर्मकीर्तिः ।

तस्मान्नार्थे न च(१) ज्ञाने स्थूलाभासस्तदात्मनः ।

एकत्र प्रतिषिद्धत्वाद्दृष्ट्वपि न संभवः ॥ इति ।

तस्माद्भवतापि ज्ञानाकारं स्थौल्यं समर्थयमानेन प्रमा-
णप्रवृत्त्यप्रवृत्तिपूर्वकौ संभवासंभवावास्थेयौ । तथा चेदंता-
स्यदमशक्यं ज्ञानाद्भिन्नं बाह्यमपज्ज्ञोतुमिति । यच्च ज्ञानस्य
प्रत्यर्थं व्यवस्थायै विषयसारूप्यमास्थितं नैतेन विषयो ऽ-
पज्ज्ञोतुं शक्यः । असत्यर्थं तत्सारूप्यस्य तद्भावस्थायाप्रचानु-
पपत्तेरित्याह । “न च ज्ञानस्य विषयसारूप्या”दिति ।
यश्च सच्चोपलम्भनियम उक्तः सोपि विकल्पं न सृष्टे ।
यदि ज्ञानार्थयोः साहित्येनोपलम्भस्ततो विरुद्धो हेतुर्ना-
भेदं साधयितुमर्हति । साहित्यस्य तद्विरुद्धभेदव्याप्तत्वात् ।
अभेदे तदनुपपत्तेः । अर्थैकोपलम्भनियमः । न । एकत्व-
स्यावाचकः सच्चशब्दः । अपि च किमेकत्वेनोपलम्भ आ-
हो एक उपलम्भो ज्ञानार्थयोः । न तावदेकत्वेनोपलम्भ
इत्याह । “बहिरूपलम्भश्च विषयस्य” । अर्थैकोपलम्भ-
नियमस्तत्राह । “अत एव सच्चोपलम्भनियमोपि प्रत्यय-
विषययोरुपायोपेयभावहेतुको नाभेदहेतुक इत्यदगन्तव्य-
म्” । यथा हि सर्वं चाक्षुषं प्रभारूपानुविद्धं बुद्धिबोध्यं
नियमेन मनुजैरुपलभ्यते न चैतावता घटादिरूपं प्रभा-
त्मकं भवति, किं तु प्रभोपायत्वान्नियम एवमिच्छायात्म-
साक्षिकानुभवोपायत्वादर्थस्यैकोपलम्भनियम इति । अपि
च यत्रैकविज्ञानगोचरौ घटपटौ तत्रार्थभेदं विज्ञानभेदं

चाध्यवस्यन्ति प्रतिपत्तारो न चैतदैकात्म्ये ऽवकल्प्यतइ-
 त्याह । “अपि च घटज्ञानं पटज्ञान”मिति । तथार्थाभे-
 देपि विज्ञानभेददर्शनात्त विज्ञानात्मकत्वमर्थस्येत्याह । “त-
 था घटदर्शनं घटस्मरण”मिति । अपि च स्वरूपमात्रपर्यव-
 सितं ज्ञानं ज्ञानान्तरवार्तानभिज्ञमिति ययोर्भेदस्ते द्वे न
 गृहीते इति भेदोपि तद्गतो न गृहीत इति । एवं शृणु-
 कप्रून्यानात्मत्वादयोप्यनेकप्रतिज्ञाचेतुदृष्टान्तज्ञानभेदसा-
 ध्याः । एवं स्वमसाधारणमन्यतो व्यावृत्तं लक्षणं यस्य
 तदपि यद्वावर्तते यतश्च व्यावर्तते तदनेकज्ञानसाध्यमेवं
 सामान्यलक्षणमपि विधिरूपमन्यापोहरूपं वा ऽनेकज्ञान-
 गम्यम् । एवं वास्यवासकभावो ऽनेकज्ञानसाध्यः । एवम-
 विद्योपप्लववशेन यत् सदसद्वर्मत्वं यथा नीलमिति सद्वर्मी,
 नरविषाणमीश्वर इत्यसद्वर्मः, अमूर्तमिति सदसद्वर्मः । श-
 क्यं हि शशविषाणममूर्तं वक्तुम्, शक्यं च विज्ञानममूर्तं
 वक्तुम् । यथोक्तम् ।

अनादिवासनोद्भूतविकल्पपरिनिष्ठितः ।

शब्दार्थस्त्रिविधो धर्मो भावाभावोभयाश्रयः ॥ इति ।

एवं मोक्षप्रतिज्ञा च यो मुच्यते यतश्च मुच्यते येन
 मुच्यते तदनेकज्ञानसाध्या । एवं विप्रतिपन्नं प्रतिपादयितुं
 प्रतिज्ञेति यत्प्रतिपादयति येन प्रतिपादयति यश्च पुरुषः
 प्रतिपाद्यते यश्च प्रतिपादयति तदनेकज्ञानसाध्येत्यसत्येक-
 स्मिन्ननेकार्थज्ञानप्रतिसंधातरि नोपपद्यते । तत्सर्वं विज्ञानस्य
 स्वांशालम्बनेनुपपन्नमित्याह । “अपि च द्वयोर्ज्ञानयोः पृ-

[अ. २ पा. २ सू. २८] [४४८] [भामती]

वैतन्तरकालयो”रिति । अपि च भेदाश्रयः कर्मफलभावो
नाभिन्ने ज्ञाने भवितुमर्हति । नो खलु किंदा किञ्चते किं
तु दारु, नापि पाकः पच्यते ऽपि तु तण्डुलाः । तदिहा-
पि न ज्ञानं स्वाग्नेन ज्ञेयमात्मनि वृत्तिविरोधादपि तु त-
दतिरिक्तोर्थः । पाच्या इव तण्डुलाः पाकानिरिक्ता इति ।
भूमिरचनापूर्वकमाह । किं चान्यद् विज्ञानं विज्ञानमित्यप्य-
भ्युपगच्छतेति । चोदयति । “ननु विज्ञानस्य खलुपाति-
रिक्तग्राह्यत्वे” इति । अयमर्थः । खलुपादतिरिक्तमर्थं चे-
द्विज्ञानं गृह्णाति ततस्तदप्रत्यक्षं सन्नार्थं प्रत्यक्षयितुमर्हति ।
नहि चक्षुरिव तन्निमीनमर्थे कं चनातिशयमाधत्ते येनार्थ-
मप्रत्यक्षं सत्प्रत्यक्षयेदपि तु तत्प्रत्यक्षतैवार्थप्रत्यक्षता । यथा-
ऽऽः । ‘अप्रत्यक्षोपलम्भस्य नार्थदृष्टिः प्रसिध्यती’ति । त-
च्चेद् ज्ञानान्तरेण प्रतीयेत तदप्रतीतं नार्थविषयं ज्ञानमप-
रोक्षयितुमर्हति । एवं तत्तदित्यनवस्था । तस्मादनवस्थाया
विभ्यता वरं स्वात्मनि वृत्तिरास्थिता । अपि च यथा प्र-
दीपो न दीपान्तरमपेक्षत, एवं ज्ञानमपि न ज्ञानान्तरमपे-
क्षितुमर्हति समत्वादिति । तदेतत्परिहरति । “तदुभयम-
प्यसद्विज्ञानग्रहणमात्रेणैव विज्ञानसाक्षिग्रहणाकाङ्क्षानुत्यादा-
दनवस्थाशङ्कानुपपत्तेः” । अयमर्थः । सत्यमप्रत्यक्षस्योपलम्भस्य
नार्थदृष्टिः प्रसिध्यति न तत्प्रत्यक्षत्वावयोपल-
म्भान्तरं प्रार्थनीयम्, अपि तु तस्मिन्निन्द्रियार्थसंनिर्घादन्तः-
करणविकारभेदउत्पन्नमात्रेणैव प्रमातुरर्थश्चोपलम्भश्च प्रत्यक्षौ
भवतः । अर्था हि निमीनस्वभावः प्रमातारं प्रति स्वप्रत्यक्षत्वा-

[भामती] [४४९] [अ.२ पा.२ सू.२८]

यान्तःकरणविकारभेदमनुभवमपेक्षते, ऽनुभवस्तु जडोपि स्व-
च्छतया चैतन्यविम्बोद्ग्रहणाय नानुभवान्तरमपेक्षते येनाम-
वस्था भवेत् । नद्यस्ति संभवोनुभव उत्पन्नश्च न च प्रमातुः
प्रत्यक्षो भवति यथा नीलादिः । तस्माद्यथा क्लेता ह्रिदया
क्लेद्यं वृक्षादि व्याप्नोति, न तु ह्रिदा ह्रिदान्तरेण, नापि
ह्रिदैव क्लेत्री' किं तु स्वत एव देवदत्तादिः । यथा वा पक्ता
पाक्यं पाकेन व्याप्नोति न तु पाकं पाकान्तरेण । नापि
पाक एव पक्ता किं तु स्वत एव देवदत्तादिः । एवं प्रमाता
प्रमेयं नीलादि प्रमया व्याप्नोति न तु प्रमां प्रमान्तरेण,
नापि प्रमेव प्रमात्री, किं त स्वत एव प्रमायाः प्रमाता
व्यापकः । न च प्रमातरि कूटस्थनित्यचैतन्ये प्रमापेक्षासं-
भवो यतः प्रमातुः प्रमायाः प्रमात्रन्तरापेक्षायामनवस्था भ-
वेत् । तस्मात्सुष्ठूक्तं विज्ञानग्रहणमात्रएव विज्ञानसाक्षिणः
प्रमातुः कूटस्थनित्यचैतन्यस्य ग्रहणाकाङ्क्षानुत्पादादिति ।
यदुक्तं, समत्वाद्भवभास्यावभासकभावानुपपत्तेरिति । तच्चा-
ह । “साक्षिप्रत्यययोश्च स्वभाववैषम्यादुपलब्धुपलभ्यभावो-
पपत्तेः” । मा भूद् ज्ञानयोः साम्येन ग्राह्यग्राहकभावो
ज्ञातृज्ञानयोस्तु वैषम्यादुपपद्यतएव । ग्राह्यत्वं च ज्ञानस्य
न ग्राहक(१)क्रियाजनितफलशालितया यथा बाह्यार्थस्य
फले फलान्तरानुपपत्तेः । यथाहुः । न संविदर्थ्यते फल-
त्वादिति । अपि तु प्रमातारं प्रति स्वतःसिद्धप्रकटतया
ग्राह्योप्यर्थः प्रमातारं प्रति सत्यां संविदि प्रकटः संविदपि

[अ. २ पा. २ सू. २८] [४५०] [भामती]

प्रकटा । यथाङ्गन्यै, नास्याः कर्मभावो विद्यतइति । स्या-
देतत् । यत्प्रकाशते तदन्येन प्रकाशते यथा ज्ञानार्थो तथा
च साक्षीति नास्ति प्रत्यक्षसाक्षिणोर्वैषम्यमित्यत आह ।
“स्वयंसिद्धस्य च साक्षिणो ऽप्रत्याख्येयत्वात्” । तथाहि ।
अस्य साक्षिणः सदा ऽसंदिग्धाविपरीतस्य नित्यसाक्षा-
त्कारता ऽनागन्तुकप्रकाशत्वे घटते । तथाहि । प्रमाता
संदिद्धानोप्यसंदिग्धो विपर्यस्यन्नप्यविपरीतः परोक्षमर्थमुत्प्रे-
क्षमाणोप्यपरोक्षः स्मरन्नप्यानुभक्तः प्राणभृन्मात्रस्य, न
चैतदन्याधीनसंवदनत्वे घटते । अनवस्थाप्रसङ्गप्रचोक्तः ।
तस्मात्स्वयं सिद्धतास्यानिच्छताप्यप्रत्याख्येयाप्रमाणमार्गायत्त-
त्वादिति । किं चोक्तेन क्रमेण ज्ञानस्य स्वयमवगन्तृत्वा-
भावात् प्रमातुरनभ्युपगमे च प्रदीपवद्विज्ञानमवभासकान्त-
रनिरपेक्षं स्वयमेव प्रथतइति ब्रुवता ऽप्रमाणगम्यं विज्ञानम-
वगन्तृकमित्युक्तं स्यात् शिलाघनमध्यस्थप्रदीपसदृशप्रथनव-
त् । अवगन्तुश्चेत्कस्य चिदपि न प्रकाशते कृतमवगमेन
स्वयं प्रकाशनेति । विज्ञानमेवावगन्त्विति मन्वानः शङ्कते ।
“बाढमेवमनुभवरूपत्वा”दिति । न फलस्य कर्तृत्वं कर्मत्वं
वास्तीति प्रदीपवत् कर्त्तन्तरमेषितव्यम्, तथा च न सिद्धसा-
धनमिति । परिहरति । “नान्यस्यावगन्तु”रिति । ननु
साक्षिस्थाने ऽस्वस्रदभिमतमव विज्ञानं तथा च नामन्येव
विप्रतिपत्तिर्नार्थइति शङ्कते । “साक्षिणोवगन्तुः स्वयंसिद्ध-
तामपक्षिपता” ऽभिप्रेयता “स्वयं प्रथते विज्ञानमित्येष एवे”-
ति । निराकरोति । “ने”ति । भवति हि विज्ञानस्यो-

[भाष्ये]

[४५९]

[अ. २ पा. २ सू. २८]

त्पादादयो धर्मा अभ्युपेतास्तथा चास्य फलतया नावग-
न्तृत्वम् । कर्तृफलभावस्यैकत्र विरोधात्किं तु प्रदीपादि-
तुल्यतेत्यर्थः ॥

वैधर्म्याच्च न स्वप्नादि-

वत् ॥ २९ ॥

बाधाबाधौ वैधर्म्यं स्वप्नप्रत्ययो बाधितो जाग्रत्प्रत्ययस्या-
बाधितः । त्वयापि चावश्यं जाग्रत्प्रत्ययस्याबाधितत्वमास्थेयं
तेन हि स्वप्नप्रत्ययो बाधितो मिथ्येत्यवगम्यते । जाग्रत्प्र-
त्ययस्य तु बाध्यत्वे स्वप्नप्रत्ययस्यासौ न बाधको भवेत् ।
नहि बाध्यमेव बाधकं भवितुमर्हति । तथा च न स्वप्न-
प्रत्ययो मिथ्येति साध्यविकलो दृष्टान्तः स्यात्स्वप्नवदिति ।
तस्माद्बाधाबाधाभ्यां वैधर्म्याच्च स्वप्नप्रत्ययदृष्टान्तेन जाग्रत्प्र-
त्ययस्य शक्यं निरालम्बनत्वमध्यवसातुम् । “निद्राग्लान-
मिति । करणदोषाभिधानं, मिथ्यात्वाय वैधर्म्यान्तरमाह ।
“अपि च स्मृतेरेव”ति । संस्कारमात्रजं हि विज्ञानं स्मृ-
तिः । प्रत्युत्पन्नेन्द्रियसंप्रयोगलिङ्गशब्दसारूप्यान्यथानुपप-
द्यमानयोग्यप्रमाणानुत्पत्तिलक्षणसामग्रीप्रभवं तु ज्ञानमु-
पलब्धिस्तद्विद् निद्राणस्य सामर्थ्यन्तरविरहात्संस्कारः परि-
शिष्यते, तेन संस्कारजत्वात्स्मृतिः, सापि च निद्रादोषा-
द्विपरीता ऽवर्तमानमपि पित्रादि वर्तमानतया भासयति ।
तेन स्मृतेरेव तावदुपलब्धेर्विशेषस्तस्यास्य स्मृतेर्विपरीत्यमिति ।
अतो महदन्तरमित्यर्थः । अपि च स्वतःप्रामाण्ये सिद्धे जा-

अप्रत्ययानां यथार्थत्वमनुभवसिद्धं नानुमानेनान्यथयितुं शक्यमनुभवविरोधेन तदनुत्पादादबाधितविषयताप्यनुमानोत्पादसामग्री न च कारणाभावे कार्यमुत्पत्तुमर्हतीत्याशयवानाह । “अपि चानुभवविरोधप्रसङ्गादिति ॥

न भावो ऽनुपलब्धेः ॥ ३० ॥

यथा लोकदर्शनं चान्वयव्यतिरेकावनुश्रियमाणावर्षणवोपलब्धेर्भवतो नार्थानपेक्षायां वासनायां वासनाया अप्यर्थोपलब्धधेनत्वदर्शनादित्यर्थः । अपि चाश्रयाभावादपि न लौकिकी वासनोपपद्यते । न च क्षणिकमालयविज्ञानं वासनाधारो भवितुमर्हति । द्वयोर्युगपदुत्पद्यमानयोः सव्यदक्षिणशृङ्गवदाधाराधेयभावाभावात् । प्रागुत्पन्नस्य चाधेयोत्पादसमये सतः क्षणिकत्वव्याघात इत्याशयवानाह । “अपि च वासना नामे”ति । शेषमतिरोहितार्थम् ॥

क्षणिकत्वाच्च ॥ ३१ ॥

स्यादेतत् । यदि साकारं विज्ञानं न संभवति बाह्यस्वार्थः स्थूलसूक्ष्मविकल्पेनासंभवी । चन्तैवमर्थज्ञाने सत्त्वेन तावद्विचारं न सञ्चिन्ते । नाप्यसत्त्वेनासतो भासनायोगात् । नोभयत्वेन । विरोधात् सदसतोरेकत्वानुपपत्तेः । नाप्यनुभयत्वेन । एकनिषेधस्तेतरविधाननान्तरीयकत्वात् । तस्माद्विचारासत्त्वमेवास्तु तत्त्वं वस्तुनाम् । यथाहुः ।

इदं वस्तु बलायातं यद्वदन्ति विपश्चितः ।

यथायथार्थासिन्धन्ते विविच्यन्ते तथातथा ॥ इति ।

न क्व चिदपि पक्षे व्यवतिष्ठन्तइत्यर्थः । तदेतन्निराचि-
कीर्षुराह । “शून्यवादिपक्षस्तु सर्वप्रमाणविप्रतिषिद्ध” इति
तन्निराकरणाय नादरः क्रियते” । लौकिकानि हि प्रमा-
णानि सदसत्त्व(१)गोचराणि तैः खलु सत्सदिति गृह्यमाणं
यथाभूतमविपरीतं तत्त्वं व्यवस्थाप्यते । असच्चासदिति
गृह्यमाणं यथाभूतमविपरीतं तत्त्वं व्यवस्थाप्यते । सदस-
तोश्च विचारासत्त्वं व्यवस्थापयता सर्वप्रमाणविप्रतिषिद्धं
व्यवस्थापितं भवति । तथा च सर्वप्रमाणविप्रतिषेधान्नेयं
व्यवस्थोपपद्यते । यद्युच्येत तात्त्विकं प्रामाण्यं प्रमाणाना-
मनेन विचारेण व्युदस्यते न सांख्यव्यवहारिकम् । तथा च
भिन्नविषयत्वान्न सर्वप्रमाणविप्रतिषेध इत्यत आह । न-
ह्ययं सर्वप्रमाणप्रसिद्धो लोकस्य व्यवहारो ऽन्यत्तत्त्वमन-
धिगम्य शक्यते ऽपह्नोतुम् । प्रमाणानि हि स्वगोचरे प्र-
वर्तमानानि तत्त्वमिदमित्येव प्रवर्तन्ते । अतात्त्विकत्वं तु
तद्गोचरस्थान्यतो बाधकादवगन्तव्यं न पुनः सांख्यव्यवहारिकं
नः प्रामाण्यं न तु तात्त्विकमित्येव प्रवर्तन्ते । बाधकं चा-
तात्त्विकत्वमेषां तद्गोचरविपरीततत्त्वोपदर्शनेन दर्शयेत् ।
यथा शुक्तिकेयं न रजतं मरीचयो न तोयमेकस्यन्दो न
चन्द्रद्वयमित्यादि । तद्वद्विद्यापि समस्तप्रमाणगोचरविपरीत-
तत्त्वान्तरव्यवस्थापनेनातात्त्विकत्वमेषां प्रमाणानां बाधकेन
दर्शनीयं न त्वव्यवस्थापिततत्त्वान्तरेण प्रमाणानि शक्यानि
बाधितुम् । विचारासत्त्वं वस्तुनां तत्त्वं व्यवस्थापयद्बाध-

[अ. २ पा. २ सू. ३१] [४५४] [भामती]

कमतात्त्विकत्वं प्रमाणानां दर्शयतीति चेत्, किं पुनरिदं विचारासद्वत्वं वस्तु यत्तत्त्वमभिमतं किं तद्वस्तु परमार्थतः सदादीनामन्यतमत्केवलं विचारं न सद्दते । अथ विचारासद्वत्वेन निस्तत्त्वमेव तत्र परमार्थतः सदादीनामन्यतमद्विचारं न सद्दतइति विप्रतिषिद्धम् । न सद्दते चेन्न सदादीनामन्यतमदन्यतमच्चेत्कथं न विचारं सद्दते अथ निस्तत्त्वं चेत्कथमन्यतमत्तत्त्वमव्यवस्थाप्य शक्यमेवं वक्तुम् । न च निस्तत्त्वतैव तत्त्वं भावानां, तथा सति हि तत्त्वाभावः स्यात् सोपि च विचारं न सद्दतइत्युक्तं भवद्भिः । अपि चारोपितं निषेधनीयम् आरोपस्य तत्त्वाधिष्ठानो दृष्टो यथा श्रुक्तिकादिषु रजतादेः । न चेत् किं चिदस्ति तत्त्वं कस्य कस्मिन्नारोपः । तस्मान्निष्प्रपञ्चं परमार्थसद्ब्रह्मानिर्वाच्यप्रपञ्चात्मनारोप्यते, तच्च तत्त्वं व्यवस्थाप्यातात्त्विकत्वेन सांख्यव्यवहारिकत्वं प्रमाणानां बाधकेनोपपद्यत(१)इति युक्तमुत्पश्यामः ॥

सर्वथा ऽनुपपत्तेश्च ॥ ३२ ॥

विभजते । “किं बद्धनोक्तेन यथायथं”(२) ग्रन्थतो ऽर्थतश्चायं “वैनाशिकसमय” इति । ग्रन्थतस्तावत्पश्यनातिष्ठानामिदमोषधाद्यसाधुपदप्रयोगः । अर्थतश्च नैरात्म्यमभ्युपेत्यालयविज्ञानं समस्तवासनाधारमभ्युपगच्छन्नक्षरमात्मानमभ्यु-

(१) उपपाद्यते—पा० १ । २ ।

(२) यथायथा—पा० १ ।

पैति । एवं कृषिकत्वमभ्युपेत्योत्पादाद्वा तथागतानामनु-
त्पादाद्वा स्थितैवैषा धर्माणां धर्मता धर्मस्थितिनेति नि-
त्यतामुपैतोत्पादि(१)ब्रह्मज्ञेतव्यमिति ॥

नैकस्मिन्नसंभवात् ॥ ३३ ॥

निरस्तो मक्तकच्छानां सुगतानां समयो, विवसनानां
समय इदानीं निरस्यते । तत्समयमाह संक्षेपविस्तराभ्याम् ।
“सप्त चैषां पदार्थाः संमता” इति । तत्र संक्षेपमाह ।
“संक्षेपतस्तु द्वावेव पदार्था”विति । बोधात्मको जीवो
जडवर्गस्वजीव इति यथायोगं तयोर्जीवाजीवयोरिममपरं
प्रपञ्चमाचक्षते । तमाह । “पञ्चास्तिकाया नामे”ति ।
“सर्वेषामप्येषामवान्तरप्रभेदानि”ति । जीवास्तिकायत्रिधा ।
बद्धो मुक्तो नित्यसिद्धश्चेति । पुद्गलास्तिकायः षोढा । पृ-
थिव्यादीनि चत्वारि भूतानि स्थावरं जङ्गमं चेति । ध-
र्मास्तिकायः प्रवृत्त्यनुमेयो ऽधर्मास्तिकायः स्थित्यनुमेयः ।
आकाशास्तिकायो द्वेधा । लोकाकाशो ऽलोकाकाशश्च ।
तत्रोपर्युपरि स्थितानां लोकानामन्तवर्ती लोकाकाशस्तेषा-
मुपरि मोक्षस्थानमलोकाकाशः । तत्र हि न लोकाः स-
न्ति । तदेवं जीवाजीवपदार्था पञ्चधा प्रपञ्चितौ । आ-
स्रवसंवरनिर्जरास्त्रयः पदार्थाः प्रवृत्तिलक्षणाः प्रपञ्चन्ते ।
द्विधा प्रवृत्तिः सम्यक्प्रवृत्त्या च । तत्र मिथ्या प्रवृत्तिरास्र-
वः । सम्यक्प्रवृत्ति तु संवरनिर्जरौ । आस्रावयति पुरुषं

विषयेष्वितोन्द्रियप्रवृत्तिरास्रवः(१) । इन्द्रियद्वारा हि पौरुषं
 ज्योतिर्विषयान् स्पृशद्रूपदिज्ञानरूपेण परिणमतइति । अ-
 न्ये तु कर्माण्यास्रमाज्जः, तानि हि कर्तारमभिव्याप्य स्र-
 वन्ति कर्तारमनुगच्छन्तीत्यास्रवः । सेयं मिथ्याप्रवृत्तिरनर्थ-
 चेतुत्वात् । संवरनिर्जरौ च सम्यक् प्रवृत्तौ । तत्र शम-
 दमादिरूपा प्रवृत्तिः संवरः । सा ह्यास्रवश्रोतसो द्वारं
 संवृणोतीति संवर उच्यते । निर्जरस्त्वनादिकालप्रवृत्तिकषा-
 यकलुषपुण्यापुण्यप्रहाणचेतुस्तप्तशिलारोहणादिः । स हि
 निःशेषं पुण्यापुण्यं सुखदुःखोपभोगेन जरयतीति निर्जरः ।
 बन्धोष्टविधं कर्म । तत्र घातिकर्म चतुर्विधम् । तद्यथा ।
 ज्ञानावरणीयं दर्शनावरणीयं मोक्षनीयमन्तरायमिति । त-
 था चत्वार्यघातिकर्माणि । तद्यथा, वेदनीयं नामिकं गो-
 त्रिकमायुष्कं चेति । तत्र सम्यग् ज्ञानं न मोक्षसाधनम् ।
 नहि ज्ञानादस्तुसिद्धिरतिप्रसङ्गादिति विपर्ययो ज्ञाना-
 वरणीयं कर्माच्येते । आर्हतदर्शनाभ्यासान्न मोक्ष इति
 ज्ञानं दर्शनावरणीयं कर्म । बज्जेषु विप्रतिषिद्धेषु तीर्थका-
 रै(२)रूपदर्शितेषु मोक्षमार्गेषु विशेषानवधारणं मोक्षनीयं
 कर्म । मोक्षमार्ग(३)प्रवृत्तानां तद्विघ्नकरं विज्ञानमन्तरायं
 कर्म । तानीमानि श्रेयोहन्तृत्वाद् घातिकर्माण्युच्यन्ते । अ-
 घातीनि कर्माणि तद्यथा वेदनीयं कर्म शुक्लपुद्गलविपा-

(१) आस्रवः—पा० ३ ।

(२) तीर्थकारैः—पा० ३ ।

(३) परमार्थमार्ग—पा० २ ।

कहेतुः, तद्वि बन्धोपि न निःश्रेयसपरिपन्थि तत्त्वज्ञानावि-
घातकत्वात् । शुक्लपुद्गलारम्भकवेदनीयकर्मानुगुणं नामिकं
कर्म, तद्वि शुद्धपुद्गलस्याद्यावस्थां कललबुद्धदादिमारभते ।
गोत्रिकमव्याहृतम्(१) । ततोप्याद्यं शक्तिरूपेणावस्थितम् ।
आयुष्कं त्वायुः काथति कथयत्युत्पादनद्वारेत्यायुष्कम् ।
तान्येतानि शुक्लपुद्गलाद्याश्रयत्वाद्घातीनि कर्माणि । तदे-
तत्कर्माद्यं पुरुषं बध्नातीति बन्धः । विगलितसमस्तक्लेश-
तद्वासनस्थानावरणज्ञानस्य सुखैकतानस्यात्मन उपरि देशा-
वस्थानं मोक्ष इत्येके । अन्ये तदूर्ध्वगमनशीलो हि जीवो
धर्माधर्मास्तिकायेन बद्धस्तद्विमोक्षाद्यदूर्ध्वं गच्छत्येव स मो-
क्ष इति । तएते सप्त पदार्था जीवादयः सद्वावान्त-
रप्रभेदैरुपन्यस्ताः । तत्र "सर्वत्र चेमं सप्तभङ्गीनयन्नाम
न्यायमवतारयन्ति । स्यादस्ति स्यान्नास्ति स्यादवक्तव्यः
स्यादस्ति च नास्ति च स्यादस्ति चावक्तव्यश्च स्यान्नास्ति
चावक्तव्यश्च स्यादस्ति नास्ति चावक्तव्यश्चे"ति । स्याच्छब्दः
खल्वयं निपातस्तिङन्तप्रतिरूपको ऽनेकान्तद्योती । यथाङ्गः ।

वाक्येष्वनेकान्तद्योती गम्यं प्रति विशेषणम् ।

स्यान्निपातोर्थयोगित्वात्तिङन्तप्रतिरूपकः ॥ इति ।

यदि पुनरयमनेकान्तद्योतकः स्याच्छब्दो न भवेत् स्या-
दस्तीतिवाक्ये स्यात्पदमनर्थकं स्यात्, तदिदमुक्तमर्थयोगि-
त्वादिति । अनैकान्तद्योतकत्वे तु स्यादस्ति कथं चिद-
स्तीति स्यात्पदात्कथं चिदर्थोस्तीत्यनेनानुक्तः प्रतीयतइति

नानथक्यम् । तथा च ।

स्याद्वादः सर्वथैकान्तत्यागात् किञ्चित्चिद्विधेः ।

सप्रभङ्गनयापेशो हेयादयविशेषकृत ॥

किञ्चित्ते प्रत्यये खल्वयं चिन्निपातविधिना(१) सर्वथैका-
न्तत्यागात् सप्रखेकान्तेषु यो भङ्गस्तत्र यो नयस्तदपे-
क्षः सन् हेयोपादेयभेदाय स्याद्वादः कल्पते । तथाहि । य-
दि वस्त्वस्त्येवेत्येकान्ततस्तत् सर्वथा सर्वदा सर्वत्र सर्वा-
त्मना ऽस्त्येवेति, न तदीप्साजिज्ञासाभ्यां क्व चित्कदा-
चित्कथं चित्कश्चित् प्रवर्तेत निवर्तेत वा । प्राप्ताप्रापणोय-
त्वात्, हेयदानानुपपत्तेश्च । अनैकान्तपक्षे तु क्व
चित्कदा चित्कस्य चित्कथं चित् सत्त्वे हानोपा-
दाने प्रेक्षावतां कल्पेते इति तमेनं सप्रभङ्गीनयं दूष-
यति । “नैकस्मिन्नसंभवात्” विभजते । “नञ्चोक्स्मिन् धर्मि-
णि” परमार्थसति परमार्थसतां “युगपत्सदसत्त्वादीनां ध-
र्माणां” परस्परपरिहारस्वरूपाणां समावेशः संभवति । एत-
दुक्तं भवति । सत्यं यदस्ति वस्तुतस्तत्सर्वथा सर्वदा स-
र्वत्र सर्वात्मना निर्वचनीयेन रूपेणास्त्येव न नास्ति, यथा
प्रत्यगात्मा । यत्तु क्व चित्कथं चित्कदा चित्कोन चिदात्मना
ऽस्तीत्यर्थते यथा प्रपञ्चस्तद्भ्रुवद्धारतो न तु परमार्थत(२)-
स्तस्य विचारसहत्वात् न च प्रत्ययमात्रं वास्तवत्वं व्य-
वस्थापयति, प्रवृत्तिमरुमरीचिकादिषु रजततोयादेरपि वा-

(१) विधानात्—पा० २ । .

(२) वस्तुत—पा० २ ।

स्तवत्वप्रसङ्गात् । लौकिकानामबाधेन तु तद्भावस्थायां देहा-
त्माभिमानस्याप्यबाधेन तात्त्विकत्वे सति लोकायतमतापातेन
नास्तिकत्वप्रसङ्गात् । पण्डितरूपाणां तु देहात्माभिमानस्य
विचारतो बाधनं प्रपञ्चस्याप्यनैकान्तस्य तुल्यमिति । अ-
पि च सदसत्त्वयोः परस्परविरुद्धत्वेन समुच्चयाभावे विक-
ल्पः(१) । न च वस्तुनि विकल्पः संभवति । तस्मात्स्थाणु-
र्वा पुरुषो वेति ज्ञानवत् सप्तत्वपञ्चत्वनिर्धारणस्य फलस्य
निर्धारयितुश्च प्रमातुस्तत्करणस्य प्रमाणस्य च तत्रमेयस्य च
सप्तत्वपञ्चत्वस्य सदसत्त्वसंशये साधु समर्थितं तीर्थकरण-
त्वमृषभेणात्मनः । निर्धारणस्य चैकान्तसत्त्वे सर्वत्र नाने-
कान्तवाद इत्याह । “यएते सप्त पदार्था” इति । शेषम-
तिरोक्षितार्थम् ॥

एवं चात्मकात्स्न्यम् ॥ ३४ ॥

“एवं चे”ति चेन समुच्चयं द्योतयति । शरीरपरिमाणत्वे
ह्यात्मनो ऽकात्स्न्यत्वं परिच्छिन्नत्वम्, तथा चानित्यत्वं, ये
हि परिच्छिन्नास्ते सर्वे ऽनित्या यथा घटादयस्तथा चा-
त्मेति । तदेतदाह । “यथैकस्मिन् धर्मिणी”ति । इदं चा-
परमद्वन्द्वत्वेन सूत्रितमित्याह । “शरीराणां चानवस्थित-
परिमाणत्वादि”ति । मनुष्यकायपरिमाणो हि जीवो न
हस्तिकायं कृत्स्नं व्याप्तुमर्हत्यल्पत्वादित्यात्मनः कृत्स्नशरी-
राव्यापित्वाद्कात्स्न्यम्, तथा च न शरीरपरिमाणत्वमिति ।

तथा हस्तिशरीरं परित्यज्य यदा पुत्तिकाशरीरो भवति तदा न तत्र कृच्छ्रः पुत्तिकाशरीरे संमीयेतेत्यकात्स्न्यमात्मनः । सुगममन्यत् । चोदयति । “स्वादेतत्” । “अनन्तावयव” इति । यथा हि प्रदीपो घटमच्चाहर्ष्यादरवती संकोचविकाशवानेवं जीवोपि पुत्तिकाहस्तिदेहयोरित्यर्थः । तदेतद्विकल्प्य दूषयति । “तेषां पुनरनन्तानामि”ति । न तावत्प्रदीपोत्र निदर्शनं भवितुमर्हति, अनित्यत्वप्रसङ्गात् । विशरारवो हि प्रदीपावयवाः प्रदीपश्चावयवी प्रतिक्षणमुत्पत्तिनिरोधधर्मा तस्मादनित्यत्वात्तस्य नास्थिरो जीवस्तदवयवाश्चाभ्युपेतव्याः(१) । तथा च विकल्पद्वयोक्तं दूषणमिति । यच्च जीवावयवानामानन्त्यमुदितं तदनुपपन्नतरमित्याह । “अपि च शरीरमात्रे”ति । शङ्कापूर्वं सूत्रान्तरमवतारयति । “अथ पर्यायेणे”ति । तत्राप्युच्यते ।

न च पर्यायादप्यविरोधो

विकारादिभ्यः ॥ ३५ ॥

कर्माष्टकमुक्तं ज्ञानावरणोयादि । किं चात्मनो नित्यत्वाभ्युपगमे आगच्छतामपगच्छतां चावयवानामियत्ताऽनिरूपणेन(२) चात्मज्ञानाभावान्नापवर्ग इति भावः । “अत एवमादिदोषप्रसङ्गादि”ति । आदिग्रहणसूचितं दोषं ब्रूमः । किं चैते जीवावयवाः प्रत्येकं वा चेतयैरन समू-

(१) अभ्युपेयाः—पा० २ ।

(२) इयत्ताया अनिरूपणेन—पा० १ ।

हो वा, तेषां प्रत्येकं चैतन्ये वृद्धनां चेतनानामेकाभिप्राय-
 त्वनियमाभावात् कदा चिद्विरुद्धदिक्रियत्वेन शरीरमुन्मथ्येत ।
 समूहचैतन्ये तु हस्तिशरीरस्य पुत्तिकाशरीरत्वे द्वित्रावयव-
 श्रेयो जीवो न चेतयेत् । विगलितवज्रसमूहस्तथा समूहस्था-
 भावात् । “पुत्तिकाशरीर”इति । “अथवे”ति । पूर्वसूत्र-
 प्रसञ्जितायां जीवानित्यतायां बौद्धवत्संताननित्यतामाशङ्क्येदं
 सूत्रम् । ‘न च पर्यायादप्यविरोधो विकारादिभ्यः’ । न च
 पर्यायात् परिमाणानवस्थानेपि संतानाभ्युपगमेनात्मनो नि-
 त्यत्वादविरोधो बन्धमोक्षयोः । कुतः । परिणामादिभ्यो
 दोषेभ्यः । संतानस्य वस्तुत्वे परिणामस्ततश्चर्मवदनित्यत्वा-
 दिदोषप्रसङ्गः । अवस्तुत्वे चादिग्रहणसूचितो(१) नैरात्म्या-
 पत्तिदोषप्रसङ्ग इति । विसिचो विवसनाः ॥

अन्त्यावस्थितेश्चोभयनित्यत्वा-

दविशेषः ॥ ३६ ॥

एवं हि मोक्षावस्थाभावि जीवपरिमाणं नित्यं भवेत् ।
 यद्यभूत्वा न भवेदभूत्वा भाविनामनित्यत्वाहृटादीनाम् ।
 कथं चाभूत्वा न भवेद्यदि प्रागप्यासीत् । न च परिमा-
 णान्तरावरोधे ऽपूर्वं भवितुमर्हति । तस्मादन्यमेव परिमा-
 णं पूर्वमप्यासीदित्यभेदः । तथा चैकशरीरपरिमाणतैव
 स्थान्नेपचितापचितशरीरप्राप्तिः शरीरपरिमाणत्वाभ्युपगमव्या-
 घातादिति । अत्र चोभयोः परिमाणयोर्नित्यत्वप्रसङ्गादिति

[अ. २ पा. २ सू. ३६] [४६२] [भामती]

योजना । एकशरीरपरिमाणतैवेति च दीप्यम् । द्वितीये तु व्याख्याने उभयोरवस्थयोरिति योजना । एकशरीरपरिमाणता न दीप्या, किं त्वेकपरिमाणतामात्रमणुर्महान्वेति विवेकः ॥

पत्युरसामञ्जस्यत ॥ ३७ ॥

अविशेषेणेश्वरकारणवादोनेन निषिध्यतइति भ्रमनिवृत्त्यर्थमाह । “केवले”ति । सांख्ययोगव्यपश्रया हिरण्यगर्भपतञ्जलिप्रभृतयः । प्रधानमुक्तं इक्षुशक्तिः पुरुषः प्रत्ययानुपश्यः । स च नानाक्लेशकर्मविपाकाशयैरपरामृष्टः पुरुषविशेष ईश्वरः प्रधानपुरुषाभ्यामन्यः । माहेश्वराश्चत्वारः शैवाः, पाण्डुपत्नः, कारुणिकसिद्धान्तिनः, कापालिकाश्चेति । चत्वारोप्यमी महेश्वरप्रणीतसिद्धान्तानुयायितया(१) माहेश्वराः । कारणमीश्वरः । कार्यं प्राधानिकं महदादि । योगोप्याङ्कारादिध्यानधारणादिः । विधिन्निषवणज्ञानादिर्गूढचर्यावसानो(२)दुःखान्तो मोक्षः । पशव आत्मानस्तेषां पाशो बन्धनं तद्विमोक्षो दुःखान्तः । एष तेषामभिसंधिः । चेतनस्य खल्वधिष्ठातुः कुम्भकारादेः कुम्भादिकार्ये निमित्तकारणत्वमात्रं न तृपादानत्वमपि । तस्मादिच्छापीश्वरोधिष्ठाता जगत्कारणानां निमित्तमेव, न तृपादानमध्येकस्याधिष्ठातृत्वाधिष्ठेयत्वविरोधादिति प्राप्तम् । एवं प्राप्ते ऽभिधीयते । पत्युरसामञ्जस्यदिति । इदमत्राकूतम् । ईश्वरस्य निमित्तकारणत्वमात्रमागमा-

(१) सिद्धान्तानुगामितया—पा० १ । २ । ३ ।

(२) गूढचर्याभिधाय्यावसानो—पा० ३ ।

द्वोच्चेत प्रमाणान्तरादा, प्रमाणान्तरमप्यनुमानमर्थापत्तिर्वा ।
 न तावदागमात्, तस्य निमित्तोपादानकारणत्वप्रतिपादनपर-
 त्वादित्यसद्वादेदितम् । तस्मादनेनास्मिन्नर्थे प्रमाणान्तरमा-
 स्थेयम् । तत्रानुमानं तावन्न(१) संभवति । तद्धि दृष्टानु-
 सारेण प्रवर्तते तदनुसारेण चासामञ्जस्यम् । तदाह ।
 “द्वीनमध्यमे”ति । एतदुक्तं भवति । आगमादीश्वरसिद्धौ
 न दृष्ट(२)मनुसर्तव्यं, नहि स्वर्गापूर्वदेवतादिध्वागमादवग-
 म्यमानेषु किं चिदस्ति दृष्टम् । नच्चागमो दृष्टसाधर्म्यात्प्र-
 वर्तते । तेन श्रुतसिद्ध्यर्थमदृष्टानि दृष्टविपरीतस्वभावानि सु-
 बद्ध्यपि कल्प्यमानानि न लोद्दगन्धितामावहन्ति प्रमा-
 णवत्त्वात् । यस्तु तत्र कथं चिद् दृष्टानुसारः क्रियते स
 सुदृङ्गावमात्रेणागमानपेक्षितमनुमानं तु दृष्टसाधर्म्येण प्रवर्त-
 मानं दृष्टविपर्यये तुषादपि विभेदितरामिति । प्राणिकर्मापे-
 क्षत्वाददोष इति चेत् । न । कुतः, कर्मेश्वरयोर्मिथः प्रव-
 र्त्यप्रवर्तयित्त्वे इतरेतराश्रयत्वदोषप्रसङ्गात् । अयमर्थः ।
 यदीश्वरः करुणापराधीनो वीतरागस्ततः प्राणिनः कपूये
 कर्मणि न प्रवर्तयेत्तच्चोत्पन्नमपि नाधितिष्ठेत् तावन्मात्रेण
 प्राणिनां दुःखानुत्पादात् । नहीश्वराधीना जनाः स्वातन्त्र्येण
 कपूयं कर्म कर्तुमर्हन्ति । तदनधिष्ठितं वा कपूयं कर्म
 फलं प्रसोतुमुत्सहते । तस्मात्स्वतन्त्रोपीश्वरः कर्मभिः प्रव-
 र्त्यतइति दृष्टविपरीतं कल्पनीयम् । तथा चायमपरो ग-

(१) तावदस्मिन्नर्थे न—पा० २ ।

(२) दृष्टान्तदृष्ट—पा० ३ ।

एडस्योपरि स्फोट इतरेतराश्रयः(१) प्रसज्येत, कर्मणेश्वरः प्रवर्तनीय ईश्वरेण च कर्मेति । शङ्कते । “अनादित्वादिति चेत्” पूर्वकर्मणेश्वरः संप्रतितने कर्मणि प्रवर्त्यते तेनेश्वरेण संप्रतितनं कर्म स्वकार्ये प्रवर्त्यतइति । निराकरोति । “न, वर्तमानकालवदि”ति । अथ पूर्वं कर्म कथमीश्वराप्रवर्तित-मीश्वरप्रवर्तनलक्षणं कार्यं करोति । तत्रापि प्रवर्तितमीश्वरेण पूर्वतनकर्मप्रवर्तितेनेत्येवमन्धपरम्परादोषः । चक्षुष्मता ह्यन्धो नीयते नान्धान्तरेण । तथेहापि द्वावपि प्रवर्त्याविति कः कं प्रवर्तयेदित्यर्थः । अपि च नैयायिकानामीश्वरस्य निर्दोषत्वं स्वसमयविरुद्धमित्याह । “अपि चे”ति । अस्माकं तु नायं समय इति भावः । ननु कारुण्यादपि प्रवर्तमानो जनो दृश्यते न च कारुण्यं दोष इत्यत आह । “स्वार्थप्रयुक्त एव चे”ति । कारुण्ये हि सत्यस्य दुःखं भवति तेन तत्प्रहाणाय प्रवर्ततइति कारुणिका अपि स्वार्थप्रयुक्ता एव प्रवर्तन्तइति । ननु स्वार्थप्रयुक्त एव प्रवर्ततामेवमपि को दोष इत्यत आह । “स्वार्थवत्त्वादीश्वरस्ये”ति । अर्थित्वादित्यर्थः । पुरुषस्य चौदासीन्याभ्युपगमात्त वास्तवी प्रवृत्तिरिति । अपरमपि दृष्टानुसारेण दूषणमाह ॥

संबन्धानुपपत्तेश्च ॥ ३८ ॥

दृष्टो हि सावयवानामसर्वगतानां च संयोगः । अप्रा-

[भामती]

[४६५]

[अ. २ पा. २ सू. ३८]

प्रतिपूर्विका हि प्राप्तिः संयोगो न सर्वगतानां संभवत्यप्रा-
प्रेरभावाद्भिरवयवत्वाच्च । अव्याप्यवृत्तिता हि संयोगस्य
स्वभावो न च निरवयवेष्वव्याप्यवृत्तिता संयोगस्य संभव-
तीत्युक्तम् । तस्मादव्याप्यवृत्तितायाः संयोगस्य व्यापिकाया
निवृत्तेस्तद्व्याप्यस्य संयोगस्य विनिवृत्तिरिति भावः । नापि
समवायलक्षणः । स ह्ययुतसिद्धानामाधाराधेयभूतानामिह
प्रत्ययहेतुः संबन्ध इत्यभ्युपेयते न च प्रधानपुरुषेष्ववराणां
मिथोऽस्याधाराधेयभाव इत्यर्थः । नापि योग्यतालक्षणः का-
र्यगम्यसंबन्ध इत्याह । “नाप्यन्य” इति । नहि प्रधानस्य
महदहंकारादिकारणत्वमद्यापि सिद्धमिति शङ्कते । “ब्रह्म-
वादिन” इति । निराकरोति । “न” कुतस्तस्य मते ऽनिर्व-
चनीयतादान्म्यलक्षणसंबन्धोपपत्तेः । “अपि चे”ति । आ-
गमो हि प्रवृत्तिं प्रति न दृष्टान्तमपेक्षतइत्यदृष्टपूर्वं तद्वि-
रुद्धे च प्रवर्तितुं समर्थः । अनुमानं तु दृष्टानुसारि नैवं-
विधे प्रवर्तितुमर्हतीति, शङ्कते । “परस्यापी”ति । परिहरति ।
“ने”ति । अस्माकं त्वीश्वरागमयोरनादित्वादीश्वरयोनिस्त्वे-
ष्यागमस्य न विरोध इति भावः ॥

अधिष्ठानानुपपत्तेश्च ॥ ३९ ॥

यथादर्शनमनुमानं प्रवर्तते नालौकिकार्थविषयमितीहा-
पि न प्रसर्तव्यम् । सुगममन्यत् ॥

करणवच्चेन्न भोगादिभ्यः ॥ ४० ॥

“रूपादिहीनमि”ति । अनुद्भूतरूपमित्यर्थः । रूपादिहीन-

करणाधिष्ठानं हि पुरुषस्य स्वभोगादावेव दृष्टं नान्यत्र ।
 नहि बाह्यं कुठाराद्यपरिदृष्टं व्यापारयन् कश्चिदुपलभ्यते ।
 तस्माद्रूपादिहीनं करणं व्यापारयत ईश्वरस्य भोगादिप्रस-
 क्तिस्तथा चानेश्वरत्वमिति भावः । कल्पान्तरमाह । “अ-
 न्यथे”ति । पूर्वमधिष्ठितरधिष्ठानमिदानीं तु अधिष्ठानं भो-
 गायतनं शरीरमुक्तम् । तथा भोगादिप्रसङ्गेनानीश्वरत्वं
 पूर्वमापादितम् । संप्रति तु शरीरित्वेन भोगादिप्रसङ्गाद-
 नीश्वरत्वमुक्तमिति विशेषः ॥

अन्तवत्त्वमसर्वज्ञता वा ॥ ४१ ॥

अपि च सर्वत्रानुमानं प्रमाणयतः प्रधानपुरुषेश्वराणा-
 मपि संख्याभेदवत्त्वमन्तवत्त्वं च द्रव्यत्वात् । संख्यान्यत्वे
 सति प्रमेयत्वाद्दानुमातव्यं ततश्चान्तवत्त्वमसर्वज्ञता वा ।
 अस्माकं त्वागमगम्येथे तद्वाधितविषयतया नानुमानं प्रभ-
 वतीति भावः । स्वरूपपरिमाणमपि यस्य यादृशमणुमह-
 त्परममहद्दीर्घं ह्रस्वं चेति । “अथ मा भदेष दोष” इत्यु-
 त्तरो विकल्पो यस्यान्तोस्ति तस्यान्तवत्त्वाद्यद्वयमसर्वज्ञता-
 मापादयेत् । यस्य त्वन्त एव नास्ति तस्य तदयद्वयं ना-
 सर्वज्ञतामावहति नहि शशविषाणाद्यज्ञानादज्ञो भवतीति
 भावः । परिचरति । “तत” इति । आगमानपेक्षस्यानुमा-
 नमेषामन्तवत्त्वमवगमयतीत्युक्तम् ॥

उत्पत्त्यसंभवात् ॥ ४२ ॥

अन्यत्र वेदाविसंवादाद्यत्राग्ने विसंवादः स निरस्यते, त-

[भामती]

[४६७]

[अ.२ पा.२ सू.४२]

मंशमाह । “यत्पुनरिदमुच्यते” । “वासुदेवात्मसंकर्षणो जीव” इति जीवस्य कारणवशे सत्यनित्यत्वमनित्यत्वे परलोकिनो ऽभावात्परलोकाभावः । ततश्च स्वर्गनरकापवर्गाभावापत्तेर्नाभावापत्तेर्नास्तिक्यमित्यर्थः । अनुपपन्ना च जीवस्योत्पत्तिरित्याह । “प्रतिषेधिव्यते चे”ति ॥

न च कर्तुः करणम् ॥ ४३ ॥

यद्यप्यनेकशिल्पपर्यवदातः परशुं कृत्वा तेन पलाशं छिनत्ति । यद्यपि च प्रयत्नेनेन्द्रियार्थात्ममनःसंनिकर्षलक्षणं ज्ञानकरणमुपादायात्माथं विजानाति तथापि संकर्षणो ऽकरणः कथं प्रद्युम्नाख्यं मनःकरणं कुर्यात् । अकरणस्य वा करणनिर्माणसामर्थ्यं कृतं करणनिर्माणेनाकरणादेव निखिलकार्यसिद्धेरिति भावः ॥

विज्ञानादिभावे वा तदप्रतिषेधः ॥ ४४ ॥

वासुदेवा एवैते संकर्षणादयो “निर्दोषा” अविद्यादिदोषरहिताः । “निरधिष्ठाना” निरूपादाना अत एव “निरवद्या” अनित्यत्वादिदोषरहिताः, तस्मादुत्पत्त्यसंभवेनोगुणत्वान्न दोष इत्यर्थः । अत्रोच्यते । “एवमपी”ति । मा भूदभ्युपगमे न दोषः, प्रकारान्तरेण त्वयमेव दोषः । प्रश्नपूर्वं प्रकारान्तरमाह । “कथं यदि तावदि”ति । न तावदेते परस्परं भिन्ना ईश्वराः परस्परव्याहतेच्छा भवितुमर्हन्ति । व्याहृतकामत्वे च कार्यानुत्पादात् । अव्याहृतकामत्वे वा प्रत्येकमीश्वरत्वे एकेनैवेशनायाः कृतत्वादानर्थक्यमितरेषाम् ।

संभय चेशनायां परिशुद्धो न कश्चिदीश्वरः स्यात्, सिद्धान्तज्ञानिश्च । भगवानेवैको वासुदेवः परमार्थतत्त्वमित्यभ्युपगमात् । तस्मात्कल्पान्तरमास्थेयम् । तत्र चोत्पत्त्यसंभवो दोष इत्याशयवान् कल्पान्तरमुपन्यस्योत्पत्त्यसंभवेनापाकरोति । “अथायमभिप्राय” इति । सुगममन्यत् ॥

विप्रतिषेधाच्च ॥ ४५ ॥

गुणिभ्यः खल्वात्मभ्यो ज्ञानादीन् गुणान् भेदेनोक्त्वा पुनरभेदं ब्रूते । “आत्मान एवैते भगवन्तो वासुदेवा” इति । आदिग्रहणेन प्रद्युम्नानिरुद्धयोर्मनोर्द्वन्द्वकारलक्षणतयात्मनो भेदमभिधायात्मान एवैतइति तद्विरुद्धाभेदाभिधानमपरं संगृह्योतम् । वेदविप्रतिषेधो व्याख्यातः ॥

इति श्रीवाचस्पतिमिश्रविरचिते शारीरकभगवत्पादभाष्यविभागे भामत्यां द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥

न वियदश्रुतेः ॥ १ ॥

पूर्वं प्रमाणान्तरविरोधः श्रुतेर्निराकृतः, संप्रति तु श्रुतीनामेव परस्परविरोधो निराक्रियते । तत्र दृष्टिश्रुतीनां परस्परविरोधमाह । “वेदान्तेषु तत्रतत्रे”ति । श्रुतिविप्रतिषेधाच्च परपक्षाणामनपेक्षत्वं ख्यापितं तद्वत्त्वपक्षस्य श्रुतिविप्रतिषेधादिति । “तदर्थनिर्मलत्व”मर्थाभासविनिवृत्त्यार्थतत्त्वप्रतिपादनम् । तस्य फलं स्वपक्षस्य जगतो ब्रह्मकारणत्वस्थानपेक्षत्वाशङ्कानिवृत्तिः । इह हि पूर्वपक्षे श्रुतीनां मिथो

विरोधः प्रतिपाद्यते सिद्धान्ते त्वविरोधः । तत्र सिद्धान्त्ये-
 कदेशिनो वचनं “न वियदश्रुते”रिति । तस्याभिसंधिः । य-
 द्यपि तैत्तिरीयके वियदुत्पत्तिश्रुतिरस्ति तथापि तस्याः प्र-
 माणान्तरविरोधाद्दृष्टश्रुतिविरोधाच्च गौणत्वम् । तथा च
 वियतो नित्यत्वात्तेजःप्रमुख एव सर्गस्तथा च न विरोधः
 श्रुतीनामिति । तदिदमुक्तम् । “प्रथमं तावदाकाशमाश्रि-
 त्य चिन्त्यते किमस्योत्पत्तिरस्येत नास्ती”ति । यदि नास्ति,
 न श्रुतिविरोधाशङ्का । अथास्ति, ततः श्रुतिविरोध इति
 तत्परिहाराय प्रयत्नान्तरमास्थेयमित्यर्थः । तत्र पूर्वपक्षद्व-
 म् । “अस्ति तु” तैत्तिरीये हि सर्गप्रकरणे केवलस्या-
 काशस्यैव प्रथमः सर्गः श्रूयते क्खान्दोग्ये च केवलस्य तेज-
 सः प्रथमः सर्गः । न च श्रुत्यन्तरानुरोधेनासहायस्याधिग-
 तस्यापि ससहायताकल्पनं युक्तम्, सहायत्वावगमविरोधात् ।
 श्रुतसिद्धयै खल्वश्रुतं कल्प्यते न तु तदिघाताय विहन्यते
 चासहायत्वं श्रुतं कल्पितेन ससहायत्वेन । न च पर-
 स्परानपेक्षाणां त्रीद्वियववदिकल्पेनोष्ठानं हि विकल्प्यते
 न वस्तु । नहि स्थाणुपुरुषविकल्पो वस्तुनि प्रतिष्ठां लभ-
 ते । न च सर्गभेदेन व्यवस्थोपपद्यते । सांप्रतिकसर्गव-
 द्भूतपूर्वस्यापि तथात्वात् । न खल्विह सर्गे क्षीराद्दधि जा-
 यते सर्गान्तरे तु दध्नः क्षीरमिति भवति । तस्मात्सर्गश्रु-
 तयः परस्परविरोधिन्यो नास्मिन्नर्थे प्रमाणं भवतुमर्हन्तीति
 पूर्वः पक्षः । सिद्धान्त्येकदेशो ह्यत्रेण स्वाभिप्रायमाविष्करोति ।

गौण्यसंभवात् ॥ २ ॥

प्रमाणान्तरविरोधेन बद्धश्रुत्यन्तरविरोधेन चाकाशोत्पत्त्यसंभवात् । गौण्येषाकाशोत्पत्तिश्रुतिरित्यविरोध इत्यर्थः । प्रमाणान्तरविरोधमाह । “नद्याकाशस्ये”ति । समवाय्यसमवायिनिमित्तकारणेभ्यो हि कार्यस्योत्पत्तिर्नियता तदभावे न भवितुमर्हति धूम इव धूमध्वजाभावे । तस्मात्सदकारणमाकाशं नित्यमिति । अपि च यत्पद्यन्ते तेषां प्रागुत्पत्तेरनुभवार्थक्रिये नोपलभ्येते उत्पन्नस्य च दृश्येते यथा तेजःप्रभृतोनाम् । न चाकाशस्य तादृशो विशेष उत्पादानुत्पादयोरस्ति, तस्मान्नोत्पद्यतइत्याह । “उत्पत्तिमतां चे”ति । “प्रकाशनं” प्रकाशो घटपटादिगोचरः । “पृथिव्यादिवैधर्म्याच्चे”ति । आदिग्रहणेन द्रव्यत्वे सत्यस्पर्शवत्त्वादात्मवन्नित्यमाकाशमिति गृहीतम् । “आरण्यानाकाशेष्वि”ति । वेदेष्वेकस्याकाशस्यैवाधिकं बद्धत्वं तदेवं प्रमाणान्तरविरोधेन गौणत्वमुक्त्वा श्रुत्यन्तरविरोधेनापि गौणत्वमाह ॥

शब्दाच्च ॥ ३ ॥

सुगमम् ॥

स्याच्चैकस्य ब्रह्मशब्दवत् ॥ ४ ॥

पदस्थानुषङ्गे न पदार्थस्य तद्वि क्व चिन्मुख्यं क्व चिदौपचारिकं संभवासंभवाभ्यामित्यविरोधः । चोद्यद्वयं करोति । “क्वमि”ति । प्रथमं चोद्यं परिचरति । “एकमेवेति तावदि”ति । “कुञ्जं” गृह्यम् । “अमत्राणि” पात्राणि

घटभरावादीनि । आपेक्षिकमवधारणं न सर्वविषयमित्थ-
 र्थः । उपपत्त्यन्तरमाह । “न च नभसापी”ति । अपिर-
 भ्युपगमे । यदि सर्वापेक्षं तथाप्यदोष इत्यर्थः । “न च
 प्रागुत्पत्तेः” । जगत इति शेषः । द्वितीयं चोद्यमपाकरो-
 ति । “अत एव च ब्रह्मविज्ञानेने”ति । लक्षणाद्यत्वाभा-
 वेनाकाशस्य ब्रह्मणोन्यत्वादिति । अपि चाव्यतिरिक्तदे-
 शकालमाकाशं ब्रह्मणा च ब्रह्मकार्यैश्च तदभिन्नस्वभावैरतः
 क्षीरकुम्भप्रक्षिप्तकतिपयपयोविन्दुवद्ब्रह्मणि तत्कार्ये च वि-
 ज्ञाते नभो विदितं भवतीत्याह । “अपि च सर्वं कार्य-
 मुत्पद्यमान”मिति । एवं सिद्धान्तैकदेशिमते प्राप्तइदमाह ॥

प्रतिज्ञाहानिरव्यतिरेका-

च्छुब्देभ्यः ॥ ५ ॥

ब्रह्मविवर्तात्मतया जगतस्तद्विकारस्य वस्तुतो ब्रह्मणो
 भेदे ब्रह्मणि ज्ञाते ज्ञानमुपपद्यते नहि जगत्तत्त्वं ब्रह्म-
 णोन्यत् । तस्मादाकाशमपि तद्विवर्ततया तद्विकारः सत्त-
 उज्ञानेन ज्ञातं भवति नान्यथा । अविकारत्वे तु ततस्त-
 च्चान्तरं न ब्रह्मणि विदिते विदितं भवति । भिन्नयोस्तु
 लक्षणाद्यत्वाभावेपि देशकालाभेदेपि नान्यतरज्ञानेनान्यत-
 रज्ञानं भवति । नहि क्षीरस्य पूर्णकुम्भे क्षीरे गृह्यमाणे
 सत्त्वपि पाथोविन्दुषु पाथस्तत्त्वप्रतिज्ञातत्वमस्ति विज्ञानं
 तस्मान्न ते क्षीरे विदिते विदिता इति प्रतिज्ञादष्टान्तप्र-
 चयानुपरोधाय वियत उत्पत्तिरकामेनाभ्युपेयेति । तदेवं

सिद्धान्तैकदेशिनि दूषिते पूर्वपक्षी स्वपक्षे विशेषमाह ।
 “सत्यं दर्शितं” मत एव “विरुद्धं तु तदि”ति । सिद्धान्तसार-
 माह । “नैष दोषस्तेजः सर्गस्य तैत्तिरीयक”इति ।
 श्रुत्योरन्यथोपपद्यमानान्यथानुपपद्यमानयोरन्यथानुपपद्यमाना
 बलवती तैत्तिरीयकश्रुतिः । क्वान्दोग्यश्रुतिश्चान्यथोपपद्यमा-
 ना(१) दुर्बला । नन्वसहायं तेजः प्रथममवगम्यमानं सस-
 हायत्वेन विरुध्यते इत्युक्तमत आह । “नहीयं श्रुति-
 स्तेजो जनिप्रधाने”ति । सर्गसंसर्गः श्रौतो भेदस्त्वार्थः । स
 च श्रुत्यन्तरेण विरोधिना बाध्यते, जघन्यत्वात् । न च
 तेजः प्रमुखसर्गसंसर्गवदसहायत्वमप्यस्य श्रौतं, किं तु व्य-
 तिरेकलभ्यं, न च श्रुतेन तदपवादबाधने श्रुतस्य तेजः-
 सर्गस्थानुपपत्तिः । तदिदमुक्तं । तेजो जनिप्रधानेति । स्यादे-
 तत् । यद्येकं वाक्यमनेकार्थं न भवत्येकस्य व्यापारद्वया-
 संभवात्, इन्त भोः कथमेकस्य स्रष्टुरनेकव्यापारत्वमवि-
 रुद्धमित्यत आह । “स्रष्टा त्वेकोपी”ति । बृह्प्रयोगाधी-
 नावधारणं शब्दसामर्थ्यं न चानावृत्तस्य शब्दस्य क्रमाक्र-
 माभ्यामनेकार्थं व्यापारो दृष्टः । दृष्टं तु क्रमाक्रमाभ्यामे-
 कस्यापि कर्तुरनेकव्यापारत्वमित्यर्थः । न चास्मिन्नर्थे एकस्य
 वाक्यस्य व्यापारोपि तु भिन्नानां वाक्यानामित्याह । “न
 चास्माभिरि”ति । सुगमम् । चोदयति । “ननु श्रमविधा-
 नार्थमि”ति । यत्परः शब्दः स शब्दार्थो न चैष स्रष्टिपरो
 ऽपि तु श्रमपर इत्यर्थः । परिचरति । “न हि तेजःप्रा-

यन्यानुरोधेने"ति । गुणत्वादार्यत्वाच्च क्रमस्य श्रुतप्रधानप-
 दार्यविरोधात्तत्यागो ऽयुक्त इत्यर्थः । सिंहावलोकितन्यायेन
 वियदनुत्पत्तिवादिनं प्रत्याह । "अपि च क्कान्दोग्य"इति ।
 यत्पुनरन्यथा प्रतिज्ञोपपादनं कृतं तद्दूषयति । "यच्चोक्त-
 मि"ति । दृष्टान्तानुरूपत्वाद्दार्ष्टान्तिकस्य तस्य च प्रकृतिवि-
 काररूपत्वाद्दार्ष्टान्तिकस्यापि तथाभावः । अपि च भ्रान्ति-
 मूलं चैतद्वचनमेकमेवाद्वितीयमिति तोये क्षीरबुद्धिवत् । औ-
 पचारिकं वा सिंघो माणवक इतिवत् । तत्र न तावद्भ्रान्तिमि-
 त्याह । "क्षीरोदकन्यायेने"ति । भ्रान्तेर्विप्रलम्भाभिप्रायस्य च
 पुरुषधर्मत्वादपौरुषेये तदसंभव इत्यर्थः । नाप्यौपचारिकमि-
 त्याह । "सावधारणा चयमि"ति । काममुपचारादस्त्वेकत्व-
 मवधारणा ऽद्वितीयपदे नोपपद्यते । नहि माणवके सिंघत्व-
 मुपचर्य न सिंघान्योस्ति मनागपि माणवक इति वदन्ति
 लौकिकाः । तस्माद्ब्रह्मत्वमैकान्तिकं गजतो विवक्षितं श्रुत्या न
 त्वौपचारिकम् । अभ्यासे हि भ्रयस्त्वमर्थस्य भवति नत्वल्पत्व-
 मपि प्रागेवौपचारिकमित्यर्थः । "न च स्वकार्यापेक्षये"ति ।
 निःशेषवचनः स्वरसतः सर्वशब्दो नासति श्रुत्यन्तरविरोधे
 एकदेशविषयो युज्यतइत्यर्थः । आकाशस्थोत्पत्तौ प्रमाणा-
 न्तरविरोधमुक्तमनुभाव्य तस्य प्रमाणान्तरस्य प्रमाणान्तर-
 विरोधेनाप्रमाणभूतस्य न गौणत्वापादनसामर्थ्यमत आह ॥

यावद्विकारं तु विभागो

लोकवत् ॥ ६ ॥

सोऽयं प्रयोग आकाशदिक्कालमनःपरमाणवो विकारा
 आत्मान्यत्वे सति विभक्तत्वाद् घटशरावोदञ्चनादिवदिति ।
 “सर्वं कार्यं निरात्मकमि”ति । निरूपादानं स्यादित्यर्थः ।
 गून्यवादस्य निराहतः स्वयमेव श्रुत्योपन्यस्य कथमसतः
 सञ्जायेतेति । उपपादितं च तन्निराकरणमधस्तादिति ।
 आत्मत्वादेवात्मनः प्रत्यगात्मनो निराकरणाशङ्कानुपपत्तिः ।
 एतदुक्तं भवति । सोपादानं चेत्कार्यं तत आत्मैवोपादान-
 मुक्तं तस्यैवोपादानत्वेन श्रुतेरूपादानान्तरकल्पनानुपपत्तेरि-
 ति । स्यादेतत् । अस्वात्मोपादानमस्य जगतस्तस्य त्वादा-
 नान्तरमश्रूयमाणमप्यन्यद्गविष्यतीत्यत आह । “नच्चात्माग-
 न्तुकः कस्य चिदुपादानान्तरस्योपादेयः” कुतः “स्वयं सिद्ध-
 त्वा”त्सत्ता वा प्रकाशो वास्य स्वयं सिद्धौ तत्र प्रकाशात्मि
 कायाः सिद्धेस्तावदनागन्तुकत्वमाह । “नच्चात्मात्मन”इति ।
 उपपादितमेतद्यथा संशयविपर्यासपारोक्ष्यानाम्यदत्त्वात् । क-
 दापि नात्मा पराधीनप्रकाशस्तदधीनप्रकाशास्तु प्रमाणादयो
 ऽत एव अतिस्तमेव भान्तमनुभाति सर्वं तस्य भासा
 सर्वमिदं विभाती”ति । “न चेदृशस्य निराकरणं संभवती”-
 ति । निराकरणमपि हि तदधीनात्मलाभं तद्विरुद्धं नो-
 देतुमर्हतीत्यर्थः । सत्ताया अनागन्तुकत्वमस्याह । “तथा-
 चमेवेदानीं जानामी”ति । प्रमाप्रमाणप्रमेयाणां वर्तमाना-

[भामती]

[४७५]

[अ. २ पा. ३ सू. ६]

तीतानागतत्वेपि प्रमातुः सदा वर्तमानत्वेनानुभवादप्रच्युत-
स्वभावस्य नागन्तुकं सत्त्वम् । त्रैकाल्यावच्छेदेन द्वागन्तु-
कत्वं व्याप्तं तत्प्रमातुः सदा वर्तमानाद्वावर्तमानमागन्तुकत्वं
स्वव्याप्यमादाय निवर्ततइति । “अन्यथाभवत्यपि ज्ञात-
व्य” इति । प्रकृतिप्रत्ययाभ्यां ज्ञानज्ञेययोरन्यथाभावो दर्शि-
तः । ननु जीवतः प्रमातुर्मा भूदन्यथाभावो मृतस्य तु
भविष्यतीत्यत आह । “तथा भस्मीभवत्यपी”ति । यत्त्वलु
सत्त्वभावमनुभवसिद्धं तस्यानिर्वचनीयत्वमन्यतो बाधकादव-
सातव्यम् । बाधकं च घटादीनां स्वभावाद्विचलनं प्रमा-
णोपनीतं, यस्य तु न तदस्यात्मनो न तस्य तत्कल्पनं
युक्तमबाधितानुभवसिद्धस्य सत्त्वभावस्यानिर्वचनीयत्वकल्पना
प्रमाणाभावात् । तदिदमुक्तं “न संभावयितुं शक्य”मिति ।
तदनेन प्रबन्धेन प्रत्यनुमानेनाकाशानुत्पत्त्यनुमानं दूषयित्वा-
नैकान्तिकत्वेनापि दूषयति । “यत्तूक्तं समानजातीय”मि-
ति । नाप्यनेकमेवोपादानमुपादेयमारभते यत्र हि क्षीरं
दधिभावेन परिणमते तत्र नावयवानामनेकेषामुपादान-
त्वमभ्युपगन्तव्यं, किं त्वपात्तमेव क्षीरमेकमुपादेयदधिभावेन
परिणमते । यथा निरवयवपरमाणुवादिनां क्षीरपरमाणुर्द-
धिपरमाणुभावेनेति । शेषमतिरोचितार्थम् ॥

एतेन मातरिश्वा व्याख्यातः ॥ ८ ॥

यद्यभ्यासे भ्रूयस्त्वमर्थस्य भवति नात्पत्वं दूरत एवोप-
चरितत्वं हन्त भोः पवनस्य नित्यत्वप्रसङ्गः । वायुश्चान्तरि-

श्रुतेतदमृतमिति द्वयोरमृतत्वमुक्त्वा पुनः पवनस्य विशेषे-
णाह । “सैषाऽनस्तमिता देवता यद्वायु”रिति । तस्मादभ्या-
सान्नापेक्षिकं वायोरमृतत्वमपि तु औत्पत्तिकमेवेति प्राप्तं,
तदिदमुक्तं भाष्यकृता । “अस्तमयप्रतिषेधादमृतत्वश्रवणाच्चे-
ति । चेन समुच्चयार्थेनाभ्यासो दर्शितः । एवं प्राप्ते, उच्यते ।
एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानप्रतिज्ञानात्प्रतिज्ञावाक्यार्थस्य प्राधा-
न्यात्तदुपपादनार्थत्वाच्च वाक्यान्तराणां तेषामपि चाद्वैतक्रम-
प्रतिपादकानां मातरिश्वोत्पत्तिप्रतिपादकानां बङ्गलमुप-
लब्धेर्मुख्यभूयस्त्वाभ्याममूर्षां श्रुतीनां बलीयस्त्वादेतदनुरोधे-
नामृतत्वास्तमयप्रतिषेधावापेक्षिकत्वेन नेतव्याविति । भूयसीः
श्रुतीरपेक्ष्य द्वे अपि श्रुती शब्दमात्रमुक्ते ॥

असंभवस्तु सतो ऽनुपपत्तेः ॥ ९ ॥

ननु न चास्य कश्चिज्जनितेत्यात्मनः सतो ऽकारणत्व-
श्रुतेः कथमुत्पत्त्याशङ्का, न च वचनमदृष्ट्वा पूवः पक्ष इति
यत्तम, धीतवेदस्य ब्रह्मजिज्ञासाधिकाराददर्शनानुपपत्तेरत
आह । “वियत्यवनयो”रिति । यथा हि वियत्यवनयोर-
मृतत्वानस्तमयत्वश्रुती श्रुत्यन्तरविरोधादापेक्षिकत्वेन नीते ।
एवमकारणत्वश्रुतिरात्मनोऽग्निविस्फलिङ्गदृष्टान्तश्रुतिविरोधात्प्र-
माणान्तरविरोधाच्चापेक्षिकत्वेन व्याख्यातव्या । न चात्म-
नः कारणवत्त्वे ऽनवस्था लोद्धगन्धितामावहृत्यनादित्वात्कार्य-
कारण(१)परम्पराया इति भावः । “तथा विकारेभ्य”
इति । प्रमाणान्तरविरोधो दर्शितः । एवं प्राप्ते, उच्यते ।

सदेकस्वभावस्योत्पत्त्यसंभवः । कुतः । “अनुपपत्तेः” । सदेकस्वभावं हि ब्रह्म श्रूयते तदसति बाधको नान्यथयितव्यम् । उक्तमेतद्विकाराः सत्त्वेनानुभूता अपि कतिपयकालकलातिक्रमे विनश्यन्तो दृश्यन्तइत्यनिर्वचनीयास्त्वैकाल्यावच्छेदादिति । न चात्मा तादृशस्तस्य श्रुतेरनुभवाद्वा(१) वर्तमानैकस्वभावत्वेन प्रसिद्धेस्तदिदमाह । “सन्मात्रं हि ब्रह्मे”ति । एतदुक्तं भवति । यत्स्वभावाद्बिचलति तदनिर्वचनीयं निर्वचनीयोपादानं युक्तं न तु विपर्ययः । यथा रज्जुपादानः सर्पो न तु सर्पोपादाना रज्जुरिति । ययोस्तु स्वभावाद्प्रच्युतिस्तयोर्निर्वचनीययोर्नेपादेयोपादानभावो, यथा रज्जुशुक्तिकयोरिति । न च निरधिष्ठानो विभ्रम इत्याह । “नाप्यसत” इति । न च निरधिष्ठानभ्रमपरम्परानादितेत्याह । “मूलप्रकृत्यनभ्युपगमे ऽनवस्थाप्रसङ्गादि”ति । पारमार्थिको हि कार्यकारणभावो ऽनादिर्नानवस्थया दुष्यति । समारोपस्तु विकारस्य न समारोपितोपादान इत्युपपादितं माध्यमिकमतनिषेधाधिकारे तदत्र न प्रसर्तव्यम् । तस्मान्नासदधिष्ठानविभ्रमसमर्थना ऽनादित्वेनोचितेत्यर्थः । अग्निविस्फुलिङ्गश्रुतिश्चैपाधिकरूपापेक्षया नेतव्या । शेषमतिरोहितार्थम् । ये तु गुणद्विकालोत्पत्तिविषयमिदमधिकरणं वर्णयाचक्रुस्तैः सतोनुपपत्तेरिति क्लेशेन व्याख्येयमविरोधसमर्थनप्रस्तावे चास्य सङ्गतिर्वक्तव्या । अवादिद्विक्कालादीनामुत्पत्तिप्रतिपादकवाक्यस्यानवगमात् ।

तदास्तां तावत् ॥

तेजोतस्तथाह्याह ॥ १० ॥

यद्यपि वायोरग्निरित्यपादानपञ्चमी कारकविभक्तिरूप-
पदविभक्तेर्बलीयसीति नेयमानन्तर्यपरा युक्ता, तथापि ब-
हुश्रुतिविरोधेन दुर्बलाप्युपपदविभक्तिरेवात्रोचिता । ततश्चा-
नन्तर्यदर्शनपरेयं वायोरग्निरिति श्रुतिः । न च साक्षाद्ब्र-
ह्मजत्वसंभवे तद्वंश्यात्वेन तज्जत्वं परम्परयाश्रयितुं युक्तम् ।
वाजपेयस्य पशु(१)यूपवदिति प्राप्तम् । एवं प्राप्ते उच्यते ।
युक्तं पशुयागवाजपेययोरङ्गाङ्गिनोर्नानात्वात्तत्र साक्षाद्वाज-
पेयासंबन्धे क्लेशेन परम्पराश्रयणम् । इह तु वायोर्ब्रह्म-
विकारस्यापि ब्रह्मणो वस्तुतो न्यत्वाद्वायुपादानत्वे साक्षा-
देव ब्रह्मोपादानत्वोपपत्तेः कारकविभक्तेर्बलीयस्त्वानुरोधे-
नोभयथोपपद्यमानाः श्रुतयः कांस्यभोजिन्यायेन नियम्य-
न्तइति युक्तमिति राद्धान्तः । “पारम्पर्यजत्वेपी”ति । भेदक-
रूपनाभिप्रायं यतः पारमार्थिकमभेदमाह । “वायुभावापन्नं ब्र-
ह्म”ति । “यथा तस्याः षट्”मिति तु दृष्टान्तः परम्परा-
मात्रसाम्येन न तु सर्वथा साम्येनेति सर्वमवदातम् ॥

आपः ॥ ११ ॥

निगदव्याख्यातेन भाष्येण व्याख्यातम् ॥

पृथिव्यधिकाररूपशब्दान्तरेभ्यः ॥१२॥

अन्नशब्दोयं व्युत्पत्त्या च प्रसिद्धा च ब्रीहियवादौ त-

[भामती]

[४७९]

[अ. २ पा. ३ सू. १२]

द्विकारे चैदने प्रवर्तते । अतिश्च प्रकरणाहलीयसी, सा च वाक्यशेषेणोपोहलिता यत्र क्व चन वर्षतीत्येतेन, तस्माद्भवद्वायं व्रीहियवाद्येवात्राज्ञो जायतइति विवक्षितम् । काण्ठ्यमपि हि संभवति कस्य चिददनीयस्य, नहि पृथिव्यपि कृष्णा, लोहितादिरूपाया अपि दर्शनात् । ततश्च अत्यन्तरेणाज्ञः पृथिवी, पृथिव्या ओषधय इत्यादिना विरोध इति पूर्वः पक्षः । अत्योर्विरोधे वस्तुनि विकल्पानुपपत्तेरन्यतरानुगुणतयान्यतरा नेतव्या । तत्र किमज्ञः पृथिवीति पृथिवीशब्दोन्नपरतया नीयतामुतान्नमद्भजतेत्यन्नशब्दः पृथिवीपरतयेति विशये मद्भाभूताधिकारानुरोधात् 'प्रायिककृष्णरूपानुरोधाच्च तद्यदपां शर आसीदिति च पुनः अत्यनुरोधाच्च वाक्यशेषस्य चान्यथाप्युपपत्तेरन्नशब्दोन्नकारणे पृथिव्यामिति राहान्तः ॥

तदभिधानादेव तु तल्लिङ्गात्सः ॥१३॥

दृष्टिक्रमे भूतानामविरोध उक्त इदानीमाकाशादिभूताधिष्ठाढ्यो देवताः किं स्वतन्त्रा एवोत्तरोत्तरभूतसर्गे प्रवर्तन्त-उत परमेश्वराधिष्ठिताः परतन्त्रा इति । तत्राकाशाद्वायुर्वायोरग्निरिति स्ववाक्ये निरपेक्षाणां श्रुतेः स्वयं चेतनानां च चेतनान्तरापेक्षार्यां प्रमाणाभावात्, प्रस्तावस्य च लिङ्गस्य च पारम्पर्येणापि मूलकारणस्य ब्रह्मण उपपत्तेः, स्वतन्त्राणामेवाकाशादीनां वाय्वादिकारणत्वमिति जगतो ब्रह्मयो-निव्व्याघात इति प्राप्तम् । एवं प्राप्ते ऽभिधीयते । आ-

[अ.२ पा.३ सू.१३] [४८०] [भामती]

काशादायुरित्यादय आकाशादीनां कवलानामुपादानभाव-
माचक्षते, न पुनः स्वातन्त्र्येणाधिष्ठातृत्वम् । न च चेत-
नानां स्वकार्ये स्वातन्त्र्यमित्येतदप्यैकान्तिकं, परतन्त्राणा-
मपि तेषां बद्धलमुपलब्धेर्भृत्यान्तेवास्यादिवत् । तस्मात्त्रि-
ङ्गप्रस्तावसामञ्जस्याय स ईश्वर एव तेनतेनाकाशादि-
भावेनोपादानभावेनावतिष्ठमानः स्वयमधिष्ठाय निमित्तका-
रणभूतस्तं विकारं वाय्वादिकं सृजतीति युक्तम् । इत-
रथा त्रिङ्गप्रस्तावौ क्लेशितौ स्यातामिति । “परमेश्वरावे-
शवशा”दिति । परमेश्वर एवान्तर्यामिभावेनाविष्ट ईशि-
ता, तस्मात्सर्वस्य कार्यजातस्य साक्षात्परमेश्वर एवाधिष्ठा-
ता निमित्तकारणं न त्वकाशादिभावमापन्नः । आकाशा-
दिभावमापन्नस्युपादानमिति सिद्धम् ॥

विपर्ययेण तु क्रमो ऽत उपपद्यते

च ॥ १४ ॥

उत्पत्तौ मद्भाभूतानां क्रमः श्रुतो नाप्यये ऽप्ययमात्रस्य
श्रुतत्वात् । तत्र नियमे संभवति नानियमो व्यवस्थारक्षितो
हि सः । न च व्यवस्थायां सत्यामव्यवस्थां युज्यते । तत्र
क्रमभेदापेक्षायां किं दृष्टोप्ययक्रमो घटादीनां मद्भाभूता-
प्ययक्रमनियामकोस्वाद्यो, श्रौत उत्पत्तिक्रम इति विशये
श्रौतस्य श्रौतान्तरमभ्यर्चितं समानजातीयतया तस्यैव बुद्धि-
सान्निध्यात् । न दृष्टं, विरुद्धजातीयत्वात्(१) । तस्मात्श्रौतेनै-

(१) विजातीयत्वात्—पा०.१।२।

[भामती]

[४८१]

[अ.२ पा.३ सू.१४]

वोत्पत्तिक्रमेणाप्ययक्रमो नियम्यतइति प्राप्ते, उच्यते । अप्ययस्य क्रमापेक्षायां खलूत्पत्तिक्रमो नियामको भवेत्, न त्वख्यप्ययस्य क्रमापेक्षा, दृष्टानुमानोपनीतेन क्रमभेदेन श्रुत्यनुसारिणोप्ययक्रमस्य बाध्यमानत्वात् । तस्मिन् हि सत्युपादानोपरमेष्ठुपादेयमस्तीति स्यान्न चैतदस्ति । तस्मात्तद्विरुद्धदृष्टक्रमावरोधादाकाङ्क्षैव नास्ति, क्रमान्तरं प्रत्ययोग्यत्वात् तस्य तदिदमुक्तं छत्रकृतोपपद्यते चेति । भाष्यकारोप्याह । “न चासावयोग्यत्वादप्ययेनाकाङ्क्ष्यत”-इति । तस्मादुत्पत्तिक्रमाद्विपरीतः क्रम इत्येतन्ध्यायमूला च स्मृतिरुक्ता ॥

अन्तरा विज्ञानमनसी क्रमेण तल्लिङ्गादिति चेन्नाविशेषात् ॥ १५ ॥

तदेवं भावनोपयोगिनौ भूतानामुत्पत्तिप्रलयौ विचार्य बुद्धीन्द्रियमनसां क्रमं विचारयति । अत्र च विज्ञायतेनेनेति व्युत्पत्त्या विज्ञानशब्देनेन्द्रियाणि च बुद्धिं च ब्रूते । तत्रैतेषां क्रमापेक्षायामात्मानं च भूतानि चान्तरा समात्मानेनैव पाठेन क्रमो नियम्यते । तस्मात्पूर्वोत्पत्तिभङ्गप्रसङ्गः । यत आत्मनः करणानि करणेभ्यश्च भूतिप्रतीयते, तस्मादात्मन आकाश इति भज्यते । अत्राप्यमिति च मयडानन्दमय इतिवद् न विकारार्थ इति प्राप्ते, ऽभिधीयते । विभक्तत्वात्तावन्मनःप्रभृतीनां कारणापेक्षायामन्नमयं मन इत्यादिलिङ्गश्रवणादपेक्षितार्थ-

[अ.२ पा.३ सू.१५] [४८२] [भामती]

कथनाय विकारार्थत्वमेव मयटो युक्तमितरथा त्वनपेक्षितमुक्तं भवत् । न च तदपि घटते । नञ्चन्मयो यज्ञ इतिवदन्नप्राचुर्यं मनसः संभवति । एवं चेद्भूतविकारा मनआदयो भूतानां परस्तादुत्पद्यन्तइति युक्तम् । प्रौढवादितया ऽभ्युपेत्याह । “अथ त्वभैतिकानी”ति । भवत्वात्मन एव करणानामुत्पत्तिः, न खल्वेतावता भूतरात्मनो नोत्पत्तव्यम् । तथा च नोक्तक्रमभङ्गप्रसङ्गः । विशिष्यते भिद्यते भज्यतइति यावत् ॥

चराचरव्यपाश्रयस्तु स्यात्तद्व्यपदेशो भाक्तस्तद्भावभावित्वात् ॥१६॥

देवदत्तादिनामधेयं तावज्जीवात्मनो न शरीरस्य तन्नाम्ने शरीराय आह्लादिकरणानुपपत्तेः । तन्मृतो देवदत्तो जातो देवदत्त इति व्यपदेशस्य मुख्यत्वं मन्वानस्य पूर्वपक्षः, मुख्यत्वे शास्त्रोक्तामुष्मिक्स्वर्गादिफलसंबन्धानुपपत्तेः शास्त्रविरोधाद् लौकिकव्यपदेशो भाक्तो व्याख्येयः । भक्तिश्च शरीरस्योत्पादविनाशौ ततस्तत्संयोग इति जातकर्मादि च गर्भबीजसमुद्भवजीवपापप्रक्षयार्थं, न तु जीवजन्मजपापक्षयार्थम् । अत एव स्मरन्ति ।

एवमेनः श्रमं याति बीजगर्भसमुद्भवमिति ।

तस्मान्न शरीरोत्पत्तिविनाशाभ्यां जीवस्य सिद्धम् । एतच्च लौकिकव्यपदेशस्याभाधिकरणम् । उक्ता त्वध्यासभाष्ये ऽस्य भाष्यमिति । मा

भूतामस्य शरीरोदयव्ययाभ्यां स्थूलावुत्पत्तिविनाशौ, आकाशादेरिव तु मद्दासर्गादौ तदन्ते चोत्पत्तिविनाशौ जीवस्य भविष्यत इति शङ्कान्तरमपनेतुमिदमारभ्यते ॥

नात्मा ऽश्रुतेनित्यत्वाच्च ताभ्यः ॥१७॥

विचारमूलसंशयस्य बीजमाह । “श्रुतिविप्रतिपत्ते”रिति । तामेव दर्शयति । “कासु चिद्धि श्रुतिष्वि”ति । पूर्वपक्षं गृह्णाति । “तत्र प्राप्त”मिति । परमात्मनस्तावद्विरुद्धधर्मसंसर्गादपक्षतानपक्षतपाप्तत्वादिलक्षणाज्जीवानामन्यत्वम् । ते चेन्न विकारास्तस्तत्त्वान्तरत्वे बद्धतराद्वैतश्रुतिविरोधः । ब्रह्मविज्ञानेन सर्वविज्ञानप्रतिज्ञाविरोधश्च । तस्माच्छ्रुतिभिरनुज्ञायते विकारत्वं प्रमाणान्तरं चात्रोक्तं, “विभक्तत्वादाकाशादिविद्धि”ति । यथा ऽग्नेः क्षुद्रा विस्फुलिङ्गा इति च श्रुतिः साक्षादेव ब्रह्मविकारत्वं जीवानां दर्शयति । यथा सुदीप्यात् पावकादिति च ब्रह्मणो जीवानामुत्पत्तिं च तत्राप्यर्थं च साक्षाद्दर्शयति । नन्वक्षराङ्गावानामुत्पत्तिप्रलयाववगम्येते न जीवानामित्यत आह । “जीवात्मना”मिति । स्यादेतत् । छष्टिश्रुतिष्वकाशाद्युत्पत्तिरिव कस्माज्जीवोत्पत्तिर्नास्नायते । अन्नादान्नानयोग्यस्यानान्नानात्तस्योत्पत्त्यभावं प्रतीम इत्यत आह । “न च क्व चिदश्रवण”मिति । एवं हि कस्यां चिन्वायामान्नानस्य कतिपयाङ्गसहितस्य कर्मणः शाखान्तरीयाङ्गोपसंहारो न भवेत् । तस्माद्बद्धतरश्रुतिविरोधादनुप्रवेशश्रुतिर्विकारभावापत्त्या व्याख्येया । तस्मादाकाशवज्जीवात्मान उत्पद्यन्तइति प्राप्ते उच्यते । भवेदेवं यदि

[अ. २ पा. ३ सू. १७] [४८४] [भामती]

जीवा ब्रह्मणो भिद्येरन् न त्वेतदस्ति तत्त्वद्वा तदेवानुप्रा-
विशदनेन जीवेनेत्याद्यविभागश्रुतेरौपाधिकत्वाच्च भेदस्य घ-
टकरकाद्याकाशवद्विरुद्धधर्मसंसर्गस्थोपपत्तेः । उपाधीनां च
मनोमय इत्यादीनां श्रुतेर्भूयसीनां च नित्यत्वाजत्वादिगो-
चराणां श्रुतीनां दर्शनादुपाधिप्रविलयेनोपहितस्येति च प्र-
श्रोत्तराभ्यामनेकधोपपादनाच्छ्रुत्या “अविभागस्य चैको
देवः सर्वभूतेषु गूढ” इति श्रुत्यैवोक्तत्वान्नित्या जीवात्मानो
न विकारा न चाद्वैतप्रतिज्ञाविरोध इति सिद्धम् । मैत्रे-
यीब्राह्मणं चाधस्ताद्वाख्यातमिति नेह व्याख्यातम् ॥

ज्ञो ऽत एव ॥ १८ ॥

कर्मणा हि जानात्यर्थो व्याप्तस्तदभावे न भवति धूमइव
धूमध्वजाभावे, सुषुप्त्याद्यवस्थासु च ज्ञेयस्याभावात्त-
द्वाप्यस्य ज्ञानस्याभावः । तथा च नात्मस्वभावश्चैतन्यं तद-
नुवृत्तावपि चैतन्यस्य व्यावृत्तेः । तस्मादिन्द्रियादिभावाभावा-
नुविधानाद् ज्ञानभावाभावयोरिन्द्रियादिसन्निकर्षाधेयमा-
गन्तुकमस्य चैतन्यं धर्मो न स्वाभाविकः । अत एवेन्द्रिया-
दीनामर्थवत्त्वमितरथा वैयर्थ्यमिन्द्रियाणां भवेत् । नित्यचै-
तन्यश्रुतयश्च शक्त्यभिप्रायेण व्याख्येयाः । अस्ति हि ज्ञा-
नोत्पादनशक्तिर्निजा जीवानां, न तु व्योम्नइवेन्द्रियादिस-
न्निकर्षेष्येषां ज्ञानं न भवतीति । तस्माज्जडा एव जीवा
इति प्राप्ते, ऽभिधीयते । यदागन्तुकज्ञानं जडस्वभावं तत्कदा
चित्परोक्षं कदा चित्सन्दिग्धं कदा चिद्विपर्यस्तं, यथा घटादि,
न चैवमात्मा । तथाच्छानुमिमानोप्यपरोक्षः स्मरन्नप्यानुभविक

[भामती]

[४८५]

[अ. २ पा. ३ सू. १८]

संदिधानोप्यसन्दिग्धा विपर्यसन्नप्यविपरीतः सर्वस्यात्मा तथा च तत्स्वभावः । न च तत्स्वभावस्य चैतन्यस्याभावस्तस्य नित्यत्वात् । तस्माद्दृत्तयः क्रियारूपाः सकर्मिकाः कर्माभावे सुषुप्त्यादौ निवर्तन्ते । न चैतन्यमात्मस्वभावः(१) इति सिद्धम् । तथा च नित्यचैतन्यवादिन्यः श्रुतयो न कथं चित् क्लेशेन व्याख्यातव्या भवन्ति । गन्धादिविषयवृत्त्युपजने चेन्द्रियाणामर्थवत्तेति सर्वमवदातम् ॥

उत्क्रान्तिगत्यागतीनाम् ॥ १९ ॥

यद्यप्यविकृतस्य परमात्मनो जीवभावस्तथा चानुपरिमाणत्वं, तथाप्युत्क्रान्तिगत्यागतीनां श्रुतेश्च साक्षादनुपरिमाणश्रवणस्य चाविरोधार्थमिदमधिकरणमित्याक्षेपसमाधानाभ्यामाह । “ननु चे”ति । पूर्वपक्षं गृह्णाति । “तत्र प्राप्तं तावद्”ति । विभागसंयोगोत्पादौ हि त्त्क्रान्त्यादीनां फलं, न च सर्वगतस्य तौ स्तः । सर्वत्र नित्यप्राप्तस्य वा सर्वात्मकस्य वा तदसंभवादिति ॥

स्वात्मना चोत्तरयोः ॥ २० ॥

उत्क्रमणं हि मरणे निरूढम् । तच्चाचलतोपि तत्र सतो देहस्वाम्यनिवृत्त्योपपद्यते न तु गत्यागती । तयोश्च जने निरूढयोः कर्तृस्थभावयोर्व्यापिन्यसंभवादिति मध्यमं परिमाणं महत्त्वं शरीरस्यैव, तच्चार्हतपरीक्षायां प्रत्युक्तम् । गत्यागती च परममहति न संभवतो ऽतः पारिशेष्यादणु-

त्वसिद्धिः । गत्यागतिभ्यां च प्रादेशिकत्वसिद्धौ मरणमपि
 देहादपसर्पणमेव जीवस्य न तु तत्र सतः स्वाम्यनिवृत्ति-
 मात्रमिति सिद्धमित्याह । “सत्योश्च गत्यागत्यो”रिति ।
 इतश्च देहादपसर्पणमेव जीवस्य मरणमित्याह । “देहप्रदे-
 शाना”मिति । तस्माद्गत्यागत्यपेशोक्तान्तिरपि सापादाना-
 णत्वसाधनमित्यर्थः । न केवलमपादानश्रुतेस्तच्छरीरप्रदेशग-
 न्तव्यत्वश्रुतेरप्येवमेवेत्याह । “स एतास्तेजोमात्रा” इति ॥

नाणुरतच्छ्रुतेरिति चेन्नेतराधिका-
 रात् ॥ २१ ॥

यत उक्तान्त्यादिश्रुतिभिर्जीवानामणुत्वं प्रसाधितं ततो
 व्यापकात्परमात्मनस्तेषां तद्विकारतया भेदः । तथा च
 महत्त्वानन्त्यादिश्रुतयः परमात्मविषया न जीवविषया इ-
 त्यविरोध इत्यर्थः । यदि जीवा अणवस्ततो योयं विज्ञा-
 नमयः प्राणेष्विति कथं शरीरो महत्त्वसंबन्धित्वेन प्रतिनि-
 र्दिश्यते इति चोदयति । “नन्वि”ति । परिहरति । “शा-
 खदृष्ट्या” पारमार्थिकदृष्ट्या निर्देशो वामदेवत् । यथा
 हि गर्भस्य एव वामदेवो जीवः परमार्थदृष्ट्यात्मनो ब्रह्म-
 त्वं प्रतिपेदे । एवं विकाराणां प्रकृतेर्वास्तवादभेदात्तत्पि-
 माणत्वव्यपदेश इत्यर्थः ॥

स्वशब्दोन्मानाभ्यां च ॥

स्वशब्दं विभजते । “साक्षादेवे”ति ।

वदति ।

“तथोन्मानमपी”ति । उद्धृत्य मानमुन्मानं, द. उद्धृत्य श-

ततमो भागस्तस्मादपि शततमादुद्धृतः शततमो भाग इति तदिदमुन्मानम् । आराग्रादुद्धृतं मानमाराग्रमात्रमिति ह्य-
चान्तरमवतारयितुं चोदयति । “नन्वणुत्वे सती”ति । अ-
णुरात्मा न शरीरव्यापीति न सर्वाङ्गीणशैत्योपलब्धिः स्या-
दित्यर्थः ॥

अविरोधश्चन्दनवत् ॥ २३ ॥

त्वक्संयुक्तो हि जीवस्त्वक् च सकलशरीरव्यापिनोति त्वग्व्याप्यात्मसंबन्धः सकलशैत्योपलब्धौ समर्थ इत्यर्थः ॥

अवस्थितिवैशेष्यादिति चेन्नाभ्यु-

पगमाद् हृदि हि ॥ २४ ॥

चन्दनविन्दोः प्रत्यक्षतोल्पीयस्त्वं बुध्वा युक्ता कल्पना भ-
वति, यस्य तु संदिग्धमणुत्वं सर्वाङ्गीणं च कार्यमुपलभ्यते
तस्य व्यापित्वमौत्सर्गिकमपचाय नेयं कल्पनावकाशं लभते
इति शङ्कार्थः । न च हरिचन्दनविन्दुदृष्टान्तेनाणुत्वान्मानं
जीवस्य, प्रतिदृष्टान्तसंभवेनानैकान्तिकत्वादित्याह । “न चा-
चानुमानमि”ति । शङ्कामिमामपाकरोति । “अत्रोच्यत”-
ति । यद्यपि पूर्वोक्ताभिः श्रुतिभिरणुत्वं सिद्धमात्मनस्तथापि
इत्यन्तरमुपन्यस्तम् ॥

गुणोद्वा लोकवत् ॥ २५ ॥

देहत्वाच्चन्दनविन्दोरणुसंचारेण देहव्याप्तिरु-
पपद्यते, त्वात्मनो ऽनवयवस्याणुसंचारः संभवी, तस्माद्वैष-

म्यमिति मन्यन्ते तान्प्रतीदमुच्यते, “गुणाद्वा लोकवदि”-
ति । तद्विभजते । “चैतन्ये”ति । यद्यप्यणुर्जीवस्तथापि त-
द्गुणश्चैतन्यं सकलदेहव्यापि । यथा प्रदीपस्याल्पत्वेपि तद्गु-
णः प्रभा सकलगृहोदरव्यापिनीति । एतदपि शङ्काद्वारेण
दूषयित्वा दृष्टान्तान्तरमाह ॥

व्यतिरेको गन्धवत् ॥ २६ ॥

“अक्षीयमाणमपि तदि”ति । क्षयस्यातिसूक्ष्मतया ऽनुप-
लभ्यमानक्षयमिति(१) । शकते । “स्यादेतदि”ति । विश्लिष्टा-
नामल्पत्वादित्युपलक्षणं द्रव्यान्तरपरमाणूनामनुप्रवेशादित्य-
पि द्रष्टव्यम् । विश्लेषानुप्रवेशाभ्यां च सन्नपि विश्लेषः सूक्ष्म-
त्वान्नोपलक्ष्यते इति । निराकरोति । “न”कुतः । “अती-
न्द्रियत्वादि”ति । परमाणूनां परमसूक्ष्मत्वात्तद्गतरूपादिव-
द्भ्रमोपि नोपलभ्येतोपलभ्यमानो वा सूक्ष्म उपलभ्यते न
स्थूल इत्यर्थः । शेषमतिरोद्धितार्थम् ॥

पृथगुपदेशात् ॥ २८ ॥

निगदव्याख्यातमस्य भाष्यम् ॥

तद्गुणसारत्वात्तु तद्व्यपदेशः

प्राज्ञवत् ॥ २९ ॥

“कण्टकतोदनेपी”ति । मच्चदक्षयोः संयोगोत्पन्नमवरूपादि-
न मद्धान्तं, न जातु घटकरकादिसंयोगा नभसो नभो
व्यञ्जवते ऽपि त्वत्पानेव घटकरकादीनितरथा अत्र नभस्तत्र

सर्वत्र घटकरकाद्युपलम्भ इति तेषु नभःपरिमाणाः प्र-
सज्चेरन्निति । न चाणोर्जीवस्य सकलशरीरगता वेदनोपप-
द्यते । यद्यप्यन्तःकरणमणु तथापि तस्य त्वचा संबद्धत्वा-
(१)त्त्वचस्य समस्तशरीरव्यापित्वादेकदेशेष्यधिष्ठिता त्वगधि-
ष्ठितैवेति शरीरव्यापी जीवः शक्नोति सर्वाङ्गीणं शैत्यम-
नुभवितुं त्वगिन्द्रियेण गङ्गायाम्(२), अणुस्तु जीवो यत्रास्ति
तस्मिन्नेव शरीरप्रदेशे तदनुभवेन्न सर्वाङ्गीणम्, तस्यासर्वा-
ङ्गीणत्वात् । कण्टकतोदनस्य तु प्रादेशिकतया न सर्वाङ्गी-
णोपलब्धिरिति वैषम्यम् । “गुणत्वमेव ही”ति । इदमेव
हि गुणानां गुणत्वं यद्द्रव्यदेशत्वमत एव हि हेमन्ते विष-
क्तावयवाप्यद्रव्यगते ऽतिसान्द्रे शीतस्पर्शेऽनुभूयमानेष्यनुद्भूतं
रूपं नोपलभ्यते यथा, तथा मृगमदादीनां गन्धवाहविप्रकी-
र्णस्रक्ष्मावयवानामतिसान्द्रे गन्धेनुभूयमाने रूपस्पर्शां नानु-
भूयेते, तत्कस्य हेतोरनुद्भूतत्वात्तयोर्गन्धस्य चोद्भूतत्वादिति ।
न च द्रव्यस्य प्रत्ययप्रसङ्गः, द्रव्यान्तरावयवपूरणात् । अत एव
कालपरिवासवशादस्य हतगन्धितोपलभ्यते । अपि च चैतन्यं
नाम न गुणो जीवस्य गुणिनः, किं तु स्वभावः । न च स्वभा-
वस्य व्यापित्वे भावस्याव्यापित्वं तत्त्वप्रच्युतेरित्याह । “यदि
च चैतन्यमि”ति । तदेवं श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणसिद्धे जीव-
स्याविकारितया(३) परमात्मत्वे तथा श्रुत्यादितः परममहत्त्वे

(१) संबन्धात्—पा० १ ।

(२) गङ्गायां निमग्नः—पा० २ ।

(३) विकारतया—पा० २ ।

च या नामाणत्वश्रुतयस्तास्तदनुरोधेन बुद्धिगुणसारतया
 व्याख्येया इत्याह । “तद्गुणसारत्वादि”ति । तद्वाच्ये । “त-
 स्या बुद्धेरि”ति । आत्मना स्वसंबन्धिन्या बुद्धेरुपस्थापित-
 त्वात् तदा परामर्शः । नहि शुद्धबुद्धमुक्तस्वभावस्यात्मन-
 स्तत्त्वं संसारिभिरनुभूयते । अपि तु योयं मिथ्याज्ञानदे-
 षाद्यनुषक्तः स एव प्रत्यात्ममनुभवगोचरः । न च ब्रह्म-
 स्वभावस्य जीवात्मनः कूटस्थनित्यस्य स्वत इच्छादेषानुष-
 ङ्गसंभव इति । बुद्धिगुणानां तेषां तदभेदाध्यासेन तद्वर्मत्वा-
 ध्यास उद्देशरावाध्यस्तस्येव चन्द्रमसो बिम्बस्य तोयकम्पे
 कम्पवत्त्वाध्यास इत्युपपादितमध्यासभाष्ये । तथा च बु-
 द्धाद्युपाधिकृतमस्य जीवत्वमिति बुद्धेरन्तःकरणस्याणुतया
 सोप्यणुव्यपदेशभागभवति नभ इव करकोपचितं करकप-
 रिमाणम् । तथा चोत्क्रान्त्यादीनामुपपत्तिरिति । निगद-
 व्याख्यातमितरत् । प्रायणे ऽसत्त्वमसंसारित्वं वा ततश्च कृ-
 तविप्रणाशकृताभ्यागमप्रसङ्गः ॥

यावदात्मभावित्वात्तु न दोषस्तदर्श-

नात् ॥ ३० ॥

यावत्संसार्यात्मभावित्वादित्यर्थः । समानः सन्निति बुद्ध्या
 समानः तद्गुणसारत्वादिति । “अपि च मिथ्या ज्ञाने”ति ।
 न केवलं यावत्संसार्यात्मभावित्वमागमत उपपत्तितस्येत्यर्थः ।
 “आदित्यवर्णमि”ति । प्रकाशरूपमित्यर्थः । “तमस” इति ।
 अविद्याया इत्यर्थः । तमेव विदित्वा साक्षात्कृत्य मृत्युमवि-

[भामती]

[४९१]

[अ.२ पा.३ सू.३०]

द्यामत्येतीति योजना । अनुशयबीजं पूर्वपक्षी प्रकटयति ।
“ननु सुषुप्तप्रलययो”रिति । “सता” परमात्मना । अनुश-
यबीजपरिहारः । अत्रोच्यते ॥

पुंस्त्वादिवत्तस्य सतोभिव्यक्तियो-

गात् ॥ ३१ ॥

निगद्व्याख्यातमस्य भाष्यम् ॥

नित्योपलब्ध्यनुपलब्धिप्रसङ्गो ऽन्य-

तरनियमो वान्यथा ॥ ३२ ॥

स्यादेतद् । अन्तःकरणेपि सति तस्य नित्यसंनिधानात्क-
स्मान्नित्योपलब्ध्यनुपलब्धी न प्रसज्येते । अथादृष्टविपाकका-
दाचित्कत्वात्सामर्थ्यप्रतिबन्धाप्रतिबन्धाभ्यामन्तःकरणस्य नायं
प्रसङ्गः । तावसत्येवान्तःकरणे आत्मनो वेन्द्रियाणां वास्तां,
तत्किमन्तर्गडुनान्तःकरणेनेति चोदयति । “अथ वान्य-
तरस्यात्मन” इति । अथ वेति सिद्धान्तं निवर्त्तयति । सि-
द्धान्ती ब्रूते । “न चात्मन” इति । अवधानं खल्वनुबुभूषा
शुश्रूषा वा । न चैते आत्मनो धर्मौ, तस्याविक्रियत्वात् ।
न चेन्द्रियाणामेकैकेन्द्रियव्यतिरेकेष्यन्धादीनां दर्शनात् । न
च ते आन्तरत्वेनानुभूयमाने बाह्ये संभवतः । तस्मादस्ति
तदान्तरं किमपि यस्य चैते तदन्तःकरणम् । तदिदमुक्तं
“यस्यावधाने”ति । अत्रैवार्थे श्रुतिं दर्शयति । “तथा
चे”ति ।

कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात् ॥ ३३ ॥

ननु तद्गुणसारत्वादित्यनेनैव जीवस्य कर्तृत्वं भोक्तृत्वं च लब्धमेवेति तद्गुणसादनमनर्थकमित्यत आह । “तद्गुणसारत्वाधिकारेणे”ति । तस्यैवैष प्रपञ्चो ये पश्यन्त्यात्मा भोक्तैव न कर्त्तेति तन्निराकरणार्थः । शास्त्रफलं प्रयोक्तारि तत्क्षणत्वादित्याह स भगवान् जैमिनिः । प्रयोक्तार्यनुष्ठातरि कर्त्तरीति यावत् । शास्त्रफलं स्वर्गादि, कुतः, प्रयोक्तृफलसाधनतालक्षणत्वात् शास्त्रस्य विधेः, कर्त्तृपेक्षितोपायता हि विधिः, बुद्धिश्चेत् कर्त्री भोक्ता चात्मा ततो यस्यापेक्षितोपायो भोक्तुर्न तस्य कर्त्तृत्वं यस्य कर्त्तृत्वं न च तस्यापेक्षितोपाय इति किं केन संगतमिति शास्त्रस्यानर्थकत्वमविद्यमानाभिधेयत्वं तथा चाप्रयोजनत्वं स्यात् । यथा च तद्गुणसारतयास्या वस्तु सदपि भोक्तृत्वं सांख्यव्यवहारिकमेवं कर्त्तृत्वमपि सांख्यव्यवहारिकं न तु भाविकम् । अविद्यावद्विषयत्वं च शास्त्रस्योपपादितमध्यासभाव्यइति सर्वमवन्दातम् ॥

विहारोपदेशात् ॥ ३४ ॥

विहारः संचारः, क्रिया, तत्र स्वातन्त्र्यं नाकर्तुः संभवति, तस्मादपि कर्ता जीवः ॥

उपादानात् ॥ ३५ ॥

तदेतेषां प्राणानामिन्द्रियाणां विज्ञानेन बुद्ध्या विज्ञानं यच्चणशक्तिमादायोपादायेत्युपादाने स्वातन्त्र्यं नाकर्तुः संभवति ॥

व्यपदेशाच्च क्रियायां न चेन्नर्देश- विपर्ययः ॥ ३६ ॥

अभ्युच्चयमात्रमेतन्न सम्यगुपपत्तिः । विज्ञानं कर्तृ यज्ञं तनुते सर्वत्र हि बुद्धिः करणरूपा करणत्वेनैव व्यपदिश्यते न कर्तृत्वेन इह तु कर्तृत्वेन तस्या व्यपदेशे विपर्ययः स्यात्तस्मादात्मैव विज्ञानमिति व्यपदिष्टः । तेन कर्त्तेति । सूत्रान्तरमवतारयितुं चोदयति । अत्राह । “यदी”ति । प्रज्ञावान्(१) स्वतन्त्र इष्टमेवात्मनः संपादयेन्नानिष्टमनिष्टसंपत्तिरप्यस्योपलभ्यते, तस्मान्न स्वतन्त्रस्तथा च न कर्त्ता तन्नक्षणत्वात्तस्येत्यर्थः । अस्योत्तरम् ॥

उपलब्धिवदनियमः ॥ ३७ ॥

करणादीनि कारकान्तराणि कर्त्ता प्रयुङ्क्ते न त्वयं कारकान्तरैः प्रयुज्यतइत्येतावन्मात्रमस्य स्वातन्त्र्यं न तु कार्यक्रियायां न कारकान्तराण्यपेक्षतइति । ईदृशं हि स्वातन्त्र्यं नेश्वरस्याप्यत्रभवतोस्तीत्युत्सन्नसंकथः कर्त्ता स्यात् । तथा चायमदृष्टपरिपाकवशादिष्टमभिप्रेषुस्तत्साधनविधमणानिष्टोपायं व्यापारयन्ननिष्टं प्राप्नुयादित्यनियमः कर्तृत्वं चेति न विरोधः विषयप्रकल्पनमात्रप्रयोजनत्वादिति । नित्यचैतन्यस्वभावस्य स्वल्वात्मन इन्द्रियादीनि करणानि स्वविषयमुपनयन्ति, तेन विषयावच्छिन्नमेव चैतन्यं वृत्तिरि-

[अ. २ पा. ३ सू. ३७] [४९४] [भामती]

ति विज्ञानमिति चाख्यायते तत्र चास्यास्ति स्वातन्त्र्यमित्यर्थः ॥

शक्तिविपर्ययात् ॥ ३८ ॥

पूर्वं कारकविभक्तिविपर्यय उक्तः संप्रति कारकशक्तिविपर्यय इत्यपुनरुक्तम् । अविपर्ययाय तु करणान्तरकल्पनायां नाम्नि विसंवाद इति ॥

समाध्यभावाच्च ॥ ३९ ॥

समाधिरिति संयममुपलक्षयति । धारणाध्यानसमाधयो हि संयमपदवेदनीयाः । यथाङ्गः । त्रयमेकत्र संयम इति । अत्र श्रोतव्यो मन्तव्य इति धारणोपदेशः । निदिध्यासितव्य इति ध्यानोपदेशः । द्रष्टव्य इति समाधेरुपदेशः । यथाङ्गस्तदेव ध्यानमर्थमात्रनिर्भासं स्वरूपग्रहण्यमिव समाधिरिति सोयमिह कर्त्तृत्वात् समाधावुपदिश्यमान आत्मनः कर्त्तृत्वमवैतीति सूत्रार्थः ॥

यथा च तक्षोभयथा ॥ ४० ॥

अवान्तरसङ्गतिमाह । “एवं ताव”दिति । विमृशति । “तत्पुन”रिति । पूर्वपक्षं गृह्णाति । “तत्रे”ति । शास्त्रार्थवत्त्वादयो हि चेतव आत्मनः कर्त्तृत्वमापादयन्ति । न च स्वाभाविके कर्त्तृत्वे संभवति असत्यपवादे तदौपाधिकं युक्तम् । अतिप्रसङ्गात् । न च मुक्त्यभावप्रसङ्गोऽस्यापवादकः, यथा ज्ञानस्वभावो(१) ज्ञेयाभावेऽपि नाज्ञो भवत्येवं क-

कर्तृस्वभावोपि क्रियावेशाभावेपि नाकर्त्ता । तस्मात् स्वा-
 भाविकमेवास्य कर्तृत्वमिति प्राप्ते, ऽभिधीयते । नित्यशु-
 द्धबुद्धमुक्तस्वभावं हि ब्रह्म भूयोभूयः श्रूयते तदस्य बुद्धत्व-
 मसत्यपि बोद्धव्ये युक्तं वक्त्रेर्वासत्यपि दाह्ये दग्धृत्वं,
 तच्छीलस्य तस्यावगमात् । कर्तृत्वं त्वस्य क्रियावेशादवग-
 न्तव्यम् । न च नित्योदासीनस्य कूटस्थस्य नित्यस्यासक्त-
 ष्टुतस्य संभवति, तस्य च कदा चिदपि असंसर्गे कथं
 तच्छक्तियोगो निर्विषयायाः शक्तेरसंभवात् । तथा च यदि
 तस्मिञ्चैतं तद्विषयः क्रियावेशो ऽभ्युपेयते तथा सति तत्स्व-
 भावस्य स्वभावोच्छेदाभावाद् भावनाशप्रसङ्गो न च मुक्त-
 स्यास्ति क्रियायोग इति । क्रियाया दुःखत्वात् । न विग-
 लितसकलदुःखपरमानन्दावस्था मोक्षः स्यादित्याशयवानाह ।
 “न स्वाभाविकं कर्तृत्वमात्मन” इति । अभिप्रायमबुध्वा चो-
 दयति । “ननु स्थितायामपी”ति । परिहरति । “न नि-
 मित्तानामपी”ति । शक्तशक्याश्रया शक्तिः स्वसत्तया ऽवश्यं
 शक्यमाक्षिपति । तथा च तथा ऽऽक्षिप्तं शक्यं सदैव स्यादि-
 ति भावः । चोदयति । “ननु मोक्षसाधनविधाना”दिति ।
 परिहरति । “न साधनायत्तस्ये”ति । अस्माकं तु न
 मोक्षः साध्यो, ऽपि तु ब्रह्मस्वरूपं तच्च नित्यमिति । उक्त-
 मभिप्रायमाविष्करोति । “अपि च नित्यशुद्धे”ति । चो-
 दयति । “पर एव तर्हि संसारी”ति । अयमर्थः । पर-
 श्वेत्संसारी तस्याविद्याप्रविलये मुक्तौ सर्वे मुच्येरन्नविशेषात् ।
 ततश्च सर्वसंसारीच्छेदप्रसङ्गः । परस्मादन्यश्वेतस बुद्ध्यादिस-

[अ.२ पा.३ सू.४०] [४२६] [भामती]

वृत्त एवेति तस्यैव तर्हि मुक्तिसंसारौ नात्मन इति । परि-
हरति । “नाविद्या प्रत्युपस्थापितत्वा”दिति । न परमात्म-
नो मुक्तिसंसारौ तस्य नित्यमुक्तत्वा, न्नापि बुद्ध्यादिसङ्घा-
तस्य, तस्याचेतनत्वाद्,पि त्वविद्योपस्थापितानां बुद्ध्यादिसङ्-
घातानां भेदात्तत्तद्बुद्ध्यादिसङ्घातभेदोपधान आत्मैकोपि
भिन्न इव विप्रुद्धोप्यविप्रुद्ध इव ततश्चैकबुद्ध्यादिसङ्घा-
तापगमे तत्र मुक्त इवेतरत्र बद्ध इव यथा मणिकृपा-
णाद्युपधानभेदादेकमेव मुखं नानेव दीर्घमिव वृत्तमिव
श्याममिवावदातमिवान्यतमोपधानविगमे तत्र मुक्तमिवान्य-
त्रोपहितमिवेति नैकमुक्तौ सर्वमुक्तिप्रसङ्गस्तस्मान्न परमा-
त्मनो मोक्षसंसारौ नापि बुद्ध्यादिसङ्घातस्य, किं तु बु-
द्ध्याद्यपहितस्यात्मस्वभावस्य जीवभावमापन्नस्येति परमार्थः ।
अत्रैवान्वयव्यतिरेकौ श्रुतिभिरादर्शयति । “तथा चे”ति ।
इतश्चैवाधिकं यदुपाध्यभिभवोद्भवाभ्यामस्याभिभवोद्भवौ द-
र्शयति श्रुतिरित्याह । “तथा स्वप्नजागरितयो”रिति । अ-
त्रैवार्थं छत्रं व्याचष्टे । “तदेतदाचे”ति । संप्रसादः सुषुप्तिः ।
स्यादेतत् । तद्गणः पाण्यादयः सन्ति तैरयं वास्यादीन् व्यापा-
रयन् भवतु दुःखी, परमात्मा त्वनवयवः केन मनःप्रभृतीनि
व्यापारयेदिति वैषम्यं तद्गणो दृष्टान्तेनेत्यत आह । “तच्च-
दृष्टान्तश्चे”ति । यथा स्वशरीरेणोदासीनस्तत्त्वा सुखी वा-
स्यादीनि तु करणानि व्यापारयन् दुःखी, तथा स्वात्मना-
त्मोदासीनः सुखी मनःप्रभृतीनि तु करणादीनि व्यापा-
रयन् दुःखीत्येतावता ऽस्य साम्यं न तु सर्वथा । यथा ऽऽत्मा

च जीवो ऽवयवान्तरानपेक्षः स्वशरीरं व्यापारयत्येवं मनः-
 प्रभृतीनि तु करणान्तराणि व्यापारयतीति प्रमाणसिद्धे
 नियोगपर्यनुयोगानुपपत्तिः । पूर्वपक्षचेत्वननुभाष्य दूषयति ।
 “यत्तूक्त”मिति । यत्परं हि शास्त्रं स एव शास्त्रार्थः । क-
 र्त्तृपेक्षितोपायभावनापरं तद् न कर्त्तृस्वरूपपरम् । तेन यथा
 लोकसिद्धं कर्त्तारमपेक्ष्य स्वविषये प्रवर्त्तमानं न पुंसः स्वा-
 भाविकं कर्त्तृत्वमवगमयितुमुत्सहते, तस्मात्तत्त्वमसीत्याद्युप-
 देशविरोधादविद्याकृतं तदवतिष्ठते । चोदयति । “ननु
 सन्ध्ये स्थान”इति । औपाधिकं हि कर्त्तृत्वं नोपाध्यपगमे
 संभवतीति स्वाभाविकमेव युज्यतइत्यर्थः । अपि च यत्रा-
 पि करणमस्ति तत्रापि केवलस्यात्मनः कर्त्तृत्वश्रवणात्स्वा-
 भाविकमेव युक्तमित्याह । “तथोपादानेपी”ति । तदेतत्प-
 रिहरति । “न तावत्सन्ध्य”इति । उपाध्यपगमो ऽसिद्धो-
 न्तःकरणस्योपाधेः सन्ध्येष्वस्थानादित्यर्थः । अपि च स्वप्ने
 यादृशं ज्ञानं तादृशो विद्यारोपीत्याह । “विद्यारोपि च
 तत्रे”ति । “तथोपादाने ऽपी”ति । यद्यपि कर्त्तृविभक्तिः
 केवले कर्त्तरि श्रूयते तथापि कर्मकरणोपधानकृतमस्य
 कर्त्तृत्वं न प्रुद्धस्य, नहि परप्रुसहायश्चेत्ता केवलश्चेत्ता
 भवति । ननु यदि न केवलस्य कर्त्तृत्वमपि तु करणा-
 दिसहितस्यैव, तथा सति करणादिष्वपि कर्त्तृविभक्तिः
 स्यान्न चैतदस्तीत्याह । “भवति च लोक”इति । क-
 रणादिष्वपि कर्त्तृविभक्तिः कदा चिदस्यैव विवक्षावशादि-
 त्यर्थः । अपि चैयमुपादानश्रुतिः ‘करणव्यापारोपरममा-

त्रपरा न स्वातन्त्र्यपरा कर्तृविभक्तिस्तु भाक्ती कूलं पि-
 पतिषतीतिवद्बुद्धिपूर्वकस्य करणव्यापारोपरमस्य दृष्टत्वा-
 दित्याह । “अपि चास्मिन्नुपादान”इति । यस्त्वयं व्यप-
 देश इति यत्तदुक्तमस्माभिरभ्युच्चयमात्रमेतदिति तदितः
 समुत्थितम् । “सर्वकारकाणामेवे”ति । विक्लियन्ति तण्डु-
 ला ज्वलन्ति काष्ठानि विभर्ति स्थालीति हि स्वव्यापारे
 सर्वेषां कर्तृत्वं, तत्किं बुद्ध्यादीनां कर्तृत्वमेव न करणत्व-
 मित्यत आह । “उपलब्ध्यपेक्षं तेषां(१) करणत्वम्” । न-
 च्चेवं सति तस्यामेवात्मनः स्वाभाविकं कर्तृत्वमस्त्वित्यत आ-
 ह । “न च तस्या”मुपलब्धावप्यस्य स्वाभाविकं “कर्तृत्वम-
 स्ति”, कस्मा“नित्योपलब्धिस्वरूपत्वादा”त्मनो नहि नित्ये
 स्वभावे चास्ति भावस्य व्यापार इत्यर्थः । तदेवं नास्योपलब्धौ
 स्वाभाविकं कर्तृत्वमस्तीत्युक्तम् । नापि बुद्ध्यादेरुपलब्धि-
 कर्तृत्वमात्मन्यध्यस्तं यथा तद्गतमध्यवसायादिकर्तृत्वमित्या-
 ह । “अहंकारपूर्वकमपि कर्तृत्वं नोपलब्धुर्भवितुमर्हति” ।
 कुतः । “अहंकारस्याप्युपलभ्यमानत्वात्” । नहि शरीरा-
 दि यस्यां क्रियायां गम्यं तस्यामेव गन्तुं भवति । एत-
 दुक्तं भवति । यदि बुद्धिरुपलब्धौ भवेत् ततस्तस्या उप-
 लब्धृत्वमात्मन्यध्यस्येत । न चैतदस्ति, तस्या जडत्वेनोपल-
 भ्यमानतयोपलब्धिकर्तृत्वानुपपत्तेः । यदा चोपलब्धौ बुद्धेरक-
 र्तृत्वं तदा यदुक्तं बुद्धेरुपलब्धृत्वे करणान्तरं कल्पनीयं तथा
 च नाममात्रे विसंवाद् इति तन्न भवतीत्याह । “न चैवं

[भामती]

[४६६] [अ.२ पा.३ सू.४०]

सति करणान्तरकल्पना” बुद्धेरुपलब्धत्वाभावात् । तत्कि-
मिदानीमकरणं बुद्धिरुपलब्धात्मा चानुपलब्धेत्यत आ-
ह । “बुद्धेः करणत्वाभ्युपगमात्” । अयमभिसंधिः । चैत-
न्यमुपलब्धिरात्मस्वभावो नित्य इति न तत्रात्मनः कर्तृत्व-
म्, नापि बुद्धेः करणत्वं, किं तु चैतन्यमेव विषयाव-
च्छिन्नं वृत्तिरिति चोपलब्धिरिति चाख्यायते । तस्य तु
तत्तद्विषयावच्छेदे वृत्तौ बुद्ध्यादीनां करणत्वमात्मनश्च तदु-
पधानेनाहंकारपूर्वकं कर्तृत्वं युज्यतइति ॥

परात्तु तच्छ्रुतेः ॥ ४१ ॥

यदेतज्जीवानामौपाधिकं कर्तृत्वं तत्प्रवर्तनालक्षणेऽपि रा-
गादिषु सत्सु नेश्वरमपरं प्रवर्तकं कल्पयितुमर्हति, अति-
प्रसङ्गात् । न नेश्वरो द्वेषपक्षपातरहितो जीवान्साध्वसा-
धुनि कर्मणि प्रवर्तयितुमर्हति येन धर्माधर्मापेक्षया ज-
गद्वैचित्यमपपद्येत । स हि स्वतन्त्रः कारुणिको धर्मैव
जन्तून् प्रवर्तयेन्नाधर्मे, ततश्च तत्प्रेरिता जन्तवः सर्वे धार्मिका
एवेति सुखिन एव स्युर्न दुःखिनः । स्वतन्त्रास्तु रागादिप्र-
युक्ताः प्रवर्तमाना धर्माधर्मप्रचयवन्तो वैचित्यमनुभवन्तीति
युक्तम् । एवं च विधिनिषेधयोरर्थवत्त्वमितरथा तु सर्वथा
जीवा अस्वतन्त्रा इतीश्वरेणैव प्रवर्त्यन्तइति कृतं विधिनिषे-
धाभ्यां, नहि बलवदनिलसलिलौघनुद्यमानं प्रत्युपदेशो ऽर्थ-
वान् । तस्मादेष ह्येव साधु कर्म कारयतीत्यादयः श्रुतयः
समस्तविधिनिषेधश्रुतिविरोधात्तोकविरोधाच्चैश्वर्यप्रशंसापरतया

[अ. २ पा. ३ छ. ४१] [५००] [भामती]

नेया इति प्राप्ते ऽभिधीयते । एष ह्येव साधु कर्म कारयती-
त्यादयस्तावच्छ्रुतयः सर्वव्यापारेषु जन्तूनामीश्वरतन्त्रतामाहुः ।
तदसति बन्धके(१) न प्रशंसापरतया व्याख्यातुमुचितम् ।
न च श्रुतिसिद्धस्य कल्पनीयता, येन प्रवर्तकेषु रागादिषु
सत्सु तत्कल्पना विरुध्येत । न चेश्वरतन्त्रत्वे धर्मएव ज-
न्तूनां प्रवृत्तेः सुखित्वमेव न वैचिह्न्यमिति युक्तम् । यद्यप्य-
यमीश्वरो वीतरागस्तथापि पूर्वपूर्वजन्तुःकर्मापेक्षया जन्तू-
न् धर्माधर्मयोः प्रवर्तयन् न द्वेषपक्षपाताभ्यां विषमो नापि
निर्घृणः । न च कर्मप्रचयस्यादिरस्यनादित्वात्संसारस्य ।
न चेश्वरतन्त्रस्य कृतं विधिनिषेधाभ्यामिति सांप्रतम् । न-
क्षीश्वरः प्रबलतरपवन इव जन्तून् प्रवर्तयत्यपि तु तच्चैतन्य-
मनुरुध्यमानो रागाद्युपचारमुखेनैवं चेटानिष्टप्राप्तिपरिहा-
रार्थिनो विधिनिषेधावर्यवन्तौ भवतः । तदनेनाभिसंधिनो-
क्तं “परायत्तेपि हि कर्तृत्वे करोत्येव जीव” इति । त-
स्माद्विधिनिषेधग्रास्ताविरोधात्तोकस्य स्थूलदर्शित्वात् ‘एष
ह्येव साधु कर्म कारयती’त्यादि श्रुतेः

‘अहो जन्तुरनीशोयमात्मनः सुखदुःखयोः ।

ईश्वरप्रेरितो गच्छेत्सर्गं ना श्वभ्रमेव वा’ ॥ इति

स्मृतेश्वरतन्त्राणामेव जन्तूनां कर्तृत्वं, न तु स्वतन्त्रा-
णामिति सिद्धम् । ईश्वर एव विधिनिषेधयोः स्थाने नियु-
ज्येत यद्विधिनिषेधयोः फलं तदीश्वरेण तत्प्रतिपादितधर्माध-
र्मनिरपेक्षेण कृतमिति विधिनिषेधयोरानर्थक्यम् । न केवल-

[भामती]

[५०१]

[अ.२ पा.३ सू.४१]

मानर्थक्यं विपरीतं चापद्यतइत्याह । “तथा विहितकारि-
ण”मिति । पूर्वाक्तस्य दोषः कृतनाशाकृताभ्यागमः प्रसज्येत ।
अतिरोहितार्थमन्यत् ॥

अंशो नानाव्यपदेशादन्यथा चापि

दाशकितवादित्वमधीयतएके ॥ ४३ ॥

अवान्तरसङ्गतिमाह । “जीवेश्वरयो”रिति । उपका-
र्योपकारकभावः प्रयोज्यप्रयोजकभावः । अत्रापाततो वि-
निगमनाहेतोरभावादनियमो निश्चय इत्युक्तो निश्चयहेत्वा-
भासदर्शनेन भेदपक्षमालम्ब्याह । “अथवे”ति । ईशि-
तव्येऽशितृभावश्चान्वेष्यान्वेष्येष्टृभावश्च ज्ञेयज्ञातृभावश्च नियम्य-
नियन्तृभावश्चाधाराधेयभावश्च न जीवपरमात्मनोरभेदे ऽव-
कल्प्यते । न च ‘ब्रह्मदाशा ब्रह्मकितवा’ इत्याद्याश्च
श्रुतयो दाशा ब्रह्मकितवा ब्रह्मेत्यादिप्रतिपादनपरा जीवा-
नां ब्रह्मणो भेदे ऽवकल्पन्ते । न चैताभिर्भेदाभेदप्रतिपा-
दनपराभिः श्रुतिभिः साक्षादंशत्वप्रतिपादकाश्च मन्त्रवर्णा-
त्यादो ऽस्य विश्वा भूतानीत्यादेः, स्मृतेश्च ममैवांश इत्यादे-
र्जीवानामीश्वरांशत्वसिद्धिः निरतिशयोपाधिसंपदा च विभू-
तियोगेश्वरः स्वांशानामपि निष्कण्ठोपाधीनामीष्टइति युज्य-
ते । नहि तावदनवयवेश्वरस्य जीवा भवितुमर्हन्त्यंशाः ।
अपि च जीवानां ब्रह्मांशत्वे तद्गता वेदना ब्रह्मणो भवे-
त् । पादादिगताइव वेदना देवदत्तस्य । ततश्च ब्रह्मभ-

[अ. २ पा. ३ सू. ४३] [५०२] [भामती]

यंगतस्य समस्तजीवगतवेदनानुभवप्रसङ्ग इति वरं संसार
एव मुक्तेस्तत्र हि स्वगतवेदनामात्रानुभवात् न भूरि दुःख-
मनुभवति । मुक्तस्तु सर्वजीववेदनाभागिति प्रयत्नेन मु-
क्तिरनर्थबहुलतया परिहर्तव्या स्यादिति । तथा भेदाभे-
दयोः परस्परविरोधिनोरेकत्रासंभवान्नाशत्वं जीवानाम् । न
च ब्रह्मैव सदसन्तस्तु जीवा इति युक्तं सुखदुःखमुक्तिसं-
सारव्यवस्थाभावप्रसङ्गादनुज्ञापरिहाराभावप्रसङ्गाच्च । तस्मा-
ज्जीवा एव परमार्थसन्तो न ब्रह्मैकमद्वयम् । अद्वैतश्रुतयस्तु
जातिदेशकालाभेदनिमित्तोपचारादिति प्राप्ते, ऽभिधीयते ।
अनधिगतार्थावबोधनानि प्रमाणानि विशेषतः शब्दः । तत्र
भेदो लौकसिद्धत्वान्न शब्देन प्रतिपाद्यः । अभेदस्वनधिगत-
त्वादधिगतभेदानुवादेन प्रतिपादनमर्हति । येन च वाक्य-
मुपक्रम्यते मध्ये च परामृश्यते अन्ते चोपसंज्ञियते तत्रैव
तस्य तात्पर्यमुपनिषदश्चाद्वैतोपक्रमतत्परामर्शतदुपसंहारा अ-
द्वैतपरा एव युज्यन्ते । न च यत्परास्तदौपचारिकं युक्त-
मभ्यासे हि भूयस्त्वमर्थस्य भवति नाल्पत्वमपि प्रागेवो-
पचरितत्वमित्युक्तम् । तस्मादद्वैते भाविके स्थिते जीवभाव-
स्तस्य ब्रह्मणो ऽनाद्यनिर्वचनीयाविद्योपधानभेदादेकस्येव वि-
म्बस्य दर्पणाद्युपाधिभेदात्प्रतिबिम्बभेदाः । एवं चानुज्ञापरि-
हारौ लौकिकवैदिकौ सुखदुःखमुक्तिसंसारव्यवस्था चोपप-
द्यते । न च मोक्षस्थानर्थबहुलता, यतः प्रतिबिम्बानामिव
श्यामतावदाततादिर्जीवानामेव नानावेदनाभिसंबन्धो ब्रह्म-
णस्तु बिम्बस्येव न तदभिसंबन्धः । यथा च दर्पणापनये-

तत्प्रतिबिम्बं बिम्बभावे ऽव(१)तिष्ठते, न कृपाणे प्रतिबिम्बित-
 मप्येवमविद्योपधानविगमे जीवे ब्रह्मभाव इति सिद्धं जीवो
 ब्रह्मांशइव तत्तन्त्रतया न त्वंश इति तात्पर्यार्थः । सप्तदश-
 संख्यापरिमितो राशिर्गणः सप्तदशकः । तद्यथा, बुद्धिकर्मे-
 न्द्रियाणि बाह्यानि दश बुद्धिमनसो वृत्तिभेदमात्रेण भिन्ने
 अप्येकीकृत्यैकमन्तःकरणं शरीरं पञ्च विषया इति सप्तद-
 शको राशिः । अनुज्ञाविधिरभिमतो न तु प्रवृत्तप्रवर्तना ।
 अपौरुषेये(२) प्रवर्तयितुरभिप्रायानुरोधासंभवात् । क्रत्वर्था-
 यामग्नीषोमीयद्धिसायां प्रवृत्तप्रवर्तनानुपपत्तेश्च । पुरुषार्थेपि
 नियमांशे ऽप्रवृत्तेः । “कःपुनर्देहसंबन्ध” इति । नच्च कूट-
 स्थनित्यस्यात्मनोपरिणामिनोस्ति देहेन संयोगः समवायो वा
 ऽन्यो वा कश्चित्संबन्धः सकलधर्मातिगत्वादित्यभिसंधिः ।
 उत्तरं “देहादिरयं संघातोद्दमेवैत्यात्मनि विपरीतप्रत्ययो-
 त्पत्तिः” । अयमर्थः । सत्यं नास्ति कश्चिदात्मनो देहादिभिः
 पारमार्थिकः संबन्धः, किं तु बुद्ध्यादिजनितात्मविषया वि-
 परीता वृत्तिरद्दमेव देहादिसंघात इत्येवंरूपा । अस्यां दे-
 हादिसंघात आत्मतादात्म्येन भासते । सोऽयं सांवृतस्तादा-
 त्म्यलक्षणः संबन्धो न पारमार्थिक इत्यर्थः । गूढाभिसंधिश्चो-
 दयति । “सम्यग्दर्शनस्तर्ही”ति । उत्तरं “न तस्ये”ति । य-
 दि ह्यक्ष्णस्यूलदेहादिसंघातो ऽविद्योपदर्शित एकमेवाद्वितीयं
 ब्रह्मास्मीति सम्यग्दर्शनमभिमतमद्वा तदन्तं प्रति विधिनि-

(१) भावेनाव—पा० १ । २ ।

(२) अपौरुषेये वेदे—पा० । १ ।

[अ. २ पा. ३ सू. ४३] [५०४] [भामती]

षेधयोरानर्थक्यमेव । एतदेव विशदयति । “क्षेयोपादेययो”-
रिति । चोदको निगूढाभिसंधिमाविष्करोति । “शरीरव्यति-
रेकदर्शिन एवा”मुष्मिकफलेषु कर्मसु दर्शपूर्णमासादिषु नि-
योज्यत्वमिति चेत्यरिच्चरति । “न, तत्संज्ञतत्वाभिमानात्” ।
एतद्विभजते । “सत्य”मिति । यो ह्यात्मनः षाट्कौशिका-
द्देहादुपपत्त्या व्यतिरेक(१) वेद, न तु समस्तबुद्ध्यादिसंघा-
तव्यतिरेकं, तस्यामुष्मिकफलेष्वधिकारः । समस्तबुद्ध्यादि-
व्यतिरेकवेदिनस्तु कर्तृभोक्तृत्वाभिमानरहितस्य नाधिकारः
कर्मणि । तथा च न यथेष्टचेष्टा, ऽभिमानविकलस्य तस्या
अप्यभावादिति । येषां तु सांख्यानां वैशेषिकाणां वा सु-
खदुःखव्यवस्थां पारमार्थिकीमिच्छतां बहव आत्मानः सर्व-
गतास्तेषामेवैष व्यतिकारः प्राप्नोति । तत्र प्रश्नपूर्वकं सां-
ख्यान्प्रति व्यतिक्रमं तावदाह । “कथ”मिति । यादृशस्ता-
दृशो गुणसंबन्धः सर्वान्पुरुषान्प्रत्यविशिष्ट इति तत्कृते सु-
खदुःखे सर्वान्प्रत्यविशिष्टे । न च कर्मनिबन्धिना व्यवस्था,
कर्मणः प्राकृतत्वेन प्रकृतेश्च साधारणत्वेनाव्यवस्थाताद-
वस्था, चोदयति । “स्यादेत”दिति । अयमर्थः । न प्रधानं
स्वविभूतिख्यापनाय प्रवर्तते, किं तु पुरुषार्थम् । यं च
पुरुषं प्रत्यनेन भोगापवर्गां पुरुषार्थी साधितौ तं प्रति
समाप्ताधिकारतया निवर्तते, पुरुषान्तरं तु प्रत्यसमाप्ताधि-
कारं प्रवर्तते । एवं च मुक्तसंसारिव्यवस्थोपपत्तेः सुख-
दुःखव्यवस्थापि भविष्यतीति निराकरोति । “नही”ति ।

(१) दुपपत्त्यात्मातिरेकं—पा० २ ।

सर्वेषां पुरुषाणां विभुत्वात्प्रधानस्य च साधारण्यादमुं पुरुषं
 प्रत्यनेनार्थः साधित इत्येतदेव नास्ति । तस्मात्प्रयोजनव-
 शेन विना चेतुं व्यवस्था ऽऽस्थेया । सा चायक्ता, चेत-
 भावादित्यर्थः । भवतु सांख्यानामव्यवस्था प्रधानसमवाया-
 ददृष्टस्य प्रधानस्य च साधारण्यात् । काणादादीनां त्वा-
 त्मसमवाय्यदृष्टं प्रत्यात्मसाधारणं तत्कृतञ्च मनसा स-
 द्धात्मनः स्वस्वामिभावलक्षणः संबन्धो ऽनादिरदृष्टभेदानाम-
 नादित्वात्तथा चात्ममनःसंयोगस्य साधारण्येऽपि स्वस्वामि-
 भावस्यासाधारण्यादभिसंध्यादिव्यवस्थोपपद्यतएव । न च
 संयोगोऽपि साधारणः । नहि तस्य मनस आत्मान्तरैर्यः
 संयोगः स एव स्वामिनाप्यात्मसंयोगस्य प्रतिसंयोगभेदेन
 भेदात् । तस्मादात्मैकत्वस्यागमसिद्धत्वाद्भवस्थायैकत्वेऽपि
 उपपत्तेर्नानेकात्मकल्पनागौरवादागमविरोधाच्चान्त्यविशेषव-
 च्चेन च भेदकल्पनायामन्योन्याश्रयापत्तेः । भेदे हि त-
 त्कल्पना ततश्च भेद इति । एतदेव काणादमतदूषणं
 भाष्यकृता तु प्रौढवादितया काणादान्प्रत्ययदृष्टानियमा-
 दित्यादीनि ह्यत्राणि योजितानि सांख्यमतदूषणपराण्येवेति
 तु रोचयन्ते के चित्तदास्तां तावत् ॥

इति श्रीवाचस्पतिमिश्रविरचिते भगवत्पाद्गारोरकभाष्य-
 विभागे भामत्यां द्वितीयाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥

तथा प्राणाः ॥ १ ॥

यद्यपि ब्रह्मवेदने सर्ववेदनप्रतिज्ञातदुपपादनश्रुतिविरोधा-
 दङ्गतरादैतश्रुतिविरोधाच्च प्राणानां सर्गादौ सङ्गावश्रुतिर्वि-

[अ. २ पा. ४ सू. १] [५०६] [भामती]

यदमृतत्वादिश्रुतयद्भवान्यथा कथं चिन्नेतुमुचिता, तथाप्य-
न्यथानयनप्रकारमविद्वानन्यथानुपपद्यमानैकापि श्रुतिर्बह्वीर-
न्यथयेदिति मन्वानः पूर्वपक्षयति । अत्र चाभ्युच्चयतया वि-
यदधिकरणपूर्वपक्षहेतून् स्मारयति । “तत्र तावदि”ति । श-
ब्दैकप्रमाणसमधिगम्या हि मद्वाभूतोत्पत्तिस्तस्या यत्र श-
ब्दो निवर्तते तत्र तत्प्रमाणाभावेन तदभावः प्रतीयते । यथा
चैत्यवन्दनतत्कर्मधर्मताया इत्यर्थः । अत्रापाततः श्रुतिविप्र-
तिपत्त्यानध्यवसायेन पूर्वपक्षयित्वा ऽथ वेत्वभिहितं पूर्वपक्षम-
वतारयति । अभिप्रायोस्य दर्शितः(१) ‘पानव्यापच्च तद्वदि’-
त्यत्राश्रयप्रतिग्रहेष्व्याद्यधिकरणपूर्वपक्षसूत्रार्थसादृश्यं तदा प-
रामृष्टम् । राद्धान्तस्तु स्यादेतदेवं यदि सर्गादौ प्राणस-
ङ्गावश्रुतिरनन्यथासिद्धा भवेत् । अन्यथैव तेषा सिध्यति ।
अवान्तरप्रलये ह्यग्निसाधनानां ह्यष्टिर्वक्तव्येति तदर्थोसावु-
पक्रमः । तत्राधिकारिपरुषः प्रजापतिरप्रणष्ट एव त्रैलो-
क्यमात्रं प्रलीनमतस्तदीयान्प्राणानपेक्ष्य सा श्रुतिरुपपन्नार्था ।
तस्माद्भूयसीनां श्रुतीनामनुग्रहाय सर्वविज्ञानप्रतिज्ञोपपत्त्य-
र्थस्य चोत्तरस्य संदर्भस्य गौणत्वे तु प्रतिज्ञातार्थानुगुण्या-
भावेनानपेक्षितार्थत्वप्रसङ्गात्, प्राणा अपि नभोवद्ब्रह्मणो
विकारा इति । न च चैत्यवन्दनादिवत्सर्वथा प्राणानामुत्प-
त्त्यश्रुतिः, क्व चित्त्वस्त्वेषामुत्पत्त्यश्रवणमुत्पत्तिश्रुतिस्तु तत्र-
तत्र दर्शिता । तस्माद्वैषम्यं चैत्यवन्दनपोषधा(२)दिभिरि-

(१) वर्णितः—पा० १ ।

(२) उपवत्सवाची पोषधशब्द इति कल्पतरौ ।

[भामती]

[५०७]

[अ. २ पा. ४ सू. १]

ति । के चिद्वियदधिकरणव्याख्यानेन गौण्यसंभवादिति सूत्रं
व्याचक्षते । गौणी प्राणानामुत्पत्तिश्रुतिरसंभवादुत्पत्तेरिति ।
तदयुक्तम् । विकल्पासत्त्वात् । तथाहि, प्राणानां जीवव-
द्वाविकृतब्रह्मात्मतयानुपपत्तिः स्यात्, ब्रह्मणस्तत्त्वान्तरतया
वा, न तावज्जीववदेषामविकृतब्रह्मात्मता जडत्वात् । तस्मा-
त्तत्त्वान्तरतयैषामनुत्पत्तिरास्थेया । तथा च ब्रह्मवेदनेन
सर्ववेदनप्रतिज्ञाव्याहतिः समस्तवेदान्तव्याकोपश्चेत्येतदाह ।
“वियदधिकरणे ही”ति ॥

तत्प्राक्श्रुतेश्च ॥ ३ ॥

निगद्व्याख्यातमस्य भाष्यम् ॥

तत्पूर्वकत्वाद्वाचः ॥ ४ ॥

वाच इति वाक्प्राणमनसामुपलक्षणम् । अयमर्थः । यत्रा-
पि तेजःप्रभृतीनां दृष्टौ प्राणदृष्टिर्नोक्तेति ब्रूषे । तत्राप्युक्तेति
ब्रूमहे । तथाहि, यस्मिन् प्रकरणे तेजोवन्नपूर्वकत्वं वाक्प्रा-
णमनसामान्नायते ऽन्नमयं हीत्यादिना, तद्यदि मुख्यायं
ततस्तत्सामान्यात्सर्वेषामेव प्राणानां दृष्टिरुक्ता । अथ गौणं,
तथापि ब्रह्मकर्तृकायां नामरूपव्याक्रियायामुपक्रमोपसंहार-
पर्यालोचनया श्रुत्यन्तरप्रसिद्धेश्च ब्रह्मकार्यत्वप्रपञ्चार्थमेव प्रा-
णादीनामापोमयत्वाद्यभिधानमित्युक्तैव तत्रापि प्राणदृष्टि-
रिति सिद्धम् ॥

सप्तगतेर्विशेषितत्वाच्च ॥ ५ ॥

अवान्तरसंगतिमाह । “उत्पत्तिविषयं”इति । संशयकार-

णमाह । “श्रुतिविप्रतिषेधा”दिति(१) । “विशयः” संशयः ।
 क्व चित्सप्त प्राणाः । तद्यथा । चक्षुर्घ्राणरसनवाक्श्रोत्रमन-
 स्वगिति । क्व चिदष्टौ प्राणा ग्रहत्वेन बन्धनेन गुणेन
 संकीर्यन्ते । तद्यथा, घ्राणरसनवाक्चक्षुःश्रोत्रमनोहस्तत्व-
 गिति । तएते ग्रहा, एषां तु विषया अतिग्रहास्त्वष्टावेव
 प्राणो वै ग्रहः सोपानेनातिग्राहेण गृहीतो ऽपानेन हि
 गन्धान् जिघ्रतीत्यादिना संदर्भेणोक्ताः । क्व चिन्नव ।
 तद्यथा सप्त वै शीर्षण्या प्राणाः द्वाववाञ्चाविति, द्वे श्रोत्रे
 द्वे चक्षुषी द्वे घ्राणे एका वागिति सप्त । पायूपस्थौ बुद्धि-
 मनसी वा(२) द्वाववाञ्चाविति नव । क्वचिद्दश । नव वै पुरुषे
 प्राणास्तउक्ता नाभिर्दशमीति । क्व चिदेकादश, दशमे
 पुरुषे प्राणाः । तद्यथा, बुद्धीन्द्रियाणि घ्राणादीनि पञ्च-
 कर्मेन्द्रियाण्यपि चस्तादीनि पञ्चात्मैकादश, आप्नोति व्या-
 भ्रोत्यधिष्ठानेनेत्यात्मा मनः स एकादश इति । क्व चिद्द्वा-
 दश । सर्वेषां स्पर्शानां त्वगेकायनमित्यत्र । तद्यथा, त्व-
 ग्रासिकारसनचक्षुःश्रोत्रमनोहृदयहस्तपादोपस्थपायूवागिति ।
 क्व चिदेतएव प्राणा अहंकाराधिकास्त्वयोदश । एवं
 विप्रतिपन्नाः प्राण्यत्तां प्रति श्रुतयः । अत्र प्रश्नपूर्वं पूर्व-
 पक्षं गृह्णाति किं तावत्प्राप्तं, “सप्तैवे”ति । सप्तैव प्राणाः ।
 कुतः । “गतेः” । अवगतेः । “श्रुतिभ्यः” सप्त प्राणाः
 प्रभवन्तीत्यादिभ्यः । न केवलं श्रुतितो ऽवगतिर्विशेषणाद-

(१) श्रुतिविप्रतिपत्तेरिति भाष्ये पा० ।

(२) ‘बुद्धिमनसी वा’ २ नार्हति ।

[भामती]

[५०९]

[अ. २ पा. ४ सू. ५]

येवमेवेत्याच्च । “विशेषितत्वाच्च” । “सप्त वै शीर्षण्याः प्राणा” इति । ये सप्त शीर्षण्याः श्रीचादयस्ते प्राणा इत्युक्ते इतरेषामशीर्षण्यानां हस्तादीनामप्राणत्वं गम्यते । यथा दक्षिणेनाङ्गा पश्यतीत्युक्ते वामेन न पश्यतीति गम्यते । एतदुक्तं भवति । यद्यपि अतिविप्रतिषेधो यद्यपि च पूर्वसंख्यासु न परासां संख्यानां निवेशस्तथा ऽप्यवच्छेदकत्वेन बह्वीनां संख्यानामसंभवादेकस्यां कल्प्यमानायां सप्तत्वमेव युक्तं प्राथम्यात्ताघवाच्च, वृत्तिभेदमात्रविवक्षया त्वष्टत्वादयो गमयितव्या इति प्राप्तम् । एवं प्राप्ते, उच्यते ।

हस्तादयस्तु स्थिते ऽतो नैवम् ॥ ६ ॥

तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति न सप्तैव, किं तु हस्तादयोऽपि प्राणाः । प्रमाणान्तरादेकादेशत्वे प्राणानां स्थिते ऽतो ऽस्मिन् सति सार्वविभक्तिकस्तसिः । नैवम् । ताघवात्प्राथम्याच्च सप्तत्वमित्यक्षरार्थः । एतदुक्तं भवति । यद्यपि अतयः स्वतः प्रमाणतया ऽनपेक्षास्तथापि परस्परविरोधान्नार्थतत्त्वपरिच्छेदायालम् । न च सिद्धे वस्तुनि अनुष्ठानइव विकल्पः संभवति । तस्मात्प्रमाणान्तरोपनीतार्थवशेन व्यवस्थाप्यन्ते । यथा सुवेणावद्यतीति मांसपुरोडाशावदानासंभवात् संभवाच्च द्रवावदानस्य(१) सुवावदाने द्रवाणीति व्यवस्थाप्यते । एवमिहापि रूपादिबुद्धिपञ्चकार्यव्यवस्थास्यक्षुरादिबुद्धीन्द्रियकरणपञ्चकव्यवस्था । नह्यन्हादयः स-

त्वपीतरेषु घ्राणादिषु गन्धाद्युपलब्धनुमितसङ्गावेषु रूपा-
दीनुपलभन्ते । तथा वचनादिलक्षणकार्यपञ्चकव्यवस्थातो
वाक्पाण्यादिलक्षणकर्मेन्द्रियपञ्चकव्यवस्था । नच्च जातु
मूकादयः सत्त्वपि विचरणाद्यवगतसङ्गावेषु पादादिषु बुद्धी-
न्द्रियेषु वा वचनादिमन्तो भवन्ति । एवं कर्मबुद्धीन्द्रियासंभ-
विन्या संकल्पादिक्रियाव्यवस्थयान्तःकरणव्यवस्थानुमानम् ।
एकमपि चान्तःकरणमनेकक्रियाकारि भविष्यति, यथा प्र-
दीप एको रूपप्रकाशवर्तिविकारस्त्रेक्षशोषणचेतुः । तस्मान्ना-
न्तःकरणभेदः । एकमेव त्वन्तःकरणं मननान्मन इति चाभि-
मानादहंकार इति चाध्यवसायाद्बुद्धिरिति चाख्यायते । वृ-
त्तिभेदाच्चाभिन्नमपि भिन्नमिवोपचर्यते त्रयमिति, तच्चेन
त्वेकमेव भेदे प्रमाणाभावात् । तदेवमेकादशानां कार्याणां
व्यवस्थानादेकादश प्राणा इति श्रुतिराञ्जसी । तदनुगु-
णतया त्वितराः श्रुतयो नेतव्याः । तत्रावयुत्यनुवादेन स-
प्ताष्टनवदशसंख्याश्रुतयो यथैकं वृणीते द्वौ वृणीते इति
त्रौन् वृणीतइत्येतदानुगुण्यात् । द्वादशत्रयोदशसंख्याश्रुती
तु कथं चिद्वृत्तिभेदेन भेदं(१) विवक्षित्वोपासनादिपरतया
नेतव्ये । तस्मादेकादशैव प्राणा नेतरइति सिद्धम् । अपि च
शीर्षण्यानां प्राणानां यत्सप्तत्वाभिधानं तदपि चतुर्ध्वेव व्य-
वस्थापनीयम्, प्रमाणान्तरविरोधात् । न खलु द्वे चक्षुषी,
रूपोपलब्धिलक्षणस्य कार्यस्याभेदात् । पिहितैकचक्षुषस्तु न
तादृशी रूपोपलब्धिर्भवति यादृशी समयचक्षुषः, तस्मादेक-

(१) भेदेनाभेदेपि भेदं—पा० २ ।

मेवचक्षुरधिष्ठानभेदेन तु भिन्नमिवोपचर्यते । काणस्याप्ये-
कगोलकगतेन चक्षुरवयवेनोपलम्भः । एतेन प्राणश्रोत्रे अ-
पि व्याख्याते । इयमपरा ह्यत्रद्वययोजना । “सप्तैव प्राणा”स्व-
क्षुर्घ्राणरसनवाक्श्रोत्रमनस्त्वच उक्त्वाऽन्तिमन्तः स्युः । सप्ता-
नामेव गतिश्रुतेर्विशेषितत्वादिति व्याख्यातुं शङ्कते(१) । “ननु
सर्वशब्दोप्यत्रे”ति । अस्योत्तरं “विशेषितत्वा”दिति । चक्षुरा-
दयस्त्वक्पर्यन्ता उक्त्वाऽन्तौ विशेषिताः । तस्मात्सर्वशब्दस्य
प्रकृत्यापेक्षत्वात् सप्तैव प्राणा उक्त्वाऽन्ति न पाण्यादय इति
प्राप्तम् । चोदयति । “नन्वत्र विज्ञानमष्टम”मिति । न वि-
जानातीत्याहुःरित्यनेनानुक्त्वाऽन्तं परिहरति । “नैष दोषः” ।
सिद्धान्तमाह । “हस्तादयस्त्वपरे सप्तभ्योतिरिक्ताः प्राणा”
उक्त्वाऽन्तिभाजोवगम्यन्ते ग्रहत्वश्रुतेर्हस्तादीनाम् । एवं ख-
ल्वेषां ग्रहत्वान्नानमुपपद्येत । यद्यामुक्तेरात्मानं बध्नीयुरि-
तरथा षाट्कौशिकशरीरवदेषां ग्रहत्वं नाम्नायेत । अत
एव च स्मृतिरेषां मुक्त्यवधितामाह । “पुर्यष्टकेने”ति । त-
थार्थवर्णश्रुतिरप्येषामेकाद्भानामुक्त्वाऽन्तिमभिवदति । तस्मा-
च्छ्रुत्यन्तरेभ्यः स्मृतेश्च सर्वशब्दार्थासंकोचाच्च सर्वेषामुक्तमण्ये
स्थितेऽस्मिन्नेवं यदुक्तं सप्तैवेति, किं तु प्रदर्शनार्थं सप्तत्व-
संख्येति सिद्धम् ॥

अणवश्च ॥ ७ ॥

अत्र सांख्यानामाहंकारिकत्वादिन्द्रियाणामहंकारस्य च
जगन्मण्डलव्यापित्वात्सर्वगताः प्राणाः । वृत्तिस्तेषां शरीरदे-

शतया प्रादेशिकी तन्निबन्धना च गत्या गतिश्रुतिरिति मन्यन्ते, तान्प्रत्याह । “अणवश्च” प्राणा अनुद्भूतरूपस्पर्शता चाणुत्वं दुरधिगमत्वान्न तु परमाणुत्वं देहव्यापि कार्यानुत्पत्तिप्रसङ्गात्तापदूनस्य शिशिरद्भ्रदनिमग्नस्य सर्वाङ्गीणशीतस्पर्शोपलब्धिरस्तीत्युक्तम् । एतदुक्तं भवति । यदि सर्वगता-नीन्द्रियाणि भवेयुस्ततो व्यवहितविप्रकृष्टवस्त्वपलम्भप्रसङ्गः । सर्वगतत्वेपि देहावच्छिन्नानामेव करणत्वं तेन न व्यवहितविप्रकृष्टवस्त्वपलम्भप्रसङ्ग इति चेद्, हन्त प्राप्ताप्राप्तविवेकेन शरीरावच्छिन्नानामेव तेषां करणत्वमिन्द्रियत्वमिति न व्यापिनामिन्द्रियभावः । तथा च नाममात्रे विसंवादो नार्थे ऽस्माभिस्तदिन्द्रियमुच्यते भवद्भिस्तु वृतिरिति सिद्धमणवः प्राणा इति ॥

श्रेष्ठश्च ॥ ८ ॥

न केवलमितरे प्राणा ब्रह्मविकाराः श्रेष्ठश्च प्राणो ब्रह्मविकारः । नासदासीदित्यधिकृत्य प्रवृत्ते ब्रह्मसूक्ते नासदासीये सर्गात्प्रागानीदिति प्राणाव्यापारश्रवणादसति च व्यापारवति व्यापारानुपपत्तेः प्राणसङ्गावाज्ज्येष्ठत्वश्रुतेश्च न ब्रह्मविकारः प्राण इति मन्वानस्य बद्धश्रुतिविरोधे ऽपि च श्रुत्योरेतयोर्गतिमपश्यतः पूर्वपक्षः । राहान्तस्तु । बद्धश्रुतिविरोधादेवानीदिति न प्राणव्यापारप्रतिपादिनी, किं तु सृष्टिकारणमानीत् जीवतिस्म, आसीदिति यावत्, तेन तत्सङ्गावप्रतिपादनपरा । ज्येष्ठत्वं च श्रोत्राद्यपेक्षमिति गमयि-

तव्यम् । तस्माद्ब्रह्मश्रुत्यनुरोधामुख्यस्यापि प्राणस्य ब्रह्मवि-
कारत्वमिति सिद्धम् ॥

न वायुक्रिये पृथगुपदेशात् ॥ ९ ॥

संप्रति मुख्यप्राणस्वरूपं निरूप्यते । अत्र हि यः प्राणः
स वायुरिति श्रुतेर्वायुरेव प्राण इति प्रतिभाति । अथ वा
प्राण एव ब्रह्मणस्तुत्यः पादः स वायुना ज्योतिषेति वा-
योर्भेदेन प्राणस्य श्रवणादेतद्विरोधाद्दरं तन्त्रान्तरीयमेव प्रा-
णस्य स्वरूपमस्तु श्रुती च विरुद्धार्ये कथं चिन्नेष्येते इति
सामान्यकरणवृत्तिरेव प्राणोस्तु । न चात्रापि करणेभ्यः
पृथक् प्राणस्यानुक्रमणश्रुतिविरोधो वृत्तिवृत्तिमतोर्भेदादिति
पूर्वः पक्षः । सिद्धान्तस्तु । न सामान्येन्द्रियवृत्तिः प्राणः ।
स हि मिलितानां वेन्द्रियाणां वृत्तिर्भवेत् प्रत्येकं वा । न
तावन्मिलितानाम्, एकद्वित्रिचतुरिन्द्रियाभावे तदभावप्रस-
ङ्गात् । नो खलु चूर्णहरिद्रासंयोगजन्मा ऽरूपागणस्तयोर-
न्यतराभावे भवितुमर्हति । न च बद्धविष्टिसाध्यं शिवि-
कोदहनं द्वित्रिविष्टिसाध्यं भवति । न च त्वगेकसाध्यं, त-
था सति सामान्यवृत्तित्वानुपपत्तेः । अपि च यत्संभूय कार-
काणि निष्पादयन्ति तत्प्रधानव्यापारानुगणावान्तरव्यापा-
रेणैव यथा वयसां प्रातिस्विको व्यापारः पञ्जरचालनानु-
गुणः । न चेन्द्रियाणां प्राणे प्रधानव्यापारे जनयितव्ये ऽस्ति
तादृशः कश्चिद्वान्तरव्यापारस्तदनुगुणः । ये च रूपादिप्र-
त्यया न ते तदनुगुणा,स्तस्मान्नेन्द्रियाणां सामान्यवृत्तिः प्रा-
णस्तथा च वृत्तिवृत्तिमतोः कथं चिद्भेदविवक्षया न पृथगु-

पदेशो गमयितव्यः । तस्मात् क्रिया, नापि वायुमात्रं प्राणः, किंतु वायुभेद एवाध्यात्ममापन्नः पञ्चव्यूहः प्राण इति । स्यादेतत् । यथा चक्षुरादीनां जीवं प्रति गुणभूतत्वाज्जीवस्य च श्रेष्ठत्वाज्जीवः स्वतन्त्र एवं प्राणोपि प्राधान्यात् श्रेष्ठत्वाच्च स्वतन्त्रः प्राप्नोति । न च द्वयोः स्वतन्त्रयोरेकस्मिच्छरीरे एकवाक्यत्वमुपपद्यतइत्यपर्यायं विरुद्धानेकदिक्रियतया देह उन्मथ्येतेति प्राप्ते, उच्यते ॥

चक्षुरादिवत्तु तत्सहशिष्यादि-

भ्यः ॥ १० ॥

यद्यपि चक्षुराद्यपेक्षया श्रेष्ठत्वं प्राधान्यं च प्राणस्य तथापि संचतत्वाद्चेतनत्वाङ्गीतिकत्वाच्चक्षुरादिभिः सह शिष्टत्वाच्च पुरुषार्थत्वात्पुरुषं प्रति पारतन्त्र्यं शयनासनादिवङ्गवेत् । तथा च यथा मन्त्रीतरेषु नैयौगिकेषु प्रधानमपि राजानमपेक्ष्यास्वतन्त्र एवं प्राणोपि चक्षुरादिषु प्रधानमपि जीवे ऽस्वतन्त्र इति । स्यादेतत् । चक्षुरादिभिः सह शासनेन कारणं चेत् प्राण एवं सति चक्षुरादिविषयरूपादिवदस्यापि विषयान्तरं वक्तव्यम् । न च तच्छक्यं वक्तुम् । एकादशकरणगणनव्याकोपश्चेति दोषं परिहरति ।

अकरणत्वाच्च न दोषस्तथाहि दर्श-

यति ॥ ११ ॥

न प्राणः परिच्छेदधारणादिकरणमस्माभिरभ्युपेयते येनास्य विषयान्तरमन्विष्येत एकादशत्वं च करणानां व्याकुप्येतापि

तु प्राणान्तरासंभवि देहेन्द्रियविधारणकारणं प्राणः । तस्य
श्रुतिप्रबन्धेन दर्शितं न केवलं शरीरेन्द्रियधारणस्य का-
र्यम् । अपि च

पञ्चवृत्तिर्मनोवद् व्यपदिश्यते ॥१२॥

विपर्ययो मिथ्याज्ञानमतद्रूपप्रतिष्ठम् । यथा मरुमरीचि-
कादिषु सलिलादिवृद्धयः । अतद्रूपप्रतिष्ठता च संशयेष्यति
तस्यैकाप्रतिष्ठानात् । अतः सोऽपि संगृहीतः । शब्दज्ञानानु-
पाती वस्तुशून्यो विकल्पः । यद्यपि मिथ्याज्ञानेष्यति वस्तुशून्य-
न्यता तथापि न तस्य व्यवहारहेतुतास्ति । अस्य तु पण्डितस्य-
पविचारासहस्रापि शब्दज्ञानमाहात्म्याद् व्यवहारहेतुभावो-
क्त्येव । यथा पुरुषस्य चैतन्यमिति । न च्छत्र षष्ठ्यर्थः संबन्धो-
क्ति तस्य भेदाधिष्ठानत्वात् । चैतन्यस्य पुरुषादत्यन्ताभेदात् ।
यद्यपि चान्नाभावप्रत्ययालम्बना वृत्तिर्नेष्यते तथापि विक्षेप-
संस्कारलक्षणा मनोवृत्तिरिहास्त्वैवेति (१) सर्वमवदातम् ॥

अणुश्च ॥ १३ ॥

समक्षिभिर्लोकैरिति विभुत्वश्रवणादिभुः प्राणः समक्षुषिणेऽ-
त्याद्यास्तु श्रुतयो विभोरप्यवच्छेदाङ्गविद्यन्ति । यथा विभुन
आकाशस्य कुट(२)करकाद्यवच्छेदात्कुटादिसाम्यमिति प्राप्त-
आह । “अणुश्च” । उक्तान्तिगत्या गतिश्रुतिभ्य आध्यात्मि-
कस्य प्राणस्यावच्छिन्नता न विभुत्वम् । दुरधिगमतामात्रेण
च शरीरव्यापिनोऽप्यणुत्वमुपचर्यते न त्वणुत्वमित्युक्तमधस्ता-

(१) रिहास्त्वैवेति—पा० १ ।

(२) कुटो षट इति कल्पतरौ ।

त् । यच्चस्य विभुत्वान्नानं तदाधिदैविकेन च्छात्मना सम-
 मष्टिव्यष्टिरूपेण, न त्वाध्यात्मिकेन रूपेण तदाश्रयाच्च सम-
 सुषिणेत्येवमाद्याः श्रुतयो देहसाम्यमेव प्राणस्याङ्गः स्वरूपतो
 न तु करकाकाशवत्परोपाधिकतया कथं चिन्नेतव्या इति ॥

ज्योतिराद्यधिष्ठानं तु तदामन-

नात् ॥ १४ ॥

यद्वि यत्कार्यं कुर्वद्दृष्टं तत्समश्चिन्नेव करोतीत्येष ताव-
 दुत्सर्गः पराधिष्ठानं तु तस्य बलवत्प्रमाणान्तरवशात् ।
 स्यादेतत् । वास्यादीनां तच्चाद्यधिष्ठितानामचेतनानां कार्य-
 कारित्वदर्शनादचेतनत्वेनेन्द्रियाणामप्यधिष्ठातृदेवताकल्पनेति
 चेत्, न, जीवस्यैवाधिष्ठानुच्चेतनस्य विद्यमानत्वात् । 'न
 चाग्निर्वाग्भूत्वा मुखं प्राविश'दित्यादिश्रुतिभ्यो देवतानाम-
 प्यधिष्ठातृत्वमभ्युपगन्तुं युक्तम् । अनेकाधिष्ठानाभ्युपगमे चि
 तेषामेकाभिप्रायनियमनिमित्ताभावान्न किं चित्कार्यमुत्पद्येत
 विरोधात् । अपि च य इन्द्रियाणामधिष्ठाता स एव भो-
 क्तेति देवतानां भोक्तृत्वेन स्वामित्वं शरीरइति न जीवः
 स्वामी स्याद् भोक्ता च । तस्माद्गन्याद्युपचारो वागादिषु
 प्रकाशकत्वादिना केन चिन्निमित्तेन गमयितव्यो न तु स्वरू-
 पेणाग्न्यादिदेवतानां मुखाद्यनुप्रवेश इति प्राप्तम् । एवं
 प्राप्ते उच्यते । नानाविधास्तु तावच्छ्रुतिषु स्मृतिषु च तत्र-
 तत्र वागादिष्वग्न्यादिदेवताधिष्ठानमवगम्यते । न च तद-
 सत्वामनुपपत्तौ क्लेशेन व्याख्यातुमुचितम् । न च स्वरूपो-
 पयोगभेदज्ञानविरहिणो जीवस्येन्द्रियाधिष्ठातृत्वसंभवः, सं-

भवति तु देवतानामिन्द्रियाद्यार्पेण ज्ञानेन साक्षात्कृतवती-
 नां तत्स्वरूपभेदतदुपयोगभेदविज्ञानम् । तस्मात्तास्ता एव
 देवतास्तत्तत्कारणाधिष्ठाव्य इति युक्तं न तु जीवः । भ-
 वतु वा जीवोऽधिष्ठाता तथाप्यदोषः । अनेकेषामधिष्ठातृ-
 णामेकः परमेश्वरो ऽस्ति नियन्तान्तर्यामी तद्वशाद् विप्र-
 तिपित्सवोपि न विप्रतिपत्तुमर्हन्ति । तथा चैकवाक्यतया न
 तत्कार्योत्पत्तिप्रत्यूहः । न चैतावता देवतानामत्र शरीरे
 भोक्तृत्वम् । नहि यन्ता रथमधितिष्ठन्नपि तत्सम्यविजयादे-
 र्भोक्ता ऽपि तु स्वाम्येव । एवं देवता अधिष्ठाव्योपि न
 भोक्तृयस्तासां तावन्मात्रस्य श्रुतत्वात् । भोक्ता तु जीव
 एव । न च नरादिशरीरोचितं दुःखवज्जलमुपभोगं सुखम-
 यो देवता अर्हन्ति । तस्मात्प्राणानामधिष्ठाव्यो देवता
 इति सिद्धम् । शेषमतिरोहितार्थम् ॥

तद्इन्द्रियाणि तद्व्यपदेशादन्यत्र श्रे-

ष्ठात् ॥ १७ ॥

मा भूत्प्राणो वृत्तिरिन्द्रियाणामिन्द्रियाण्येवास्य ज्येष्ठस्य
 श्रेष्ठस्य च प्राणस्य वृत्तयो भविष्यन्ति । तद्भावाभावानुविधायि-
 भावाभावत्वमिन्द्रियाणां श्रुत्यनुभवसिद्धं, तथा च प्राणशब्द-
 स्यैकस्यान्याय्यमनेकार्थत्वं न भविष्यति । वृत्तीनां वृत्तिमतस्त-
 त्वान्तरत्वाभावात् । तत्त्वान्तरत्वे त्विन्द्रियाणां प्राणशब्दस्या-
 नेकार्थत्वं प्रसज्येत । इन्द्रियेषु लक्षणिकत्वं वा । न च मुख्य-
 संभवे लक्षणा युक्ता जघन्यत्वात् । न च भेदेन व्यपदेशो
 भेदसाधनमेतस्माज्जायते प्राण इत्यादिः मनसोपीन्द्रियेभ्यो

स्ति भेदेन व्यपदेश इत्यनिन्द्रियत्वप्रसङ्गः । स्मृतिवशात् त-
 स्येन्द्रियत्वे इन्द्रियाणामपि प्राणाङ्गेदेन व्यपदिष्टानामप्यस्ति
 प्राणस्वभावत्वे हन्तास्त्वैव रूपमसामेति श्रुतिः । तस्मादुपपत्तेः
 श्रुतेषु प्राणस्यैव वृत्तय एकादशेन्द्रियाणि न तत्त्वान्त-
 राणीति प्राप्तम् । एवं प्राप्तञ्च्यते । मुख्यान्प्राणान्तत्वान्त-
 राणीन्द्रियाणि तत्रतत्र भेदेन व्यपदेशात् । मृत्युप्राप्ताप्राप्तत्व-
 लक्षणविरुद्धधर्मसंसर्गश्रुतेः । अर्थक्रियाभेदाच्च देहधारणं हि
 प्राणस्य क्रिया ऽर्थालोचनमनने चेन्द्रियाणां न च तद्भावा-
 भावानुविधानं तद्गुत्तितामावहति । देहेन व्यभिचारात् प्रा-
 णादयो हि देहान्वयव्यतिरेकानुविधायिनो न च देहात्मानः ।
 या ऽपि च प्राणरूपतामिन्द्रियाणामभिदधाति श्रुतिः । तत्रा-
 पि पौर्वापर्यालोचनायां भेद एव प्रतीयतइत्युक्तं भाष्यकृता ।
 तस्माद्द्वयश्रुतिविरोधात्पूर्वापरविरोधाच्च प्राणरूपताभिधान-
 मिन्द्रियाणां प्राणायत्ततया भाक्तं गमयितव्यम् । मनसस्त्वि-
 न्द्रियत्वे स्मृतेरवगते क्व चिदिन्द्रियेभ्यो भेदेनोपादानं
 गोवलीवर्दन्यायेन । अथ वेन्द्रियाणां वर्तमानमात्रविषयत्वा-
 न्नमसस्तु त्रैकाल्यगोचरत्वाङ्गेदेनाभिधानम् । न च प्राणे व्य-
 पदेशभेदबाहुल्यं तथा नेतुं युक्तम् । प्राणरूपताश्रुतेषु गति-
 र्दृशिता तथा ज्येष्ठे प्राणशब्दस्य मुख्यत्वादिन्द्रियेषु ततस्त-
 च्चान्तरेषु लाक्षणिकः प्राणशब्द इति युक्तम् । न च मुख्य-
 त्वानुरोधेनावगतभेदयोरैक्यं युक्तं मा भूङ्गादीनां तीरा-
 दिभिरैक्यमिति । अन्ये तु भेदशब्दाध्याहारभिया भेदश्रुते-
 र्हेति पौनरुक्त्यभिया च तच्छब्दस्य चानन्तरोक्तपरामर्शः

कत्वादन्वया वर्ष्याचक्रुः । किमेकादशैव वागादय इन्द्रियाण्यहो प्राणोपीति विशये इन्द्रस्यात्मनो लिङ्गमिन्द्रियं तथा च वागादिवत्प्राणस्यापीन्द्रलिङ्गतास्ति । न च रूपादिविषयालोचनकरणतेन्द्रियता, ऽऽलोकस्यापीन्द्रियत्वप्रसङ्गात् । तस्माद्भौतिकमिन्द्रलिङ्गमिन्द्रियमिति वागादिवत्प्राणोपीन्द्रियमिति प्राप्तम् । एवं प्राप्ते ऽभिधीयते । इन्द्रियाणि वागादीनि श्रेष्ठात् प्राणादन्यत्र । कुतः । तेनेन्द्रियशब्देन तेषामेव वागादीनां व्यपदेशात् । नहि मुख्ये प्राणइन्द्रियशब्दो दृष्टचरः । इन्द्रलिङ्गता तु व्युत्पत्तिमात्रनिमित्तं यथा गच्छतीति गौरिति प्रवृत्तिनिमित्तं तु देहाधिष्ठानत्वे सति रूपाद्यालोचनकरणत्वम् । इदं चास्य देहाधिष्ठानत्वं यद्देहानुग्रहोपघाताभ्यां तदनुग्रहोपघातौ । तथा च नालोकस्येन्द्रियत्वप्रसङ्गः । तस्माद्रूढेर्वागादय एवेन्द्रियाणि न प्राण इति सिद्धम् । भाष्यकारीयं त्वधिकरणं भेदश्रुतेरित्यादिषु सूत्रेषु नेयम् ॥

संज्ञामूर्तिकृप्तिस्तु त्रिवृत्कुर्वत उप-
देशात् ॥ २० ॥

सत्प्रक्रियायां तत्तेज ऐक्षतेत्यादिना संदर्भेण तेजोबन्धानां दृष्टिं विधायोपदिश्यते । सेयं देवतैक्षत हन्ताहमिमास्तिस्त्री देवता अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणि तासां त्रिवृतं त्रिवृतमेकैकां करवाणीति । अस्मार्थः । पूर्वोक्तं बहुभवनमीक्षणप्रयोजनमद्यापि सर्वथा न निष्पन्नमिति पुनरीक्षां कृतवती बहुभवनमेव प्रयोजनमुद्दिश्य

[अ. २ पा. ४ सू. २०] [५२०] [भावती]

कथं इन्तेदानीमहमिमा यथोक्तास्तेजश्चाद्यास्तिहो देवताः
पूर्वदृष्टावनुभूतेन संप्रति स्मरणसन्निधापितेन जीवेन प्रा-
णधारणकर्त्तात्मनानुप्रविश्य बुद्ध्यादिभूतमात्रायामादर्शव
मुखविम्बं तोयइव चन्द्रमसो विम्बं ह्यायामात्रतयानुप्रविश्य
नाम च रूपं च ते व्याकरवाणि विस्मृतं करवाणीदमस्य नामेदं
च रूपमिति तासां तिष्ठणां देवतानां त्रिवृतं त्रिवृतं तेजोब-
न्नात्मना व्यात्पिकाव्यात्पिकामेकैकां देवतां करवाणीति ।
तत्र संशयः । किं जीवकर्त्तकमिदं नामरूपव्याकरणमाहो
परमेश्वरकर्त्तकमिति । यदि जीवकर्त्तकं तत आकाशो
वै नामरूपयोर्निर्वहितेत्यादिश्रुतिविरोधादनध्यवसायः ।
अथ परमेश्वरकर्त्तकं, ततो न विरोधः । तत्र डित्यड-
पित्यादिनामकरणे च घटपटादिरूपकरणे च जीवक-
र्त्तत्वदर्शनात् । इहापि त्रिवृत्करणे नामरूपकरणे चास्ति
संभावना जीवस्य तथा च योग्यत्वाद्देनेन जीवेनेति व्या-
करवाणीति प्रधानक्रियया संबध्यते, न त्वानन्तर्यादनु-
प्रविश्येत्यनेन संबध्यते । प्रधानपदार्थसंबन्धो हि साक्षात्स-
र्वेषां गुणभूतानां पदार्थानामौत्सर्गिकस्तादर्थ्यात्तेषाम् । त-
स्य तु क्व चित्साक्षात्संभवात् परम्यराश्रयणं, साक्षात्संभवस्य
योग्यतया दर्शितः । ननु सेयं देवतेति परमेश्वरकर्त्तत्वं श्र-
यते, सत्यं, प्रयोजकतया तु तद्भविष्यति । यथा लोके चारै-
णाहं परसैन्यमनुप्रविश्य संकलयानीति । यदि पुनरस्य
साक्षात्कर्तृभावो भवेद्देनेन जीवेनेत्यनर्थकं स्यात् । नहि
जीवस्यान्यथाकरणभावो भवितुमर्हति । प्रयोजककर्तृत्वं

[भामती]

[५२१]

[अ.२ पा.४ सू.२०]

साक्षात्कर्ता करणं भवति प्रधानक्रियोद्देशेन प्रयोजकेन प्र-
योज्यकर्तृव्यापनात् । तस्मादत्र जीवस्य कर्तृत्वं नामरूपव्या-
करणे ऽन्यत्र तु परमेश्वरस्येति विरोधादनध्यवसाय इति
प्राप्तम् । एवं प्राप्तुच्यते । परमेश्वरस्यैवैहापि नामरूपव्याक-
र्तृत्वमुपदिश्यते न तु जीवस्य, तस्य प्रधानक्रियासंबन्धं प्र-
त्ययोग्यत्वात् । नन्वन्यत्र डित्युपित्यादिनामकर्मणि घट-
शरावादिरूपकर्मणि च कर्तृत्वदर्शनादिहापि योग्यता
संभाव्यतइति चेत् । न । गिरिनदीसमुद्रादिनिर्माणासा-
मर्थ्येनार्थापत्त्यभावपरिच्छिन्नेन संभावनापवाधनात् । तस्मा-
त्परमेश्वरस्यैवात्र साक्षात्कर्तृत्वमुपदिश्यते न जीवस्यानुप्रवि-
श्येत्यनेन तु सन्निहितेनास्य संबन्धो योग्यत्वात् । न चा-
नर्थक्यं त्रिवृत्करणस्य भोक्तृजीवार्थतया तदनुप्रवेशा(१)भि-
धानस्यार्थवत्त्वात् । स्यादेतत् । अनुप्रविश्य व्याकरवाणीति
समानकर्तृत्वे क्लः स्मरणात्प्रवेशनकर्तृत्वस्यैव व्याकर्तृत्वमुप-
दिश्यते ऽन्यथा तु परमेश्वरस्य व्याकर्तृत्वे जीवस्य प्रवेष्टृत्वे
भिन्नकर्तृकत्वेन क्लः प्रयोगो व्याहन्येत्यत्राह । “न च
जीवो नामे” ति । अतिरोहितार्थमन्यत् ॥

मांसादिभौमं यथा शब्दमितर-

योश्च ॥ २१ ॥

अत्र भाष्यकृतोत्तरसूत्रशेषतया सूत्रमेतद्विषयोपदर्शनप-
रतया व्याख्यातं शङ्कानिराकरणार्थत्वमप्यस्य शक्यं वक्तुम् ।

तथाहि, योन्नस्याणिष्ठो भागस्तन्मनस्तेजसस्तु योणिष्ठो
भागः स वगित्यत्र हि काणादानां सांख्यानां चास्ति
विप्रतिपत्तिस्तत्र काणादा मनो नित्यमाचक्षते । सांख्या-
स्त्वाहंकारिके वाङ्मनसे । अन्नभागतावचनं त्वस्यान्नसंबन्ध-
लक्षणार्थम्(१) । अन्नोपयोगे हि मनः स्वस्थं भवति । एवं
वाचो ऽपि पाटवेन तेजस्साम्यमभ्यूहनीयम् । तत्रेदमुप-
तिष्ठते । “मांसादीति” । वाङ्मनसइति वक्तव्ये मांसाद्य-
भिधानं सिद्धेन सह साध्यस्योपन्यासो दृष्टान्तलाभाय । यथा
मांसादिभौमाद्येवं वाङ्मनसे अपि तैजसभौमे इत्यर्थः ।
एतदुक्तं भवति । न तावद्ब्रह्मव्यतिरिक्तमस्ति किं चिन्नित्यम् ।
ब्रह्मज्ञानेन सर्वज्ञानप्रतिज्ञाव्याघातात्, ब्रह्मश्रुतिविरोधाच्च ।
नाप्याहंकारिकमहंकारस्य सांख्याभिमतस्य तत्त्वस्याप्रामाणि-
कत्वात् । तस्मादसति बाधके श्रुतिराञ्जसी नान्यथा कथं
चिन्नेतुमुचितेति कं चिद्दोषमित्युक्तं तद्दोषतां दर्शयत्यत्राह
पूर्वपक्षी । “यदि सर्वमेवे”ति ॥

वैशेष्यात्तु तद्वादस्तद्वादः ॥ २२ ॥

त्रिवृत्करणविशेषेपि यस्य च यत्र भूयस्त्वं तेन तस्य
व्यपदेश इत्यर्थः ॥

इति श्रीमद्वाचस्पतिमिश्रविरचिते श्रीमद्भगवत्पादशारीर-
कभाष्यविभागे भामत्यां द्वितीयस्याध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥
समाप्तश्चायमध्यायः ॥ शुभम् ॥

तदन्तरप्रतिपत्तौ रंहति संपरिष्वक्तः

प्रश्ननिरूपणाभ्याम् ॥ १ ॥

द्वितीयतृतीयाध्याययोर्हेतुहेतुमङ्गावलक्षणं संबन्धं दर्शयन् सुखावबोधार्थं(१)मर्थसंक्षेपमाह । “द्वितीयेध्याय”इति । स्मृतिन्यायश्रुतिविरोधपरिहारेण हि अनध्यवसायलक्षणम-
प्रामाण्यं परिहृतं तथा च प्रामाण्ये निश्चलीकृते तार्तीयो विचारो भवत्यन्यथा तु निर्बीजतया न सिध्येदिति । अ-
वान्तरसङ्गतिं दर्शयितुं तत्र च जीवव्यतिरिक्तानि तत्त्वानि जीवोपकरणानि चेत्युक्तम् । अध्यायार्थसंक्षेपमुक्त्वा पादार्थ-
संक्षेपमाह । “तत्र प्रथमे तावत्याद”इति । तस्य प्रयोजनमा-
ह । “वैराग्ये”ति । पूर्वापरपरिशोधनाय भूमिकामारचय-
ति । “जीवो मुख्यप्राणसचिव” इति । “करणोपादानवद् भूतोपादानस्याश्रुतत्वा”दिति । अत्र च करणोपादानश्रुत्यैव भौतिकत्वात्करणानां भूतोपादानसिद्धेरिन्द्रियोपादानानिरि-
क्तभूतविवक्षयाधिकरणारम्भः । यदि भूतान्यादाया(२)गमि-
ष्यत्तदा तदपि करणोपादानवदेवाश्रोष्यत् । न च श्रूयते, तस्मा-
न्न भूतपरिष्वक्तो रंहत्यपि तु करणमात्रपरिष्वक्तः । नच्चाग-
मैकगम्यर्थे तदभावः प्रमेयाभावं न परिच्छेत्तुमर्हति । न च
देहान्तरारम्भान्यथानुपपत्त्या भूतपरिष्वक्तस्य रंहणकल्पनेति
युक्तमित्याह । “सुलभाश्च सर्वत्र भूतमात्रा” इति । “द्युप-
र्जन्ये”ति । इह हि कायारम्भणमग्निहोत्रापूर्वपरिणामलक्षणं

(१) सुखावबोधार्थं—पा० २ ।

(२) भूतान्युपादाया—पा० १ । २ ।

[अ. ३ पा. १ सू. १] [५२४] [भामती]

अद्वादित्वेन पञ्चधा प्रविभज्य पञ्चसु द्युप्रभृतिषु अग्निषु हो-
तव्यत्वेनोपासनमुत्तरमार्गप्रतिपत्तिसाधनं विवक्षन्त्याह श्रुतिः ।
'असौ वाव लोको गौतमाग्नि'रित्यादि । अत्र सायंप्रातर-
ग्निहोत्राहुती हुते पयआदिसाधने अद्वापूर्वमाहवनीया-
ग्निसमिद्धमार्चिरङ्गारविस्फुलिङ्गाभाविने कर्त्रादिकारकभाविने
चान्तरिक्षं क्रमेणोक्ताय द्युलोकं प्रविशन्त्यै ह्यक्षभूते द्रव-
द्रव्यपथःप्रभृत्यसंबन्धादपशब्दवाच्ये अद्वाहेतुकत्वाच्च अद्वाश-
ब्दवाच्ये तयोराहुत्योरधिकरणमग्निरन्ये च समिद्धमार्चि-
रङ्गारविस्फुलिङ्गा रूपकत्वेन निर्दिश्यन्ते । असौ वाव
द्युलोको गौतमाग्निः । यथाग्निहोत्राधिकरणमाहवनीय
एवं अद्वाशब्दवाच्याग्निहोत्राहुतिपरिणामावस्थारूपाः सूक्ष्मा
या आपः अद्वाभावितास्तदधिकरणं द्युलोकः । अस्यादि-
त्य एव समित् तेन हीहोसौ द्युलोको दीप्यते ऽतः
समिन्धनात् समित् तस्यादित्यस्य रश्मयो धूमा इन्धनादि-
वादित्याद्रश्मीनां समुत्थानादह्वरर्चिप्रकाशसामान्यादादित्य-
कार्यत्वाच्च । चन्द्रमा अङ्गारोर्चिषः प्रशमे ऽभिव्यक्तेः ।
नक्षत्राण्यस्य विस्फुलिङ्गाश्चन्द्रमसोङ्गारस्यावयवा इव विप्र-
कीर्णतासामान्याद्विस्फुलिङ्गास्तदेतस्मिन्नग्नौ देवा यजमान-
प्राणा अग्न्यादिरूपा अधिदेवम् । अद्वा जुहति अद्वा
चोक्ता । पर्जन्यो वाव गौतमाग्निः पर्जन्यो नाम वृष्ट्युप-
करणाभिमानी देवताविशेषस्तस्य वायुरेव समित् वायुना
हि पर्जन्योग्निः समिध्यते पुरोवात्पदिप्राबल्ये वृष्टिदशनात् ।
अर्धं धूमः धूमकार्यत्वात् धूमसादश्याच्च विद्युदर्चिः प्र-

काशसामान्यात् । अग्निरङ्गाराः काठिन्याद्विद्युत्संबन्धाच्च ।
 गर्जितं मेघानां विस्फुलिङ्गाः विप्रकीर्णतासामान्यात् । तस्मि-
 न्देवा यजमानप्राणा अग्निरूपाः सोमं राजानं जुह्वति तस्य
 सोमस्याहुतेर्वर्षं भवति । एतदुक्तं भवति । अद्वाख्या आपो
 द्युलोकमाहुतित्वेन प्रविश्य चन्द्राकारेण परिणताः सत्यो
 द्वितीये पर्याये पर्जन्याग्नौ हुता वृष्टित्वेन परिणमन्त इति ।
 पृथिवी वाव गौतमाग्निस्तस्य पृथिव्याख्यस्याग्नेः संवत्सर एव
 समित्संवत्सरेण कालेन हि समिद्धा भूमिर्ब्रौह्मादिनिव्यक्तये
 कल्पते । आकाशो धूमः पृथिव्यग्नेरुत्थितइवाकाशो दृश्यते
 रात्रिरर्चिः पृथिव्याः श्यामाया अनुरूपा श्यामतया रात्रि-
 र्गैरिवानुरूपमर्चिर्दिशोङ्गाराः प्रगे रात्रिरूपाः श्मने उपशान्-
 तानां प्रसन्नानां दिशां दर्शनात् । अवान्तरदिशो विस्फु-
 लिङ्गाः क्षुद्रत्वसाम्यात्(१)स्मिन्नेतस्मिन्नग्नौ अद्वासोमपरिणाम-
 क्रमेणागता आपो वृष्टिरूपेण परिणता देवा जुह्वति त-
 स्या आहुतेरन्नं ब्रौह्मिवादि भवति । पुरुषो वाव गौतमा-
 ग्निस्तस्य वागेव समिद्धाचा खल्वयं तात्त्वाद्यष्टस्थानस्थितया
 वर्षपदवाक्याभिव्यक्तिक्रमेणार्थजातं प्रकाशयन् समिध्यते ।
 प्राणो धूमः धूमवन्मुखान्निर्गमाद् जिह्वाचिर्लोहितत्वसाम्या-
 च्चक्षुरङ्गाराः प्रभाश्रयत्वात् । ओत्रं विस्फुलिङ्गाः विप्रकीर्ण-
 त्वात् । ता एवापः अद्वादिपरिणामक्रमेणागताः ब्रौह्मादिरू-
 पैः परिणताः सत्यः पुरुषेग्नौ हुतास्तासां परिणामो रेतः सं-
 भवति । योषा वाव गौतमाग्निस्तस्या उपस्थ एव समित् तेन

हि सा पुत्राद्युत्पादनाय समिध्यते यदुपमन्त्रयते स धूमः
 स्त्रीसंभवादुपमन्त्रणस्य लोमानि वा धूमः योनिरर्चिलोहित-
 त्वाद् यदन्तः करोति मैथुनं ते ऽङ्गारा अभिनन्दाः सुख-
 लवा विस्फुलिङ्गाः क्षुद्रत्वात्तस्मिन्नेतस्मिन्नग्नौ देवा रेतो जु-
 ङ्गति तस्या आचुतेर्गर्भः संभवति । एवं अद्वासोमवर्षान्न रेतो
 हवनक्रमेण योषाग्निं प्राप्यापो गर्भाख्या भवन्ति । तत्राप-
 सम(१)वाधित्वादापः पुरुषवचसो भवन्ति पञ्चम्यामाचुतावि-
 ति । यतः पञ्चम्यामाचुतावापः पुरुषवचसो भवन्ति तस्मा-
 दङ्गिः परिवेष्टितो जीवो रंक्षतीति गम्यते । एतदुक्तं भवति ।
 अद्वाशब्दवाच्या आप इत्यग्रे वक्ष्यति तासां त्रिवृत्कृत-
 तथा तेजोन्नाविनाभावेनाबग्रहणेन तेजोन्नयोरपि संग्रह
 इत्येतदपि वक्ष्यते । यद्यप्येतावतापि भूतवेष्टितस्य जीवस्य
 रंक्षणं नावगम्यते तेजोवन्नानां पञ्चम्यामाचुतौ पुरुषवच-
 स्वमात्रश्रवणात्, तथापीष्टादिकारिणां धूमादिना पितृया-
 नेन यथा चन्द्रलोकप्राप्तिकथनपरया ऽऽकाशाच्चन्द्रमस-
 मेष सोमो राजेति श्रुत्या सच्च अद्वा जुङ्गति तस्य
 आचुतेः सोमो राजा संभवतीत्यस्याः श्रुतेः समानत्वाङ्ग-
 म्यते भूतपरिष्वक्तो रंक्षतीति । तथाहि । या एवापो ऊता
 द्वितीयस्यामाचुतौ सोमभावं गतास्ताभिरेष परिष्वक्तो जीव
 इष्टादिकारो चन्द्रभूयं गतस्त्रन्द्रलोकं प्राप्त इति । ननु स्व-
 तन्त्रा आपः अद्वादिक्रमेण सोमभावमाप्नुवन्तु ताभिरपरि-
 ष्वक्त एव तु जीवः सेन्द्रियमात्रो गत्वा सोमभावमनुभवतु

को दोषः । अयं दोषः । यतः श्रुतिसामान्यातिक्रम इति । एवं हि श्रुतिसामान्यं कल्पेत यदि येन रूपेण येन च क्रमेणापां सोमभावस्तेनैव जीवस्यापि सोमभावो भवेत् । अन्यथा तु न श्रुतिसामान्यं स्यात् । तस्मात्परिष्वक्त-परिष्वक्तरंक्षणविशये श्रुतिसामान्यानुरोधेन परिष्वक्तरंक्षणं निश्चीयते । अतो दधिपयःप्रभृतयो द्रवभूयस्त्वादापो ऊताः सूक्ष्मीभृता इष्टादिकारिणमाश्रिता नेन्धनेन विधिना देहे ब्रह्मयमाने क्षुतः सत्य आक्षुतिमय्य इष्टादिकारिणं परिवेष्ट्य स्वर्गं लोकं नयन्तीति । चोदयति । “नन्वन्या श्रुति”रिति । अयमर्थः । एवं हि सूक्ष्मदेहपरिष्वक्तो रंक्षेत् यद्यस्य स्थूलं शरीरं रंक्षतो न भवेत् । अस्तित्वस्य वर्तमानस्थूल-शरीरयोगः आदेहान्तरप्राप्तेस्तृणजलायुक्कानिदर्शनेन, तस्मान्निदर्शनश्रुतिविरोधान्न सूक्ष्मदेहपरिष्वक्तो रंक्षतीति, परिचरति । “तत्रापि”ति । न तावत्परमात्मनः संसरणसंभवः । तस्य नित्यगुडबुद्धमुक्तस्वभावत्वात् किंतु जीवानाम् । परमात्मैव चोपाधिकल्पितावच्छेदो जीव इत्याख्यायते, तस्य च देहेन्द्रियादेरुपाधेः प्रादेशिकत्वान्न तत्र संदेहान्तरं गन्तुमर्हति । तस्मात्सूक्ष्मदेहपरिष्वक्तो रंक्षतिकर्मोपस्थापितः प्रतिपत्तव्यः । प्राप्तव्यो यो देहस्तद्विषयाया भावनाया उत्पादनाया दीर्घाभावमात्रं जलुकयोपमीयते । सांख्यानां कल्याणामाह । “व्यापिनां करणाना”मिति । आहंकारिक-त्वात्करणानामर्चकारस्य च जगन्मण्डलव्यापित्वात्करणानामपि व्यापितेत्यर्थः । बौद्धानां कल्याणामाह । “केवल-

स्यैवात्मन” इति । आलयविज्ञानसंतान आत्मा तस्य वृत्तिः षट्प्रवृत्तिविज्ञानानि पञ्चेन्द्रियाणि तु चक्षुरादीनि अभिनवानि जायन्ते । कणभुक्कल्पनामाह । “मन एव चे”ति । भोगस्थानं भोगायतनं शरीरमभिनवमिति यावत् । दिग्म्बरकल्याणामाह । “जीव एवोत्सुत्ये”ति । आदिग्रहणेन लोकायतिकानां कल्याणां संगृह्णाति ते हि शरीरात्मवादिनो भस्मीभावमात्मन आहुर्न कस्य चिद्गमनमिति । चोदयति । “ननूदाहताभ्या”मिति । अत्र सूत्रेषोत्तरमाह ।

आत्मकत्वात्तु भूयस्त्वात् ॥ २ ॥

तेजसः कार्यमशितपीताहारपरिपाकः । अपां कार्यं स्नेहस्वेदादि । पृथिव्याः कार्यं गन्धादि । यस्तु गन्धस्वेदपाकप्राणावकाशदानदर्शनाद्देहस्य पाञ्चभौतिकत्वं पश्यंस्ते जीवन्नात्मकत्वेन त्यात्मकत्वेन परितुष्यति । तं प्रत्याह । “पुनश्च त्यात्मक” इति । वातपित्तश्लेष्मभिस्त्रिभिर्धातुभिः शरीरधारणात्मकैस्त्रिधातुत्वात् । अतो न स देहो भूतान्तराणि प्रत्याख्याय केवलाभिरङ्गिरारब्धुं शक्यते । अब्रह्मणनियमस्तर्हि कस्मादित्यत आह । “तस्माद्भूयस्त्वापेक्ष” इति । पृथिवीधातुवर्जमितरतेज आद्यपेक्षया कार्यस्य शरीरस्य लोचितादिःश्वभूयस्त्वात्तत्करणयोश्चोपादाननिमित्तयोर्द्रवभूयस्त्वादपां पुरुषवचस्वोक्तिर्नपुनर्भूतान्तरनिरासार्था ॥

प्राणगतेश्च ॥ ३ ॥

प्राणानां जीवद्देहे साश्रयत्वमवगतं गच्छति जीवद्देहे तदनुविधायिनः प्राणा अपि गच्छन्तीति दृष्टमतः घाटकौ-

[भामती] [५२९] [अ. ३ पा. १ सू. ३]

शिका द्वेहादुक्तामन्तः कस्मिंश्चिदुक्तामत्युक्तामन्ति । स चै-
षामनुविधेयः सूक्ष्मो देहो भूतेन्द्रियमय इति गम्यते ।
नहीन्द्रियमात्राश्रयत्वमेषां दृष्टं यतस्तन्मात्राश्रयाणां गति-
रूपपद्येतेति ॥

अग्न्यादिगतिश्रुतिरिति चेन्न

भाक्तत्वात् ॥ ४ ॥

आवितेपि स्पष्टे जीवस्य प्राणैः सह गमने ऽग्न्यादिग-
तिशङ्का श्रुतिविरोधोत्थापनार्था । अत्र हि लोमकेशयो-
रोषधिवनस्पतिगमनं दृष्टविरोधाङ्गात्तं तावदभ्युपेयम् । एवं
च तन्मध्यपतितत्वेन तेषामपि श्रुतिविरोधाङ्गात्तत्त्वमेवोचि-
तमिति । भक्तिश्लेषकारनिवृत्तिरुक्ता ॥

प्रथमे ऽश्रावणादिति चेन्न ता एव

ह्युपपत्तेः ॥ ५ ॥

पञ्चम्यामाहुतावपां पुरुषवचस्त्वप्रकारे पृष्टे प्रथमायामा-
हुतौ अनपां अद्वाया होतव्यताभिधानमसंबद्धमनुपपन्नं च ।
नहि यथा पश्चादिभ्यो हृदयाद्योवयवा अवदाय निष्कृष्य
ह्यन्ते । एवं अद्वा बुद्धिप्रसादलक्षणा निष्कृष्टं वा होतुं
वा शक्यते (१) । न चाप्येवमौत्सर्गिकी कारणानुरूपता
कार्यस्य युज्यते । तस्माद्भक्त्यायमसु अद्वाशब्दः प्रयुक्त इति ।
अत एव (२) श्रुति“रापोहे”ति ॥

(१) शक्या—पा० ३ ।

(२) अत एवाह—पा० ३ ।

अश्रुतत्वादिति चेन्नेष्टादिकारिणां

पूतीतेः ॥ ६ ॥

अस्यार्थः पूर्वमेवोक्तः । अग्निहोत्रे षट्सूक्तान्तिगतिप्र-
तिष्ठादग्निपुनरावृत्तिलोकंप्रत्युत्थायिष्वग्निसमिद्धुमाचिरङ्गारवि-
स्फुलिङ्गेषु प्रश्नाः षट् तेषां यः समाचारः षष्ठां सा षट्-
प्रश्नी, तस्या निरूपणं प्रतिवचनम् । सूत्रान्तरमवतारयितुं
शङ्कते । “कथं पुन”रिति । सोमं राजानमाप्यायस्वापक्षी-
यस्वेति । एवमेतांस्तत्र भक्षयन्तीति क्रियासमभिचारेणा-
प्यायनापक्ष्यौ यथा सोमस्य तथा भक्षयन्ति । सोममयान्
लोकानित्यर्थः । अत उत्तरं पठति ।

भाक्तं वा ऽनात्मवित्त्वात्तथा हि

दर्शयति ॥ ७ ॥

कर्मजनितफलोपभोगकर्ता ह्यधिकारी न पुनरुपभोग्य-
स्तस्माच्चन्द्रसालोक्यमुपगतानां देवादिभक्ष्यत्वे स्वर्गकामो
यजेतेति यागभावनायाः कर्त्तृपेक्षितोपायतारूपविधिश्रुतिवि-
रोधादन्नशब्दो भोक्तृणामेव सतां देवोपजीवितामात्रेण
भाक्तो गमयितव्यो न तु चर्वणनिगरणाभ्यां मुख्य इति ।
अत्रैवार्थे श्रुत्यन्तरं संगच्छतइत्याह । ‘तथा हि दर्शयति’
श्रुतिरनात्मविदामनात्मवित्त्वादेव पशुवद्देवोपभोग्यतां न तु
चर्वणीयतया । यथा हि बलीवर्दादयो भुञ्जाना अपि
स्वफलस्वामिनो हलादिवहनेनोपकुर्वाणा भोग्या, एवं पर-

मतत्त्वमविदांस इष्टादिकारिण इह दधिपयःपुरोडाशादि-
ना ऽमुष्मिंश्च लोके परिचारकतया देवानामुपभोग्या इति
श्रुत्यर्थः । अथ वा 'अनात्मवित्त्वात्तथा हि दर्शयतीत्यस्या-
न्या व्याख्या' । आत्मवित् पञ्चाग्निविद्यावित्, न आत्म-
वित् अनात्मवित् । यो हि पञ्चाग्निविद्यां न वेद तं दे-
वा भक्षयन्ती निन्द्यते पञ्चाग्निविद्यां स्तोतुं तस्या एव प्र-
कृतत्वात् । तदनेनोपचारस्य प्रयोजनमुक्तम् । उपचार-
निमित्तमनुपपत्तिमाह । "तथा हि" "दर्शयति" । श्रुतिर्भौ-
क्तृत्वम् । "स सोमलोके विभूतिमनुभूये"ति । शेषमति-
रोहितार्थम् ॥

कृतात्ययेनुशयवान् दृष्टस्मृतिभ्यां

यथेतमनेवं च ॥ ८ ॥

"यावत्संपातमुषित्वे"ति । यावदुपवन्धाद्यत्किं चेह क-
रोत्ययमिति च यत्किं चेह कर्म कृतं तस्यान्तं प्राप्येति
श्रवणात् । प्रायणस्य चैकप्रघट्टकेन सकलकर्माभिव्यञ्जक-
त्वात् । न खल्वभिव्यक्तिनिमित्तस्य साधारण्ये ऽभिव्यक्ति
नियमो युक्तः । फलदानाभिमुखीकरणं चाभिव्यक्तिस्तस्मा-
त्समस्तमेव कर्मफलमुपभोजितवत् स्वफलविरोधि च कर्म ।
तस्माच्छ्रुतेरूपपत्तेश्च निरनुशयानामेव चरणादाचारादवरोहो
न कर्मण आचारकर्मणी च श्रुतेः प्रसिद्धभेदे । यथाकारी
यथाचारो तथा भवतीति । तथा च रमणीयचरणाः कपूय-
चरणा इत्याचारमेव योनिनिमित्तमुपदिशति । न तु कर्म
रतां वा कर्मशीले हे अप्यविशेषेणानुशयस्तथापि यद्यप्यय-

मिष्टापूर्तकारी स्वयं निरनुशयो भुक्तभोगत्वान्तथापि पित्रा-
दिगतानुशयवशात्तद्विपाकान् जात्यायुर्भोगांश्चन्द्रलोकादव-
रुद्धानुभविष्यति । स्मर्यते ह्यन्यस्य सुकृतदुष्कृताभ्यामन्यस्य
तत्संबन्धिनस्तत्फलभागिता । 'पतत्यर्द्धशरीरेण यस्य भार्या-
सुरां पिबे'दित्यादि । तथा आड्वैश्वानरीयेष्ट्यादेः पितापुत्रा-
दिगामिफलश्रुतिः । तस्माद्यावत् संपातमित्युपक्रमानुरोधा-
द्यत्किं चेह करोतीति च श्रुत्यन्तरानुसाराद्दमणीयचरणत्वं
संबन्धन्तरगतमिष्टापूर्तकारिणि भाक्तं गमयितव्यम् । तथा
च निरनुशयानामेव भुक्तभोगानामवरोह इति प्राप्ते, उच्यते ।
येन कर्मकलापेन फलमुपभोजितं तस्मिन्नतीतेपि सानुशया
एव चन्द्रमण्डलादवरोहन्ति । कुतः । दृष्टस्मृतिभ्याम् ।
प्रत्यक्षदृष्टा श्रुतिर्दृष्टशब्दवाच्या । स्मृतिश्चोपन्यस्ता । अथ वा
दृष्टशब्देनोच्चावचरूपो भोगः(१) उच्यते । अयमभिसंधिः ।
कपूयचरणा रमणीयचरणा इत्यवरोहतामेतद्विशेषणम् । न च
सति मुख्यार्थसंभवे संबन्धिमात्रेणोपचरितार्थत्वं न्याय्यम् ।
न चोपक्रमविरोधाच्छ्रुत्यन्तरविरोधाच्च मुख्यार्थसंभव इति
सांप्रतम् । दत्तफलेष्टापूर्तकर्मापेक्षया ऽपि यावत्पदस्य यत्किं-
चेतिपदस्य चोपपत्तेः । नहि यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहुयादिति
यावज्जीवमाहारविहारादिसमयेपि होमं विधत्ते, नापि
मध्याह्नादावपि तु सायंप्रातःकालापेक्षया । सायंप्रातः-
कालविधानसामर्थ्यात्कालस्य चानुपादेयतयानङ्गस्यापि नि-
मित्तानुप्रवेशान्तत्रैवमिति चेत् । न । इहापि रमणीयचरणा

इत्यादेर्मुख्यार्थत्वानुरोधात्तदुपपत्तेः । तन्किमिदानीमुपसं-
 चारानुरोधेनोपक्रमः संकोचयितव्यः । नेत्युच्यते । नह्य-
 सावुपसंचाराननुरोधेप्यसंकुचदृत्तिरूपपत्तुमर्हति । नहि या-
 वन्तः संपाता यावतां वा पुसां संपातास्ते सर्वे तत्रेष्टादि-
 कारिणा भोगेन क्षयं नीयन्ते । पुरुषान्तराश्रयाणां कर्मा-
 शयानां तद्भोगेन क्षये ऽतिप्रसङ्गात् । चिरोपभुक्तानां च
 कर्माशयानामसतां चन्द्रमण्डलोपभोगेनानपयनात् । तथा
 च स्वयं संकुचन्ती यावच्छ्रुतिरूपसंचारानुरोधप्राप्तमपि सं-
 कोचनमनुमन्यते । एतेन यत्किं चेह करोतीत्यपि व्याख्या-
 तम् । अपि चेष्टापूर्तकारिह जन्मनि केवलं न तन्मात्र-
 मकार्षीत् । अपि तु गोदोहनेनापः प्रणयन् पशुफल-
 मप्यपूर्वं समक्षेपीदेवमहर्निशं च वाङ्मनःशरीरचेष्टाभिः
 पुण्यापुण्यमिदामुत्रोपभोग्यं संचितवती न मर्त्यलोकादि-
 भोग्यं चन्द्रलोके भोग्यं(१) भवितुमर्हति । न च स्वफलविरो-
 धिनोनुशयस्य ऋते प्रायश्चित्तादात्मज्ञानाद्वा ऽदत्तफलस्य
 ध्वंसः (२) संभवति । तस्मात्तेनानुशयेनायमनुशयवान् पराव-
 र्ततइति श्लिष्टम् । न चैकभविकः कर्माशय इत्यग्रे भाष्य-
 कृद्व्यति । अन्ये तु सकलकर्मक्षये परावृत्तिशङ्का निर्वी-
 जेति मन्यमाना अन्यथाधिकरणं वर्णयांचक्रुरित्याह । “के
 चित्तावदाहुः”रिति । अनुशयोत्र दत्तफलस्य कर्मणः शेष
 उच्यते । तत्रेदमिह विचार्यते, किं दत्तफलानामिष्टापूर्त-
 कर्मणामवशेषादिह्वावर्तन्ते उत तान्युपभोगेन निरवशेषं

(१) चन्द्रलोकोपभोग्यं—पा० ३ ।

(२) स्वयं विमाशः—पा० ३ ।

[अ. ३ पा. १ सू. ८] [५३४] [भामती]

क्षयित्वा ऽनुपभुक्तकर्मवशादिच्चावर्तन्तइति । तत्रेष्टादीनां भोगेन समूलकार्षं कषितत्वान्निरनुशया एवानुभुक्तकर्मवशादावर्तन्तइति प्राप्तउच्यते । “सानुशया एवावर्तन्त”इति । कुतः । दृष्टानुसारात् । यथा भाण्डस्थे मधुनि सर्पिषि वा क्षालिते ऽपि भाण्डलेपकं तच्छेषं मधु वा सर्पिर्वा न क्षालयितुं शक्यमिति दृष्टमेवं तदनुसारादेतदपि प्रतिपत्तव्यम् । न चावशेषमात्राच्चन्द्रमण्डले तिष्ठासन्नपि स्थातुं पारयति । यथा सेवको ह्यस्तिकाश्वीयपदातिव्रातपरिवृतो महाराजं सेवमानः कालवशाच्छत्रपादुकावशेषो न सेवितुमर्हतीति दृष्टं तन्मूला च लौकिकी स्मृतिरिति दृष्टस्मृतिभ्यां सानुशया एवावर्तन्तइति । तदेतद्दूषयति । “न चैतदिति” । एवकारे प्रयोक्तव्ये इवकारो गुडजिङ्गिकाया प्रयुक्तः शब्दैकगम्येर्थे न सामान्यतोदृष्टानुमानावसर इत्यर्थः । शेषमतिरोहितार्थम् । पूर्वपक्षहेतुमनुभाषते । “यदप्युक्तं प्रायण”मिति । दूषयति । “तदप्यनुशयसङ्गावे”ति । रमणीयचरणाः कपूयचरणा इत्यादिकयानुशयप्रतिपादनपरया श्रुत्या विरुद्धमित्यर्थः । “अपि चे”त्यादि । इह जन्मनि हि पर्यायेण सुखदुःखे भुज्यमाने दृश्येते युगपच्चेदेकप्रघट्टकेन । प्रायणेन सुखदुःखफलानि कर्माणि व्यज्येरन् । युगपदेव तत्फलानि भुज्येरन् । तस्मादुपभोगपर्यायदर्शनाद् बलीयसा दुर्बलस्याभिभवः कल्पनीयः । एवं विरुद्धजातिनिमित्तोपभोगफलेष्वपि कर्मसु द्रष्टव्यम् । न चाभिव्यक्तं च कर्मफलं न दत्ते इति च संभवति । फलोपजनाभिमुख्यं

[भामती]

[पृ३५]

[अ. ३ पा. १ सू. ८]

हि कर्मणामभिव्यक्तिः । अपि च प्रायणस्याभिव्यञ्जकत्वे स्वर्गनरकतिर्यग्योनिगतानां जन्तूनां तस्मिन् जन्मनि कर्म-
स्वनधिकारान्नापूर्वकर्मोपजनः पूर्वकृतस्य कर्माशयस्य प्राय-
णाभिव्यक्ततया फलोपभोगेन प्रक्षयान्नास्ति तेषां कर्मा-
शय इति न ते संसरेयुः । न च मुच्येरन्नात्मज्ञानाभा-
वादिति कष्टाम्बताविष्टा दशाम् । न च स्वसमवेतमेव प्रा-
यणेनाभिव्यज्यते ऽपूर्वं न परसमवेतं येन पित्रादिगतेन
कर्मणा वर्तेरन्निति । शेषं सुगमम् ॥

चरणादिति चेन्नोपलक्षणार्थेति

काष्णाजिनिः ॥ ९ ॥

अनेन निरनुशया एवावरोहन्तीति पूर्वपक्षबीजं निगूढ-
मुद्गाव्य(१) निरस्यति । यद्यपि

‘अक्रोधः सर्वभूतेषु कर्मणा मनसा गिरा ।

अनुग्रहश्च ज्ञानं च शीलमेतद्विदुर्बुधाः ॥’ इति

स्मृतेः शीलमाचारो ऽनुशयाङ्गिन्नस्तथाप्यस्यानुशयाङ्गतया
ऽनुशयोपलक्षणत्वं काष्णाजिनिराचार्यो मेने । तथा च
रमणीयचरणाः ‘कपूयचरणा इत्यनेनानुशयोपलक्षणात्सिद्धं सा-
नुशयानामेवावरोहणमिति ॥

आनर्थक्यमिति चेन्न तदपेक्ष-

त्वात् ॥ १० ॥

‘आचारहीनं न पुनन्ति वेदा’ इति हि स्मृत्या वेदपदन

[अ. ३ पा. १ सू. १०] [५३६] [भामती]

वेदार्थमुपलक्षयन्त्या वेदार्थानुष्ठानशेषत्वमाचारस्योक्तं न तु स्वतन्त्र आचारः फलस्य साधनं, तेन वेदार्थानुष्ठानोपकारकतया ऽऽचारस्य नानर्थक्यं क्रत्वर्थस्य । तदनेन समिदादिवदाचारस्य क्रत्वर्थत्वमुक्तं, संप्रति स्नानादिवत्पुरुषार्थत्वे पुरुषसंस्कारत्वेऽप्यदोष इत्याह । “पुरुषार्थत्वेऽप्याचारस्ये”ति । तदेवं चरणशब्देनाचारवाचिना सर्वानुशयो लक्षित इत्युक्तम् ॥ बादरिस्तु मुख्य एव चरणशब्दः कर्मणीत्याह ।

सुकृतदुष्कृते एवेति बादरिः ॥ ११ ॥

ब्राह्मणपरिव्राजकन्यायो गोबलीवर्दन्यायः । शेषमतिरोद्धितार्थम् ॥

अनिष्टादिकारिणामपि च श्रुतम् ॥ १२ ॥

ये चैके चास्मान्नोक्तात्प्रयन्ति चन्द्रमसमेव ते सर्वे गच्छन्तीति कौषीतकिनां समाम्नानाद्देहारम्भस्य च चन्द्रलोकगमनमन्तरेणानुपपत्तेः । पञ्चम्यामाहुतावित्याहुतिसंख्यानियमात् । तथाहि द्युसोमवृष्यन्नरेतःपरिणामक्रमेण ता एवापो योषिदग्नौ हुताः पुरुषवचसो भवन्तीत्यविशेषेण श्रुतम् । न चैतन्मनुष्याभिप्रायं कपूयचरणाः श्वयोनिमित्यमनुष्यस्यापि श्रवणात् । गमनागमनाय च देवयानपितृयाणयोरेव मार्गयोराम्नानात् पथ्यन्तरस्याश्रुतेर्जायस्त्रियस्वेति तृतीयं स्थानमिति च स्थानत्वमात्रेणावगमात् पथित्वेनाप्रतीतेः । चन्द्रलोकादवतीर्णानामपि च तःस्थानत्वसंभवादसंपूरणेन प्रतिवचनोपपत्तेः । अनन्यमार्गतया च तद्भोगविरक्षिणामपि

ग्रामं गच्छन् वृक्षमूलान्युपसर्पतीतिवत् संयमनादिषु यम-
वश्यतायै चन्द्रलोकगमनोपपत्तेः । न कतरेण च नेत्यस्या-
संपूरणप्रतिपादनपरतया मार्गद्वयनिषेधपरत्वाभावात् । अ-
निष्टादिकारिणामपि चन्द्रलोकगमने प्राप्ते ऽभिधीयते ।
सत्यं स्थानतया ऽवगतस्य न मार्गत्वं तथापि वेत्य यथा
ऽसौ लोको न संपूर्यतइत्यस्य प्रतिवचनावसरे मार्गद्वय-
निषेधपूर्वं तृतीयं स्थानमभिवदन् असंपूरणाय तत्प्रतिपक्षमा-
चक्षीत । यदि पुनस्तेनैव मार्गेणागत्य जन्ममरणप्रबन्धव-
त्स्थानमध्यासीत् नैतत्तृतीयं स्थानं भवेत् । नक्षीष्टादिका-
रिणश्चन्द्रमण्डलादवरूढ्य रमणीयां निन्दितां वा योनिं
प्रतिपद्यमानास्तृतीयं स्थानं प्रतिपद्यन्ते तत्कस्य हेतोः
पितृयाणेन पथा ऽवरोहत् । तद्यदि क्षुद्रजन्तवोप्यनेनैव
पथा ऽवरोहेयुः । नैतदेषां जन्ममरणप्रबन्धवत् तृतीयं स्था-
नं भवेत् । ततोवगच्छामः, संयमनं सप्त च यातना भूमि-
र्यमवशतया प्रतिपद्यमाना अनिष्टादिकारिणो न चन्द्रम-
ण्डलादवरोहन्तीति । तस्माद्ये वैके चेतीष्टादिकारिविषयं
न सर्वविषयं पञ्चम्यामाहुताविति च स्वार्थविधानपरं न
पुनरपञ्चम्याहुतिप्रतिषेधपरमपि, वाक्यभेदप्रसङ्गात् । संय-
मने त्वनुभूयेति ह्यत्रेणावरोहापादानतया संयमनस्योपा-
दानाच्चन्द्रमण्डलापादाननिषेध आञ्जसः । तथा च सि-
द्धान्तह्यत्रमेव । पूर्वपक्षह्यत्रत्वे तु शङ्कान्तराध्याहारेण क-
थं चिद्गमयितव्यम् । जीवजं जरायुजम् । संश्लोकजं
संस्वेदजम् ॥

साभाव्यापत्तिरूपपत्तेः ॥ २२ ॥

यद्यपि यथेतमाकाशमाकाशादायुमित्यतो न तादात्म्यं स्फुटमवगम्यते तथापि वायुर्भूत्वेत्यादेः स्फुटरतादात्म्यावगमाद् यथेतमाकाशमित्येतदपि तादात्म्यएवावतिष्ठते । न चान्यस्यान्यभावानुपपत्तिः । मनुष्यशरीरस्य नन्दिकेश्वरस्य देवदेहस्य रूपपरिणामस्मरणादेव देहस्य च नङ्गस्य तिर्यक्क्षरणात् । तस्मान्मुख्यार्थपरित्यागेन न गौणो वृत्तिराश्रयणीया । गौण्यां च वृत्तौ लक्षणाशब्दः प्रयुक्तो गुणे लक्षणायाः संभवात् । यथाहुः ।

‘लक्ष्यमाणगणैर्योगाद्गृत्तेरिष्टा तु गौणता । इति ।

एवं प्राप्ते ब्रूमः । “साभाव्यापत्तिः” । समानो भावो रूपं येषां ते सभावास्तेषां भावः साभाव्यं साख्यं सादृश्यमिति यावत् । कुतः । उपपत्तेः । एतदेव व्यतिरेकमुखेन व्याचष्टे । “नङ्गान्यस्यान्यभाव उपपद्यते” । युक्तमेतद्यदेव शरीरमजगरभावेन परिणमते देवदेहसमये ऽजगरशरीरस्याभावात् । यदि तु देवाजगरशरीरे समसमये स्यातां न देवशरीरमजगरशरीरं शिष्यशतेनापि क्रियते । नहि दधिपयसी समसमये परस्परतात्मनी शक्ये संपादयितुं, तथेहापि हृत्क्ष्मशरीराकाशयोर्युगपद्भावाच्च परस्परतात्मत्वं भवितुमर्हति । एवं वाय्वादिष्वपि योज्यं, तथा च तद्भावस्तात्सादृश्येनैपचारिको व्याख्येयः । नन्वाकाशभावेन संयोगमात्रं लक्ष्यतां किं सादृश्येनेत्यत आह । “विभुत्वाच्चाकाशेने”ति ॥

नातिचिरेण विशेषात् ॥ २३ ॥

दुर्निष्प्रपतरमिति दुःखेन निसरणं ब्रूते न तु विलम्बेने-
ति मन्यते पूर्वपक्षी । विना स्थूलशरीरं न हृत्क्ष्मशरीरे
दुःखभागीति दुर्निष्प्रपतरं विलम्बं लक्षयतीति राद्धान्तः ।

अन्याधिष्ठिते पूर्ववदभिलापात् ॥ २४ ॥

आकाशसाहस्यं वायुधूमादिसंपर्को ऽनुशयिनामुक्त इच्छे-
दानीं व्रीहियवा ओषधिवनस्पतयस्तिलमाषा इति जाय-
न्तइति श्रूयते । तत्र संशयः । किमनुशयिनां भोगाधि-
ष्ठानं व्रीहियवादयः स्थावरा भवन्त्या, चो स्वित् क्षेत्रज्ञा-
न्तराधिष्ठितेषु संसर्गमात्रमनुभवन्तीति । तत्र मनुष्यो
जायते, देवो जायतइत्यादौ प्रयोगे जनेः शरीरपरिग्रहे
प्रसिद्धत्वादत्रापि व्रीह्यादिशरीरपरिग्रहएव जनिर्मुख्यार्थ
इति व्रीह्यादिशरीरा एवानुशयिन इति युक्तम् । न च
रमणीयचरणाः कपूयचरणा इतिवत् कर्मविशेषासंकी-
र्तनात्तदभावे व्रीह्यादीनां शरीरभावाभावात् क्षेत्रज्ञान्त-
राधिष्ठितानामेव तत्संपर्कमात्रमिति सांप्रतम् । इष्टा-
दिकारिणामिष्टादिकमसंकीतनादिष्टादेश्च हिंसादोषदूषि-
तत्वेन सावद्यफलतया चन्द्रलोकभोगानन्तरं स्थावरश-
रीरभोग्यदुःखफलत्वस्याप्युपपत्तेः । न च न हिंस्यात्सर्वा
भूतानीति सामान्यशास्त्रस्याग्नीषोमीयप्रसूचित्साविषयविशेष-
शास्त्रेण बाधनं सामान्यशास्त्रस्य हिंसासामान्यदारेण वि-
शेषोपसर्पणं विलम्बेनिति साक्षाद्विशेषस्पृशः शाब्दात् शी-

घ्नतरप्रवृत्ताद्बलत्वादिति सांप्रतम् । नहि बलवदित्येव दु-
र्बलं बाधते, किं तु सति विरोधे । न चेहास्ति विरोधो,
भिन्नगोचरत्वारित्वात् । अग्नीषोमीयं पशुमालभेतेति हि
क्रतुप्रकरणे समास्नातं क्रत्वर्थतामस्य गमयति न त्वपनय-
ति निषेधापादितामस्य पुरुषं प्रत्यनर्थहेतुतां तेनास्तु नि-
षेधादस्य पुरुषं प्रत्यनर्थहेतुता विधेस्य क्रत्वर्थता को
विरोधः । यथाङ्गः ।

यो नाम क्रतुमध्यस्थः कलञ्जादीनि भक्षयेत् ।

न क्रतोस्तत्र वैगुण्यं यथा चोदितसिद्धितः ॥ इति ।

तस्माज्जनेर्मुखायत्वाद् ब्रीह्यादिशरीरा अनुशयिनो जा-
यन्तइति प्राप्ते ऽभिधीयते । भवेदेतदेवं यदि रमणीय-
चरणाः कपूयचरणा इतिवद्व्रीह्यादिष्वनुशयवतां कर्मविशेषः
कीर्त्येत । न चैतदस्ति । न चेष्टादेः कर्मणः स्थावरशरीरो-
पभोग्यदुःखफलप्रसवहेतुभावः संभवति, तस्य धर्मत्वेन सु-
खैकहेतुत्वात् । न च तद्गतायाः पशुहिंसाया न हिं-
स्यादिति निषेधात् क्रत्वर्थाया अपि दुःखफलत्वसंभवः ।
पुरुषार्थाया एव न हिंस्यादिति प्रतिषेधात् । तथाहि । न
हिंस्यादिति निषेधस्य निषेधाधीननिरूपणतया तदर्थं नि-
षेध्यं तदर्थ एव निषेधो विज्ञायते । न चैतन्नानृतं वदेन्न तौ
पशौ करोतीतिवत् कस्य चित्प्रकरणे समास्नातं येनानृतव-
दनवदस्य निषेधस्य क्रत्वर्थत्वे निषेधोपि क्रत्वर्थः स्यात् ।
पशौ निषिद्धयोरज्यभागयोः क्रत्वर्थत्वेन निषेधस्यापि क्र-
त्वर्थत्वं भवेत् । एवं हि सत्याज्यभागरहितैरप्यज्ञान्तरैरा

ज्यभागसाध्यः क्रतूपकारो विज्ञायते । तस्मादनारभ्याधी-
तेन न हिंसादित्यनेनाभिहितस्य विध्युपहितस्य पुरुषव्या-
पारस्य विधिविभक्तिविरोधाद्दुःखात्मकप्रकृत्यर्थहिंसाकर्मभा-
व्यत्वपरित्यागेन पुरुषार्थ एव भाव्योवतिष्ठते । आख्या-
तानभिहितस्यापि पुरुषस्य कर्तृव्यापाराभिधानद्वारेणोप-
स्थापितत्वात् केवलं तस्य रागतः प्राप्तत्वात्तदनुवादेन न-
जयं विधिरूपसंक्रामति, तेन पुरुषार्थो निषेध्य इति त-
दधीननिरूपणो निषेधोपि पुरुषार्थो भवति । तथा चा-
यमर्थः संपद्यते यत्पुरुषार्थं ह्यननं तन्न कुर्यादिति ।
क्रत्वर्थस्यापि च निषेधे हिंसायाः क्रतूपकारकत्वमपि
कल्प्येत । न च दृष्टे पुरुषोपकारकत्वे प्रत्यर्थिनि सति
तत्कल्पनास्यदम् । न च स्वातन्त्र्यपारतन्त्र्ये असति सं-
योगपृथक्त्वे खादिरतादिवदेकत्र संभवतः । तस्मात्पुरु-
षार्थप्रतिषेधो न क्रत्वर्थत्वमप्यास्कन्दतीति शुद्धसुखफल-
त्वमेवेष्टादीनां न स्थावरशरीरोपभोग्यदुःखफलत्वमपीति ।
आकाशादिध्रुव कर्मव्यापारमन्तरेणाभिलापात् । अनु-
शयिनां ब्रौह्मादिसंयोगमात्रं न तु देहत्वमिति ।
अयमेवार्थ उत्सर्गापवादकथनेनो(१)पलक्षितः । अपि च
मुख्येनुशयिनां ब्रौह्मादिजन्मनीति ब्रौह्मादिभावमाप-
न्नाः खल्वनुशयिनः पुरुषैरुपभुक्ता रेतःसिग्भावमनुभव-
न्तीति श्रूयते । तदेतद्ब्रौह्मादिदेहत्वे ऽनुशयिनां नोपप-
द्यते । ब्रौह्मादिदेहत्वे हि ब्रौह्मादिषु लूनेष्ववहन्तिना

[अ. ३ पा. १ सू. २४] [५४२] [भामती]

फलीकृतेषु च व्रीह्यादिदेहविनाशादनुशयिनः प्रसवेयुरिति
कथमनुशयिनां रेतःसिग्भावः संसर्गमात्रे तु संसर्गिषु व्री-
ह्यादिषु नष्टेष्वपि न संसर्गिणो ऽनुशयिनः प्रसवेयुरिति
रेतःसिग्भाव उपपद्यते । शेषमुक्तम् ॥

रेतःसिग्योगो ऽथ ॥ २६ ॥

सद्यो जातो हि बालो न रेतःसिग्भवत्यपि तु चिर-
जातः प्रौढयौवनस्तस्मादपि संसर्गमात्रमिति गम्यते ।
तत्किमिदानीं सर्वत्रैवानुशयिनां संसर्गमात्रं तथा च रम-
णीयचरणा इत्यादिषु तथाभाव आपद्येतेति, नेत्याह ॥

योनेः शरीरम् ॥ २७ ॥

सुगमम् ।

इति श्रीवाचस्पतिमिश्रविरचितायां भामत्यां तृतीयस्या-
ध्यायस्य प्रथमः पादः ॥

संध्ये सृष्टिराह हि ॥ १ ॥

इदानीं तु तस्यैव जीवस्यावस्थाभेदः स्वयंज्योतिष्वसि-
द्ध्यर्थं प्रपञ्च्यते । “किं प्रबोधश्च स्वप्नेपि पारमार्थिकी
सृष्टिराहो खिन्मायामयी”ति । यद्यपि ब्रह्माणोन्यस्यानिर्वा-
च्यतया जाग्रत्स्वप्नावस्थागतयोरुभयोरपि सर्गयोर्मायामयत्वं
तथापि यथा जाग्रत्सृष्टिर्ब्रह्मात्मभावसाक्षात्कारात्प्रागनुवर्तते ।
ब्रह्मात्मभावसाक्षात्कारात्तु निवर्तते । एवं किं स्वप्नसृष्टि-
राहो खित् प्रतिदिनमेव निवर्ततइति विमर्शार्थः । “इ-
यो,”रिच्छलोकंपरलोकस्थानयोः । संधौ भवं संध्यम्(१) । ऐ-

(१) सन्धौ भवतीति संध्यम् पा० २ ।

इलौकिकचक्षुराद्यव्यापाराद्रूपादिसाक्षात्कारोपजननादनैह-
 लौकिकं पारलौकिकेन्द्रियादिव्यापारस्य(१) च भविष्यतो
 ऽप्रत्युत्पन्नत्वेन न पारलौकिकम् । न च न रूपादिसाक्षा-
 त्कारोस्ति स्वप्नदृशस्तस्मादुभयोर्लोकयोरस्यान्तरालत्वमिति
 ब्रह्मात्मभावसाक्षात्कारात्प्राक् तथ्यरूपैव दृष्टिर्भवितुमर्हति ।
 अयमभिसंधिः । इह हि सर्वाण्येव मिथ्याज्ञानान्युदाहर-
 णं तेषां सत्यत्वं प्रतिज्ञायते । प्रकृतोपयोगितया तु स्व-
 प्रज्ञानमुदाहृतम् । ज्ञानं यमर्थमवबोधयति स तथैवेति यु-
 क्तम् । तथाभावस्य ज्ञानारोहात् । अतथात्वस्य त्वप्रतीय-
 मानस्य तथाभावप्रमेयविरोधेन कल्पनानास्यदत्वात् । बाध-
 कप्रत्ययादतथात्वमिति चेत् । न । तस्य बाधकत्वासिद्धे, स-
 मानगोचरे हि विरुद्धान्योपसंचारिणी ज्ञाने विरुध्येते । ब-
 लवद्बलवत्त्वानिश्चयाच्च बाध्यबाधकभावं प्रतिपद्यते । न
 चेह समानविषयत्वं, कालभेदेन व्यवस्थोपपत्तेः । यथाहि
 क्षीरं दृष्टं कालान्तरे दधि भवति, एवं रजतं दृष्टं का-
 लान्तरे शुक्तिर्भवेत् । नानारूपं वा तदस्तु । तद्यस्य ती-
 व्रातपक्वान्तिसहितं चक्षुः स तस्य रजतरूपतां गृह्णाति ।
 यस्य तु केवलमालोकमात्रोपकृतं, स तस्यैव शुक्तिरूपतां
 गृह्णाति । एवमुत्पलमपि नीललोहितं दिवा सौरीभिर्भाभि-
 रभिव्यक्तं नीलतया गृह्यते । प्रदीपाभिव्यक्तं तु नक्तं लो-
 हिततया । एवमसत्यां निद्रायां सतोपि रथादीन् न गृ-
 ह्णाति निद्राणस्तु गृह्णातीति सामग्रीभेदाद्वा कालभेदाद्वा

विरोधाभावः । नापि पूर्वोत्तरयोर्बलवदबलवच्चनिर्णयः ।
 द्वयोरपि स्वगोचरचारितया समानत्वेन विनिगमनाच्चेतोर-
 भावात् । तस्मादप्यवश्यमविरोधो व्यवस्थापनीयः । तत्सिद्ध-
 मेतत् । विवादास्पदं प्रत्ययाः सम्यञ्चः प्रत्ययत्वाज्जाग्रत्स्त-
 म्नादिप्रत्ययवदिति । इममर्थं श्रुतिरपि दर्शयति । 'अथ
 रथान् रथयोगान् पथः सृजते'ति । न च न तत्र रथा
 न रथयोगा न पन्थानो भवन्तीति विरोधादुपचरितार्था
 सृजतइति श्रुतिर्व्याख्येया । सृजतइति हि श्रुतेः, बद्धश्रु-
 तिसंवादात्प्रमाणान्तरसंवादाच्च । बलीयस्त्वेन तदनुगुणतया
 न तत्र रथा इत्यस्या भाक्तत्वेन व्याख्यानात् । जाग्रदव-
 स्थादर्शनयोग्या न सन्ति न तु रथा न सन्तीति । अत
 एव कर्तृश्रुतिः शाखान्तरश्रुतिरुदाहृता । प्राज्ञकर्तृकत्वा-
 चास्य पारमार्थिकत्वं वियदादिसर्गवत् । न च जीवकर्तृ-
 कत्वान्न प्राज्ञकर्तृकत्वमिति सांप्रतम् । अन्यत्र धर्मादन्य-
 चाधर्मादिति प्राज्ञस्यैव प्रकृतत्वाज्जीवकर्तृकत्वेपि च प्रा-
 ज्ञादभेदेन जीवस्य प्राज्ञत्वात् । अपि च जाग्रत्प्रत्ययसंवा-
 दवन्तोपि स्वप्नप्रत्ययाः के चिदृश्यन्ते । तद्यथा । स्वप्ने
 शुक्लाम्बरधरः शुक्लमाल्यानुलेपनो ब्राह्मणायनः प्रियव्रतं
 प्रत्याह । प्रियव्रतः पञ्चमे ऽहनि प्रातरेवोर्वराप्रायभूमिदा-
 नेन नरपतिस्त्वां मानयिष्यतीति, स च जाग्रत्तथा ऽऽत्म-
 नो मानमनुभूय स्वप्नप्रत्ययं सत्यमभिमन्यते । तस्मात्संधे
 पारमार्थिकी सृष्टिरिति प्राप्ते, उच्यते ।

मायामात्रं तु कात्स्न्येनानभिव्य-

क्तस्वरूपत्वात् ॥ ३ ॥

इदमत्राकूतम् । न तावत्क्षीरस्यैव दधि रजतस्य परिणामः
शुक्तिः संभवति । नहि जात्वीश्वरगृहे चिरस्थितान्यपि र-
जतभाजनानि शुक्तिभावमनुभवन्ति दृश्यन्ते । न चेतरेषु
रजतानुभवसमये ऽन्यो ऽनाकुलेन्द्रियो न तस्य शुक्तिभा-
वमनुभवति प्रत्येति च । न चोभयरूपं वस्तु सामग्रीभेदा-
त्तु कदाचिदस्य तोयभावोऽनुभूयते कदाचिन्मरीचितेति सां-
प्रतम् । पारमार्थिके ह्यस्य तोयभावे तत्साध्यामुदन्योपश-
मलक्षणार्थक्रियां कुर्यान्मरीचिसाध्यामपि रूपप्रकाशलक्षणा-
म् । न मरीचिभिः कस्य चित्तृष्णजा उदन्योपशाम्यति
न च तोयमेव द्विविधमुदन्योपशमनमतदुपशमनमिति यु-
क्तम् । तदर्थक्रियाकारित्वव्याप्तं तोयत्वं मात्रयापि ताम-
कुर्वन्तोयमेव न स्यात् । अपि च तोयप्रत्ययसमीचीनत्वा-
यास्य द्वैविध्यमभ्युपेयते तच्चाभ्युपगमेपि न सेदुमर्हति ।
तथाह्यसमर्थविधायानितोयमेतदिति मन्वानो न तृष्ण-
गपि मरीचितोयमभिधावेत् । यथा मरीचीननुभवन् । अ-
थाशक्तं शक्तमभिमन्यमानो ऽभिधावति । किमपराह्वं म-
रीचिषु तोयविपर्यासेन सर्वजनोनेन यत्तमतिलङ्घ्य विप-
र्यासान्तरं कल्प्यते । न च क्षीरदधिप्रत्ययवदाचार्यमातुल-
ब्राह्मणप्रत्ययवदा तोयमरीचिविज्ञाने समुच्चितावगाहिनी(१)

स्वानुभवात्परस्परविरुद्धयोर्बाध्यबाधकभावभावभासनात् । तत्रापि रजतज्ञानं पूर्वमुत्पन्नं बाध्यमुत्तरं तु बाधकं शुक्तिज्ञानं प्राप्तिपूर्वकत्वात् प्रतिषेधस्य । रजतज्ञानात् प्राक् प्रापकाभावेन शुक्तेरप्राप्तायाः प्रतिषेधासंभवात् पूर्वज्ञानप्राप्तं तु रजतं शुक्तिज्ञानमपबाधितुमर्हति । तदपबाधात्मकं च स्वानुभवादवसीयते । यथाहुः ।

आगामित्वाद्बाधित्वा परं पूर्वं हि जायते ।

पूर्वं पुनरबाधित्वा परं नोत्पद्यते क्व चित् ॥

न च वर्तमानरजतावभासि ज्ञानं भविष्यत्तामस्या गोचरयन्न भविष्यता स्वसमयवर्तिनीं शुक्तिं गोचरयता प्रत्ययेन बाध्यते कालभेदेन विरोधाभावादिति युक्तम् । मानामास्य ज्ञासीत्यत्यक्षं भविष्यत्तां तत्पृष्ठभावि त्वनुमानमुपकारहेतुभावमिवासति विनाशप्रत्ययोपनिपाते स्थेमानमाकलयति । असति विनाशप्रत्ययोपनिपाते रजतमिदं स्थिरं रजतत्वाद्नुभूतप्रत्यभिज्ञातरजतवत् । तथा च रजतगोचरं प्रत्यक्षं वस्तुतः स्थिरमेव रजतं गोचरयेत् । तथा च भविष्यच्छुक्तिकाज्ञानकालं रजतं व्याप्नुयादिति विरोधात् शुक्तिज्ञानेन बाध्यते । यथाहुः ।

रजतं गृह्यमाणं हि चिरस्थायीति गृह्यते ।

भविष्यच्छुक्तिकाज्ञानकालं व्याप्नोति तेन तत् ॥ इति ।

प्रत्यक्षेण चिरस्थायीति गृह्यतइति के चिद्वाचक्षते । तदयुक्तं, यदि चिरस्थायित्वं योग्यता न सा प्रत्यक्षगोचरः शुक्तेरतीन्द्रियत्वात् । अथ कालान्तरव्यापित्वं, तदप्ययत्तं,

कालान्तरेण भविष्यतेन्द्रियस्य संयोगायोगात्(१) तदुपहितसीम्नो व्यापित्वस्यातीन्द्रियत्वात् । न च प्रत्यभिज्ञाप्रत्ययवदत्रास्ति संस्कारः सहकारी येनावर्तमानमप्याकलयेत् । तस्मादत्यन्ताभ्यासवशेन प्रत्यक्षानन्तरं शीघ्रतरोत्पन्नविनश्यदवस्थानुमानसहितप्रत्यक्षाभिप्रायमेव चिरस्थायीति गृह्यत इति मन्तव्यम् । अत एवैतत्सूक्ष्मतरं कालव्यवधानमविवेचयन्तः सौगताः प्राज्ञ, द्विविधोऽपि विषयः प्रत्यक्षस्य ग्राह्य-
 स्वाध्यवसेयश्च । ग्राह्यक्षण एकः स्वलक्षणो ऽध्यवसेयश्च संतान इति । एतेन स्वप्नप्रत्ययो मिथ्यात्वेन व्याख्यातः । यत्तु सत्यं स्वप्नदर्शनमुक्तं तत्राप्याख्यात्रा ब्राह्मणायनेनाख्याते संवादाभावात् । प्रियव्रतस्याख्यातसंवादस्तु काकतालीयो न स्वप्नज्ञानं प्रमाणयितुमर्हति । तादृशस्यैव बहलं विसंवाददर्शनात् । दर्शितश्च विसंवादो भाष्यकृता कात्स्न्येनानभिव्यक्तिं विवृण्वता रजन्यां सुप्त इति रजनीसमयेपि हि भारताद् वर्षान्तरे कोतुमालादौ वासरो भवतीति भारते वर्षइत्युक्तम् ॥

सूचकश्च हि श्रुतेराचक्षते च

तद्विदः ॥ ४ ॥

दर्शनं सूचकं तच्च स्वरूपेण सत्, असत्तु दृश्यम् । अत एव स्त्रीदर्शनस्वरूपसाध्याश्चरमधातुविसर्गादयो जाग्रदवस्थायामनुवर्तन्ते । स्त्रीसाध्यास्तु माल्यविलेपनदन्तक्षतादयो नानुवर्तन्ते । न चास्माभिः स्वप्नेपि प्राज्ञव्यापार इति । प्राज्ञव्यापारत्वेन पारमार्थिकत्वानुमानं प्रत्यक्षेण बाधकप्रत्यये-

नाविबुध्यमानं नात्मानं लभतइति भावः । बन्धमोक्षयोरान्तरालिकं तृतीयमैश्वर्यमिति । 'पराभिधानात्तु तिरोहितं ततो ह्यस्य बन्धविपर्ययौ' 'देहयोगाद्वासोपी'ति सूत्रद्वयं कृतोपपादनमस्माभिः प्रथमसूत्रे । निगदव्याख्यातं चैतयोर्भाष्यमिति ॥

तदभावो नाडीषु तच्छ्रुतेरात्मनि

च ॥ ७ ॥

इह हि नाडीपुरीतत्परमात्मानो जीवस्य सुषुप्तावस्थायां स्थानत्वेन श्रूयन्ते । तत्र किमेषां स्थानानां विकल्प आक्षेपे स्वित्समुच्चयः । किमतो, यद्येवम् । एतदतो भवति । यदा नाड्यो वा पुरीतद्वा सुषुप्तस्थानं तदा विपरीतग्रहणनिवृत्तावपि न जीवस्य परमात्मभाव इति । अविद्यानिवृत्तावपि जीवस्य परमात्मभावाय कारणान्तरमपेक्षितव्यं तच्च कर्मैव न तु तत्त्वज्ञानं विपरीतज्ञाननिवृत्तिमात्रेण तस्योपयोगात् विपरीतज्ञाननिवृत्तेश्च विनापि तत्त्वज्ञानं सुषुप्तावपि संभवात् । ततश्च कर्मणैवापवर्गो न ज्ञानेन । यथाहुः ।
कर्मणैव तु संसिद्धिमास्थिता जनकादयः । इति ।

अथ तु परमात्मैव नाडी पुरीतत्त्वज्ञानद्वारा सुषुप्तिस्थानं ततो विपरीतज्ञाननिवृत्तेरस्ति मात्रया परमात्मभावोपयोगः । तथा हि तावदेष जीवस्तदवस्थानो भवति केवलम् । तत्त्वज्ञानाभावेन समूलकाषमविद्याया अकाषात् जाग्रत्स्वप्नलक्षणं जीवस्य व्युत्थानं भवति । तस्मात्प्रयोजनवत्येषा

विचारेणेति । किं तावत्प्राप्तं, नाडीपुरीतत्परमात्मसु स्थानेषु
सुषुप्तस्य जीवस्य निलयनं प्रति विकल्पः । यथा बद्धेषु प्रासा-
देष्वेको नरेन्द्रः कदा चिक्कचिन्निलोयते कदा चिक्क चिदेव-
मेको जीवः कदा चिन्नाडीषु कदा चित्युरीतति कदा चि-
द्ब्रह्मणीति । यथा निरपेक्षा व्रीहियवाः ऋतुसाधनीभूतपुरो-
डाशप्रकृतितया श्रुता एकार्था विकल्प्यन्ते । एवं सप्तमी-
श्रुत्या वा ऽऽयतनश्रुत्या वैकनिलयनार्थाः परस्परानपेक्षा
नाद्याद्योपि विकल्पमर्हन्ति । यत्रापि नाडीभिः प्रत्यव-
ह्य पुरीतति शेतइति नाडीपुरीततोः समुच्चयश्रवणं
तथा तासु तदा भवति यदा सुप्तः स्वप्नं न कं चन पश्य
ति । अथास्मिन्प्राण एवैकधा भवतीति नाडीब्रह्मणोराधा-
रयोः समुच्चयश्रवणम् । प्राणशब्दं च ब्रह्माथास्मिन् प्राणे
ब्रह्मणि स जीव एकधा भवतीति वचनात् । तथाप्यासु
तदा नाडीषु ब्रह्मो भवतीति च पुरीतति शेतइति च नि-
रपेक्षयोर्नाडीपुरीततोराधारत्वेन निर्देशान्निरपेक्षयोरेवाधा-
रत्वम् । इयास्तु विशेषः । कदा चिन्नाद्य एवाधारः कदा-
चिन्नाडीभिः संचरमाणस्य पुरीतदेव । एवं ताभिरेव संच-
रमाणस्य कदा चिद्ब्रह्मैवाधार इति सिद्धमाधारत्वे नाडी-
पुरीतत्परमात्मनामनपेक्षत्वम् । तथा च विकल्पो व्रीहि-
यववद्बृहद्रथन्तरवद्भेति प्राप्तम् । एवं प्राप्ते ऽभिधीयते ।
जीवः समुच्चयेनैवैतानि नाद्यादीनि स्वापायोपैति न विक-
ल्पेन । अयमभिसंधिः । नित्यवदाम्नातानां यत्पाक्षिकत्वं
नाम तद्गत्यन्तराभावे कल्प्यते । यथाहुः ।

एवमेषोष्टदोषोपि यद्ब्रह्मियववाक्ययोः ।

विकल्प आश्रितस्तत्र गतिरन्या न विद्यते ॥ इति ।

प्रकृतकृतसाधनीभूतपुरोडाशद्रव्यप्रकृतितया हि परस्परानपेक्षौ व्रीहियवौ विहितौ शक्यतश्चैतौ प्रत्येकं पुरोडाशमभिनिर्वर्तयितुं, तत्र यदि मिश्राभ्यां पुरोडाशो ऽभिनिर्वर्त्येत परस्परानपेक्षव्रीहियवविधादृणी उभे अपि शास्त्रे बाध्येयाताम् । न चैतौ प्रयोगवचनः समुच्चेतुमर्हति स हि यथाविहितान्यङ्गान्यभिसमीक्ष्य प्रवर्तमानो नैतान्यन्यथयितुं शक्नोति मिश्रणे चान्यथात्वमेतेषाम् । न चाङ्गानुरोधेन प्रधानाभ्यासो गोसवे उभे कुर्यादिति वदुक्तः । अश्रुतो ह्यत्र प्रधानाभ्यासोङ्गानुरोधेन च सो ऽन्यायः । न चाङ्गभूतेन्द्रवायवादियच्चानुरोधेन यथा प्रधानस्य सोमयागस्यावृत्तिरेवमत्रापि युक्तम् । सोमेन यजेतेति हि तत्रापूर्वयागविधिः । तत्र च दशमुष्टिपरिमितस्य सोमद्रव्यस्य सोममभिषुणोति सोममभिस्त्रावयतीति च वाक्यान्तरानुलोचनया रसद्वारेण यागसाधनीभूतस्येन्द्रवाय्वादयुद्देशेन प्रादेशमात्रेपूर्ध्वपात्रेषु ब्रह्मणानि पृथक् प्रकल्पनानि संस्कारा विधीयन्ते न तु सोमयागोद्देशेनेन्द्रवाय्वादयो देवतास्योद्यन्ते येन तासां यागनिष्पत्तिलक्षणेकार्यत्वेन विकल्पः स्यात् । न च प्रादेशमात्रमेकैकमूर्ध्वपात्रं दशमुष्टिपरिमितसोमरसग्रहणाय कल्पते येन तुल्यार्थतया ब्रह्मणानि विकल्पेरेन् । न च यावन्मात्रमेकमूर्ध्वपात्रं व्याप्नोति तावन्मात्रं गृहीत्वा परिशिष्टं त्यज्येतेति युज्यते । दशमुष्टिपरमितोपा-

दानस्यादृष्टार्थत्वप्रसङ्गात् । एवं तद्दृष्टार्थं भवेद्यदि तत्सर्वं
यागउपयुज्येत । न च दृष्टे संभवत्यदृष्टकल्पना न्याय्या,
तस्मात्सकलस्य सोमरसस्य यागशेषत्वेन संस्कारार्हत्वादे-
कैकेन च ग्रहणेन सकलस्य संस्कार्तुमशक्यत्वात्तदवयवस्यै-
केन संस्कारे ऽवयवान्तरस्य ग्रहणान्तरेण संस्कार इति
कार्यभेदाद्ग्रहणानि समुच्चीयेरन् । अत एव समुच्चयदर्शनं
दशैतानध्वर्युः प्रातःसवने ग्रहान् गृह्णातीति । समुच्चये
च सति क्रमोप्युपपद्यते । आश्विनो दशमो गृह्यते तृती-
यो ह्यते । तथैवैन्द्रवायवाग्रान् ग्रहान् गृह्णातीति । तेषां
च समुच्चये सति यावद्यदुद्देशेन गृहीतं तावत्तस्यै देवतायै
त्यक्तव्यमित्यर्थाद्यागस्यावृत्त्या भवितव्यम् । यदि पुनः पृ-
थक्कृतान्यप्येकीकृत्य कां चन देवतामुद्दिश्य त्यजेरन् पृथक्क-
रणानि च देवतोद्देशाच्चादृष्टार्था (१) भवेयुः । न च दृष्टे
संभवत्यदृष्टकल्पना न्याय्येत्युक्तम् । तस्मात्तत्र समुच्चयस्या-
वश्यंभावित्वाद्गुणानुरोधेनापि प्रधानाभ्यास आस्थीयते । इह
त्वभ्यासकल्पना(२)प्रमाणाभावात् पुरोडाशद्रव्यस्य चानि-
यमेन प्रकृतद्रव्ये यस्मिन् कस्मिंश्चित्प्राप्ते एकैका परस्परान-
पेक्षा व्रोच्चिश्रुतिर्यवश्रुतिश्च नियामिकैकार्थतया विकल्पम-
र्हतः । न तु नाडीपुरीतत्परमात्मनामन्योन्यानपेक्षाणामे-
कानिलयनार्थत्वसंभवो येन विकल्पो भवेत् । नञ्चोक्वि-
भक्तिनिर्देशमात्रेणैकार्थता भवति समुच्चितानामप्येकविभक्ति-
निर्देशदर्शनात् पर्यङ्के श्रुते प्रासादे श्रुतइति । तस्मादेकवि-

(१) अदृष्टार्थानीति—पा० १ । २ ।

(२) कल्पनायामिति—पा० ३ ।

भक्तिनिर्देशस्थानैकान्तिकत्वादन्वतो विनिगमना वक्तव्या सा चोक्ता भाष्यकृता “यत्रापि निरपेक्षाइव नाडीः सुप्तिस्थानत्वेन आवयती”त्यादिना । सापेक्षश्रुत्यनुरोधेन निरपेक्षश्रुतिर्नैतद्व्येत्यर्थः । शेषमतिरोद्धितार्थम् । ननु यदि ब्रह्मैव निलयनस्थानं तावन्मात्रमुच्यतां कृतं नाद्युपन्यासेनेत्यत आह । अपि चात्रेति । अपि चेति समुच्चये न विकल्पे । एतदुपपत्तिसहिता पूर्वोपपत्तिरर्थसाधिनोति । मार्गोपदेशोपयुक्तानां नाडीनां स्तुत्यर्थमत्र नाडीसंकीर्तनमित्यर्थः । पित्तेनाभिव्याप्तकरणो न बाह्यान् विषयान् वेदे(१)ति तद्वारा सुखदुःखाभावेन तत्कारणपाप्मास्पर्शेन(२) नाडीस्तुतिः । यदा तु तेजो ब्रह्म तदा सुगमम् । अपि च नाद्यः पुरीतद्वा जीवस्योपाध्याधार एव भवतीत्ययमर्थः । अभ्युपेत्य जीवस्याधेयत्वमिदमुक्तम् । परमार्थतस्तु न जीवस्याधेयत्वमस्ति । तथाहि । नाद्यः पुरीतद्वा जीवस्योपाधीनां करणानामाश्रयः । जीवस्तु ब्रह्माव्यतिरेकात् स्वमहिमप्रतिष्ठः । न चापि ब्रह्मजीवस्याधारस्तादात्म्यादिकल्प्य तु व्यतिरेकं ब्रह्मण आधारत्वमुच्यते जीवं प्रति । तथा च सुषुप्तावस्थायामुपाधीनामसमुदाचाराज्जीवस्य ब्रह्मात्मत्वमेव ब्रह्माधारत्वं न तु नाडीपुरीतदाधारत्वम् तदुपाधिकरणमात्राधारतया तु सुषुप्तदशारम्भाय जीवस्य नाडीपुरीतदाधारत्वमित्यतुल्यार्थतया न विकल्प इति । “अपि च न कदा चिज्जीवस्येति” । औत्सर्गिकं ब्रह्मस्वरूपत्वं जी-

(१) वेत्तीति—पा० २ ।

(२) पाप्मादर्शनेनेति—पा० २ ।

वस्थासति जाग्रत्स्वप्नदशांरूपे ऽपनादे सुषुप्तावस्थायां नान्यथयितुं शक्यमित्यर्थः । अपि च येपि स्थानविकल्पमास्थिषत तैरपि विशेषविज्ञानोपशमलक्षणा सुषुप्त्यवस्थाङ्गीकर्तव्या । न चेयमात्मतादान्म्यं विना नाद्यादिषु परमात्मव्यतिरिक्तेषु स्थानेषूपपद्यते । तत्र हि स्थितोयं जीव आत्मव्यतिरेकाभिमानो सन्नवश्यं विशेषज्ञानवान् भवेत् । तथाहि श्रुतिः । 'यत्र वान्यदिव स्यात्तत्रान्योन्यत्यग्ने'दिति । आत्मस्थानत्वे त्वदोषः । 'यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्तत्केन कं पश्येद्विजानीया'दिति श्रुतेः । तस्मादप्यात्मस्थानत्वस्य द्वारं नाद्यादीत्याह । "अपि च स्थानविकल्पाभ्युपगमेपो"ति । अत्र चोदयति । "ननु भेदविषयस्यापी"ति । भिद्यत इति भेदः । भिद्यमानस्यापि विषयस्येत्यर्थः । परिचरति । "बाढमेवं स्यादि"ति । न तावज्जीवस्यास्ति स्वतःपरिच्छेदस्तस्य ब्रह्मात्मत्वेन विभुत्वात् । औपाधिके तु परिच्छेदे यत्रोपाधिरसंनिहितस्तन्मात्रं न जानीयान्न तु सर्वम् । नह्यसंनिधानात् सुमेरुमविद्वान् देवदत्तः संनिहितमपि न वेद । तस्मात्सर्वविशेषविज्ञानप्रत्यस्तमयीं सुषुप्तिं प्रसाधयता तदास्य सर्वापाध्युपसंहारो वक्तव्यः । तथा च सिद्धमस्य तदा ब्रह्मात्मत्वमित्यर्थः । गुणप्रधानभावेन समुच्चयो न समप्रधानतयाग्नेयादिवदिति वदन् विकल्पमप्यपाकरोति । "न च वयमिहे"ति । स्वाध्यायाध्ययनविध्यापादितपुरुषार्थत्वस्य वेदराशरेकेनापि वर्णेन नापुरुषार्थेन भवितुं युक्तम् । न च सुषुप्तावस्थायां जीवस्य स्वरूपेण नाद्यादिस्थानत्वप्रतिपा-

दने किञ्चित्प्रयोजनं ब्रह्मभूयप्रतिपादने त्वस्ति । तस्मान्न
समप्रधानभावेन समुच्चयो नापि विकल्प इति भावः ।
नीतार्थमन्यत् ॥

स एव तु कर्मानुस्मृतिशब्दविधि-

भ्यः ॥ ९ ॥

यद्यपीश्वरादभिन्नो जीवस्तथाप्युपाध्यवच्छेदेन भेदं विव-
क्षित्वा ऽधिकरणान्तरारम्भः । स एवेति दुःसंपादमिति
स वान्यो वेति ईश्वरो वेति संभव(१)मात्रेणोपन्यासः ।
नहि तस्य शुद्धमुक्तस्वभावस्याविद्याकृतव्युत्थानसंभवः । अत
एव विमर्शावसरे ऽस्यानुपन्यासः । यद्वि द्यादिनिर्वर्तनीय-
मेकस्य पुंसस्योदितं कर्म तस्य पूर्वैद्युरनुष्ठितस्यास्ति स्मृति-
रिति वक्तव्ये ऽनुः प्रत्यभिज्ञानसूचनार्थः । अत एव सोह-
मस्मीत्युक्तम् । “पुनः प्रतिन्यायं प्रतियोन्या द्रवती”ति ।
अयनम् आयः नियमेन गमनं न्यायः । जीवः प्रतिन्यायं
संप्रसादे सुषुप्तावस्थायां बुद्धान्ताया द्रवति आगच्छति ।
प्रतियोनि योहि व्याघ्रयोनिः सुषुप्तो बुद्धान्तमागच्छन्
स व्याघ्र एव भवति न जात्यन्तरम् । तदिदमुक्तम्, “त इह
व्याघ्रो वा सिंहे वे”ति । “अथ तत्र सुप्त उत्तिष्ठती”ति । यो
हि जीवः सुप्तः स शरीरान्तरउत्तिष्ठति । शरीरान्तरग-
तस्तु सुप्तजीवसंबन्धिनि शरीरउत्तिष्ठति । ततश्च न श-
रीरान्तरे व्यवहारलोप इत्यर्थः । “अपि च न जीवो
नाम परस्मादन्य” इति । यथा घटाकाशो नाम न पर-

माकाशादन्यः । अथ चान्यइव यावद्धटमनुवर्तते । न चा-
सौ दुर्विवेचस्तदुपाधेर्घटस्य विविक्तत्वात् । एवमनाद्यनिर्व-
चनीयाविद्योपधानभेदोपाधिकञ्चितो जीवो न वस्तुतः प-
रमात्मनो भिद्यते तदुपाधुङ्गवाभिभवाभ्यां चोङ्गूतइवाभि-
भूतइव प्रतीयते । ततश्च सुषुप्तादावपि अभिभूतइव
जाग्रदवस्थादिषूङ्गूतइव तस्य चाविद्यातद्वासनोपाधेरनादि-
तया कार्यकारणभावेन प्रवक्षतः सुविवेचतया तदुपहितो-
जीवः सुविवेच इति ॥

मुग्धेर्द्धसंपत्तिः परिशेषात् ॥ १० ॥

विशेषविज्ञानाभावान्मूर्च्छां जागरस्वप्नावस्थाभ्यां भिद्यते
पुनरुत्थानाच्च मरणावस्थायाः । अतः सुषुप्तिरेव मूर्च्छा
विशेषज्ञानाभावाविशेषात् । चिरानुच्छ्वासवेपथुप्रभृतयस्तु
सुषुप्तेरवान्तरप्रभेदाः । तद्यथा । कश्चित्सुप्तोत्थितः प्राह सुख-
महमस्वाप्तं लघूनि मे गात्राणि प्रसन्नं मे मन इति, क-
श्चित्पुनर्दुःखमस्वाप्तं गुरुणि मे गात्राणि भ्रमत्यनवस्थितं
मे मन इति । न चैतावता सुषुप्तिर्भिद्यते । तथा विका-
रान्तरेपि मूर्च्छा न सुषुप्तेर्भिद्यते । तस्मान्नोक्तप्रसिद्धभा-
वान्नेयं पञ्चम्यवस्येति प्राप्तम् । एवंप्राप्ते, उच्यते । यद्यपि वि-
शेषविज्ञानोपशमेन मोक्षसुषुप्तयोः साम्यं तथापि नैक्यम् ।
नहि विशेषविज्ञानसङ्गावसाम्यमात्रेण स्वप्नजागरयोरभेदः ।
वाङ्मोन्द्रियव्यापारभावाभावाभ्यां तु भेदे तयोः सुषुप्तमोक्ष-
योरपि प्रयोजनभेदात्कारणभेदात्क्षणभेदाच्च भेदः । अ-
मापनुत्थर्या हि ब्रह्मणा संपत्तिः सुषुप्तम् । शरीरत्यागार्था

[अ. ३ पा. २ सू. १०] [५५६] [भामती]

तु ब्रह्मणा संपत्तिर्भेदः । यद्यपि सत्यपि मोहे न मरणं
तथाप्यसति मोहे न मरणमिति मरणार्थो मोहः । मुसल-
संपातादिनिमित्तत्वान्मोहस्य अमादिनिमित्तत्वाच्च सुषुप्त-
स्य मुखनेत्रादिविकारलक्षणात्वान्मोहस्य प्रसन्नवदनत्वादिल-
क्षणाभेदाच्च सुषुप्तस्य । सुषुप्तस्य त्ववान्तरभेदेऽपि निमि-
त्तप्रयोजनलक्षणाभेदादेकत्वं तस्मात्सुषुप्तमोहावस्थयोर्ब्रह्म-
णा संपत्तावपि सुषुप्ते यादृशी संपत्तिर्न तादृशी मोहइत्य-
ईसंपत्तिरुक्ता, साम्यवैषम्याभ्यामर्धत्वम् । यदा चैतदवस्था-
न्तरं तदा भेदात् तत्प्रविलयाय यत्नान्तरमास्थेयम् । अ-
भेदे तु न यत्नान्तरमिति चिन्ताप्रयोजनम् ॥

न स्थानतो ऽपि हि परस्योभयलिङ्गं

सर्वत्र हि ॥ ११ ॥

अवान्तरसंगतिमाह । “येन ब्रह्मणा सुषुप्तादिष्विति” ।
यद्यपि तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्य इत्यत्र निष्प्रपञ्चमेव
ब्रह्मोपपादितं तथापि प्रपञ्चलिङ्गानां बह्वीनां श्रुतीनां द-
र्शनाद्भवति पुनर्विचिकित्सातस्तन्निवारणायारम्भस्तस्य च त-
त्त्वज्ञानमपवर्गोपयोगीति प्रयोजनवान् विचारः । तत्रोभय-
लिङ्गश्रवणादुभयरूपत्वं ब्रह्मणः प्राप्तम् । तत्रापि सविशेष-
त्वनिर्विशेषत्वयोर्विरोधात्स्वाभाविकत्वानुपपत्तरेकं स्वतोपरं
तु परतः । न च यत्परतस्तदपारमार्थिकम् । नहि चक्षु-
रादीनां स्वतःप्रमाणभूतानां दोषतो ऽप्रामाण्यमपारमार्थि-
कम् । विपर्ययज्ञानलक्षणाकार्यानुत्यादप्रसङ्गात् । तस्मादु-

भयलिङ्गकशास्त्रप्रामाण्यादुभयरूपता ब्रह्मणः पारमार्थिकी-
 तिप्राप्ते, उच्यते । न स्थानत उपाधितोपि परस्य ब्रह्मण
 उभयचिह्नत्वसंभवः । एकं हि पारमार्थिकमन्यदध्यारो-
 पितं पारमार्थिकत्वे ह्युपाधिजनितस्य रूपस्य ब्रह्मणः प-
 रिणामो भवेत् । स च प्राक् प्रतिषिद्धस्तत्पारिशेष्या-
 त्स्फटिकमणेरिव स्वभावस्वच्छधवलस्य लाक्षारसावसेकोपाधि-
 ररूपिमा सर्वगन्धत्वादिरौपाधिको ब्रह्मण्यध्यस्त इति प-
 श्यामः, निर्विशेषताप्रतिपादनार्थत्वाच्छ्रुतीनाम् । सविशे-
 षतायामपि यस्यायमस्यां पृथिव्यां तेजोमय इत्यादीनां श्रुती-
 नां ब्रह्मैकत्वप्रतिपादनपरत्वाद् एकत्वनानात्वयोश्चैकस्मि-
 न्नसंभवाद् एकत्वाङ्गत्वेनैव नानात्वप्रतिपादनपर्यवसानात् ।
 नानात्वस्य प्रमाणान्तरसिद्धतयानुवादत्वादेकत्वस्य चानधि-
 गतेर्विधेयत्वोपपत्तेर्भेददर्शननिन्दया च साक्षाद्भूयसीभिः
 श्रुतिभिरभेदप्रतिपादनाद् आकारवद् ब्रह्मविषयाणां च का-
 सां चिच्छ्रुतीनामुपासनापरत्वमसति बाधकेऽन्यपराद्वचनात्प्र-
 तीयमानमपि गृह्यते । यथा देवतानां विग्रहवत्त्वम् । सन्ति
 चात्र साक्षाद्द्वैतापवादेनाद्वैतप्रतिपादनपराः शतशः श्रुतयः
 कासां चिच्च द्वैताभिधायिनीनां तत्प्रविलयपरत्वम् । तस्मा-
 न्निर्विशेषमेकरूपं चैतन्यैकरसं सद्ब्रह्म परमार्थतोऽविशेषाच्च
 सर्वगन्धत्ववामनीत्वादय उपाधिवशादध्यस्ता इति सिद्धम् ।
 शेषमतिरोहितार्थम् । अत्र के चिद्दे अधिकरणे कल्पय-
 न्तीति किं सन्नक्षणं च प्रकाशलक्षणं च ब्रह्म किं सन्न-
 क्षणमेव ब्रह्मोत प्रकाशलक्षणमेवेति । तत्र पूर्वपक्षं गृह्णाति ॥

प्रकाशवच्चावैयर्थ्यात् ॥ १५ ॥

चकारात्सच्च । अवैयर्थ्यात् । ब्रह्मणिसच्छ्रुतेः । सिद्धान्त-
यति ॥

आह च तन्मात्रम् ॥ १६ ॥

प्रकाशमात्रं, नहि सत्त्वं नाम प्रकाशरूपादन्यत् यथा
सर्वगन्धत्वादयोपि तु प्रकाशरूपमेव सदिति नोभयरूपत्वं
ब्रह्मण इत्यर्थः । तदेतदनेनोपन्यस्य दूषितम् । सत्ताप्रका-
शयोरेकत्वे नोभयलक्षणत्वम् । भेदेन स्थानतोपीति नि-
राकृतमिति नाधिकरणान्तरं प्रयोजयति । परमार्थतस्त्वभे-
द एव प्रकर्षप्रकाशवदिति । सर्वेषां च साधारणे प्रविल-
यार्थत्वे सत्यरूपवदेव हि तत्प्रधानत्वादिति विनिगमनका-
रणवचनमनवकाशं स्यात् । एवं हि तस्यावकाशः स्याद्
यदि काश्चिदुपासनापरतया रूपमाचक्षीरन् काश्चिन्निरूप-
ब्रह्मप्रतिपादनपरा भवेयुः । सर्वासां तु प्रविलयार्थत्वेन
नीरूपब्रह्मप्रतिपादनार्थत्वे उक्तो विनिगमनहेतुर्न स्यादि-
त्यर्थः । एकविनियोगप्रतीतेः प्रयाजदर्शपूर्णमासवाक्यवदि-
त्यधिकाराभिप्रायम् । अनुबन्धभेदात्तु भिन्नो ऽनयोरपि
नियोग इति । “कोयं प्रपञ्चप्रविलय” इति । वास्तवस्य
वा प्रपञ्चस्य प्रविलयः सर्पिष इवाग्निसंयोगात् । समारो-
पितस्य वा रज्ज्वां सर्पभावस्येव रज्जुतत्त्वपरिज्ञानात् । न
तावद्वास्तवः सर्वसाधारणः पृथिव्यादिप्रपञ्चः पुरुषमात्रेण
शक्यः समुच्छेतुम् । अपि च प्रज्ञादशुकादिभिः पुरुषधै-

रेयैः समूलमुन्मूलितः प्रपञ्चइति शून्यं जगद्भवेत् । न च वास्तवं तत्त्वज्ञानेन शक्यं समुच्छेत्तुम् । आरोपितरूपविरोधित्वात्तत्त्वज्ञानस्येत्युक्तम् । समारोपितरूपस्तु प्रपञ्चो ब्रह्मतत्त्वज्ञापनपरैरेव वाक्यैर्ब्रह्मतत्त्वमवबोधयद्भिः शक्यः समुच्छेत्तुमिति कृतमत्र विधिना । नहि विधिज्ञानेनापि विना तत्त्वावबोधनम् प्रवर्तस्वात्मज्ञानइति वा कुरु प्रपञ्चप्रविलयं वेति प्रवर्तितः शक्नोति प्रपञ्चप्रविलयं कर्तुम् । न चास्यात्मज्ञानविधिं विना वेदान्तार्थब्रह्मतत्त्वावबोधो न भवति । मौलिकस्य स्वाध्यायाध्ययनविधेरेव विवक्षितार्थतया सकलस्य वेदराशोः फलवदर्थ्यावबोधनपरतामापादयतो विद्यमानत्वादन्यथा कर्मविधिवाक्यान्यपि विध्यन्तरमपेशेरन्निति । न च चिन्तासाक्षात्कारयोर्विधिरिति तत्त्वसमीक्षायामस्माभिरुपपादितम् । विस्तरेण चायमर्थस्तत्रैव प्रपञ्चितः । तस्माज्जर्तिलयवाग्वा जुञ्जयादिति वद् विधिसरूपा एते आत्मा वा अरे द्रष्टव्य इत्यादयो न तु विधय इति । तदिदमुक्तं द्रष्टव्यादिशब्दा अपि तत्त्वाभिमुखीकरणप्रधाना न तत्त्वावबोधविधिप्रधाना इति । अपि च ब्रह्मतत्त्वं निष्प्रपञ्चमुक्तं न तत्र नियोज्यः कश्चित्संभवति । जीवो हि नियोज्यो भवेत् स चेत् प्रपञ्चपक्षे वर्तते को नियोज्यस्तस्योच्छिन्नत्वात् । अथ ब्रह्मपक्षे, तथाप्यनियोज्यो ब्रह्मणो ऽनियोज्यत्वात् । अथ ब्रह्मणो ऽनन्योप्यविद्यया ऽन्यइवेति नियोज्यः । तदयुक्तम् । ब्रह्मभावं(१) पारमार्थिकम-

[अ. ३ पा. २ सू. १६] [५६०] [भामती]

वगमयतागमेनाविद्याया निरस्तत्वात् । तस्मान्निनियोज्याभा-
वाद्दपि न नियोगः । तदिदमुक्तं “जीवोनाम प्रपञ्चपक्ष-
स्यैवे”ति । अपि च ज्ञानविधिपरत्वे तस्मात्त्रात्तु ज्ञान-
स्यानुत्पत्तेस्तत्त्वप्रतिपादनपरत्वमभ्युपगमनीयं तत्र वरं त-
त्त्वप्रतिपादनपरत्वमेवास्तु तस्यावश्याभ्युपगन्तव्यत्वेनोभयवा-
दिसिद्धत्वात् । एवं च कृतं तत्त्वज्ञानविधिनेत्याह । “ज्ञे-
याभिमुखस्यापो”ति । न च ज्ञानाधाने प्रमाणानपेक्षस्या-
स्ति कश्चिदुपयोगो विधेरेवं हि तदुपयोगो भवेद्यद्यन्यथाकारं
ज्ञानमन्यथादधीत । न च तच्छक्यं वापि युक्तमित्याह ।
“न च प्रमाणान्तरेणे”ति । किं चान्यन्नियोगनिष्ठतयैव च
पर्यवस्यत्याम्नाये यदभ्युगतं भवङ्गिः शास्त्रपर्यालोचनया ऽ-
नियोज्यब्रह्मात्मत्वं जीवस्येति तदेतच्छास्त्रविरोधादप्रमाण-
कम् । अथैतच्छास्त्रमनियोज्यब्रह्मात्मत्वं च जीवस्य प्रति-
पादयति जीवं च नियुक्तं तनोद्ध्यर्थं च विरुद्ध्यर्थं च स्या-
दित्याह । “अथे”ति । दर्शपौर्णमासादिवाक्येषु जीवस्यानि-
योज्यस्यापि वस्तुतो ऽध्यस्तनियोज्यभावस्य नियोज्यता यु-
क्ता नहि तद्वाक्यं तस्य नियोज्यतामाह । अपि तु लौ-
किकप्रमाणसिद्धां नियोज्यतामाश्रित्य दर्शपूर्णमासौ विधत्ते ।
इदं तु नियोज्यतामपनयति च नियुक्ते चेति दुर्घटमिति
भावः । “नियोगपरतायां चे”ति । पौर्वापर्यालोचनया वे-
दान्तानां तत्त्वनिष्ठता श्रुता न श्रुता नियोगनिष्ठतेत्यर्थः ।
अपि च नियोगनिष्ठत्वे वाक्यस्य दर्शपौर्णमासकर्मणद्वा-
वापूर्वावान्तरव्यापारादात्मज्ञानकर्मणोप्यपूर्वावान्तरव्यापारा-

देव स्वर्गादिफलवन्मोक्षस्यानन्दरूपफलस्य सिद्धिः । तथा चानित्यत्वं सातिशयत्वं स्वर्गवद्भवेदित्याह । “कर्मफलवदि”ति । “अपि च ब्रह्मवाक्येष्वि”ति । सप्रपञ्चनिष्प्रपञ्चोपदेशेषु हि साध्यानुबन्धभेदादेकनियोगत्वमसिद्धं दर्शयौर्णमासप्रयाजवाक्येषु तु यद्यप्यनुबन्धभेदस्तथाप्यधिकारांशस्य साध्यस्य भेदाभावादभेद इति ॥

प्रकृतैतावत्त्वं हि प्रतिषेधति ततो

ब्रवीति च भूयः ॥ २२ ॥

अधिकरणविषयमाह । “द्वे वाव ब्रह्मणो रूपे” इति । द्वे एव ब्रह्मणो रूपे ब्रह्मणः परमार्थतो ऽरूपस्याधारोपिते द्वे एव रूपे ताभ्यां हि तद्रूप्यते । ते दर्शयति । “मूर्तं चैवामूर्तं च” । समुच्चीयमानावधारणम् । अत्र पृथिव्यप्तेर्जासि त्रीणि भूतानि ब्रह्मणो रूपं मूर्तं मूर्कित्वावयवमितरेतरानुप्रविष्टावयवं कठिनमिति यावत् । तस्यैव विशेषणान्तराणि मर्त्यं मरणधर्मकं स्थितमव्यापि अवच्छिन्नमिति यावत् । सदन्त्येभ्यो विशिष्यमाणमसाधारणधर्मवदिति यावत् । गन्धस्नेहोष्णतास्नान्योन्यव्यवच्छेद(१)हेतवो ऽसाधारणधर्मास्तस्यैतस्य ब्रह्मरूपस्य तेजोबन्धस्य चतुर्विशेषण(२)स्यैष रसः सारो य एष सविता तपति । अथामूर्तं वायुश्चान्तरिक्षं च तद्वि(३) न कठिनमित्यमूर्तमेतदमृतमम-

(१) अन्योन्यं व्यवच्छेद—पा० १ ।

(२) चतुर्विधविशेषण—पा० २ ।

(३) ते द्वे—पा० १ । २ ।

[आ.३ पा.२ सू.२२] [पू३२] [भामती]

रणधर्मकं मूर्तं हि मूर्तान्तरेणाभिहन्यमानमवयवविश्लेषाद्
 ध्वंसते न तु तथाभावः संभवत्यमूर्तस्य । एतद्यदेति ग-
 च्छति व्याप्नोतीति एतत्वं नित्यपरोक्षमित्यर्थः । तस्यैत-
 स्यामूर्तस्यैतस्यामृतस्यैतस्य यत एतस्य त्यस्यैष रसो य एष
 एतस्मिन् सवित्तमण्डले पुरुषः । करणात्मको हिरण्यगर्भ-
 प्राणाङ्गयस्त्वस्य क्षेप रसः सारो नित्यपरोक्षता च (१)
 साम्यमित्यधिदैवतम् । अथाध्यात्ममिदमेव मूर्तं यदन्यत् प्रा-
 णान्तराकाशाभ्यां भूतत्रयं शरीरारम्भकमेतन्मर्त्यमेतन्स्थि-
 तमेतत्सत्तस्यैतस्य मूर्तस्यैतस्य मर्त्यस्यैतस्य स्थितस्यैतस्य
 सत एष रसो यच्चक्षुः सतो क्षेप रस इति । अथामूर्तं
 प्राणश्च यश्चायमन्तरात्मन्याकाशः । एतदमृतमेतद्यदेतत्त्यन्त-
 स्यैतस्यामूर्तस्यैतस्यामृतस्यैतस्य यत एतस्य त्यस्यैष रसो
 योयं दक्षिणेश्च पुरुषस्त्वस्यैष (२) रसः । लिङ्गस्य हि-
 करणात्मकस्य हिरण्यगर्भस्य दक्षिणमध्यधिष्ठानं श्रुतेर-
 धिगतम् । तदेवं ब्रह्मण औपाधिकयोर्मूर्तामूर्तयोराध्यात्मि-
 काधिदैविकयोः कार्यकारणभावेन विभागो व्याख्यातः
 सत्त्यद्गुणव्याच्ययोः । अथेदानीं तस्य करणात्मनः (३)
 पुरुषस्य लिङ्गस्य रूपं वक्तव्यम् । मूर्तामूर्तवासनाविज्ञान-
 मयं विचित्रं मायामहेन्द्रजालोपमं तद्विचित्रैर्दृष्टान्तेरादर्श-
 यति तद्यथा “माहारजन”मित्यादिना । एतदुक्तं भवति ।
 मूर्तामूर्तवासनाविज्ञानमयस्य विचित्रं रूपं लिङ्गस्येति ।

(१) नित्यपरोक्षत्वाच्च—पा० ३ ।

(२) त्यस्य क्षेप—पा० १ । २ ।

(३) तस्य हैतस्य करणात्मनः—पा० २ । ३ ।

तदेवं निरवशेषं सवासनं सत्यरूपमुक्त्वा यत्तत्सत्यस्य सत्य-
मुक्तं ब्रह्म तत्स्वरूपवधारणार्थमिदमारभ्यते । यतः सत्यस्य
रूपं विशेषमुक्तमतोव शिष्टं सत्यस्य यत्सत्यं तस्यानन्तरं
तदुक्तिहेतुकं स्वरूपं वक्तव्यमित्याह । “अथात आदेशः” ।
कथनम् । सत्यसत्यस्य परमात्मनस्तमाह । “नेतिनेति” ।
एतदर्थकथनार्थमिदमधिकरणम् । ननु किमेतावदेवाश्रयमुतेतः
परमन्यदप्यस्तीत्यत आह । “नह्येतस्माद्ब्रह्मण” इति । नेत्या-
दिष्टान्यत्परमस्ति यदादेश्यं भवेत् । तस्मादेतावदेवादेश्यं
नापरमस्तीत्यर्थः । अत्रैवमर्थेनेतिना यत्संनिहितं परामृष्टं
तन्निषिध्यते नेत्या सन्निहितं च मूर्तामूर्तसवासनं रूपद्व-
यम् । तदवच्छेदकत्वेन च ब्रह्म । तत्रेदं विचार्यते । किं
रूपद्वयं सवासनं ब्रह्म च सर्वमेव च प्रतिषिध्यते, उत
ब्रह्मैवाथ सवासनं रूपद्वयं ब्रह्म तु परिशिष्यतइति ।
यद्यपि तेषुतेषु वेदान्तप्रदेशेषु ब्रह्मस्वरूपं प्रतिपादितं
तदसङ्गावज्ञानं च निन्दितम् । अस्तीत्येवोपलब्धव्य इति
चास्य सत्त्वमवधारितं तथापि सहोदररूपं तद्ब्रह्म सवासन-
मूर्तामूर्तरूपसाधारणतया च सामान्यं तस्य चैते विशे-
षा मूर्तामूर्तादयो न च तत्तद्विशेषनिषेधे सामान्यभवस्था-
तुमर्हति निर्विशेषस्य सामान्यस्यायोगात् (१) । यथाहुः ।

‘निर्विशेषं न सामान्यं भवेच्छशविषाणवत्’ । इति ।

तस्मात्तद्विशेषनिषेधेपि तत्सामान्यस्य ब्रह्मणो नवस्थाना-
त्सर्वस्यैवायं निषेधः । अत एव नह्येतस्मादिति नेत्या-

न्यत्परमस्तीति निषेधात्परं नास्तीति सर्वनिषेधमेव तत्त्व-
माह श्रुतिः । अस्तीत्येवोपलब्धव्य इति चोपासनाविधा-
नवन्नेयं, न त्वस्तित्वमेवास्य तत्त्वम् । तत्रप्रशंसार्थं चास-
ङ्गावज्ञाननिन्दा । यच्चान्यत्र ब्रह्मास्वरूपप्रतिपादनं तदपि मू-
र्तामूर्तरूपप्रतिपादनवन्निषेधार्थमसन्निहितोपि च तत्र नि-
षेधो योग्यत्वात् संभन्तस्यते । यथाहुः ।

‘येन यस्याभिसंबन्धो दूरस्थस्यापि तेन सः’ । इति ।

तस्मात्सर्वस्यैवाविशेषेण निषेध इति प्रथमः पक्षः । अथ वा
पृथिव्यादिप्रपञ्चस्य समस्तस्य प्रत्यक्षादिप्रमाणसिद्धत्वाद्ब्रह्म-
णस्तु वाङ्मनसागोचरतया (१) सकलप्रमाणावैरक्षात् कतर-
स्यास्तु निषेध इति विशये प्रपञ्चप्रतिषेधे समस्तप्रत्यक्षादि-
व्याकोपप्रसङ्गाद् ब्रह्मप्रतिषेधे त्वव्याकोपाद्ब्रह्मैव प्रतिषेधेन
संबध्यते योग्यत्वान्न प्रपञ्चस्तद्वैपरीत्या, दीप्ता तु तदन्यन्ता-
भावसूचनायेति मध्यमः पक्षः । तत्र प्रथमं पक्षं निराक-
रोति । “न तावदुभयप्रतिषेध उपपद्यते गूढन्यवादप्रसङ्गा-
दि”ति । अयमभिसंधिः । उपाधयो ह्यमो पृथिव्यादयो
ऽविद्याकल्पिता न तु शोणकर्कादय इव विशेषा अश्वत्वस्य ।
न चोपाधिविगमे उपहितस्याभावो ऽप्रतीतिर्वा न ह्युपा-
धीनां दर्पणमणिकुपाणादीनामपगमे मुखस्याभावो ऽप्र-
तीतिर्वा । तस्मादुपाधिनिषेधेपि नोपहितस्य शशविषाणा-
यमानता ऽप्रत्ययो वा । न चेतीति सन्निधानाविशेषात्स-
र्वस्य प्रतिषेध्यत्वमिति युक्तम् । नहि भावमनुपाश्रित्य प्र-

तिषेध उपपद्यते किञ्चिद्दि क्वचिन्निषिध्यते ब्रह्मनाश्रयः
 प्रतिषेधः शक्यः प्रतिपत्तुं तदिदमुक्तमपरिशिष्यमाणे चान्य-
 स्मिन् य इतरः प्रतिषेद्दुमारभ्यते तस्य प्रतिषेद्धमशक्य-
 त्वात्तस्यैव परमार्थत्वापत्तेः प्रतिषेधानुपपत्तिः । मध्यमं
 पक्षं प्रतिक्षिपति । नापि ब्रह्मनिषेध उपपद्यते । युक्तं य-
 न्नैसर्गिकाविद्याप्राप्तः प्रपञ्चः प्रतिषिध्यते प्राप्तिपूर्वकत्वा-
 त्प्रतिषेधस्य । ब्रह्म तु नाविद्यासिद्धं नापि प्रमाणान्तरा-
 त् । तस्माच्छब्देन प्राप्तं प्रतिषेधनीयं तथा च यस्त-
 स्य शब्दः प्रापकः स तत्पर इति स ब्रह्मणि प्रमाणमिति
 कथमस्य निषेधोपि प्रमाणवान् । न च पर्युदासाधिकर-
 णपूर्वपक्षन्यायेन विकल्पो, वस्तुनि सिद्धस्वभावे तदनुपपत्तेः ।
 न चावाङ्मनसगोचरो बुद्ध्वावालेखितुं शक्यः । अशक्य-
 श्च कथं निषिध्यते । प्रपञ्चस्त्वनाद्यविद्यासिद्धो ऽनूद्य ब्रह्म-
 णि, प्रतिषिध्यत इति युक्तम् । तदिमामनुपपत्तिमभिप्रेत्योक्तं
 नापि ब्रह्मप्रतिषेध उपपद्यतइति । हेत्वन्तरमाह । “ब्रह्म
 ते अवाणो”ति । “उपक्रमविरोधादि”ति । उपक्रमपराम-
 र्शोपसंहारपर्यालोचनया हि वेदान्तानां सर्वेषामेव ब्रह्मप-
 रत्वमुपपादितं प्रथमेध्याये । न चासत्यामाकाङ्क्षायां दूरत-
 रस्थेन प्रतिषेधेनैषां संबन्धः संभवति । यच्च वाङ्मनसा-
 तीततया ब्रह्मणस्तत्प्रतिषेधस्य न प्रमाणान्तरविरोध इति
 तच्चाह । “वाङ्मनसातीतत्वमपी”ति । प्रतिपादयन्ति वेदा-
 न्ता महता प्रयत्नेन ब्रह्म । न च निषेधाय तत्प्रतिपाद-
 नम् अनपपत्तेरित्युक्तमधस्तात् । इदानीं तु निष्प्रयोज-

नमित्युक्तं प्रशालनाद्वि पङ्कस्येति न्यायात् । तस्माद्देदान्तवाचा
मनसि सन्निधानाद्ब्रह्मणो वाङ्मनसातीतत्वं नाज्जसम-
पि तु प्रतिपादनप्रक्रियोपक्रम एषः । यथा गवादयो वि-
षयाः साक्षाच्छृङ्ग्रादिकया प्रतिपाद्यन्ते प्रतीयन्ते च नैवं
ब्रह्म । यथाज्जः ।

भेदप्रपञ्चविलयद्वारेण च निरूपणमिति ।

ननु प्रकृतप्रतिषेधे ब्रह्मणोपि कस्मान्न प्रतिषेध इत्यत आ-
ह । “तद्वि प्रकृतं प्रपञ्चितं चे”ति । प्रधानं प्रकृतं प्र-
पञ्चस्य प्रधानं न ब्रह्म तस्य पष्ठयन्ततया प्रपञ्चावच्छे-
दकत्वेनाप्रधानत्वादित्यर्थः । “ततो न्यद्ब्रवीती”ति । नेति ने-
तीति प्रतिषेधादन्यद् भूयो ब्रवीतीति । तन्निर्वचनम् । नञ्चे-
तस्मादित्यस्य यदा नञ्चेतस्मादिति नेति नेत्यादिष्टाद्ब्रह्मणो-
न्यत्यरमस्तीति व्याख्यानं तदा प्रपञ्चप्रतिषेधादन्यद्ब्रह्मैव
ब्रवीतीति व्याख्येयम् । यदा तु नञ्चेतस्मादिति सर्वना-
म्ना प्रतिषेधो ब्रह्मण आदेशः परामृश्यते तदापि प्रपञ्च-
प्रतिषेधमात्रं न प्रतिपत्तव्यमपि तु तेन प्रतिषेधेन भाव-
रूपं ब्रह्मोपलक्ष्यते कस्मादित्यत आह । “ततो ब्रवीति
च भूय” इति । यस्मात्प्रतिषेधस्य परस्तादपि ब्रवीति ।
अथ ब्रह्मणो नामधेयं नाम सत्यस्य सत्यमिति तद्वाचष्टे
श्रुतिः ‘प्राणा वै सत्यमि’ति । माहारजनाद्युपमितं (१) लिङ्ग-
मुपलक्षयति । तत्रबलु सत्यमितरापेक्षया तस्यापि परं सत्यं
ब्रह्म । तदेवं यतः प्रतिषेधस्य परस्ताद्ब्रवीति तस्मान्न प्र-

पञ्चप्रतिषेधमात्रं ब्रह्मापि तु भावरूपमिति । तदेवं पूर्व-
स्मिन् व्याख्याने निर्वचनं ब्रवीतीति व्याख्यातम् । अस्मि-
न्स्तु सत्यस्य सत्यमिति ब्रवीतीति व्याख्येयम् । शेषमति-
रोहितार्थम् ॥

उभयव्यपदेशात्त्वहिकुण्डलवत् ॥ २७ ॥

अनेनाह्निरूपेणाभेदः कुण्डलादिरूपेण तु भेद इत्युक्तं तेन
विषयभेदाद्भेदाभेदयोरविरोध इत्येकविषयत्वेन वा सर्वदो-
षलभ्ये रविरोधः । विरुद्धमिति हि नः क संप्रत्ययो न
यत्प्रमाणेनोपलभ्यते । आगतस्य प्रमाणादेकगोचरावपि भे-
दाभेदौ प्रतीयमानौ न विरोधमावहतः सवित्प्रकाशयोरिव
प्रत्यक्षात्प्रमाणाद्भेदाभेदाविति । प्रकारान्तरेण भेदाभेदयो-
रविरोधमाह ।

प्रकाशाश्रयवद्वा तेजस्त्वात् ॥ २८ ॥

तदेवं परमतमुपन्यस्य स्वमतमाह ।

पूर्ववद्वा ॥ २९ ॥

अयमभिसंधिः । यस्य मतं वस्तुनो ऽद्वित्वेनाभेदः कुण्ड-
लत्वेन भेद इति । स एवं ब्रुवाणः प्रष्टव्यो जायते किम-
द्वित्वकुण्डलत्वे वस्तुनो भिन्ने उताभिन्ने इति । यदि भि-
न्ने अद्वित्वकुण्डलत्वे (१) भिन्ने इति वक्तव्यं न तु वस्तु-
नस्ताभ्यां भेदाभेदौ नह्यन्यभेदाभेदाभ्यामन्यद्विन्नमभिन्नं वा
भवितुमर्हति । अतिप्रसङ्गात् । अथ वस्तुनो न भिद्येते
अद्वित्वकुण्डलत्वे तथा सति को भेदाभेदयोर्विषयभेदस्त-

(१) अहिकुण्डले इत्यधिकं २ पुस्तके ।

योर्वस्तुनोऽनन्यत्वेनाभेदात् । न चैकविषयत्वेपि सदानुभ-
यमानत्वाङ्गदाभेदयोरविरोधः । स्वरूपविरुद्धयोरप्यविरोधे
क नाम विरोधो व्यवतिष्ठेत् । न च सदानुभूयमानं वि-
चारासहं भाविकं भवितुमर्हति । देहात्मभावस्यापि सर्व-
दानुभूयमानस्य भाविकत्वप्रसङ्गात् । प्रपञ्चितं चैतदस्माभिः
प्रथममज्ञइति नेह प्रपञ्चितम् । तस्मादनाद्यविद्याविक्री-
डितमेवैकस्यात्मनो जीवभावभेदो न भाविकस्तथा च तत्त्व-
ज्ञानादविद्यानिवृत्तावपवर्गसिद्धिः । तात्विकत्वे त्वस्य न
ज्ञानान्निवृत्तिसंभवः । न च तत्त्वज्ञानादन्यदपवर्गसाधनम-
स्ति । यथाह श्रुतिः । 'तमेव विदित्वातिमृत्युमेति नान्यः
पन्था विद्यते ऽयनायेति । शेषमतिरोहितार्थम् ॥

परमतः सेतून्मानसंबन्धभेदव्यप-

देशेभ्यः ॥ ३१ ॥

यद्यपि श्रुतिप्राचुर्याद्ब्रह्मव्यतिरिक्तं तत्त्वं नास्तीत्यवधारितं
तथापि सेत्वादिश्रुतीनामापाततस्तद्विरोधदर्शनात् तत्प्रतिस-
माधानार्थमस्मारम्भः । "जाङ्गलं" स्थलम् । प्रकाशवदनन्तव-
ज्ज्योतिष्वादायतनवदिति (१) पादा ब्रह्मणश्चत्वारस्तीषां पा-
दानामर्हान्यष्टौ शप्ताः । तेषावस्य ब्रह्मण इत्यष्टशफं ब्रह्म ।
षोडश कलास्येति षोडशकलम् । तद्यथा प्राचीप्रतीचीदक्षि-
णोदीचीति चतस्रः कला अवयवा इव कलाः स प्रकाशवा-
न्नाम प्रथमः पादः । एतदुपासनायां प्रकाशवान् मुख्यो
भवतीति प्रकाशवान् पादः । अथापराः पृथिव्यन्तरिक्षं द्यौः

[भामती]

[५६८]

[अ. ३ पा. २ सू. ३१]

समुद्र इति चतस्रः कला एष द्वितीयः पादो ऽनन्तवान्नाम
सोयमनन्तवत्वेन गुणेनोपास्यमानोनन्तत्वमुपासकस्यावह-
तीति अनन्तवान्पादः । अथाग्निः सूर्यश्चन्द्रमा विद्युदिति च-
तस्रः कलाः स ज्योतिष्मान्नाम पादस्तृतीयस्तदुपासनाज्ज्यो-
तिष्मान्-भवतीति ज्योतिष्मान् पादः । अथ घ्राणश्चक्षुः श्रो-
त्रं वागिति चतस्रः कलाश्चतुर्थः पादः आयतनवान्नामै-
ते घ्राणादयो हि गन्धादिविषया मन आयतनमाश्रित्य
भोगसाधनं भवन्तीत्यायतनवान्नाम पादः । तदेवं चतुष्पा-
द्ब्रह्माष्टशकं षोडशकलमुन्मिषितं श्रुत्या । अतस्ततो ब्रह्माणः
परमन्यदस्ति । स्यादेतत् । अस्ति चेत्परिसंख्यायोच्यता-
मेतावदित्यत आह "मितमस्तीति" प्रमाणसिद्धम् । न
त्वेतावदित्यर्थो भेदव्यपदेशश्च त्रिःप्रकारः । आधारतस्याति-
देशतस्यावधितश्च ॥

सामान्यात्तु ॥ ३२ ॥

जगतस्तन्मर्यादानां च विधारकत्वं च सेतुसामान्यम् ।
यथा हि तन्तवः पटं विधारयन्ति तदुपादानत्वादेवं ब्रह्मा-
पि जगद्विधारयति तदुपादाकत्वात् । तन्मर्यादानां च वि-
धारकं ब्रह्म इतरथा ऽतिचपलस्थलबलवत्कञ्जोलमालाकलि-
लो जलनिधिरिलापरिमण्डलमवगिलेत् । वडवानलो वा
विष्कूर्जितज्वालाजटिलो जगद्भस्मसाङ्गावयेत् । पवनः
प्रचण्डो वा ऽकाण्डमेव ब्रह्माण्डं विघटयेदिति । तथा च
श्रुतिः । भीषास्माद्दातः पवते इत्यादिका । मनसो ब्रह्म-
प्रतीकस्य समारोपितब्रह्मभावस्य वाग्घ्राणश्चक्षुः श्रोत्रमि-

ति चत्वारः पादाः । मनो हि वक्तव्यघ्रातव्यद्रष्टव्यश्रोत-
व्यान् गोचरान् वागादिभिः संचरतीति संचरणसाधारण-
तया मनसः पादास्तदिदमध्यात्मम् । आकाशस्य ब्रह्मप्र-
तीकस्याग्निर्वायुरादित्यो दिश इति चत्वारः पादाः । ते
हि व्यापिनो नभस उदरइव गोः पादा विलग्न उपल-
क्ष्यन्तइति पादाः । तदिदमधिदैवतम् । तदनेन पाद-
वदिति वैदिकं निदर्शनं व्याख्याय लौकिकं चेदं निद-
र्शनमित्याह । “अथ वा पादवदिति” । “तद्वदि”तिइहापि म-
न्दबुद्धीनामाध्यानव्यवहारायेत्यर्थः ॥

स्थानविशेषात् प्रकाशादिवत् ॥ ३४ ॥

बुद्ध्याद्युपाधिस्थानविशेषयोगादुद्भूतस्य जाग्रत्स्वप्नयोर्विशे-
षविज्ञानस्योपाधुपशमे ऽभिभवे सुषुप्तावस्थानमिति । तथा
भेदव्यपदेशोपि त्रिविधो ब्रह्मण उपाधिभेदापेक्ष्येति । यथा
सौधजालमार्गनिवेशिन्यः सवित्भासो जालमार्गोपाधिभेदा-
ङ्गिन्ना भासन्ते तद्विगमे तु गभस्तिमण्डलेनैकीभवन्त्यतस्तेन
संबन्ध्यन्तइव एवमिहापीति । स्यादेतत् । एकीभावः क-
स्मादिह संबन्धः कथं चिद्वाख्यायते न मुख्य एवेत्येतत्सन्नेण
परिहरति ॥

उपपत्तेश्च ॥ ३५ ॥

स्व(१)मपीत इति हि स्वरूपसंबन्धं ब्रूते । स्वभावस्येद-
नेन संबन्धत्वेन स्पृष्टस्ततः स्वाभाविकस्तादात्म्यान्नातिरिच्य-
तइति तर्कपादउपपादितमित्यर्थः । तथा भेदोपि त्रिविधो

नान्यादृशः स्वाभाविक इत्यर्थः ॥

तथान्यप्रतिषेधात् ॥ ३६ ॥

सुगमेन भाष्येण व्याख्यातम् ।

अनेन सर्वगतत्वमायामशब्दा-

दिभ्यः ॥ ३७ ॥

ब्रह्माद्वैतसिद्धावपि न सर्वगतत्वं सर्वव्यापिता सर्वस्य ब्रह्मणा स्वरूपेण रूपवत्त्वं सिध्यतीत्यत आह । “अनेन सेत्वादिनिराकरणेन” परहेतुनिराकरणेनान्यप्रतिषेधसमाश्रयणेन च स्वसाधनोपन्यासेन च सर्वगतत्वमप्यात्मनः सिद्धं भवति । अद्वैते सिद्धे सर्वोयमनिर्वचनीयः प्रपञ्चावभासो ब्रह्माधिष्ठान इति सर्वस्य ब्रह्मसंबन्धाद्ब्रह्म सर्वगतमिति सिद्धम् ॥

फलमत उपपत्तेः ॥ ३८ ॥

सिद्धान्तोपक्रममिदमधिकरणम् । स्यादेतत् । नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावस्य ब्रह्मणः कुत ईश्वरत्वं कुतश्च फलहेतुत्वमपीत्यत आह । “तस्यैव ब्रह्मणो व्यावहारिक्या”मिति । नास्य पारमार्थिकं रूपमाश्रित्यैतच्चिन्त्यते किंतु सांव्यवहारिकमेतच्च तपसा चीयते ब्रह्मेति व्याचक्षाणैरस्माभिरुपपादितम् । इष्टं फलं स्वर्गः । यथाहुः ।

‘यन्न दुःखेन संभिन्नं न च ग्रस्तमनन्तरम् ।

अभिलाषोपनीतं च सुखं स्वर्गपदास्पदम्’ ॥ इति ।

अनिष्टमवीच्यादिस्थानभोग्यं व्यामिश्रं मनुष्यभोग्यम् । तत्र

तावत्प्रतिपाद्यते । फलमत ईश्वरात्कर्मभिराराधिताङ्गवितुम-
र्हति । अथ कर्मण एव फलं कस्मान्न भवतीत्यत आह । “क-
र्मणस्वनश्विनाग्निः प्रत्यश्विनाग्निः” इति । चोदयति ।
“स्यादेतत् कर्म विनश्य”दिति । उपात्तमपि फलं भोक्तुमयो-
ग्यत्वाद्वा कर्मान्तरप्रतिबन्धाद्वा न भुज्यतइत्यर्थः । परिहृ-
रति । “तदपि न परिशुद्ध्यती” ति । नहि स्वर्ग आत्मा-
नं लभतामित्यधिकारिणः कामयन्ते किं तु भोग्यो ऽस्माकं
भवत्विति । तेन यादृशमेभिः काम्यते तादृश(१)स्य फलत्वमि-
ति भोग्यत्वमेव सत्फलमिति । न च तादृशं कर्मानन्तर-
मिति कथं फलं सदपि स्वरूपेण । अपि च स्वर्गनरकौ
तीव्रतमे सुखदुःखे इति तद्विषयेणानुभवेन भोगापरनाम्ना-
वश्यं भवितव्यम् । तस्मादनुभवयोग्ये अननुभूयमाने शश-
श्टङ्गवन्न स्त इति निश्चियते । चोदयति । “अथोच्येत
मा भूत्कर्मानन्तरं फलोत्पादः कर्मकार्यादपूर्वाङ्गवे”दिति ।
परिहृरति । “तदपि ने”ति । यद्यदचेतनं तत्तत्सर्वं चेतना-
धिष्ठितं प्रवर्ततइति प्रत्यक्षागमाभ्यामवधारितम् । तस्माद-
पूर्वेणाप्यचेतनेन चेतनाधिष्ठितेनैव प्रवर्तितव्यं नान्यथेत्यर्थः ।
न चापूर्वं प्रामाणिकमपीत्याह । “तदस्ति चे”ति ॥

श्रुतत्वाच्च ॥ ३९॥

“अन्नादो” ऽन्नप्रदः । सिद्धान्तेनोपक्रम्य पूर्वपक्षं गृह्णाति ॥

धर्मं जैमिनिरत एव ॥ ४० ॥

श्रुतिमाह । “अयते ताव”दिति । ननु स्वर्गकामो यजे-

तेत्यादयः श्रुतयः फलं प्रति न साधनतया यागं विदधति ।
 तथा हि । यदि यागादय एव क्रिया न तदतिरिक्ता भावना
 तथापि तएव स्वपदेभ्यः पूर्वापरीभूताः साध्यस्वभावा अव-
 गम्यन्तइति न साध्यान्तरमपेक्षन्तइति न स्वर्गेण साध्या-
 न्तरेण संबन्धमर्हन्ति । अथापि तदतिरेकिणी भावनास्ति
 तथाप्यसौ भाव्यापेक्षापि स्वपदोपात्तं पूर्वागतं च भाव्यं
 धात्वर्थमपचाय न भिन्नपदोपात्तं पुरुषविशेषणं च स्वर्गा-
 दि भाव्यतया स्वीकर्तुमर्हति । न चैकस्मिन्वाक्ये साध्य-
 द्वयसंबन्धसंभवः । वाक्यभेदप्रसङ्गात् । न केवलं शब्दतो
 वस्तुतश्च पुरुषप्रयत्नस्य भावनायाः साक्षाद्भावार्थ एव साध्यो
 न तु स्वर्गादिस्तस्य तदव्याप्यत्वात् । स्वर्गादेस्तु नाम-
 पदाभिधेयतया सिद्धरूपस्याख्यातवाच्यं साध्यं धात्वर्थं प्रति
 भूतं भव्यायोपदिश्यतइति न्यायात्साधनतया गुणत्वेनाभि-
 संबन्धः । तथा च पारमर्षं ह्यत्रम् । 'द्रव्याणां कर्मसंयो-
 गे गुणत्वेनाभिसंबन्ध' इति । तथा च कर्मणो यागादेर्दु-
 खत्वेन पुरुषेणासमीहितत्वात् समीहितस्य च स्वर्गादे-
 रसाध्यत्वान्न यागादयः पुरुषस्योपकुर्वन्त्यनुपकारिणां चैषां
 न पुरुष ईष्टे 'अनीशानश्च न तेषु संभवत्यधिकारीत्य-
 धिकाराभावप्रतिपादितानर्थक्यपरिचाराय क्तःस्वस्यैवान्नायस्य
 निर्मृष्टनिखिलदुःखानुषङ्गनित्यसुखमयब्रह्मज्ञानपरत्वं भेदप्रप-
 ङ्चविलयनद्वारेण । तथा हि । सर्वत्रैवान्नाये क्व चित्कस्य
 चिद्भेदस्य प्रविलयो गम्यते यथा स्वर्गकामो यजेतेति
 शरीरात्मभावप्रविलयः । इह खत्वापाततो देहान्तिरिक्त

आमुष्मिकफलोपभोगसमर्थोधिकारी गम्यते । तत्राधिका-
रस्योक्तेन क्रमेण निराकरणाद् असतोपि प्रतीयमानस्य
विचारासहस्योपायतामात्रेणावस्थानादनेन वाक्येन देहात्म-
भावप्रविलयस्तत्परेण क्रियते । गोदोहनेन पशुकामस्य
प्रणयेदित्यत्राप्यापाततो(१) ऽधिकृताधिकारावगमादधिकारि-
भेदप्रविलयः । निषेधवाक्यानि च साक्षादेव प्रवृत्तिनिषेधेन
विधिवाक्यानि चान्यानि सांग्रहण्या यजेत ग्रामकाम इत्या-
दीनि न सांग्रहण्यादिप्रवृत्तिपराण्यापि तूपायान्तरोपदेशेन
सेवादिदृष्टोपायप्रतिषेधार्थानि । यथा विषं भुङ्क्ष्व मा ऽस्य
गृहे भुङ्क्ष्व इति । तथा च रागाद्याक्षिप्तप्रवृत्तिप्रतिषेधेन शा-
स्त्रस्य शास्त्रत्वमप्युपपद्यते रागनिबन्धनां तूपायोपदेशद्वारेण
प्रवृत्तिमनुजानतो(२) रागसंबर्हनादशास्त्रत्वप्रसङ्गः । तन्निषेधेन
तु ब्रह्मणि प्रणिधानमादधत् शास्त्रं शास्त्रं भवेत् । तस्मा-
त्कर्मफलसंबन्धस्याप्रमाणिकत्वादानादिविचित्राविद्यासहकारि-
ण ईश्वरादेव कर्मानपेक्षाद्विचित्रफलोत्पत्तिरिति । कथं
तर्हि विधिः किमत्र कथं प्रवर्तनामात्रत्वाद्विधेस्तस्य चाधि-
कारमन्तरेणाप्युपपत्तेः । नहि योयः प्रवर्तयति स सर्वो-
धिकृतमपेक्षते । पवनादेः प्रवर्तकस्य तदनपेक्षत्वादिति श-
ङ्कामपाचिकीर्षुराह । “तत्र च विधिश्रुतेर्विषयभावोपगमा-
द्यागः स्वर्गस्योत्पादक इति गम्यते” । अन्यथा च्छाननुष्ठो-
त्को याग आपद्येत । अयमभिसंधिः । उपदेशो हि
विधिः । यथोक्तं तस्य ज्ञानमुपदेश इति । उपदेशश्च नि-

(१) आपाततइति १ नास्ति ।

(२) अनुजानतः ज्ञास्वस्येति—पा० १ ।

योज्यप्रयोजने कर्मणि लोकशास्त्रयोः प्रसिद्धः । तद्यथा
 ऽऽरोग्यकामो जीर्णे भुञ्जीत । एष सुपन्था गच्छतु भ-
 वाननेनेति । न त्वाच्चादिरिव नियोक्तृप्रयोजनस्तत्राभिप्रा-
 यस्य प्रवर्तकत्वात् तस्य चापौरुषेये(१) ऽसंभवात् । अस्य
 चोपदेशस्य नियोज्यप्रयोजनव्यापारविषयत्वमनुष्ठात्रपेक्षिता-
 नुकूलव्यापारगोचरत्वमस्माभिरुपपादितं न्यायकारिकायाम् ।
 तथा च स्वर्गकामो यजेतेत्यादिषु स्वर्गकामादेः समीहितो-
 पाया गम्यन्ते यागादयः । इतरथा तु न साधयितारम-
 नुगच्छेयुः । तदुक्तमृषिणा । असाधकं तु तादर्थ्यादिति ।
 अनुष्ठात्रपेक्षितोपायतारहितप्रवर्तनामात्रार्थत्वे यजेतेत्यादी-
 नामसाधकं कर्म यागादि स्यात् साधयितारं नाधिगच्छे-
 दित्यर्थः । न चैते साक्षाद्भावनाभाव्या अपि कर्त्रपेक्षित-
 साधनताविध्युपहितमर्यादा भावनोद्देश्या भवितुमर्हन्ति ।
 येन पुंसामनुपकारकाः सन्तो नाधिकारभाजो भवेयुः ।
 दुःखत्वेन कर्मणां चेतनसमीक्षानास्यदत्वात् । स्वर्गादीनां तु
 भावनापूर्वरूपकामनोपधानाच्च । प्रीत्यात्मकत्वाच्च । ना-
 मपदाभिधेयानामपि पुरुषविशेषणानामपि भावनोद्देश्यता-
 लक्षणभाव्यत्वप्रतीतेः । फलार्थप्रवृत्तभावनाभाव्यत्वलक्षणेन च
 यागादिसाध्यत्वेन फलार्थप्रवृत्तभावनाभाव्यत्वरूपस्य फल-
 साध्यत्वस्य समप्रधानत्वाभावेनैकवाक्यसमवायसंभवात् भाव-
 नाभाव्यत्वमात्रस्य च यागादिसाध्यत्वस्य करणेष्वविरोधात् ।
 अन्यथा सर्वत्र तदुच्छेदात् । परश्चादेरपि ह्रिदादिषु तथा-

भावात् फलस्य साक्षाद्भावनाव्यप्यत्वविरद्धिणोपि तदुद्देश्यत-
या सर्वत्र व्यापितया व्यवस्थानात् स्वर्गसाधने यागादौ स्व-
र्गकामादेरधिकार इति सिद्धम् । न चाप्राप्तार्थविषयाः
सांग्रहण्यादियागविधयः परिसंख्यायका नियामका वा भ-
वितुमर्हन्ति । न चाधिकाराभावे देहात्मप्रविलयो वाधि-
कारिभेदप्रविलयो वा शक्य उपपादयितुम् । आपाततः
प्रतिभाने चास्य तत्परत्वमेव नार्थायातपरत्वं स्वरसतः प्रती-
यमानेर्थे वाक्यस्य तादर्थ्यं संभवति न संपातायातपरत्व-
मुचितम् । न चैतावता शास्त्रत्वव्याघातः । तस्य स्वर्गाद्यपा-
यशासनेपि शास्त्रत्वोपपत्तेः । पुरुषश्रेयोभिधायकत्वं हि
शास्त्रत्वं सरागवीतरागपुरुषश्रेयोभिधायकत्वेन सर्वपारिष-
दतया न तत्त्वव्याघातः । तस्माद्धिधिविषयभावोपगमाद्
यागः स्वर्गस्योत्पादक इति सिद्धम् । “कर्मणो वा का
चिदवस्थे”ति । कर्मणोवान्तरव्यापारः । एतदुक्तं भवति ।
कर्मणो हि फलं प्रति तत्साधनत्वं श्रुतं तन्निर्वाहयितुं
तस्यैवावान्तरव्यापारो भवति । न च व्यापारवति सत्येव
व्यापारो नासतीति युक्तम् । असत्स्वप्याग्नेयादिषु तदुत्प-
त्त्यपूर्वाणां परमापूर्वे जनयितव्ये तदवान्तरव्यापारत्वात् ।
असत्यपि च तैलपानकर्मणि तेन(१) पुष्टौ कर्तव्यायामन्तरा
तैलपरिणामभेदानां तदवान्तरव्यापारत्वात् । तस्मात्कर्मकार्य-
मपूर्वं कर्मणा फले कर्तव्ये तदवान्तरव्यापार इति युक्तम् ।
यदा पुनः फलोपजननान्यथानुपपत्त्या किं चित्कल्पते त-

दा फलस्य वा पूर्वावस्था । “अविचित्रस्य कारणस्येति” ।
यदोश्चरादेव केवलादिति शेषः । कर्मभिर्वा शुभाशुभैः(१)
कार्यद्वैधोत्पादे रागादिमत्त्वप्रसङ्ग इत्याशयः ॥

पूर्वं तु बादरायणो हेतुव्यपदेशा-

त् ॥ ४१ ॥

दृष्टानुसारिणी हि कल्पना युक्ता नान्यथा । नहि जातु
मृत्पिण्डदण्डादयः कुम्भकाराद्यनधिष्ठिताः कुम्भाद्यारम्भाय
विभवन्तो दृष्टाः । न च विद्युत्पवनादिभिरप्रयत्नपूर्वैर्व्यभि-
चार, स्तेषामपि कल्पनास्यदतया व्यभिचारनिदर्शनत्वानुपप-
त्तेः । तस्मादचेतनं कर्म वा ऽपूर्वं वा न चेतनानधिष्ठितं
स्वतन्त्रं स्वकार्यं प्रवर्तितमुत्सहते । न च चैतन्यमात्रं कर्म
स्वरूपसामान्यविनियोगादिविशेषविज्ञानशून्यमुपयुज्यते ये-
न तद्गृहितचेत्रज्ञमात्राधिष्ठानेन सिद्धसाध्यत्वमुद्भाव्येत, त-
स्मात् तत्तत्प्रासादादालगोपुरतोरणाद्युपजननिदर्शनसदृशैः
सुपरिनिश्चितं यथा चेतनाधिष्ठानादचेतनानां कार्यारम्भ-
(२)कत्वमिति तथा चैतन्यं देवताया असति बाधके श्रु-
तिस्मृतोतिहासपुराणप्रसिद्धं न शक्यं प्रतिषेद्धुमित्यपि स्प-
ष्टं निरटङ्कि देवताधिकरणे । लौकिकेश्वरो दानपरि-
चरणप्रणामाञ्जलिकरणस्तुतिमयीभिरतिश्रद्धागर्भाभिर्भक्तिभि-
राराधितः प्रसन्नः स्वानुरूपमाराधकाय फलं प्रयच्छति वि-
रोधतश्चापक्रियाभिर्विरोधकायाद्वितमित्यपि सुप्रसिद्धं, तदिह

(१) शुभाशुभैः पक्षपतितयेति—पा० १ ।

(२) कार्यारम्भइति—पा० १ । २ ।

[अ. ३ पा. २ सू. ४१] [५७८] [भामती]

केवलं कर्म वा ऽपूर्वं वा चेतनानधिष्ठितमचेतनं फलं प्र-
चक्षतइति दृष्टविरुद्धम् । यथा विनष्टं कर्म न फलं प्रचक्षत-
इति कल्पते दृष्टविरोधादेवमिच्छापोति । तथा देवपूजात्मको
यागो देवतां न प्रसादयन् फलं प्रचक्षतइत्यपि दृष्टविरुद्ध-
म् । न हि राजपूजात्मकमाराधनं राजानमप्रसाद्य फला-
य कल्पते । तस्माद्दृष्टानुगुण्याय यागादिभिरपि देवताप्र-
सक्तिरुत्पाद्यते । तथा च देवताप्रसादादेव स्थायिनः फलो-
त्पत्तेरुपपत्तेः कृतमपूर्वेण । एवमशुभेनापि कर्मणा देवता-
विरोधनं श्रुतिस्मृतिप्रसिद्धम् । ततः स्थायिनो ऽनिष्टफलप्र-
सवः । न च शुभाशुभकारिणां तदनुकूपं फलं प्रसुवाना
देवता द्वेषपक्षपातवतीति युज्यते । नहि राजा साधुका-
रिणमनुगृह्णन्निगृह्णन् वा पापकारिणं भवति द्विष्टो रक्तो
वा तद्वदलौकिकोपीश्वरः । यथा च परमापूर्वे कर्तव्ये उत्प-
त्त्यपूर्वाणामङ्गापूर्वाणां चोपयोगः । एवं प्रधानाराधने ऽङ्गा-
राधनानामुत्पत्त्याराधनानां चोपयोगः । स्वाम्याराधनइव
तदमात्यतत्प्रणयिजनाराधनानामिति सर्वं समानमन्यत्राभि-
निवेशात् । तस्माद्दृष्टाविरोधेन देवताराधनात्फलं न त्वपूर्वा-
त्कर्मणो वा केवलाद्विरोधतो हेतुव्यपदेशश्च श्रौतः स्मा-
र्तश्च व्याख्यातः । ये पुनरन्तर्यामिव्यापाराया फलोत्पाद-
नाया नित्यत्वं सर्वसाधारणत्वमिति मन्यमाना भाष्यकारी-
यमधिकरणं दूषयांबभूवुः । तेभ्यो व्यावहारिक्यामीश्वित्री-
शितव्यविभागावस्थायामिति भाष्यं व्याचक्षीत ॥

इति श्रीवाचस्पतिमिश्रविरचिते भाष्यविभागे भामत्यां

द्वितीयस्याध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥

सर्ववेदान्तप्रत्ययं चोदनाद्यविशे-

षात् ॥ १ ॥

पूर्वेण सङ्गतिमाह । “व्याख्यातं विज्ञेयस्य ब्रह्मण” इति ।
 निरूपाधिब्रह्मतत्त्वगोचरं विज्ञानं मन्वान आश्रिपति । “ननु
 विज्ञेयं ब्रह्मे”ति । सावयवस्य ह्यवयवानां भेदात्तदवयववि-
 शिष्टब्रह्मगोचराणि विज्ञानानि गोचरभेदाद्भिद्योरन्नित्यवयवा
 ब्रह्मणो निराकृताः पूर्वापरादीत्यनेन । न च नानास्व-
 भावं ब्रह्म यतः स्वभावभेदाद् भिन्नानि ज्ञानानीत्युक्तमेक-
 रसमिति । “घनं” कठिनम् । नन्वेकमप्यनेकरूपं लोके दृष्टं
 यथा सोमशर्मैकोप्याचार्यो मातुलः पिता पुत्रो भ्राता भर्ता
 जामाता द्विजोत्तम इत्यनेकरूप इत्यत उक्तं “मेकरूपत्वाच्च” ।
 एकस्मिन् गोचरे संभवन्ति बहूनि विज्ञानानि न त्वनेकाका-
 राणीत्युक्तम् । “अनेकरूपाणि” । रूपमाकारः । समाधत्ते ।
 “उच्यते । सगुणेति” । तत्तद्गुणोपाधानब्रह्मविषया उपासनाः
 प्राणादिविषयाश्च दृष्टादृष्टक्रममुक्तिफला विषयभेदाद्भिद्यन्तइ-
 त्यर्थः । तत उपपन्नो विमर्श इत्याह । “तेष्वेषा चिन्ता” ।
 पूर्वपक्षं गृह्णाति । “तत्रे”ति । “नाम्नस्ताव”दिति । अस्यै-
 ष ज्यौति(१)रेतेन सहस्रदक्षिणेन यजेतेति । तत्र संग्रयः ।
 किं यजेतेति संनिहितज्योतिष्टोमानुवादेन सहस्रदक्षिणा-
 लक्षणगुणविधानम् । उतैतद्गुणविशिष्टकर्मान्तरविधानमिति ।

[अ. ३ पा. २ सू. १] [५८२] [भामती]

ते । किं पूर्वस्मिन्नेव कर्मणि वाजिनं गुणो विधीयते, उत-
कर्मान्तरं द्रव्यदेवतान्तरविशिष्टमपूर्वं विधीयतइति । किं
तावत्प्राप्तं, द्रव्यदेवतान्तरविशिष्टकर्मान्तरविधौ विधिगौरव-
प्रसङ्गात् कर्मान्तरापूर्वान्तरकल्पनागौरवप्रसङ्गाच्च न क-
र्मान्तरविधानमपि तु पूर्वस्मिन्नेव कर्मणि वाजिनद्रव्यविधिः ।
न चोत्पत्तिशिष्टामिक्षागुणावरोधात्तत्र वाजिनमलम्भावका-
शं कर्मान्तरं गोचरयतीति युक्तम् । उभयोरपि वाक्ययोः
समसमयप्रवृत्तेरामिक्षावाजिनयोरुत्पत्तौ समं शिष्यमाणत्वेन
नामिक्षायाः शिष्टत्वम् । तत्कथमनयावरुद्धं कर्म न वा-
जिनं निविशेत् । न च वैश्वदेवीत्यत्र श्रौतं आमिक्षासंब-
न्धो विश्वेषां देवानां येन वाजिनसंबन्धात् वाक्यगम्या-
ह्वलवान् भवेदुभयोरपि पदान्तरापेक्षप्रतीतितया वाक्यगम्य-
त्वाविशेषात् । नो खलु वैश्वदेवीत्युक्ते आमिक्षापदानपेक्षा-
मामिक्षामध्यवस्थामः । अस्तु वा श्रौतत्वं तथापि वाजि-
भ्य इति पदं वाजमन्नमामिक्षा तदेषामस्तीति व्युत्पत्त्या
तत्संबन्धिनो विश्वान्देवानुपलक्षयति । यद्यपि विश्वेदेवशब्दा-
द्वाजिपदं भिन्नं येन च शब्देन चोदना तेनैवोद्देशे देवतात्वं
न शब्दान्तरेण । अन्यथा ऽर्थैकत्वेन ह्यर्थादित्यपदयोः ह्यर्था-
दित्यचवारेकदैवत्यप्रसङ्गात् । तथापि वाजिज्ञितीनेः सर्व-
नामार्थे स्मरणात् संनिहितस्य च सर्वनामार्थत्वाद्द्विश्वेषां
देवानां च विश्वदेवपदेन संनिधापनात्तत्पदपुरःसरा एवैते
वाजिपदेनोपस्थाप्या(१) न तु ह्यर्थादित्यपदवत्त्वतन्त्रास्तथा

(१) उपस्थाप्यन्तइति १ उपस्थाप्येरजिति—पा० २ ।

च तदुपलक्षणाथं वाजिपदं विश्वदेवोपहितामेव देवता-
मुपलक्षयतीति न शब्दान्तराद्देवताभेदस्तत्त्वामिक्षासंबन्धो-
पजीवनेन विश्वेभ्यो वाजिनं विधीयमानं नामिक्षया बाध्यते
किं तु तथा सद्द समुच्चीयतइति न कर्मान्तरमपि तु
वाक्याभ्यां द्रव्ययुक्तमेकं कर्म विधीयतइति प्राप्ते । उच्यते ।
स्यादेतदेवं यदि वैश्वदेवोति तद्धितश्रुत्यामिक्षा नोच्येत ।
तद्धितस्य त्वस्येति सर्वनामार्थे स्मरणात् सन्निहितस्य च वि-
शेषस्य सर्वनामार्थत्वात् तत्रैव तद्धितस्यापि वृत्तिः । न
तु विश्वेषु देवेषु न तत्संबन्धेनापि तत्संबन्धिमात्रे । नन्वेवं
सति कस्माद्द्वैश्वदेवीशब्दमात्रा(१)देव नामिक्षां प्रतीमः कि-
मिति चामिक्षापदमपेक्षामहे । तद्धितान्तस्य पदस्याभिधाना-
पर्यवसानान्न प्रतीमस्तत्पर्यवसानाय चापेक्षामहे । अवसिता-
भिधानं हि पदं समर्थमर्थधियमाधातुमिदं तु संनिहित-
विशेषाभिधायि तत्संनिधिमपेक्षमाणं संनिधापकमामिक्षा-
पदमपेक्षतइति कुत आमिक्षापदानपेक्ष आमिक्षाप्रत्ययप्रस-
ङ्गः । कुतो वा तत्रानपेक्षा । अतश्च सत्यामपि पदान्तरा-
पेक्षायां यत्पदं पदान्तरापेक्षमभिधत्ते तत्प्रमाणभूतप्रथमभा-
विपदावगम्यत्वात् औतं बलीयश्च । यत्तु पर्यवसिताभि-
धानपदाभिहितपदार्थावगमगम्यं तत्तच्चरमप्रतीतिवाक्यगम्यं
दुर्बलं चेति तद्धितश्रुत्यवगतामिक्षालक्षणगुणावरोधात् पूर्व-
कर्मासंयोगिवाजिनद्रव्यं ससंबन्धि पूर्वस्माद् भिनत्ति । एवं
च सति नित्यवदवगतानपेक्षसाधनभावामिक्षा न वाजिनद्र-

व्येण सह विकल्पसमुच्चयौ प्राप्स्यति । न चाश्रवत्वे निरु-
 ढत्वादनपेक्षवृत्ति वाजिपदं कथं चिदौगिकं सापेक्षवृत्ति
 विश्वेदेवशब्दां देवतां वैश्वदेवीपदादामिच्छाद्रव्यं प्रत्युपसर्जनी-
 भूतामवगतामुपलक्षयिष्यति । प्रकृतं हि सर्वनामपदगोचरः
 प्रधानं च प्रकृतमुच्यते नोपसर्जनम् । प्रामाणिके च वि-
 धिकल्पनागौरवे ऽभ्युपेतव्यएव प्रमाणस्य तत्त्वविषयत्वात्त-
 स्माद्यथेह पूर्वकर्मासंभविनो गुणात्कर्मभेद एवमिहापि
 पञ्चाग्निविद्यायाः षडग्निविद्या भिन्ना एवं प्राणसंवादेषूना-
 धिकभावेन विद्याभेद इति । तथा धर्मविशेषोपि कर्म-
 भेदस्य प्रतिपादक इति । तथाहि । कारोरोवाक्यान्य-
 धीयानास्तैत्तिरोया भूमौ भोजनमाचरन्ति नाचरन्त्यन्ये ।
 तथाग्निमधीयानाः के चिदुपाध्यायस्योदकुम्भमाह्वरन्ति ना-
 ह्वरन्त्यन्ये । तथाश्वमेधमधीयानाः के चिदश्वस्य घासमानय-
 न्ति नानयन्त्यन्ये । के चित्त्वाचरन्त्यन्यमेव धर्मम् । न
 च तान्येव कर्माणि भूमिभोजनादिजनितमुपकारमाकाङ्क्ष-
 न्ति नाकाङ्क्षन्ति चेति युज्यते । अतोवगम्यते भिन्नानि
 तासुतासु शाखासु कर्माणीति । अस्तु प्रस्तुते किमाया-
 तमित्यत आह । “अस्ति चात्रे”ति । अन्येषां शाखिनां
 नास्तीति शेषः । “एवं पुनरुक्तादयोपि”ति । समिधो यज-
 तीत्यादिषु पञ्चक्रत्वोभ्यस्तो यजतिशब्दः । तत्र किमेका
 कर्मभावना किं वा पञ्चैवेति । किं तावत्प्राप्तं, धात्वर्थानु-
 बन्धभेदेन शब्दान्तराधिकरणे भावनाभेदाभिधानाद्वात्वर्थस्य
 च धातुभेदमन्तरेण भेदानुपपत्तेः समिधो यजतीति प्रथम-

भाविना वाक्येन विहितं कर्मभावना विपरिवर्तमानोपरित-
 नैर्वाक्यैरनुद्यते । न च प्रयोजनभावादननुवादः प्रमाणसि-
 द्धस्याप्रयोजनस्थाननृज्यत्वात्कर्मभावनाभेदे चानेकापूर्वक-
 लपनाप्रसङ्गादेकापूर्वावान्तरव्यापारमेकं कर्मेति प्राप्तम् ।
 एवं प्राप्तोऽद्यते । परस्परानपेक्षाणि हि समिदादिवाक्या-
 नीति सर्वाण्येव प्राथम्यार्हाण्यपि युगपदध्ययनानुपपत्तेः क्र-
 मेणाधीतानीति । न त्वयमेषां प्रयोजकः क्रमः । परस्पर-
 अपेक्षाणामेकवाक्यत्वे हि प्रयोजकः स्यात् तेन प्राथम्या-
 भावात् प्राप्तमित्येव नास्तीति कस्य कोनुवादः । कथं चि-
 द्विपरिवृत्तिमात्रस्यैत्सर्गिकाप्रवृत्तप्रवर्तनालक्षणविधित्वापवाद-
 सामर्थ्याभावात् । गुणश्रवणे हि गुणविशिष्टकर्मविधाने वि-
 धिगौरवभिया गुणमात्रविधानलाघवाय कर्मानुवादापेक्षा-
 यां विपरिवृत्तेरूपकारो यथा दध्ना जुहोतीति दधिविधि-
 परे वाक्ये विपरिवृत्त्यपेक्षायामग्निहोत्रं जुहोतीति विहित-
 स्य होमस्य विपरिवर्तमानस्थानुवादः । न चात्र गुणाङ्गे-
 दः समिदादिपदानां कर्मनामधेयानां गुणवचनत्वाभावात् ।
 अगृह्यमाणविशेषतया च किं वचनविहितं किं कर्मानु-
 वादेन कस्य गुणविधित्वमिति न विनिगम्यते । न चापूर्वं
 नाम ज्योतिरादिविधानासंबन्धं प्रथममवगतं यतः पूर्व-
 बुद्धिविच्छेदेन विधीयमानं कर्म पूर्वस्मात् संज्ञातो व्यवच्छि-
 न्द्यात् । किं तु प्रथमत एव कर्मसामानाधिकरण्येनावगताः
 समिदादयस्तद्वशात् कर्मनामधेयतां प्रतिपद्यमाना अख्यात-
 स्थानुवादत्वेऽनुवादा विधित्वे विधीयो न तु स्वातन्त्र्येण कस्य

चिदीशते । तस्मात्स्वरससिद्धाप्राप्तकर्मविधिपरत्वात् कर्म-
ण्ययमभ्यासो भावनानुबन्धभूतानि भिन्दानो भावनां भिन-
न्ति यथा तथा शाखान्तरविहिता अपि विद्याः शाखान्त-
रविहिताभ्यो विद्याभ्योऽभ्यासो भेत्स्यतीति । अशक्तेश्च । न-
च्चेकः पुरुषः सर्ववेदान्तप्रत्ययात्मिकामुपासनामुपसंघृतुं श-
क्नोति सर्ववेदान्ताध्ययनासामर्थ्यादनधीतार्थोपसंहारे ऽध्यय-
नविधानवैयर्थ्यप्रसङ्गात् । प्रतिशाखं भेदे त्वपासनानां नायं
दोषः । समाप्तिभेदाच्च(१) । केषां चित् शाखिनामोकारसा-
र्वान्म्यकथने समाप्तिः । केषां चिदन्यत्र तस्मादप्युपासना-
भेदः । अन्यार्थदर्शनादपि भेदः । तथाहि । नैतदचीर्णव्रतो
ऽधीतइति अचीर्णव्रतस्याध्ययनाभावदर्शनादुपासनाभावः । क्व
चिदचीर्णव्रतस्याध्ययनदर्शनादुपासनावगम्यते । तस्मादुपासना-
भेद इति । अत्र सिद्धान्तमाह । सर्ववेदान्तप्रत्ययं चोदना-
द्यविशेषात् । तद्वाचष्टे । सर्ववेदान्तप्रत्ययानि सर्ववेदान्त-
प्रमाणानि विज्ञानानि तस्मिंस्तस्मिन् वेदान्ते तानि तान्येव
भवितुमर्हन्ति । यान्येकस्मिन् वेदान्ते तान्येव वेदान्तान्त-
रेष्वपीत्यर्थः । चोदनाद्यविशेषात् आदिशब्देन संयोगरू-
पाख्याः संगृह्यन्ते । अत्र च चोद्यतइति चोदना पुरुषप्रय-
त्नः । स हि पुरुषस्य व्यापारः । तत्र खल्वयं होमादिधा-
त्वर्थावच्छिन्ने प्रवर्तते । तस्य देवतोद्देशेन त्यागस्यासेचना-
दिकस्यावच्छेद्यः पुरुषप्रयत्नः स एव शाखान्तरे यथैवमि-
हापि प्राणज्येष्ठत्वश्रेष्ठत्ववेदनविषयः पुरुषप्रयत्नः स एव

(१) भेदाच्च भेद इति—पा० १ ।

शाखान्तरेष्वपीति । एवं फलसंयोगोपि ज्येष्ठश्रेष्ठभवनलक्ष-
णः स एव । रूपमपि तदेव । यथा यागस्य यदेकस्यां शा-
खायां द्रव्यदेवतारूपं तदेव शाखान्तरेष्वपीति । एवं वेदन-
स्यापि यदेकत्र प्राणज्येष्ठत्वश्रेष्ठत्वरूपं विषयस्तच्छाखान्तरे-
ष्वपीति । “कं चिद्विशेष”मिति । युक्तं यद्ग्रीषोमीयस्यो-
त्पन्नस्य पञ्चादेकादशकपालत्वादिसंबन्धेष्वभेद इति । य-
थोत्पन्नस्य तस्य सर्वत्र प्रत्यभिज्ञायमानत्वादिह त्वग्निपूत-
त्तिगत एव गुणभेद इति कथं वैश्वदेवीवन्न भेदक इति
विशेषस्तमिमं विशेषमभिप्रेत्याशङ्कते सूत्रकारः । “भेदान्नेति
चे”दिति । परिहारः सूत्रावयवः । “न एकस्यामपीति” ।
पञ्चैव सांपादिका अग्नयो वाजसनेयिनामपि छान्दोग्या-
नामिव विधीयन्ते । षष्ठस्त्वग्निः संपद्यतिरेकायानूद्यते न तु
विधीयते वैश्वदेव्यां त्वत्पत्तौ गुणो विधीयतइति भवतु
(१) भेदः । अथ वा छान्दोग्यानामपि षष्ठोग्निः पद्यत
एव । अथ वा भवतु वाजसनेयिनां षष्ठाग्निविधानं मा
च भूच्छान्दोग्यानां (२) तथापि पञ्चत्वसंख्याया अविधाना-
न्नोत्पत्तिशिष्टत्वं संख्यायाः किं त्वत्पञ्चेत्वग्निषु प्रचयशिष्टा
संख्या ऽनूद्यते सांपादिकानग्निवच्छेत्तुं तेन येषामुत्प-
त्तिस्तेषां प्रत्यभिज्ञानाद् अप्रत्यभिज्ञायमानायाश्च संख्या-
या अनुवादत्वेनानुत्पत्तेर्विधीयमानस्य चाधिकृतस्य षोड-
शग्रहणवद्विकल्पसंभवाद् न शाखान्तरे ज्ञानभेदः । उ-

(१) भवतीति—पा० २ ।

(२) छान्दोग्यानामिति—पा० ३ ।

[अ. ३ पा. ३ सू. १] [पृष्ठ] [भामती]

त्पत्तिशिष्टत्वे ऽसिद्धे प्राणसंवादादयोपि भवन्ति प्रत्यभि-
ज्ञानादभिन्नास्तास्तान्च शाखास्त्विति ॥

स्वाध्यायस्य तथात्वे नहि समाचारे

ऽधिकाराच्च सववच्च तन्नियमः ॥ ३ ॥

यैराथर्वणिकग्रन्थोपाया विद्या वेदितव्या तेषामेव शि-
रोव्रतपूर्वाध्ययनप्राप्तग्रन्थबोधिता फलं प्रयच्छति नान्यथा ।
अन्येषां तु कान्दोग्यादीनां सैव विद्या नाचीर्णशिरोव्रतानां
फलदेत्याथर्वणग्रन्थाध्ययनसंबन्धादवगम्यते । तत्संबन्धश्च वे-
दव्रते(१)नेति नैतदचीर्णव्रतो ऽधीतइति समान्नानादवग-
म्यते । तेषामेवैतां ब्रह्मविद्यां वदेतेति विद्यासंयोगेप्येता-
मिति प्रकृतपरामर्शिना सर्वनाम्ना ऽध्ययनसंबन्धाविरोधा-
याथर्वविहितैव विद्योच्यतइति । सवा होमाः सप्त सौ-
र्यादयः(२) शतौदनान्ता आथर्वणिकानां तएकस्मिन्नेवाथर्व-
णिके ऽग्नौ क्रियन्ते न चेतायां(३) विद्यैकत्वम् ॥

दर्शयति च ॥ ४ ॥

भयोभयो विद्यैकत्वस्य वेददर्शनात् । यत्रापि सगुण-
ब्रह्मविद्यानां न साक्षाद्देद एकत्वमाह तासामपि तत्प्राय-
पठितानां तद्विधानां प्रायदर्शनादेकत्वमेव तथाह्यय्यप्राये-
लिखितं दृष्ट्वा भवेदयमय्य इति बुद्धिरिति । यच्च काठका-
दिसमाख्ययोपासनाभेद इति । तदयुक्तम् । एता हि पै-

(१) वेदव्रतत्वेनेति—पा० १ । ३ ।

(२) सूर्यादयइति—पा० २ । ३ ।

(३) चेताप्राप्ति—पा० १ ।

रूपेभ्यः समाख्याः काठकादिप्रवचनयोगात्तासां शाखानां न त्वपासनानाम् । न च्छेताः कठादिभिः प्रोक्ताः । न च कठाद्यनुष्ठानमासामितरानुष्ठानेभ्यो विश्लेष्यते । न च कठप्रोक्ततानिमित्तमात्रेण ग्रन्थे प्रवृत्तौ तद्योगाच्च कथं चिद्विश्लेषणयोपासनासु प्रवृत्तौ संभवन्त्यामुपासनाभिधानमप्यासां शक्यं कल्पयितुम् । न च तद्भेदाभेदौ ज्ञानभेदाभेदप्रयोजकौ मा भूद्यथास्वमासामभेदाज्ज्ञानानामेकशाखागतानामैक्यम् । कठादिपुरुषप्रवचननिमित्ताश्चेताः समाख्याः (१) कठादिभ्यः प्राक् नासन्निति तन्निबन्धनो ज्ञानभेदो नासीद्विदानीं चास्तीति दुर्घटमापद्येत । तस्मान्न समाख्यातो भेदः । अभ्यासोपि नात्र भेदको युक्तं यदेकशाखागतो यजत्प्रभ्यासः समिदादीनां भेदक इति तत्र हि विधित्वमौत्सर्गिकमज्ञातज्ञापनमप्रवृत्तप्रवर्त्तनं च (२) कुप्येयाताम् । शाखान्तरे त्वध्येत्पुरुषभेदादेकत्वेपि नौत्सर्गिकविधित्वव्याकोप इति । अशक्तिरपि न भेदहेतुः स्वाध्यायो ऽधेतव्य इति स्वशाखायामध्ययननियमः । ततश्च शाखान्तरीयानर्थानन्येभ्यस्तद्विधेभ्यो ऽधिगम्योपसंहरिष्यति । समाप्तिश्चैकस्मिन्नपि तत्संबन्धिनि समाप्ते तस्य व्यपदिश्यते । यथाऽऽध्वर्यवे कर्मणि ज्योतिष्टोमस्य समाप्तिं व्यपदिशन्ति ज्योतिष्टोमः समाप्त इति । तस्मात्समाप्तिभेदोपि न साधनमुपासनाभेदस्य । तदेवमसति बाधके चोदनाद्यविशेषात्सर्ववेदान्तप्रत्ययानि कर्माणि तानि तान्येवेति सिद्धम् ।

(१) समाख्याइति—पा १ । २ ।

(२) चान्वयेति—पा० १ ।

कं चिद्विशेषमाशङ्क्य पूर्वतन्त्रप्रसाधितम् ।

वक्ष्यमाणार्थसिद्धयर्थमर्थमाह स्र स्रचक्रत् ॥

चिन्ताप्रयोजनप्रदर्शनार्थं(१) स्रचक्रम् ।

उपसंहारोर्थाभेदाद्विशेषवत्समाने

च ॥ ५ ॥

अत्रेदमाशङ्कते । भवतु सर्वशाखाप्रत्ययमेकं विज्ञानं तथापि शाखान्तरोक्तानां तदङ्गान्तराणां न शाखान्तरोक्ते तस्मिन्नुपसंहारो भवितुमर्हति । तस्यैकस्य कर्मणो यावन्मात्रमङ्गजातमेकस्यां शाखायां विहितं तावन्मात्रेणैवोपकारसिद्धेरधिकारानपेक्षणाद् अपेक्षणे चाधिकमपि तत्र विधीयेत न च विहितं तस्माद्यथा नैमित्तिकं कर्म सकलाङ्गवद्विहितमपि अशक्तौ यावच्छक्यमङ्गमनुष्ठान्तुं तावन्मात्र(२)-जन्येनोपकारेणोपकृतं भवत्येवमिहाप्यङ्गान्तराविधानादेव भविष्यतीति । एवं प्राप्ते उच्यते । सर्वत्रैकत्वे कर्मणः स्थिते गृहमेधीयन्यायेन नोपकारावच्छेदो युज्यते । नहि तदेव कर्म सत्तदङ्गमपेक्षते नापेक्षते चेति युज्यते नैमित्तिके तु निमित्तानुरोधादवश्यकर्तव्ये सर्वाङ्गोपसंहारस्य सदातनत्वासंभवादुपकारावच्छेदः कल्प्यते । प्रकृतोपकारपिण्डे चोदकप्राप्ते आज्यभागविधानात् । गृहमेधीयेषुपकारावच्छेदः स्याद्विद्ध तु शाखान्तरे कतिपयाङ्गविधानं तानि विधत्ते नेतराणि परिमंचष्टे । न च तदुपकारपिण्डे चोदकप्राप्ते आ-

(१) सिद्ध्यर्थमिति—पा० १ ।

(२) तावन्मात्राङ्गजन्येनेति—पा० १ ।

[भामती]

[५९१]

[अ. ३ पा. ३ सू. ५]

ज्यभागवत्तन्मात्रविधानम् । तस्मान्तत्त्वेन कर्मणां सर्वाङ्गसङ्गम
श्रौत्सर्गिको ऽसति बलवति बाधके नापवदितुं युक्त इति ॥

अन्यथात्वं शब्दादिति चेन्नाविशे-

पात् ॥ ६ ॥

इया द्विप्रकाराः प्राजापत्या देवाश्चासुराश्च ततः कानी-
यसा एव देवा ज्यायसा असुराः शास्त्रजन्यया सात्विक्या
बुद्ध्या संपन्ना देवास्ते हि दीव्यन्तइति देवाः शास्त्रयुक्त्य-
परिकल्पितमतयः । तामसवृत्तिप्रधाना असुरा असुभिः प्रा-
णैरनिन्द्रियैरगृहीतैस्तेषुतेषु विषयेषु रमन्तइत्यसुरा अत
एवते ज्यायांसो यतो ऽमो तत्त्वज्ञानवन्तः कानीनसास्तु
देवाः । अज्ञानपूर्वकत्वात्तत्त्वज्ञानस्य । प्राणस्य प्रजापतेः
सात्विकवृत्त्युद्भवस्तामसवृत्त्यभिभवः कदा चित् । कदा
चित्तामसवृत्त्युद्भवो ऽभिभवश्च सात्विक्या वृत्तेः सेयं स्पष्टा ।
ते ह देवा ऊचुः । हन्तासुरान्यज्ञ उद्गीथेनात्ययाम अ-
सुरान् जयामास्मिन्नाभिचारिके यज्ञे उद्गीथलक्षणसाम-
भक्त्युपलक्षितेनौद्गात्रेण कर्मणेति । ते ह वाचमूचुरित्यादिना
संदर्भेण वाक्प्राणचक्षुःश्रोत्रमनसामासुरपाप्मविरुद्धतया नि-
न्दित्वा अथ हेममासन्यमास्ये भवमासन्यं मुखान्तर्बिलस्थं
मुख्यं प्राणं प्राणाभिमानवतीं देवतामूचुस्त्वन्न उद्गायेति ।
तथेत्यभ्युपगम्य तेभ्य एव प्राण उदगायत् ते सुरा विदुर-
नेन प्राणेनोद्गात्रा नो ऽस्मान् देवा अत्येध्यन्तीति । तमभि-
द्रुत्य पाप्मना ऽविध्यन्नसुराः । यथाज्ञानमृत्वा प्राप्य मृदा
लोष्टो वा विध्वंसतएवं विध्वंसमानां विध्वञ्चो ऽसुरा वि-

नेष्टुः । तदेतत्संक्षिप्याच्च । “वाजसनेयक” इति ।
 तथा छान्दोग्येषेतदुक्तमित्याच्च । “तथाछान्दोग्येषो”ति ।
 विषयं दर्शयित्वा विमृशति “तत्र संशय”इति पूर्वपक्षं गृ-
 ह्णाति “विद्यैकत्वमिति” पूर्वपक्षमाश्लिषति “ननु न युक्त-
 मिति” एकत्रोद्गाहत्वेनोच्यते प्राणः एकत्र चोद्गानत्वेन क्रि-
 याकर्त्रोश्च स्फटो भेद इत्यर्थः । समाधत्ते “नैष दोष”-
 इति । बह्वतररूपप्रत्यभिज्ञानादप्रत्यभिज्ञायमानं किंचल्लक्ष-
 णया नेतव्यम् न केवलं शाखान्तरे । एकस्यामपिशाखायां
 दृष्टमेतन्न च तत्र विद्याभेद इत्याच्च । “वाजसनेयकोपि
 चे”ति । बह्वतररूपप्रत्यभिज्ञानानुग्रहाय चोमित्यनेनापि
 उद्गीथावयवेन उद्गीथ एव लक्षणीय इति पूर्वपक्षः ।

न वा प्रकरणभेदात् परोवरीयस्त्वा-

दिवत् ॥ ७ ॥

बह्वतरप्रत्यभिज्ञानेपि उपक्रमभेदात्तदनुरोधेन चोपसंहा-
 रवर्णनादेकस्मिन्वाक्ये तस्यैव चोद्गीथस्य पुनःपुनः सङ्कीर्तनात्
 लक्षणायां च छान्दोग्ये वाजसनेयके प्रमाणाभावाद् विद्या-
 भेद इति राद्धान्तः । ओंकारस्थोपास्यत्वं प्रस्तुत्य रसतमादि
 गुणोपव्याख्यानमोङ्कारस्य । तथाहि । भूतपृथिव्योषधिपुरुष-
 वाक्चक्रसाम्नां पूर्वस्थोत्तरमुत्तरं रसतया सारतयोक्तं । तेषां
 सर्वेषां रसतम ओंकार उक्तः छान्दोग्ये । “न च विवक्षि-
 तार्थभेद” इति । एकत्रोद्गीथोद्गातारावुपास्यत्वेन विवक्षिता-
 वेकत्र तदवयव ओङ्कार इति । तथा ह्यभ्युदयवाक्य”इति ।

एवं हि श्रूयते ऽवि वा एतं प्रजया पशुभिरर्ह्यति वर्ह्यति अस्य
 भ्रातृव्यं यस्य हविर्निरूपं पुरस्ताच्चन्द्रमा अभ्युदेति स त्रेधा
 तण्डुलान्विभजेद्ये मध्यमाः स्युस्तानग्रये दात्रे पुरोडाशमष्टा-
 कपालं निर्वपेद्ये स्थविष्टास्तानिन्द्राय प्रदात्रे दधंस्रुं ये क्षो-
 दिष्टास्तान् विष्णवे शिपिविष्टाय ष्टने चरुमिति । तत्र सन्देहः
 किं कालापराधे यागान्तरमिदं चोद्यतेउत तेष्वेव कर्मसु प्र-
 कृतेषु कालापराधे निमित्ते देवतापनय इति । एष तावदत्र वि-
 षयः । अमावास्यामेव दर्शकर्मार्थं वेदिक्रियाग्निप्रणयनक्रिया
 व्रतादिषु यजमानसंस्कारः । दध्यर्थश्च दोहः । प्रतिपदि च द-
 र्शकर्मप्रवृत्तिरित्यनुष्ठानक्रमस्तात्विकः । यस्य तु यजमानस्य
 कुतश्चिद्गमनिबन्धनाच्चतुर्दशामेवामावास्याबुद्धौ प्रवृत्तप्रयोग-
 स्य चन्द्रमा अभ्युदीयते । तत्रेदं श्रूयते यस्य हविर्निरूपमिति,
 तेन यजमानेनाभ्युदितेनामावास्यायामेव निमित्ताधिकारं परि-
 समाप्य पुनस्तदहरेव वेद्युद्धरणादिकर्म कृत्वा प्रतिपदि दर्शः
 प्रवर्तयितव्यः । तत्राभ्युदये किं नैमित्तिकमिदं कर्मान्तरं द-
 र्शाच्चोद्यते उत तस्मिन्नेव दर्शकर्मणि पूर्वदेवतापनयनेन
 देवतान्तरं विधीयतइति । तत्र हविर्भागमात्रश्रवणाच्च-
 रुविधानसामर्थ्याच्च कर्मान्तरम् । यदि हि पूर्वदेवताभ्यो ह-
 वींषि विभजेदिति श्रूयेत ततस्तान्येव हवींषि देवतान्तरेण यु-
 ज्यमानानि न कर्मान्तरं गमयितुमर्हन्ति, किन्तु प्रकृतमेव
 कर्म तद्विष्कमपनीतपूर्वदेवताकं देवतान्तरयुक्तं स्यात् । अत्र
 पुनश्चेधा तण्डुलान् विभजेदिति हविष एव मध्यमादिक्रमेण
 विभागश्रवणात् । अनपनीता हविषि पूर्वदेवता इति पूर्वदे-

वतावरुहे हविषि देवतान्तरमलब्धावकाशं श्रूयमाणं कर्मान्तरमेव गोचरयेत् । अपि च प्राप्ते पूर्वस्मिन्कर्मणि दध्नस्त-
 षडुलानां पयस्तण्डुलानां चेन्द्रादिदेवतासम्बन्धस्य विधात-
 व्यः । चरुत्वं चात्र विहितं नास्तीति तदपि विधातव्यम् ।
 तथाप्राप्ते कर्मणि अनेकगुणविधानात् वाक्यं भिद्येत । क-
 र्मान्तरं त्वपूर्वं शक्यमेकैव प्रयत्नेनानेकगुणविशिष्टं विधातु-
 मिति निमित्ते कर्मान्तरमेव विधीयते । दर्शस्तु लुप्यते
 कालापराधादिति प्राप्त उच्यते, न कर्मान्तरम् । पूर्वदेवतातो
 हविषो विभागपूर्वं निमित्ते देवतान्तरविधानात् । चर्चर्थस्य
 चार्थप्राप्तेः । भवेदेतदेवं यदा त्रेधा तण्डुलान् विभजेदिति
 तण्डुलानां त्रेधा विभागविधानपरमेतद्वाक्यं स्यादपि तु वा-
 क्यान्तरप्राप्तन्तण्डुलानां त्रेधात्वमनूद्य विभजेदित्येतावद्विधत्ते
 तत्र वाक्यान्तरालोचनया पूर्वदेवताभ्य इति गम्यते । त-
 ण्डुलानिति त्वविवक्षितं हविरुभयत्ववत्तथा च ये मध्यमा इत्या-
 दीनि वाक्यान्यपनीते पूर्ववद्देवतासम्बन्धे हविषस्तस्मिन्नेव क-
 र्मणि अप्रत्यूहं देवतान्तरसम्बन्धं विधातुं शक्नुवन्ति । त-
 था च द्रव्यमुखेन प्रकृतमुखप्रत्यभिज्ञानाद्देवतान्तरसम्बन्धेपि
 न कर्मान्तरकल्पना भवितुमर्हति । ततश्च समाप्तेपि नै-
 मित्तिकाधिकारे नित्याधिकारसिद्धर्थं तान्येव पुनः कर्मा-
 ण्यनुष्ठेयानि । न च, दधनि चरुमिति चरुसप्तम्यर्थयोर्विधा-
 नं तयोरप्यर्थप्राप्तत्वात् । प्रकृते हि कर्मणि तण्डुलपेषण-
 प्रथमं पुरोडाशपाकादि दधिपयसो च प्राप्तानि तत्राभ्युदयनि-
 मित्ते दधियुक्तानाम्योयुक्तानाञ्च तण्डुलानां विभजेदिति

[भामती]

[५८५]

[अ. ३ पा. ३ सू. ७]

वाक्येन पूर्वदेवतापनयं कृत्वा ये मध्यमा इत्यादिभिर्वाक्यै-
र्देवतान्तरसम्बन्धः कृतः । न च प्रभृतदधिपयःसंसत्तैरल्पैस्त-
ण्डुलैः पुरोडाशक्रिया सम्भवति । इति पुरोडाशनिवृत्तौ
तदर्थस्य प्रथनस्यापि निवृत्तिरनिवृत्तस्तु पाको ऽपवादभावा-
त्तथा चार्थप्राप्तस्योद्यते । भवतु वा अनेकवाक्यकल्पनम् ।
प्रकृताधिकारावगमबलादस्यापि न्याय्यत्वादिति । तस्मात्त-
देवेदं कर्म न तु कर्मान्तरमिति सिद्धं, पशुकामवाक्ये त्व-
पूर्वकर्मविधिरभ्युदयवाक्यसारूप्येपि यः पशुकामः स्यात्सो-
मावास्यायामिष्ट्वा वत्मानपाकुर्यात्, ये स्थविष्ठास्तानग्नये स-
निमतेष्टाकपालं निर्वपेत्, ये मध्यमास्तान् विष्णवे शिपि-
विष्टाय शृते चरुम् । ये क्षोदिष्ठास्तानिन्द्राय प्रदाने दधंस्रुमि-
ति । अत्र हि अमावास्यायामिष्ट्वेति समाप्ते यागे पशुकामे-
ष्टिविधानं नात्र पूर्वस्य कर्मणो ऽनुवृत्तेर्यागान्तरविधिरिति
युक्तम् । परोवरीयस्त्वादिवद्, यथोद्गीथोपासनासाम्येपि आदि-
त्यगतच्चिरण्यस्सश्रुत्वादिगुणविशिष्टोद्गीथोपासनातः परोवरी-
यस्त्वगुणविशिष्टोद्गीथोपासना भिन्ना तद्वदिदमपीति । पर-
स्मात्परस्य वराच्च वरीयानिति परोवरीयानुद्गीथः परमात्म-
रूपः संपन्नः । अत एव अनन्तः परमात्मदृष्टिमुद्गीथे भा-
वयितुमाकाशो ह्येवैभ्यो भूतेभ्यो ज्यायानित्याकाशशब्देन प-
रमात्मानं निर्दिशति ॥

सञ्ज्ञातश्चेत्तदुक्तमस्ति तु तदपि ॥ ८ ॥

स्फुटतरे भेदावगमे सञ्ज्ञैकत्वं नाभेदसाधनमतिप्रसङ्गा-
पातात् । अपिच श्रुत्यक्षरालोचनयाभेदप्रत्ययोऽन्तरङ्ग-

[अ. ३ पा. ३ सू. ८] [५९६] [भामती]

ज्ञानपेशश्च । संज्ञैकत्वं तु श्रुतिवाच्यातया बहिरङ्गं च पौरुषेय-
तया सापेशश्च । तस्माद्दुर्बलं नाभेदसाधनायात्मिति ॥

व्याप्तेश्च समञ्जसम् ॥ ९ ॥

“अध्यासो नामे”ति । गौणी बुद्धिरध्यासः । यथा मा-
णवके ऽनिवृत्तायामेव माणवकबुद्धिव्यपदेशवृत्तौ सिञ्चबुद्धि-
व्यपदेशवृत्तिः सिञ्चो माणवक इति । एवं प्रतिमायां वासु-
देवबुद्धिनाम्नि च ब्रह्मबुद्धिस्तथोकारउद्गीथबुद्धिव्यपदेशावि-
ति । अपवादैकत्वं विशेषणानि चोक्तानि । एकार्थेपि च
शब्दद्वयप्रयोगो दृश्यते । यथा वैश्वदेव्यामिक्षा विन्दंज्ञानमान
व्याख्यायाञ्च पर्यायाणामपि सङ्गप्रयोगो यथा सिन्धुरः करी
पिकः कोकिल इति । विमृश्यानध्यवसायलक्षणं पक्षं गृह्णा-
ति । “तत्रान्यतमे”ति । सिद्धान्तमाह । “इदमुच्यते व्याप्तेश्च” ।
प्रत्यनुवाकमृत्युचमुपक्रमे च समाप्तौ चोकारः सर्ववेद-
व्यापीति किङ्कृतोयमोकारस्तत्तदाप्त्यादिगुणविशिष्टस्तस्यै-
तस्यै कामावाप्त्यादिफलायोपास्यत्वेनाधिक्रियतइत्यपेक्षया
मुद्गीथपदे नेति विशिष्यते । उद्गीथपदेनोकाराद्यवयवघ-
टितसामभक्तिभेदाभिधायिना समुदायस्यावयवभावानुपपत्ते-
स्तत्सम्बन्धवयव ओंकारो लक्ष्यते, न पुनरोंकारेणावयविन-
उद्गीथस्य लक्षणा । ओंकारस्यैवोपरिष्ठात् तत्तद्गुणविशि-
ष्टस्य तत्तत्फलविशिष्टस्य चोपव्याख्यास्यमानत्वात् । इष्टञ्च
समुदायशब्दोवयवे लक्षणया यथा ग्रामो दग्धः पटो दग्ध
इति तदेकदेशदाहे अध्यासे तु लक्षणा फलकल्पना च ।
तथा ह्याप्त्यादि गुणकप्रणवोपासनादिदमुद्गीथतोपासनम्-

[भामती]

[५८०]

[अ. ३ पा. ३ सू. ८]

णवस्थान्यन्नचात्रापत्यादिउपासनेष्विवफलं श्रूयते । तस्मात्कल्पनीयम् । उद्गीथसम्बन्धिप्रणवोपासनाधिकारपरे वाक्ये परार्थे नायं दोषः । अपि च गौण्या वृत्तेर्लक्षणावृत्तिर्बलीयसी लाघवात् । लक्षणया हि लक्षणीयपरत्वं पदस्य तस्यैव वाक्यार्थान्तरभावात् । यथा गङ्गायां घोष इति लक्ष्यमाणस्य तीरस्य वाक्यार्थान्तर्भावो ऽधिकरणतया । गौर्वाहीक इत्यत्र तु गोसम्बन्धितिष्ठन्मूत्रपुरीषादिलक्षणया न तत्परत्वं गोशब्दस्य । अपि तु तत्कक्षाध्यवसिततद्गुणयुक्तवाहीकपरत्वमिति गौण्या वृत्तेर्दुबलत्वं तदिदमुक्तं “लक्षणायामपि त्वि”ति गौण्यपिवृत्तिर्लक्षणावयवत्वात्तक्षणीक्ता । यद्यपि वैश्वदेवोपदमामिषायाम्भवते तथाप्यर्थभेदः स्फुटतरः । आमिक्षापदं हि रूपेणामिषायाम्भवते । वैश्वदेवोपदन्तु तस्यामेव विश्वदेवविशिष्टायाम् । एवं हि विज्ञानानन्दयोरपि स्फुटतरः प्रवृत्तिनिमित्तभेदः सत्यपि ब्रह्मण्यैकार्थ्ये । न च व्याख्यानमुभयोरपि प्रसिद्ध्यर्थत्वाद्भिन्नार्थत्वाच्च । शेषमतिरोहितार्थम् ॥

सर्वाभेदादन्यत्रेमे ॥१०॥

एवं शब्दस्य सन्निहितप्रकारभदपरामर्शार्थत्वात्साक्षाच्छब्दोपस्थापितस्य च सन्निधानात् शाखान्तरगतस्य चानुक्रमतया सन्निधानाभावात् कौषीतकिप्राणसंवादवाक्ये प्राणस्य वसिष्ठत्वादिभिर्गुणैरूपास्यत्वमपि तु उयेष्टश्रेष्ठत्वमात्रेणेति पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु सत्यं सन्निहितं परामृशति एवङ्कारो न तु शब्दोपात्तमात्रं सन्निहितम् । किन्तु यच्छब्दाभिहितार्थानान्तरीकृतया प्राप्तं तदपि हि बुद्धौ सन्निहितं सन्निहितमेव ।

यथा यस्य पर्णमयी जुहूर्भवति इत्यव्यभिचारितक्रतुसमन्वया जुह्वोपस्थापितः क्रतुः । तस्मादुपास्यफलप्रत्यभिज्ञानात्तदव्यभिचारिणः प्रकारभेदस्तेष्वनुक्तस्यापि बुद्धौ सन्निधानात्प्रकृतपरामर्शिनैवकारेण परामर्शी युक्त इति सिद्धं कौषीतकिब्राह्मणगतेन तावदेवकारेण शक्यते पराम्रष्टुम् । तथाप्यभ्युपेत्यापि ब्रूम इत्याशयवता भाष्यकृतोक्तं “तथापि तस्मिन्नेव विज्ञाने वाजसनेयेपि ब्राह्मणगतेनैति श्रुतश्चानि”रिति । केवलस्य श्रुतस्य चानिरितरसहितस्य चाश्रुतस्य कल्पना न चेत्यर्थः । अतिरोहितमन्यत् ॥

आनन्दादयः प्रधानस्य ॥ ११ ॥

गुणवदुपासनाविधानस्य वास्तवगुणव्याख्यानाद्विवेकार्थमिदमधिकरणम् । यथैकस्य ब्रह्मणः सम्प्रदामत्वादयः सत्यकामादयश्च गुणा न सङ्कीर्येरन् । एवमानन्दविज्ञानत्वादयो विभुत्वनित्यत्वादिभिर्गुणैः प्रदेशान्तरोक्तैर्न सङ्कीर्येरन् । तत्सङ्करैर्वा सम्प्रदामत्वादयोपि सत्यकामादिभिः सङ्कीर्येरन् । नहि ब्रह्मणो धर्मिणः सत्वे कश्चिद्विशेष इति पूर्वः पक्षः । राद्धान्तस्तु वास्तवविधेययोर्वस्तुधर्मतया चानुष्ठेयतया चाव्यवस्थायवस्थे व्यवतिष्ठेते । वस्तुधर्मो हि यावद्वस्तु व्यवतिष्ठते । नासावेकत्रोक्तोऽन्यत्रानुक्तो नास्तीति शक्यं वक्तुम् । विधेयस्तु पुरुषप्रयत्नतन्त्रः पुरुषप्रयत्नश्च यत्र यावद्गुणविशिष्टे ब्रह्मणि चोदितः स तावत्वेवावतिष्ठते नाविहितमपि गुणं गोचरीकर्तुमर्हति । तस्य विधितन्त्रत्वादिधेश्च व्यवस्थानात् । तस्मादानन्दविज्ञानादयो ब्रह्मतत्वात्म-

[भामती] [५८९] [अ. ३ पा. ३ छ. ११]

तयोक्ता यत्रयत्र ब्रह्म श्रूयते तत्रतत्रानुक्ता अपि लभ्यन्ते ।
संपद्दामादयश्चोपासनाप्रयत्नविधिविषया यथाविध्वतिष्ठन्ते
न तु यथावस्त्विति सिद्धम् । प्रियशिरस्त्वादीनां तूपास्यत्व-
मारोप्य न्यायो दर्शितः । तस्य तु विषयः संपद्दामादि-
रुक्तः । मोद(१)नमात्रं मोदः प्रमोदः प्रकृष्टो मोदः ता-
विमौ परस्परपेक्षावुपचयापचयौ ॥

आध्यानाय प्रयोजनाभावात् ॥ १४ ॥

इन्द्रियेभ्यः परा च्छर्था इति किमत्र सर्वेषामेवार्थादीनां प-
रत्वं प्रतिपादयिषितम्, आहो पुरुषस्यैव तत्प्रतिपादनार्थं
चेतरेषां परत्वप्रतिपादनम् । तत्र प्रत्येकमर्थादिपरत्वप्र-
तिपादनश्रुतेः श्रूयमाणतत्परत्वे च संभवति न तत्तदति-
णक्रमे सर्वेषामेकपरत्वाध्यवसानं न्याय्यम् । न च प्रयोजना-
भावादसंभवः । सर्वेषामेव प्रत्येकं परत्वाभिधानस्याध्यान-
प्रयोजनत्वात् । तत्तदाध्यानानां च प्रयोजनवत्त्वस्मृतेः । त-
था हि स्मृतिः ॥

दश मन्वन्तराणीह तिष्ठन्तीन्द्रियचिन्तकाः ।

भौतिकास्तु शतं पूर्णं सहस्रं त्वाभिमानिकाः ॥

बौद्धा दश सहस्राणि तिष्ठन्ति विगतज्वराः ।

पूर्णं शतसहस्रं तु तिष्ठन्त्यव्यक्तचिन्तकाः ॥

पुरुषं निर्गुणं प्राप्य कालसंख्या न विद्यते । इति

प्रामाणिकस्य वाक्यभेदस्याभ्युपेयत्वात् प्रत्येकं तेषामर्था-
दीनां परत्वपराण्येतानि वाक्यानीति प्राप्ते, उच्यते ।

[अ. ३ पा. ३ सू. १४] [६००] [भामती]

इन्द्रियेभ्यः परा च्छर्था इत्येष तावत्संदर्भो वस्तुतत्त्व-
प्रतिपादनपरः प्रतीयते नाध्यानविधिपरः । तदश्रुतेः ।
तदत्र यत्प्रत्ययस्य साक्षात्प्रयोजनवत्त्वं दृश्यते तत्प्रत्ययपरत्वं
सर्वेषाम् । दृष्टं च विष्णोः परमपदज्ञानस्य निखिलानर्थसंसा-
रकारणाविद्योपशमः । तत्त्वज्ञानोदयस्य विपर्यासोपशमल-
क्षणत्वेन तत्रतत्र दर्शनात् । अर्थादिपरत्वप्रत्ययस्य तु न
दृष्टमस्ति प्रयोजनम् । न च दृष्टे संभवति अदृष्टकल्पना न्या-
य्या । न च परमपुरुषार्थहेतुपरत्वे संभवति अवान्तरपुरुषार्थ-
ततोचिता । तस्माद्दृष्टप्रयोजनवत्त्वात्पुरुषपरत्वप्रतिपादनार्थो-
यं संदर्भ इति गम्यते । किं चादरादप्ययमेवास्यार्थ इत्या-
ह । “अपि च परप्रतिषेधेने”ति । नन्वत्राध्यानविधिर्ना-
स्ति तत्कथमुच्यते आध्यानायेत्यत आह । “आध्यानाये”ति ।

आत्मशब्दाच्च ॥ १५ ॥

अनधिगतार्थप्रतिपादनस्वभावत्वात्प्रमाणानां विशेषतश्चाग-
मस्य पुरुषशब्दवाच्यस्य चात्मनः स्वयं श्रुत्यैव दुरधिगमत्वा-
वधारणात् । वस्तुतश्च दुरधिगमत्वात् । अर्थादीनां च
सुगमत्वात् तत्परत्वमेवार्थादिपरत्वाभिधानस्येत्यर्थः । श्रुते-
राश्रयातिशय इवाश्रयातिशयः । तत्तात्पर्यतेति यावत् ।
किं च श्रुत्यन्तरापेक्षिताभिधानादप्येवमेवार्थादिपरत्वे तु स्व-
रूपेण विवक्षितेनापेक्षितं श्रुतिराचष्टे इत्याह । “अपि च सो-
ध्वनः पारमाप्नोति”इति ॥

आत्मगृहीतिरितरवदुत्तरात् ॥ १६ ॥

अतिस्मृत्योर्चि लोकादृष्टिः परमेश्वराधिष्ठिता । परमेश्व-

रश्चिरण्यगर्भकर्तृकोपलब्धा सेयमिह महाभूतसर्गमनभि-
 धाय प्राथमिकी लोकदृष्टिरुपलभ्यमानवान्तरेश्वरकार्या
 प्रागुत्पत्तेरात्मैकत्वावधारणं चावान्तरेश्वरसम्बन्धितया ग-
 मयति । पारमेश्वरसर्गस्य महाभूताकाशादित्वादस्य च
 तद्वैपरीत्यात् । अस्ति हि तस्यैवैकस्य विकारान्तरापेक्षया-
 यत्वमस्ति चेक्षणम् । अपि चैतस्मिन्नैतरेयके पूर्वस्मिन्प्र-
 करणे प्रजापतिकर्तृकैव लोकदृष्टिरुक्ता । तदनुसाराद-
 प्येतदेव विज्ञायते अपि च ताभ्यो गामानयेदित्यादयश्च
 व्यवहाराः श्रुत्योक्ता विशेषवत्वपरमात्मसु प्रसिद्धाः । ततो-
 प्यवान्तरेश्वर एव विज्ञायते । आत्मशब्दप्रयोगश्चात्रापि
 दृष्टस्तस्मादपरात्माभिलाषोयमिति प्राप्तउच्यते । परमात्म-
 नो गृहीतिरिह यथा इतरेषु दृष्टिश्रवणेषु एतस्मादात्मन आ-
 काशः संभूत इत्यादिषु । तस्मादुत्तरात्म ऐक्षतेतीक्ष्णपूर्वक-
 दृष्टृत्वश्रवणादात्मेत्यवधारणाच्च । एतदभिसंचितम् । मु-
 ख्यं तावत्सर्गात्प्राक्केवलत्वमात्मपदत्वं दृष्टृत्वं च परमेश्वर-
 स्यात् भवतः । तदसत्यामनुपपत्तौ नान्यत्र व्याख्यातुमु-
 चितम् । न च महाभूतदृष्ट्यनभिधानेन लोकदृष्ट्यभि-
 धानमनुपपत्तिबीजम् । आकाशपूर्विकायां वस्तुतो ब्रह्मणः
 दृष्टौ यथा क्वचित्तेजःपूर्वकदृष्ट्यभिधानं न विरुध्यते ए-
 तस्मादात्मन आकाशः संभूत इति दर्शनात् । आकाशं वायुं
 दृष्ट्वेति हि तत्र पूरयितव्यमेवमिहापि महाभूतानि दृष्ट्वेति
 कल्पनीयम् । सर्वशाखाप्रत्ययत्वेन ज्ञानस्य श्रुतिसिद्ध्यर्थम
 श्रुतोपलब्धौ यत्नवता भवितव्यं न पुनः श्रुते महाभूतादित्वे

सर्वस्य श्रैथिल्यमादरणीयम् । अपि च स्वाध्यायविध्यधीनग्रहणो वेदराशिरध्ययनविध्यापादितप्रयोजनवदर्याभिधानो यथायथा प्रयोजनाधिक्यमाप्नोति तथातथानुमन्यतेतराम् । यथा चास्य ब्रह्मगोचरत्वे परमपुरुषार्थीपयिक्तत्वं नैवमन्यगोचरत्वे तदिदमुक्तम् । “योप्ययं व्यापारविश्लेषानुगम” इति । न लोकसर्गोपि हिरण्यगर्भव्यापारोपि तु तदनुप्रविष्टस्य परमात्मन इत्यत्रैवोक्तम् । तस्मादात्मैवाग्रइत्युपक्रमतद्वापारेण चेश्चणेन मध्ये परामर्शादुपरिष्ठाच्च भेदजातं महाभूतैः सच्चानक्रम्य ब्रह्मप्रतिष्ठत्वेन ब्रह्मण उपसंचाराद्ब्रह्माभिलाषत्वमेवास्येति निश्चोयते । यत्र तु पुरुषविद्यादिश्रवणं तस्य भवेत्तन्परत्वं गत्यन्तराभावादिति सर्वमवदातम् । अपरः कल्पः । सदुपक्रमस्य संदर्भस्यात्मोपक्रमस्य च किमैकार्थ्यमाद्यो स्विदर्थभेदः । तत्र सच्छब्दस्याविश्लेषणात्मनि चात्मनि च प्रवृत्तेर्नात्मार्थत्वं किं तु समस्तवस्त्वनुगतसत्तासामान्यार्थत्वं तथा चोपक्रमभेदाङ्गिनार्थत्वम् । स आत्मा तत्त्वमसीति चोपसंचार उपक्रमानुरोधेन संपत्त्यर्थतया व्याख्येयः । तद्वि सत्सामान्यं परमात्मतया संपादनीयम् । तद्विज्ञानेन च सर्वविज्ञानं महासामान्यस्य सत्तायाः समस्तवस्तुविस्तारव्यापित्वादित्येवं प्राप्तउच्यते । आत्मगृहीतिर्वाजसनेयिनामिव कान्दोग्यानामप्युत्तरात्स आत्मा तत्त्वमसीति तादात्म्योपदेशात् । अस्तु तावदात्मव्यतिरिक्तस्य प्रपञ्चस्य सदसत्त्वाभ्यामनिर्वाच्यतया न सत्त्वं सत्त्वं त्वात्मधातोरेव तत्त्वेन निर्वाच्यत्वात्तस्मादात्मैव सन्निति । अभ्युपेत्याह सच्छब्दस्य

सत्तासामान्याभिधायित्वात्प्रतिव्यक्ति च तस्य प्रवृत्तेरात्मनि
 चान्यत्र च सच्छब्दप्रवृत्तेः संशये सत्युपसंहारानुरोधेन स-
 देवेत्यात्मन्येवावस्थाप्यते । निर्णीतार्थोपक्रमानुरोधेन ह्युप-
 संहारवर्णना न पुनः संदिग्धार्थेनोपक्रमेणोपसंहारो वर्ण-
 नीयः । अपि च संपत्तौ फलं कल्पनीयम् । न च सा-
 मान्यमात्रे ज्ञाते विशेषज्ञानसंभवः । न खल्वारादृक्ते ज्ञाते
 शिंशपादयस्तद्विशेषा ज्ञाता भवन्ति । तदेवमवधारणादि सर्व-
 मनात्मार्थत्वे स्यादनुपपन्नमिति ह्यान्दोग्यस्यात्मार्थत्वमेवेति
 सिद्धम् । अत्र च पूर्वस्मिन्पूर्वपक्षे हिरण्यगर्भोपासना सिद्धान्ते
 तु ब्रह्मभावेनेति ॥

कार्याख्यानादपूर्वम् ॥ १८ ॥

विषयमाह “ह्यन्दोगा वाजसनेयिनश्चे”ति । अननं प्रा-
 णनं अनः प्राणः तं प्राणमनग्नं कुर्वन्तः अनग्नताचिन्तनमि-
 ति मन्यन्तइति मननं ज्ञानं तद्विज्ञानपर्यन्तमिति चिन्तनमु-
 क्तम् । संशयमाह “तत्किमिति । खुररवमात्रेणापातत उ-
 भयविधानपक्षं गृहीत्वा मध्यमं पक्षमात्मन्ते पूर्वपक्षी ।
 “अथ वाचमनमेवे”ति । यद्येवमनग्नतासंकीर्तनस्य किं प्र-
 योजनमित्यत आह । “तस्यैव तु स्तुत्यर्थमिति । अथमभि-
 संधिः । यद्यपि स्मार्तं प्रायत्यार्थमाचमनविधानमस्ति तथापि
 प्राणोपासनप्रकरणे विधानात्तदङ्गत्वेनाप्राप्तमिति विधानम-
 र्थवद्भवति अनृतवदनप्रतिषेध इव स्मार्ते ज्योतिष्टोमप्रकरणे
 समाम्नातो नानृतं वदेदिति प्रतिषेधो ज्योतिष्टोमाङ्गतया-
 र्थवानिति । राह्वान्तमाह “एवं प्राप्त”इति । चोदयति ।

“नन्वियं श्रुति”रिति । परिहरति । “ने”ति । तुल्यार्थयोर्मूल-
 मूलिभावो नातुल्यार्थयोरित्यर्थः । अभिप्रायस्थं पूर्वपक्षबीजं
 निराकरोति । “न चेयंश्रुति”रिति । क्रत्वर्थपुरुषार्थयोरनृतव-
 दनप्रतिषेधयोर्युक्तमपौनरुक्त्यम् । इह तु स्मार्तमाचमनं स-
 कलकर्मज्ञतया विहितं प्राणोपासनाङ्गमपीति व्यापकेन
 स्मार्तेनाचमनविधिना पुनरुक्तत्वादनर्थकम् । न च स्मार्तस्या-
 नेन पौनरुक्त्यं तस्य च व्यापकत्वादेतस्य च प्रतिनियतवि-
 षयत्वादिति । मध्यमं पक्षमपाकृत्य प्रथमपक्षमपाकरोति ।
 “अत एव नोभयविधानम्” । युक्त्यन्तरमाह । “उभयविधाने
 चे”ति । उपसंहरति । “तस्मात्प्राप्तमेवे”ति । “न चायमन-
 ग्नतावाद्”इति । स्तोत्रव्याभावे स्तुतिर्नोपपद्यतइत्यर्थः । अ-
 पि च मानान्तरप्राप्तेनाप्राप्तं विधेयं श्रूयते । न चानग्नता-
 संकल्पोन्यतः प्राप्तो यतः स्तावको भवेत् । न चाचमनम-
 न्यतोप्राप्तं येन विधेयं सत्सह्येतेत्याह । “स्वयं चानग्नतासं-
 कल्पस्ये”ति । अपि चैकस्य कर्मण एकार्थतैवेत्युचितं तस्य
 बलवत्प्रमाणवशादनन्यगमित्वे सत्यनेकार्थता कल्पते । सं-
 कल्पे तु कर्मान्तरे विधीयमाने [नायं दोष इत्याह । “न
 चैवं सत्येकस्याचमनस्ये”ति । अपि च दृष्टिचोदनासाहच-
 र्यादृष्टिचोदनैव न्याय्या न चाचमनचोदनेत्याह । “अपि च
 यदिदं किंचे”ति । यथा हि प्रवादिमर्यादस्यान्नस्यात्तुमश-
 क्यत्वाद्दृष्टिचोदने एवमिच्छाप्यपां परिधानासंभवाद्दृष्टिरेव
 चोदतइत्यन्नदृष्टिविधिसाहचर्याङ्गम्यते । अशब्दत्वं च यद्यपि
 दृष्ट्यभ्यवहारयोस्तुल्यं तथापि दृष्टिः शाब्ददृष्ट्यान्त-

रीयकतया साक्षाच्छब्देन क्रियमाणोपलभ्यते । अभ्यवहार-
स्वध्याहरणीयः कथञ्चिद्योग्यतामात्रेणेति विशेषः । किं च
छान्दोग्यानां वाजसनेयिनां चाचमने प्रायेणाचामन्तीति व-
र्तमानापदेशः । एवं यत्रापि विधिविभक्तिस्तत्रापि जर्तिलयवा-
त्वा वा जुहुयादितिवद्विधित्वमविवक्षितम् । मन्यन्तइति त्व-
प्राप्तार्थत्वात्समिधो यजतीत्यादिवद्विधिरेवेत्याह । “अपि चा-
चमन्ती”ति । शेषमतिरोहितार्थम् ॥

समान एवं चाभेदात् ॥ १९ ॥

इहाभ्यासाधिकरणन्यायेन पूर्वः पक्षः । द्वयोर्विद्याविधो-
रेकशाखागतयोरगृह्यमाणविशेषतया कस्य को मुख्योनु-
वाद इति विनिश्चयाभावादज्ञातज्ञापनाप्रवृत्तप्रवर्तनारूपस्य च
विधित्वस्य स्वरसिद्धेरुभयत्रोपासनाभेदः । न च गुणान्तर-
विधानायैकत्रानुवाद उभयत्रापि गुणान्तरविधानोपलब्धे-
र्धिनिगमनाहेत्वभावात्समानगुणानभिधानप्रसङ्गाच्च । तस्मा-
त्समिधो यजतीत्यादिवदभ्यासादुपासनाभेद इति प्राप्त, उ-
च्यते । नैककर्म्यमेकत्वेन प्रत्यभिज्ञानात् । न चागृह्यमा-
णविशेषता यत्र भूयांसो गुणा यस्य कर्मणो विधीयन्ते तत्र
तस्य प्रधानस्य विधिरितरत्र तु तदनुवादेन कतिपयगुण-
विधिः । यथा यत्रच्छत्रचामरपताकाहस्तिकाश्वीयशाक्तीक-
याष्टीकधानुष्ककार्पाणिकप्रासिकपदातिप्रचयस्तत्रास्ति रा-
जेति गम्यते न तु कतिपयगजवाजिपदातिभाजि त-
दमात्ये, तथेहापि । न चैकत्र विद्वितानां गुणानामितरत्रो-
क्तिरनर्थिका प्रत्यभिज्ञानदाढर्यार्थत्वात् । अस्तु वा ऽस्मि-

न्नित्यानुवादो नह्यनुवादानामवश्यं सर्वत्र प्रयोजनवत्त्वम् ।
अनुवादमात्रस्यापि तत्रतत्रोपलब्धेः । तस्मात्तदेव वृष्टदार-
ण्यको ऽप्युपासनं तद्गुणेनोपसंहारादिवदिति सिद्धम् ॥

सम्बन्धादेवमन्यत्रापि ॥ २० ॥

यद्येकस्यामपि शाखायां तत्त्वेन प्रत्यभिज्ञानादुपासनस्य
तत्र विहितानां धर्माणां सङ्करः तथा सति सत्यस्यैकस्या-
भेदान्मण्डलद्वयवर्तिन उपनिषदोरपि सङ्करप्रसङ्गात्तस्येति
च प्रकृतपरामर्शत्वाद्भेदः सत्यस्य च प्रधानस्य प्रकृतत्वात्
अधिदैवमित्यस्य विशेषणतयोपसर्जनत्वेनाप्रस्तुतत्वात् प्र-
स्तुतस्य च सत्यस्याभेदात्पूर्ववद्गुणसङ्कर इति प्राणतुच्छते ।

न वा विशेषात् ॥ २१ ॥

सत्त्वं यत्र स्वरूपमात्रसम्बन्धो धर्माणां श्रूयते तत्रैवं स्वरूपस्य सर्वत्र प्रत्यभिज्ञायमानत्वात्तन्मात्रसम्बन्धित्वाच्च धर्माणाम् । यत्र तु सविशेषणं प्रधानमवगम्यते तत्र सविशेषणस्यैव तस्य धर्माभिसम्बन्धो न निर्विशेषणस्य नाप्यन्यविशेषणसहितस्य । नहि दण्डिनं पुरुषमानयेत्युक्ते दण्डरहितः कमण्डलुमानानीयते । तस्मादधिदैवं सत्त्वस्योपनिषदुक्ता न तस्यैवाध्यात्मं भवितुमर्हति । यथा चाचार्यस्य गच्छतो ऽनुगमनं विहितं न तिष्ठतो भवति तस्मान्नोपनिषदोः संकरः किंतु व्यवस्थितिः । तदिदमुक्तं स्वरूपानपाथादिति ॥

दर्शयति च ॥ २२ ॥

अतिदेशादप्येवमेव तत्त्वे हि नानिदेशः स्यादिति ॥

संभृतिद्युव्याप्त्यपि चातः ॥ २३ ॥

ब्रह्मज्येष्ठा वीर्यां सम्भृतानि ब्रह्माग्रे ज्येष्ठं दिवमाततान ।
 ब्रह्मभूतानां प्रथमं तु जज्ञे तेनार्हति ब्रह्मणा स्पृष्टितुं कः ॥
 ब्रह्म ज्येष्ठं येषां तानि ब्रह्मज्येष्ठा जज्ञे आस यद्यपि
 तासुतासु शाण्डिल्यादिविद्यास्वायतनभेदपरिग्रहेणाध्यात्मि-
 कायतनत्वं सम्भृत्यादीनां गुणानामाधिदैविकत्वमित्याय-
 तनभेदः प्रतिभाति । तथापि ज्यायान् दिव इत्यादिना सन्दर्भे-
 णाधिदैविकविभूतिप्रत्यभिज्ञानात् षोडशकलाद्यासु च विद्या-
 स्वायतनाश्रवणाद् अन्ततो ब्रह्माश्रयतया साम्येन प्रत्यभिज्ञा-
 संभवात् । संभृत्यादीनां गुणानां शाण्डिल्यादिविद्यासु षोडश-
 कलादिविद्यासु चोपसंस्कार इति पूर्वः पक्षः । राद्धान्तस्तु । मिथः
 समानगुणश्रवणं प्रत्यभिज्ञाय यद्विद्या अपूर्वानपि तत्राश्रुतान्
 गुणानुपसंस्कारयति न त्विह संभृत्यादिगुणकब्रह्मविद्यायां
 शाण्डिल्यादिविद्यागतगुणश्रवणमस्ति । या तु का चिदाधिदै-
 विकी विभूतिः शाण्डिल्यादिविद्यायां श्रूयते तस्यास्तत्प्र-
 करणाधीनत्वात्तावन्मात्रं ग्रहीष्यते नैतावन्मात्रेण सम्भृत्या-
 दीननुक्रष्टुमर्हति । तत्रैतत्प्रत्यभिज्ञानाभावादित्युक्तम् । ब्र-
 ह्माश्रयत्वेन तु प्रत्यभिज्ञानसमर्थनमतिप्रसक्तम् । भूय-
 सीनामैक्यप्रसङ्गात् । तदिदमुक्तं “सम्भृत्यादयस्तु शाण्डि-
 ल्यादिवाक्यगोचरासु”ति । तस्मात्संभृतिश्च युव्याप्तिश्च
 तदिदं संभृतिद्युव्याप्त्यपि चातः प्रत्यभिज्ञानाभावान्न शा-
 ण्डिल्यादिविद्यासुपसंस्त्रियतइति सिद्धम् ॥

पुरुषविद्यायामिव चेतरेषामनाम्ना- नात् ॥ २४ ॥

पुरुषयज्ञत्वमुभयत्राप्यविशिष्टम् । न च विदुषो यज्ञस्येति न सामानाधिकरण्यसम्भवः । यज्ञस्यात्मैत्यात्मशब्दस्य स्वरूपवचनत्वात् । यज्ञस्य स्वरूपं यजमानस्तस्य च चेतनत्वाद् विदुष इति सामानाधिकरण्यसम्भवः । तस्मात् पुरुषयज्ञत्वाविशेषान्तरणावभृथत्वादिसामान्याच्चैकविद्याध्यवसाने उभयत्र उभयधर्मोपसंचार इति प्राप्तम् । एवं प्राप्त उच्यते । यादृशं ताण्डिनां पैङ्गिनां च पुरुषयज्ञसम्पादनं तदायुषश्च त्रेधा व्यत्रस्थितस्य सवनत्रयसम्पादनम् । अग्निशिषादीनां च दीक्षादिभावसम्पादनं नैवं तैत्तिरीयाणाम् । तेषां न तावत् पुरुषे यज्ञसम्पत्तिः । नच्चात्मा यजमान इत्यत्रायमात्मशब्दः स्वरूपवचनः नहि यज्ञस्वरूपं यजमानो भवति । कर्तृकर्मणोरभेदाभावात् । चेतनाचेतनयोश्चैक्यानुपपत्तेः यज्ञकर्मणोश्चाचेतनत्वात् । यजमानस्य चेतनत्वात् । आत्मनस्तु चेतनस्य यजमानत्वं च विद्वत्त्वं चोपपद्यते । तथा चायमर्थः । एवं विदुषः पुरुषस्य यः सम्बन्धी यज्ञः तस्य सम्बन्धितया यजमान आत्मा तथा चात्मनो यजमानत्वं च विद्वत्सम्बन्धिता च यज्ञस्य मुख्ये स्यातामितरथात्मशब्दस्य स्वरूपवाचित्वे विदुषो यज्ञस्येति च यजमानो यज्ञस्वरूपमिति च गौणे स्याताम् । न च सत्यां गतौ तद्युक्तम् । तस्मात् पुरुषयज्ञता तैत्तिरीये नास्तीति त्रया तावन्न साम्यम् । न

च पत्नीयजमानवेदविद्यादिसम्पादनं तैत्तिरीयाणामिव ता-
ण्डिनां पैङ्गिनां वा विद्यते सवनसम्पत्तिरप्येषां विलक्षणै-
व । तस्माद्भूयो वैलक्षण्ये सति न किञ्चन्मात्रसालक्षण्या-
द्विद्यैकत्वमुचितमतिप्रसङ्गात् । अपि च तस्यैवं विदुष इ-
त्यनुवादश्रुतौ सत्यामनेकार्थविधाने वाक्यभेददोषप्रसक्तिरि-
त्यर्थः । अपि चेयं पैङ्गिनां ताण्डिनां च पुरुषयज्ञविद्या
फलान्तरयुक्ता स्वतन्त्रा प्रतीयते । तैत्तिरीयाणां तु एवं वि-
दुष इति श्रवणात् पूर्वोक्तपरामर्शात् तत्फलत्वश्रुतेश्च पार-
तन्त्यम् । न च स्वतन्त्रपरतन्त्रयोरैक्यमुचितमित्याह । “अपि
च संसंन्यासामात्मविद्यामि”ति । उपसंहरति । “तस्मादि”ति ॥

वेधाद्यर्थभेदात् ॥ २५ ॥

विचारविषयं दर्शयति । “आथर्वणिकानामि”ति । आ-
थर्वणिकाद्युपनिषदारम्भे तेते मन्त्रास्तानितानि च प्रवर्ग्या-
दीनि कर्माणि समाम्नातानि । संशयमाह । “किमिम”-
इति । पूर्वपक्षं गृह्णाति । “उपसंहार एषां विद्यास्त्रि”ति ।
सफला हि सर्वा विद्या आमनातास्तत्सन्निधौ मन्त्राः कर्मा-
णि च समाम्नातानि फलवत्सन्निधावफलं तदङ्गमिति
न्यायाद्विद्याङ्गभावेन विज्ञायन्ते । चोदयति । “नन्वेषा-
मि”ति । नह्यत्र श्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणस्थानसमाख्यानानि
सन्ति विनियोजकानि प्रमाणानि, नहि यथा दर्शपूर्ण-
मासावारभ्य समिदादयः समाम्नातास्तथा काञ्चिद्विद्या-
मारभ्य मन्त्रा वा कर्माणि वा समाम्नातानि । न चासन्ति
सामान्यसम्बन्धे सम्बन्धिसन्निधानमात्रात्तादर्थ्यसम्भवः । न च

श्रुतस्वाङ्गपरिपूर्णा विद्या एतानाकाङ्क्षितुमर्हति येन प्रकरणापादितसामान्यसम्बन्धानां सन्निधिर्विशेषसम्बन्धाय भवेदित्यर्थः । समाधत्ते । “बाढमनुपलभमाना अपी”ति । मा नाम भूत् फलवतीनां विद्यानां परिपूर्णाङ्गानामाकाङ्क्षा । मन्त्राणां तु स्वाध्यायविद्यापादितपुरुषार्थभावानां कर्मणां च प्रवर्ग्यादीनां स्वविध्यापादितपुरुषार्थभावानां पुरुषाभिलषितमाकाङ्क्षतां सन्निधानादन्यतराकाङ्क्षानिवन्धनो रक्तपटन्यायेन सम्बन्धः । तत्रापि च विद्यानां फलवत्त्वात्तादर्थ्यमफलानां मन्त्राणां कर्मणां च । न च प्रवर्ग्यादीनां पिण्डपितृयज्ञवत्सर्गः कल्पनास्यदं फलवत्सन्निधानेन तदवरोहात् । “अनुमास्यामहे सन्निधिसामर्थ्यादि”ति । इदं खलु निवृत्ताकाङ्क्षाया विद्यायाः सन्निधाने श्रुतमनाकाङ्क्षया साकाङ्क्षस्यापि सम्बन्धुमसामर्थ्यात् । तस्या अप्याकाङ्क्षामुत्थापयति । उत्थाप्य चैकवाक्यतामुपैति । असमर्थस्य चोपकारकत्वानुपपत्तेः । प्रकरणिनं प्रति उपकारसामर्थ्यमात्मनः कल्पयति । न च सत्यपि सामर्थ्यं तत्र श्रुत्या अविनियुक्तं सदङ्गतामुपगन्तुमर्हतीत्यनया परस्परया सन्निधिः श्रुतिमर्थापत्त्या कल्पयति । आक्षिपति । “ननु नैषां मन्त्राणामि”ति । प्रयोगसमवेतार्थप्रकाशनेन हि मन्त्राणामुपयोगो वर्णितो ऽविशिष्टस्तु वाक्यार्थ इत्यत्र । न च विद्यासम्बद्धं कञ्चनार्थं मन्त्रेषु प्रतीमः । यद्यपि च प्रवर्ग्याः न किञ्चिदारभ्य श्रूयन्ते । तथापि वाक्यसंयोगेन क्रतुसम्बन्धं प्रतिपद्यते । पुरस्तादुपसदां प्रवर्ग्येण प्रकर-

न्तीति । उपसदां जुह्वदव्यभिचरितक्रतुसम्बन्धत्वात् । यद्यपि ज्योतिष्टोमविकृतावपि सन्त्युपसदः । तथापि तत्रानुमानिक्यो ज्योतिष्टोमे तु प्रत्यक्षविहितस्तेन शीघ्रप्रवृत्ततया ज्योतिष्टोमाङ्गतैव वाक्येनावगम्यते । अपि च प्रकृतौ विहितस्य प्रवर्ग्यस्य चोदकेनोपसदत्तद्विकृतावपि प्राप्तिः । प्रकृतौ वा अद्विरूक्तत्वादिति न्यायाज्ज्योतिष्टोमे एव विधानमुपसदा सह युक्तं, तदेतदाह । “कथं च प्रवर्ग्यादीनी”ति । सन्निधानादर्थविप्रकर्षेण वाक्यं बलीय इति भावः । समाधत्ते । “नैषदोषः, सामर्थ्यं तावद्”ति । यथा अग्नये त्वा जुष्टं निर्वपामीति मन्त्रे अग्नयेनिर्वपामिपदे परं कर्मसमवेतार्थप्रकाशके शिष्टानां तु पदानां तदेकवाक्यतया यथाकथञ्चिद्वाख्यानमेवमिहाऽपि हृदयपदस्योपासनायां समवेतार्थत्वात्तदनुसारेण तदेकवाक्यतापन्नानि पदान्तराणि गौण्या लक्षणाया च वृत्त्या कथञ्चिन्नेयानीति नासमवेतार्थता मन्त्राणाम् । न च मन्त्रविनियोगो नोपासनेषु दृष्टो येनाच्यन्तादृष्टं कल्प्यतइत्याह । “दृष्टस्योपासनेष्वि”ति । यद्यपि वाक्येन बलीयसा सन्निधिर्दुर्बलो बाध्यते तथापि विरोधे सति । न चेहाऽस्ति विरोधः । वाक्येन विनियुक्तस्यापि ज्योतिष्टोमे प्रवर्ग्यस्य सन्निधिना विद्यायामपि विनियोगसम्भवात् । यथा ब्रह्मवर्चसकामो बृहस्पतिसवेन यजेतेति ब्रह्मवर्चसफलोऽपि बृहस्पतिसवो वाजपेयाङ्गत्वेन चोद्यते । वाजपेयेनेद्वा बृहस्पतिसवेन यजेतेति । अत्र हि क्लृप्तः समानकर्तृकत्वमवगम्यते धातुसम्बन्धे

प्रत्ययविधानात् । धात्वर्थान्तरसम्बन्धश्च कथं च समानः कर्त्ता स्यात् । यद्येकः प्रयोगो भवेत् । प्रयोगाविष्टं हि कर्त्तृत्वम् । तच्च प्रयोगभेदे कथमेकम् । तस्मात्समानकर्त्तृ-
 कत्वादेकप्रयोगत्वं वाजपेयवृहस्पतिसवयोर्धात्वर्थान्तरसम्ब-
 न्धाच्च । न च गुणप्रधानभावमन्तरेणैकप्रयोगता सम्बन्धश्च ।
 तत्राऽपि वाजपेयस्य प्रकरणे समाम्नानाद्वाजपेयः प्रधान-
 म् । अङ्गं वृहस्पतिसवः । न च दर्शपूर्णमासाभ्यामिष्ट्वा
 सोमेन यजेतेत्यत्राङ्गप्रधानभावप्रसङ्गः । नद्येतद्वचनं क-
 स्य चिद्दर्शपूर्णमासस्य सोमस्य वा प्रकरणे समाम्नातम् ।
 तथा च द्वयोः साधिकारतया अगृह्यमाणविशेषतया
 गुणप्रधानभावं प्रति विनिगमनाभावेनाधिष्ठानमात्रविवक्षया
 लाक्षणिकं समानकर्त्तृकत्वमित्यदोषः । यदि तु कस्यां चि-
 च्छाखायामारभ्याधीतं दर्शपूर्णमासाभ्यामिष्ट्वेति । तथाप्य-
 नारभ्याधीतस्यैवारभ्याधीते प्रत्यभिज्ञानमिति युक्तम् । तथा
 सति द्वयोरपि पृथगधिकारतया प्रतीतं समप्रधानत्वमत्य-
 क्तं भवेदितरथा तु गुणप्रधानभावेन तस्यागो भवेत् । तस्मा-
 त्कालार्थो ऽयं संयोग इति सिद्धम् । सिद्धान्तमुपक्रमते “एवं
 प्राप्त” इति । इदयं प्रविध्येत्ययं मन्त्रः स्वरसतस्तावदाभिचारि-
 ककर्मसमवेतं सकलैरेव पदैरर्थमभिदधदुपलभ्यते । तदस्या-
 भिधानसामर्थ्यलक्षणं लिङ्गं वाक्यप्रकरणाभ्यां क्रमाद्ब्रह्मलोयो-
 भ्यामपि बलवत् किमङ्ग पुनः क्रमात्तस्मात्सिद्धेन सन्निधिम-
 पोद्याभिचारिककर्मशेषत्वमेवापाद्यते । यद्यपि चोपासनासु
 इदयपदमात्रस्य समवेतार्थत्वम् । तथापि तदितरेषां सर्वेषामेव

पदानामसमवेतार्थत्वम् । आभिचारिके तु कर्मणि सर्वेषामर्थसमवायइति किमेकपदसमवेतार्थता करिष्यति । न च सन्निध्युपगृहीतासूपासनासु मन्त्रमवस्थापयतीति युक्तम् । हृदयपदस्याभिचारे ऽपि समवेतार्थस्यैतरपदैकवाक्यतापन्नस्य वाक्यप्रमाणसहितस्याभिचारिकात्कर्मणः सन्निधिना चालयितुमशक्यत्वादेवं देवसवितः प्रसवयज्ञमित्यादेरपि यज्ञप्रसवलिङ्गस्य यज्ञाङ्गत्वे सिद्धे जघन्यो विद्यासन्निधिः किं करिष्यति । एवमन्येषामपि श्वेताश्वइत्येवमादीनां केषां चिस्तिङ्गेन केषां चिच्छुच्या केषां चित्रमाणात्तरेण प्रकरणेनेति कस्मात्पुनः सन्निधिर्लिङ्गादिभिर्वाध्यते इत्यत आह । “दुर्बलो हि सन्निधि”रिति । प्रथमतन्त्रगतोऽर्थः स्मार्यते । तत्र तु श्रुतिलिङ्गयोः समवाये समानविषयत्वलक्षणे विरोधे किं बलिय इति चिन्ता । अत्रोदाहरणम् अस्यैन्द्री ऋक् कदा चन स्तरीरसि नेन्द्र इत्यादिका । श्रुतिर्विनियोक्ती ऐन्द्र्या गार्हपत्यमुपतिष्ठतइति । अत्र हि सामर्थ्यनक्षणास्तिङ्गादिन्द्रे विनियोगः प्रतिभाति । श्रुतेश्च गार्हपत्यमिति द्वितीयातो गार्हपत्यस्य शेषित्वं ऐन्द्र्येति च तृतीयाश्रुतेरैन्द्र्या ऋचः शेषत्वमवगम्यते । यद्यपि गार्हपत्यमिति द्वितीयाश्रुतेराग्नेयोमृचं प्रति गार्हपत्यस्य शेषित्वेनोपपत्तेः । यद्यपि चैन्द्र्येति च तृतीयाश्रुतेरैन्द्र्या इन्द्रं प्रति शेषत्वेनोपपत्तेरविरोधः । पदान्तरसम्बन्धे तु वाक्यस्यैव लिङ्गेन विरोधो न तु श्रुतेः । तत्र च विपरीतं बलाबलम् । तथापि श्रुतिवाक्ययो रूपतो व्यापारभेदाद्दोषः द्वितीयातृतीयाश्रुती हि कारक-

विभक्तितया क्रियां प्रति प्रकृत्यर्थस्य कर्मकरणभावमवगमयत इति विनियोजिके क्रियां प्रति हि कर्मणः शेषित्वं करणस्य च शेषत्वमिति हि विनियोगः पदान्तरानपेक्षे च क्रियां प्रति शेषशेषित्वे श्रुतिमात्रात्प्रतीयते इति श्रौते । सोऽयं श्रुतितः सामान्यावगतो विनियोगः पदान्तरवशाद्विशेषे ऽवस्थाप्यते । सोऽयं विशेषणविशेष्यभावलक्षणः सम्बन्धो वाक्यगोचरः शेषशेषिभावस्तु श्रौतः, तस्माद्वाक्यलभ्यं विशेषमपेक्ष्य श्रौतः शेषशेषिभावो लिङ्गेन विरुध्यतइति श्रुतिलिङ्गविरोधे किं लिङ्गानुगुणेन गार्हपत्यमिति द्वितीयाश्रुतिः सप्रत्यर्थे व्याख्यायतां गार्हपत्यसमीपे ऐन्द्रयेन्द्र उपस्थेय इति । आहो श्रुत्यनुगुणतया लिङ्गं व्याख्यायताम् । प्रभवति हि स्वाचितायां क्रियायां गार्हपत्यइतीन्द्र इन्दते-रैश्वर्यवचनत्वादिति, किं तावत्प्राप्तं श्रुतेर्लिङ्गं बलीय इति । नो खलु यत्रासमर्थं तच्छ्रुतिसदृशेषापि तत्र विनियोक्तुं शक्यते । यथा अग्निना सिञ्चेत् पाथसा दहेदिति । तस्मात्सामर्थ्यं पुरोधाय श्रुत्या विनियोक्तव्यम् । तच्चास्या ऋचः प्रमाणान्तरतः शब्दतश्च इन्द्रे प्रतीयते । तथाहि । विदितपदतदर्थः कदाचनेत्यृचः स्पष्टमिन्द्रमवगच्छति । शब्दाच्चैन्द्रयेत्यतः, तस्माद्द्वारुदहनस्येव दहनस्य सलिलदहने विनियोगो गार्हपत्ये विनियोग ऐन्द्र्याः । न च श्रुत्यनुरोधाज्जघन्यामास्थाय वृत्तिं सामर्थ्यकल्पनेति साम्प्रतम् । सामर्थ्यस्य पूर्वभावितया तदनुरोधेनैव श्रुतिव्यवस्थापनात् । तस्मादैन्द्र्येन्द्र एव गार्हपत्यसमीपउपस्थातव्य इति प्राप्ते अभिधीयते ।

लिङ्गज्ञानं पुरोधाय न श्रुतेर्विनियोक्तम् ।

श्रुतिज्ञानं पुरोधाय लिङ्गं तु विनियोजकम् ॥

यदि हि सामर्थ्यमवगम्य श्रुतेर्विनियोगमवधारयेत् प्रमाता । ततः श्रुतेर्विनियोगं प्रति लिङ्गज्ञानापेक्षत्वाद्दुर्बलत्वं भवेत्, न त्वेतदस्ति । श्रुति(१)र्विनियोगाय सामर्थ्यमपेक्षते नापेक्षते सामर्थ्यविज्ञानम् । अवगते तु ततो विनियोगे नासमर्थस्य स इति तन्निर्वाह्याय सामर्थ्यं कल्पयते । तद्भ्रुतिविनियोगात्पूर्वमस्ति सामर्थ्यम् । न तु पूर्वमवगम्यते । विनियोगे तु सिद्धे तदन्यथानुपपत्त्या पश्चात्प्रतीयतइति श्रुतिविनियोगात्पराचीना सामर्थ्यप्रतीतिस्तदनुरोधेनावस्थापनीया । लिङ्गं तु न स्वतो विनियोजकमपि तु विनियोक्तीं कल्पयित्वा श्रुतिम् । तथाहि । न खरसतो लिङ्गादनेनेन्द्र उपस्थातव्य इति प्रतीयते, किं त्वीदृगिन्द्र इति तस्य तु प्रकरणास्नानसामर्थ्यात् सामान्यतः प्रकरणापादितैदमर्थस्य तदन्यथानुपपत्त्या विनियोगकल्पनायामपि श्रौताद्विनियोगात्कल्पनीयस्य विनियोगस्यार्थविप्रकर्षाच्छ्रुतिरेव कल्पयितुमर्चिता न तु तदर्थो विनियोगः । नहि श्रुतमनुपपन्नं शक्यमर्थेनोपपादयितुम् । नहि त्रयो ऽत्र ब्राह्मणाः कठकौण्डिन्याविति वाक्यं प्रमाणान्तरोपस्थापितेन माठरेणोपपादयन्ति उपपादयतो वा ननोपहसन्ति शाब्दाः माठरश्चेति तु श्रावयन्तमनुमन्यन्ते । तस्माच्छ्रुतार्थसमुत्थानानुपपत्तिः श्रुतेर्नैवार्थान्तरेणोपपादनीया, नार्थान्तरमा-

त्रेण प्रमाणान्तरोपनीतेनेति लोकसिद्धम् । न च लोक-
सिद्धस्य नियोगानुयोगौ युज्येते शब्दार्थज्ञानोपायभूतलो-
कविरोधात् । तस्माद्द्विनियोजिका श्रुतिः कल्पनीया । तथा
च यावत्लिङ्गाद्विनियोजिकां श्रुतिं कल्पयितुं प्रक्रान्तव्यापार-
स्तावन्प्रत्यक्षया श्रुत्या गार्हपत्ये विनियोगः सिद्ध इति निवृ-
त्ताकाङ्क्षं प्रकरणमिति कस्यानुपपत्त्या लिङ्गं विनियोक्तीं श्रु-
तिमुपकल्पयेत् । मन्त्रसामानानस्य प्रत्यक्षयैव विनियोगश्रु-
त्योपपादितत्वात् । यथाहुः ।

यावदज्ञातसन्दिग्धं ज्ञेयं तावत्प्रमित्यते ।

प्रमिते तु प्रमातृणां प्रमौत्सुक्यं विचिन्त्यते ॥ इति ।

तस्मात्प्रतोतश्रौतविनियोगोपपत्त्यै मन्त्रस्य सामर्थ्यं त-
दनुगुणत्वेन नीयमानं प्रथमां वृत्तिमजहज्जघन्ययाऽपि नेय-
मिति सिद्धम् । लिङ्गवाक्ययोरिह विरोधो, यथा 'स्योनं ते
सदनं कृणोमि घृतस्य धारया सूश्रुवं कल्पयामि । त-
स्मिन्सीदामृते प्रतितिष्ठ व्रीचीणां मेधसुमनस्यमान' इति ।
किमयं कृतम् एव मन्त्रः सदनकरणे पुरोडाशासादने च
प्रयोक्तव्य, उत कल्पयाम्यन्त उपस्तरणे तस्मिन्सीदेत्येवमा-
दिस्तु पुरोडाशासादनइति । यदि वाक्यं बलियः कृतम्नो
मन्त्र उभयत्र सूश्रुवं कल्पयामोत्येतदपेक्षो हि तस्मिन्सीदे-
त्यादिः पूर्वैकैकवाक्यतामुपैति यत्तत्कल्पयामि तस्मिन् सीदे-
ति । अथ लिङ्गं बलीयस्ततः कल्पयाम्यन्तः सदनका-
रणे तत्प्रकाशने हि तत्समर्थं तस्मिन्सीदेति पुरोडाशासादने
तत्र हि तत्समर्थमिति, किं तावत्प्राप्तम् । लिङ्गाद्वाक्यं ब-

लीय इति, उभयत्र क्तस्त्वस्य विनियोग इति । इह हि यत्तप-
दसमभिव्याहारेण विभज्यमानसाकाङ्क्षत्वात् एकवाक्यतायां
सिद्धायां तदनुरोधेन पञ्चात्तदभिधानसामर्थ्यं कल्पनीयम् ।
यथा देवस्यत्वेतिमन्त्रे ऽग्नये निर्वपामीति पदयोः समवेता-
र्थत्वेन तदेकवाक्यतया पदान्तराणां तत्परत्वेन तत्र सामर्थ्य-
कल्पना । तदेवं प्रतीतैकवाक्यता निर्वाह्याय तदनुगुणतया
सामर्थ्यं क्लृप्तं सन्न तद्भाषापादयितुमर्हति, अपि तु विनियो-
जिकां श्रुतिं कल्पयत्तदनुगुणमेव कल्पयेत् । तथा च वा-
क्यस्य लिङ्गतो बलीयस्त्वात्सदनकरणे च पुरोडाशासादने च
क्तस्त्व एव मन्त्रः प्रयोक्तव्य इति प्राप्तम् । एवं प्राप्तञ्च्यते ।
भवेदेतदेवं यद्येकवाक्यतावगमपूर्वं सामर्थ्यावधारणमपि तु
अवधृतसामर्थ्यानां पदानां प्रस्निष्टपठितानां सामर्थ्यवशेन
प्रयोजनैकत्वेनैकवाक्यत्वावधारणम् । यावन्ति पदानि प्रधान-
नमेकमर्थमवगमयितुं समर्थानि विभागे साकाङ्क्षाणि ता-
न्येकं वाक्यम् । अनुष्ठेयस्वार्थी मन्त्रेषु प्रकाशयमानः प्रधानं
सदनकरणपुरोडाशासादने चानुष्ठेयतया प्रधाने तयोश्च
सदनकरणं कल्पयाम्यन्तो मन्त्रः समर्थः प्रकाशयितुं पुरो-
डाशासादनं च तस्मिन्सीदेत्यादिः । ततश्च यावदेकवा-
क्यतावशेन सामर्थ्यमनुमीयते । तावत्प्रतीतं सामर्थ्यमेकै-
कस्य भागस्यैकैकस्मिन्नर्थे विनियोजिकां श्रुतिं कल्पयति ।
तथाच श्रुत्वैवैकैकस्य भागस्यैकत्र विनियोगे सति प्रक-
रणपाठोपपत्तौ न वाक्यकल्पितं लिङ्गं विनियोजिकां श्रु-
तिमपरां कल्पयितुमर्हतीत्येकवाक्यताबुद्धिरुत्पन्नाप्याभासीभ-

वति लिङ्गेन बाधनात् । यत्र तु विरोधकं लिङ्गं नास्ति तत्र
समवेतार्थैकद्विचिपदैकवाक्यता पदान्तराणामपि सामर्थ्यं क-
ल्पयतीति भवति वाक्यस्य विनियोजकत्वम् । यथाऽत्रैव स्यो-
नन्तइत्यादीनाम् । तस्माद्वाक्यास्त्रिङ्गं बलीय इति सिद्धम् ॥
वाक्यप्रकरणयोर्विरोधोदाहरणम् । अत्र च पदानां पर-
स्परापेक्षावशात्कस्मिंश्चिद्विशिष्टएकस्मिन्नर्थे पर्यवसितानां वा-
क्यत्वं, लब्धवाक्यभावानां च पुनः कार्यान्तरापेक्षावशेन
वाक्यान्तरेण सम्बन्धः प्रकरणम् । कर्त्तव्यायाः खलु फलभा-
वनाया लब्धधात्वर्थकरणाया इतिकर्त्तव्यताकाङ्क्षाया वचनं
प्रकरणमाचक्षते वृद्धाः । यथा दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो
यजेतेति । एतद्वि वचनं प्रकरणम् । तदेतस्मिन्स्वपदगणेन
कियत्प्यर्थे पर्यवसिते करणोपकारलक्षणकार्यान्तरापेक्षायां
समिधो यजतीत्यादिवाक्यान्तरसम्बन्धः । समिदादिभावना
हि स्वविध्युपहिताः पुरुषे हितं भाव्यमपेक्ष्यमाणा विश्वजि-
न्यायेन वानुषङ्गतो वा अर्थवादतो वा फलान्तराप्रतिल-
म्बेन दर्शपूर्णमासभावनां निर्वारयितुमोशते । तस्मान्तदाका-
ङ्क्षायामुपनिपतितान्येतानि वाक्यानि स्वकार्यापेक्षाणि तदपे-
क्षितकरणोपकारलक्षणं कार्यमासाद्य निर्वृण्वन्ति च निर्वार-
यन्ति च प्रधानम् । सोऽयमनयोर्नष्टाश्चदग्धरथवत्संयोगः ।
तदेवलक्षणयोर्वाक्यप्रकरणयोर्विरोधोदाहरणं सूक्तवाकनि-
गदः । तत्र हि पौर्णमासीदेवताः अमावास्यादेवताः समा-
ज्जाताः । ताश्च न मिथ एकवाक्यतां गन्तुमर्हन्तीति लि-
ङ्गेन पौर्णमासीयागादिन्द्राग्नीशब्द उक्त्वाऽप्येव अमावास्यायां

च समवेतार्थत्वात्प्रयोक्तव्यः । अथेदानीं संदिश्यते किं
यदिन्द्राग्निपदैकवाक्यतया प्रतीयते अवीवृधेयां महोऽग्यायो-
क्रातामिति तन्नोत्क्रष्टव्यमुतेन्द्राग्निशब्दाभ्यां सद्योत्क्रष्टव्यमि-
ति । तत्र यदि प्रकरणं बलीयस्ततोपनीतदेवताकोपि श्रे-
षः प्रयोक्तव्यो ऽथ वाक्यं ततो यत्र दवताशब्दस्तत्रैव प्रयो-
क्तव्यः । किं तावत्प्राप्तमपनीतदेवताकोपि शेषः प्रयोक्तव्यः
प्रकरणस्यैवाङ्गसम्बन्धप्रतिपादकत्वात् । फलवती हि भा-
वना प्रधानेतिकर्तव्यतात्वमापादयति । तदुपजीवनेन श्रु-
त्यादीनां विशेषसम्बन्धापादकत्वात् । अतः प्रधानभावनाव-
चनलक्षणप्रकरणविरोधे तदुपजीविवाक्यं बाध्यतइति प्राप्त-
म् । एवं प्राप्तउच्यते । भवेदेतदेवं यदि विनियोज्यस्व-
रूपसामर्थ्यमनपेक्ष्य प्रकरणं विनियोजयेत् । अपि तु
विनियोगाय तदपेक्षते ऽन्यथा पूषाद्यनुमन्त्रणमन्त्रस्य द्वाद-
शोपसत्तायाश्च नोत्कर्षः स्यात्तद्रूपालोचनायां च यद्यदेव
शीघ्रं प्रतीयते तत्तद्वलवदिप्रकृतं तु दुर्बलम् । तत्र यदि
तद्रूपं श्रुत्या लिङ्गेन वाक्येन वा ऽन्यत्र विनियुक्तं ततः
प्रकरणं भङ्गकोत्कृष्यते परिशिष्टैस्तु प्रकरणस्येतिकर्त-
व्यतापेक्षा पूर्यते । अथ स्वस्य शीघ्रप्रवृत्तं श्रुत्यादि नास्ति
ततः प्रकरणं विनियोजकम् । यथा समिदादेः । तदिह
प्रकरणाद्वाक्यस्य शीघ्रप्रवृत्तत्वमुच्यते । प्रकरणे हि स्वार्थ-
पूर्णानां वाक्यानामुपकार्योपकारकाकाङ्क्षामात्रं दृश्यते ।
वाक्ये तु पदानां प्रत्यक्सम्बन्धः । ततश्च सच्च प्रस्थितयोर्वा-
क्यप्रकरणयोर्यावत्प्रकरणेनैकवाक्यता कल्प्यते तावद्वाक्येना-

भिधानसामर्थ्यं, यावदितरत्र वाक्येन सामर्थ्यं तावदितरत्र सामर्थ्येन श्रुतिर्यावदितरत्र सामर्थ्येन श्रुतिस्तावदिति श्रुत्या विनियोगस्तावता च विच्छिन्नायामाकाङ्क्षायां श्रुत्यनुमाने विद्यते प्रकरणेनान्तरा कल्पिते विलीयन्तइति वाक्यवलीयस्त्वान्नदेवताशेषाणामपकर्ष एवेति सिद्धम् ॥ क्रमप्रकरणविरोधोदाहरणम् । राजसूयप्रकरणे प्रधानस्यैवाभिषेचनीयस्य सन्निधौ श्रौतःशेषोपाख्यानाद्याम्नातं तत्किं समस्तस्य राजसूयस्याङ्गमुताभिषेचनीयस्य । यदि प्रकरणां वलीयस्ततः समस्तस्य राजसूयस्य, अथ क्रमस्ततोभिषेचनीयस्यैवेति, किं तावत्प्राप्तम् । नाकाङ्क्षामात्रं हि सम्बन्धचेतुः । गामानय प्रासादं पश्येति गामित्यस्य क्रियामात्रापेक्षिणः पश्येत्यनेनापि सम्बन्धसम्भवादिनिगमनाभावप्रसङ्गात् । तस्मात्सन्निधानंसम्बन्धकारणम् । तथा चानयेत्यनेनैव गामित्यस्य सम्बन्धो विनिगम्यते । न च सन्निधानमपि सम्बन्धकारणम् । अथमेति पुत्रो राज्ञः पुरुषोऽपसार्थतामित्यत्र राज्ञ इत्यस्य पुत्रपुरुषपदसन्निधानाविशेषान्मा भूदविनिगमना । तस्मादाकाङ्क्षा निश्चयचेतुर्वक्तव्या । अत्र पुत्रशब्दस्य सम्बन्धिवचनतया समुत्थिताकाङ्क्षस्यान्तिके यदुपनिपतितं सम्बन्धन्तराकाङ्क्षं पदं तस्य तेनैवाकाङ्क्षापरिपूर्णेः पुरुषपदेन पुरुषरूपमात्राभिधायिना स्वतन्त्रेष्वैव न सम्बन्धः किं तु परेषांपसार्थतामित्यनेनापसरणीयापेक्षेणेति । सत्यपि सन्निधाने आकाङ्क्षाभावादसम्बन्धः । तथा चाभाषकः । 'तप्तं तप्तेन सम्बन्धत' इति । तथा चाकाङ्क्षितमपि न यावत्सन्निधाप्यते

तावन्न सम्बध्यते । तथा सन्निकृतमपि यावन्नाकाङ्क्ष्यते
 न तावत्सम्बध्यतइति द्वयोः सम्बन्धं प्रति समानबलत्वात्
 क्रमप्रकरणयोः समुच्चयासम्भवाच्च विकल्पेन राजसूयाभिषे-
 चनीययोर्विनियोगः श्रौतःश्रेयोपाख्यानादीनामिति प्राप्तम् ।
 एवं प्राप्तोच्यते । राजसूयके कथंभावापेक्षा हि पवित्रा-
 दारभ्य क्षत्रस्य धृतिं यावदनुवर्तते तथा च अविच्छिन्ने
 कथंभावे यत्प्रधानस्य पद्यते अनिर्ज्ञातफलं कर्म तस्य प्र-
 करणाङ्गतेति न्यायात् राजसूयाङ्गता श्रौतःश्रेयोपाख्याना-
 दीनाम् । अभिषेचनीयस्य तु स्ववाक्योपात्तपदार्थनिरा-
 काङ्क्ष्य सन्निधिपाठेनाकाङ्क्षोत्थापनीया यावन्तावत्सिद्ध-
 काङ्क्षेण राजसूयेनैकवाक्यता कल्प्यते । यावच्चाभिषेचनी-
 याकाङ्क्षया तदेकवाक्यता कल्प्यते तावत्कृपया राजसूयै-
 कवाक्यतया तदुपकारकतया सामर्थ्यलक्षणं लिङ्गं यावच्चा-
 भिषेचनीयैकवाक्यतया लिङ्गं कल्प्यते तावत्कृपलिङ्गे विनि-
 योक्तौ श्रुतिं कल्पयति यावद्वाक्यकल्पितेन लिङ्गेन श्रुति-
 रितरत्र कल्प्यते तावत्कृपया श्रुत्या विनियोगे सति प्रकर-
 णपाठोपपत्तौ सन्निधानपरिकल्पितमन्तरा विधीयते । प्र-
 माणाभावे ऽप्रतिभत्वात् । प्रकरणिनश्च राजसूयस्य सर्वदा
 बुद्धिसान्निध्येन तत्सन्निधेरकल्पनीयत्वात् । तस्मात्प्रकरणवि-
 रोधे क्रमस्य बाध एव न च विकल्पो दुर्बलत्वादिति सि-
 द्धम् ॥ क्रमसमाख्ययोर्विरोधोदाहरणम् । पौरोडाशिक
 इति समाख्याते काण्डे साम्नाय्यक्रमे च शुन्धध्वं दैव्याय
 कर्मणइति शुन्धनार्थो मन्त्रः समाह्वानः, तत्र सन्दिह्यते किं

समाख्यानस्य बलीयस्त्वात्पूरोडाशपात्राणां शुन्धने विनियोक्तव्य, आहो सान्नाय्यपात्राणां शुन्धने क्रमो बलीयानिति, किं तावत्प्राप्तम् । समाख्यानं बलीयइति । पौरोडाशिकशब्देन हि पुरोडाशसम्बन्धिनीत्युच्यन्ते तान्यधिकृत्य प्रवृत्तं काण्डं पौरोडाशिकम् । ततश्च यावत्क्रमेण प्रकरणाद्यनुमानपरम्परया सम्बन्धः प्रतिपादनीयः तावत्समाख्यया श्रुत्यैव साक्षादेव स प्रतिपादित इति अर्थविप्रकर्षेण क्रमात्समाख्यैव बलीयसीति पुरोडाशपात्रशुन्धने मन्त्रः प्रयोक्तव्यः न सान्नाय्यपात्रशुन्धनइति प्राप्तम् । एवं प्राप्तेऽभिधीयते । समाख्यानान्क्रमो बलवानर्थविप्रकर्षादिति । तथाहि । समाख्या न तावत्सम्बन्धस्य वाचिका किं तु पौरोडाशविशिष्टं काण्डमाह । तद्विशिष्टत्वान्यथानुपपत्त्या तु सम्बन्धः काण्डस्यानुमीयते न तु साक्षात्सम्बन्धभेदस्य । तद्वारेण च तन्मध्यपातिनो मन्त्रभेदस्यापि तदनुमानम् । न चासौ सम्बन्धोऽपि श्रुत्यैव शेषशेषिभावः प्रतीयते अपि तु सम्बन्धमात्रम् । तस्माच्छ्रुतिसादृश्यमस्य दूरापेतमिति क्रमेण नास्य स्पष्टोचिता । तत्रापि च सामान्यतो दर्शपूर्णमासप्रकरणापादितैदमर्थस्य श्रौतःशेषोपाख्यानादिवच्चारादुपकारकतया प्रकृतमात्रसम्बन्धानुपपत्तिः । मन्त्रस्य प्रयोगसमवेतार्थस्मारणेन सामवायिकाङ्गत्वात् । तथा च यं कं चित्प्रकृतप्रयोगगतमर्थं प्रकाशयतो ऽस्य प्रकरणाङ्गत्वमविरुद्धमिति विशेषोपेक्षायां सान्नाय्यक्रमः सान्नाय्यं प्रति प्रकरणाद्यनुमानद्वारेण विनियोगं कल्पयितुमुत्सृज्यते न तु समाख्यानम् ।

[भामती]

[६२३]

[अ. ३ पा. ३ सू. २५]

तस्य दुर्बलत्वात् । तथाहि । समाख्यासम्बन्धनिबन्धना
सती तत्सिद्ध्यर्थं सन्निधिमुपकल्पयति यावत्तावदैदिकेन प्र-
त्यक्षदृष्टेन सन्निधानेनाकाङ्क्षा कल्प्यते । यावच्च कृपेन स-
न्निधानेनाकाङ्क्षा कल्प्यते । तावदितरत्र कृपयाकाङ्क्षयै-
कवाक्यता यावच्च कृपयाकाङ्क्षयैकवाक्यता तावदितरत्रै-
कवाक्यतया कृपयोपकारसामर्थ्यम् । यावच्चानैकवाक्यत-
योपकारसामर्थ्यं तावदितरत्र लिङ्गेन विनियोजिका श्रु-
तिः । यावदत्र लिङ्गेन विनियोजिका श्रुतिस्तावदितरत्र
कृपया श्रुत्या विनियोग इति तावतैव प्रकरणपाठोपपत्तेः सव
समाख्यानकल्पितं विच्छिन्नमूलत्वाद् लूयमानसस्यमिव नि-
र्बोजं भवति पुरोडाशाभिधायकमन्त्रवाङ्मत्यात् काण्डस्य
पैरोडाशिकसमाख्येति मन्तव्यम् ।

एकद्वित्रिचतुष्यञ्चवस्वन्तरयकारितम् ।

श्रुत्यर्थं प्रति वैषम्यं लिङ्गादीनां प्रतीयते ॥

इत्यर्थविप्रकर्ष उक्तः । तत्रापि च

बाधिकैव श्रुतिर्नित्यं समाख्या बाध्यते सदा ।

मध्यमानां तु बाध्यत्वं बाधकत्वमपेक्षया ॥

इति विशेष उक्तो वृद्धैः । तद्वयं विस्तराद्विभ्यतोऽपि प्रथ-
मतन्म्लानभिज्ञानुकम्पया निम्नाविस्तरे पतिताः स्म इत्युपर-
म्यते । तस्माद्यथानुज्ञापनानुज्ञयोः प्रज्ञातक्रमयोरुपपन्नतुप-
पन्नस्वेत्येवं मन्त्रावाग्नातौ देशसामान्यात्तथैवाङ्गतया प्राप्ततः ।
उपपन्नइति लिङ्गतोनुज्ञामन्त्रो नानुज्ञापने उपपन्नस्वेति च
लिङ्गतोऽनुज्ञापने च मन्त्रो नानुज्ञायाम् । तदिह लिङ्गेन

क्रमं बाधित्वा विपरीतं शेषत्वमापाद्यते । यावद्दि स्थानेन प्रकरणमुत्पाद्यैकवाक्यत्वं कल्प्यते तावद्विज्ञेन श्रुतिं कल्पयित्वा साधितो विनियोग इति अकल्पितलिङ्गश्रुतेः क्रमस्य बाधः । तददिहापि विनियोगे प्रत्येकान्तरितेन लिङ्गेन चतुरन्तरितस्य विद्याक्रमस्य बाध इति । यद्यपि प्रथमतन्त्रएवायमर्थ उपपादितस्तथापि विरोधे तदुपपादनमिह त्वविरोधो नहि लिङ्गेनाभिचारिककर्मसम्बन्धो विद्यासम्बन्धेन क्रमकृतेन विरुध्यते । न च विनियुक्तविनियोगलक्षणो ऽत्रविरोधो वृद्धस्यतिसवेऽपि तत्प्रसङ्गात् । अथैष प्रतीतिविरोधो न च वस्तुविरोधः सविद्यायां विनियोगेऽपि तुल्यः । तस्मादविरोधाद्देधादिमन्त्रस्योपासनाङ्गत्वमित्यस्यभ्यधिका शङ्का । तत्रोच्यते । नहि(१)लिङ्गविरोधेन क्रमबाधो ऽभिधीयते, किं तु लिङ्गपरिच्छिन्नेन क्रमः कल्पनाश्रमः । प्रकरणपाठोपपत्त्या हि श्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणैरविनियुक्तः क्रमेण प्रकरणवाक्यलिङ्गश्रुतिकल्पनाप्रणालिकया विनियुज्यते । तदविनियुक्तस्य प्रकरणपाठानर्थक्यप्रसङ्गात् । उपपादिते तु श्रुत्यादिभिः प्रकरणपाठे क्षीणत्वादर्थोपपत्तेः क्रमो न खोचितार्ता प्रमामुत्पादयितुमर्हति प्रमित्वाभावादिति । वृद्धस्यतिसवस्य तु क्त्वाश्रुतिरेव धातुसम्बन्धाधिकारात्प्रमानकर्त्तृकतायां विद्वितासंयोगपृथक्त्वेन विनियुक्तमपि विनियोजयन्ती न शक्या श्रुत्यन्तरेण निरोद्धं स्वप्रमामिति वैषम्यम् । तदिदमुक्तम् । "वाजपेये तु वृद्धस्यतिसवस्य स्पष्टं

[भामती] [६२५] [अ. ३ पा. ३ सू. २५]

विनियोगान्तर”मिति । “अपि चैकोऽयं प्रवर्ग्य” इति । तुल्यबलतया वृद्धस्यतिसवस्य तुल्यताशङ्कापाकरणदारेण समुच्चयो न तु पृथग्युक्तितया परस्परापेक्षत्वादिति । सन्निधिपाठमुपपादयति । “अरण्यादिवचनादी”ति ।

हानौ तूपायनशब्दशेषत्वात्कुशाच्छ-

न्दस्तुत्युपगानवत्तदुक्तम् ॥ २६ ॥

यत्र हानोपायने श्रूयते(१)तत्राविवादः सन्निपाते यत्राप्युपायनमात्रश्रवणं तत्रापि नान्तरीयकतया हानमाश्लिष्यमित्यस्ति सन्निपातः । यत्र तु हानमात्रं सकृतदुष्कृतयोः श्रुतं न श्रूयते उपायनं, तत्र किमुपायनमुपादानं सन्निपातेन वेति संशयः । अत्र (२)पूर्वपक्षं गृह्णाति । “असन्निपात”इति । स्यादेतत् । यथा श्रयमाणमेकत्र शाखायामुपासनाङ्गं तस्मिन्नेव वो(३)पासने शाखान्तरे ऽश्रयमाणमङ्गमुपसंज्ञियते । एवं शाखान्तरश्रुतमुपायनमुपसंहरिष्यत इत्यत आह । “विद्यान्तरगोचरत्वाच्चे”ति । एकत्वे ह्युपासनकर्मणामन्यत्र श्रुतानामप्यन्यत्र समवायो घटते । न त्विहोपासनानामेकत्वं, सगुणनिर्गुणत्वेन भेदादित्यर्थः । ननु यथोपायनं श्रुतं हानमुपस्थापयत्येवं हानमपि उपायनमित्यत आह । “अपि चात्मकर्तृक”मिति । ग्रहणं हि न खामिनोपगममन्तरेण भवतीति ग्रहणादपगमसिद्धिरवश्यंभाविनी । अपगमस्त्वसत्यप्यन्येन ग्रहणे दृष्टो यथा प्रायश्चित्ते-

(१) श्रुते—पा० ३ ।

(२) तत्र—पा० २ ।

(३) वा—नास्ति ३ ।

[अ. ३ पा. ३ सू. २६] [६२६] [भामती]

नापगतिरेनस इति । कर्तृभेदकथनं त्वेतदुपोद्बलनार्थं न पु-
नरनवश्याभावस्य प्रयोजकमुपायनेनानैकान्त्यादिति । सि-
द्धान्तमुपक्रमते । “अस्यां प्राप्ता”विति । अयमस्यार्थः ।
कर्मान्तरे विद्धितं हि न कर्मान्तरउपसंज्ञियते प्रमाणाभा-
वात् । यत्पुनर्न विधीयते किन्तु स्तुत्यर्थं सिद्धतया सङ्की-
र्त्यते । तदसति बाधके देवताधिकरणन्यायेन शब्दतः प्र-
तीयमानं परित्यक्तमशक्यम् । तथा च विधूतयोः सुकृत-
दुष्कृतयोर्निर्गुणायां विद्यायामश्वरोमादिवत्किं भवत्वित्याका-
ङ्क्षायां(१)न तावत् प्रायश्चित्तेनेव तद्विलयसम्भवस्तथा(२)
सत्यश्वरोमराङ्गदृष्टान्तानुपपत्तेः, न जात्वश्वरोमराङ्गमुखयो-
र्विलपनमस्ति । अपि त्वश्वचन्द्राभ्यां विभागः । न च नष्टे
विधननप्रमोचनार्थसम्भवः । तस्मादर्थवादस्यापेक्षायां शब्द-
सन्निधिक्ततोपि विशेष उपायनं बुद्धौ सन्निधापयितुं श-
क्नोत्यपेक्षां पूरयितुमिति । निर्गुणापि विद्या हानोपायना-
भ्यां स्तोतव्या । स्तुतिप्रकर्षस्तु प्रयोजनं न प्रमाणम् । अ-
प्रकर्षेऽपि स्तुत्युपपत्तेः । न चार्थवादान्तरापेक्षार्थवादान्तराणां
न दृष्टा । न च तैर्न पूरणमित्याह । “प्रसिद्धा चे”ति । “स्तु-
त्यर्थत्वाच्चास्योपायनवादस्ये”ति । यद्यप्यन्यदीये अपि सुकृत-
दुष्कृते अन्यस्य फलं प्रयच्छतो, यथा पुत्रस्य आह्वकर्म
पितुः तृप्तिं यथा च पितुः वैश्वानरीयेष्टिः पुत्रस्य । नार्या-
(३)श्च सुरापानं भर्तुर्नरकम् । तथा ऽप्यन्यदीये अपि(४)

(१) अपेक्षायां—पा० २ ।

(२) तथा च—पा० २ ।

(३) भार्यायां—पा० २ ।

(४) अपि—नास्ति ३ ।

सुकृतदुष्कृते साक्षादन्यस्मिन्न सम्भवत इत्याशयेन शङ्का, फलतः प्राप्या स्तुतिरिति परिहारः । गुणोपसंहारविवक्षाया-
मित्यपि न स्वरूपतः सुकृतदुष्कृतसञ्चाराभिप्रायम् । ननु
विद्यागुणोपसंहाराधिकारे कोऽयमकाण्डे स्तुत्यर्थविचार इति
शङ्कामुपसंहरन्नपाकरोति । “तस्माद्गुणोपसंहारविचारप्रस-
ङ्गेने”ति । विद्यागुणोपसंहारप्रसङ्गतः स्तुतिगुणोपसंहारो वि-
चारितः प्रयोजनं चोपासके सौच्चार्यमाचरितव्यम्, न त्वसौ-
च्चार्यमिति । इन्द्र एवाच्छन्द आच्छादनादाच्छन्दो भवति ।
“यथैव चाविशेषेणोपगानमात्र”इति । ऋत्विज उपगायन्ती-
त्यविशेषेणोपगानमृत्विजाम् । भ्रातृविनस्तु विशेषेण नाध्व-
र्युरूपगायतीति । तदेतस्माद्भ्रातृविनां वाक्यमृत्विज उपगाय-
न्तीत्येतच्छेषं विज्ञायते । एतदुक्तं भवति । अध्वर्युर्वर्जिता
ऋत्विज उपगायन्तीति । कस्मात्पुनरेवं व्याख्यायते । ननु
स्वतन्त्राण्येव सन्तु वाक्यानीत्यत आह । “श्रुत्यन्तरकृतमि”ति ।
अष्टदोषदुष्टविकल्पप्रसङ्गभयेन वाक्यान्तरस्य वाक्यान्तरशेष-
त्वमत्रभवतो जैमिनेरपि संमतमित्याह । “तदुक्तं” द्वादश-
लक्षण्याम् । अपि तु वाक्यशेषः स्यादन्याय्यत्वाद्विकल्पस्य
विधीनामेकदेशः स्यादिति । एतदेव छत्रमर्थद्वारेण पठति ।
अपि तु वाक्यशेषत्वादितरपर्युदासः स्यात् प्रतिषेधे विकल्पः
स्यात् स चान्याय्य इति शेषः । एवं किल श्रूयते । एष वै सप्रद-
शः प्रजापतिर्यज्ञेयज्ञे ऽन्वायत्तइति । ततो नानुयाजेषु येयजाम-
हं करोतीति तदत्रानारभ्य कं चिद्यज्ञं यज्ञेषु येयजामहक-
रणमपदिष्टम् । तदुपदिश्य चाम्नातं नानुयाजेष्विति । तत्र

संशयः किं विधिप्रतिषेधयोर्विकल्प उत पर्यदासः । अनु-
याजवर्जितेषु येयजामहः कर्तव्य इति । मा भृदर्यप्राप्तस्य
शास्त्रीयेण निषेधेन विकल्पः । इष्टं हि तादात्विकीम-
स्य सुन्दरतां गमयति नायतौ दोषवत्तां निषेधति । तस्य
तत्रैवासीन्यात् । निषेधशास्त्रं तु तादात्विकं सौन्दर्यमबाध-
मानमेव प्रवृत्त्यन्मुखं नरं निवारयदायत्यामस्य दुःखफलत्व-
मवगमयति । यथाह । अकर्तव्यो दुःखफल इति । ततो
रागतः प्रवृत्तमप्यायत्यां दुःखतो विभ्यतं पुरुषं शक्नोति निवा-
रयितुमिति बलीयान् शास्त्रीयः प्रतिषेधो रागतः प्रवृत्तेरिति
न तथा विकल्पमर्हति । शास्त्रीयौ तु विधिनिषेधौ तुल्य-
बलतया षोडशग्रहणाग्रहणवद्विकल्प्येते । तत्र हि विधिद-
र्शनात्प्रधानस्योपकारभूयस्त्वं कल्प्यते । निषेधदर्शनाच्च वै-
गुण्ये ऽपि फलसिद्धिरवगम्यते । यथाह । अर्थप्राप्तवदिति चेन्न
तुल्यत्वात् । उभयं शब्दलक्षणमिति । न च वाच्यं यावद्य-
जतिषु येयजामहकरणं यावद्यजति सामान्यदारेणानुयाजं
यजति विशेषमुपसर्पति तावदनुयाजगतेन निषेधेन तन्नि-
षिद्धमिति शीघ्रप्रवृत्तेः सामान्यशास्त्राद्विशेषनिषेधो बलवा-
निति । यतो भवत्वेवं विधिषु ब्राह्मणेभ्यो दधि दीयतां तर्कं
कौण्डिन्यायेति तत्र तर्कविधिर्न दधिविधिमपेक्षते प्रवर्तितु-
मिह तु प्राप्तिपूर्वकत्वात्प्रतिषेधस्य येयजामहस्य चान्यतोप्रा-
प्तेस्तन्निषेधेन निषेधाप्राप्त्यै तद्विधिरपेक्षणीयः । न च सापे-
क्षतया निषेधाद्विधिरेव बलीयानित्यतुल्यशिष्टतया न विक-
ल्पः किं तु निषेधस्यैव बाधनमिति साम्प्रतं, तथा सति

निषेधशास्त्रं प्रमत्तगीतं स्यात् । न च तद्युक्तं तुल्यं हि
 सांप्रदायिकम् । न च नतौ पशौ करोतीतिवदर्थवादता ।
 असमवेतार्थत्वात् । पशौ हि नाज्यभागौ स्त इत्युपपद्यते ।
 न चात्र तथा येयजामह्वाभावो, यजतिषु येयजामह्वविधा-
 नात् । अनुयाजानां च तद्भावात् । न च पर्युदासस्तदा
 ऽननुयाजेष्विति कात्यायनमतेन नियमप्रसक्तेः । तस्माद्धिहि-
 तप्रतिषिद्धतया विकल्प इति प्राप्तम् । एवं प्राप्तोच्यते ।
 “उक्तं षोडशग्रहणाग्रहणयोर्विकल्प” इति । नहि तत्रा-
 न्या गतिरस्ति । तेनाष्टदोषदुष्टे ऽपि विकल्प आस्थीयते
 पश्वे ऽपि प्रामाण्यान्माभूत्प्रमत्तगीततेति । इह तु पर्युदा-
 सेनाप्युपपत्तौ सम्भवन्त्यामन्याय्यं विकल्पाश्रयणमयुक्तम् ।
 एवं हि तदा नजः सम्बन्धो ऽननुयाजेषु यजतिष्वनुयाजव-
 र्जितेषु येयजामहः कर्त्तव्य इति किमतो यद्येवमेतदतो
 भवति । नानुयाजेष्वित्येतद्वाक्यमपरिपूर्णं साकाङ्क्षं पूर्ववा-
 क्यैकदेशेन सम्बन्धस्यते यदेतद्येयजामाहं करोतीति एता-
 दानुयाजेषु यावदुक्तः स्यादनुयाजवर्जितेष्विति तावदुक्तं भ-
 वति नानुयाजेष्विति । तथा च यजतिविशेषणार्थत्वादननु-
 याजविधिरेवायमिति प्रतिषेधाभावात्त विकल्पः, न चाभियु-
 क्ततरपाणिनिविरोधे कात्यायनस्य सदादित्वं नित्यसमास-
 वादिनः सम्भवति । स हि विभाषाधिकारे समासं शास्ति ।
 तस्मादनुयाजवर्जितेषु येयजामह्वविधानमिति सिद्धम् । व-
 र्णकान्तरमाह । “अथ वैतास्त्रि”ति । यथा हि सुकृतदु-
 ष्कृतयोरमूर्त्तयोः कम्पनं नाञ्जसं मूर्त्त्यनुविधायित्वात् क-

[अ. ३ पा. ३ सू. २६] [६३०] [भामती]

म्यस्य । तथा ऽन्यदीययोरन्यत्र सञ्चारो ऽप्यनुपपन्नो ऽमूर्त्त-
त्वादेव । तस्माद्यत्र विधूननमात्रं श्रुतं तत्र कम्पनेन वरं
स्वकार्यारम्भाञ्चालनमात्रमेवलक्ष्यतां न तु ततोपगत्यान्यत्र
सञ्चारः कल्पनागौरवप्रसङ्गात् । तस्मात्स्वकार्यारम्भाञ्चालनं
विधूननमिति प्राप्तेऽभिधीयते । यत्र तावदुपायनश्रुतिस्तत्रा-
वश्यं त्यागो विधूननं वक्तव्यम् । क्व चिदपि चेद्विधूननं
त्यागे वर्तते । तथा सत्यन्यत्रापि तत्रैव वर्तितुमर्हति ।
एवं हि न वर्तते यदि विधूननमिदं मुख्यं लभ्येत । न
चैतदस्ति । तत्रापि स्वकार्याञ्चालनस्य लक्ष्यमाणत्वात् ।
न च प्रामाणिकं कल्पनागौरवं लोच्चगन्धितामाचरन्त्यपि-
(१)चानेकार्यत्वाद् धातूनां, त्यागे ऽपि विधूयेति मुख्यमेव
भविष्यति । प्राचुर्येण त्यागे ऽपि लोके प्रयोगदर्शनात् ।
विनिगमनाहेतोरभावात् । गणकारस्य चोपलक्षणत्वेनाप्यर्थ-
निर्देशस्य तत्र दर्शनात् । तस्माद्धानार्थ एवात्रेति युक्तम् ॥

साम्पराये तर्त्तव्याभावात्तथा-

ह्यन्ये ॥ २७ ॥

ननु पाठक्रमादहपथे सकृतदुष्कृततरणे प्रतीयते । वि-
द्यासामर्थ्याच्च प्रागेवाप्रगम्येते । तथा शाब्द्यायनिनां ताण्डि-
नां च श्रुतेः श्रुत्यर्थी च पाठक्रमाद्वलीयांसौ, अग्निहोत्रं
जुहोति यवागूं पचति इत्यत्र यथा । तस्मात्पूर्वपक्षाभावा-
दनारभ्यमेतदत्रोच्यते । नैतत्पाठक्रममात्रमपि तु श्रुतिस्तत्सु-

कृतदुष्कृते वि(१)धूनत इति । तदिति हि सर्वनाम, त-
स्मादर्थे संनिहितपरामर्शकं तस्य चेतुभावमाह । संनिहितं
च यदनन्तरं श्रुतम् । तच्चाह्वयवर्ति विरजानदीमनोऽभिग-
मनमित्यह्वयवर्ति सुकृतदुष्कृतत्यागः । न च श्रुत्यन्तरवि-
रोधः । अह्वयवर्तिऽपि पापविधूनने ब्रह्मलोकसम्भवात्प्राक्काल-
तोपपत्तेः । एवं शाब्दायनिनामप्यविरोधः । नहि तत्र जी-
वन्निति वा जीवत इति वा श्रुतम् । तथा चाह्वयवर्ति
सुकृतदुष्कृतविमोक्तः । एवं च न पर्यङ्कविद्यातस्तत्प्रक्षय इति
पूर्वः पक्षः । राह्वान्तस्तु विद्यासामर्थ्यविधूतकल्मषस्य ज्ञा-
नवत उत्तरेण पथां गच्छतो ब्रह्मप्राप्तिर्न चाप्रक्षीणकल्मषस्यो-
त्तरमार्गगमनं सम्भवति । यथा यवागपाकात्प्राग्निहोत्रम् ।
यमनियमाद्यनुष्ठानसहिताया विद्याया उत्तरेण मार्गेण प-
र्यङ्कस्थब्रह्मप्राप्त्युपायत्वश्रवणात् । अप्रक्षीणपाप्मनश्च तदनु-
पपत्तेः । विद्यैव तादृशी कल्मषं क्षययति । क्षपितकल्मषं
चोत्तरमार्गं प्रापयति इति कथमह्वयवर्ति कल्मषक्षयः । त-
स्मात्पाठक्रमवाधेनार्थक्रमो ऽनुसर्त्तव्यः । ननु न पाठक्रम-
मात्रमत्र तदिति सर्वनामश्रुत्या संनिहितपरामर्शादित्यु-
क्तम् । तदयुक्तं, बुद्धिसन्निधानमात्रमत्रोपयुज्यते नान्यत्त-
च्चानन्तरस्येव विद्याप्रकरणाद्विद्याया अपीति समाना श्रुति-
रुभयत्रापिति । अर्थपाठौ परिशिष्येते तत्रचार्थो बलीयानि-
ति । न च ताण्ड्यादिश्रुत्यविरोधः पूर्वपक्षे । अथैव रो-
माणि विधूयेति हि स्वतन्त्रस्य पुरुषस्य व्यापारं ब्रूते न च

परे तस्यास्ति स्वातन्त्र्यम्, तस्मात्तद्विरोधः ॥

छन्दत उभयाविरोधात् ॥ २८ ॥

कोभ्यश्चित्पदेभ्य इदं सूत्रम् । ननु यथा परे तस्योत्तरेण यथा ब्रह्मप्राप्तिर्भवतीति विद्याफलमेवं तस्यैवार्हपथे सुकृतदुष्कृतहानिरपि भविष्यतीति शङ्कापदानि तेभ्य उत्तरमिदं सूत्रम् । तद्वाचष्टे । “यदि च देहादपष्टप्रस्ये”ति । विद्याफलमपि ब्रह्मप्राप्तिर्नापरे तस्य भवितुमर्हति शङ्कापदेभ्यः । यथाङ्गः । नाजनित्वा तत्र गच्छन्तीति । सुकृतदुष्कृतप्रशयस्तु सत्यपि नरशरीरे सम्भवतीति समर्थस्य हेतोर्यमनियमादिसहिताया विद्यमानायाः कार्यक्षयायोगाद्युक्तो जीवत एव सुकृतदुष्कृतक्षय इति सिद्धम् । छन्दतः, स्वच्छन्दतः स्वच्छयेति यावत् । स्वच्छयानुष्ठानं यमनियमादिसहिताया विद्यायास्तस्य जीवतः पुरुषस्य स्यान्न मृतस्यातत्पूर्वकञ्च सुकृतदुष्कृतहानं स्याज्जीवत एवा समर्थस्य क्षेपायोगात् । एवं कारणानन्तरङ्कार्योत्यादे सति निमित्तनैमित्तकयोस्तद्भावस्योपपत्तिस्ताण्डशाव्यायनिश्रुत्योश्च सङ्गतिरितरथा स्वातन्त्र्याभावेनासङ्गतिरुक्ता स्यात् । तदनेनोभयाविरोधो व्याख्यातः । ये तु परस्य विदुषः सुकृतदुष्कृते कथं परत्र सङ्गाम(१)त इति शङ्कोत्तरतया सूत्रं व्याचख्युः । छन्दतः सङ्कल्पत इति श्रुतिस्मृत्योरविरोधादेव(२) । न त्वत्रागमगम्येथे स्वातन्त्र्येण युक्तिर्निवेशनीयेति । तेषामधिकरणशरीरानुप्रवेशे

(१) संक्रमेते इति पा० २ । ३

(२) एवं नत्वनेति पा० २ । ३

सम्भवत्यर्थान्तरोपवर्णनमसङ्गत(१)मेवेति ।

गतेरर्थवत्त्वमुभयथान्यथा हि वि-

रोधः ॥ २९ ॥

यथा ह्यनिसन्निधावपायनमन्यन्न श्रुतमिति । यत्रापि के-
वला ह्यनिः श्रूयते तत्रापि उपायनमुपस्थापयत्येवं तत्संनि-
धावेव देवयानः पन्थाः श्रुत इति यत्रापि सुकृतदुष्कृत-
ह्यनिः केवला श्रुता तत्रापि देवयानं पन्थानमुपस्थापयितु-
मर्हति । न च निरञ्जनः परमं साम्यमुपैतीत्यनेन विरोधः ।
देवयानेन पथा ब्रह्मलोकप्राप्तौ निरञ्जनस्य परमसाम्योप-
पत्तेः । तस्माद्द्वानिमात्रे देवयानः पन्थाः संबध्यतइति प्राप्त-
म् । एवं प्राप्तेऽप्युच्यते । विद्वान् पुण्यपापे विधूय निरञ्जनः
परमं साम्यमुपैतीति हि विदुषो विधूतपुण्यपापस्य विद्यया
श्लेमप्राप्तिमाह । भ्रमनिबन्धनो ऽश्लेमो याथान्यज्ञानलक्षणया
विद्यया विनिवर्तनीयः । नासौ देशविशेषमपेक्षते । नहि
जातु रज्जौ सर्पभ्रमनिवृत्तये समुत्पन्नं रज्जुतत्त्वज्ञानं देश-
विशेषमपेक्षते । विद्योत्पादस्यैव स्वविरोध्यविद्यानिवृत्तिरूप-
त्वात् । न च विद्योत्पादाय ब्रह्मलोकप्राप्तिरपेक्षणीया ।
यमनियमादिविश्रुद्धसत्त्वस्यैवैव श्रवणादिभिर्विद्योत्पादात् ।
यदि परमारब्धकार्यं(२)कर्मक्षपणाय शरीरपातावध्यपेक्षेति
न देवयानेनास्तीह यथार्थ इति श्रुतिदृष्टविरोधात् नापेक्षि-
तव्य इति । अस्ति तु पर्यङ्गविद्यायां तस्यार्थ इत्युक्तं द्वितीयेन

(१) अयुक्तमिति पा० ३ ।

(२) कार्योति २ पुस्तके नास्ति ।

[अ. ३ पा. ३ सू. २९] [६३४] [भामती]

सूत्रेणेति । ये तु यदि पुण्यमपि निवर्तते किमर्था(१) तर्हि गतिरित्याशङ्क्य सूत्रमवतारयति । गतेरर्थवत्त्वमुभयथा दुष्कृतनिवृत्त्या सुकृतनिवृत्त्या च यदि पुनः पुण्यमनुवर्तेत(२) ब्रह्मलोकगतस्यापोह पुण्यफलोपभोगायावृत्तिः स्यात् । तथा चैतेन प्रतिपाद्यमाना इत्यनावृत्तिश्रुतिविरोधः । तस्माद्दुष्कृतस्यैव सुकृतस्यापि प्रशय इति तैः पुनरनाशङ्कनीयमेवाशङ्कितम् । विद्याश्रिप्रायां हि गतौ केयमाशङ्का यदि शीणसुकृतः किमर्थमयं यातीति । नक्षोषा सुकृतनिबन्धना गतिरपि तु विद्यानिबन्धना । तस्माद् वृद्धोक्तमेवोपवर्णनं साध्विति ।

अनियमः सर्वासामविरोधः शब्दानुमानाभ्याम् ॥ ३१ ॥

प्रकरणं हि धर्माणां नियामकम् । यदि तु तत्राद्रियते(३)ततो दर्शपूर्णमासज्योतिष्टोमादिधर्माः सङ्कीर्येरन् । न च तेषां विकृतिषु सौर्यादिषु द्वादशाहादिषु च चोदकतः प्राप्तिः । सर्वत्रैपदेशिकत्वात् । न च दर्विहोमस्याप्रकृतिविकारभूतस्यार्धमकत्वम् । न च सर्वधर्मयुक्तं कर्म किं चिदपि शक्यमनुष्ठातुम् । न चैवं सति श्रुत्यादयो ऽपि विनियोजकास्तेषामपि हि प्रकरणेन सामान्यसम्बन्धे सति विनियोजकत्वात् । यत्रापि विना प्रकरणं सुत्यादिभ्यो विनि-

(१) किमर्थमिति—पा० २

(२) पुण्यमपि न निवर्तेतइति ३ पुण्यमनुवर्तते तत इति—पा० २ ।

(३) नाद्रियेतेति—पा० २ । ३ ।

योगोवगम्यते तत्रापि तन्निर्वाहाय प्रकरणस्यावश्यकत्पनी-
यत्वात् । तस्मात्प्रकरणं विनियोगाय तन्नियमाय चावश्या-
भ्युपेतव्यमन्यथा श्रुत्यादीनामप्रामाण्यप्रसक्तेः । तस्माद्यास्वे-
वोपासनासु देवयानः पितृयाणो वा पन्था आम्नातस्तास्वेव
न त्वपासनान्तरेषु तदनाम्नानात् । न च ये चेमे ऽरण्ये अ-
द्वां तप इत्युपासतइति सामान्यवचनात् सर्वविद्यासु तत्प-
थप्राप्तिः । अद्वातपःपरायणानामेव तत्र तत्पथप्राप्तिः श्रूय-
ते, न तु विद्यापरायणानाम् । अपि च एवं सत्येक-
स्यां विद्यायां मार्गोपदेशः सर्वासु विद्यास्त्रित्येकत्रैव मा-
र्गोपदेशः कर्तव्यो न विद्यान्तरे । विद्यान्तरे च श्रूयते ।
तस्मान्न सर्वोपासनासु पथिप्राप्तिरिति प्राप्तम् । एवं प्राप्त-
उच्यते । ये चेमे ऽरण्ये अद्वां तप इत्युपासतइति न अद्वा-
तपोमात्रस्य पथिप्राप्तिमाहापि तु विद्यया तदारोहन्तीत्यत्र
नाविद्वांसस्तपस्विन इति केवलस्य तपसः अद्वायाश्च तत्प्रा-
प्तिप्रतिषेधाद् विद्यासहिते अद्वातपसौ तत्प्राप्त्युपायतयां
बदन् विद्यान्तरशीलाना(१)मपि पञ्चाग्निविद्याविद्धिः समान-
मार्गतां दर्शयति । तथान्यत्रापि पञ्चाग्निविद्याधिकारे ऽभि-
धीयते । यएवमेतद्विदुर्ये चामो अरण्ये अद्वां सत्यमुपासत-
इति । सत्यशब्दस्य ब्रह्मण्येवानपेक्षप्रवृत्तित्वात् । तदेव हि
सत्यमन्यस्य मिथ्यात्वेन कथं चिदापेक्षिकसत्यत्वात् । पञ्चा-
ग्निविदां चेत्यंविक्तयैवापात्तत्वात् । विद्यासाहचर्याच्च विद्या-
न्तरपरायणानामेवेदमुपादानं न्याय्यम् । मार्गद्वयभ्रष्टानां
चाधोगतिश्रवणात् । तत्रापि च योग्यतया देवयानस्यैवेहा-

ध्वनोभिसम्बन्धः । एतदुक्तं भवति । भवेत्प्रकरणं नियामकं यद्यनियमप्रतिपादकं वाक्यं श्रौतं स्मृतं वा न स्यादस्ति तु तत्तस्य च प्रकरणाद् बलीयस्त्वम् । तस्मादनियमो (१) विद्यान्तरेष्वपि सगुणेषु देवयानः पन्था असङ्गन्मार्गोपदेशस्य च प्रयोजनं वर्णितं भाष्यकृतेति ॥

यावदधिकारमवस्थितिराधिकारि-
णाम् ॥ ३२ ॥

सगुणायां विद्यायां चिन्तां कृत्वा निर्गुणायां चिन्तयति । निर्गुणायां विद्यायां (२) नापवर्गः फलं भवितुमर्हति । श्रुति-स्मृतिविद्यासपुराणेषु विदुषामपि अपान्तरतमः प्रभृतीनां तत्तद्देष्टव्यपरिग्रहपरित्यागौ श्रूयन्ते । तदपवर्गफलत्वे नोपपद्यते । अपवृक्तस्य तदनुपपत्तेः । उपपत्तौ वा तल्लक्षणायोगात् । अपुनरावृत्तिर्हि तल्लक्षणम् । तेन सत्यामपि विद्यायां तदनुपपत्तेर्न मोक्षः फलं विद्यायां (३) विभूतयस्तु तास्तास्तस्याः फलम् । अपुनरावृत्तिश्रुतिः पुनस्तत्प्रशंसार्थेति मन्यते । न च (४) तावदेवास्य चिरं यावन्न विमोक्ष्ये ऽथ संपत्स्यदिति श्रुतेर्विदुषो देष्टव्यतावधिप्रतीक्षावदसिद्धादीनामपि प्रारब्ध-कर्मफलोपभोगप्रतीक्षेति साम्प्रतम् । येन हि कर्मणा व-सिद्धादीनामारब्धं शरीरं तत्प्रतीक्षा स्यात् । तथा च न शरीरान्तरं ते शृङ्गीयुः । न च तावदेव चिरमित्येतदप्या-

(१) अनियमादिति—पा० ३ । ४ ।

(२) निर्गुणाया विद्याया इति—पा० २ । ३ । ४ ।

(३) विद्याया इति—पा० २ । ३ । ४ ।

(४) तस्य तावदेव चिरमिति २ तावदेव चिरमिति—पा० ३ ।

ज्वेन घटते । समर्थहेतुसंनिधौ क्षेपायोगात् । तस्माद्वेत-
दपि विद्यास्तुत्यैव गमयितव्यम् । तस्मान्नापवर्गो विद्याफल-
म् । तथा चापवर्गाक्षेपेण पूर्वः पक्षः । अत्र च पाक्षिकं
मोक्षहेतुत्वमित्यापाततः, अहेतुत्वं वेति तु पूर्वपक्षतत्त्वम् ।
राद्धान्तस्तु

विद्याकर्मस्वनुष्ठानतोषितेश्वरचोदितम् ।

अधिकारं समाप्येते प्रविशन्ति परं पदम् ॥

निर्गुणायां विद्यायामपवर्गलक्षणं श्रूयमाणं न स्तुतिमा-
त्रतया व्याख्यातमुचितम् । पौर्वापर्यपर्यालोचने भूयसीनां
श्रुतीनामत्रैव तात्पर्यावधारणात् । न च यत्र तात्पर्यं तदन्य-
थयितुं युक्तम् । उक्तं हि न विधौ परः शब्दार्थ इति ।
न च विदुषामपान्तरतमःप्रभृतीनां तत्तद्देहसंचारात्सत्यामपि
ब्रह्मविद्यायामनिर्मोक्षाद् न ब्रह्मविद्या मोक्षस्य हेतुरिति
साम्प्रतम् । हेतोरपि सति प्रतिबन्धे कार्यानुपजनो न हेतु-
भावमपाकरोति । न हि वृन्तफलसंयोगप्रतिबन्धं गुरुत्वं न
पतनमजीजनदिति प्रतिबन्धापगमे तत्कुर्वन्न तद्हेतुः । न च
न सेतुप्रतिबन्धाना(१)मपां निम्नदेशानभिसर्पणमिति से-
तुभेदे न निम्नमभिसर्पन्ति । तद्वद्विद्यापि विद्याकर्मारोध-
नावर्जितेश्वरविहिताधिकारपदप्रतिबन्धा ब्रह्मविद्या (२)यद्यपि
न मुक्तिं दत्तवती तथापि तत्परिसमाप्तौ प्रतिबन्धविगमे
दास्यति । यथा हि प्रारब्धविपाकस्य कर्मणः प्रक्षयम्प्रतीक्ष-
माणेश्वरमदेहसमुत्पन्नब्रह्ममात्मात्कारोपि ध्रियते ऽथ तत्प्रक्ष-

(१) प्रतिबन्धानामिति—पा० ३ । ३ ।

(२) ब्रह्मोत—नास्ति २ ।

यान्मोक्षं प्राप्नोति । एवं प्रारब्धाधिकारलक्षणफलविद्याकर्मा-
 पुरुषो वसिष्ठादिर्विद्वानपि तत्त्वयं प्रतीक्षमाणो युगपत्क्रमे-
 ण वा तत्तद्देहपद्मिग्रहपरित्यागौ कुर्वन्मुक्तोप्यनाभोगा-
 त्मिकया प्रख्यया सांसारिकइव विहरति । तदिदमुक्तम् ।
 “सकृत्प्रवृत्तमेव हि ते कर्माश्रयमधिकारफलादानायै”ति ।
 प्रारब्धविपाकानि तु कर्माणि वर्जयित्वा व्यपगतानि ज्ञाने-
 नैवातिवाहितानि । “न चैते जातिस्मरा” इति । यो हि
 परवशो देहं परित्याज्यते देहान्तरं च नीतः पूर्वजन्मानुभू-
 तस्य स्मरति स जन्मवान् जातिस्मरश्च । गृहादिव गृहान्तरे
 स्वेच्छया (१) कायान्तरं सञ्चरमाणो न जातिस्मर आख्या-
 यते । व्युद्य विवादं कृत्वा व्यतिरेकमाह । “यदि ह्युप-
 युक्ते सकृत्प्रवृत्ते प्रारब्धविपाके कर्मणि कर्मान्तरमप्रारब्ध-
 विपाकमि”ति । स्यादेतत् । विद्यया ऽविद्यादिक्लेशनिवृत्तौ
 नावश्यं निःशेषस्य कर्माश्रयस्य निवृत्तिरनादिभवपरम्पराहि-
 तस्यानियतविपाककालस्यासङ्ख्येयत्वात् कर्माश्रयस्येत्यत आ-
 ह । “न चाविद्यादिक्लेशदाहे सती”ति । न हि समा-
 ने विनाशहेतौ कस्य चिद्धिनाशो नापरस्येति शक्यं वदितुम् ।
 तत्किमिदानों प्रवृत्तफलमपि कर्म विनश्येत् । तथा च न
 विदुषो वसिष्ठादेर्देहधारणेत्यत आह । “प्रवृत्तफलस्य तु
 कर्मण ”इति । तस्य तावदेव चिरमिति श्रुतिप्रामाण्यादना-
 गतफलमेव कर्म क्षीयते न प्रवृत्तफलमित्यवगम्यते । अपि
 च नाधिकारवतां सर्वेषामृषीणामात्मतत्त्वज्ञानं तेनाव्याप-

(१) कायेदित्याधिकम् २ ।

कोप्ययं पूर्वपक्ष इत्याह । “ज्ञानान्तरेषु चे”ति । तत्किं तेषामनिर्मोक्ष एव, नेत्याह । “ते पश्चादैश्वर्यक्षये”ति । निर्विष्णा विरक्ताः । प्रतिसञ्चरः, प्रलयः । अपि च स्वर्गादाव-
 नुभवपथमनारोहति शब्दैकसमधिगम्ये विचिकित्सा स्यादपि मन्दधियामामुष्मिकफलत्वं प्रति यथा चार्थवादः । को हि तद्देद यद्यमुष्मिन् लोके ऽस्ति वा न वेति । अद्वैतज्ञानफल-
 त्वे मोक्षस्यानुभवसिद्धे विचिकित्सागन्धोपि नास्तीत्याह । “प्र-
 त्यक्षफलत्वाच्चे”ति । अद्वैततत्त्वसाक्षात्कारो हि अविद्यास-
 मारोपितं प्रपञ्चं समूलघातमाप्नन् घोरं संसाराङ्गारपरिता-
 पमुपशमयति पुरुषस्येत्यनुभवादपि स्फुटमुपपत्तिद्रढिन्नश्च
 श्रुतिदर्शिता । तच्चानुभवाद्दामदेवादीनां सिद्धम् । ननु तत्त्व-
 मसि वर्तसइति वाक्यं कथमनुभवमेव द्योतयतीत्यत आह ।
 “न हि तत्त्वमसीत्यस्ये”ति । वर्तमानापदेशस्य भविष्यद-
 र्थतामृतशब्दाध्याहारश्चाशक्य इत्यर्थः ॥

अक्षरधियां त्ववरोधः सामान्यतद्वा-

वाभ्यामौपसदवत्तदुक्तम् ॥ ३३ ॥

अक्षरविषयणां प्रतिषेधधियां सर्ववेदवर्तिनीनामवरोध उ-
 पसंहारः प्रतिषेधसामान्याद् अक्षरस्य तद्भावप्रत्यभिज्ञानात् ।
 आनन्दादयः प्रधानस्येत्यत्रायमर्थो यद्यपि भावरूपेषु विशेष-
 णेषु सिद्धस्तन्ध्यायतया च निषेधरूपेष्वपि सिद्ध एव । तथा-
 पि तस्यैवेष प्रपञ्चोवगन्तव्यः । निदर्शनं जामदग्न्ये ही-
 नइति । यद्यपि शाबरे दत्तोत्तरमत्रोदाहरणान्तरम् । तथापि
 तुल्यन्यायतयैतदपि शक्यमुदाहर्तुमित्युदाहरणान्तरं दर्शित-

म् । तत्र शाबरमुदाहरणमस्याधानं यजुर्वेदविहितम् । य एवं विद्वानग्नि(१)माधत्तइति । तदङ्गत्वेन यजुर्वेदएव य एवं विद्वान् वारवन्तीयं गायति य एवं विद्वान् यज्ञायज्ञीयं गायति । य एवं विद्वान् वामदेव्यं गायति इति विहितमेतानि च सामानि सामवेदेषूत्पन्नानि । तत्रेदं संदिश्यते । किमेतानि यत्रोत्पद्यन्ते तत्रत्येनैवोच्चैष्टेन स्वरेणाधाने प्रयोक्तव्यान्यथ यत्र विनियुज्यन्ते तत्रत्येनोपांशुत्वेन स्वरेण उच्चैः साम्नोपांशु यजुषेति श्रुतेः, किं तावत्प्राप्तम् । उत्पत्तिविधिनैवापेक्षितोपायत्वात्मना विहितत्वाद्ङ्गानां तस्यैव प्राथम्यात् तन्निबन्धन एवोच्चैःस्वरे प्राप्तुश्च्यते । गुणमुख्यव्यतिक्रमे तदर्थत्वान्मुख्येन वेदसंयोगः । अयमर्थः । उत्पत्तिविधिर्गुणो विनियोगविधिस्तु प्रधानं, तदनयोर्व्यतिक्रमे विरोधे उत्पत्तिविध्यालोचनेनोच्चैष्ट्वं विनियोगविध्यालोचनेन चोपांशुत्वं सोयं विरोधो व्यतिक्रमस्तस्मिन्(२) व्यतिक्रमे मुख्येन प्रधानेन नियुज्यमानत्वरूपेण तस्य वारवन्तीयादेर्वेदसंयोगो ग्राह्यो नोत्पद्यमानत्वेन गुणेन कुतो विनियुज्यमानत्वस्य मुख्यत्वेनोत्पद्यमानत्वस्य गुणत्वेन तदर्थत्वाद् विनियुज्यमानार्थत्वाद् उत्पद्यमानत्वस्य । एतदुक्तं भवति । यद्यप्युत्पत्तिविधावपि चात्कृष्यमस्ति विधित्वस्याविशेषात् । तन्मात्रान्तरीयकत्वाच्च चात्कृष्यस्य । तथापि वाक्यानामैदम्पर्यं भिद्यते । एकस्यैव विधेस्तुत्पत्तिविनियोगा-

(१) अग्नीमाधत्तइति—पा० २ ।

(२) स्तदेतस्मिन्निति—पा० २ । ३ । ४ ।

धिकारप्रयोगरूपेषु चतुर्षु मध्ये किं चिदेव रूपं केन चि-
द्वाक्यनोक्तिख्यते यदन्यतो प्राप्तम् । तत्र यद्यपि सामवेदे
सामानि विहितानि तथापि तद्वाक्यानां तदुत्पत्तिमात्रपरता
विनियोगस्य याजुर्वेदिकैरेव(१) वाक्यैः प्राप्तत्वात् । तथा
चोत्पत्तिवाक्येभ्यः समीचीनार्थाप्रतिलम्भात् विनियोगवाक्ये-
भ्यश्च तदवगतेस्तदर्थान्येवोत्पत्तिवाक्यानि भवन्तीति तत्र ये-
न वाक्येन विनियुज्यन्ते तस्यैव स्वरस्य साधनत्वसंस्पर्शिनो
ग्रहणं न तु रूपमात्रस्पर्शिन इति । भाष्यकारीयमप्युदा-
हरणमेवमेव योजयितव्यम् । उद्गातृवेदोत्पन्नानां मन्त्राणा-
मुद्गात्रा प्रयोगे प्राप्ते अध्वर्युप्रदानके ऽपि पुरोडाशे वि-
नियुक्तत्वात्प्रधानानुरोधेनाध्वर्युणैव तेषां प्रयोगो नोद्गात्रेति
दार्ष्टान्तिके योजयति । “एवमिहापी”ति ।

इयदामननात् ॥ ३४ ॥

गुह्यं प्रविष्टावात्मानावित्यत्र सिद्धोप्यर्थः प्रपञ्च्यते । एकत्र
भोक्त्रभोक्तोर्वेद्यता अन्यत्र भोक्तोरेवेति वेद्यभेदाद्विद्याभेद
इति । न च दृष्टोरूपदधातीतिवत् पिबदपिबल्लक्षणपरं पि-
बन्ताविति नेतुमुचितम् । सति मुख्यार्थसम्भवे तदाश्रयणा-
योगात् । न च वाक्यशेषानुरोधान्तदाश्रयणम् । सन्देहे हि
वाक्यशेषान्निर्णयो न च मुख्यलाक्षणिकग्रहणविषयो विशयः
संभवति, तुल्यबलत्वाभावात् । प्रकरणस्य च ततो बलीय-
सा वाक्येन बाधनात् । तस्माद्देद्यभेदाद्विद्याभेद इति प्राप्त-
उच्यते । हासुपर्णेत्यत्र कृतं पिबन्तावित्यत्र च द्वित्वसङ्घो

(१) वेदवाक्यैरिति — पा० २ ।

त्यन्तौ प्रतीयते । तेन समानतौत्सर्गिकी पिवन्ताविति द्वयोः
 पिवन्ता या सा बाधनीया, सा चोपक्रमोपसंचारानुरोधेन न
 द्वयोरपि तु क्वचिन्न्यायेन लाक्षणिकी व्याख्येया । येन च्युप-
 क्रम्यते येन चोपसंज्ञियते तदनुरोधेन मध्यं ज्ञेयम्(१) । यथा
 जामित्त्वदोषसंकीर्तनोपक्रमे तत्प्रतिसमाधानोपसंचारे च सं-
 दर्भे न यपातिनो विशुद्धांशु यष्टव्यो ऽजामित्वायेत्यादयः
 पृथग्विधित्वमलभमाना विधित्वमविवक्षित्वा अर्थवादतया नी-
 तास्तत्कस्य हेतोरेकवाक्यता हि साधीयसी वाक्यभेदादिति ।
 तथेहापि तदनुरोधेन पिवदपिबत्समूहपरं लक्षणीयं पिव-
 न्तावित्यनेन । तथा च वेद्याभेदादिद्याऽभेदं इति । अपि
 च त्रिष्वप्येतेषु वेदान्तेषु प्रकरणत्रयेपि पौर्वापर्यपर्यालोचनया
 परमात्मविद्यैवावगम्यते । यद्येवं कथं तर्हि जीवोपादानम-
 स्त्वित्यत आह । “तादान्म्यविवक्षये”ति । नास्यां जीवः प्र-
 तिपाद्यते किं तु परमात्मनो ऽभेदं जीवस्य दर्शयितुमसा-
 वनूद्यते । परमात्मविद्यायाश्चाभेदविषयत्वाच्च भेदाभेदविचा-
 रावतारः । तस्मादैकविद्यमत्र सिद्धम् ॥

अन्तरा भूतग्रामवत् स्वात्मनः ॥ ३५ ॥

कौषीतकेयकहोलचाक्रायणोपस्तत्रश्रोपक्रमयोर्विद्ययोर्नि-
 रन्तर्येषाम्नातयोः किमस्ति भेदो न वेति विप्रये भेद एवेति
 ब्रूमः । कुतः । यद्यप्युभयत्र प्रश्नोत्तरयोरभेदः प्रतीयते ।
 तथापि तस्यैवैकस्य पुनः श्रुतेरविशेषादानथर्क्यप्रसङ्गाद् य-
 जत्यभ्यासवङ्गेदः प्राप्तः । न चैकस्यैव ताण्डिनां नवकृत्व

उपदेशे ऽपि यथा भेदो न भवति स आत्मा तत्त्वमसि
 श्वेतकेतो इत्यत्र तथेहाप्यभेद इति युक्तम् । भूय एव मा
 भगवान् विज्ञापयत्विति हि तत्र अयते तेनाभेदो युज्यते ।
 न चेह तथास्ति । तेन यद्यपीह वेद्याभेदोऽवगम्यते तथा-
 प्येकत्र तस्यैव अग्रनायादिमात्रात्ययोपाधेरूपासनादेकत्र च
 कार्यकारणविरहोपाधेरूपासनाद्विद्याभेद एवेति प्राप्ते प्रत्यु-
 च्यते । नैतदुपासनाविधानपरमपि तु वस्तुस्वरूपप्रतिपादन-
 परं प्रश्नप्रतिवचनलोचनेनोपलभ्यते । किमतो यद्येवमेत-
 दतो भवति । विधेरप्राप्तप्रापणार्थत्वात् प्राप्तवानुपपत्तिः ।
 वस्तुस्वरूपं तु पुनःपुनरुच्यमानमपि न दोषमावहति ।
 शतकृत्वोपि हि पथ्यं वदन्त्याप्राः । विशेषतस्तु वेदः पितृ-
 भ्यामप्यभ्यर्हितः । न च सर्वथा पौनरुक्त्यम् । एकत्राग्रना-
 याद्यत्यादान्यत्र च कार्यकारण(१) प्रविलयात्तस्मादेका
 विद्या । प्रत्यभिज्ञानात् । उभाभ्यामपि विद्याभ्यां भिन्न आ-
 त्मा प्रतिपाद्यते इति यो मन्यते पूर्वपक्षैकदेशी तं प्रति स-
 वान्तरत्वविरोधो दर्शितः ॥

अन्यथा भेदानुपपत्तिरिति चेन्नो-

पदेशान्तरवत् ॥ ३६ ॥

इत्यस्य तु पूर्वपक्षतत्त्वाभिप्रायो दर्शितः सुगममन्यत् ।

व्यतिहारो विशिषन्ति हीतरवत् ॥ ३७ ॥

उत्कृष्टस्य निकृष्टरूपापत्तेर्नाभगत्तेः मयूरूपानुचिन्तनम् ।

अपि तु निकृष्टे जीवउत्कृष्टरूपाभेदचिन्तनमेवं हि निकृष्ट

[अ. ३ पा. ३ सू. ३०] [६४४] [भामती]

उत्कृष्टे भवतीति प्राप्तम् । एवं प्राप्तुच्यते । इतरेतरानु-
वादेनेतरेतररूपविधानादुभयत्रोभयचिन्तनं विधीयते । इत-
रथा तु योद्धं सोसावित्येतावदेवोच्येत । जीवात्मानमनूद्ये-
श्वरत्वमस्य विधीयेत । न त्वीश्वरस्य जीवात्मत्वं योसौ
सोद्धमिति । यथा तत्त्वमसीत्यत्र । तस्मादुभयरूपमुभयत्रा-
ध्यानायोपदिश्यते । नन्वेवमुत्कृष्टस्य निकृष्टत्वप्रसङ्ग इत्युक्तं
तत्किमिदानीं सगुणे ब्रह्मण्युपास्यमाने ऽस्य वस्तुतो निर्गुणस्य
निकृष्टता भवति । कस्मै चित् फलाय तथा ध्यानमात्रं वि-
धीयते न त्वस्य निकृष्टतामापादयतीति चेत् । इहापि
व्यतिचारानुचिन्तनमात्रमुपदिश्यते फलाय न तु निकृष्टता
भवत्युत्कृष्टस्य । अन्वाचयशिष्टं तु तादात्म्यदाढ्यं भवन्नोपे-
क्षामहे । सत्यकामादिगुणोपदेशइव तद्गुणेश्वरसिद्धिरिति ।
सिद्धमुभयत्रोभयात्मत्वाध्यानमिति ॥

सैव हि सत्यादयः ॥ ३८ ॥

तद्वैतदेव तदा स सत्यमेव स यो ह्यैवमेतं मद्दद्यक्षं प्रथ-
मजं वेद सत्यं ब्रह्मेति जयतीमान् लोकान् जित इन्वसा-
वसन् भवे(१)द्य एवमेतं मद्दद्यक्षं प्रथमजं वेद सत्यं ब्रह्मेति
सत्यं ह्येव ब्रह्म । पूर्वोक्तस्य हृदयाख्यस्य ब्रह्मणः सत्य-
मित्युपासनमनेन संदर्भेण विधीयते । तदिति हृदयाख्यं
ब्रह्मैकेन तदा परामृशति । एतदेवेति । वक्ष्यमाणं प्रकारा-
न्तरमस्य परामृशति । तत्तदाऽग्रे आस बभूव । किं तदि-
त्यत आह । सत्यमेव सच्च मूर्तं सच्चामूर्तं च सत्यं तदु-

पासकस्य फलमाह । स यो चैवमेतमिति । यः प्रथमजं यज्ञं पूज्यं वेद । कथं वेदेत्यत आह । सत्यं ब्रह्मोतीति । स जयतीमान् लोकान् । किं च जितो वशीकृत इनुशब्द इत्यं शब्दस्यार्थे वर्तते । विजेतव्यत्वेन बुद्धिसन्निहितं शत्रुं परामृशति । असाविति । असङ्गवेत्तश्चेत् । उक्तमर्थं निगमयति । य एवमेतदिति । एवं विद्वान् कस्माज्जयतीत्यत आह । सत्यमेव यस्माद् ब्रह्मोति । अतस्तदुपासनात् फलोत्पादोपि सत्य इत्यर्थः । तद्यत्तत्सत्यं किमसौ । अत्रापि तत्पदाभ्यां रूपप्रकारौ परामृष्टौ । कस्मिन्नलम्बने तदुपासनीयमित्यत उत्तरम् “स आदित्यो य एष” इत्यादिना । तस्योपनिषद्दृष्टमिति । इन्ति पाप्मानं जहाति च य एवं वेदेत्यन्तेन । उपनिषद्दृष्टस्यं नाम तस्य निर्वचनं इन्ति पाप्मानं जहाति चेति इन्तेर्जहातेर्वा रूपमेतत् । तथा च निर्वचनं कुर्वन् फलं पापहानिमाहेति । तमिमं विषयमाह भाष्यकारः । “यो वै चैत”मिति । “सनामाशरोपासना”मिति । तथा च श्रुतिः । तदेतद् अक्षरं सत्यमिति । स इत्येकमक्षरं तीत्येकमक्षरं यमित्येकमक्षरम् । प्रथमोत्तमे अक्षरे सत्यम् । मध्यतो नृतं तदेतदनृतं सत्येन परिगृहीतं सत्यभूतमेव भवति । नैवं विद्वांसमनृतं चिनस्तीति । तीतीकारानुबन्ध उच्चारणार्थः । निरनुबन्धस्तकारो द्रष्टव्यः । अत्र हि प्रथमोत्तमे अक्षरे सत्यं मृत्युरूपाभावात् । मध्यतो मध्ये ऽनृतमनृतं हि मृत्युः । मृत्युप्वनृतयोस्तकारसाम्यात् । तदेतदनृतं मृत्युरूपमुभयतः सत्येन परिगृहीतम् । अन्तर्भावितं सत्यरूपाभ्याम् । अतो किंचित्कारं तंसत्यभूयमेव सत्यबाहुल्य-

[अ. ३ पा. ३ सू. ३८] [६४६] [भामती]

मेव भवति । शेषमतिरोहितार्थम् । सेयं सत्यविद्यायाः
सनामाश्चरोपासनता । यद्यपि तद्यत्सत्यमिति प्रकृतानुकर्षणा-
भेदः प्रतीयते तथापि फलभेदेन भेदः साध्यभेदेनेव नित्य-
काम्यविषययोर्दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत यावञ्जी-
वं दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेतेति शास्त्रयोः सत्यप्यनुबन्धाभेदे-
ऽभेद इति प्राप्ते प्रत्युच्यते । एकैवेयं विद्या तत्सत्यमिति
प्रकृतपरामर्शादभेदेन प्रत्यभिज्ञानात् । न च फलभेदः
तस्योपनिषद्वररूपमिति । तस्यैव यदङ्गान्तरं रक्षस्यनाम्नो-
पासनं तत्प्रशंसार्थो ऽर्थवादोयं न फलविधिः । यदि पुन-
र्विद्याविधायिकारश्रवणाभावात्तत्कल्पनायामार्थवादिकं फलं
कल्पयेत् ततो जातेष्टाविवागृह्यमाणविशेषतया संवलिताधि-
कारकल्पना ततश्च समस्तार्थवादिकफलयुक्तमेकमेवोपास-
नमिति सिद्धम् । परकीयं व्याख्यानमुपन्यस्यति । “केचि
त्पुनरिति । वाजसनेयकमप्यच्छादित्यविषयं छान्दोग्यम-
पीत्युपास्याभेदादभेदः । ततश्च वाजसनेयोक्तानां सत्यादी-
नामुपसंहार इत्यनर्थं सैव हि सत्यादय इति सूत्रं व्या-
ख्यानं तदेतद्दूषयति । “तन्न साध्विति । ज्योतिष्टोमकर्म-
सम्बन्धिनीयमुद्गोथव्यपाश्रयेत्यनुबन्धाभेदेऽपि साध्यभेदाद्भेद इति
विद्याभेदादनुपसंहार इति ॥

कामादीतरत्न तत्र चायतना-

दिभ्यः॥ ३९ ॥

छान्दोग्यवाजसनेयविद्ययोर्थद्यपि सगुणनिर्गुणत्वेन भेदः ।
तथाहि । छान्दोग्ये अथ यद्वात्मानमनुविद्य ब्रजन्ति

एतांश्च सत्यान् कामानित्यात्मवत् कामानामपि वेदत्वं श्रू-
यते । वाजसनेये तु निर्गुणमेव परं ब्रह्मोपदिश्यते विमो-
क्षायब्रूहीति तथापि तयोः परस्परगुणोपसंचारः । निर्गुणायां
तावद्विद्यायां ब्रह्मस्तुत्यर्थमेव सगुणविद्यासम्बन्धिगुणोपसंचारः
संभवी । सगुणायां च यद्यप्याध्यानाय न वशित्वादिगुणो-
पसंचारसंभवः । नहि निर्गुणायां विद्यायामाध्यातव्यत्वेनैते
चोदिता येनात्राध्येयत्वेन संबन्धेरन्नपि तु सत्यकामादिगुण-
नान्तरीयकत्वेनैतेषां प्राप्तिरित्युपसंचार उच्यते । एवं व्यव-
स्थित एष संक्षेपो ऽधिकरणार्थस्य साम्यवाङ्मत्येकत्राका-
शाधारत्वस्यापरत्र चाकाशतादात्म्यस्य श्रवणाद् भेदे वि-
द्ययोर्न परस्परगुणोपसंचार इति पूर्वपक्षः । राह्यान्तस्तु
सर्वसाम्यमेवोभयत्राप्यात्मोपदेशादाकाशशब्देनैकत्रात्मोक्तो ऽ-
न्यत्र च दहराकाशाधारः स एवोक्त इति सर्वसाम्याद्
ब्रह्मण्युभयत्रापि सर्वगुणोपसंचारः । सगुणनिर्गुणत्वेन तु
विद्याभेदेपि गुणोपसंचारव्यवस्था दर्शिता । तस्मात्सर्वमव-
दातम् ॥

आदरादलोपः ॥ ४० ॥

अस्ति वैश्वानरविद्यायां तदुपासकस्यातिथिभ्यः पूर्वभोज-
नम् । तेन यद्यपीयमुपासनागोचरा न चिन्ता साक्षात्तथापि
तत्संबन्धप्रथमभोजनसम्बन्धादस्ति सङ्गतिः । विचारगोचरं
दर्शयति । “कान्दोग्ये वैश्वानरविद्यां प्रकृत्येति । विचारप्रयो-
जकं संदेहमाह । किं भोजनलोपइति । अत्र पूर्वपक्षाभा-
वेन संशयमाश्लिषति । “तद्यद्भक्तमि”ति । “भक्तागमनसं-
योगादि”ति । उक्तं खल्वेतत्प्रथमएवं तन्त्रे पदकर्माप्रयोजकं

[अ. ३ पा. ३ सू. ४०] [६४८] [भामती]

नयनस्य परार्थत्वात् इत्यनेन यथा सोमक्रयार्था (१) नीयमानैकहायनी सप्तमपदपांशुग्रहणमप्रयोजकम् । न पुनरेकहायन्या नयनं प्रयोजयति । तत्कस्य हेतोः । सोमक्रयेण तन्नयनस्य प्रयुक्तत्वात् तदुपजीवित्वात्सप्तमपदपांशुग्रहणस्येति । तथेहापि भोजनार्थभक्तागमनसंयोगात् प्राणाङ्गतेर्भोजनाभावे भक्तं प्रत्यप्रयोजकत्वमिति नास्ति पूर्वपक्ष इत्यपूर्वपक्षमिदमधिकरणमित्यर्थः । पूर्वपक्षमाश्लिष्य समाधत्ते । “एवं प्राप्ते, न लुप्यतेति तावदाह” । तावच्छब्दः सिद्धान्तशङ्कानिराकरणार्थः । पृच्छति कस्मात् । उत्तरम् आदरात् । तदेव स्फोरयति । “तथा ही”ति । जावाला हि आवयन्ति पूर्वीतिथिभ्यो ऽश्रीयादिति । अश्रीयादिति च प्राणाग्निहोत्रप्रधानं वचः ।

यथा हि क्षुधिता बाला मातरं पशुपासते ।

एवं सर्वाणि भूतान्यग्निहोत्रमुपासते ॥

इति वचनाद् अग्निहोत्रस्यातिथीन् भूतानि प्रत्युपजीव्यत्वेन श्रवणात्तदेकवाक्यतथेहापि पूर्वीतिथिभ्योऽश्रीयादिति प्राणाङ्गतिप्रधानं लक्ष्यते । तदेवं सति यथा वै स्वयमङ्गत्वा ऽग्निहोत्रं परस्य जुहुयादित्येवं तदित्यतिथिभोजनस्य प्राथम्यं निन्दित्वा स्वामिभोजनं स्वामिनः प्राणाग्निहोत्रं प्रथमं प्रापयन्ती प्राणाग्निहोत्रादरं करोति । नन्वाश्रित्यतामेषा श्रुतिः प्राणाङ्गतिं किं तु स्वामिभोजनपक्ष एव नाभोजनेपीत्यत आह । “या हि न प्राथम्यलोपं सञ्चते नतरां सा प्राथम्यवतो ऽग्निहोत्रस्य लोपं सञ्चतेति मन्यते” । ईदृशः खल्वयमा-

दरः प्राणाग्निहोत्रस्य यदतिथिभोजनोत्तरकालविहितं स्वा-
मिभोजनं समयादपकृष्यातिथिभोजनस्य पुरस्ताद्विहितम् ।
तद्यदाग्निहोत्रस्य धर्मिणः प्राथम्यधर्मलोपमपि न सद्दते श्रु-
तिस्तदास्याः कैव कथा धर्मिलोपं सद्दतइत्यर्थः । पूर्वपक्षा-
क्षेपमनुभाष्य दूषयति । “ननु भोजनार्थे”ति । यथा हि
कौण्डपायिनामयनगते अग्निहोत्रे प्रकरणान्तरान्नैयमिकाग्नि-
होत्राङ्गिने द्रव्यदेवतारूपधर्मान्तररहिततया तदाकाङ्क्षे सा-
ध्यसादृश्येन नैयमिकाग्निहोत्रसमाननामतया तद्धर्मातिदेशे-
न रूपधर्मान्तरप्राप्तिरेवं प्राणाग्निहोत्रेपि नैयमिकाग्निहोत्र-
गतपयःप्रभृतिप्राप्तौ भोजनागतभक्तद्रव्यता विधीयते । न चै-
तावता भोजनस्य प्रयोजकत्वम् । उक्तमेतद्यथा भोजनका-
लात्तिक्रमात् प्राणाग्निहोत्रस्य न भोजनप्रयुक्तत्व(१)मिति । न
चैकदेशद्रव्यतयोत्तरार्द्धात् खिष्टकृते समवद्यतीतिवदप्रयोज-
कत्वमेकदेशद्रव्यसाधनस्यापि प्रयोजकत्वात् । यथा जाघन्या
पत्नीः संयाजयन्तीति पत्नीसंयाजानां जाघन्येकदेशद्रव्य-
जुषां जाघनीप्रयोजकत्वम् । स हि नामाप्रयोजको भवति
यस्य प्रयोजकग्रहणमन्तरेणार्थो न ज्ञायते । यथा न प्रयो-
जकपुरोडाशग्रहणमन्तरेणोत्तरार्द्धं ज्ञातुं शक्यम् । शक्यं
तु जाघनीवङ्गत्वं ज्ञातुम् । तस्माद्यथा जाघन्यन्तरेणापि पशू-
पादानं परप्रयुक्तपशूपजीवनं वा खण्डशो मांसविक्रयिणो
मुण्डादिवदाकृतिरूपादीयते । एवं भक्तमपि शक्यमुपादातुम् ।
तस्मान्न भोजनस्य लोपे प्राणाग्निहोत्रलोप इति मन्यते पूर्व-

[अ. ३ पा. ३ सू. ४०] [६५०] [भामती]

पक्षी । अङ्गिरिति तु प्रतिनिधुपादानमावश्यकत्वसूचनार्थं
भाव्यकारस्य ॥

उपस्थितेतस्तद्वचनात् ॥ ४१ ॥

तद्धोमीयमिति हि वचनं किमपि सन्निहितद्रव्यं (१) होमे
विनियुक्ते तदः सर्वनाम्नः सन्निहितावगममन्तरेणाभिधाना-
पर्यवसानात्तदनेन स्वाभिधानपर्यवसानाय तद्यङ्गत्वं प्रथममा-
गच्छेदिति सन्निहितमपेक्ष्य निर्वर्तितव्यम् । तच्च सन्निहितं
भक्तं भोजनार्थमित्युत्तरार्द्धात् खिद्यते समवद्यतीतिवन्न भक्तं
वापो वा द्रव्यान्तरं वा प्रयोक्तुमर्हति । जाघन्यास्त्ववयव-
भेदस्य नाग्नीषोमीयपञ्चधीनं निरूपणं स्वतन्त्रस्यापि तस्य छना-
स्थस्य (२) दर्शनात्तस्मादस्त्येतस्य जाघनीतो विशेषः । यच्चोक्तं
चोदकप्राप्तद्रव्यबाधया भक्तद्रव्यविधानमिति तदयुक्तम् । विध्यु-
द्देशगतस्याग्निहोत्रनाम्नस्तथाभावदार्थवादिकस्य तु सिद्धं किं
चित्सादृश्यमुपादाय स्तावकत्वेनोपपत्तेर्न तद्भावं विधातुमर्ह-
तीत्याह । “न चात्र प्राकृताग्निहोत्रधर्मप्राप्तिरिति । अपि
चाग्निहोत्रस्य चोदकतो धर्मप्राप्तावभ्युपगम्यमानायां बद्धतरं
प्राप्तं बाध्यते । न च संभवे बाधनिचयो न्याय्यः । कृष्ण-
लचरौ खल्वगत्या प्राप्तबाधोभ्युपेयतइत्याह । “धर्मप्राप्तौ वाभ्यु-
पगम्यमानायामिति । चोदकाभावमुपोदलयति । “अत एव
चेद्वापो”ति । यत एवोक्तेन क्रमेणातिदेशाभोवो ऽत एव सां-
पादिकत्वमग्निहोत्राङ्गानाम् । तन्प्राप्तौ तु सांपादिकत्वं नो-
पपद्येत । कामिन्यां किल कुचवदनाद्यसत्ता चक्रवाकनलिना-

(१) सन्निहितेति—नास्ति ३ ।

(२) सूनाख्यस्येति पा— ३ ।

दिरूपेण संपाद्यते । न तु नद्यां चक्रवाकादय एव चक्रवा-
कादिना संपाद्यन्ते । अतोप्यवगच्छामो न चोदकप्राप्तिरिति ।
यत्त्वाद्दर्शनमिति तद्भोजनपक्षे प्राथम्यविधानार्थम् । यस्मि-
न्यस्ते धर्मानवल्लोपस्तस्मिन् धर्मिणोपि न त्वेतवता धर्मिनित्यता
सिध्यतीति भावः । नन्वतिथिभोजनोत्तरकालता स्वामिभोज-
नस्य विहितेति कथमसौ बाध्यतइत्यत आह । “नास्ति
वचनस्यातिभारः” । सामान्यशास्त्रवाधायां विशेषशास्त्रस्या-
तिभारो नास्तीत्यर्थः ॥

तन्निर्द्धारणानियमस्तद्दृष्टेः पृथग्-

ध्यप्रतिबन्धः फलम् ॥ ४२ ॥

यथैव यस्य पर्णमयी जुहूर्भवति न स पापं श्लोकं शृ-
णोतीति । एतदनारभ्याधीतमव्यभिचरितक्रतुसंबन्धं जुह्वद्वारा
क्रतुप्रयोगवचनगृहीतं क्रत्वर्थं सत्फलानपेक्षम् । सिद्धवर्तमाना-
यादेशप्रतीतं न रात्रिसत्रवत् फलतया स्वीकरोतीति । एव-
मव्यभिचरितकर्मसंबन्धोद्गीथगतमुपासनं कर्मप्रयोगवचनगृही-
तं न सिद्धवर्तमानापदेशावगतसमस्तकामावापकत्वलक्षणफल-
कल्पनायालम् । परार्थत्वात् । तथा च पारमर्षं सूत्रम् । द्रव्य-
संस्कारकर्मसु परार्थत्वात्फलश्रुतिरर्थवादः स्यादिति । एवं
च सति क्रतौ पर्णतानियमवदुपासनानियम इति प्राप्नो-
च्यते । युक्तं पर्णतायां फलश्रुतेरर्थवादमात्रत्वम् । नहि प-
र्णताडनाश्रया यागादिवत् फलसंबन्धमनुभवितुमर्हति । अ-
व्यापाररूपत्वात् । व्यापारस्यैव च फलवत्त्वात् । यथाङ्गरूप-
त्तिमतः फलदर्शनादिति । नापि स्वादिरतायामिव प्रकृतक्र-

तुसंबन्धो यूप आश्रयस्तदाश्रयः प्रकृतोस्ति अनारभ्याधीतत्वा-
 त् पर्णमयतायाः । तस्माद्वाक्येनैव जुह्वसंबन्धद्वारेण पर्णतायाः
 क्रतुराश्रयो ज्ञापनीयः । न चातत्परं वाक्यं ज्ञापयितुमर्ह-
 तीति तत्र वाक्यतात्पर्यमवश्याश्रयणीयम् । तथा च तत्परं
 सन्न पर्णतायाः फलसंबन्धमपि गमयितुमर्हति । वाक्यभे-
 दप्रसङ्गात् । उपासनानां तु व्यापारात्मत्वेन स्वत एव फ-
 लसंबन्धोपपत्तेः । उद्गीथाद्याश्रयणं फले विधानं न विरुद्ध्य-
 ते । विशिष्टविधानात् फलाय खलूद्गीथसाधनकमुपासनं विधी-
 यमानं न वाक्यभेदमावहति । ननु कर्माङ्गोद्गीथसंस्कार
 उपासनं प्रोक्षणादिवत् द्वितीयाश्रुतरुद्गीथमिति तथा चाञ्ज-
 नादिखिव संस्कारेषु फलश्रुतेरर्थवादत्वम् । मैवम् । नह्य-
 चोद्गीथस्योपासनं किं तु तदवयवस्योकारस्येत्युक्तमधस्तात् ।
 न चोकारः कर्माङ्गमपि तु कर्माङ्गोद्गीथावयवः न चानुप-
 योगमीक्षितम् । तस्मात्सक्तून् जुहोतीतिविद्विनियोगभङ्गेनो-
 ङ्कारसाधनादुपासनात्फलमिति सम्बन्धः । तस्माद्यथाक्रत्वा-
 श्रयाण्यपि गोदोहनादीनि फलसंयोगादनित्यानि एवमुद्गी-
 थाद्युपासनानीति द्रष्टव्यम् । शेषमुक्तं भाष्ये । “न चेदं
 फलश्रवणमर्थवादमात्रमिति । अर्थवादमात्रत्वे ऽत्यन्तपरोक्षा
 वृत्तिर्यथा न तथा फलपरत्वेन तु वर्तमानापदेशात् साक्षा-
 त्फलं प्रतीति । अत एव प्रयाजादिषु नार्थवादाद्दत्तमानो-
 पदेशात्फलकल्पना । फलपरत्वे त्वस्य न शक्यं प्रयाजादी-
 नां पारार्थ्येनाफलत्वं वक्तुमर्हति ॥

प्रदानवदेव तदुक्तम् ॥ ४३ ॥

तत्तच्छ्रुत्यथालोचनया वायुप्राणयोः स्वरूपाभेदे सिद्धे त-
 दधीननिरूपणतया तद्विषयोपासनाप्यभिन्ना । न चाध्यात्मा-
 धिदैवगुणभेदाद् भेदो नहि गुणभेदे गुणवतो भेदो न-
 च्छाग्निहोत्रञ्जुहोतीति उत्पन्नस्याग्निहोत्रस्य तण्डुलादिगुण-
 भेदाद् भेदो भवति । उत्पद्यमानकर्मसंयुक्तो हि गुणभेदः
 कर्मणो भेदकः । यथामिशावाजिनसंयुक्तयोः कर्मणो-
 र्नीत्यन्नकर्मसंयुक्तः । अध्यात्माधिदैवोपदेशेषु चोत्पन्नोपा-
 सनासंयोगः । तथोपक्रमोपसंहारालोचनया विद्यैकत्वविनि-
 श्चयादेकैव सकृत्प्रवृत्तिरिति पूर्वपक्षः । राद्धान्तस्तु । सत्यं
 विद्यैकत्वम् । तथापि गुणभेदात्प्रवृत्तिभेदः । सायंप्रातःका-
 लगुणभेदाद्यथैकस्मिन्नपि अग्निहोत्रे प्रवृत्तिभेदः । एवमिहा-
 पि अध्यात्माधिदैवगुणभेदादुपासनस्यैकस्यापि प्रवृत्तिभेद
 इति सिद्धम् । “आध्यानार्थो ह्ययमध्यात्माधिदैवविभागोप-
 देश” इति । अग्निहोत्रस्येवाध्यानस्य कृते दधितण्डुलादिव-
 दयं पृथगुपदेशः । “एतेन व्रतोपदेश” इति । एतेन तत्त्वा
 भेदेन । एवकारस्य वागादिब्रतनिराकरणार्थः । नन्वेतस्यै
 देवतायै इति देवतामात्रं श्रूयते न तु वायुस्तत्कथं वायु-
 प्राप्तिमाह इत्यत आह । “देवतेत्यत्र वायु”रिति । वायुः ख-
 ल्वग्न्यादीन् संवृणुतइत्यग्न्यादीनपेक्ष्यानवच्छिन्नोग्न्यादयस्तु
 तेनैवावच्छिन्ना इति संवर्गगुणतया वायुरनवच्छिन्ना देवता ।
 “सर्वेषामभिगमयन्नि”ति । मिलितानां श्रवणाविशेषाद् इन्द्रस्य
 देवताया अभेदात् । त्रयाणामपि पुरोडाशानां सहप्रदाना-

शङ्कायामुत्पत्तिवाक्येव राजाधिराजस्वराजगुणभेदात् । या-
ज्यानुवाक्याव्यत्यासविधानाच्च । यथान्यासमेव देवतापृथ-
क्त्वात्प्रदानपृथक्त्वं भवति । सच्चप्रदाने हि व्यत्यासवि-
धानमनुपपन्नम् । क्रमवति प्रदाने व्यत्यासविधिरर्थवान् ।
तथाविधस्यैव क्रमस्य विवक्षितत्वात् । सुगममन्यत् ॥

लिङ्गभूयस्त्वात्तद्धि वलीयस्त-

दापि ॥ ४४ ॥

इह सिद्धान्तेनोपक्रम्य पूर्वपक्षयित्वा सिद्धान्तयति । तत्र
यद्यपि भूयांसि सन्ति लिङ्गानि मनस्विदादीनां स्वातन्त्र्य-
रक्षकानि । तथापि न तानि स्वातन्त्र्येण स्वातन्त्र्यं (१) प्रति
प्रापकाणि । प्रमाणप्रापितं तु स्वातन्त्र्यमुपोदलयन्ति । न
चात्रास्ति स्वातन्त्र्यप्रापकं प्रमाणम् । न चेदं सामर्थ्यलक्षणं
लिङ्गं येनास्य स्वातन्त्र्येण प्रापकं भवेत् । तद्धि सामर्थ्यमभि-
धानस्य वार्थस्य वा स्याद्यथा पूषाद्यनुमन्त्रणमन्त्रस्य पूषानु-
मन्त्रणे यथा वा पशुना यजेतेति एकत्वसङ्गाया अर्थ-
स्य सङ्घोषावच्छेदसामर्थ्यम् । न चेदमन्यस्यार्थदर्शनलक्षणं
लिङ्गम् । तथा स्तुत्यर्थेन नास्य विध्युद्देशेनैकवाक्यतया
विधिपरत्वात् । तस्मादसति सामर्थ्यलक्षणे (२) विरो-
द्धि प्रकरणमप्रत्यूहं मनस्विदादीनां क्रियाशेषतामवगम-
यति । न च ते हैने विद्याचित एवेत्यवधारणश्रुतिः क्रि-
यानुपवेशं वारयति । येन अतिविरोधे सति न प्रकरणं

(१) स्वातन्त्र्यप्रापकीणाति पा०— ३

(२) लिङ्गइत्यधिकं ३ पुस्तके ।

भवेत् बाह्यसाधनतापाकरणार्थत्वादवधारणस्य । न च वि-
द्ययाचैवं विदश्चिता भवन्तीति पुरुषसंबन्धमापादयद्वाक्यं
प्रकरणमपवाधितुमर्हति । अन्यार्थदर्शनं खल्वेतदपि । न
च तस्वातन्त्र्येण प्रापकमित्युक्तम् । तस्मात्तदपि न प्रकर-
णविरोधायामिति सांपादिका अप्येते अग्रयः प्रकरणात्
क्रियानुप्रवेशिन एव मानसवत् । द्वादशाच्चे तु श्रूयते । अन-
या त्वा पात्रेण समुद्रं रसया प्राजापत्यं मनो गृहं गृह्णामीति ।
तत्र संशयः । किं मानसं द्वादशाच्चादहरन्तरमुत तन्मध्य-
पातिनो दशमस्याङ्गोऽङ्गमिति । तत्र वाग्वै द्वादशाहो मनो
मानसमिति मानसस्य द्वादशाच्चाद् भेदेन व्यपदेशाद् वा-
ङ्मनसभेदवद्भेदः । निर्वृतानि द्वादशाहस्य गतरसानि क्-
न्दांसि तानि मानसेनैवाप्यायन्तीति च द्वादशाहस्य मानसेन
स्तूयमानत्वाद्भेदे च सति स्तुतिस्तुत्यभावस्योपपत्तेः । द्वा-
दशाच्चादहरन्तरं न तदङ्गं पत्नीसंयाजान्तत्वाच्चाङ्गा पत्नीः
संयाज्य मानसाय प्रसर्पन्तीति च मानसस्य पत्नीसंयाजस्य
परस्तात् श्रुतेः । त्रयोदशाह्यवयुत्य द्वादशसंख्यासमवा-
यात् कथं चिज्जघन्ययापि वृत्त्या द्वादशाच्चे संज्ञाविरोधा-
भावादिति प्राप्ते ऽभिधीयते । प्रमाणान्तरेण हि त्रयोदश-
त्वे ज्ञां सिद्धे द्वादशाह इति जघन्यया वृत्त्योन्नीयेत । न
त्वस्ति तादृशं प्रमाणान्तरम् । न च व्यपदेशभेदोदहरन्तरत्वं
कल्पयितुमर्हति । अङ्गाङ्गिभेदेनापि तदुपपत्तेः । अत एव
च स्तुत्यस्तावकभावस्याप्युपपत्तिः । देवदत्तस्येव दीर्घैः
केशैः । पत्नीसंयाजान्तता तु यद्यप्यौत्सर्गिकी तथापि दश-
मस्याङ्गो विशेषवचनान् मानसानि ग्रहणासादनहवनादीनि

[अ. ३ पा. ३ सू. ४४] [६५] [भामती]

पत्नीसंयाजात्पराच्च भविष्यन्ति । किमिव हि न कुर्याद्
वचनमिति । एष वै दशमस्याङ्गो विसर्गो यन्मानसमिति वच-
नान् । दशमाक्षरङ्गता गम्यते । विसर्गेन्तो ऽन्तवतो धर्मो
न स्वतन्त्र इति । दशमेहनि मानसाय प्रसर्पन्तीति दश-
मस्याङ्ग आधारत्वनिर्देशाच्च तदङ्गं मानसं नाक्षरन्तरमिति
सिद्धम् । तदिह द्वादशाक्षसंबन्धिनो दशमस्याङ्गोङ्गं मानस-
मिति धर्ममीमांसाच्चक्रतोक्तम् । दशरात्रगस्यापि दशम-
स्याङ्गोङ्गमिति भगवान्भाष्यकारः । श्रुत्यन्तरबलेनाह । यथा
दशरात्रस्य दशमेहन्यविवाक्य इति । अविवाक्य इति दश-
मस्याङ्गो नाम ।

अतिदेशाच्च ॥४६॥

नहि सांपादिकानामग्नीनामिष्टकासु चितेनाग्निना किं चि-
दस्ति सादृश्यमन्यत्रक्रियानुप्रवेशात् । तस्मादपि न स्वतन्त्र
इति प्राप्ते, ऽभिधीयते ॥

विद्यैव तु निर्द्धारणात् ॥ ४७ ॥

मा भूदन्येषां श्रुतिविध्युद्देशानामन्यार्थदर्शनानामप्राप्तप्राप-
कत्वमेतेषु त्वश्रुतविध्युद्देशेषु वचनानि त्वपूर्वत्वादिति न्या-
याद् विधिरुन्नेतव्यस्तथा चैतेभ्यो यादृशोर्थः प्रतीयते तदनु-
रूप एव स भवति । प्रतीयते चैतेभ्यो मनश्चिदादीनां सान्तत्यं
चावधारणं च फलभेदसमन्वयश्च पुरुषसंबन्धश्च । न चास्य
गोदोहनादिवत् क्रत्वर्थाश्रितत्वं येन पुरुषार्थस्य कर्मपार-
तन्त्यं भवेत् । न च विद्याचित एवेत्यवधारणं बाह्यसाध-
नापाकरणार्थम् । स्वभावन एव विद्याया बाह्यानपेक्षत्वसिद्धेः ।

[भामती]

[६५७]

[अ. ३ पा. ३ सू. ४७]

तस्मात्परिशेषान्मानसग्रहवत् क्रियानुप्रवेशशङ्कापाकरणार्थ-
मवधारणम् । न चैवमर्थत्वे संभवति द्योतकत्वमात्रेण नि-
पातश्रुतिः पीडनीया । तस्मात् श्रुतिलिङ्गवाक्यानि प्रकरण-
मपोद्य स्वातन्त्र्यं मनसिदादीनामवगमयन्तीति सिद्धम् । अ-
नुबन्धानिदेशश्रुत्यादिभ्य एवमेव विज्ञेयम् । ते च भाष्यएव
स्फुटाः । यदुक्तं पूर्वपक्षिणाकत्वङ्गत्वे पूर्वेणोक्तचित्तेन मन-
सिदादीनां विकल्प इति । तदतुल्यकार्यत्वेन दूषयति । 'न
च सत्येव क्रियासंबन्ध' इति । अपि च पूर्वापरयोर्भागयो-
र्विद्याप्राधान्यदर्शनात् तन्मध्यपातिनोपि तस्मान्मान्याद् विद्या-
प्रधानत्वमेव लक्ष्यंते न कर्माङ्गत्वमित्याह सूत्रेण ॥

परेण च शब्दस्य ताद्विध्यं भूयस्त्वा-

त्वनुबन्धः ॥ ५२ ॥

स्फुटमस्य भाष्यम् । अस्ति राजस्यः । राजा स्वाराज्य-
कामो राजस्येन यजेतेति । तं प्रकृत्यामनन्ति । अवेष्टिं
नामेष्टिम् । आग्नेयोष्टाकपालो हिरण्यं दक्षिणेत्वेन्नमादितां
प्रकृत्याधीयते । यदि ब्राह्मणो यजेत बार्हस्पत्यं मध्ये नि-
धायाङ्गतिं ङ्गत्वाभिघारयेद्यदि वैश्यो वैश्वदेवं यदि राजन्य
ऐन्द्रमिति । तत्र संदिक्ष्यते किं ब्राह्मणादीनां प्राप्तानां
निमित्तार्थेन श्रवणमुत ब्राह्मणादीनामयं यागो विधीयत-
इति । अत्र यदि प्रजापालनकण्टकोद्धरणदि कर्म राज्यं
तस्य कर्ता राजेति राजशब्दस्यार्थः । ततो राजा राजस्य-
येन यजेतेति राज्यस्य कर्तृ राजस्येधिकारः । तस्मात्संभ-

वन्त्यविशेषेण ब्राह्मणश्चत्रियवैश्या राज्यस्य कर्तार इति सिद्धम् । सर्वण्वैने राजस्ये प्राप्ता इति । यदि ब्राह्मणो यजेतेत्येवमादयो निमित्तार्थाः श्रुतयः । अथ तु राज्ञः कर्म राज्यमिति राजकर्तृयोगात् तत्कर्म राज्यं ततः को राजेत्यपेक्षायामार्येषु तत्प्रसिद्धेरभावात् पिकनेमतामरसादिशब्दार्थावधारणाय श्लेच्छप्रसिद्धिरिवान्ध्राणां श्चत्रियजातौ राजशब्दप्रसिद्धिस्तदवधारणकारणमिति चत्रिय एव राजेति न ब्राह्मणवैश्ययोः प्राप्तिरिति राजसूयप्रकरणं भित्त्वा ब्राह्मणादिकर्तृकाणि पृथगेव कर्माणि प्राप्यन्तइति न नैमित्तिकानि । तत्र किं तावत्प्राप्तं, नैमित्तिकानीति । राज्यस्य कर्ता राजेति । आर्याणामान्ध्राणां चाविवादः । तथाहि । ब्राह्मणादिषु प्रजापालनकर्तृषु कनकदण्डातपत्रश्चेतचामरादिलाञ्छनेषु राजपदमान्ध्राश्चार्याश्चाविवादं प्रयुञ्जाना दृश्यन्ते । तेनाविप्रतिपत्तेर्विप्रतिपत्तावप्यार्यान्ध्रप्रयोगयोर्ववराक्षवदार्यप्रसिद्धेरान्ध्रप्रसिद्धितो बलीयसीत्वात् । बलवदार्यप्रसिद्धिविरोधे त्वतन्मूलायाः पाणिनीयप्रसिद्धेर्विरोधे त्वनपेक्षं स्यादिति न्यायेन बाधनात्तदनुगुणतया वा कथं चिन्नखनकुलादिवदन्वाख्यानमात्रपरतया नीयमानत्वाद्वा राज्यस्य कर्ता राजेति सिद्धे निमित्तार्थाः श्रुतयः । तथा च यदि शब्दोप्याञ्जसः स्यादिति प्राप्तमेवं प्राप्तुच्यते ।

रूपतो न विशेषोक्ति च्चार्यश्लेच्छप्रयोगयोः ।

वैदिकाद्वाक्यशेषात्त विशेषस्तत्र दर्शितः ॥

तदिह राजशब्दस्य कर्मयोगाद्वा कर्तारि प्रयोगः । क-

र्तप्रयोगाद्वा कर्मणीति विशये वैदिकवाक्यशेषवदभियुक्त-
 तरस्यात्र भवतः पाणिनेः स्मृतेर्निर्णीयते । प्रसिद्धिरान्ध्राणा-
 मनादिरादिमतो चार्याणां प्रसिद्धिः । गोगाव्यादिशब्दवत् ।
 न च संभावितादिमङ्गावा प्रसिद्धिः पाणिनिस्मृतिमपोद्याना-
 दिप्रसिद्धिमादिमतीं कर्तुमुत्सहते । गाव्यादिशब्दप्रसिद्धेरना-
 दिन्वेन गवादिपदप्रसिद्धेरप्यादिमत्त्वापत्तेः । तस्मात्पाणिनी-
 यस्मृत्यनुमतान्ध्रप्रसिद्धिवलीयस्त्वेन क्षत्रियत्वजातौ राजशब्दे
 मुख्ये तत्कर्तर्यतज्जातौ राजशब्दो गौण इति । क्षत्रिय-
 स्वैवाधिकाराद् राजसूये तत्प्रकरणमपोद्यावेष्टेरुत्कर्षः । अ-
 न्वयानुरोधी यदिशब्दो न त्वपूर्वविधौ सति तमन्यथयि-
 तुमर्हति । अत एवाङ्ग्यदिशब्दपरित्यागो रुच्यध्याहारक-
 ष्यनेति । इयं च राजसूयादधिकारान्तरभेतयान्नाद्यकामं
 याजयेदिति नास्तीति कृत्वाचिन्ता । एतस्मिंस्त्वधिकारेन्नाद्य-
 कामस्य त्रैवर्णिकस्य संभवात् प्राप्तेर्निमित्तार्थता ब्राह्मणादि-
 श्रवणस्येति दुर्वारैवेति ॥

एक आत्मनः शरीरे भावात् ॥ ५३ ॥

अधिकरणतात्पर्यमाह । “इहे”ति । समर्थनप्रयोजनमा-
 ह । “बन्धमोक्षे”ति । असमर्थने बन्धमोक्षाधिकाराभाव-
 माह । “न ह्यसती”ति । अधस्तनतन्त्रोक्तेन पौनरुक्त्यं चो-
 दयति । “नन्वि”ति । परिहरति । “उक्तं भाष्यकृते”ति ।
 न सूत्रकारेण तत्रोक्तं येनपुनरुक्तं भवेदपि तु भाष्यकृते-
 ति अत्रत्यस्यैवार्थस्यापकर्षः प्रमाणलक्षणोपयोगितया तत्र
 कृत इति । यत इह सूत्रकृद्द्वयत्यत एव भगवतोपवर्षणो

[अ. ३ पा. ३ सू. ५३] [६६०] [भामती]

द्वारोपकर्षस्य कृतः । विचारस्यास्य पूर्वोत्तरतन्त्रशेषमाह ।
“इह चे”ति । पूर्वाधिकरणसंगतिमाह । “अपि चे”ति ।
नन्वात्मास्तित्वोपपत्तय एवात्रोच्यन्तां किं तदाक्षेपेणेत्यत
आह । “आक्षेपपूर्विका ही”ति । आक्षेपमाह । “अत्रैके
देहमात्रात्मदर्शिन” इति । यद्यपि समस्तव्यस्तोषु पृथिव्यग्ने-
जोवायुषु न चैतन्यं दृष्टं तथापि कायाकारपरिणतेषु भवि-
ष्यति । न हि क्षिणादयः समस्तव्यस्ता न मदना दृष्टा
इति मदिराकारपरिणता न मदयन्ति । अहमिति चानु-
भवे देह एव गौराद्याकारः प्रथमे । न तु तदतिरिक्तः तदधि-
ष्ठानः कुण्डइव दधीति । अत एवाहं स्थूलो गच्छामीत्यादि-
सामानाधिकरण्योपपत्तिरहमः स्थूलादिभिः । न जातु दधि-
समानाधिकरणानि मधुरादीनि कुण्डस्यैकाधिकरण्यमनु-
भवन्ति । सितं मधुरं कुण्डमिति । न चाप्रत्यक्षमात्मत-
त्त्वमनुमानादिभिः शक्यमुच्चेतुम् । न खल्वप्रत्यक्षं प्रमाणम-
स्ति । उक्तं हि ।

देशकालादिरूपाणां भेदाद्भिन्नासु शक्तिषु ।

भावानामनुमानेन प्रसिद्धिरतिदुर्लभा इति ।

यदा च उपलब्धिसाध्यनान्तरीयकभावस्य लिङ्गस्येयं गतिः ।
तदा कैव कथा तद्व्यभिचारस्य शब्दस्य अर्थोपपत्तेश्चात्यन्त-
परोक्षार्थगोचराया उपमानस्य च सर्वैकदेशसादृश्यविकल्पि-
तस्य । सर्वसारूप्ये तत्त्वात् । एकदेशसारूप्ये चातिप्रसङ्गात् ।
सर्वस्य सर्वेषोपमानात् । सौत्रस्तु हेतुर्भाव्यकृता व्याख्यातः ।
चेष्टा चिदाहितप्राप्तिपरिचाराथी व्यापारः । स च शरीरा-

धीनतया दृश्यमानः शरीरधर्म एवं प्राणः श्वासप्रश्वासादिरूपः शरीरधर्म एव । इच्छाप्रयत्नादयश्च यद्यप्यान्तराः तथापि शरीरातिरिक्तस्य तदाश्रयानुपलब्धेः सति शरीरेभावात् अन्तःशरीराश्रया एव, अन्यथा दृष्टहानादृष्टकल्पनाप्रसङ्गात् । शरीरातिरिक्तात्मनि प्रमाणाभावात् शरीरे च संभवात् शरीरमेवेच्छादिमदात्मैति प्राप्त, उच्यते ।

व्यतिरेकस्तद्भावाभावित्वान् न तृ-

पलब्धिवत् ॥ ५४ ॥

नाप्रत्यक्षं प्रमाणमिति ब्रुवाणः प्रष्टव्यो जायते कुतो भवान् अनुमानादीनामप्रामाण्यमवधारितवान् इति । प्रत्यक्षं हि लिङ्गादिरूपमात्रग्राहि नाप्रामाण्यमेषां विनिश्चेतुमर्हति । न हि धूमज्ञानमिवैषामिन्द्रियार्थसंनिर्घादप्रामाण्यज्ञानमुदेतुमर्हति । किं तु देशकालावस्थारूपभेदेन व्यभिचारोत्प्रेक्षया । न चैतावान् प्रत्यक्षस्य व्यापारः संभवति । यथाङ्गः । नहीदमियतो व्यापारान् कर्तुं समर्थं संनिहितविषयबलेनोत्पत्तेरविचारकत्वादिति । तस्मादस्मिन्ननिच्छतापि प्रमाणान्तरमभ्युपेयम् । अपि च प्रतिपन्नं पुंसांसमपह्वायाप्रतिपन्नसंदिग्धाः प्रेक्षावङ्गिः प्रतिपाद्यन्ते । न चैषामित्यंभावो भवत्प्रत्यक्षगोचरः न खल्वेते गौरत्वादिवत् प्रत्यक्षगोचराः । किं तु वचनचेष्टादिलिङ्गानुमेयाः । न च लिङ्गं प्रमाणं यतः (१) एते सिध्यन्ति । न पुंसामित्यंभावमविज्ञाय यं कं चन पु-

रूषं प्रनिपिपादयिषतो न वधेयवचनस्य प्रेक्षावत्ता नाम । अपि
 च पशवोपि द्विताद्वितप्राप्तिपरिहारार्थिनः कोमलशब्दपश्या-
 मन्तार्या भुवि प्रवर्तन्ते । परिहरन्ति चाश्यानतृणकण्टका-
 कीर्णाम् । नास्तिकस्तु पशोरपि पशुरिष्टानिष्टसाधनमवि-
 द्दाम् । न खल्वस्मिन्ननुमानगोचरप्रवृत्तिनिवृत्तिगोचरे प्रत्यक्षं
 प्रभवति । न च परप्रत्यायनाय शब्दं प्रयुञ्जीत शाब्दस्यार्थ-
 स्याप्रत्यक्षत्वात् । तदेव मा नाम भूनास्तिकस्य जन्मान्त-
 रमस्मिन्नेव जन्मन्युपस्थितोस्य मूकत्वप्रवृत्तिनिवृत्तिविरहरूपो
 मदान्नरकः । पराक्रान्तं चात्र सूरिभिः । अत्यन्तपरोक्षगो-
 चरा वान्यथानुपपद्यमानार्थप्रभवार्थापत्तिः । भूयः सामान्ययो-
 गेन चोपमानमुपपादितं प्रमाणलक्षणे, तदत्रास्तु तावत्प्रमा-
 णान्तरं प्रत्यक्षमेवाहं प्रत्ययः शरीरातिरिक्तमालम्बतइत्यन्वय-
 व्यतिरेकाभ्यामवधार्यते । योगव्याघ्रवत् स्वप्रदशार्यां च श-
 रीरान्तरपरिग्रहाभिमानेप्यहंकारास्पदस्य प्रत्यभिज्ञायमानत्व-
 मित्युक्तम् । सूत्रयोजना तु न त्वव्यतिरिक्तः किं तु व्यति-
 रिक्त आत्मा देहात् । कुतस्तद्भावाभावित्वात् । चैतन्यादि-
 र्यदि शरीरगुणः ततोनेन विशेषगुणेन भवितव्यम् । न
 तु संख्यापरिमाणसंयोगादिवत् सामान्यगुणो न । तथा च
 ये भूतविशेषगुणास्ते यावद्भूतभाविनो दृष्टा यथा रूपादयः ।
 नञ्चस्ति संभवः भूतं च रूपादिरहितं चेति । तस्माद्भूतवि-
 शेषगुणरूपादिवैधर्म्यात् न चैतन्यं शरीरगुणः । एतेनेच्छा-
 दीनां शरीरविशेषगुणत्वं प्रत्युक्तम् । प्राणचेष्टादयो यद्यपि
 देहधर्मा एव । तथापि न देहमात्रप्रभवाः । मृतावस्थाया-

[भामती] [६६७] [अ. ३ पा. ३ सू. ५४]

मपि प्रसङ्गात् । तस्माद्यस्यैते अधिष्ठानाद्देहधर्मा भवन्ति । स देहातिरिक्त आत्मा अदृष्टकारणत्वेभ्युपगम्यमाने तस्यापि देहाश्रयत्वानुपतत्तेरात्मैवाभ्युपेतव्य इति । वैधर्म्यान्तरमाह । “देहधर्माश्चे”ति । स्वपरप्रत्यक्षा हि देहधर्मा दृष्टा यथा रूपादयः । इच्छादयस्तु स्वप्रत्यक्षा एवेति देहधर्म्यवैधर्म्यम् । तस्मादपि देहातिरिक्त धर्मा इति । तत्र यद्यपि चैतन्यमपि भूतविशेषगुणः तथापि यावद्भूतमनुवर्तेत । न च मदशक्त्या व्यभिचारः । सामर्थ्यस्य सामान्यगुणत्वात् । अपि च मदशक्तिः प्रतिमदिरावयवं मात्रयावतिष्ठते । तद्देहेपि चैतन्यं तदवयवेष्वपि मात्रया भवेत् । तथा चैकस्मिन्देहे बहवः चेतयेरन् । न च बहूनां चेतनानामन्योन्याभिप्रायानुविधानसंभव इति एकपाशनिबद्धादिव बहवो विहंगमाः विरुद्धादिक्रियाभिमुखाः समर्था अपि न हस्तमात्रमपि देशमतिपतितुमुत्सहन्ते । एवं शरीरमपि न किं चित्कर्तुमुत्सहन्ते । अपि च नान्वयमात्रात्तद्धर्मधर्मिभावः शक्यो विनिश्चेतुम् । मा भूदाकाशस्य सर्वो धर्मः सर्वेष्वन्वयात् । अपि त्वन्वयव्यतिरेकाभ्यां संदिग्धश्चात्र व्यतिरेकः तथा च न साधकत्वमन्वयमात्रस्येत्याह । “अपि च सति तावदि”ति । दूषणान्तरं विवक्षुराक्षिपति । “किमात्मकं चे”ति । सएवैकग्रन्थेनाह । “नही”ति । नास्तिक आह । “यदनुभवमि”ति । यथा हि भूतपरिणामभेदो रूपादिर्न तु भूतचतुष्टयादर्थान्तरम् । एवं भूतपरिणामभेद एव चैतन्यम् । न तु भूतेभ्योर्थान्तरम् । येन पृथिव्यापस्तेजो वायरिति

[अ. ३ पा. ३ सू. ५४] [६६४] [भामती]

तत्त्वानीति प्रतिज्ञाव्याघातः स्यादित्यर्थः । एतदुक्तं भवति । च-
तुर्णामेव भूतानां समस्तं जगत्परिणामो न त्वस्ति तत्त्वान्त-
रं यस्य परिणामो रूपादयोन्यद्वा परिणामान्तरमिति । अत्रो-
क्ताभिस्तावदुपपत्तिभिर्देहधर्मत्वं निरस्तम् । तथाप्युपपत्त्यन्त-
राभिधित्स्याच्च । तत्तर्हीति । भूतधर्मा रूपादयो जडत्वाद्दि-
षया एव दृष्टा न तु विषयिणः । न च केषां चिद्विषया-
णामपि विषयित्वं भविष्यतीति वाच्यम् । स्वात्मनि वृत्तिवि-
रोधात् । न चोपलध्वावेष प्रसङ्गस्तस्या अजडायाः स्वयंप्र-
काशत्वाभ्युपगमात् । कृतोपपादनं चैतत्पुरस्तात् उपलब्धिव-
दिति सूत्रावयवं योजयति । “यथैवास्या” इति । उपलब्धि-
ग्राहिण एव प्रमाणात् शरीरव्यतिरेकोऽप्यवगम्यते । तस्या-
स्ततः स्वयंप्रकाशप्रत्ययेन भूतधर्मेभ्यो जडेभ्यो वैलक्षण्येन
व्यतिरेकनिश्चयात् । अस्तु तर्हि व्यतिरेकोपलब्धिर्भूतेभ्यः
स्वतन्त्रा तथाप्यात्मनि प्रमाणाभाव इत्यत आह । “उप-
लब्धिस्वरूपमेव च न आत्मे”ति । आजानतस्तावदुपलब्धि-
भेदो नानुभूयतइति विषयभेदादभ्युपेयः । न चोपलब्धिव्यतिरे-
किणां विषयाणां प्रथा संभवतीत्युपपादितम् । न च विष-
यभेदग्राहि प्रमाणमस्तीति चोपपादितं ब्रह्मतत्त्वसमीक्षा-
यामस्माभिः । एवं च सति विषयरूपतद्भेदावेव सुदुर्लभा-
विति दूरनिरस्ता विषयभेदादुपलब्धिभेदसंकथा । तेनोपल-
ब्धेरूपलब्धृत्वमपि न तात्त्विकम् । किं त्वविद्याकल्पितम् ।
तत्राविद्यादशायामप्युपलब्धेरभेद इत्याह । “अहमिदमद्रा-
क्षमिति चे”ति । न केवलं तात्त्विकाभेदान्नित्यत्वमतात्त्विका-

[भामती]

[६६५]

[अ. ३ पा. ३ सू. ५४]

दपि नित्यत्वमेवेति तस्यार्थः । स्मृत्याद्युपपत्तेश्च नानात्वे
हि नान्येनोपलब्धेन्यस्य पुरुषस्य स्मृतिर्नोपपद्यतइत्यर्थः ।
निराकृतमप्यर्थं निराकरणान्तरायानुभाषते । “यत्तूक्तमि”ति ।
यो हि देहव्यापारादुपलब्धिरुत्पद्यते तेन देहधर्म इति
मन्यते तं प्रतीदं दूषणम् । “न चात्यन्तं देहस्ये”ति । प्रकृत-
तमुपसंहरति । “तस्मादनवद्यमिति ।

अङ्गावबद्धा तु न शाखासु हि प्र-

तिवेदम् ॥ ५५ ॥

स्वरादिभेदात्प्रतिवेदमुद्गीथादयो भिद्यन्ते । तदनुबद्धास्तु
प्रत्ययाः प्रतिशाखं विहित्वा भेदेन । तत्र संशयः । किं यस्मिन्वेदे
यदुद्गीथादयो विहित्वास्तेषामेव तद्देदविहित्वाः प्रत्ययाः
उतान्यवेदविहितानामप्युद्गीथादीनां ते प्रत्यया इति । किं
तावत्प्राप्तम् । ओमित्यक्षरमुद्गीथमुपासीतेति उद्गीथश्रवणे-
नोद्गीथसामान्यमवगम्यते । निर्विशेषस्य च तस्यानुपपत्तेर्वि-
शेषाकाङ्क्षायां स्वशाखाविहितस्य विशेषस्य संनिधानात् तेनै-
वाकाङ्क्षाविनिवृत्तेर्न शाखान्तरीयमुद्गीथान्तरमपेक्षते । न चै-
वं संनिधानेन श्रुतिपीडा, यदि हि श्रुतिसमर्पितमर्थमपवाधेत
ततः श्रुतिं पीडयेत् न चैतदस्ति । न च्छुद्गीथश्रुत्यभिहित-
लक्षितौ सामान्यविशेषौ बाधितौ । स्वशाखागतयोः स्वीक-
रणात् शाखान्तरीयास्वीकारेपि । यथाङ्गः ।

जातिव्यक्ती गृहीत्वैह वयं तु श्रुतलक्षिते ।

कृष्णादि यदि मुञ्चामः का श्रुतिस्तत्र पीडयते ॥

एवं प्राप्त,मेवं प्राप्त, उच्यते । उद्गीथाङ्गाववहास्तु प्रत्यया ना-
नाशाखास्तु प्रतिवेदमनुवर्तेरन् न प्रतिशाखं व्यवतिष्ठेरन् ।
उद्गीथमित्यादिसामान्यश्रुतेरविशेषात् । एतदुक्तं भवति ।
युक्तं शुक्तं पटमानयेत्यादौ पटश्रुतिमविशेषप्रवृत्तामपि स-
न्निधानात् शुक्तश्रुतिर्वाधतइति । विशिष्टार्थप्रत्यायनप्रयुक्त-
त्वात् पदानां समभिव्याहारस्य । अन्यथा तदनुपपत्तेः ।
न च स्वार्थमस्मारयित्वा विशिष्टार्थप्रत्यायनं पदानामिति
विशिष्टार्थप्रयुक्तं स्वार्थस्मारणं न स्वप्रयोजकमपवाधितुमुत्स-
हते । मा च बाधि प्रयोजकाभावेन स्वार्थस्मारणमपीति
युक्तमविशेषप्रवृत्ताया अपि श्रुतेरेकस्मिन्नेव विशेषे अवस्था-
पनम् । इह तद्गीथश्रुतेरविशेषेण विशिष्टार्थप्रत्यायकत्वात् ।
संकोचे प्रमाणं किञ्चिन्नास्ति । न च सन्निधिमात्रमपवाधि-
तुमर्हति । श्रुतिसामान्यद्वारेण च सर्वविशेषगामिन्याः श्रु-
तेरेकस्मिन्नवस्थानं पीडैव । तस्मात्सर्वोद्गीथविषयाः प्रत्यया इति ।

मन्त्रादिवद्वा ऽविरोधः ॥ ५६ ॥

विरुद्धमिति नः क्व संप्रत्ययो यत्प्रमाणेन नोपलभ्यते । उ-
पलब्धं च मन्त्रादिषु शाखान्तरीयेषु शाखान्तरीयकर्मसंब-
न्धित्वम् । तद्वदिह्यापीति दर्शनादविरोधः । एतच्च दर्शितं
भाष्येण सुगमेनेति ॥

भूमनः क्रतुवज्ज्यायस्त्वं तथा च द-

र्शयति ॥ ५७ ॥

वैश्वानरविद्यायां क्वान्दोग्ये किं व्यस्तोपासनं समस्तोपा-

[भामती]

[६६७]

[अ. ३ पा. ३ सू. ५७]

सनं च उत समस्तोपासनमेवेति । तत्र द्विवमेव भग-
वो राजन्निति होवाचेति प्रत्येकमुपासनश्रुतेः प्रत्येकं च
फलवत्त्वान्मानात् समस्तोपासने च फलवत्त्वश्रुतेः उभयथा
प्युपासनम् । न च यथावैश्वानरीयेष्टौ यदष्टाकपालो भव-
तीत्यादीनामवयुत्यवादानां प्रत्येकं फलश्रवणेऽपि अर्थवाद-
मात्रत्वं वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेदित्यस्यैव तु फलवत्त्व-
मेवमत्रापि भवितुमर्हति । अत्र हि द्वादशकपालं निर्वपे-
दिति विधिभक्तिश्रुतिर्यदष्टाकपालो भवतीत्यादिषु वर्तमा-
नापदेशः । न च वचनानि त्वपूर्वत्वादिति विधिकल्पना ।
अवयुत्यवादेन स्तुत्याप्युपपत्तेः । इह तु समस्ते व्यस्ते च वर्त-
मानापदेशस्याविशेषात् । अगृह्यमाणविशेषतया उभयत्रापि
विधिकल्पनायाः फलकल्पनायाश्च भेदात् । निन्दायाश्च स-
मस्तोपासनारम्भे व्यस्तोपासनेऽप्युपपत्तेः । श्यामो वाश्चाङ्ग-
तिमभयवहरतीतिवत् उभयविधमुपासनमिति प्राप्तञ्च्यते । स-
मस्तोपासनस्यैव जायस्त्वं न व्यस्तोपासनस्य । यद्यपि वर्त-
मानापदेशत्वमुभयत्राप्यविशिष्टं तथापि पौर्वापर्यालोचनया
समस्तोपासनपरत्वस्यावगमः । यत्परं हि वाक्यं तदस्यार्थः ।
तथाहि । प्राचीनशालप्रभृतयो वैश्वानरविद्यानिर्णयायाश्चपतिं
कैकेयमाजग्मुः । ते च तत्तदेकदेशोपासनमुपन्यस्तवन्तः ।
तत्र कैकेयस्तत्तदुपासननिन्दापूर्वं तन्निवारणेन समस्तोपा-
सनमुपसंजहार । तथा चैकवाक्यतालाभाय वाक्यभेदपरि-
हाराय च समस्तोपासनपरतैव संदर्भस्य लक्ष्यते । तस्मा-
द्द्वयफलसंकीर्तनं प्रधानस्तवनाय । समस्तोपासनस्यैव तु

फलवत्त्वमिति सिद्धम् । एकदेशिव्याख्यानमुपन्यस्य दूषयति ।
 “केचित्त्वत्रे”ति । संभवत्येकवाक्यत्वे वाक्यभेदस्यान्याय्यत्वात् ।
 नेदृशं सूत्रव्याख्यानं समञ्जसमित्यर्थः ।

नानाशब्दादिभेदात् ॥ ५८ ॥

सिद्धं कृत्वा विद्याभेदमधस्तनं विचारजातमभिनिर्वर्तितम् ।
 सम्प्रति तु सर्वासामीश्वरगोचराणां विद्यानां किमभेदो भे-
 दो वा एवं प्राणादिगोचरास्त्विति विचारयितव्यम् । ननु य-
 था प्रत्ययाभिधेयाया अपूर्वभावनाया आजनतो भेदाभावेपि
 धात्वर्थेन निरूप्यमाणत्वात् तस्य च यागादेर्भेदात्प्रकृत्यर्थ-
 यागादिधात्वर्थानुबन्धभेदाद्भेदः । तदनुरक्ताया एव तस्याः
 प्रतीयमानत्वात् । एवं विद्यानामपि रूपतो वेद्यस्येश्वरस्याभे-
 देपि तत्तत्सत्यसंकल्पत्वादिगुणोपधानभेदाद्विद्याभेद इति
 नाख्यभेदाशङ्का । उच्यते । युक्तमनुबन्धभेदात्कार्यरूपाणा-
 मपूर्वभावनानां भेद इति । इह ब्रह्मणः सिद्धरूपत्वाद्गु-
 णानामपि सत्यसंकल्पत्वादीनां तदाश्रयाणां सिद्धतया सर्व-
 चाभेदो विद्यासु । नहि विशालवशाश्चकोरेक्षणः ऋत्रिय-
 युवा दुश्चवनधर्मेति एकत्रोपदिष्टोन्यत्र सिंहास्यो वृषस्क-
 न्धः स एवोपदिश्यमानश्चकोरेक्षणत्वाद्यपजहति न (१)
 खलु प्रत्युपदेशं वस्तु भिद्यते । तस्य सर्वत्र तादवस्थ्यात् ।
 अतादवस्थे वा तदेव न भवेत् । नहि वस्तु विकल्प्यतइति ।
 तस्माद्वेद्याभेदाद् विद्यानां भेद इति प्राप्तम् । एवं प्राप्तउ-
 च्यते । भवेदेतदेवं यदि वस्तुनिष्ठान्युपासनवाक्यानि किं

तु तद्विषयामुपासनाभावनां विदधति । सा च कार्यरूपा ।
यद्यपि चोपसनाभावना उपासनाधीननिरूपणोपासनं चोपा-
स्याधीननिरूपणमुपास्यं चेश्वरादि व्यवस्थितरूपम् । तथा-
प्युपासनाविषयीभावोस्य कदाचित् कस्य चित् केन चिद्रू-
पेणेत्यपरिनिष्ठित एव । यथैकः स्त्रीकायः केन चिद्भवत्य-
या केन चिदुपगन्तव्यतया केन चिदपत्यतया केन चिन्मा-
तृतया केन चिदुपेक्षणीयतया विषयीक्रियमाणः पुरुषेच्छा-
तन्त्रः । एवमिहापि उपासनानि पुरुषेच्छातन्त्रतया विधेयतां
नातिक्रामन्ति । न च तत्तद्गुणतयोपासनानि गुणभेदान्न
भिद्यन्ते । न चाग्निहोत्रमिवोपासनां विधाय दधितण्डुला-
दिगुणवद्विह सत्यसंकल्पत्वादिगुणविधिर्येनैकशास्त्रत्वं स्यात् ।
अपि त्वत्पत्तावेवोपासनानां तत्तद्गुणविशिष्टानामवगमात् ।
तत्रागृह्यमाणविशेषतया सर्वासां भेदस्तुल्यः । न च सम-
स्तशाखाविहितसर्वगुणोपसंहारः शक्यानुष्ठानः । तस्माद्भेदः ।
न चास्मिन्पक्षे समानाः सन्तः सत्यकामादय इति । के चित्त्व-
लु गुणाः कास्तु चित् विद्यास्तु समानास्तेनैकविद्यात्वे आ-
वर्तयितव्याः । एकत्रोक्तत्वात् । विद्याभेदे तु न पौनरुक्त्य-
मेकस्यां विद्यायामुक्ता विद्यान्तरे नोक्ता इति विद्यान्तरस्यापि
तद्गुणत्वाय वक्तव्या अनुक्तानामप्राप्तेरिति ।

विकल्पो विशिष्टफलत्वात् ॥ ५९ ॥

अग्निहोत्रदर्शपौर्णमास्यादिषु पृथगधिकाराणामपि समु-
च्चयो दृष्टो नियमवान् तेषां नित्यत्वादुपासनास्तु काम्यतया
न नित्यास्तस्मान्नासां समुच्चयनियमः । तेन समानफलानां

[अ. ३ पा. ३ सू. पू.] [६०] [भामती]

दर्शपौर्णमासज्योतिष्टोमादीनामिव न नियमवान्विकल्पः फल-
भूमार्थिनः समुच्चयस्यापि संभवादिति पूर्वः पक्षः । उपोसना-
नाममूपामुपास्यसाक्षात्करणसाध्यत्वात्फलभेदस्यैकेनोपास-
नेनोपास्यसाक्षात्करणे तत एव फलप्रतिलाभे तु कृतमुपा-
सनान्तरेण । न च साक्षात्करणस्यातिशयसंभवस्योपायसह-
स्रैरपि तादवस्थ्यात् । तन्मात्रसाध्यत्वाच्च फलावाप्तेः ।
उपासनान्तराभ्यासे च चित्तैकाग्रताव्याघातेन कस्य चि-
दुपासनानिष्पत्तेरिह विकल्प एव नियमवानिति राद्धान्तः ॥

काम्यास्तु यथाकामं समुच्चीयेरन्

वा पूर्वहेत्वभावात् ॥ ६० ॥

यासूपोसनात्तु विनोपास्यसाक्षात्करणमदृष्टेनैव काम्यसाधनं
तासां काम्यदर्शपौर्णमासादिवत् पुरुषेच्छावशेन विकल्पसमु-
च्चयविति सांप्रतम् ।

अङ्गेषु यथाश्रयभावः ॥ ६१ ॥

तन्निर्द्धारणानियमस्तदृष्टेः पृथक्प्रतिबन्धः फलमित्यत्रो-
पासनात्तु फलश्रुतेः पर्णमयीन्यायेनार्थवादतयोपासनानां क्र-
त्वर्थत्वेन समुच्चयनियममाशङ्क्य पुरुषार्थतयैकप्रयोगवचन-
ग्रहणाभावेन समुच्चयनियमो निरस्तः । इह तु सत्यपि पुरुषा-
र्थत्वे कस्मान्नैकप्रयोगवचनग्रहणं भवतीति पूर्वोक्तमर्थमाशि-
पन् प्रत्यवतिष्ठते । यद्यपि हि काम्या एता उपोसनास्तथा-
पि न स्वतन्त्रा भवितुमर्हन्ति । तथा सति हि क्रत्वर्थानां-
श्रिततया क्रतुप्रयोगाद्द्विरप्यमूषां प्रयोगः प्रसज्यते । न च

प्रयुज्यन्ते । तत्कस्य हेतोः क्रत्वर्थ्याश्रितानामेव तासां तत्तत्फ-
लोद्देशेन विधानादिति । एवं चाश्रयतन्त्रत्वादाश्रितानां प्रयो-
गवचनेनाश्रयाणां समुच्चयनियमेनाश्रितानामपि समुच्चयनि-
यमो युक्तः इतरथा तदाश्रितत्वानुपपत्तेः । स च प्रयोगवच-
न उपासनाःसमुच्चिन्वन् तत्तत्फलकामनानामवश्यंभावमाशि-
पति । तदभावे तासां समुच्चयनियमाभावादिति मन्वानरथ
पूर्वः पक्षः । राद्धान्तस्तु यथाविहितोद्दिष्टपदार्थानुरोधी प्रयो-
गवचनो न पदार्थस्वभावानन्यथयितुमर्हति । किं तु तदवि-
रोधेनावतिष्ठते । तत्र क्रत्वर्थ्यानां नित्यवदाम्नात् । तथाभा-
वस्य च संभवात् । नियमेनैतान्समुच्चिनोतु । कामावबद्धा-
स्त्वपासनाः कामानामनित्यत्वान्न समुच्चयेन नियन्तमर्हति ।
नहि कामा विधीयन्ते येन समुच्चयीरन् अपि तद्विद्यन्ते ।
मानान्तरानुसारी चोद्देशो न तद्विरोधेनोद्दिश्यमन्यथयति ।
तथा सत्युद्देशानुपपत्तेः । तस्मात्कामानामनित्यत्वात्तदव-
बद्धानामुपासनानामप्यनित्यत्वम् । नित्यानित्यसंयोगविरोधा-
त्सत्यपि तदाश्रयाणां नित्यत्वे इदमेव चाश्रयतन्त्रत्वमाश्रितानां
यदाश्रये सत्येव वृत्तिर्नासतीति । न तु तत्र वृत्तिरेव नावृ-
त्तिरिति तद्विदमुक्तम् । “आश्रयतन्त्राण्यपि ही”ति ॥

समाहारात् ॥ ६३ ॥

“होतृषदनाद्वैवापि दुरुद्धीत(१)मनुसमाहरती”ति । अपि-
भिन्नक्रमो दुरुद्धीतमपीति वेदान्तरोहितप्रणवोद्धीथैकत्वप्र-
त्ययसामर्थ्याद्द्वौटकर्मणः शंसनात् । उद्गाता प्रतिसमा-

दधाति किं तदिन्यत आह दुरुद्धीतमपि । वेदान्तरोदिते
चौद्गान्त्रे कर्मणि उत्पन्नं क्षतम् । एवं ब्रुवन्वेदान्तरोदितस्य
प्रत्ययस्येत्यादि योजनीयम् ॥

गुणसाधारण्यश्रुतेश्च ॥ ६४ ॥

अस्य सूत्रस्यान्वयमुखेन व्यतिरेकमुखेन च व्याख्या, शेष-
मतिरोहितार्थम् ।

इति श्रीवाचस्पतिमिश्रविरचिते शारीरकभगवत्पादभाष्य-
विभागे भामत्यां तृतीयाध्यायस्य तृतीयः पादः समाप्तः ॥

पुरुषार्थोतःशब्दादिति वादरायणः॥१॥

स्थितं कृत्वौपनिषदामपवर्गाख्यपुरुषार्थसाधनात्मज्ञानपर-
त्वमुपासनानां च तत्तत्पुरुषार्थसाधनत्वमधस्तनं विचारजा-
तमभिनिर्वर्तितम् । सम्प्रति तु किमौपनिषदात्मतत्त्वज्ञानमप-
वर्गसाधनतया पुरुषार्थमाहो क्रतुप्रयोगापेक्षितकर्तृप्रतिपाद-
कतया कृत्वर्थमिति मीमांसामहे । यदा च कृत्वर्थं तदा
यावन्मात्रं क्रतुप्रयोगविधिनापेक्षितं कर्तृत्वमामुष्मिकफलोप-
भोक्तृत्वं च । न चैतदनिन्यत्वे घटते कृतविप्रणाशाकृता-
भ्यागमप्रसङ्गात् । अतो नित्यत्वमपि तावन्मात्रमुपनिषत्सु
विवक्षितम् । इतो न्यत्वमनपेक्षितविपरीतं च नोपनिषदर्थः
स्यात् । यथा शुद्धत्वादि(१) । यद्यापि जीवानुवादेन तस्य ब्र-
ह्मत्वप्रतिपादनपरत्वमुपनिषदामिति महता प्रबन्धेन तत्र-
तत्र प्रतिपादितं तथाप्यत्र केषां चित्पूर्वपक्षशङ्काबीजानां
निराकरणे तदेव स्थूणानिखननन्यायेन निश्चलीक्रियतइत्य-

स्ति विचारप्रयोजनम् । तत्र यद्यपि प्रोक्षणादिवद् आत्मज्ञानं न किं चित्क्रतुमारभ्याधीतम् । यद्यपि च कर्तृमात्रं नाव्यभिचरितक्रतुसंबद्धं कर्तृमात्रस्य लौकिकेष्वपि कर्मसु दर्शनात् । येन पर्णतादिवदनारभ्याधीतमप्यव्यभिचरितक्रतुसंबद्धं जुहुदारेण वाक्येनैव क्रत्वर्थमापद्यते तथापि यादृश आत्मा कर्तामुष्मिकस्वर्गादिफलभोगभागे देहाद्यतिरिक्तो वेदान्तैः प्रतिपाद्यते न तादृशस्यास्ति लौकिकेषु कर्मद्वययोगः । तेषामैद्विकफलानां शरीरानतिरिक्तेनापि यादृशतादृशेन कर्त्रोपपत्तेः । आमुष्मिकफलानां तु वैदिकानां कर्मणां तमन्तरेणासंभवात् तत्संबन्धवायमौपनिषदः कर्तेति तदव्यभिचारात्तान्यनुस्मारयज्जुहादिवद् वाक्येनैव तज्ज्ञानं पर्णतावत् क्रत्वैदमर्थमापद्यतइति फलश्रुतिरर्थवादः । तदुक्तम् । 'द्रव्यसंस्कारकर्मसु परार्थत्वात् फलश्रुतिरर्थवादः स्यादिति । औपनिषदात्मज्ञानसंस्कृतो हि कर्ता पारलौकिकफलोपभोगयोग्योस्तीति विद्यावान् श्रद्धावान् क्रतुप्रयोगार्जं नान्यथा प्रोक्षिताइव व्रीहयः क्रत्वर्जमिति । प्रियादिसूचितस्य च संसारिण एवात्मनो द्रष्टव्यत्वेन प्रतिज्ञापनात् । अपहृतपाप्मत्वादयस्तु तद्विशेषणानि तस्यैव स्तुत्यर्थम् । न तु तत्परत्वमुपनिषदाम् । तस्मात्क्रत्वर्थमेवात्मज्ञानं कर्तृसंस्कारद्वारा न पुनः पुरुषार्थमिति । एतदुपोद्बलनाथं च ब्रह्मादिदामाचारादिः श्रुत्यवगत उपन्यस्तः । न केवलं वाक्यादात्मज्ञानस्य क्रत्वर्थत्वम् । तृतीयाश्रुतेश्च । न (१) त्वेतत्प्रकृतो-

द्वितीयविद्याविषयं यदेव विद्ययेति सर्वानामावधारणाभ्यां प्रा-
प्लेरधिगमात् । यथा य एव धमवान्देशः स वज्जिमानिति ।
समन्वारम्भवचनं च फलारम्भे विद्याकर्मणोः साहित्यं दर्श-
यति । तच्च यद्यप्याग्नेयादियागषट्कवत् समप्रधानत्वेनापि
भवति । तथाप्युक्तया युक्त्या विद्यायाः कर्म प्रत्यङ्ग भावेनैव
नेतव्यम् । वेदार्थज्ञानवतः कर्मविधानाद् उपनिषदोपि वे-
दार्थ इति तत्ज्ञानमपि कर्माङ्गमिति ॥

नियमाच्च ॥ ७ ॥

सुगमम् । सिद्धान्तयति ।

अधिकोपदेशात्तु वादरायणस्यैवं

तद्दर्शनात् ॥ ८ ॥

यदि शरीराद्यतिरिक्तः कर्ता भोक्तात्मैत्येतन्मात्रउपनि-
षदः पर्यवसिताः स्युस्ततः स्यादेवं, न त्वेतदस्ति । तास्वेवंभूत-
जीवानुवादेन तस्य शुद्धबुद्धोदासीनब्रह्मरूपताप्रतिपादनपरा
इति तत्रतत्रासङ्गदावेदितम् । अनधिगतार्थबोधनस्वरस-
त्ता हि शब्दस्य प्रमाणान्तरसिद्धानुवादेन । तथा चौपनि-
षदात्मज्ञानस्य क्रत्वनुष्ठानविरोधिनः क्रतुसंबन्ध एव नास्ति ।
किमङ्ग पुनः तदव्यभिचारस्ततश्च क्रतुशेषता । तथा च ना-
पवर्गफलश्रुतेरर्थवादमात्रत्वमपि तु फलपरत्वमेव । अत एव
प्रियादिच्चित्तेन संसारिणात्मनोपक्रम्य तस्यैवात्मनोधिकोपदि-
दिक्षायां परमात्मनोत्यन्ताभेद उपदिश्यते । यथा समारो-
पितस्य भुजगस्य रज्जुरुपादत्यन्ताभेदः प्रतिपाद्यते । योयं

सर्पः सा रज्जुरिति । यथा विद्यायाः कर्माङ्गत्वे दर्शनमुप-
न्यस्तमेवमकर्माङ्गत्वे न दर्शनमुक्तम् । तत्र कर्माङ्गत्वदर्शनाना-
मन्यथासिद्धिरुक्ता केवलविद्यादर्शनानां तु नान्यथासिद्धिर-
सार्वत्रिकी व्याप्तिरप्युद्गीथविद्यापेक्षया तस्या एव प्रकृतत्वात्
न त्वशेषापेक्षया । यथा सर्वे ब्राह्मणा भोज्यन्तामिति नि-
मन्त्रितापेक्षया तेषामेव प्रकृतत्वात् ।

विभागः शतवत् ॥ ११ ॥

सुगमम् । अविभागेपि न दोष इत्याह । “न चेदं सम-
न्वारम्भवचनमि”ति । संसारिविषया विद्या विहिता यथो-
द्गीथविद्या प्रतिषिद्धा च यथा सच्छास्त्राधिगमनलक्षणा अ-
ध्ययनमात्रवत् एव कर्मविधिर्न त्वपनिषदध्ययनवतः । एतदुक्तं
भवति । यदध्ययनमर्थावबोधपर्यन्तं कर्मसूपयुज्यते । यथा
कर्मविधिवाक्यानां तन्मात्रवत् एवाधिकारः कर्मसु नोपनिष-
दध्ययनवतः तदध्ययनस्य कर्मस्वनुपयोगादिति । अध्ययनमा-
त्रवत् एवेति मात्रग्रहणेनार्थज्ञानं वा व्यवच्छिन्नमिति मन्वानो
भ्रान्तश्चोदयति । “नत्वेवं सती”ति । स्वाभिप्रायमुद्घाटयन्
समाधत्ते । “न वय”मिति । उपनिषदध्ययनापेक्षं मात्र-
ग्रहणं नार्थबोधापेक्षमित्यर्थः ॥

नाविशेषात् ॥ १३ ॥

कुर्वन्नेवेह कर्माणोत्यविद्यावद्विषयमित्यर्थः । विद्यावद्विषय-
त्वेपि अविरोधो विद्यास्तुत्यर्थत्वादित्याह ।

स्तुतयेनुमतिर्वा ॥ १४ ॥

अपि च विद्याफलं प्रत्यक्षं दर्शयन्ती श्रुतिः कालान्तर-
भाविफलकर्माङ्गत्वं विद्याया निराकरोतीत्याह ।

कामकारेण चैके ॥ १५ ॥

कामकार इच्छा ॥

उपमर्दं च ॥ १६ ॥

अधिकोपदेशादित्यनेनात्मन एव शुद्धबुद्धोदासीनत्वादय
उक्ताः । इह तु समस्तक्रियाकारकफलविभागोपमर्दं चेति ॥

ऊर्ध्वरेतःसु च शब्दे हि ॥ १७ ॥

सुबोधम् ॥

परामर्शं जैमिनिरचोदना चापवदति

हि ॥ १८ ॥

सिद्धऊर्ध्वरेतसामाश्रमित्वे तद्विद्यानामकर्माङ्गतयापवर्गता
स्यात् । आश्रमित्वेन तेषामन्यार्थपरामर्शमात्रात्तु सिध्यति ।
विध्यभावात् । स्मृत्याचारप्रसिद्धिश्च तेषां प्रत्यक्षश्रुतिविरोधाद्-
प्रमाणम् । निन्दति हि प्रत्यक्षा श्रुतिराश्रमान्तरं वीरहा
वा एष देवानामित्यादिका । प्रत्यक्षश्रुतिविरोधे च स्मृ-
त्याचारयोरप्रामाण्यमुक्तं 'विरोधे त्वनपेक्षं स्यादसति ह्यनुमा-
नमिति तदेतत्त्वर्वमाह । त्रयो धर्मस्वन्धा इत्यादिना-
नधिकृतविषया चेति । अन्धपङ्खादयो हि ये नैमित्तिक-
कर्मानधिकृतास्तान्प्रत्याश्रमान्तरविधिरिति । अपि चापव-

दति हि । न केवलमन्यपरतया परामर्शस्याश्रमान्तरं न लभ्यते अपि त्वाश्रमान्तरनिन्दाद्वारेणापवादादपीत्यर्थः । स्यादेतत् । भवत्वेष परामर्शान्यार्थः । ये चेमेरण्यइत्यादिभ्यस्त्वाश्रमान्तरं सेत्स्यतीत्यत आह । “ये चेमे ऽरण्य”इति । अस्यापि देवपथोपदेशपरत्वात् नैतत्परत्वमित्यर्थः । न चान्यपरादपि स्फुटतराश्रमान्तरप्रत्यय इत्याह । “संदिग्धं चे”ति । नहि तप एव द्वितीय इत्यत्राश्रमान्तराभिधायी कश्चिदस्ति शब्द इति । नन्वेतमेव प्रव्राजिन इति वचनाद् आश्रमान्तरं सेत्स्यतीत्यत आह । “तथैतमेवे”ति । “एतदपि लोकसंस्तवनपरमि”ति । अधिकरणारम्भमाक्षिप्य नःस्ति प्रत्यक्षवचनमिति कृत्वाचिन्तेयमिति समाधत्ते तत्र (१) “ननु ब्रह्मचर्यादेवे”ति ।

अनुष्टेयं वादराणः साम्यश्रुतेः ॥ १९ ॥

भवत्वन्वार्थः परामर्शः तथाप्येतस्मादाश्रमान्तराणि प्रतीयमानानि च नापाकरणमर्हन्ति । एवं तान्यपाक्रियेरन्यद्यस्मान् प्रतीयेरन् । प्रतीयमानानि वा श्रुत्या बाध्येरन् । न तावन्न प्रतीयन्ते । तथाहि । त्रयो धर्मस्कन्धा इति स्कन्धत्रित्वं प्रतिज्ञातम् । तत्रस्कन्धशब्दो यद्याश्रमपरो न स्याद् अपि तु समूहवचनस्ततो धर्माणां यज्ञादीनां प्रातिस्विकोत्पत्तीनां किमपेक्ष्य त्रित्वं संख्यासु व्यवस्थाप्येत एकैकाश्रमोपसृष्टीतास्त्वाश्रमाणां त्रित्वाच्छक्यास्त्रित्वे व्यवस्थापयितुमित्याश्रमत्रित्वप्रतिज्ञोपपत्तिस्तत्र यज्ञादिलिङ्गो गृह्याश्रम एको

धर्मस्कन्धो ब्रह्मचारीति द्वितीयस्तप इति च तपःप्रधानास्तु वानप्रस्थाश्रमानान्यः ब्रह्मसंस्थ इति च पारिशेष्यात्परिव्राडिति वक्ष्यति । तस्मादन्यपरादपि परामर्शादाश्रमान्तराणि प्रतीयमानानि देवताधिकरणन्यायेन न शक्यन्ते ऽपाकर्तुम् । न च प्रत्यक्षश्रुतिविरोधो वीरहा वेत्यादेः प्रतिपन्नगार्हस्थ्यं प्रमादादज्ञानाद्वाग्निमुद्वासयितुं प्रवृत्तं प्रत्युपपत्तेः । एवं च अविरोधे सिद्धवत्परामर्शादाश्रमान्तराणां शास्त्रान्तरसिद्धिं वा कल्पयिष्यामो यथोपवीतविधिपरे वाक्ये उपव्ययते देवलक्ष्यमेव तत् कुरुते इत्यत्र निवीतं मनुष्याणां प्राचीनावीतं पितॄणामपि शास्त्रान्तरसिद्धयोर्निवीतप्राचीनावीतयोः परामर्श इति ॥

विधिर्वा धारणवत् ॥ २० ॥

यद्यपि ब्रह्मसंस्थत्वस्तुतिपरतया ऽस्य संदर्भस्यैकवाक्यता गम्यते । संभवन्त्यां चैकवाक्यतायां वाक्यभेदो ऽन्याय्यः । तथाप्याश्रमान्तराणां पूर्वसिद्धेरभावात् परामर्शानुपपत्तेः, अपरामर्शे च स्तुतेरसंभवेन किंपरतया एकवाक्यतास्तु इति तां भङ्क्ता धारणावद् वरमपूर्वत्वाद्विधिरेवास्तु । यथा अधस्तात्ममिधं धारयन्ननुद्रवेदुपरि हि देवेभ्यो धारयतीत्यत्र सत्यामप्यधोधारणेनैकवाक्यताप्रतीतौ विधीयतएवोपरि धारणमपूर्वत्वान् । यथोक्तम् 'विधिस्तु धारणेऽपूर्वत्वादि'ति । तथेवाप्याश्रमान्तरपरामर्शश्रुतिविधिरेवेति कल्प्यते । सम्प्रति परामर्शपीतरेषामाश्रमाणां ब्रह्मसंस्थतासंस्तवसामर्थ्यादेव विधातव्या । न खल्वविधेयं संस्तवयते तदर्थत्वात् संस्तवस्ये-

त्याह । “यदापी”ति । अत्रावान्तरविचारमारभते “सा च किं चतुर्ध्वि”ति । विचारप्रयोजनमाह । “यदि चे”ति । ननु अनाश्रम्येव ब्रह्मसंस्थो भविष्यतीत्यत आह । “नाश्रमित्वे”ति । तत्र पूर्वपक्षमाह । “तत्र तपःशब्देने”ति । अयमभिसंधिः । न तावद् ब्रह्मसंस्थ इति पदं प्रत्यस्तमितावयवार्थपरिब्राजकेश्वकर्णादिपदवद्रूढम् । तदाश्रमप्राप्तिमात्रेणैव अमृतीभाव इति न तद्भावाय ब्रह्मज्ञानमपेक्षेत । तथा च नान्यः पन्था विद्यते ऽयनायेति विरोधः । न च संभवत्यवयवार्थे समुदायशक्तिकल्पना । तस्माद्ब्रह्मणि संस्थास्येति ब्रह्मसंस्थः । एवं चतुर्षु आश्रमेषु यस्यैव ब्रह्मणि निष्ठत्वमाश्रमिणः स ब्रह्मसंस्थो ऽमृतत्वमेतीति युक्तम् । तत्र तावद् ब्रह्मचारिगृहस्थौ स्वशब्दाभिहितौ तपःपदेन च तपःप्रधानतया भिक्षुवानप्रस्थानुपस्थापितौ । भिक्षुरपि हि समधिकशौचाष्टग्रासीभोजननियमाद् भवति वानप्रस्थस्तपःप्रधानः । न च गृहस्थादेः कर्मिणो ब्रह्मनिष्ठत्वासंभवः । यदि तावत् कर्मयोगः कर्मिता । सा भिक्षोरपि कायवाङ्मनोभिरस्ति । अथ ये न ब्रह्मार्पणेन कर्म कुर्वन्ति किं तु कामार्थितया ते कर्मिणः । तथा सति गृहस्थादयोपि ब्रह्मार्पणेन कर्म कुर्वाणा न कर्मिणः । तस्माद्ब्रह्मणि तात्पर्यं ब्रह्मनिष्ठता न तु कर्मात्यागः । प्रमाणविरोधात् । तपसा च द्वयोराश्रमयोरेकीकरणेन त्रय इति त्रित्वमुपपद्यते । एवं च त्रयोप्याश्रमा अब्रह्मसंस्थाः सन्तः पुण्यलोकभाजो भवन्ति यः पुनरेतेषु ब्रह्मसंस्थः सोमृतत्वभागिति । न

च येषां पुण्यलोकभागित्वं तेषामेवामृतत्वमिति विरोधः । यथा देवदत्तयज्ञदत्तौ मन्दप्रज्ञावभूतां सम्प्रति तयोर्यज्ञदत्तस्तु शास्त्राभ्यासात् पटुप्रज्ञो वर्तते इति तथेचापि यएवाब्रह्मसंस्थाः पुण्यलोकभाजस्तएव ब्रह्मसंस्था अमृतत्वभाज इत्यवस्थाभेदादविरोधः । तथाच ब्रह्मसंस्थ इति यौगिकं पदं प्रकृतविषयं भविष्यति । यथा आग्नेय्याग्नीध्रमुपतिष्ठत इत्यत्र विनियुक्तापि प्रकृतैवाग्नेयी गृह्यते । न च विनियुक्तविनियोगविरोधः । यदि ह्यत्राग्नेय्युपदिश्येत ततो यथा प्रतीता तथोद्दिश्यते । विनियुक्ता च प्रतीतिर्भवेद् इति विनियुक्तविनियोगविरोधः । इह तु आग्नीध्रोपस्थाने सा विधेयत्वेन विनियुज्यते न तद्दिश्यते । विधेयत्वेन च विनियोगे आग्नेयोपदार्थापेक्षणात् प्रकृतातिक्रमे प्रमाणाभावात् । तावता च शास्त्रोपपत्तेर्नाप्रकृतानामपि ग्रहणसंभवः । न च यातयामतया न विनियोगः । वाचस्तोमे सर्वेषामेव मन्त्राणां विनियोगादन्यत्राप्यविनियोगप्रसङ्गात् । तथेचापि प्रकृता एवाश्रमा बुद्धिविपरिवर्तिनः परामृश्यन्ते नानुक्तः परिम्राडेवेति पूर्वः पक्षः । राह्वान्तमुपक्रमते । “तदयुक्तम् । नहि सत्यां गतौ वानप्रस्थविशेषणोनेति । यथोपक्रान्तं तथेव परिसमापनमुचितम् । यत्सङ्ख्याकाश्च ये प्रसिद्धास्ते तत्सङ्ख्याका एव कीर्त्यन्ते इति चोचितम् । न तु सत्यांगतावुत्सर्गस्यापवादो युज्यते । असाधारणेनैकैकेन लक्षणेनैकैक आश्रमोक्तमुपक्रान्त इति तथैव समापनमुचितम् । न तु साधारणासाधारणाभ्यामुपक्रमसमाप्ती स्मिष्यते । न

च तपो नाम नासाधारणं वानप्रस्थानामित्यत्र आह । “तप-
 स्यासाधारण”इति । न खलुपराकादिभिः कायक्लेशप्रधानो
 यथा वानप्रस्थस्तथा भिक्षुः सत्यप्यष्टग्रासादिनियमे । न च
 शौचसन्तोषशमदमादयस्तपःपक्षे वर्तन्ते तत्र वृद्धानां तपः-
 प्रसिद्धेरसिद्धेः । अत एव वृद्धाः तपसो भेदेन शौचादीनाच-
 क्षते । शौचसन्तोषतपःस्वाध्यायेश्वरप्रणिधानानि नियमा इति ।
 सिद्धसङ्ख्याभेदेषु च सङ्ख्यान्तराभिधानमस्तिष्ठमित्याह ।
 “चतुष्टयेन चे”ति । “अपि च व्यपदेशो चे”ति । त्रय एतदिति
 किं भिक्षुरपि परामृश्यते किं वा भिक्षुवर्जत्रय एव न ता
 बलय इति भिक्षुसंग्रहे तद्वर्जनमेते त्रय इत्यत्र कर्तुं शक्यम् ।
 एतदिति प्रकृतानां साकल्येन परामर्शात् भिक्षुसंग्रहे च न
 तस्य पुण्यलोकत्वमब्रह्मसंस्थत्वाभावाद् भिक्षोः । तेन तस्य
 ब्रह्मसंस्थस्य सदा पुण्यलोकत्वममृतत्वं चेति विरोधः । त्रिषु
 च ब्रह्मसंस्थपदे यदेति संबन्धनीयम् । भिक्षौ च सदेति
 वैषम्यम् । तदिदमुक्तम् । “पृथक्चे”ति । पूर्वपक्षाभासं
 स्मारयति । “कथं पुनर्ब्रह्मसंस्थशब्दो योगादि”ति । तन्नि-
 राकरोति । “अत्रोच्यते”इति । त्रयमभिसन्धिः । सत्यं
 यौगिकः शब्दः सति प्रकृतसंभवे न तदतिपत्या ऽप्रकृते व-
 र्तिर्तुमर्हति । असति तु संभवे मा भूत्प्रमादपाठ इत्यप्रकृते
 वर्तयितव्यः । दर्शितश्चात्रासंभवो ऽधस्तादिति । एष हि
 ब्रह्मसंस्थतालक्षणो धर्मी भिक्षोरसाधारण आश्रमान्तराणि
 तत्संस्थान्यतत्संस्थानि च भिक्षुस्त्वत्संस्थ इत्येव, तत्संस्थता हि
 स्वभावं व्यवच्छिन्दन्तो विरोधाद् यस्तत्संस्थ एव तत्राञ्जसी

[अ. ३ पा. ४ सू. २०] [६८२] [भामती]

नान्यत्र । शमदमादिस्तु तदीयइति स्वाङ्गमव्यवधायकमित्यर्थः । ब्रह्मसंस्थत्वमसाधारणं परिव्राजकधर्मं श्रुतिरादर्शयतीत्याह । “तथा च न्यासब्रह्मे”ति । सर्वसङ्गपरित्यागो हि न्यासः स ब्रह्म कुत इत्यत आह । “ब्रह्मा हि परः” । अतः परो न्यासो ब्रह्मेति किमपेक्ष्य परः संन्यास इत्यत आह । “तानि वा एतान्यवराणि तपांसि न्यासएवात्यरेचयद्दि”ति । एतदुक्तं भवति । ब्रह्मपरतया सर्वेषणापरित्यागलक्षणो न्यासो ब्रह्मेति । तथा चेदृशं न्यासलक्षणं ब्रह्मसंस्थत्वं भिक्षोरेवासाधारणं नेतरेषामाश्रमिणाम् । ब्रह्मज्ञानस्य शब्दजनितस्य यः परीपाकः साक्षात्कारो ऽपवर्गसाधनं तदङ्गतया पारिव्राज्यं विहितम् । न त्वनधिकृतं प्रतीत्यर्थः ॥

स्तुतिमात्रमुपादानादिति चेन्नापू-

र्वत्वात् ॥ २१ ॥

यद्यत्र सन्निधानउपासनाविधिर्नास्ति ततः प्रदेशान्तरस्थितोपि विधिरव्यभिचरिततद्विधिसंबन्धेनोद्गीथेनोपस्थापितः स एष रसानां रसतम इत्यादिना पदसंदर्भेणैकवाक्यभावमुपगतः स्वरयते । नहि समभिव्याहृतैरेकवाक्यता भवतीति कश्चिन्नियमचेतुरस्ति । अनुषङ्गातिदेशलभ्यैरपि विध्यसमभिव्याहृतैरर्थवादैरेकवाक्यताभ्युपगमात् । यदि तद्विधयमुपासीत सामोपासीतेत्यादिविधिसमभिव्याहारः श्रुतस्तथापि तस्यैव विधेः स्तुतिः । न त्वपासबविषयसमर्पणपर ओमित्येतदकरमुद्गीथमित्यनेनैवोपासनाविषयसमर्पणादिति प्राप्तेऽभिधी-

[भामती]

[६८३]

[अ. ३ पा. ४ सू. २१]

यते । न तावद्दूरस्थेन कर्मविधिवाक्येनैकवाक्यतासंभवः । प्रतीतसमभिव्याहृतीनां विधिनैकवाक्यतया स्तुत्यर्थत्वमर्थवादानां रक्तपटन्यायेन भवति । न तु स्तुत्या विना का चिदनुपपत्तिर्विधेः । यथाहुः । अस्ति तु तद्वित्यतिरेके परिहार इति । अत एव विधेरपेक्षाभावात् प्रवर्तनात्मकस्यानुषङ्गातिदेशादिभिरर्थवादप्राप्त्यभिधानमसमञ्जसम् । नहि कर्त्तृपेक्षितोपायतायामवगतायां प्राशस्त्यप्रत्ययस्यास्ति कश्चिदुपयोगः । तस्माद्दूरस्थस्य कर्मविधेः स्तुतावानर्थक्यम् । तेनैकवाक्यतानुपपत्तेः सन्निहितस्य त्वपासनाविधेः किं विषयसमर्पणेनोपयुज्यतामुत स्तुत्येति विषये विषयसमर्पणेन यथार्थवत्त्वं नैवं स्तुत्या बद्धित्वात् । अगत्या हि सा । तस्मादुपासनार्था इति सिद्धम् ।

कुर्यात् क्रियेत कर्त्तव्यं भवेत् स्यादिति पञ्चमम् ।

एतत्स्यात्सर्ववेदेषु नियतं विधिलक्षणम् ॥

भावनायाः खलु कर्त्तृसमीहितानुकूलत्वं विधिनिषेधश्च कर्तुरहितानुकूलत्वम् । यथाहुः । कर्त्तव्यश्च सुखफलोऽकर्त्तव्यो दुःखफल इति । एतच्चास्माभिरुपपादितं न्यायकणिकायाम् । क्रिया च भावना तद्वचनाश्च करोत्यादयो, यथाहुः कृभ्वस्तयः क्रियासामान्यवचना इति । अत एव कृभ्वस्तीनुदाहृतवान् सामान्योक्तौ तद्विशेषाः पचेदित्यादयोऽपि गम्यन्तइति तच्च कुर्यादित्याश्चिप्रकर्त्तृका भावना । क्रियेतेति आश्चिप्रकर्मिका भावना । कर्त्तव्यमिति तु कर्मभूतद्रव्योपसर्जनभावना । एवं दण्डो भवेद्दण्डिना भवितव्यं दण्डिना भयेतेत्येकधात्वर्थविषया

[अ. २ पा. ४ सू. २१] [६८४] [भामती]

विधुपहिता भावना उदाहार्याः । भवतिश्चैष जन्मनि । यथा कुलालव्यापाराद् घटो भवति बीजादङ्कुरो भवतीति प्रयुञ्जते । न च बीजादङ्कुरो ऽस्तीति प्रयुञ्जते । तस्मादस्तिः सत्तायां न जन्मनीति ॥

पारिप्लवार्था इति चेन्न विशेषित-
त्वात् ॥ २३ ॥

यद्यपि उपनिषदाख्यानानि विद्यासन्निधौ श्रुतानि । तथापि सर्वाण्याख्यानानि पारिप्लव इति सर्वश्रुत्या निःशेषार्थतया दुर्बलस्य सन्निधेर्बाधितत्वात् पारिप्लवार्थान्येवाख्यानानि । न च सर्वा दाशतथीरनुब्रूयादिति विनियोगेपि दाशतथीनां प्रातिस्विकविनियोगात्तत्रतत्र कर्मणि यथा विनियोगो न विरुद्ध्यते तथेहापि सत्यपि पारिप्लवे विनियोगो सन्निधानाद् विद्याङ्गत्वमपि भविष्यतीति वाच्यम् । दाशतथीषु प्रातिस्विकानां विनियोगानां समुदायविनियोगस्य च तुल्यबलत्वादिह तु सन्निधानात् श्रुतेबलीयस्त्वात् । तस्मात्पारिप्लवार्थान्येवाख्यानानीति प्राप्त, उच्यते । नैषामाख्यानानां पारिप्लवे विनियोगः । किं तु पारिप्लवमाचक्षीतेत्युपक्रम्य यान्यान्नातानि मनुर्वैवस्वतो राजेत्यादीनि तेषामेव तत्र विनियोगः तान्येव हि पारिप्लवेन विशेषितानि । इतरथा पारिप्लवे सर्वाण्याख्यानानीत्येतावन्तैव गतत्वात् पारिप्लवमाचक्षीतेत्यनर्थकं स्यात् । आख्यानविशेषकत्वे त्वर्थवत् । तस्माद्विशेषणानुरोधान् सर्वशब्दस्तदपेक्षो न त्वशेषवचनः । यथा सर्वे ब्राह्मणा भोज-

[भामती]

[६८५]

[अ. ३ पा ४ सू. २३]

यितव्या इत्यत्र निमन्त्रितापेक्षः सर्वशब्दः । तथा चोपनिष-
दाख्यानानां विद्यासंनिधिरप्रतिद्वन्द्वो विध्यैकवाक्यता सोरो-
दीदित्यादीनामिव विध्यैकवाक्यत्वं गमयतीति सिद्धम् । प्रति-
पत्तिसौकर्याच्चेत्युपाख्यानेन हि बाला अप्यवधीयन्ते । य-
था तत्राख्यायिकयेति ।

अत एव चाग्नीन्धनाद्यनपेक्षा ॥ २५ ॥

विद्यायाः क्रत्वर्थत्वे सति तया क्रत्वपकरणाय स्वकार्याय
क्रतुरपेक्षितः । तदभावे कस्योपकारो विद्ययेति । यदा तु
पुरुषार्था तदा नानया क्रतुरपेक्षितः स्वकार्ये निरपेक्षया
एव तस्याः सामर्थ्यात् । अग्नीन्धनादिना चाश्रमकर्माण्युपल-
क्ष्यन्ते । यथाङ्गः । अग्नीन्धनादीन्याश्रमकर्माणि विद्यया
स्वार्थसिद्धौ नापेक्षितव्यानीति । स्वार्थसिद्धौ नापेक्षितव्यानि
न तु स्वसिद्धाविति । एतच्चाधिकमुपरिष्टादक्ष्यते । “तद्वि-
वक्षया चे”ति । एतत् प्रयोजनं पूर्वतनस्याधिकरणस्योक्तम् ।
अधिकविवक्षयेति यदुक्तं तदधिकमाह ।

सर्वापेक्षा च यज्ञादिश्रुतेरश्व-

वत् ॥ २६ ॥

यथा स्वार्थसिद्धौ नापेक्ष्यन्ते आश्रमकर्माणि एवमुत्प-
त्तावपि नापेक्षेरन्निति शङ्का स्यात् । न च विविदिषन्ति
यज्ञेनेत्यादिविरोधः । नक्षेत्रे विधिः, अपि तु वर्तमानाप-
देशः । स च स्तुत्याप्युपपद्यते । अपि च । चतस्रः प्रतिप-
त्तयो । ब्रह्मणि प्रथमा तावद् उपनिषद्वाक्यश्रवणमात्राद्भव-

ति । यां क्लिप्ताचक्षते श्रवणमिति । द्वितीया मीमांसास-
 हिता तस्मादेवोपनिषद्वाक्याद्यामाचक्षते मननमिति । तृतीया
 चिन्ता सन्ततिमयी यामाचक्षते निदिध्यासनमिति । चतु-
 र्थी साक्षात्कारवती वृत्तिरूपा नान्तरीयकं हि तस्याः कैव-
 ल्यमिति । तत्राद्ये तावत् प्रतिपत्तो विदितपदतदर्थस्य विदि-
 तवाक्यगतिगोचरन्यायस्य च पुंस उपपद्यते एवेति न तत्र
 कर्मापेक्षा । ते एव च चिन्तामयीं तृतीयां प्रतिपत्तिं प्र-
 सुवाते इति न तत्रापि कर्मापेक्षा । सा चादरनैरन्तर्य
 दीर्घकालसेविता साक्षात्कारवतीमाधत्त एव प्रतिपत्तिं
 चतुर्थीमिति न तत्राप्यस्ति कर्मापेक्षा । तन्नान्तरीयकं च
 कैवल्यमिति न तस्यापि कर्मापेक्षा । तदेवं प्रमाणतश्च प्र-
 मेयत उत्पत्तौ च कार्ये च न ज्ञानस्य कर्मापेक्षेति बीजं
 शङ्काया,मेवं प्राप्तुच्यते । उत्पत्तौ ज्ञानस्य कर्मापेक्षा विद्यते
 विविदिषोत्यादद्वारा विविदिषन्ति यच्चेनेति श्रुतेः । न चेदं
 वर्तमानापदेशत्वात् स्तुतिमात्रमपूर्वत्वादर्थस्य यथा यस्य प-
 र्णमयी जुहूर्भवतीति पर्णमयताविधिरपूर्वत्वात् न त्वयं व-
 र्तमानापदेशः । अनुवादानुपपत्तेः । तस्मादु(१)त्यत्तौ विद्यया
 शमादिवत् कर्माण्यपेक्ष्यन्ते । तत्राप्येवं विदिति विद्यास्व-
 रूपासंयोगादन्तरङ्गाणि विद्योत्यादे शमादीनि बहिरङ्गानि
 कर्माणि विविदिषासंयोगात्तथा ह्याश्रमविहितनित्यकर्मानु-
 ष्ठानाद्धर्मसमुत्पादस्ततः पाप्मा विलीयते । स हि तत्त्वतो
 ऽनित्याशुचिदुःखानात्मनि संसारे सति नित्यशुचिसुखादि-

लक्षणेन विभ्रमेण मलिनयति चित्तसत्त्वमधर्मनिबन्धनत्वाद्
विभ्रमाणाम् । अतः पाप्मनः प्रशये प्रत्यक्षोपपत्तिद्वारापावरणे
सति प्रत्यक्षोपपत्तिभ्यां संसारस्य तात्त्विकीमनित्याशुचिदुःख-
रूपतामप्रत्युहं विनिश्चिनोति । ततो ऽस्मिन्ननभिरतिसंज्ञं वै-
राग्यमुपजायते । ततस्तज्जिज्ञासा ऽस्योपावर्त्तते । ततो ह्य-
नोपायं पर्येषते । पर्येषमाणस्यात्मतत्त्वज्ञानमस्योपाय इति
शास्त्रादाचार्यवचनाच्चोपश्रुत्य तज्जिज्ञासतइति विविदिषोप-
हारमुखेनात्मज्ञानोत्पत्तावस्ति कर्मणामुपयोगः । विविदिषुः
खलु युक्त एकाग्रतया श्रवणमनने कर्तुमुत्सहते । ततोस्य
तत्त्वमसीति वाक्यान्निर्विचिकित्सज्ञानमुत्पद्यते । न च नि-
र्विचिकित्सं तत्त्वमसीति वाक्यार्थमवधारयतः कर्मण्यधिका-
रो ऽस्ति । येन भावनायां वा भावनाकार्ये वा साक्षात्कारे
कर्मणामुपयोगः । एतेन वृत्तिरूपसाक्षात्कारकार्ये ऽपवर्गे क-
र्मणामुपयोगो दूरनिरस्तो वेदितव्यः । तस्माद्यथैव शमद-
मादयो यावज्जीवमनुवर्त्तन्ते एवमाश्रमकर्मापोत्यसमीक्षि-
ताभिधानम् । विदुषस्तत्रानधिकारादित्युक्तम् । दृष्टार्थेषु तु
कर्मसु प्रतिषिद्धवर्जमनधिकारेपि असत्तस्य स्वारसिकी प्रवृ-
त्तिरूपपद्यतएव । न हि तत्रान्वयव्यातिरेकसमधिगमनी-
यफले ऽस्ति विध्यपेशा । अतश्च भ्रान्त्या चेत्तौकिकं कर्म
वैदिकं च तथास्तु तइति प्रलापः । शमदमादीनां तु वि-
द्योत्यादायोपात्तानामुपरिष्ठादवस्थास्वाभाव्यादनपेक्षितानाम-
प्यनुवृत्तिः । उपपादितं चैतदस्माभिः प्रथमद्वन्द्वइति नेह
पुनः प्रत्याख्यते । तस्माद्विविदिषोत्पादद्वाराश्रमकर्मणां वि-

[अ. ३ पा. ४ सू. २६] [६८८] [भामती]

द्योत्यत्तावुपयोगो न विद्याकार्यइति सिद्धम् । शेषमतिरो-
द्धितार्थम् ।

सर्वान्नानुमतिश्च प्राणात्यये तद्-

र्शनात् ॥ २८ ॥

प्राणसंज्ञादे सर्वेन्द्रियाणां श्रूयते । एष किल विचारवि-
षयः सर्वाणि खलु वागादीन्यवजित्य प्राणो मुख्य उवाचैतानि
किं मेऽन्नं भविष्यतीति तानि होचुः । यदिदं लोकेऽन्नमा
च श्वभ्य आ च शकुनिभ्यः सर्वप्राणिनां यदन्नं तत्तवान्नमिति ।
तदनेन संदर्भेण प्राणस्य सर्वमन्नमिति अनुचिन्तनं विधायाच्च
श्रुतिः । न ह वाएवंविधं किं च नानन्नं भवतीति । सर्वं
प्राणस्यान्नमित्येवं विदितम् । किं च नानन्नं भवतीति ।
तत्र संशयः । किमेतत्सर्वान्नाभ्यनुज्ञानं शमादिवदेतद्विद्या-
ङ्गतया विधीयते । उत स्तुत्यर्थं संकीर्त्यतइति । तत्र यद्यपि
भवतीति वर्तमानापदेशान्न विधिः प्रतीयते । तथापि यथा
यस्य पर्णमयी जुह्वर्भवतीति वर्तमानापदेशापि पलाशम-
थीत्वविधिप्रतिपत्तिः पञ्चमलकारापत्या । तथेहापि प्रवृत्ति-
विशेषकरतालाभे विधिप्रतिपत्तिः । स्तुतौ हि अर्थवादमात्रं
न तथार्थवद्यथाविधौ । भक्ष्याभक्ष्यशास्त्रं च सामान्यतः
प्रवृत्तमनेन विशेषशास्त्रेण बाध्यत । गम्यागम्यविवेकशास्त्र-
मिव सामान्यतः प्रवृत्तं वामेद्वविद्याङ्गभूतसमस्तस्यपरि-
हारशास्त्रेण विशेषविषयेणेति प्राप्तञ्च्यते ।

अशक्तोः कल्पनीयत्वात् शास्त्रान्तरविरोधतः ।

प्राणस्यान्नमिदं सर्वमिति चिन्तनसंस्तवः ॥

न तावत् कौलेयकमर्यादमन्नं मनुष्यजातिना युगपत् पर्यायेण वा शक्यमत्तुम् । इभकरभकादीनामन्नस्य शमीकरीरकण्टकवटकाष्ठादेरेकस्यापि अशक्यादनत्वात् । न चाच लिङ्ग इव स्फुटतरा विधिप्रतिपत्तिरस्ति । न च कल्पनीयो विधिरपूर्वत्वाभावात् । स्तुत्यापि च तदुपपत्तेः । न च सत्यां गतौ सामान्यतः प्रवृत्तस्य शास्त्रस्य विषयसङ्कोचो युक्तः तस्मात्सर्वं प्राणस्यान्नमित्यनुचिन्तनविधानस्तुतिरिति साम्प्रतम् । शक्यत्वे च प्रवृत्तिविशेषकरतोपयुज्यते नाशक्यविधानत्वे प्राणात्यय इति चावधारणपरं प्राणात्यय एव सर्वान्नत्वम् । तत्रोपाख्यानाच्च । स्फुटतरविधिस्मृतेश्च । सुरावर्जं विद्वांसमविद्वांसं प्रतिविधानात् । न त्वन्यत्रेति । इभ्येन सास्तिपकेन सामिखादितानर्हभक्षितान् स हि चाक्रायणो हस्तिपकोच्छिष्टान् कुल्माषान् भुञ्जानो हस्तिपकेनोक्तः । कुल्माषानिव मदुच्छिष्टमुदकं कस्मान्नानुपिवसीति । एव मुक्तस्तदुदकमुच्छिष्टदोषात् प्रत्याचचत्ते । कारणं चात्रोवाच । न बाऽजीविष्यं न जीविष्यामीतीमान् कुल्माषानखादम् । कामो मउदकपानमिति(१) स्वातन्त्र्यं मे उदकपाने नदीकूपतडागप्रपादिषु यथाकामं प्राप्नोमीति नोच्छिष्टोदकाभावे प्राणात्यय इति तत्रोच्छिष्टभक्षणदोष इति मदची(२)हृत्तेषु कुरुषु यावन्नशनायया मुनिर्निरपत्रप इभ्येन सामिजग्धान् खादयामास ।

(१) पाम इतीति—पा० ३ ।

(२) मटवीति—पा० ३ ।

विहितत्वाच्चाश्रमकर्मापि ॥ ३२ ॥

नित्यानित्याश्रमकर्माणि यावज्जीवश्रुतेर्नित्येहितोपायतया ऽवश्यं कर्त्तव्यानि । विविदिषन्तीति च विद्यासंयोगात् । विद्यायाश्चावश्यंभावनियमाभावादनित्यता प्राप्नोति नित्यानित्यसंयोगस्यैकस्य न संभवति अविद्यानवश्यंभावयोरेकत्र विरोधात् । न च वाक्यभेदाद्वास्तवो विरोधः शक्योपनेतुम् । तस्मादनध्यवसाय एवात्रेति प्राप्तम् । एतेनैकस्य त्वभयत्वे संयोगपृथक्त्वमित्याश्रितमेवं प्राप्तेऽभिधीयते ।

सिद्धे हि स्याद्विरोधोऽयं न तु साध्ये कथं च न ।

विध्यधीनात्मलाभेऽस्मिन् यथाविधि मता स्थितिः ॥

सिद्धं हि वस्तु विरुद्धधर्मयोगेन बाध्यते । न तु साध्यरूपं यथा षोडशिन एकस्य ग्रहणायग्रहणे । ते हि विध्यधीनत्वाद् विकल्पेते एव । न पुनः सिद्धे विकल्पसंभवः । तद्विद्यैकमेवाग्निद्वोत्राख्यं कर्म यावज्जीवश्रुतेर्निमित्तेन युज्यमानं नित्येहितोपात्तदुरितप्रक्षयप्रयोजनमवश्यकर्त्तव्यं विद्याङ्गतया च विद्यायाः कदाचित्कतयानवश्यंभावेपि काम्यो वा नैमित्तिको वा नित्यमर्थं विद्यत्य निविशेते(१) इति न्यायादनित्याधिकारेण निविशमानमपि न नित्यमनित्ययति । तेनापि तत्सिद्धेरिति संयोगपृथक्त्वान्न नित्यानित्यसंयोगविरोध एकस्य कार्यस्येति सिद्धम् । सच्चकारित्वं च कर्मणां न कार्ये विद्यायाः किं त्वत्पत्तौ कोर्थो विद्यासच्चकारीणि कर्माणीत्यय-

मर्थः । सत्सु कर्मसु विद्यैव स्वकार्ये व्याप्रियते । यथा सचैव
दशभिः पुत्रैर्भारं वहतिगर्दभीति सन्स्वेव दशपुत्रेषु सैव भा-
रस्य वाहिकेति । “अविधिलक्षणत्वादि”ति । विहितं हि
दर्शपौर्णमासाद्यङ्गैर्युज्यते न त्वविहितम् । ग्राहकग्रहणपू-
र्वकत्वादङ्गभावस्य विधेस्य ग्राहकत्वात् । अविहिते च त-
दनुपपत्तेः । चतसृणामपि च प्रतिपत्तीनां ब्रह्मणि विधाना-
नुपपत्तेरित्युक्तं प्रथमसूत्रे । द्रष्टव्यो निदिध्यासितव्य इति च
विधिसूत्रं न विधिरित्यप्युक्तम् । उत्पत्तिं प्रति हेतुभाव-
स्तु सत्त्वशुद्ध्या विविदिषोपजनद्वारेत्यधस्तादुपपादितम् ।
असाध्यत्वाच्च विद्याफलस्यापवर्गस्य स्वरूपावस्थानलक्षणो हि
सः । न च स्वं रूपं ब्रह्मणः साध्यं नित्यत्वात् । शेषम-
तिरोहितार्थम् ॥

सर्वथापि तएवोभयलिङ्गात् ॥ ३४ ॥

यथा मासमग्निहोत्रं जुह्वतीति प्रकरणान्तरात् कर्मभेदे
एवमिहापि ‘तमेनं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति व-
ह्नेने’तिक्रतुप्रकरणमतिक्रम्य श्रवणात् प्रकरणान्तरात्तदुद्विद्य-
वच्छेदे सति कर्मान्तरमिति प्राप्तउच्यते । सत्यपि प्रकरण-
ान्तरे तदेव कर्म, श्रुतेः स्मृतेश्च संयोगभेदः परं यथाऽग्नि-
होत्रं जुह्यात्स्वर्गकामो यावज्जीवमग्निहोत्रं जुह्यादिति
तदेवाग्निहोत्रमुभयसंयुक्तम् । नहि प्रकरणान्तरं साक्षा-
द्भेदकम् । किं तु अजातज्ञापनस्वरसो विधिः प्रकरणैक्ये
स्फुटतरप्रत्यभिज्ञाबलेन स्वरसं जज्ञात् । प्रकरणान्तरेण तु
विघटितप्रत्यभिज्ञानः स्वरसमजज्ञत् कर्म भिनत्ति । इच्च तु

सिद्धवदुत्पन्नरूपाण्येव यज्ञादीनि विविदिषायां विनियुञ्जानो
न जुह्वतीत्यादिवदपूर्वमेषां रूपमुत्पादयितुमर्हति । न च
तत्रापि नैयमिकाग्निहोत्रे मासविधिर्नापूर्वाग्निहोत्रोत्पत्तिरि-
ति साम्प्रतम् । होम एव साक्षात् विधिश्रुतेः । कालस्य चा-
नुपादेयस्याविधेयत्वात् । काले हि कर्म विधीयते न कर्म-
णि काल इत्युत्सर्गः । इह तु विविदिषायां विधिश्रुतिः न
यज्ञादौ । तानि तु सिद्धान्येवानुद्यन्तइत्यैककर्मात्संयोगपृथ-
क्त्वं सिद्धम् । स्मृतिरुक्ता लिङ्गदर्शनमुक्तम् ॥

अन्तरा चापि तु तद्दृष्टेः ॥ ३६ ॥

यदि विद्यासहकारोप्याश्रमकर्माणि हन्त भी विधुरादी-
नामनाश्रमिणामनधिकारो विद्यायाम् । अभावात्सहकारि-
णामाश्रमकर्मणामिति प्राप्तुञ्चते । नात्यन्तमकर्माणो रैक-
विधुरवाचकवीप्रभृतयः । सन्ति हि तेषामनाश्रमित्वे जपोप-
वासदेवताराधनादीनि कर्माणि । कर्मणां च सहकारित्व-
मुक्तम् । आश्रमकर्मणामुपलक्षणत्वादिति न तेषामनधिका-
रो विद्यासु । “जन्मान्तरानुष्ठितैरपि चे”ति । न खलु
विद्याकार्ये कर्मणामपेक्षा । अपि तु उत्पादे उत्पादयन्ति
च विविदिषोपचारेण कर्माणि विद्याम् । उत्पन्नविविदिषा-
यां पुरुषधैरेयाणां विदुरसंवर्त्तप्रभृतीनां कृतं कर्मभिः ।
यद्यपि चेह जन्मनि कर्माप्यननुष्ठितानि तथापि विविदि-
षातिशयदर्शनात् प्राचि भवेनुष्ठितानि तैरिति गम्यतइति ।
ननु यथाधीतवेदे एव धर्मजिज्ञासायामधिक्रियते नानधीत-
वेदे इह जन्मनि । तथेह जन्मन्याश्रमकर्मेत्पादितविविदिष

एव विद्यायामधिकृतो नेतर इत्यनाश्रमिणामनधिकारो वि-
धुरप्रभृतीनामित्यत आह । “दृष्टार्था चे”ति । अविद्यानि-
वृत्तिर्विद्याया दृष्टोर्थः । स चान्वयव्यतिरेकसिद्धो न निय-
ममपेक्षतइत्यर्थः । प्रतिषेधो विघातस्तस्याभाव इत्यर्थः ।
यद्यनाश्रमिणामप्यधिकारो विद्यायां कृतं तर्ह्याश्रमैरतिवङ्ग-
लायासैरित्यशङ्काच्च ॥

अतस्त्वितरज्ज्यायो लिङ्गाच्च ॥ ३९ ॥

स्वस्थेनाश्रमिन्वमास्थेयम् । दैवात्पुनः पत्न्यादिवियोगतः रु-
त्यनाश्रमित्वे भवेदधिकारो विद्यायामिति श्रुतिस्मृतिसंदर्भेण
विविदिषन्ति यज्ञेनेत्यादिना ज्यायस्वावगतेः श्रुतिलिङ्गात्सृ-
तिलिङ्गाच्चावगम्यते । तेनेति पुण्यकृदिति श्रुतिलिङ्गमना-
श्रमी न निष्ठेतेत्यादि च स्मृतिलिङ्गम् ॥

तद्भूतस्य तु नातद्भावो जैमिनेरपि

नियमात्तद्रूपाभावेभ्यः ॥ ४० ॥

आरोहवत् प्रत्यवरोहोपि कदा चिदूर्ध्वरेतसां स्यादिति
मन्दाशङ्कानिवारणार्थं (१) मिदमधिकरणम् । पूर्वधर्मेषु याग-
होमादिपुरागतो वा गृहस्थोऽहं पत्न्यादिपरिवृतः स्यामिति
नियमं व्याचष्टे “तथा ह्यत्यन्तमात्मानमि”ति । अतद्रूपत्वा-
मवरोहत्तुल्यताभावं व्याचष्टे । “तथा च ब्रह्मचर्यं समा-
प्ये”ति । अभावं शिष्टाचाराभावं विभजते । “ने चैवमा-
चाराः शिष्टा”इति । अतिरोहितार्थमन्यत् ॥

न चाधिकारिकमपि पतनानुमाना- त्तदयोगात् ॥ ४१ ॥

प्रायश्चित्तं न पश्यामीति नैष्ठिकं प्रति प्रायश्चित्ताभावस्वर-
णात् नैर्ऋतगर्दभालम्भः प्रायश्चित्तमुपकुर्वाणकं प्रति । त-
स्माच्छिन्नशिरसइव पुंसः प्रतिक्रियाभावइति पूर्वः पक्षः ।
सूत्रयोजना तु । न चाधिकारिकमधिकारलक्षणे प्रथमका-
ण्डे निर्णीतम् । अवकीर्णपशुश्च तद्ददाधानस्याप्राप्तकालत्वा-
दित्यनेन यत्प्रायश्चित्तं तन्न नैष्ठिके भवितुमर्हति । कुतः ।
आहूढो नैष्ठिकमिति स्मृत्या पतनश्रुत्यनुमानात् तत्प्रायश्चि-
त्तायोगात् ॥

उपपूर्वमपीत्येके भावमशनवत्तदु-

क्तम् ॥ ४२ ॥

श्रुतिस्तावत्स्वरसतो ऽसङ्कुचदृत्तिर्ब्रह्मचारिमात्रस्य नैष्ठि-
कस्योपकुर्वाणस्य चाविशेषेण प्रायश्चित्तमुपदिशति । साक्षा-
त्प्रायश्चित्तं न पश्यामीति तु स्मृतिस्तस्यामपि च साक्षात्प्रा-
यश्चित्तं न कर्तव्यमिति प्रायश्चित्तनिषेधो न गम्यते । न
पश्यामीति तु दर्शनाभावेन सोनुमातव्यः । तथा च स्मृ-
तिनिषेधार्थेति अनुमाय तदर्थं श्रुतिरनुमातव्या । श्रुतिस्तु
सामान्यविषया विशेषमुपसर्पन्ती शीघ्रप्रवृत्तिरिति । स्नात्तं
प्रायश्चित्तादर्शनं तु यत्नगौरवार्यम् । एतदुक्तं भवति । कृ-
तनिर्णोजनैरपि एतैर्न सङ्ख्यानं कर्तव्यमिति । सूत्रार्थस्नूप-

पूर्वमपि पातकं नैष्ठिकस्यावकीर्णित्वं न मद्वापातकमपिरे-
वकारार्थे अत एके प्रायश्चित्तभावमिच्छन्तीति । आचा-
र्याणां विप्रतिपत्तौ विशेषाभावात्साम्यं भवेत् । शास्त्रस्था या
वा प्रसिद्धिः सा ग्राह्या शास्त्रमूलत्वात् । उपपादितं च
प्रायश्चित्तभावप्रसिद्धेः शास्त्रमूलत्वमिति । सुगममितरत् ।
यदि नैष्ठिकादीनामस्ति प्रायश्चित्तं तत्किमेतैः कृतनिर्णेजनैः
संव्यवर्द्धतव्यमन नेति । तत्र दोषकृतत्वादसंव्यवहारस्य
प्रायश्चित्तेन तन्निवर्द्धणाद् अनिवर्द्धणे वा तत्करणवैयर्थ्यात्सं-
व्यवहार्या एवेति प्राप्त उच्यते ॥

बहिस्तूभयथापि स्मृतेराचाराच्च ॥४३॥

निषिद्धकर्मानुष्ठानजन्यमेनो लोकद्वयेषुद्भिमापादयति
द्वैधम् । कस्य चिदेनसो लोकद्वयेषु अद्भिरेपनीयते प्राय-
श्चित्तैरेनोनिवर्द्धणं कुर्वाणैः कस्य चित्तु परलोकाद्भिमात्र-
मपनीयते प्रायश्चित्तैरेनोनिवर्द्धणं कुर्वाणैरिदलोकाद्भिस्त्वेन-
सापादिता न शक्यापनेतुम् । यथा स्त्रीबालादिघातिनाम् ।
यथाङ्गः । विद्भानपि धर्मतो न संपिबेदिति । तथा च, प्रा-
यश्चित्तैरपैत्येनो यदज्ञानकृतं भवेत् । कामतः कृतमपि बा-
लघ्नादिस्तु कृतनिर्णेजनोपि वचनादव्यवहार्य इच्च लोके जा-
यतइति वचनं च बालघ्नांश्चेत्यादि । तस्मात्सर्वमवदातम् ॥

स्वामिनः फलश्रुतेरित्यात्रेयः ॥ ४४ ॥

प्रथमे काण्डे शेषलक्षणे तथाकाम इत्यत्रत्विक्संबन्धे
कर्मणः सिद्धे किंकामो यजमान उतात्विज्यइति संशय्या-
त्विज्येपि कर्मणि याजमान एव कामो गणफलेष्विति नि-

णीतिमिह त्वेवंजातीयकानि चाङ्गसंबद्धानि उपासनानि किं
याजमानान्धेवोतात्विज्यानीति विचार्यतइति न पुनरुक्तम् ।
तत्रोपासकानां फलश्रवणादनधिकारिणस्तदनुपपत्तेर्यजमा-
नस्य च कर्मजनितफलोपभोगभाजोधिकाराद्विजां च त-
दनुपपत्तेर्वचनाच्च राजाज्ञास्थानीयास्त चिद्विजां फलश्रुते-
रसति वचने यजमानस्य फलवदुपासनं तस्य फलश्रुतेः तं
ह वक्तो दालभ्यो विदांचकारेत्यादेरुपासनस्य च सिद्धविष-
यतया न्यायापवादसामर्थ्याभावाद् याजमानमेवोपासनाक-
र्मेति प्राप्तउच्यते ॥

आत्विज्यमित्यौडुलोमिस्तस्मै हि

परिक्रीयते ॥ ४५ ॥

उपाख्यानात्तावद् उपासनमौद्गान्नमवगम्यते । तद्वलवति
सति बाधके ऽन्यथोपपादनीयम् । न चत्विक्कर्तृकउपासने
यजमानगामिता फलस्यासंभविनी तेन हि स परिक्रीतस्त-
द्गामिने फलाय घटते । तस्मान्न व्यसनितामात्रेणोपाख्यान-
मन्यथयितुं युक्तमिति राद्धान्तः ॥

तस्माद्ब्राह्मणः पाण्डित्यं निर्विद्य निश्चयेन लब्ध्वा बाल्-
येन तिष्ठासेद्बाल्ये च पाण्डित्यं च निर्विद्याय मुनिरमौनं
च मौनं च निर्विद्यायब्राह्मण इति । यत्र हि विधिविभ-
क्तिः श्रूयते स विधेयो बाल्येन तिष्ठासेदित्यत्र च सा
श्रूयते न श्रूयते तु मौने । तस्माद्यथाय ब्राह्मण इत्येत-
दश्रूयमाणविधिकमविधेयमेवं मौनमपि न चार्वात्वाद्विधेयं

तस्माद्वाङ्मणः पाण्डित्यं निर्विद्येति पाण्डित्यविधानादेव मौनसिद्धेः पाण्डित्यमेव मौनमिति । अथ वा भिक्षुवचनोयं मुनिशब्दस्तत्र दर्शनात् । गार्हस्थ्यमाचार्यकुलं मौनवानप्रस्थमित्यत्र तस्यान्यतो विहितस्यायमनुवादः । तस्माद्वाङ्मणमेवात्र विधीयते । मौनं तु प्राप्तं प्रशंसार्थमनूयतइति युक्तं भवेदेवं यदि पाण्डितपर्यायो मुनिशब्दो भवेदपि तु ज्ञानमात्रं पाण्डित्यं ज्ञानातिशयसंपत्तिस्तु मौनम् । तत्रैव तत्प्रसिद्धेराश्रमभेदे तु तत्प्रवृत्तिर्गार्हस्थ्यदिपदसंनिधानात्तस्मात्पूर्वत्वान्मौनस्य बान्ध्यापाण्डित्यापेक्षया तृतीयमिदं मौनं ज्ञानातिशयरूपं विधीयते । एवं च निर्वेदनीयत्वमपि विधानाञ्जसं स्याद् इत्याह । “निर्वेदनीयत्वनिर्देशादि”ति । कस्येदं मौनं विधीयते विद्यासहकारितयेत्यत आह । “तद्वतो” विद्यावतः संन्यासिनो भिक्षोः । पृच्छति । “कथमि”ति । विद्यावत्ता प्रतीयते न संन्यासितेत्यर्थः । उत्तरं तदधिकारात् । भिक्षोस्तदधिकारात् तद्दर्शयति । “आत्मानं विदित्वे”ति । सूत्रावयवं योजयितुं शङ्क्यते । “नन्वि”ति । परिहरति । “अत आह । पक्षेणेति” । विद्यावानिति न विद्यातिशयो विवक्षितोऽपि तु विद्योदयाभ्यासे प्रवृत्तो न पुनरुत्पन्नविद्यातिशयस्तथा चास्य पक्षे कदा चिद्भेददर्शनात्संभव इत्यर्थः । विध्यादिविधिमुख्यः (१) प्रधानमिति यावत् । अत एव समिदादिर्विध्यन्तः स हि विधिः प्रधानविधेः पश्चादिति । तत्राश्रयमाणविधित्वे ऽपूर्वत्वादिधिरास्थेय इत्यर्थः । ननु य-

[अ. ३ पा. ४ सू. ४५] [६८८] [भामती]

द्ययमाश्रमो बाल्यप्रधानः कस्मात्पुनर्गार्हस्थ्येनोपसंहरतीति
चोदयति । “एवं बाल्यादिविशिष्ट”इति । अत उत्तरं पठति ।
कृत्स्नभावात्तु गृहिणोपसंहारः ॥ ४८ ॥

छान्दोग्ये ब्रह्मलायाससाध्यकर्मब्रह्मत्वाद् गार्हस्थ्यस्य
चाश्रमान्तरधर्माणां च केषां चिदचिंसादीनां समवायात्
तेनोपसंहारो न पुनस्तेन समापनादित्यर्थः । एवं तदाश्र-
मद्वयोपन्यासेन क्व चित्कदा चिदितराभावशङ्का मन्दबुद्धेः
स्यादिति तदपाकरणार्थं सूत्रम् ॥

मौनवदितरेषामप्युपदेशात् ॥ ४९ ॥

वृत्तिर्वानप्रस्थानामनेकविधैरेवं ब्रह्मचारिणोपीति वृत्तिभे-
दोनुष्ठातारो वा पुरुषा भिद्यन्ते । तस्माद्द्वित्वेऽपिवद्भवचन-
मविरुद्धम् ॥

अनाविष्कुर्वन्नन्वयात् ॥ ५० ॥

बाल्येनेति यावद्बालचरितश्रुतेः कामचारवादभक्षताया-
च्चात्यन्तबाल्येन प्रसिद्धेः शौचादिनियमविधायिनश्च सामा-
न्यशास्त्रस्थानेन विशेषशास्त्रेण बाधनात्सकलबालचरितविधा-
नमिति प्राप्तेभिधीयते । विद्याङ्गत्वेन बाल्यविधानात् सम-
स्तबालचर्यायां च प्रधानविरोधप्रसङ्गाद्यत्तदनुगुणमप्रौढेन्द्रि-
यत्वादि भावशुद्धिरूपं तदेव विधीयते । एवं च शास्त्रान्त-
राबाधेनाप्युपपत्तौ न शास्त्रान्तरबाधनमन्याय्यं भविष्यतीति ॥

ऐहिकमप्यप्रस्तुतप्रतिबन्धे तद्दर्श-

नात् ॥ ५१ ॥

सङ्गतिमाह । “सर्वापेक्षा चे”ति । किं श्रवणादिभिरि-
 च्छैव वा जन्मनि विद्या साध्यते उतानियम इह वामुत्र वेति ।
 यद्यपि कर्माणि यज्ञादीन्यनियतफलानि तेषां च विद्योत्पा-
 दसाधनत्वेन विद्योत्पादस्यानियमः प्रतिभाति । तथा च
 गर्भस्थस्य वामदेवस्यात्मप्रतिबोधश्रवणात् । अनेकजन्मसंसि-
 द्धस्ततो याति परां गतिमिति च स्मरणाद् आमुष्किकत्वम-
 प्यवगम्यते । तथापि यज्ञादीनां प्रमेयाणामप्रमाणत्वाच्छ्र-
 वणादेश्च प्रमाणत्वात्तेषामेव साक्षाद्विद्यासाधनत्वम् । यज्ञा-
 दीनां सत्त्वशुद्ध्याधानेन वा विद्योत्पादकश्रवणादिलक्षणप्र-
 माणप्रवृत्तिविघ्नोपशमनेन वा विद्यासाधनत्वम् । श्रवणादीनां
 त्वनपेक्षाणामेव विद्योत्पादकत्वम् । न च प्रमाणेषु प्रवर्त-
 मानाः प्रमातार ऐहिकमपि चिरभाविनं प्रमोत्पादं काम-
 यन्ते किं तु तादात्विकमेव प्रागेव तु पारलौकिकम् । नहि
 कुम्भदिदृशुश्चक्षुषी समुन्मीलयति कालान्तरोयाय कुम्भदर्श-
 नाय किं तु तादात्विकाय । तस्मादैहिकमेव (१) विद्यो-
 त्पादो नानियतकालः । श्रुतिस्मृती च पारलौकिकं वि-
 द्योत्पादं स्तुत्या ब्रूते । इत्यंभूतानि नामश्रवणादीन्यावश्यकफ-
 लानि यत्कालान्तरेऽपि विद्यामुत्पादयन्तीति । एवं प्राप्तञ्च्य-
 ते । यत एवात्र विद्योत्पादे श्रवणादिभिः कर्तव्ये यज्ञा-

दीनां सत्त्वशुद्धिदारेण वा विघ्नोपशमद्वारा बोपयोगोत एव
 तेषां यज्ञादीनां कर्मान्तरप्रतिबध्यप्रतिबन्धाभ्यामनियतफल-
 त्वेन तदपेक्षाणां श्रवणादीनामप्यनियतफलत्वं न्याय्यमनपह-
 तविघ्नानां श्रवणादीनामनुत्पादकत्वादविशुद्धसत्त्वाद्वा पुंसः
 प्रत्यनुत्पादकत्वात् । तथा च तेषां यज्ञाद्यपेक्षाणां तेषां चा-
 नियतफलत्वेन श्रवणादीनामप्यनियतफलत्वं युक्तमेवं श्रुति-
 स्मृतिप्रतिबन्धो न स्तुतिमात्रत्वेन व्याख्येयो भविष्यति ।
 पुरुषाश्च विद्यार्थिनः साधनसामर्थ्यानुसारेण तदनुग्रहमेव
 कामयिष्यन्ते तदिदमुक्तमभिसन्धेर्निरङ्कुशत्वादिति ॥

एवं मुक्तिफलानियमस्तदवस्थाव-

धृतेस्तदवस्थावधृतेः ॥ ५२ ॥

यज्ञाद्युपहतविद्यासाधनश्रवणादिवीर्यविशेषात्किल तत्फले
 विद्यायामैहिकामुष्मिकत्वलक्षण उत्कर्षो दर्शितः । तथा च
 यथा साधनोत्कर्षनिकर्षाभ्यां तत्फलस्य विद्याया उत्कर्षनि-
 कर्षावेवं विद्याफलस्यापि मुक्तोत्कर्षनिकर्षौ संभाव्येते ।
 न च मुक्तावैहिकामुष्मिकत्वलक्षणो विशेष उपपद्यते ब्र-
 ह्मोपासनापरिपाकलब्धजन्मनि विद्यायां जीवतो मुक्तेरव-
 श्यन्भावनियमात् षट्यप्यारम्भविपाककर्माप्रशस्ये । तस्मान्मु-
 क्तावेव रूपतो निकर्षापकर्षौ स्याताम् । अपि च । सगु-
 णानां विद्यानामुत्कर्षनिकर्षाभ्यां तत्फलानामुत्कर्षनिकर्षौ
 दृष्टाविति मुक्तेरपि विद्याफलत्वाद्भूतत्वात्कार्त्तुत्कर्षनिकर्षौ स्या-
 तामिति प्राप्तञ्चते । मुक्तोत्कर्षनिकर्षौ रूपरूपत्वेन च ।

साध्यं हि साधनविशेषाद्विशेषवद् भवति । न च मुक्तिर्ब्रह्मणो नित्यस्वरूपावस्थानलक्षणा नित्या सती साध्या भवितुमर्हति । न च सवासननिःशेषक्लेशकर्माशयप्रश्रयो विद्याजन्म विशेषवान् येन तद्विशेषान्मोक्षो विशेषवान् भवेत् । न च सावशेषः क्लेशादिप्रश्रयो मोक्षाय कल्पते । न च चिराचिरोत्पादानुत्पादावन्तरेण विद्यायामपि रूपतो भेदः कश्चिदुपलक्ष्यते तस्या अप्यैकरूपत्वेन श्रुतेः । सगुणायाम् विद्यायास्तत्तद्गुणावापोद्वापाभ्यां तत्कार्यस्य फलस्योत्कर्षनिकर्षो युज्येते । न चात्र विद्यात्वं सामान्यतो दृष्टं भवति । आगमतत्प्रभवयुंक्तिबाधितत्वेन कालात्ययापदिष्टत्वात् । तस्मात्तस्या मुक्त्यवस्थाया ऐकरूप्यावधृतेर्मुक्तिलक्षणस्य फलस्याविशेषो युक्त इति ॥

इति श्रीवाचस्पतिमिश्रविरचिते शारीरकभगवत्पादभाष्य-
विभागे भामत्यां तृतीयाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥

अध्यायस्य समाप्तः ॥

नाभ्यर्थ्या इह सन्तः स्वयं प्रवृत्ता न चेतरे शक्याः ।
मत्सरपित्तनिबन्धनमचिकित्स्यमरोचकं येषाम् ॥
शङ्के संप्रति निर्विशङ्कमधुना स्वाराज्यसौख्यं वद्-
नेन्द्रः सान्द्रतपःस्थितेषु कथमप्युद्देगमभ्येद्यति ।
यद्वाचस्पतिमिश्रनिर्मितमितव्याख्यानमात्रस्फुट-
हेदान्तार्थविवेकवञ्चितभवाः स्वर्गोप्यसौ निसृष्टाः ॥

आवृत्तिरसकृदुपदेशात् ॥ १ ॥

साधनानुष्ठानपूर्वकत्वात्फलसिद्धेर्विषयक्रमेण विषयिणोरपि तद्विचारयोः क्रममाह । “तृतीयेऽध्याय” इति । मुक्तिलक्षणस्य फलस्यात्यन्तपरोक्षत्वात् तदर्थानि दर्शनश्रवणमनननिदिध्यासनानि चोद्यमानान्यदृष्टार्थानिति यावद्विधानमनुष्ठेयानि न तु ततो ऽधिकमावर्तनीयानि प्रमाणाभावात् । यत्र पुनः सकृदुपदेशादुपासीतेत्यादिषु तत्र सकृदेव प्रयोगः प्रयाजादिवदिति प्राप्तोच्यते । यद्यपि मुक्तिरदृष्टचरी तथापि सवासनाविद्योच्छेदेनात्मनः स्वरूपावस्थानलक्षणायास्तस्याः श्रुतिसिद्धत्वाद् अविद्यायाश्च विद्योत्पादविरोधितया विद्योत्पादेन समुच्छेदस्याहिविभ्रमस्येव रज्जुतत्त्वसाक्षात्कारेण समुच्छेदस्योपपत्तिसिद्धत्वाद् अन्वयव्यतिरेकाभ्यां च श्रवणमनननिदिध्यासनाभ्यासस्यैव स्वगोचरसाक्षात्कारफलत्वेन लोकसिद्धत्वात्सकलदुःखविनिर्मुक्तैकचैतन्यात्मकोद्धमित्यपरोक्षरूपानुभवस्यापि श्रवणाद्यभ्याससाधनत्वेनानमानात्तदर्थानि श्रवणादीनि दृष्टार्थानि भवन्ति । न च दृष्टार्थत्वे सत्यदृष्टार्थत्वं युक्तम् । न चैतान्यनुवृत्तानि सत्कारदीर्घकालनैरन्तर्येण साक्षात्कारवते तादृशानुभवाय कल्पन्ते । न चात्रासाक्षात्कारवद्विज्ञानं साक्षात्कारवतीमविद्यामुच्छेत्तुमर्हति । न खलु पित्तोपहृतेन्द्रियस्य गुडे तिक्ततासाक्षात्कारोन्तरेण माधुर्यसाक्षात्कारं सहस्रेणाप्युपपत्तिभिर्निर्वर्तितुमर्हति । अतदतो नरान्तरवचांसि वोपपत्तिसहस्राणि वा परामृशतो

ऽपि धृत्य गुडत्यागात् । तदेवं दृष्टार्थत्वाद्भानोपासनयो-
 स्यान्तर्णीतावृत्तिकत्वेन लोकात्(१)प्रतीतेरावृत्तिरेवेति सिद्धम् ।
 अधिकरणार्थमुक्त्वा निरुपाधिब्रह्मविषयत्वमस्यास्तिपति । “अ-
 चाच्च भवतु नामे”ति । साध्ये ह्यनुभवे प्रत्ययावृत्तिरर्थवती ना-
 साध्ये, नहि ब्रह्मानुभवो ब्रह्मसाक्षात्कारो नित्यशुद्धस्वभा-
 वाद् ब्रह्मणोतिरिच्यते । तथा च नित्यस्य ब्रह्मणः स्वभावो
 नित्य एवेति कृतमत्र प्रत्ययावृत्त्या । तदिदमुक्तं “मात्म-
 भूत”मिति । आक्षेपारं प्रति शङ्कते । “सकञ्चुता”विति ।
 अयमभिसंधिः । न ब्रह्मात्मभूतस्तत्साक्षात्कारो ऽविद्यामुच्छि-
 नत्ति तथा सद्दानुवृत्तेरविरोधात् । विरोधे वा तस्य नित्य-
 त्वान्नाविद्योदीयेत कुत एव तु तेन सद्दानुवर्तेत । तस्मात्त-
 न्निवृत्तये आगन्तुकस्तत्साक्षात्कार एषितव्यः । तथा च प्र-
 त्ययानुवृत्ति(२)रर्थवती । आक्षेपा सर्वपूर्वाक्ताक्षेपेण प्रत्यव-
 तिष्ठते । “नावृत्तावपी”ति । न खलु ज्योतिष्टोमवाक्यार्थप्र-
 त्ययः शतशोप्यावर्तमानः साक्षात्कारप्रमाणं स्वविषये जनयति ।
 उत्पन्नस्यापि तादृशो दृष्टव्यभिचारत्वेन प्रातिभत्वात् । ब्र-
 ह्मात्मत्वप्रतीतिं ब्रह्मात्मसाक्षात्कारम् । पुनः शङ्कते । “न
 केवलं वाक्य”मिति । आक्षेपा दूषयति । “तथाप्यावृत्त्या-
 नर्थक्य”मिति । वाक्यं चे द्युक्त्यपेक्षं साक्षात्काराय प्रभ-
 वति । तथा सति कृतमावृत्त्या । सकृत्प्रवृत्तस्यैव तस्य
 सोपपत्तिकस्य यावत्कर्तव्यकरणादिति । पुनः शङ्कते । “अ-
 थापि स्यादि”ति । न युक्तिवाक्ये साक्षात्कारफले प्रत्यक्षस्यैव

(१) लोकइति—पा० ३ ।

(२) प्रत्ययावृत्तिरिति—पा० ३ ।

प्रमाणस्य तत्फलत्वात् । ते तु परोक्षार्थावगाहिनी सामान्य-
मात्रमभिनिविशेते न तु विशेषं साक्षात्कुरुत इति तद्विशे-
षसाक्षात्कारायावृत्तिरूपास्यते । सा हि सत्कारदीर्घका-
लनैरन्तर्यसेविता सती दृढभूमिर्विशेषसाक्षात्काराय प्रभवति
कामिनीभावेनेव स्तैणस्य पुंस इति । आक्षेपमाह । “नास-
कृदपी”ति स खल्वयं साक्षात्कारः शास्त्रयुक्तियोनिर्वा-
स्याङ्गावनामात्रयोनिर्वा । न तावत्परोक्षाभासविज्ञानफले
शास्त्रयुक्तो साक्षात्कारलक्षणं प्रत्यक्षप्रमाणफलं प्रसोतुमर्ह-
तः । न खलु कुटजबीजादटाङ्कुरो जायते न च भावना
प्रकर्षपर्यन्तजमपरोक्षावभासमपि ज्ञानं प्रमाणं व्यभिचारा-
दित्युक्तम् । आक्षेपमा स्वपक्षमुपसंहरति । “तस्माद्यदी”ति ।
आक्षेपमा आक्षेपान्तरमाह । न च सकृत् प्रवृत्ते इति ।
कश्चित् खलु शुद्धसत्त्वे गर्भस्थइव वामदेवः श्रुत्वा च मत्वाच
क्षणमवधाय जीवात्मनो ब्रह्मात्मतामनुभवति । ततोप्यावृत्तिर-
नर्थिकेति । आतश्चावृत्तिरनर्थिका यन्निरंशस्य ग्रहणमग्रह-
णं वा न तु व्यक्ताव्यक्तत्वे सामान्यविशेषवत्पद्वारागादि-
वदित्यत आह । “अपि चानेकांश”इति । समाधत्ते । “अ-
त्रोच्यते भवेदावृत्त्यानर्थक्यमि”ति । अयमभिसंधिः । सत्यं
न ब्रह्मसाक्षात्कारः साक्षादागमयुक्तिफलमपि तु युक्त्याग-
मार्थज्ञानाहितसंस्कारसचिवं चित्तमेव ब्रह्माणि साक्षात्कार-
वतीं बुद्धिवृत्तिं समाधत्ते । सा च नानुमानित(१)वङ्गिसा-
क्षात्कारवत्प्रातिभत्वेनाप्रमाणं यदानो वङ्गिखलक्षणस्य परो-

श्रुत्वात्सदातनं तु ब्रह्मस्वरूपस्योपाधिद्वेषितस्य जीवस्यापरो-
 क्षत्वम् । नहि शुद्धबुद्धत्वादयो वस्तुतस्ततो ऽतिरिच्यन्ते ।
 जीव एव तु तत्तदुपाधिरहितः शुद्धादिस्वभावो ब्रह्मेति ग-
 म्यते (१) । न च तत्तदुपाधिविरहोपि ततोतिरिच्यते । त-
 स्माद्यथा गान्धर्वशास्त्रार्थज्ञानाभ्यासाद्वितसंस्कारसचिवेन ओ-
 त्रेण षड्जादिस्वरग्राममूर्च्छनाभेदमध्यक्षेणैकते एवं वेदान्तार्थ-
 ज्ञानाद्वितसंस्कारो जीवस्य ब्रह्मस्वभावमन्तःकरणेनेति । “य-
 स्तत्त्वमसीति सकृदुक्तमेवे”ति । श्रुत्वा मत्वा क्षणमवधाय
 प्राग्भवीयाभ्यासजातसंस्कारादित्यर्थः । “यस्तु न शक्नोती”-
 ति । प्राग्भवीयंब्रह्माभ्यासरहित इत्यर्थः । “नहि दृष्टे ऽनु-
 पपन्नं नामे”ति । यत्र परोक्षप्रतिभासिनि वाक्यार्थे ऽपि
 व्यक्ताव्यक्तत्वतारतम्यम् । तत्र मननोत्तरकालमाध्यासनाभ्या-
 सनिकर्षप्रकर्षक्रमजन्मनि प्रत्ययप्रवाहे साक्षात्कारावधौ व्य-
 क्तितारतम्यं प्रति कैव कथेति भावः । तदेवं वाक्यमात्रस्या-
 र्थेपि न द्रागित्येव प्रत्यय इत्युक्तम् । तत्त्वमसीति तु वा-
 क्यमत्यन्तदुर्यद्वपदार्थं न पदार्थज्ञानपूर्वके स्वार्थे ज्ञाने(२)
 द्रागित्येव प्रवर्तते । किं तु बिलम्बिततमपदार्थज्ञानमतिवि-
 लम्बेनेत्याह । “अपि च तत्त्वमसीत्येतद्वाक्यं त्वंपदार्थस्ये”-
 ति । स्यादेतत् । पदार्थसंसर्गात्मा वाक्यार्थः पदार्थज्ञान-
 क्रमेण तदधीननिरूपणीयतया क्रमवत्प्रतीतिर्युज्यते । ब्रह्म
 तु निरंशत्वेनासंसृष्टनानात्वपदार्थकमिति कस्यानुक्रमेण क्र-

(१). गीयतइति—पा० ३ ।

(२). स्वार्थज्ञानइति—पा० ३ ।

भवती प्रतीतिरिति सन्नदेव तद्गृह्येत न वा गृह्येतेत्यु-
क्तमित्यत आह । “यद्यपि च प्रतिपत्तव्य आत्मा निरंश”
इति । निरंशोप्ययमपरोक्षोप्यात्मा (१) तत्तद्देहाद्यारोपव्युदा-
साभ्यामंशवानिवात्यन्तपरोक्षइव । ततश्च वाक्यार्थतया क्र-
मवत्प्रत्यय उपपद्यते । तत्किमियमेव वाक्यजनिता प्रतीति-
रात्मनि तथा च न साक्षात्प्रतीतिरात्मन्यनागतफलत्वाद्दस्या
इत्यत आह । “तत्तु पूर्वरूपमेवात्मप्रतिपत्तेः साक्षात्कारव-
त्याः” । एतदुक्तं भवति । वाक्यार्थश्रवणमननोत्तरकाला वि-
शेषणत्रयवती भावना ब्रह्मसाक्षात्काराय कल्पतइति वाक्यार्-
थप्रतीतिः साक्षात्कारस्य पूर्वरूपमिति । शङ्कते । “सत्यमे-
वमि”ति । समारोपो हि तत्त्वप्रत्ययेनापोद्यते न तत्त्वप्रत्ययः ।
दुःखित्वादिप्रत्ययश्चात्मनि सर्वेषां सर्वदोषद्यतइत्यबाधित-
त्वात्ममीचीन इति बलवान्न शक्योपनेतुमित्यर्थः । निराक-
रोति । “न देहाद्यभिमानवद्”िति । नहि सर्वेषां सर्वदोष-
द्यतइत्येतावता (२) तात्त्विकत्वम् । देहात्माभिमानस्यापि स-
त्यत्वप्रसङ्गात्सोपि सर्वेषां सर्वदोषद्यते । उक्तं चास्य तत्रत-
त्रो(३)पपत्त्या बाधनमेवं दुःखित्वाद्यभिमानोपि । तथा नहि
नित्यशुद्धबुद्ध(४)स्वभावस्यात्मन उपजनापायधर्माणो दुःखशो-
कादय आत्मनो भवितुमर्हन्ति । नापि धर्मास्तेषां, ततो-
व्यन्तभिन्नानां तद्गर्भत्वानुपपत्तेः । नहि गौरश्वस्य धर्मः

(१) भवतीत्यधिकं ३ पुस्तके ।

(२) एतावतेति ३ पुस्तके नास्ति ।

(३) चात्रेति—पा० ३ ।

(४) बुद्धेति ३ पुस्तके नास्ति ।

संबन्धस्यापि व्यतिरेकाव्यतिरेकाभ्यां संबन्धासंबन्धाभ्यां च विचारासहत्वात् । भेदाभेदयोश्च परस्परविरोधेनैकत्रासंभवादिति । सर्वमेतदुपपादितं द्वितीयाध्याये । तद्विदमुक्तं “देहादिवदेव चैतन्याद्वहिरूपलभ्यमानत्वा”दिति । इतश्च दुःखित्वादीनां न तादात्म्यमित्याह । “सुषुप्तादिषु चे”ति । स्यादेतत् । कस्मादनुभवार्थ एवावृत्त्यभ्युपगमो यावता द्रष्टव्यः श्रोतव्य इत्यादिभिस्तत्त्वमसिवाक्यविषयादन्यविषयैवावृत्तिर्विधास्यतइत्यत आह । “तत्रापि न तत्त्वमसिवाक्यार्थादि”ति । आत्मा वा अरे द्रष्टव्य इत्याद्यात्मविषयं दर्शनं विधीयते । न च तत्त्वमसिवाक्यविषयादन्यदात्मदर्शनमास्नातं येनोपक्रम्यते येन चोपसंज्ञियते स वाक्यार्थः । सदेव सौम्येदमिति चोपक्रम्य तत्त्वमसौत्युपसंहृत इति स एव वाक्यार्थः । तदितः प्रच्याव्यावृत्तिमन्यत्र विदधानः प्रधानमङ्गेन विद्वन्ति वरो हि कर्मणा(१)भिप्रेयमाणत्वात् संप्रदानं प्रधानम् । तमुद्वाहेन कर्मणाङ्गेन न विघ्नन्तीति । ननु विधिप्रधानत्वाद्वाक्यस्य न भूतार्थप्रधानत्वं भूतस्त्वर्थस्तदङ्गतया प्रत्याय्यते । यथाहुः । चोदना हि भूतं भवन्तमित्यादि शाबरं वाक्यं (२) व्याचक्षाणाः । कार्यमर्थमवगमयन्ती चोदना तच्छेषतया भूतादिकमवगमयतीत्याशङ्क्याह । “नियुक्तस्य चास्मिन्नधिकृतोहमि”-ति । यथा तावद्भूतार्थपर्यवसिता वेदान्ता न कार्यविधिनिष्ठास्तथोपपादितं तत्तु समन्वयादित्यत्र प्रत्युत विधिनिष्ठत्वे

(१) कर्मणीति—पा० ३ ।

(२) वाक्यमिति पुस्तके नास्ति ।

मुक्तिविरुद्धप्रत्ययोत्पादान्मुक्तिविघ्नत्वमेवास्येत्यभ्युच्चयमात्र-
मत्रोक्तमिति ॥

आत्मेति तूपगच्छन्ति ग्राहयन्ति

च ॥ ३ ॥

यद्यपि तत्त्वमसीत्याद्याः श्रुतयः संसास्त्रिणः परमात्मभावं
प्रतिपादयन्ति तथापि तयोरपहृतपाप्मत्वानपहृतपाप्मत्वादि-
लक्षणविरुद्धधर्मसंसर्गेण नानात्वस्य विनिश्चयात् श्रुतेषु च त-
त्त्वमसीत्याद्याया मनो ब्रह्म आदित्यो ब्रह्मेत्यादिवत्प्रती-
कोपदेशपरतयाप्युपपत्तेः प्रतीकोपदेश एवायम् । न च यथा
समारोपितं सर्पत्वमनूद्य रज्जुत्वं पुरोवर्तिनो द्रव्यस्य विधी-
यतएवं प्रकाशात्मनो जीवभावमनूद्य परमात्मत्वं विधी-
यतइति युक्तम् । युक्तं हि पुरोवर्तिनि द्रव्ये द्राघीयसि
सामान्यरूपेणाञ्जिते विशेषरूपेणा(१)गृहीते विशेषान्तर-
समारोपणमिदं तु प्रकाशात्मनो निर्विशेषसामान्यस्यापरा-
धीनप्रकाशस्य नागृहीतमस्ति किं चिद्रूपमिति कस्य विशे-
षस्याग्रहे किं विशेषान्तरं समारोप्यताम् । तस्माद्ब्रह्मणो
जीवभावरोपासंभवाज्जोवो जीवो ब्रह्म च ब्रह्मेति तत्त्व-
मसीति प्रतीकोपदेश एवेति प्राप्तमेवं प्राप्ते ऽभिधीयते ।
श्वेतकेतोरात्मैव परमेश्वरः प्रतिपत्तव्यो न तु श्वेतकेतो-
र्व्यतिरिक्तः परमेश्वरः । भेदे हि गौणत्वापत्तिर्न च मुख्य-
संभवे गौणत्वं युक्तम् । अपि च प्रतीकोपदेशे सकृद्वचनं

तु प्रतीयते भेददर्शननिन्दा च । अभ्यासे हि भूयस्त्वमर्थस्य भवति, नारूपत्वमतिदवीय एवोपचरितत्वम् । तस्मात्पूर्वापर्यालोचनया श्रुतेस्तावज्जीवस्य परमात्मता वास्तवीत्येतत्परता लक्ष्यते । न च मानान्तरविरोधादत्राप्रामाण्यं श्रुतेः । न च मानान्तरविरोध इत्यादि तु सर्वमुपपादितं प्रथमे ऽध्याये । निरंशस्यापि चानाद्यनिर्वाच्याविद्यातद्वासनासमारोपितविविधप्रपञ्चात्मनः सांशस्येव कस्य चिदंशस्याग्रहणाद्विभ्रमइव परमार्थस्तु न विभ्रमो नाम कश्चिन्न च संसारो नाम किं तु सर्वमेतत्सर्वानुपपत्तिभाजनत्वेनानिर्वचनीयमिति युक्तमुत्पश्यामः । तदनेनाभिसंधिनोक्तम् । “यद्येवं प्रतिबुद्धोसि नास्ति कस्य चिदप्रतिबोध” इति । अन्येष्याहुः । यद्यद्वैतेन तोषोस्ति युक्त एवासि सर्वदेति ।

अतिरोहितार्थमन्यदिति ॥

न प्रतीकेन हि सः ॥ ४ ॥

यथा हि शास्त्रोक्तं शुद्धमुक्तस्वभावं ब्रह्मात्मत्वेनैव जीवोपास्यते ऽहं ब्रह्मास्मि तत्त्वमसि श्वेतकेतो इत्यादिषु तत्कस्य हेतोर्जीवात्मनो ब्रह्मरूपेण तात्त्विकत्वाद्वितीयत्वमिति श्रुतेश्च । जीवात्मानस्याविद्यादर्पणा ब्रह्मप्रतिबिम्बकाः । यथायथा यत्रयत्र मनो ब्रह्मादित्यो ब्रह्मेत्यादिषु ब्रह्मदृष्टेरूपदेशस्तत्र सर्वत्राहं मन इत्यादि द्रष्टव्यम् । “ब्रह्मणो मुख्यमात्मत्वमिति । उपपन्नं च मनःप्रभृतीनां ब्रह्मविकारत्वेन तादात्म्यम् । घटशरावोदञ्चनादीनामिव मृद्विकारणां मृदात्मकत्वम् । तथा च, तादृशानां प्रतीकोपदेशानां

क चित्कस्य चिद्विकारस्य प्रविलयावगमाद्देहप्रपञ्चप्रविलय-
 परत्वमेवेति प्राप्तुच्यते । न तावद्धं ब्रह्मेत्यादिभिर्यथाहं-
 कारास्यदस्य ब्रह्मात्मत्वमुपदिश्यते एवं मनो ब्रह्मेत्यादि-
 रहंकारास्यदत्वं मनःप्रभृतोनां, किं तेषां ब्रह्मत्वेनोपास्यत्वम-
 हंकारास्यदस्य ब्रह्मतया ब्रह्मत्वेनोपासनीयेषु मनःप्रभृतिष्वपि
 अहंकारास्यदत्वेनोपासनमिति चेत्, न । एवमादिष्वहमित्य-
 श्रवणात् । ब्रह्मात्मतया त्वहंकारास्यदत्वकल्पने तत्प्रतिबि-
 म्वस्येव तद्विकारान्तरस्याप्याकाशादेर्मनःप्रभृतिषूपोपासनप्रस-
 ङ्गः । यस्माद्यस्य यन्मात्रात्मतयोपासनं विहितं तस्य तन्मा-
 त्रात्मतयैव प्रतिपत्तव्यं यावद्वचनं वाचनिकमिति न्यायान्ना-
 धिकमध्याहर्तव्यमितिप्रसङ्गात् । न च सर्वस्य वाक्यजातस्य
 प्रपञ्चस्य विलयः प्रयोजनं तदर्थत्वे हि मन इति प्रतीकग्र-
 हणमनर्थकं विश्वमिति वाच्यम् । यथा सर्वं खल्विदं ब्रह्मे-
 ति । न च सर्वोपलक्षणार्थं मनोग्रहणं युक्तम् । मुख्यार्थ-
 मनोग्रहणं युक्तम् । मुख्यार्थसंभवे लक्षणाया अयोगात् ।
 आदित्यो ब्रह्मेत्यादीनां चानर्थक्यापत्तेः । “नक्षुपासकः प्र-
 तीकानी”ति । अनुभवादा प्रतीकानां मनःप्रभृतोनामात्मत्वे-
 नाकलनं श्रुतेर्वा, न त्वेतदुभयमस्तीत्यर्थः । “प्रतीकाभा-
 वप्रसङ्गादि”ति । ननु यथावच्छिन्नस्याहंकारास्यदस्यानव-
 च्छिन्नब्रह्मात्मतया भवत्यभाव एवं प्रतीकानामपि भवि-
 द्यतीत्यत आह । “खरूपोपमर्दे च नामादीनामि”ति ।
 इह हि प्रतीकान्यहंकारास्यदत्वेनोपास्यतया प्रधानत्वेन
 विधित्सितानि न तु तत्त्वमसीत्यादावहंकारास्यदमुपास्य-

मवगम्यते किं तु सर्पत्वानुवादेन रज्जुतत्त्वज्ञापनइवाहंकारास्पदस्यावच्छिन्नस्य प्रविलयोवगम्यते । किमतो यद्येवम एतदतो भवति । प्रधानीभूतानां न प्रतीकानामुच्छेदो युक्तो न च तदुच्छेदे विधेयस्याप्पुपपत्तिरिति । अपि च । “न च ब्रह्मण आत्मत्वादि”ति । न ह्युपासनविधानानि जीवात्मनो ब्रह्मस्वभावप्रतिपादनपरैस्तत्त्वमस्यादिसंदर्भैरेकवाक्यभावमापद्यन्ते येन तदेकवाक्यतया ब्रह्मदृष्ट्युपदेशेष्वात्मदृष्टिः कल्पेत भिन्नप्रकरणत्वात्तथा च तत्र यथा लोकप्रतीतिव्यवस्थितो जीवः कर्ता भोक्ता च संसारी न ब्रह्मेति कथं तस्य ब्रह्मात्मतया ब्रह्मदृष्ट्युपदेशेष्वात्मदृष्टिरूपदिश्येतेत्यर्थः । “अतश्चोपासकस्य प्रतीकैः समत्वादि”ति । यद्यप्युपासको जीवात्मा न ब्रह्मविकारः, प्रतीकानि तु मनःप्रभृतीनि ब्रह्मविकारस्तथाप्यवच्छिन्नतया जीवात्मनः प्रतीकैः साम्यं द्रष्टव्यम् ॥

ब्रह्मदृष्टिरुत्कर्षात् ॥ ५ ॥

यद्यपि सामानाधिकरण्यमुभयथापि घटते तथापि ब्रह्मणः सर्वाध्यक्षतया फलप्रसवसामर्थ्येन फलवत्त्वात्प्राधान्येन तदेवादित्यादिदृष्टिभिः संस्कर्तव्यमित्यादित्यादिदृष्टयो ब्रह्मण्येव कर्तव्या न तु ब्रह्मदृष्टिरादित्यादिषु । न चैवंविधेवधृते शास्त्रार्थे निकृष्टदृष्टिर्नोत्कृष्ट इति लौकिको न्यायोपवादाय प्रभवत्यागमविरोधेन तस्यैवापोदित्वादिति पूर्वपक्षसंश्लेषः । सत्यं सर्वाध्यक्षतया फलदातृत्वेन ब्रह्मण एव सर्वत्र वास्तवं प्राधान्यं तथापि शब्दगत्यनुरोधेन क्व चित्कर्मण एव प्रा-

धान्यमवसीयते । यथा दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत स्वर्गकामः
चित्रया यजेत पशुकाम इत्यादौ । अत्र हि सर्वत्र या-
गाद्याराधिता यद्यपि देवतैव फलं प्रयच्छतीति स्थापितं
तथापि शब्दतः कर्मणः करणन्वावगमेन फलत्वप्रतीतेः प्रा-
धान्यम् । क्व चिद् द्रव्यस्य यथा ब्रीहोन्प्रोक्षतीत्यादौ ।
तदुक्तं 'यैस्तु द्रव्यं चिकीर्ष्यते गुणस्तत्र प्रतीयेते'ति । तदिह
यद्यपि सर्वाध्यक्षतया वस्तुतो ब्रह्मैव फलं प्रयच्छति तथापि
शास्त्रं ब्रह्म बुद्ध्यादित्यादौ प्रतीकउपास्यमाने ब्रह्मफलाय
कल्पते इति अभिवदति किं त्वादित्यादिबुद्ध्या ब्रह्मैव वि-
षयीकृतं फलायेत्युभयथापि ब्रह्मणः सर्वाध्यक्षस्य फलदा-
नोपपत्तेः शास्त्रार्थसंदेहे लोकानुसारतो निश्चीयते । त-
दिदमुक्तम् । "निर्धारिते शास्त्रार्थे एतदेवं स्यादि"ति । न
केवलं लौकिको न्यायो निश्चये चेतुरपि तु आदित्यादि-
शब्दानां प्राथम्येन मुख्यार्थत्वमपीत्याह । "प्राथम्याच्चे"ति ।
इतिपरत्वमपि ब्रह्मशब्दस्यामुमेव न्यायमवगमयन्ति । तथा-
हि । स्वरसवृत्त्या आदित्यादिशब्दा यथा स्वार्थे वर्तन्ते
तथा ब्रह्मशब्दोपि स्वार्थे वर्त्यति यदि स्वार्थोस्य विवक्षि-
तः स्यात् तथा चेतिपरत्वमनर्थकं तस्मादितिना स्वार्थान्प्र-
च्याव्य ब्रह्मपदं ज्ञानपरं स्वरूपपरं वा कर्तव्यम् । न च
ब्रह्मपदमादित्यादिपदार्थ इति प्रतीतिपर एवायमिति परः
शब्दो यथा गौरिति मे प्रतीतिरभवदिति । तथा चादि-
त्यादयो ब्रह्मेति प्रतिपत्तव्या इत्यर्थो भवतीत्याह । "इ-
तिपरत्वादपि ब्रह्मशब्दस्ये"ति । शेषमतिरोहितार्थम् ॥

आदित्यादिमतयश्चाङ्गुपपत्तेः ॥ ६ ॥

“अथवा नियमेनोद्गीथादिमतयश्चादित्यादिष्वध्यस्येरन्नि”-
ति । सत्त्वपि आदित्यादिषु फलानुत्पादादुत्पत्तिमतः कर्मण
एव फलदर्शनात् कर्मैव फलवत्तया चादित्यादिमतिभिर्यद्यु-
द्गीथादिकर्माणि विषयीक्रियेरन् तत आदित्यादिदृष्टिभिः क-
र्मरूपाण्यभिभूयेरन् । एवं च कर्मरूपेष्वसत्कल्पेषु कुतः फ-
लमुत्पद्येत । आदित्यादिषु पुनरुद्गीथादिदृष्ट्यावुद्गीथबुद्ध्या
ऽऽप्यमानानामादित्यादयः कर्मात्मकाः सन्तः फलाय क-
त्विष्यन्तइति । अत एव च पृथिव्यग्न्योर्ऋक्सामशब्दप्रयोग
उपपन्नो यतः पृथिव्यामृग्दृष्टिरध्यस्ताम्रौ च सामदृष्टिः । सा-
न्नि पुनरग्निदृष्टौ ऋचि च पृथिवीदृष्टौ विपरीतं भवेत् । त-
स्मादप्येतदेव युक्तमित्याह । “तथा चेयमेवे”ति । उपपत्त्य-
न्तरमाह । “अपि च लोकेष्वि”ति । एवं खल्वधिकरण-
निर्देशो विषयत्वप्रतिपादनपर उपपद्यते यदि लोकेषु सा-
मदृष्टिरध्यस्येत नान्यथेति । पूर्वाधिकरणराद्धान्तोपपत्तिम-
त्रैवार्थे ब्रूते । “प्रथमनिर्दिष्टेषु चे”ति । सिद्धान्तमत्र प्रक-
मते । “आदित्यादिमत एव”ति । यद्युद्गीथादिमतय आ-
दित्यादिषु सिध्येरन् तत आदित्यानां स्वयमकार्यत्वाद्गुद्गी-
थादिमतेस्तत्र वैयर्थ्यं प्रसज्येत । नच्चादित्यादिभिः किं
चिक्क्रियते यद्विद्यया वीर्यवत्तरं भवेद् आदित्यादिमत्या वि-
द्ययोद्गीथादिकर्मसु कार्येषु यदेव विद्यया करोति तदेव
वीर्यवत्तरं भवतीत्यादित्यमतीनामुपपद्यते उद्गीथादिषु सं-

स्कारकत्वेनोपयोगः । चोदयति । “भवतु कर्मसमृद्धिफले-
 ख्वेमि”ति । यत्र हि कर्मणः फलं तत्रैव भवतु यत्र तु
 गुणात्फलं तत्र गुणस्य सिद्धत्वेनाकार्यत्वात्करोतीत्येव ना-
 स्तीत्यत्र विद्यायाः क उपयोग इत्यर्थः । परिहरति । “ते-
 ख्वपी”ति । न तावद्गुणः सिद्धस्वभावः कार्याय फलाय पर्या
 शो मा भूत्प्रकृतकर्मानिवेशिनो यत्किं चित्फलोत्पादः । त-
 स्मात्प्रकृतापूर्वसंनिवेशितः फलोत्पाद इति । तस्य क्रिय-
 माणत्वेन विद्यया वीर्यवत्तरत्वोपपत्तिरिति । “फलात्मक-
 त्वाच्चादित्यादीनामि”ति । यद्यपि ब्रह्मविकारत्वेनादित्यो-
 द्धोययोरविशेषस्तथापि फलात्मकत्वेनादित्यादीनामस्त्युद्गी-
 थादिभ्यो विशेष इत्यर्थः । द्वितीयानिर्देशादप्युद्गीथादीनां प्रा-
 धान्यमित्याह । “अपि चतुमि”ति । स्वयमेवोपासनस्य कर्म-
 त्वात्फलवचवोपपत्तेः । ननूक्तां सिद्धरूपैरादित्यादिभिरध्यस्तैः
 साध्यभूतत्वमभिभूतं कर्मणामित आह । “आदित्यादिभा-
 वेनापि दृश्यमानानामि”ति । भवेदेतदेवं यद्यध्यासेन कर्म-
 रूपमभिभूयेतापि तु माणवकइवाग्निदृष्टिः केन चित्तिब्रत्वा-
 दिना गुणेन गौण्यनभिभूतमाणवकत्वात्तथेहापि । नहीयं
 शुक्तिकायां रजतधीरिव वज्रधीर्येन माणवकत्वमभिभवेत्
 किं तु गौणी । नथेयमप्युद्गीथादावादित्यदृष्टिर्गौणीति भावः ।
 “तदेतस्मान्मृच्चधूढं सामेति त्वि”ति । अन्यथापि लक्षणोप-
 पत्तौ न ऋक्स्वामेत्यध्यासकल्पना पृथिव्यग्न्योरित्यर्थः । अ-
 क्षरन्यासालोचनया तु विपरीतमेवेत्याह । “इयमेवर्गि”ति ।
 लोकेषु पञ्चविधं सामोपासीतेति द्वितीयानिर्देशात्साम्नामु-

पास्यत्वमवगम्यते । तत्र यदि सामधीरध्यस्येत ततो न सामान्युपास्येरन् अपि तु लोकाः पृथिव्यादयः । तथा च द्वितीयार्थं परित्यज्य तृतीयार्थः परिकल्पेत साम्नेति लोके-
 खिति सप्तमो द्वितीयार्थे कथं चिन्नीयते । अगारे गावो वास्यन्तां प्रावारे कुसुमानीतिवत् । तेनोक्तन्यायानुरोधेन सप्तम्याश्चोभयथाप्यवश्यं कल्पनीयार्थत्वाद् वरं यथाश्रुतद्वि-
 तीयार्थानुरोधाय तृतीयार्थे सप्तमी व्याख्यातव्या । लोकपृथि-
 व्यादिबुद्ध्या पञ्चविधं द्विकारप्रस्तावोद्गोथप्रतीक्षारनिधनप्रकारं सामोपासीतेति निर्णयिते । ननु यत्रोभयत्रापि द्वितीयानि-
 र्देशो यथा खल्वमुमेवादित्यं सप्तविधं द्विकारप्रस्तावोक्ता-
 रोद्गोथप्रतीक्षारोपद्रवनिधनप्रकारं सामोपासीतेति, तत्र को विनिगमनायां हेतुरित्यत आह । “तत्रापि”ति । तत्रापि समस्तस्य सप्तविधस्य साम्न उपासनमिति साम्न उपास्यत्व-
 श्रुतेः । साध्विति पञ्चविधस्य साधुत्वं चास्य धर्मत्वम् । त-
 था च श्रुतिः ‘साधुकारी साधुर्भवती’ति । द्विकारानुवादेन पृथिवीदृष्टिविधाने द्विकारपृथिवीति प्राप्ते विपरीतनिर्देशः पृ-
 थिवीद्विकारः ॥

आसीनः संभवात् ॥ ७ ॥

कर्माङ्गसंबन्धिषु यत्र हि तिष्ठतः कर्म चोदितं तत्र त-
 त्संबन्धोपासनापि तिष्ठतैव कर्तव्या । यत्र वासीनस्य तवो-
 पासनाप्यासीनेनैवेति । नापि सम्यग्दर्शने वस्तुतन्त्रत्वात्प्र-
 माणतन्त्रत्वाच्च प्रमाणतन्त्रा च वस्तुव्यवस्था प्रमाणं नापे-
 क्षतइति तत्राप्यनियमः । यन्महता प्रयत्नेन विनोपासितुम-

शक्यम् । यथा प्रतीकादि यथा चासम्यग्दर्शनमपि तत्त्व-
मस्यादि तत्रैषा चिन्ता । तत्र चोदकशास्त्राभावादिनि-
यमे प्राप्ते यथा शक्यतइत्युपबन्धादासीनस्यैव सिद्धम् । ननु
यस्यामवस्थायां ध्यायतिरूपचर्यते प्रयुज्यते किमसौ तदा
तिष्ठतो न भवति न भवतीत्याह । आसीनप्रचाविद्यमा-
नायासो भवतीति । अतिरोहितार्थमितरत् ॥

यत्रैकाग्रता तत्राविशेषात् ॥ ११ ॥

समे शूचौ शर्करावह्निवालुकाविवर्जितइत्यादिवचनान्नि-
यमे सिद्धे दिग्देशादिनियममवाचनिकमपि प्राचीनप्रवणे वै-
श्वदेवेन यजेतिवद्वैदिकारम्भसामान्यात्त चित्कश्चिदाग्रहते ।
तमनुगृहीतमाचार्यः सुहृद्भावेनैव तदाह स्र । यत्रैकाग्रता
मनसस्तत्रैव भावनां प्रयोजयेत् । अविशेषात् । नह्यत्रास्ति
वैश्वदेवादिवद्वचनं विशेषकं तस्मादिति ॥

आ प्रायणात्तत्रापि हि दृष्टम् ॥ १२ ॥

अधिकरणविषयं विवेचयति । “तत्र यानि ताव”दिति ।
अविद्यमाननियोज्या या ब्रह्मात्मप्रतिपत्तिस्तस्याः शास्त्रं हि
नियोज्यस्य कार्यरूपनियोगसंबन्धमवबोधयति तस्यैव क-
र्मण्यैश्वर्यलक्षणमधिकारं तच्चैतदुभयमतीन्द्रियत्वाद्भवति शा-
स्त्रलक्षणं प्रमाण्यान्तराप्राप्ये शास्त्रस्यार्थवत्त्वाद्ब्रह्मात्मत्वप्रती-
तेस्तु जीवमुक्तेन दृष्टत्वात्तास्तीह तिरोहितमिव किं चनेति
किमत्र शास्त्रं करिष्यति । नन्वेवमप्यभ्युदयफलान्युपासना-
नि तत्र नियोज्यनियोगलक्षणस्य च कर्मणि स्वामितालक्ष-

णस्य च संबन्धस्यातीन्द्रियत्वान्न च सकृत्करणादेव शास्त्रार्थ-
समाप्तौ प्राप्तायामुपासनपदवेदनीयावृत्तिमात्रमेव कृतवत् उ-
परमः प्राप्तस्तावन्तैव कृतशास्त्रार्थत्वादिति प्राप्ते ऽभिधीयते ।
सविज्ञानो भवतीत्यादिश्रुतेर्यत्र स्वर्गादिफलानामपि कर्मणां
प्रायणकाले स्वर्गादिविज्ञानापेक्षकत्वं तत्र कैव कथा ऽती-
न्द्रियफलानामुपासनानाम् । तानि खलु आ प्रायणं तप्त-
दुपास्यगोचरबुद्धिप्रवाहवाचितया दृष्टेनैव रूपेण प्रायणसमये
तद्बुद्धिं भावयिष्यन्ति । किञ्च फलवत्प्रायणसमये बुद्ध्याशे-
पेण नहि दृष्टे संभवत्यदृष्टकल्पना युक्ता । तस्मादा प्रा-
यणं प्रवृत्ता वृत्तिरिति । तदिदमुक्तम् । “प्रत्ययास्वेत”
इति । तथा च श्रुतिः ‘सर्वातीन्द्रियविषया स यथा क्रतु-
रस्मात्सोक्तात् प्रैति तावत् क्रतुर्हामुंलोकं प्रेत्याभिसंभवती’ति ।
क्रतुः संकल्पविशेषः । स्मृतयश्चोदाहृता इति ॥

तदधिगम उत्तरपूर्वाद्ययोरश्लेषवि-
नाशौ तद्व्यपदेशात् ॥ १३ ॥

गतस्तृतीयशेषः साधनगोचरो विचारः । इदानीमेतद-
ध्यायगतफलविषया(१) चिन्ता प्रतन्यते । तत्र तावत्प्रथममि-
दं विचार्यते किं ब्रह्माधिगमे ब्रह्मज्ञाने सति ब्रह्मज्ञान-
फलान्मोक्षाद्विपरीतफलं दुरितं बन्धनफलं क्षीयते न क्षीय-
तइति संशयः । किं तावत्प्राप्तं, शास्त्रेण हि फलाय यद्वि-
हितं प्रतिषिद्धं चानर्थपरिहारायाश्चमेधादि ब्रह्मज्ञानादि चा-

पूर्वावान्तरव्यापारं किं तदपूर्वमुपरतेपि कमण्यत्र सुखदुः-
 खोपभोगात्प्राग् नाविरन्तु(१)मर्हति । स हि तस्य विनाश-
 च्चेतुस्तदभावे कथं विनश्येदिति । तस्याकस्मिन्कत्वप्रसङ्गात्
 शास्त्रव्याकोपाच्चेति । अदत्तफलं चेत्कर्मापूर्वं विनश्यति
 कर्मण एव फलप्रसवसामर्थ्यबोधकशास्त्रमप्रमाणं भवेत् । न च
 प्रायश्चित्तमिव ब्रह्मज्ञानमदत्तफलान्यपि कर्मापूर्वाणि क्षि-
 ष्योतीति साम्प्रतम् । प्रायश्चित्तानामपि तदप्रशयच्चेतुत्वात्त-
 द्विधानस्य चैनस्विनराधिकारिप्राप्तिमात्रेणोपपत्तावुपात्तदुरित-
 निवर्द्धणफलाक्षेपकत्वायोगात् । अत एव स्मरन्ति नाभुक्तं
 क्षीयते कर्मेति । यदि पुनरपेक्षितोपायतात्मा प्रायश्चित्त-
 विधिर्न नियोज्यविशेषप्रतिलम्भमात्रेण निर्वृणोतीत्यपेक्षिता-
 काङ्क्षायां दोषसंयोगेन श्रवणात्तन्निवर्द्धणफलः कल्पेत । तथा
 ऽपि ब्रह्मज्ञानस्य तत्संयोगेनाश्रवणान्न दुरितनिवर्द्धणसामर्थ्ये
 प्रमाणमस्ति । मोक्षवत्तस्यापि स्वर्गादिफलवद्देशकालनिमि-
 त्तापेक्षयोपपत्तेः । शास्त्रप्रामाण्यात्संभविष्यति । असाववस्था
 यस्यामुपभोगेन समस्तकर्मश्रये ब्रह्मज्ञानं मोक्षं प्रसोष्यति ।
 योगैर्द्धैव वा दिवि भुव्यन्तरिक्षे बहूनि शरोरेन्द्रियाणि निर्माय
 फलान्युपभुज्यार्द्धेन योगसामर्थ्येन योगी कर्माणि कृपयित्वा
 मोक्षी संपत्स्यते । स्थिते चैतस्मिन्नर्थे न्यायबलाद्यथा पुष्कर-
 पलाश इत्यादिव्यपदेशो ब्रह्मविद्यास्तुतिमात्रपरतया व्या-
 ख्येय इति प्राप्ते, उच्यते । व्याख्यायतेनैवं व्यपदेशो यदि
 कर्मविधिविरोधः स्यान्न त्वयमस्ति । शास्त्रं हि फलोत्पा-

दनसामर्थ्यमात्रं कर्मणामवगमयति न तु कुतश्चिदागन्तु-
 कान्निमित्ततः प्रायश्चित्तादेस्तदप्रतिबन्धमपि । तस्य तत्रौदा-
 सीन्यात् । यदि शास्त्रबोधितफलप्रसवसामर्थ्यमप्रतिबद्धमाग-
 न्तुकेन केन चित्कर्मणा ततस्तत्फलं प्रसूतएवेति न शास्त्र
 व्याघातः । नांभुक्तं कर्म क्षीयतइति च स्मरणमप्रतिबद्धसाम-
 र्थ्यकर्माभिप्रायम् । दोषशयोद्देशेन चापरविद्यानामस्ति प्रा-
 यश्चित्तवद्दिधानमैश्वर्यफलानामप्युभयसंयोगाविशेषात् । य
 चापि निर्गुणायां परविद्यायां दोषोद्देशो नास्ति तत्रापि
 तत्त्वभावलोचनादेव तत्प्रक्षयप्रसवसामर्थ्यमवसीयते नहि
 तत्त्वमसिवाकार्यपरिभावनाभुवा प्रसंख्यानानेन निर्मृष्टनिखिल-
 कर्तृभोक्तृत्वादिबिभ्रमो जीवः फलोपभोगेन युज्यते । नहि
 रज्ज्वां भुजङ्गसमारोपनिबन्धना भयकम्पादयः सति रज्जु-
 तत्त्वसाक्षात्कारे प्रभवन्ति, किं तु संस्कारशेषा(१)त्किंचि-
 त्कालमनुवृत्त्यापि निवर्तन्तएव । अमुमेवार्थमनुवदन्तो यथा
 पुष्करपलाश इत्यादयो व्यपदेशाः समवेतार्थाः सन्तो
 न स्तुतिमात्रतया कथं चिद्वाख्यानमर्हन्ति । ननूक्तं संभ-
 विष्यति सावस्था जीवात्मनो यस्यां पर्यायेषोपभोगाद्वा यो
 गर्ह्यैः प्रभावतो युगपन्नैकविधकायनिर्माणेनापर्यायेषोपभोगा-
 द्वा जन्तुः कर्माणि क्षपयित्वा मोक्षो संपत्स्यतइत्यत आह ।
 एवमेव च मोक्ष उपपद्यतइति । अनादिकालप्रवृत्ता हि
 कर्माशया अनियतकालविपाकाः क्रमवता तावद्भोगेन शो-
 तुमशक्याः । भुज्जानः खल्वयमपरानपि संचिनोति कर्मा-

शयानिति । नाप्यपर्यायमुपभोगेनासक्तः कर्मान्तराण्यसंचि-
 न्वानः श्रेयसीति साम्प्रतम् । कल्पगतानि क्रमकालभोग्यानां
 सम्प्रति भोक्तुमसामर्थ्यात् । दीर्घकालफलानि च कर्माणि
 कथमेकपदे श्रेयान्ति । तस्मान्नान्यथा मोक्षसंभवः । ननु
 सत्त्वपि कर्माशयान्तरेषु सुखदुःखफलेषु मोक्षफलत्वात्कर्म-
 णः समुदाचरतो ब्रह्मभावमनुभूयार्थलब्धविपाकानां कर्मा-
 न्तराणां फलानि भोक्ष्यन्तइत्यत आह । “न च देशकाल-
 निमित्तापेक्ष”इति । नहि कार्यः सन् मोक्षो मोक्षो भवि-
 तुमर्हति ब्रह्मभावो हि सः । न च ब्रह्म क्रियते नित्य-
 त्वादित्यर्थः । परोक्षत्वानुपपत्तेश्च ज्ञानफलस्य । ज्ञानफलं
 खलु मोक्षो ऽभ्युपेयते । ज्ञानस्य चानन्तरभाविनि ज्ञेयाभि-
 व्यक्तिः फलं सैवाविद्योच्छेदमादधती ब्रह्मस्वभावस्वरूपाव-
 स्थानलक्षणाय मोक्षाय कल्पते । एवं हि दृष्टार्थता ज्ञान-
 स्य स्यात् । अपूर्वाधानपरम्परया ज्ञानस्य मोक्षफले क-
 ल्प्यमाने ज्ञानस्य परोक्षफलत्वमदृष्टार्थत्वं भवेत् । न च दृष्टे
 संभवत्यदृष्टकल्पना युक्तैत्यर्थः । तस्माद्ब्रह्माधिगमे ब्रह्मज्ञाने
 सत्यद्वैतसिद्धौ इरित्यत्र इति सिद्धम् ।

इतरथाप्येवमसंश्लेषः पाते तु ॥ १४ ॥

धर्मस्य स्वाभाविकत्वेन रागादिनिबन्धनत्वेन शास्त्रीयेण
 ब्रह्मज्ञानेन प्रतिबन्धो युक्तः । धर्मज्ञानयोस्तु शास्त्रीयत्वेन
 ज्योतिष्टोमदर्शपौर्णमासवदविरोधान्मोक्षोच्छेत्तृभावो युज्य-
 ते । पाप्मनस्य विशेषतो ब्रह्मज्ञानोच्छेद्यत्वश्रुतेर्धर्मस्य न तदु-
 च्छेद्यत्वम् । विशेषविधानस्य शेषप्रतिषेधनान्तरीयकत्वन लो-

कतः सिद्धेः । यथा देवदत्तो दक्षिणेनाक्ष्या पश्यतीत्युक्ते न वामेन पश्यतीति गम्यते । उभे ह्येवैष एते तरतीति च यथासंभवं ब्रह्मज्ञानेन दुष्कृतं भोगेन सुकृतमिति । क्षीयन्ते चास्य कर्माणि इति च सामान्यवचनं सर्वे पाप्मान इति विशेषश्रवणात् पापकर्माणोति विशेषे उपसंहरणीयम् । तस्माद्ब्रह्मज्ञानाद्दुष्कृतस्यैव क्षयो न सुकृतस्येति प्राप्ते पूर्वाधिकरणराद्धान्तो ऽतिदिश्यते । नो खलु ब्रह्मविद्या केन चिददृष्टेन द्वारेण दुष्कृतमपनयत्यपि तु दृष्टेनैव भोक्तृभोक्तव्यभोगादिप्रविलयद्वारेण तच्चैतत्तुल्यं सुकृतेपीति कथमेतदपि नोच्छिन्द्यात् । एवं च सति न शास्त्रीयत्वसाम्यमात्रमविरोधहेतुर्नहि प्रत्यक्षत्वसामान्यमात्रादविरोधो जलानलादीनाम् । न च सुकृतशास्त्रमनर्थकमब्रह्मविदं प्रति तद्धिधेरर्थवत्त्वात् । एवमवस्थिते च पाप्मश्रुत्या पुण्यमपि ग्रहोतव्यम् । ब्रह्मज्ञानमपेक्ष्य पुण्यस्य निकृष्टफलत्वात्तत्फलं हि क्षयातिशयवत् । न ह्येवं मोक्षो निरतिशयत्वान्नित्यत्वाच्च । दृष्टप्रयोगश्चायं पाप्मशब्दो वेदे पुण्यपापयोः । तद्यथा पुण्यपापे अनक्रम्य सर्वे पाप्मानो ऽतो निवर्तन्तइत्यत्र तस्माद्विशेषेण पुण्यपापयोरश्लेषविनाशाविति सिद्धम् ॥

अनारब्धकार्यएव तु पूर्वे तद-

वधेः ॥ १५ ॥

यद्यद्वैतज्ञानस्वभावलोचनयोत्तरपूर्वसुकृतदुष्कृतयोरश्लेषविनाशौ सन्त आरम्भानारम्भकार्ययोश्चाविशेषेष्वैव विनाशः

स्यात् । कर्तृकर्मादिप्रविलयस्योभयत्राविशेषात् । तन्निबन्धन-
 त्वाच्च विनाशस्य । न च संस्कारशेषात् कुलालचक्रभ्रमण-
 वदनुवृत्तिः । वस्तुनः खल्वनुवृत्तिः । मायावादिनश्च पुण्य-
 पापयोश्च मायामात्रविनिर्मितत्वेन मायानिवृत्तौ न पुण्यापु-
 ण्ये न तत्संस्कारो वस्तुसन्तीति कस्यानुवृत्तिः । न च
 रज्जौ सर्पादिविभ्रमजनिता भयकम्पादयो निवृत्तेऽपि विभ्रमे
 यथानुवर्तन्ते तथेहापीति युक्तम् । तत्रापि सर्पासत्त्वेऽपि त-
 उज्जानस्य सत्त्वे तज्जनितभयकम्पादीनां तत्संस्काराणां च
 वस्तुसत्त्वेन निवृत्तेऽपि विभ्रमे ऽनिवृत्तेः । अत्र तु न माया न
 तज्जः संस्कारो न तद्गोचर इति तुच्छत्वात्किमनुवर्तते । न
 संस्कारशेषो न कर्मेत्यविशेषेणारब्धकार्याणामनारब्धकार्याणां
 च निवृत्तिः । न च तस्य तावदेव चिरं यावन्न विमोक्ष्येऽथ संप-
 त्यत इति श्रुतेर्देहपातप्रतीक्षारब्धकार्याणां युक्ता । नद्येषा
 श्रुतिरवधिभेदविधायिन्यपि तु क्षिप्रतापरा । यथा लोका-
 तावन्मे चिरं यत् ज्ञातो भुञ्जानस्येति । नहि तत्र ज्ञान-
 नभोजने अवधित्वेन विधीयते किं तु क्षेपीयस्ता प्रतिपाद्यते ।
 उभयविधाने हि वाक्यं भिद्येतावधिभेदः चिरता चेति प्राप्ते
 ऽभिधीयते । यद्यप्यद्वैतब्रह्मतत्त्वसाक्षात्कारो नाद्यविद्योपद-
 शितप्रपञ्चमात्रविरोधितया तन्मात्रविरोधितया तन्मध्यपति-
 तसकलकर्मविरोधी । तथाप्यनारब्धविपाकं कर्मजातं श्रुति-
 त्वेव समुच्छिनत्ति न त्वारब्धविपाकं संपादितजत्यायुर्वितत-
 पूर्वापरीभूतसुखदुःखोपभोगप्रवाहं कर्मजातं तद्वि समुदाहर-
 वृत्तितयेतरभ्यः प्रसृतवृत्तिभ्यो बलवदन्यथा देवर्षीणां चिर-

प्यगर्भमनूहालकप्रभृतीनां विगलितनिखिलक्लेशजालावरणत-
 या परितः प्रद्योतमानबुद्धिसत्त्वानां न ज्योःजीविता भवेत् ।
 श्रूयते चैषां श्रुतिसृतीतिहासपुराणेषु तत्त्वज्ञता च महा-
 कल्पकल्पमन्वन्तरादिजीविता च । न चैते महाधियो न
 ब्रह्मविदो ब्रह्मविदस्वाल्पपुण्यमेधसो मनुष्या इति श्रद्धेयम् ।
 तस्मादागमानुसारतोऽस्ति प्रारब्धविपाकानां कर्मणां प्रक्षयाय
 तदीयसमस्तफलोपभोगप्रतीक्षा सत्यपि तत्त्वसाक्षात्कारे । ता-
 वदेव चिरमिति न चिरता विधीयते अपि तु श्रुत्यन्तर-
 सिद्धां चिरतामनूद्य देहपातावधिमात्रविधानं तदेतदभिसं-
 धायौचित्यमांशतयाह स भगवान् भाष्यकारः । “न ताव-
 दनाश्रित्यारब्धकार्यं कर्माशय”मिति । न चेदं न जातु दृ-
 ष्टं यदिरोधिसमवाये विरोध्यन्तरमनुवर्ततइत्याह । “अक-
 र्त्तात्मबोधोपो”ति । यदा लोकेऽपि विरोधिनीः किञ्चित्कालं
 सद्धानुवृत्तिरूपलब्धा तदेहागमवलाद्दीर्घकालमपि भवन्तीति
 न शक्या निवारयितुम् । प्रमाणसिद्धस्य नियोगपर्यनुयोगा-
 नुपपत्तेः । तदेवं मध्यस्थान् प्रतिपाद्य ये भाष्यकारप्राप्तं म-
 न्यन्ते तान्प्रत्याह । “अपि च नैवात्र विवदितव्य”मिति ।
 स्थितप्रज्ञश्च न साधकस्तस्योत्तरोत्तरध्यानोत्कर्षेण पूर्वप्रत्य-
 यानवस्थितत्वात् । निरतिशयस्तु स्थितप्रज्ञः । स च सि-
 द्ध एव । न च ज्ञानकार्या भयकम्पादयो ज्ञानमात्रादनु-
 त्पादात् । सर्पावच्छेदोच्चि तस्य भयकम्पादिचेतुः । स चा-
 सन्न निर्वचनीय इति कुतो वस्तुसतः कार्योत्पादः । न च
 कार्यमपि भयकम्पादि वस्तु सत् । तस्यापि विचारासत्त्वे-

नानिर्वाच्यत्वात् । अनिर्वाच्याच्चानिर्वाच्योत्पत्तौ नानुपपत्तिः ।
यादृशो हि यत्तस्तादृशो बलिरिति सर्वमवदातम् ॥

अग्निहोत्रादि तु तत्कार्यायैव तद-

र्शनात् ॥ १६ ॥

यदि पुण्यस्याप्यश्लेषविनाशौ हन्त नित्यमप्यग्निहोत्रादि न
कर्तव्यं योगमारुरुक्षुणा । तस्यापीतरपुण्यवद्विद्यया विनाशा-
त् । प्रक्षालनाद्भि पङ्कस्य दूरादस्पर्शनं वरमिति न्यायात् ।
न च विविदिषन्ति यज्ञेन दानेनेति मोक्षलक्षणैककार्यत-
या विद्याकर्मणोरविरोधः । सद्वासंभवेनैककार्यत्वासंभवात् ।
नञ्चेतमात्मानं विदुषो विगलिताखिलकर्तृभोक्तृत्वादिप्रपञ्च-
विभ्रमस्य पूर्वोत्तरे नित्ये क्रियाजन्ये पुण्ये संभवतः । तस्मा-
द्विविदिषन्ति यज्ञेनेति वर्तमानापदेशो ब्रह्मज्ञानस्य यज्ञादीनां
वा स्तुतिमात्रं न तु मोक्षमाणस्य मुक्तिसाधनं यज्ञादिविधि-
रिति प्राप्त, उच्यते । सत्यं न विद्ययैककार्यत्वं कर्मणां परस्पर-
रविरोधेन सद्वासंभवात् । विद्योत्यादकतया तु कर्मणामारा-
दुपकारकाणामस्तु मोक्षोपयोगः । न च कर्मणां विद्यया
विरुद्धमानानां न विद्याकारणत्वं स्वकारणविरोधिनां का-
र्याणां बद्धलमुपलब्धेः । तथा च विद्यालक्षणकार्योपायतया
कार्यविनाश्यानामपि कर्मणामुपादानमर्थवत् । तदभावे त-
त्कार्यस्थानुत्यादेन मोक्षस्यासंभवात् । एवं च विविदिषन्ति
यज्ञेनेति यज्ञसाधनत्वं विद्याया अपूर्वमर्थं प्रापयतः पञ्चमल-
कारस्य नात्यन्तपरोक्षवृत्तितया ज्ञानस्तुत्यर्थतया कथं चि-

द्व्याख्यानं भविष्यति । तदनेनाभिसंधिनोक्तं “ज्ञानस्यैव हि प्रापकं कर्म प्रणाश्या मोक्षकारणमित्युपचर्यते” । यत एव न विद्योदयसमये कर्मास्ति नापि परस्तात् । अपि तु प्रागेव विद्यायाः । अत एव चातिक्रान्तविषयमेतत्कार्यैकत्वाभिधानम् । एतदेवं स्फोरयति । “नहि ब्रह्मविद्” इति । सूत्रान्तरमवतारयितुं पृच्छति “किं विषयं पुनर्दिद्”मिति । अस्योत्तरं सूत्रम् ।

अतोऽन्यापि ह्येकेषामुभयोः ॥ १७ ॥

काम्यकर्मविषयमश्लेषविनाशवचनं शाखान्तरीयवचनं च तस्य पुत्रा दांयमुपयन्तीति ॥

यदेव विद्ययेति हि ॥ १८ ॥

अस्ति विद्यासंयुक्तं यज्ञादि य एवं विद्वान् यजेतेत्यादिकम् । अस्ति च केवलम् । तत्र यथा ब्राह्मणाय हिरण्यं दद्यादित्युक्ते विदुषे ब्राह्मणाय दद्यान्न ब्राह्मणब्रुवाय मूर्खायेति विशेषप्रतिशब्धः तत्कस्य हेतोस्तस्यातिशयवत्त्वात् । एवं विद्यारहिताद्यज्ञादेर्विद्यासहितमतिशयवदिति तस्यैव परविद्यासाधनत्वमुपात्तदुरितक्षयद्वारा नेतरस्य । तस्माद्विविदिषन्ति यज्ञेनेत्यविशेषश्रुतमपि विद्यासहिते यज्ञादावुपसंहर्तव्यमिति प्राप्ते ऽभिधीयते । यदेव विद्याया करोति तदेवास्य वीर्यवत्तरमिति तरवर्थश्रुतेर्विद्यारहितस्य वीर्यवत्तामात्रमवगम्यते । न च सर्वथा ऽकिञ्चिन्करस्य तदुपपद्यते । तस्मादस्यस्यापि कयापि मात्रया परविद्योत्पादोपयोग इति विद्यारहितमपि यज्ञादि परविद्यार्थिनाऽनुष्ठेयमिति सिद्धम् ॥

भोगेन त्वितरे क्षपयित्वा सं- पद्यते ॥ १९ ॥

अनारब्धकार्यइत्यस्य नञः फलं भोगेन निवृत्तिं दर्श-
यत्यनेन सूत्रेणास्य त्वपपादनं पुरस्तादपद्यथ कृतमिति नेह
क्रियते पुनरुक्तभयात् ॥

इति श्रीवाचस्पतिमिश्रविरचिते शारीरकभगवत्पादभाष्य-
विभागे भामत्यां चतुर्थस्याध्यायस्य प्रथमः पादः समाप्तः ॥
वाङ्मनसि दर्शनाच्छब्दाच्च ॥ १ ॥

अथास्मिन् फलविचारलक्षणे वाङ्मनसि संपद्यतइत्यादिवि-
चारो ऽसंगत इत्यत आह । “अथापरासु विद्यासु फल-
प्राप्तय”इति । अपरविद्याफलप्राप्त्यर्थं देवयानमार्गार्थत्वादु-
क्रान्तेस्तद्गतो विचारः पारम्पर्येण भवति फलविचार इति
नासंगत इत्यर्थः । नन्वयमुत्क्रान्तिक्रमो विदुषो नोपपद्यते
न तस्य प्राणा उत्क्रामन्त्यत्रव समवनीयन्तइति श्रवणात्
तत्कथमस्य विद्याधिकार इत्यत आह । “समाना हि वि-
द्वदविदुषो”रिति । विषयमाह । “अस्ती”ति । विमृशति ।
“क्वमिहे”ति । विशयः संशयः । पूर्वपक्षमाह । “तत्र वा-
गेवे”ति । श्रुतिलक्षणा । विशये संशये । सिद्धान्तद्वयं पूरयित्वा
पठति । “वाङ्मनसिर्मनसि संपद्यत”इति । वृत्त्यध्याहारप्रयो-
जनं प्रश्नपूर्वकमाह । “कथमि”ति । उत्तराधिकारपर्या-
लोचनेनैवं पूरितमित्यर्थः । तत्त्वस्य धर्मिणो वाचः प्रलय-
विवक्षायां त्विह सर्वत्रैव परत्वेह चाविभागसाम्यात्किं प-

रत्रैव विशिष्यादविभाग इति न त्वत्रापि । तस्मादिहा-
विभागेनाविशिषतोत्र वृत्त्युपसंहारमात्रविवक्षा चक्रकारस्येति
गम्यते । सिद्धान्तचेतुं प्रश्नपूर्वकमाह । “कस्मादि”ति ।
सत्यामेव मनोवृत्तौ वाग्वृत्तेरुपसंहारदर्शनात् । वाचस्त्व-
पसंहारमदृष्टं नागमोपि गमयितुमर्हति । आगमप्रभवमु-
क्तिविरोधादागमो हि दृष्टानुसारतः प्रकृतौ हि विकाराणां
लयमाह । न च वाचः प्रकृतिर्मनो येनास्मिन् विलीयते
तस्माद्वृत्तिवृत्तिमतोरभेदविवक्षया वाक्पदं तद्वृत्तौ व्याख्ये-
यम् । संभवति च वाग्वृत्तेर्वागप्रकृतावपि मनसि लयः ।
तथा तत्रतत्र दर्शनादित्याह । “वृत्त्युद्भवाभिभवा”विति ॥

अत एव च सर्वाण्यनु ॥ २ ॥

यतश्च प्रकृतिविकारभावाभावात्मनसि न स्वरूपलयो वाचो
ऽपि तु वृत्तिलयः । अत एव सर्वेषां चक्षुरादीनामिन्द्रिया-
णां सत्येव सवृत्तिके मनसि वृत्तेरनुगतिलयो न स्वरूपल-
यः । वाचस्तु पृथक् ग्रहणं पूर्वसूत्रे उदाहरणापेक्षं न तु
तदेवेह विवक्षितमित्यर्थः ।

तन्मनः प्राण उत्तरात् ॥ ३ ॥

यदि स्वप्रकृतौ विकारस्य लयस्ततोमनः प्राणे संपद्यते इ-
त्यत्र मनःस्वरूपस्यैव प्राणे संपत्त्या भवितव्यम् । तथाहि
मन इति नोपचारतो व्याख्यानं भविष्यति । संभवति हि
प्रकृतिविकारभावः प्राणमनसोरन्तमयं हि सोम्य मन इत्य-
न्नात्मात्मतामाह मनसः अतिरापोमयः प्राण इति च प्रा-

णस्यावात्मताम् । प्रकृतिविकारयोस्तादात्म्यात्तथा च प्रा-
णो मनसः प्रकृतिरिति मनसो वृत्तिमतः प्राणे लय इति
प्राप्ते ऽभिधीयते । सत्यमापोन्नमसृजन्तइति श्रुतेरबन्धयोः
प्रकृतिविकारभावोवगम्यते । न तु तद्विकारयोः प्राणमनसोः
स्वयोनिप्रणाडिकया तु मिथो विकारयोः प्रकृतिविकारभावा-
भ्युपगमे संकरादतिप्रसङ्गः स्यात् । तस्माद्यो यस्य साक्षाद्वि-
कारस्तस्य तत्र लय इत्यन्नस्यास्य लयो न त्वद्विकारे
प्राणे ऽन्नविकारस्य मनसस्तथा चात्रापि मनोवृत्तेर्वृत्ति-
मति प्राणे लयो न तु वृत्तिमतो मनस इति सिद्धम् ॥

सोध्यक्षे तदुपगमादिभ्यः ॥ ४ ॥

प्राणस्तेजसीति तेजःशब्दस्य भूतविशेषवचनत्वाद्विज्ञाना-
त्मनि चाप्रसिद्धेः प्राणस्य जीवात्मन्युपगमानुगमावस्थानश्रुती-
नां च तेजोदारेणाप्युपपत्तेस्तेजसि समापन्नवृत्तिः खलु प्रा-
णस्तेजस्तु जीवात्मन्यवतिष्ठते । तद्वारा जीवात्मसमापन्न-
वृत्तिः प्राण इत्युपपद्यते । तस्मात्तेजस्येव प्राणवृत्तिप्रविलय
इति प्राप्ते ऽभिधीयते । स प्रकृतः प्राणो ऽध्यक्षे विज्ञानात्मव्य-
वतिष्ठते तत्तन्नवृत्तिर्भवति । कुतः । उपगमानुगमावस्थानेभ्यो
हेतुभ्यस्तत्रोपगमश्रुतिमाह । एवमेवेयमात्मानमिति । अनुगम-
नश्रुतिमाह । “तमुक्त्वा मन्त”मिति । अवस्थानश्रुतिमाह ।
“सविज्ञानो भवतीति चे”ति । विज्ञायतेनेनेति विज्ञानं पञ्चवृ-
त्तिप्राणसहित इन्द्रियग्रामस्तेन सहावतिष्ठतइति सविज्ञानः ।
चोदयति । “ननु प्राणस्तेजसीति श्रूयत”इति । अधिकावापो
ऽशब्दार्थव्याख्यानम् । परिहरति । “नैष दोष इति” । यद्यपि

प्राणस्तेजसीत्यतस्तेजसि प्राणवृत्तिलयः प्रतीयते । तथापि सर्वशाखाप्रत्ययत्वेन विद्यानां श्रुत्यन्तरालोचनया विज्ञानात्मनिलयोवगम्यते । न च तेजसस्तत्र लय इति साध्यतम् । तस्यानिलाकाशक्रमेण परमात्मनि तत्त्वलयावगमात् । तस्मान्तेजोग्रहणेनौपलक्ष्यते तेजःसहचरितदेहबीजभूतपञ्चभूतसूक्ष्मपरिचाराध्यशो जीवात्मा तस्मिन्प्राणवृत्तिरप्येतीति । चोदयति । “ ननु चेयं श्रुति”रिति । तेजःसहचरितानि भूतान्युपलक्ष्यन्तां तेजःशब्देनाध्यक्षे तु किमायातं तस्य तदसाहचर्यादित्यर्थः । परिहरति । “सोध्यश्चइत्यध्यक्षापी”ति । यदा ह्ययं प्राणोन्तरालेध्यक्षं प्राप्याध्यक्षसंपर्कवशादेव तेजःप्रभृतीनि भूतसूक्ष्माणि प्राप्नोति तदोपपद्यते प्राणस्तेजसीति । अत्रैव दृष्टान्तमाह । “योपि सुप्नादि”ति । सूत्रान्तरमवतारयितुं पृच्छति । “कथं तेजःसहचरितेष्विति ॥

नैकस्मिन् दर्शयतो हि ॥ ६ ॥

अत्र भाष्यकारो ऽनुमानदर्शनमाह । “कार्यस्य शरीरस्ये”ति । स्थूलशरीरानुरूपमनुमेयं सूक्ष्ममपि शरीरं पञ्चात्मकार्यमित्यर्थः । दर्शयत इति सूत्रावयवं व्यचष्टे । “दर्शयतश्चेतमथमि”ति । प्रश्नप्रतिवचनाभिप्रायं द्विवचनं श्रुतिस्मृत्याभिप्रायं वा । अणव्यो मात्राः सूक्ष्मा दशार्धानां पञ्चभूतानामिति । श्रुत्यन्तरविरोधं चोदयति । “ननु चोपसंहतेषु वागादिष्विति । कर्माश्रयतेति प्रतीयते न भूताश्रयतेत्यर्थः । परिहरति । “अत्रोच्यत”इति । ग्रहा इन्द्रियाणि अतिग्रहास्तद्विषयाः । कर्मणां प्रयोजकत्वेनाश्रयत्वं भूतानां तूपदान-

त्वेनेत्यविरोधः । प्रशंसाशब्दोपि कर्मणां प्रयोजकतया प्रकृत-
माश्रयत्वं ब्रूते सति निरुद्धआश्रयान्तरे तदुपपत्तेरित्याह ।
“प्रशंसाशब्दादपि तच्चे”ति ॥

समाना चासृत्युपक्रमादमृतत्वं

चानुपोष्य ॥ ७ ॥

अचामृतत्वप्राप्तिश्रुतेः परविद्या च तं प्रत्येतदिति मन्वानस्य
पूर्वः पक्षः । विशयानानां संदिद्धानानां पुंसां चोदयति । “ननु
विद्याप्रकरण”इति । परिहरति । “न स्वापादिवदि”ति ।
परे विद्ययैवामृतत्वे प्राप्यवस्थामाख्यातुं तत्सधर्माश्च तद्विध-
र्मास्थान्या अप्यवस्थास्तदनुगुणतयाख्यायन्ते । साधर्म्यवैधर्म्याभ्यां
हि स्फुटतरः प्रतिपादयिषिते वस्तुति प्रत्ययो भवतीति ।
न तु विदुषः सकाशाद्विशेषवन्तो ऽविद्वांसो विधीयन्ते येन
विद्याप्रकरणव्याघातो भवेदपि तु विद्यां प्रतिपादयितुं लोक-
सिद्धानां तदनुगुणतया तेषामनुवाद इति । एवं प्राप्ते ऽभिधी-
यते । “समाना चैषोत्क्रान्तिर्वाङ्मनसीत्याद्या विद्वद्विदुषोः”
कुतः । “आद्यत्युपक्रमात्” । सतिः सरणं देवयानेन यथा
कार्यब्रह्मलोकप्राप्तिराद्यतेराकार्यब्रह्मलोकप्राप्तेः । अयं विद्यो-
पक्रम आरम्भः प्रयत्न इति यावत् । तस्मादेतदुक्तं भवति
नेयं परा विद्या यतो न मोक्षनाडीद्वारमाश्रयते । अपि त्व-
परविद्येयम् । न चास्यामात्यन्तिकः क्लेशप्रदाहो यतो न
तज्जोत्क्रान्तिर्भवेत् । तस्मादपरविद्यासामर्थ्यादापेक्षिकमाभूत-
संज्ञवस्थानममृतत्वं प्रेक्षते पुरुषार्थाय संभवत्येष उत्क्रान्ति-

भेदवान् । इत्युपक्रमोपदेशः । उपपूर्वादुष दाहइत्यस्मादु-
पोष्येति प्रयोगः ॥

तदापतिरा संसारव्यपदेशात् ॥ ८ ॥

सिद्धां कृत्वा बीजभाववशेषां परमात्मसंपत्तिं विदद्वि-
दुषोरुक्तान्तिः समर्थिता । सैव सम्प्रति चिन्त्यते । किमा-
त्मनि तेजःप्रभृतीनां भूतसूक्ष्माणां तत्त्वप्रविलय एव संपत्ति-
राहोस्विद्बीजभाववशेषेति । यदि पूर्वः पक्षः, नोक्तान्तिः ।
अथोत्तरस्ततः सेति । तत्राप्रकृतौ न विकारतत्त्वप्रविलयो
यथा मनसि न वागादीनाम् । सर्वस्य च जनिमतः प्रकृतिः
परा देवमेति तत्त्वप्रलय एवात्यन्तिकः स्यात्तेजःप्रभृतीनामिति
प्राप्ते ऽभिधीयते ।

योनिमन्ये प्रपद्यन्ते शरीरत्वाय देहिनः ।

स्थाणुमन्ये ऽनुसंयति यथाकर्म यथाश्रुतम् ॥

इत्यविद्यावतः संसारमुपदिशति श्रुतिः सेयमात्मन्तिके त-
त्त्वलये नोपपद्यते । न च प्रायणस्यैवेष महिमा विद्वांसम-
विद्वांसं वा प्रतीति साम्प्रममित्याह । “अन्यथा हि सर्वः
प्रायणसमयएवे”ति । विधिशास्त्रं ज्योतिष्टोमादिविषयमनर्थकं
प्रायणादेवात्यन्तिकप्रलये पुनर्भवाभावात् । मोक्षशास्त्रं वा
प्रयत्नलभ्यात् प्रायणादेव जन्तुमात्रस्य मोक्षप्राप्तेः । न कौवर्त्तं
शास्त्रानर्थक्यमयुक्तस्य प्रायणमात्रामोक्ष इत्याह । “मित्या-
ज्ञाने”ति । नासति निदानप्रश्ने प्रश्नस्तद्धतो युज्यतइत्यर्थः ॥
अद्येतरभूतसंचितं तेजो जीवस्याश्रयभूतमुक्तमाद्देहाद्देहान्तरं
वा संचरत्कस्मादस्माभिर्न निरीक्ष्यते । तद्वि मच्चत्वाद्दानेक-

द्रव्यत्वाद्वा रूपवदुपलब्धव्यम् । कस्मान्न मूर्तान्तरैः प्रतिबध्य-
तइति शङ्कामपाकर्तुमिदं सूत्रम् ।

सूक्ष्मं परिमाणतश्च तथोपलब्धेः ॥ ९ ॥

चकारो भिन्नक्रमः । न केवलमापीतेस्तदवतिष्ठते । तच्च
सूक्ष्मं स्वरूपतः परिमाणतश्च स्वरूपमेव हि तस्य तादृशम-
दृश्यम् । यथा चाक्षुषस्य तेजसो महतोपि । अदृष्टवशा-
दनुद्भूतरूपस्यर्शं हि तत् । परिमाणतः सौक्ष्म्यं यतो नोप-
लभ्यते यथा चसरेणवो जालसूर्यमरीचिभ्यो ऽन्यत्र प्रमाण-
तस्तथोपलब्धिरिति व्याचष्टे । “तथाहि नाडोनिष्क्रमणे”ति ।
आदिग्रहणेन चक्षुष्टो वा मूर्ध्नी वा ऽन्येभ्यो वा शरीरदेशेभ्य
इति संगृहीतम् । अप्रतिघाते हेतुमाह । “स्वच्छत्वाच्चे”ति । एत-
दपि हि सूक्ष्मत्वेनैव संगृहीतम् । यथा हि काचाभ्रपटलं
स्वच्छस्वभावस्य न तेजसः प्रतिघातकम् । एवं सर्वमेव वस्तु-
जातमस्येति ॥

नोपमर्देनातः ॥ १० ॥

अत एव च स्वच्छतालक्षणात्सौक्ष्म्यादसक्तत्वापरनाम्नः ।

अस्यैव चोपपत्तेरूष्मा ॥ ११ ॥

उपपत्तिः प्राप्तिः । एतदुक्तं भवति । दृष्टश्रुताभ्यामूष्णो
ऽन्वयव्यतिरेकाभ्यामस्ति स्थूलाद्देहादतिरिक्तं किं चित् । त-
च्चागमात्सूक्ष्मं शरीरमिति ॥

प्रतिषेधादिति चेन्न शारीरात् ॥ १२ ॥

अधिकरणतात्पर्यमाह । “अमृतत्वं चानुपोष्येत्यतो विशे-

षणादि”ति । विषयमाह । “अथाकामयमान”इति । सिद्धा-
 न्तिमतमाशङ्क्य तन्निराकरणेन पूर्वपक्षी स्वमतमवस्थापयति ।
 “अतः परविद्याविषयात्प्रतिषेधादि”ति । यदि हि प्राणोप-
 लक्षितस्य सूक्ष्मशरीरस्य जीवात्मनः स्थूलशरीरादुत्क्रान्तिं
 प्रतिषेधेत् श्रुतिः तत एतदुपपद्यते । न त्वेतदस्ति । न तस्मा-
 त्प्राणा उत्क्रामन्तीति हि तदा सर्वनाम्ना प्रधानावमर्शना-
 भ्युदयनिःश्रेयसाधिकृतो देही प्रधानं परामृश्यते । तथा
 च तस्माद्देहिनो न प्राणाः सूक्ष्मं शरीरमुत्क्रामन्त्यपि तु त-
 त्सहितः क्षेत्रज्ञ एवोत्क्रामतीति गम्यते । स पुनरतिक्रम्य ब्र-
 ह्मणाद्या संसारमण्डलं हिरण्यगर्भपर्यन्तं सलिलङ्गो जीवः
 परस्मिन्ब्रह्मणि लीयते तस्मात्परामपि देवतां विदुष उत्क्रा-
 न्तिरत एव मार्गश्रुतयः । स्मृतिंश्च मुमुक्षोः शुक्लस्यादित्य-
 मण्डलप्रस्थानं दर्शयतीति प्राप्तम्, एवं प्राप्ते प्रत्युच्यते ॥

स्पष्टो ह्येकेषाम् ॥ १३ ॥

नार्यं देहापादानस्य प्रतिषेधः । अपि तु देहापादानस्य ।
 तथाच्चार्तभागप्रश्नोत्तरे ह्येकस्मिन् पक्षे संसारिण एव जी-
 वात्मनो ऽनुत्क्रान्तिं परिगृह्य न तर्ह्येष मृतः प्राणानामनु-
 त्क्रान्तेरिति स्वयमाशङ्क्य प्राणानां प्रविलयं प्रतिज्ञाय त-
 त्सिद्ध्यर्थमुत्क्रान्त्यवधेरुच्छ्रयनाधाने ब्रुवन्यस्योच्छ्रयनाधाने त-
 स्य तदवधित्वमाह । शरीरस्य च ते इति शरीरमेव तद-
 पादानं गम्यते । नन्वेवमप्यस्यविदुषः संसारिणो विदुषस्तु
 किमायातमित्यत आह । “तत्सामान्यादि”ति । ननु तदा
 सर्वनाम्ना प्रधानतया देही परामृष्टः तत्कथमत्र देहावगति-

रित्यत आह । “अभेदोपचारेण देहदेहिनोर्देहिपरामर्शिना सर्वनाम्ना देह एव परान्मृष्ट” इति । पञ्चमोपाठे व्याख्येयम् । षष्ठीपाठे तु नोपचार इत्याह । “येषां तु षष्ठी” इति । अपि च प्राप्तिपूर्वः प्रतिषेधो भवति नाप्राप्ते । अविदुषो हि देहादुपक्रमणं (१) दृष्टमिति विदुषोपि तत्सामान्याद्देहादुपक्रमणे प्राप्ते प्रतिषेध उपपद्यते न तु प्राणानां जीवावधिकं क्वचिदुत्क्रमणं दृष्टं येन तन्निषिध्यते । अपि चाद्वैतपरिभावनाभुवा प्रसंख्यानानेन निर्मृष्टनिखिलप्रपञ्चावभासजातस्य गन्तव्याभावादेव नास्ति गतिरित्याह । “न च ब्रह्मविद” इति । अपदस्य हि ब्रह्मविदो मार्गं पदैषिणोपि देवा इति योजना । चोदयति । “ननु गतिरपी” इति । परिहरति । “स-शरीरस्यैवायं योगबलेन” । अपरविद्याबलेनेति ॥

तानि परे तथा ह्याह ॥ १५ ॥

प्रतिष्ठाविलयनश्रुत्योर्विप्रतिपत्तेर्विमर्शस्तमपनेतुमयमारम्भः । तानि पुनः प्राणशब्दोदितानोन्द्रियाण्येकादश सूक्ष्माणि च भूतानि पञ्च । “ब्रह्मविदस्तस्मिन्नेव परस्मिन्नात्मनो” इति आरम्भबोजं विमर्शमाह । “ननु गताः कला” इति । आणमनसोरेकप्रकृतित्वं विवक्षित्वा पञ्चदशत्वमुक्तम् । अत्र श्रुत्योर्विषयव्यक्त्यया विप्रतिपत्त्यभावमाह । “सा खल्वि” इति । व्यवहारो लौकिकः सोव्यवहारिकप्रमाणापेक्षेयं श्रुतिः । न तात्त्विकप्रमाणापेक्षा इतरा तु एवमेवास्य परिद्रष्टुरित्यादिका विद्वत्प्रतिपत्त्यपेक्षा तात्त्विकप्रमाणापेक्षा तस्माद्विषयभेदाद्विप्र-

तिपत्तिः श्रुत्योरिति ॥

अविभागो वचनात् ॥ १६ ॥

निमित्तापाये नैमित्तिकस्यात्यन्तिकापायः । अविद्यानिमित्तञ्च विभागो नाविद्यायां विद्यया समूलघातमपहृतायां सावशेषो भवितुमर्हति । तथापि प्रविलयसामान्यात् सावशेषताशङ्कामतिमन्दामपनेतुमिदं ह्यत्रम् ॥

तदोकोग्रज्वलनं तत्प्रकाशितद्वारो

विद्यासामर्थ्यात्तच्छेषगत्यनुस्मृति-

योगाच्च हार्दानुगृहीतः शताधिकया

॥ १७ ॥

अपरविद्याविदो ऽविदुषश्चोत्क्रान्तिरुक्ता । तत्र किं विद्वानविदांश्चविशेषेण मूर्धादिभ्य उत्क्रामत्याहो विद्वान्मूर्धस्थानादेव । अपरे तु स्थानान्तरेभ्य इति । अत्र विद्यासामर्थ्यमपश्यतः पूर्वपक्षः । तस्योपसंहृतवागादिकलापस्योच्चिक्रमिषितो विज्ञानात्मन ओक्त आयतनं हृदयं तस्यार्थं तस्य ज्वलनं यत् तत्प्रकाशितद्वारो विनिष्क्रमद्वारो विद्वान्मूर्धस्थानादेव निष्क्रामति नान्येभ्यश्चक्रुरादिस्थानेभ्यः । कुतो विद्यासामर्थ्यात् । हार्दविद्यासामर्थ्यादुत्कृष्टस्थानप्रतिलम्भाय हि हार्दविद्योपदेशः मूर्धस्थानादनिष्क्रमणे च नोत्कृष्टदेशप्राप्तिरयं स्थानान्तरेभ्योप्युत्क्रामन्कस्मात्तत्रोक्तमुत्कृष्टं न प्राप्नोतीत्यत आह । तच्छेषगत्यनुस्मृतियोगाच्च । हार्दविद्याशेषभूता हि मूर्धन्या

[अ. ४ पा. २ सू. १०] [७३६] [भामती]

नाडो गत्यै उपदिष्टा । तदनुशीलनेन खल्वयं जीवो हार्देन
छपासितेन ब्रह्मणानुगृहीतस्तस्यानुस्सरंस्तद्भावमापन्नो मूर्ध-
न्ययैव शताधिकया नाद्या निष्क्रामति । हृदयादुद्गता हि
ब्रह्मनाडी भास्वरा तालुमूलं भित्वा मूर्धानमेत्य रश्मिभि-
रेकीभूता आदित्यमण्डलमनुप्रविष्टा तामनुशीलयतस्तयैवा-
न्तकाले निर्गमनं भवतीति ॥

रश्म्यनुसारी ॥ १८ ॥

रात्रावहनि चाविशेषेण रश्म्यनुसारी सन्नादित्यमण्डलं
प्राप्नोतीति सिद्धान्तपञ्चप्रतिज्ञा । पूर्वपञ्चमाशङ्कते सूत्रावय-
वेन ।

निशि नेति चेत्

सूत्रावयवान्तरेण निराकरोति ।

न संबन्धस्य यावद्देहभावित्वाद्

दर्शयति च ॥ १९ ॥

यावद्देहभावी हि शिराकिरणसंपर्कः प्रमाणान्तरात्प्रती-
यते । दर्शयति चैतमर्थं श्रुतिरप्यविशेषेण । अमुष्मादादित्या-
त् प्रतायन्ते रश्मयस्तत्रासु नाडोषु छप्ना भवन्ति यत्राभ्यो
नाडोभ्यः प्रतायन्ते विस्तार्यन्ते ते रश्मयो ऽमुष्मिन्नादित्ये
छप्नाः प्रतापादिकार्यदर्शनादिति । आदिग्रहणेन चन्द्रातपः
संगृह्यते । चन्द्रमसा खल्वम्नयेन संबध्यमानानां सौरीणां भा-
सां चन्द्रिकात्वम् । तस्मादप्यस्ति निशि सौर्यरश्मिप्रचार इति ।

ये त्वाङ्गः । स यावत् शिष्येऽग्नस्तावदादित्यं गच्छेदिति नि-
रपेक्षश्रवणाद्रात्रौ प्रेते नास्ति रश्म्यपेक्षेति । तान्प्रत्याह ।
“यदि च रात्रौ प्रेत”इति । न ह्येतद्विशेष्याधीयते ऽध्येतारः ।
ये तु मन्यन्ते विद्वानपि रात्रिप्रायणापराधेन नोर्ध्वं आक्र-
मतइति । तान्प्रत्याह । “अथ तु विद्वानपी”ति । नित्यवत्फल-
संबन्धेन विहिता विधा न पाश्चिकफला युक्तेति । ये तु
रात्रौ प्रेतस्य विदुषो ऽक्षरपेशां सूर्यमण्डलप्राप्तिमाचक्षते
तन्मतमाशङ्क्याह । “अथापि रात्रावि”ति । यावत्तावदुपसंब-
न्धेना(१)नपेशा गतिः श्रुता न चापेक्षा शक्यावगमोपब-
न्धविरोधादिति ॥

अतश्चायनेपि हि दक्षिणे ॥ २० ॥

अत एवेत्युक्तहेतुपरामर्श इत्याह । “अत एवापेक्षानुपप-
त्ते”(२)रिति । पूर्वपक्षबीजमाह । “उत्तरायणप्राशस्त्ये”ति । अ-
पनोदमाह । “प्राशस्त्यप्रसिद्धिरिति । अतःपदपरामृष्टहेतुबला-
दविदुषो मरणं प्रशस्तमुत्तरायणे विदुषस्त्वभयत्राप्यविशेषो
विद्यासामर्थ्यादिति । विदुषोपि च भोयस्योत्तरायणप्रतीक्षण-
मविदुष आचारं ग्राहयति ‘यद्यदाचरति श्रेष्ठस्तत्तदेवेतरो
जन’इति न्यायात् । आपूर्यमाणपक्षादित्याद्या च श्रुतिर्न का-
लविशेषप्रतिपत्त्यर्था, अपि त्वातिवाहिकोर्देवताः प्रतिपादय-
तीति वक्ष्यति । तस्मादविरोधः । सूत्रान्तरावतरणाय चोदय-
ति । “ननु च यत्र काले त्वि”ति । काल एवात्र प्राधान्ये-

(१) उपबन्धेनेति—पा० ४ ।

(२) उदीक्षानुपपत्ते रिति—पा० ४ ।

नोच्यते न त्वातिवाहिकी देवतेत्यर्थः ॥

योगिनः प्रति स्मर्यते स्मार्ते चैते ॥२१॥

स्मार्तीमुपासनां प्रत्ययं स्मार्तः कालभेदविनियोगः प्रत्या-
सत्तेः न तु श्रौतीं प्रतीत्यर्थः । अत्र यदि स्मृतौ कालभे-
दविधिः श्रुतौ चाग्निज्योतिरादिविधिस्तत्राग्न्यादीनामतिवा-
हिकतया विषयव्यवस्थाया विरोधाभाव उक्तः । अथ तु प्रत्य-
भिज्ञानं तथापि यत्र काल इत्यत्रापि कालाभिधानदारेणा-
तिवाहिक्य एव देवता उक्ता इत्यविरोध एवेति ॥

इति श्रीवाचस्पतिमिश्रविरचिते शारीरकभाष्यविभागे भा-
मत्यां चतुर्थस्याध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥

अर्चिरादिना तत्प्रथितेः ॥ १ ॥

भिन्नप्रकरणस्थत्वाङ्गिन्नापासनयोगतः ।

अनपेक्षा मिथो मार्गास्वरातो ऽवधृतेरपि ॥

गन्तव्यमेकं नगरं प्रति वक्रेणाध्वना गतिमपेक्ष्य ऋजुना
ऽध्वना गतिस्वरावती कल्प्यते । एकमार्गत्वे तु किमपरम-
पेक्ष्य त्वरा स्यात् । अथ तैरेव रश्मिभिरित्यवधारणं नोप-
पद्यते पथ्यन्तरस्य निवर्तनीयस्याभावात् तस्मात्परानपेक्षा ए-
वैते पन्थान एकब्रह्मलोकप्राप्त्युपाया श्रीहृद्यवाविव विकल्पे-
रिति प्राप्ते, प्रत्युच्यते ।

एकत्वेपि पथोनेकपर्वसंसर्ग(१)संभवात् ।

गौरवान् नैव नानात्वं प्रत्यभिज्ञानलिङ्गतः ॥

सपर्वा हि पन्था नगरादिकमेकं गन्तव्यं प्रापयति नाभा-
गः । तत्र किमेते रश्मिर्हर्वायुसूर्यादयोध्वानः पर्वाणः सन्तो
ऽध्वनैकेन युज्यन्ते, आहो यथायथमध्वानमपि भिन्दन्त्विति
संदेहे ऽभेदेऽध्वनो भागभेदोपपत्तेर्न भागभेदकल्पनोचि-
ता, गौरवप्रसङ्गात् । एकदेशप्रत्यभिज्ञानाच्च विशेषणविशेष्य-
भावोपपत्तेर्नानेकाध्वकल्पना । अथैतैरेव रश्मिभिरित्येवावधा-
रणं न तावदर्थान्तरनिवृत्त्यर्थं तत्रापकैरेव वाक्यान्तरैर्वि-
रोधात्तस्मादन्यानपेक्षामस्यावधारयतीति वक्तव्यम् । न चैकं
वाक्यमप्राप्तमध्वानं प्रापयति । तस्य चानपेक्षतां प्रतिपादय-
तीत्यर्थद्वयाय पर्याप्तं, तस्माद्विधिसामर्थ्यप्राप्तमयोगव्यवच्छेदमे-
वकारो वदतीति युक्तम् । “त्वरावचनं चे”ति । न खल्वेकस्मि-
न्नेव गन्तव्ये पथि भेदमपेक्ष्य त्वरा ऽवकल्पयते किं तु
गन्तव्यभेदादपि तदुपपत्तिः । यथा कश्मीरेभ्यो मथुरां क्षिप्रं
याति चैत्र इति तथेहाप्यन्यतः कुतश्चिद्गन्तव्यादनेनोपायेन
ब्रह्मलोकं क्षिप्रं प्रयातीति । “भूयां(१)स्यर्चिरादिश्रुतौ मार्ग-
पर्वाणि”ति । अयमर्थः । एकत्वात्प्राप्तव्यस्य ब्रह्मलोकस्थाल्पप-
र्वणा मार्गेण तत्राप्राप्तौ संभवन्त्यां बद्धमार्गापदेशो व्यर्थः
प्रसज्यते । तत्र चेतनस्याप्रवृत्तेः । तस्माद्भूयसां पर्वणामविरो-
धेनाल्पानां तदनुप्रवेश एव युक्त इति ॥

वायुमब्दादविशेषविशेषाभ्याम् ॥ २ ॥

श्रुत्याद्यभावे पाठस्य क्रमं प्रति नियन्तृता ।

उर्ध्वाक्रमणमात्रे च श्रुता वायोर्निमित्तता ॥

स वायुमागच्छति तस्मै स तत्र विजिहीते यथा रथचक्रस्य खं तेन स ऊर्ध्वमाक्रमतइति हि वायुनिमित्तमूर्ध्वाक्रमणं श्रुतं न तु वायुनिमित्तमादित्यगमनम् । स आदित्यं गच्छतीत्यादित्यगमनमात्रप्रतीतेर्न च तेनेत्यनन्तरश्रुतोर्ध्वाक्रमणक्रियासंबन्धि (१) निराकाङ्क्षमादित्यगमनक्रिययापि संबन्धुमर्हति न चादित्यगमनस्य तेनेति विना का चिदनुपपत्तिर्येनान्यसंबन्धमप्यनुष्यते । तत्राग्निलोकमागच्छति स वायुलोकमित्यादिसंदर्भगतस्य पाठस्य क्व चिन्नियामकत्वेन क्लृप्तसामर्थ्यात् । अग्निवायुवर्णक्रमनियामकत्वश्रुत्याद्यभावादिति प्राप्ते, प्रत्युच्यते ।

ऊर्ध्वशब्दो न लोकस्य कस्य चित्प्रतिपादकः ।

तद्भेदापेक्षया युक्तमादित्येन विशेषणम् ॥

भवेदेतदेवं यदूर्ध्वशब्दात्कश्चिन्नोक्तभेदः प्रतीयते स त्वपरिदेशमात्रवाची लोकभेदादिना ऽपर्यवस्यत्लोकभेदवाचिनादित्यपदेनादित्ये व्यवस्थाप्यते । तथा चादित्यलोकगमनमेव वायुनिमित्तमिति श्रौतक्रमनियमे पाठः पदार्थमात्रप्रदर्शनार्थो न तु क्रमाय प्रभवति श्रुतिविरोधादिति सिद्धम् । वाजसनेयिनां संवत्सरलोको न पद्यते छान्दोग्यानां देवलोको न पद्यते तत्रोभयानुरोधादुभयपाठे (२) माससंबन्धात्संवत्सरः पूर्वः पश्चिमो देवलोकः । नहि मासो देवलो-

(१) संबन्धेति—पा० ३ ।

(२) पाठेनेति—पा० ३ ।

[भामती]

[७४१]

[अ.४ पा.३ सू.२]

केन संबध्यते, किं तु संवत्सरेण । तस्मात्तयोः परस्परसंबन्धात्साधारभ्यत्वाच्च संवत्सरस्य मासानन्तर्ये स्थिते देवलोकः संवत्सरस्य परस्ताद्भवति । तत्रादित्यानन्तर्याय वायोः संवत्सरादित्यस्य स्थाने देवलोकाद्वायुमिति पठितव्यम् । वायुमब्दादिति तु सूत्रमत्रापि वाचकमेव । तथापि संवत्सरात्पराच्चमादित्यादर्वाच्च वायुमभिसंभवन्तीति छान्दोग्यपाठमात्रापेक्षयोक्तं, तद्विदमाह । “वायुमब्दादिति त्वि”ति ॥

तडितो धिवरुणः संबन्धात् ॥ ३ ॥

तडिदन्तोर्चिराद्येध्वन्यप्यतिस्तडितः परः ।

तत्संबन्धात् तथेन्द्रादिरप्यतेः पर इष्यते ॥

आगन्तनां निवेशोन्ते स्थानाभावात् प्रसाधितः ।

तथा चेन्द्रादिरागन्तुः पद्यते चाप्यतेः परः ॥

आतिवाहिकास्तल्लिङ्गात् ॥ ४ ॥

मार्गचिह्नमरूपत्वाच्चिह्नान्येवार्चिरादयः ।

भर्तृभोगभुवो वा स्युर्लोकत्वान्नातिवाहिकाः ॥

अर्चिरादिशब्दा हि ज्वलनादावचेतनेषु निरूढवृत्तयो लोके न चैषां त्वावधिकानामिव नियमवती संबन्धनस्वरूपा स्वतन्त्रक्रियावृद्धिपूर्वासंभवत्यचेतनानाम् । तस्मात्लोकशब्दवाच्यत्वाद्भर्तृजावात्मनो भोगभूमय एवेति मन्यामहे ।

अपि चार्चिष इत्यस्मादपादानं प्रतीयते ।

न हेतुर्नागणे हेतौ पञ्चमी दृश्यते क्वचित् ॥

जायाद्दृष्ट इत्यादिषु गुणवचनेषु जायादिषु हेतुपञ्चमी

दृष्टा । न चार्चिरादिशब्दा गुणवाचिनो येन पञ्चम्या तेषां
वहनं प्रति हेतुत्वमुच्यते । अपादानत्वं चाचेतनेष्वप्यस्तीति
नातिवाहिकाः । न चामानवस्य पुरुषस्य विद्युदादिषु वोढृत्व-
दर्शनादर्चिरादीनामपि वोढृत्वमुन्नेयं यावद्धचनं हि वाचनि-
कं न तदवाच्ये संचारयितुमुचितम् । अपि चार्चिरादीनां
वोढृत्वे विद्युदादीनामपि वोढृत्वान्नामानवः पुरुषो वोढा श्रू-
येत । यतः श्रूयते ततोवगच्छामो विद्युदादिष्वनार्चिरादीनां
वोढृत्वमिति । तस्माद्भोगभूमय एवार्चिरादयो नातिवाहिका
इति प्राप्ते, प्रत्युच्यते ।

संपिण्डकरणानां हि सूक्ष्मदेहवतां गतौ ।

न स्वातन्त्र्यं न चाग्न्याद्या नेतारोऽचेतनास्तु ते ॥

ईदृशी हि नियमवती गतिः स्वयं वा प्रेक्षावतो ऽप्रेक्षा-
वतो वा प्रेक्षावत्प्रमुक्तस्य । न तावद्विगलितस्थूलकलेवराः सू-
क्ष्मदेहवतः संपिण्डितकरणग्रामा उत्क्रान्तिमन्तो जीवात्मा-
नो मत्तमूर्कितवत्स्वयं प्रेक्षावन्तो यदेवं स्वातन्त्र्येण गच्छेयु-
स्तद्यद्यार्चिरादयोपि मार्गचिन्हानि वा शमीकारस्करादिवत्
भोगभूमयो वा सुमेरुशैलेलावृत्तादिवदुभयथाप्यचेतनतया
न नयनं प्रत्येषामस्ति स्वातन्त्र्यम् । न चैतैभ्योऽन्यस्य चेतन-
स्य नेतः कल्पना सति श्रुतानां चैतन्यसंभवे । न च परमे-
श्वर एवास्तु नेतेति युक्तम् । तस्यात्यन्तसाधारणतया लोकपा-
लग्रहादीनामकिञ्चित्करत्वात् । तस्माद् व्यवस्थित एव परमेश्व-
रस्य सर्वाध्यक्षत्वे यथा यथास्वं लोकपालादीनां स्वातन्त्र्यम् ।
एवमिहाप्यार्चिरादीनामातिवाहिकत्वमेव दर्शनानुसाराच्छब्दार्थ

इति युक्तम् । इममेवार्थममानवं पुरुषातिवाहनलक्षणं लिङ्गमुपोदलयतीत्युक्तम् । “अनवस्थितत्वादर्चिरादीनामिति । अवस्थितं हि मार्गचिह्नं भवत्यव्यभिचारान्नानवस्थितं व्यभिचारादिति । अर्चिष इति च हेतौ पञ्चमी नापादाने । गुणात्वं चाश्रिततया । न च वैशेषिकपरिभाषया नियम आस्थेयो लोकविरोधात् । अपि च तेर्चिरभिसंभवन्तीति संबन्धमात्रमुक्तमिति । सामान्यवचने शब्दे विशेषाकाङ्क्षिणि स्फुटं यद्विशेषपदं तेन तत्सामान्यं नियम्यते । यथा ब्राह्मणमानय भोजयितव्य इति तद्विशेषापेक्षायां यदा तत्संनिधावुपनिपतति पदं कण्ठादि तदा तेनैतन्नियम्यते । “एवमिहापो”ति ।

वैद्युतेनैव ततस्तच्छ्रुतेः ॥ ६ ॥

विद्युत्लोकमागतो मानवः पुरुषो वैद्युतस्तेनैव न तु वरुणादिना स्वयमुच्चते । तच्छ्रुतेस्तस्यैव स्वयं वोढृत्वश्रुतेः । वरुणादयस्तु तत्साहायके वर्तमाना वोढारो भवन्तीति च वैषम्यं न वोढृत्वइति सर्वमवदातम् । पाठक्रमादर्थक्रमो बलवानिति । यथार्थक्रमं पद्यन्ते ह्यत्राणि ॥

परं जैमिनिर्मुख्यत्वात् ॥ १२ ॥

स एतान् ब्रह्म गमयतीति विचिकित्स्यते । किं परं ब्रह्म गमयत्याहो खिदपरं कार्यं ब्रह्मेति ।

मुख्यत्वादमृतं प्राप्तेः परप्रकरणादपि ।

गन्तव्यं जैमिनिर्मेने परमेवार्चिरादिना ॥

ब्रह्म गमयतीत्यत्र हि नपुंसकब्रह्मपदं परस्मिन्नव ब्रह्म-

णि निरुद्धत्वाद् अनपेक्षतया मुख्यमिति सति संभवे न कार्ये ब्रह्मणि गुणकल्पनया व्याख्यातुमुचितम् । अपि चा-
मृतत्वफलावाप्तिर्न कार्यब्रह्मप्राप्तौ युज्यते । तस्य कार्यत्वेन
मरणधर्मवत्त्वात् । किं च तत्रतत्र परमेव ब्रह्म प्रकृत्य प्र-
जापतिसद्मप्रतिपत्त्यादय उच्यमाना नापरब्रह्मविषया भवि-
तुमर्हन्ति प्रकरणविरोधात् । न च परस्मिन् सर्वगते गति-
र्नोपपद्यते प्राप्तत्वादिति युक्तम् । प्राप्नोति हि प्राप्तिफला
गतिर्दृश्यते । यथैकस्मिन्न्यग्रोधपादपे मुलादग्रमग्राच्च मू-
लं गच्छतः शाखाभृगस्यैकेनैव न्यग्रोधपादपेन निरन्तरं
संयोगविभागा भवन्ति । न चैते तदवयवविषया न तु
न्यग्रोधविषया इति साम्प्रतं तथा सति न शाखाभृगो न्य-
ग्रोधेन युज्यते । न्यग्रोधावयवस्य तदवयवयोगात् । एवं
दृश्यमानामपि तदवयवानां न योगः । तदवयवयोगात्तद-
नेन क्रमेण तदवयवेषु परमाणुषु व्यवतिष्ठते । ते चाती-
न्द्रिया इति कस्मिन्नु नामायमनुभवपद्धतिमध्यास्तां संयोग-
तपस्वी । तस्मादकामेनाप्यनुभवानुरोधेन प्राप्तएव प्राप्तिफ-
लात्वावगतिरेषितव्या । तद् ब्रह्म प्राप्तमपि प्राप्तिफलायावगते-
र्गोचरो भविष्यति । ब्रह्मलोकेष्विति च बह्वचनमेकस्मि-
न्नपि प्रयोगसाधुतामात्रेण गमयितव्यम् । लोकशब्दश्चा-
लोकने प्रकाशे वर्तयितव्यो न तु संनिवेशवति देशविशेषे ।
तस्मात्परब्रह्मप्राप्त्यर्थो गत्युपदेशसामर्थ्यादयमर्थो भवति ।
यथा विद्याकर्मवशादर्चिरादिना गतस्य सत्यलोकमतिक्रम्य
परं जगत्कारणं ब्रह्मलोकमालोकं स्वयंप्रकाशकमिति या-

वत् प्राप्तस्य तत्रैव लिङ्गं प्रलीयते न तु गतिमेवंभूतां विना
लिङ्गप्रविलय इति । अत एव श्रुतिः । पुरुषायणाः पुरुषं प्रा-
प्यास्तं गच्छन्ति । तदनेनाभिसंबन्धिना परं ब्रह्म गमय-
त्यमानव इति मेने जैमिनिराचार्यः । तत्त्वदर्शी बादरिर्द-
दर्श ॥

कार्यं बादरिरस्य गत्युपपत्तेः ॥ ७ ॥

कार्यमप्राप्तपूर्वत्वादप्राप्तप्रापणी गतिः ।

प्रापयेद् ब्रह्म न परं प्राप्तत्वाज्जगदात्मकम् ॥

तत्त्वमसिवाक्यार्थसाक्षात्कारात् प्राक्किल जीवात्मा ऽवि-
द्याकर्मवासनाद्युपाध्यवच्छेदाद्वस्तुतो ऽनवच्छिन्नो ऽवच्छिन्न-
मिवाभिन्नोपि लोकेभ्यो भिन्नमिवात्मानमभिमन्यमानः स्व-
रूपादन्यानप्राप्तानर्चिरादीन् लोकान् गत्याप्नोतीति युज्य-
ते । अद्वैततत्त्वब्रह्मसाक्षात्कारवस्तु विगलितनिखिलप्रपञ्चा-
वभासविभ्रमस्य न गन्तव्यं न गतिर्न गमयितार इति
किं कोन संगतम् । तस्मादनिदर्शनं न्यग्रोधसंयोगविभागा
न्यग्रोधवानरतद्गतितत्संयोगविभागानां मिथो भेदात् । न
च तत्रापि प्राप्तप्राप्तिः कर्मजेन हि विभागेन निरुद्धायां
पूर्वप्राप्तावप्राप्तस्यैवोत्तरप्राप्तेरुत्पत्तेः । एतदपि वस्तुतो विचा-
रासहचरया सर्वमनिर्वचनीयविजृम्भितमविद्यायाः समुत्पन्ना-
द्वैततत्त्वसाक्षात्कारो न विद्वानभिमन्यते । विदुषोपि देह-
पातात्पूर्वं स्थितप्रज्ञस्य तथाभासमात्रेण सांसारिकधर्मानुवृ-
त्तिरभ्युपेयते एवमालिङ्गशरीरपातात् । विदुषस्तद्धर्मानुवृ-

तिस्तथां चाप्राप्तप्राप्तेर्गत्युपपत्तिस्तद्देशप्राप्तौ च लिङ्गदेहनि-
वृत्तेर्मुक्तिः श्रुतिप्रामाण्यादिति चेत्, न । परविद्यावत् उत्क्रा-
न्तिप्रतिषेधाद्ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येति न तस्मात्प्राणा उत्क्राम-
न्ति अत्रैव समवनीयन्तइति । यथा विद्याब्रह्मप्राप्त्योः
समानकालता श्रूयते । 'ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति' 'आनन्दं
ब्रह्मणो विद्वान् विभेति' 'तदात्मानमेव वेदाहं ब्रह्मास्मी-
ति तत्सर्वमभवत्' 'तत्र को मोक्षः कः शोक एकत्वमनु-
पश्यत' इति पौर्वापर्याश्रवणात्परविद्यावतो मुक्तिं प्रति नो-
पायान्तरापेक्षेति लक्ष्यते अभिसंधिः श्रुतेः । उपपन्नं चैत-
त् । न खलु ब्रह्मैवेदं विश्वमहं ब्रह्मास्मीति परिभावनाभुवा
जीवात्मनो ब्रह्मभावसाक्षात्कारेणोन्मूलितायामनवयवेनावि-
द्यायामस्ति गन्तव्यगन्तृविभागो विदुषस्तदभावे कथमयम-
र्चिरादिमार्गे प्रवर्तेत । न च क्षायामात्रेणापि सांसारिकधर्मा-
नुवृत्तिस्तत्र प्रवृत्त्यङ्गं यादृच्छिकप्रवृत्तिः अद्वाविहीनस्य दृ-
ष्टार्थानि कर्माणि फलन्ति न फलन्ति च । अदृष्टार्थानां
तु फले का कथे त्युक्तं प्रथमसूत्रे । न चार्चिरादिमार्गभा-
वनायाः परब्रह्मप्राप्त्यर्थमविदुषः प्रत्युपदेशस्तथा च कर्मा-
न्तरेष्विव नित्यादिषु तत्रापि आह्वस्य प्रवृत्तिरिति साम्प्रत-
म् । विकल्पसहत्वात् । किमियं परविद्यानपेक्षा परब्रह्म-
प्राप्तिसाधनं तदपेक्षं वा । न तावदनपेक्षा तमेव विदित्वाति-
मृत्युमेति नान्यः पन्था विद्यते अयनायेति परब्रह्मविज्ञा-
नादन्यस्याध्वनः साक्षात्प्रतिषेधात् परविद्यापेक्षत्वे तु मार्ग-
भावनायाः किमियं विद्याकार्ये मार्गभावनासाहायकमाचरत्यथ

विद्योत्पादे । न तावद्विद्याकार्ये तथा सच्च तस्याद्वैताद्वैतगो-
 चरतया मिथो विरोधेन सद्वासंभवात् । नापि यच्चादिवद्विद्यो-
 त्पादे साक्षाद्ब्रह्मप्राप्त्युपायत्वश्रवणादेतान् ब्रह्म गमयतीति ।
 यच्चादेस्तु विविदिषासंयोगेन श्रवणाद्विद्योत्पादाङ्गत्वम् । त-
 स्मादुपन्यस्तवज्जुश्रुत्यनुरोधादुपपत्तेश्च ब्रह्मशब्दो ऽसंभवन्मु-
 ख्यवृत्तिर्ब्रह्मसामीप्यादपरब्रह्मणि लक्षणया नेतव्यः । तथा च
 लोकेष्विति ब्रह्मवचनोपपत्तेः कार्यब्रह्मलोकस्य । परस्य त्वन-
 वयवतया तद्द्वारेणाप्यनुपपत्तेर्लोकत्वं चेत्तावृत्तादिवत् संनि-
 वेशविशेषवति भोगभूमौ(१)निरूढं न कथं चिद्योगेन प्रका-
 शे व्याख्यातं भवति । तस्मात्साधुदर्शी स भगवान् बाद-
 रिरसाधुदर्शी जैमिनिरिति सिद्धम् । अप्रामाणिकानां ब-
 र्जप्रलापाः सर्वगतस्य द्रव्यस्य गुणाः सर्वगता एव चैतन्या-
 नन्दादयश्च गुणिनः परमात्मनो भेदाभेदवन्तो गुणा इत्या-
 दयो दूषणायानुभाष्यमाणा अपि अप्रामाणिकत्वमावहन्त्य-
 स्माकमित्युपेक्षिताः । ग्रन्थयोजना तु प्रतिप्रत्यगात्मत्वाच्च
 गन्तव्याम् । प्रतिप्रति अञ्चति गच्छतीति प्रत्यक् प्रतिभा-
 ववृत्ति ब्रह्म तदात्मत्वाङ्गन्तृणां जीवात्मनामिति । “गौणी
 त्वन्यत्रे”ति । यौगिक्यपि हि योगगुणापेक्षया गौण्येव ।
 “विशुद्धोपाधिसंबन्धमि”ति । मनोमयत्वादयः कल्पनाः का-
 र्याः कार्यत्वात् । अविशुद्धा अपि श्रेयोहेतुत्वाद्विशुद्धाः ।
 प्रतिसंचरो मद्वाप्रलयः प्रतिप्रत्यभिसंधिः प्रतिपत्तिर्गतिः । प-
 देर्गत्वर्थत्वादभिसंधिस्तात्पर्यम् । यस्य ब्रह्मणो नामाभिधानं

[अ. ४ पा. ३ सू. ७] [७४८] [भामती]

यश्च इति । “पूर्ववाक्यविच्छेदेने”ति । श्रुतिवाक्ये बलीयसी प्रकरणात् । “सगुणे च ब्रह्मणी”ति । प्रशंसार्थमित्यर्थः । चोदयति । “ननु गतस्यापि पारमार्थिकी गन्तव्यता देशान्तरविशिष्टस्ये”ति । न्यग्रोधवानरदृष्टान्त उपपादितः । परिचरति । “न प्रतिषिद्धसर्वविशेषत्वाद्ब्रह्मण”इति । अयमभिसन्धिः । यथा तथा न्यग्रोधावयवो परिणामवानुपजनापायधर्मभिः कर्मजैः संयोगविभागैः संयुज्यतामयं पुनः परमात्मा निरस्तनिखिलभेदप्रपञ्चः कूटस्थनित्यो न न्यग्रोधवत्संयोगविभागभाग भवितुमर्हति । काल्पनिकसंयोगविभागस्तु काल्पनिकस्यैव कार्यब्रह्मलोकस्योपपद्यते न परस्य । शङ्कते । “जगदुत्पत्तिस्थितिप्रलयचेतुत्वश्रुतेरि”ति । नञ्छ्रुत्पत्त्यादिचेतुभावो ऽपरिणामिनः संभवति तस्मात्परिणामोति । तथा च भाविकमस्योपपद्यते गन्तव्यत्वमित्यर्थः । निराकरोति । “न विशेषनिराकरणश्रुतीनामि”ति । विशेषनिराकरणं समस्तशोकादिदुःखप्रमनतया पुरुषार्थफलवत् । अफलं त्वत्पत्त्यादिविधानम् । तस्मात्फलवतः संनिधावान्नायमानं तदर्थमेवोच्यतइत्युपपत्तिः । तद्वि विजिज्ञासस्वेति च श्रुतिः । तस्माच्छ्रुत्युपपत्तिभ्यां निरस्तसमस्तविशेषब्रह्मप्रतिपादनपरोयमान्नायो न त्वत्पत्त्यादिप्रतिपादनपरः । तस्मान्न गतिस्तात्त्विकी । अपि चेयं गतिर्न विचारं सच्चतइत्याह । “गतिकल्पनायां चे”ति । अन्यानन्यत्वाश्रयावयवविकारपक्षौ । अन्यो वात्यन्तम् । अथ कस्मादात्यन्तिकमनन्यत्वं न कल्पतइत्यत आह । “अत्यन्ततादात्म्य”इति । मृदा-

त्तमया हि स्वभावेन घटादयो भावास्तद्विकारा व्याप्ताः ।
 तदभावे न भवन्ति शिंशपेव वृक्षत्वाभावइति विकारावयव-
 पक्षयोश्च तद्वतः सच्च विकारावयवैः स्थिरत्वादचलत्वाद्ब्रह्मणः
 संसारलक्षणं गमनं विकारावयवयोरनुपपन्नम् । नच्च
 स्थिरात्मकमंस्थिरं भवति । अन्यानन्यत्वेपि चैकस्य विरो-
 धादसंभवतीति भावः । अथान्य एव जीवो ब्रह्मणः । तथा
 च ब्रह्मण्यसंसारत्यपि जीवस्य संसारः कल्पतइति । एतद्वि-
 कल्प्य दूषयति । “सोणुरिति । “मध्यमपरिमाणत्व”इति ।
 मध्यमपरिमाणानां घटादीनामनित्यत्वदर्शनात् । “न मुख्यै-
 कत्व”इति । भेदाभेदयोर्विरोधिनोरेकत्रासंभवाद्बुद्धिव्यपदेश-
 भेदादर्थभेदोऽयुतसिद्धतयोपचारेणाभिन्नमुच्यतइत्यमुख्यमस्यै-
 कत्वमित्यर्थः । अपि च जीवानां ब्रह्मावयवत्वपरिणामात्यन्त-
 भेदपक्षेषु तात्त्विकी संसारितेति मुक्तौ स्वभावज्ञानाज्जीवानां
 विनाशप्रसङ्गः । ब्रह्मविवर्तत्वे तु ब्रह्मवैषां स्वभावः प्रतिबि-
 म्वानामिव बिम्बं तच्चाविनाशीति न जीवविनाश इत्याह ।
 “सर्वेष्वेतेष्विति । मतान्तरमुपन्यस्यति दूषयितुम् । “यत्तु
 कौञ्चिज्जल्पते विनैव ब्रह्मज्ञानं नित्यनैमित्तिकानि”ति ।
 यथा हि कफनिमित्तो ज्वर उपात्तस्य कफस्य विशेषणा-
 द्विभिः प्रशये कफान्तरोत्पत्तिनिमित्तदध्यादिवर्जने प्रशान्तो-
 पि न पुनर्भवति । एवं कर्मनिमित्तो बन्ध उपात्तानां क-
 र्मणामुपभोगात् प्रशये प्रशान्त्यति । कर्मान्तराणां च बन्ध-
 हेतुनामननुष्ठानात्कारणाभावे कार्यानुपपत्तेर्बन्धाभावात्स्वभा-
 वसिद्धो मोक्ष आरोग्यमिवोपात्तदुरितनिवर्हणाय च नित्य-

नैमित्तिककर्मानुष्ठानाद्दुरितनिमित्तप्रत्यवायो न भवति । प्रत्यवायानुत्पत्तौ च स्वस्थस्वान्तो न निषिद्धान्याचरेदिति । तदेतद्दृषयति । “तदसत्प्रमाणाभावादि”ति । शास्त्रं स्वस्वस्मिन्प्रमाणं तच्च मोक्षमाणस्यात्मज्ञानमेवोपदिशति न तृक्तमाचारम् । न चात्रोपपत्तिः प्रभवति संसारस्थानादितया कर्माशयस्याप्यसंख्येयस्थानियतविपाककालस्य भोगेनोच्छेत्तुमशक्यत्वादित्याह । “न चैतत्तर्कयितुमपी”ति । चोदयति । “स्यादित्येतन्नित्ये”ति । परिहरति । “तन्न विरोधाभावादि”ति । यदि हि नित्यनैमित्तिकानि कर्माणि सुकृतमपि दुष्कृतमिव निर्वहेयुस्ततः काम्यकर्मापदेशाद्दत्तजलाञ्जलयः प्रसज्येरन् । न ह्यस्ति कश्चिच्चातुर्वर्ण्ये चातुराश्रम्ये वा यो न नित्यनैमित्तिकानित्यकर्माणि करोति । तस्मान्नैषां सुकृतविरोधितेति । अभ्युच्चयमात्रमाह । “न च नित्यनैमित्तिकानुष्ठानादि”ति । “न चासति सम्यग्दर्शन”इति । सम्यग्दर्शी हि विरक्तः काम्यनिषिद्धे वर्जयन्नपि प्रमादादुपनिषितिते तेनैव सम्यग्दर्शनेन क्षपयति । ज्ञानपरिपाके च न करोत्येवाज्ञस्तु निपुणोपि प्रमादात्करोति । कृते च न क्षयितुं क्षमतइति विशेषः । “न चानभ्युपगम्यमाने ज्ञानगम्ये ब्रह्मात्मत्व”इति । कर्तृभोक्तृत्वे समाश्लिप्तक्रियाभोगे ते चेदात्मनः स्वभावावधारिते न त्वारोपिते ततो न शक्यावपनेतुम् । न हि स्वभावाङ्गावोवरोपयितुं शक्यो भावस्य विनाशप्रसङ्गात् । न च भोगोपि सत्स्वभावः शक्योसत्कर्तुं, नो खलु नीलमनीलं शक्यं शक्रेणापि कर्तुं, तदिदमुक्तं

“स्वभावस्यापरिचर्यत्वादि”ति । समारोपितस्य त्वनिर्वचनी-
यस्य तत्त्वभावस्य शक्यस्तत्त्वज्ञानेनावरोपः कर्तुं सर्पस्यैव
रज्जुतत्त्वज्ञानेनेति भावः । भावमिममविद्वान् परिचोदयति ।
“स्यादेतत् कर्तृत्वभोक्तृत्वकार्यमि”ति । अप्रकाशितभावो
यथोक्तमेव समाधत्ते । “तच्च ने”ति । कर्तृभोक्तृत्वयोर्नि-
मित्तसंबन्धस्य च शक्तिद्वारेण नित्यत्वाद्भविष्यति कदा चि-
देषां समुदाचारो यतः सुखदुःखे भोज्येते इति संभावना-
तः कुतः कैवल्यनिश्चय इत्यर्थः । भूयो निरस्तमपि मति-
द्रष्टिन्ने पुनरुपन्यस्य दूषयति । “परस्मादनन्यत्वेपी”ति ।
शेषमतिरोद्धितार्थम् ॥

अप्रतीकालम्बनान्नयतीति बादरायण

उभयथा दोषात्तत्क्रतुश्च ॥ १५ ॥

अब्रह्मक्रतवो यान्ति यथा पञ्चाग्निविद्यया ।

ब्रह्मलोकं प्रयास्यन्ति प्रतीकोपासकास्तथा ॥

सन्ति हि मनो ब्रह्मेत्युपासीतेत्याद्याः प्रतीकविषया वि-
द्यास्तदन्तोप्यर्चिरादिमार्गेण कार्यब्रह्मोपासका इव गन्तुमर्ह-
न्त्यनियमः सर्वासामित्यविशेषेण विद्यान्तरेष्वपि गतेरवधार-
णात् । न चैषां परब्रह्मविदामिव गत्यसंभव इति । न च
ब्रह्मक्रतव एव ब्रह्मलोकभाजो नातत्क्रतव इत्यप्येकान्तः । अ-
तत्क्रतूनामपि पञ्चाग्निविदां तत्प्राप्तेः । न चैते न ब्रह्मक्रतवो
मनो ब्रह्मेत्युपासीतेत्यादौ सर्वत्र ब्रह्मानुगमेन तत्क्रतुत्वस्या-
पि संभवात् । फलविशेषस्य ब्रह्मलोकप्राप्तावपि उपपत्तेः,

तस्य सावयवतयोत्कर्षनिकर्षसंभवादिति प्राप्ते, प्रत्युच्यते ॥

उत्तरोत्तरभूयस्त्वादब्रह्मक्रतुभावतः ।

प्रतीकोपासकान् ब्रह्मलोकं नामानवो नयेत् ॥

भवतु पञ्चाग्निविद्यायामब्रह्मक्रतूनामपि ब्रह्मलोकनयनं वचनात् । किमिव हि वचनं न कुर्याद् नास्ति वचनस्यातिभार इह तु तदभावात् । तं यथायथोपासते तदेव भवतीति श्रुतेः । औत्सर्गिकां नासति विशेषवचने ऽपवादो युज्यते । न च प्रतीकोपासको ब्रह्मोपास्ते सत्यपि ब्रह्मेत्यनुगमे किं तु नामादिविशेषब्रह्मरूपतया तथा खल्वयं नामादितन्त्रो न ब्रह्मतन्त्र आश्रयान्तरप्रत्ययस्याश्रयान्तरे प्रक्षेपः प्रतीक इति हि वृद्धाः । ब्रह्माश्रयस्य प्रत्ययो नामादिषु प्रक्षिप्त इति नामतन्त्रः । तस्मान्न तदुपासको ब्रह्मक्रतुः किं तु नामादिक्रतुः । न च ब्रह्मक्रतुत्वे नासाद्युपासकानामविशेषादुत्तरोत्तरोत्कर्षः संभवी । न च ब्रह्मक्रतुस्तदवयवक्रतुः । येन तदवयवापेक्षयोत्कर्षो वर्ण्येत । तस्मात्प्रतीकालम्बनान्विदुषो वर्जयित्वा सर्वानन्यान्विकारालम्बनान्नयत्यमानवो ब्रह्मलोकं न ह्येवमुभयथा भाव उभयथार्थत्वे काश्चित्प्रतीकालम्बनान्न नयति विकारालम्बनान्विदुषस्तु नयतीत्यभ्युपगमे कश्चिद्दोषोस्ति अनियमः सर्वेषामित्यस्य न्यायस्येति सर्वमवदातम् ॥

इति श्रीवाचस्पतिमिश्रविरचिते भगवत्पादभाष्यविभागे भामत्यां चतुर्थस्याध्यायस्य तृतीयः पादः ॥

संपद्याविर्भावः स्वेन शब्दात् ॥ १ ॥

प्रागभूतस्य निष्पत्तौ कर्तृत्वं न सतो यतः ।

फलत्वेन प्रसिद्धेश्च मुक्तेरूपान्तरोद्भवः ॥

अभूतस्य घटादेर्भवनं निष्पत्तिर्न पुनरत्यन्तसतो ऽसतो वा न जातु गगनतत्कुसुमे निष्पद्यते । स्वरूपवस्थानं चेदात्मनो मुक्तिर्न सा निष्पद्यते । तस्य गगनवदत्यन्तसतः प्रागसत्त्वाभावान्न चास्य बन्धाभावो निष्पद्यते तस्य तुच्छस्वभावस्य कार्यत्वेनातुच्छत्वप्रसङ्गात् । फलत्वप्रसिद्धेश्च मोक्षस्याकार्यस्य फलत्वानवकल्पनादागन्तुना रूपेण केन चिदुत्पत्तौ स्वेनेति प्राप्तमनूद्यतइति प्राप्ते ऽभिधीयते ।

संभवत्यर्थवत्त्वे हि नानर्थक्यमुपेयते ।

बन्धस्य सदसत्त्वाभ्यां रूपमेकं विशिष्यते ॥

अनधिगतावबोधनं हि प्रमाणं शाब्दमगत्या कथं चिदनुवादतया वर्ण्यते । सकलसांसारिकधर्मापेक्षितं तु प्रसन्नमात्मरूपमप्रसन्नात्तस्मादेव रूपाद्भावृत्तमनधिगतमवबोधयन्नानुवादो युज्यते । न चास्य निष्पत्त्यसंभवः सत इव घटादेः सांव्यवहारिकेण प्रमाणेन बन्धविगमस्यापि निष्पत्तेर्लोकसिद्धत्वात् । विचारासत्तया त्वसिद्धिरुभयत्रापि तुल्या न ह्यसदुत्पत्तुमर्हतीति असद्वादावेदितम् । अन्धो भवतीति स्वप्नावस्था दर्शिता । बाह्येन्द्रियव्यापाराभावाद्गोदिति वा जाग्रदवस्था दुःखशोकाद्यात्मकत्वाद्दिनाश्रमेवापीत इति सुषुप्तिः । एवकारश्चेवार्थे नावधारणे ॥ .

आत्मा प्रकरणात् ॥ ३ ॥

ननु ज्योतिरूपसंपद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्यद्यतइति पौर्वा-
पर्यश्रवणात् स्वरूपनिष्यत्तेरन्या ज्योतिरूपसंपत्तिस्तथा च भौ-
तिकत्वेपि न मोक्षव्याघातः । भवेदेतदेवं यदि ज्योतिरूप-
संपद्य तत्परित्यजेदिति श्रूयेत । तदध्याहारेपि तत्प्रतिपा-
दनवैयर्थ्यं तदपरित्यागे च ज्योतिषैव स्वेन रूपेणेति ग-
म्यते । तस्य च भूतत्वे विकारत्वान्मरणधर्मकत्वप्रसिद्धेरमु-
क्तित्वमिति प्राप्ते प्रत्युच्यते ।

ज्योतिष्यदस्य मुख्यत्वं भौतिके यद्यपि स्थितम् ।

तथापि प्रक्रमाद्वाक्यादात्मन्येवात्र युज्यते ॥

परं ज्योतिरिति हि परपदसमभिव्याहारात् परत्वस्य
चानपेक्षस्य ब्रह्मण्येव प्रवृत्तेर्ज्योतिषि चापरे किं चिदपेक्ष्य
परत्वात्परं ज्योतिरिति वाक्यादात्मैवात्र गम्यते प्रकरणं चो-
क्तम् । यत्संपद्य निष्यद्यतइति तन्मुखं व्यादाय स्वपितीति-
वत् । तस्माज्ज्योतिरूपसंपन्नो मुक्त इति सूक्तम् ॥

अविभागेन दृष्टत्वात् ॥ ४ ॥

यद्यपि जीवात्मा ब्रह्मणो न भिन्न इति तत्रतत्रोपपा-
दितं तथापि स तत्र पर्येतीत्याधाराधेयभावव्यपदेशस्य सं-
पत्तसंपत्तव्यभावव्यपदेशस्य च समाधानार्थमाह ।

ब्राह्मेण जैमिनिरूपन्यासादिभ्यः ॥ ५ ॥

उपन्यास उद्देशो ज्ञातस्य यथा य आत्मा ऽपहृतपाप्मे-
त्यादिः । तथाऽज्ञातज्ञापनं विधिः । यथा स तत्र पर्येति

[भामती]

[७५]

[अ.४ पा.४ सू.५]

जज्ञत् रममाण इति तस्य सर्वेषु लोकेषु कामचारो भव-
तीत्येतदज्ञातज्ञापनं विधिः । सर्वज्ञः सर्वेश्वर इति व्यपदे-
शः । नायमुद्देशो विधेयान्तराभावात् । नापि विधिरप्रति-
पाद्यत्वात् । सिद्धवदव्यपदेशात्तन्निर्वचनसामर्थ्यादयमर्थः प्र-
तीयते तएते उपन्यासादयः । एतेभ्यो हेतुभ्यः ।

भावाभावात्मकौ रूपैर्भाविकैः परमेश्वरः ।

मुक्तः संपद्यते स्वैरित्याह सः किल जैमिनिः ॥

न च चित्त्वभावस्यात्मनो ऽभावात्मानो ऽपहृतपाप्मत्वा-
दयो भावात्मानश्च सर्वज्ञत्वादयो धर्मा अद्वैतं गन्ति ।
नो खलु धर्मिणो धर्मा भिद्यन्ते । मा भूद्गवाश्ववद्धर्मिधर्म-
भावाभाव इति जैमिनिराचार्य उवाच ॥

चित्ति तन्मात्रेण तदात्मकत्वादि-

त्यौडुलोमिः ॥ ६ ॥

अनेकाकारतैकस्य नैकत्वान्नैकता भवेत् ।

परस्परविरोधेन न भेदाभेदसंभवः ॥

न ह्येकस्यात्मनः पारमार्थिकानेकधर्मसंभवः । त चेदा-
त्मनो भिद्यन्ते द्वैतापत्तेरद्वैतश्रुतयो व्यावर्तेरन् । अथ न
भिद्यन्ते तत एकस्यादात्मनो ऽभेदान्मिथोपि न भिद्येरन् ।
आत्मरूपवत् । आत्मरूपं वा भिद्येत । मिन्नेभ्योनन्यत्वा-
न्नीलपीतरूपवत् । न च धर्मिण आत्मनो न भिद्यन्ते
मिथस्तु भिद्यन्तइति साम्प्रतम् । धर्म्यभेदेन तदनन्यत्वेन
तेषामप्यभेदप्रसङ्गात् । भेदे वा धर्मिणोपि भेदप्रसङ्गादि-

त्युक्तम् । भेदाभेदै च परस्परविरोधादेकत्राभावात् संभवत इत्युपपादितं प्रथमे सूत्रे । अभावरूपाणामद्वैताविघ्नत्वेऽपि तस्य पाप्मादेः काल्पनिकतया तदधीननिरूप(१)णतया तेषामपि काल्पनिकत्वमिति न तात्त्विकी तद्वर्मता स्मिष्यते । एतेन सत्यकामसर्वज्ञसर्वेश्वरत्वादयोऽप्यौपाधिका व्याख्याताः । तस्मान्निरस्ताशेषप्रपञ्चेनाव्यपदेशेन चैतन्यमात्रात्मनाभिनिष्यद्यमानस्य मुक्तावात्मनोर्यद्गुणैरेवापहृतपाप्मसत्यकामादिशब्दैर्व्यपदेश इत्यौडुलोमिर्मेने । तदिदमुक्तं “शब्दविकल्पजा एवैते”ऽपहृतपाप्मत्वादयो न तु सांव्यवहारिका अपीति ॥

एवमप्युपन्यासात्पूर्वभावादविरोधं

वादरायणः ॥ ७ ॥

तदेतदतिशौण्डीरमौडुलोमेर्न मृष्यते ।

वादरायण आचार्यो मृष्यन्नपि हि तन्मतम् ॥

एवमप्यौडुलोमिमतमनुजानाति । शौण्डीरं तु न सच्चतइत्याह । “व्यवहारापेक्षये”ति । एतदुक्तं भवति । सत्यं तात्त्विकानन्दचैतन्यमात्र एवात्मापहृतपाप्मसत्यकामत्वादयस्त्वौपाधिकतया ऽतात्त्विका अपि व्यावहारिकप्रमाणोपनीततया लोकसिद्धा नात्यन्तासन्तो येन तच्छब्दा राषोः शिर इतिवदवास्तवा इत्यर्थः ॥

संकल्पादेव च तच्छ्रुतेः ॥ ८ ॥

यत्नानपेक्षः संकल्पो लोके वस्तुप्रसाधनः ।

न दृष्टः सोत्र यत्नस्य लाघवाद्बधारितः ॥

लोके हि कं चिदर्थं चिकीर्षुः प्रयतते प्रयतमानः समी-
 चते समीहानस्तमर्थमाप्नोतीति क्रमो दृष्टः । न त्विच्छा-
 नन्तरमेवास्येध्यमाणमुपतिष्ठते । तेन श्रुत्यापि लोकवृत्तम-
 नुरुध्यमानया विदुषस्तादृश एव क्रमो ऽनुमन्तव्यः । अव-
 धारणं तु संकल्पादेवेति लौकिकं यत्नगौरवमपेक्ष्य विद्या-
 प्रभवतो विदुषो यत्नलाघवात् । यत्नघु तदसत्कल्पमिति ।
 स्यादेतत् । यथा मनोरथमात्रोपस्थापिता स्त्री स्त्रैणानां
 चरमधातुविसर्गहेतुः । एवं पित्रादयोप्यस्य संकल्पोपस्थापि-
 ताः कल्पिष्यन्ते स्वकार्यायेत्यत आह । “न च संकल्पमा-
 त्रसमुत्थाना” इति । सन्ति हि खलु कानि चिद्वस्तुरूपसा-
 ध्यानि कार्याणि यथा स्त्रीवस्तुसाध्यानि दन्तक्षतमणिमाला-
 दीनि । कानि चित्तु ज्ञानसाध्यानि यथोक्तचरमधातुवि-
 सर्गरोमहर्षादीनि । तत्र मनोरथमात्रोपनीते पित्रादौ भ-
 वन्तु तज्ज्ञानमात्रसाध्यानि कार्याणि न तु तत्साध्यानि
 भवितुमर्हन्ति । न हि स्त्रैणस्य रोमहर्षादिवद्भवन्ति स्त्रीव-
 स्तुसाध्या मणिमालादयस्तदिदमुक्तं पुष्कलभोगमिति प्राप्ते
 ऽभिधीयते ।

पित्रादीनां समुत्थानं संकल्पादेव तच्छ्रुतेः ।

न चानुमानबाधोत्र श्रुत्या तस्यैव बाधनात् ॥

प्रमाणान्तरानपेक्षा हि श्रुतिः स्वार्थं गोचरयन्ती न प्र-
 माणान्तरेण शक्या बाधितुम् । अनुमानमेव तु स्वोत्पादाय

[अ.४ पा.४ सू.८] [७५८] [भामती]

पञ्चधर्मत्वादिवन्मानान्तराबाधितविषयत्वं स्वसामग्रीमध्यपा-
तेनापेक्ष्यमाणं सामग्रीखण्डनेन तद्विरुद्धया श्रुत्या बाध्यते ।
अत एव नरशिरःकपालादिशौचानुमानमागमबाधितविषय-
तया नोपपद्यते । तस्माद्धिद्याप्रभावाद्धिदुषां संकल्पमात्रादेव
पित्राद्युपस्थानमिति साम्प्रतम् । तथाङ्गरागमिनः । को हि
योगप्रभावाद्गते ऽगस्त्यइव समुद्रं पिबति स इव दण्डका-
रण्यं हजति । तस्मात्सर्वमवदातम् ॥

अभावं वादरिराह ह्येवम् ॥१०॥

अन्ययोगव्यवच्छित्या मनसति विशेषणात् ।

देहेन्द्रियवियोगः स्याद्धिदुषो वादरेर्मतम् ॥

अनेकधाभावश्चिद्विप्रभावभुवो मनोभेदाद्वा स्तुतिमात्रं वा
कथं चिद्भूमविद्यायां निर्गुणायां तदसंभवात् असतापि हि
गुणेन स्तुतिर्भवत्यवेति ॥

भावं जैमिनिर्विकल्पामननात् ॥११॥

शरीरेन्द्रियभेदे हि नानाभावः समञ्जसः ।

न चार्थसंभवे युक्तं स्तुतिमात्रमनर्थकम् ॥

न हि मनोमात्रभेदे स्फुटतरो ऽनेकधाभावो यथा श-
रीरेन्द्रियभेदे । अत एव सौभरेरभिविनिर्मितविविधदेहस्या-
पर्यायेण मान्नाटकन्याभिः पञ्चाशता विचारः पौराणिकैः
स्मर्यते । न चार्थसंभवे स्तुतिमात्रमनर्थकमवकल्पते । संभ-
वति चास्मार्थवत्त्वम् । यद्यपि निर्गुणायामिदं भौमविद्यायां
पद्यते तथापि तस्याः पुरस्तादनेन सगुणावस्थागतेनैश्वर्येण
निर्गुणेषु विद्या स्वर्यते । न चान्ययोगव्यवच्छेदेनैव विशेषे-

[भामती] [७५६] [अ.४ पा.४ सू.११]

षणम् । अयोगव्यवच्छेदेनापि विशेषणात् । यथा चैत्रो
धनुर्धरः । तस्मान्ननःशरीरेन्द्रिययोग ऐश्वर्यशालिनां नियमे-
नेति मेने जैमिनिः ॥

द्वादशाहवदुभयविधं बादरायणोतः

॥ १२ ॥

मनसेति केवलमनोविषयां च स एकधा भवति त्रिधा
भवतीति शरीरेन्द्रियभेदविषयां च श्रुतिमुपलभ्यानियमवादी
खलु बादरायणो नियमवादौ पूर्वयोर्न सूचते । द्विविधश्रु-
त्यनुरोधात् । न चायोगव्यवच्छेदेनैवविधेषु विशेषणमवक-
ल्पते । कामेषु हि रमणं समनस्केन्द्रियेण शरीरेण पुरु-
षाणां सिद्धमेवेति नास्ति शङ्का मनोयोगस्येति तद्व्यवच्छेदो
व्यर्थः सिद्धस्य तु मनोयोगस्य तदन्यपरिसंख्यानानार्थवत्त्व-
मवकल्पते । तस्माद्दामेनात्प्राणा पश्यतीतिवदत्रान्ययोगव्यवच्छे-
द इति साम्प्रतम् । “द्वादशाहवदि”ति ।

द्वादशाहस्य सत्त्वमासनोपायिचोदने ।

अहीनत्वं च यजतिचोदने सति गम्यते ॥

द्वादशाहमृद्धिकामा उपेयुरित्युपायिचोदनेन य एवं वि-
द्वांसः सत्त्वमुपयन्तीति च द्वादशाहस्य सत्त्वत्वं वज्रकर्तृकस्य
गम्यते । एवं तस्यैव द्वादशाहनेन प्रजाकामं याजयेदिति
यजतिचोदनेन नियतकर्तृपरिमाणत्वेन द्विरात्रेण यजेतेत्यादि-
वदहीनत्वमपि गम्यतइति सम्प्रति शरीरेन्द्रियाभावेन म-
नोमात्रेण विदुषः स्वप्नवत्सूक्ष्मो भोगो भवति । कुतः । उप-

[अ. ४ पा. ४ सू. १२] [७६०] [भामती]

पत्तेः । मनसैतानिति श्रुतेः । यदि पुनः सुषुप्तवदभोगो भवेत् । नैषा श्रुतिरूपपद्येत । न च स शरीरवदुपभोगः शरीराद्युपादानवैयर्थ्यात् । सशरीरस्य तु पुष्कलो भोग इहाप्युपपत्तेरित्यनुषञ्चनीयम् । तदिदमुक्तं ह्यत्राभ्याम् ॥

तन्वभावे संध्यवदुपपत्तेः ॥ १३ ॥

भावे जाग्रद्वत् ॥ १४ ॥

इति ॥

प्रदीपवदावेशस्तथा हि दर्शयति ॥ १५ ॥

वस्तुतः परमात्मनो ऽभिन्नोप्ययं विज्ञानात्मा ऽनाद्यविद्याकल्पितप्रादेशिकान्तःकरणावच्छेदेनानादिजोवभावमापन्नः प्रादेशिकः सन्न देहान्तराणि स्वभावनिर्मितान्यपि नानाप्रादेशवर्तीनि सान्तःकरणो युगपदावेष्टुमर्हति । न चात्मान्तरं सष्टुमपि सृज्यमानस्य सष्ट्रतिरेकेणानात्मत्वादात्मत्वे वा कर्तृकर्मभावाभावाङ्गैदाश्रयत्वादस्य । नाप्यन्तःकरणान्तरं तत्र सृजति सृज्यमानस्य तदुपाधित्वाभावात् । अनादिना खल्वन्तःकरणेनैतत्तिकेनायमवरुद्धो नेदानीन्तनेनान्तःकरणेनोपाधितया संबन्धुमर्हति । तस्माद्यथा दारुयन्त्रं तत्प्रयोक्ता चेतनेनाधिष्ठितं सक्तदिच्छामनुरुध्यते । एवं निर्माणशरीराण्यपि सेन्द्रियाणीति प्राप्ते प्रत्यभिधीयते ।

शरीरत्वं न जातु स्याद्भोगाधिष्ठानतां विना ।

स त्रिधेति शरीरत्वमुक्तं युक्तं च तद्विभौ ॥

स त्रिधा भवति पञ्चधा सप्तधा नवधेत्यादिका श्रुति-

[भामती]

[७६१] [अ. ४ पा. ४ सू. १५]

विदुषो नानाभावमाचक्षमाणा भिन्नशरीरेन्द्रियोपाधिसंबन्धे
ऽवकल्पते । नादेहचेतुभेदे न हि यन्त्राणि भिन्नानि निर्माय
वाह्यन्यन्त्रवाहो नानात्वेनापदिश्यते । भोगाधिष्ठानत्वं च
शरीरत्वं नाभोगाधिष्ठानेषु यन्त्रेष्विव युज्यते । तस्माद्दे-
हान्तराणि सृजति । न चानेनाधिष्ठितानि देहपक्षे वर्त-
न्ते । न च सर्वगतस्य वस्तुतो विगलितप्रायाविद्यस्य विदुषः
पृथग्जनस्यैवौत्पत्तिकान्तःकरणवश्यता येन तदौत्पत्तिक-
मन्तःकरणमागन्तुकान्तःकरणान्तरसंबन्धमस्य वारयेत् त-
स्माद्विद्वान् सर्वस्य वशी सर्वेश्वरः सत्यसंकल्पः सेन्द्रियम-
नांसि शरीराणि निर्माय तानि चैकपदे प्रविश्य तत्तदि-
न्द्रियमन्तःकरणैस्तेषु लोकेषु मुक्तो विहरतीति साम्प्रतम् ।
प्रदीपवदिति तु निदर्शनं प्रदीपैक्यं प्रदीपव्यक्तिषूपचर्यते भि-
न्नवर्तिवर्तनीनां भिन्नव्यक्तीनां भेदात् । एवं विद्वान् जी-
वात्मा देहभेदेऽप्येक इति परामर्शार्थः(१) । एकमनोवर्ती-
नीत्येकाभिप्रायवर्तनीत्यर्थः । संपन्नः केवलो मुक्त इत्युच्यते ।
न चैतस्यैत्यंभावसंभवः श्रुतिविरोधादित्युक्तमर्थजातमाशि-
पति । “कथं पुनर्मुक्तस्ये”ति । “सलिल” इति । सलिल
मिव सलिलः सलिलप्रातिपदिकात्सर्वप्रातिपदिकेभ्य इत्युपमा-
नादाचारे क्विपि कृते पचाद्यचि च कृते रूपम् । एतदुक्तं
भवति । यथा सलिलमम्भोनिधौ, प्रक्षिप्तं तदेकीभावमुप-
याति । एवं द्रष्टापि ब्रह्माणेति । अत्रोत्तरं सूत्रम् ॥

स्वाप्ययसंपत्तयोरन्यतरापेक्षमा-

विष्कृतं हि ॥ १६ ॥

आसु काश्चिच्छ्रुतयः सुषुप्तिमपेक्ष्य काश्चित्तु संपत्तिं तद-
धिकारात् । ऐश्वर्यश्रुतयस्तु सगुणविद्याविपाकावस्थापेक्षा
मुक्त्यभिसंधानं तु तदवस्थासत्तेर्यथा ऽरुणदर्शने संध्यायां
दिवसाभिधानम् ॥

जगद्व्यापारवर्जं प्रकरणादसनि-

हितत्वाच्च ॥ १७ ॥

स्वाराज्यकामचारादिश्रुतिभ्यः स्थान्निरङ्कुशः ।

स्वकार्यैश्वराधीनसिद्धिरप्यत्र साधकः ॥

आप्नोति स्वाराज्यं सर्वे ऽस्मै देवा बालिमावहन्ति । स-
र्वेषु लोकेषु कामचारो भवतीत्यादिश्रुतिभ्यो विदुषः परब्र-
ह्मण इवान्यानधीनत्वमैश्वर्यमवगम्यते । नन्वस्य ब्रह्मोपास-
नालब्धमैश्वर्यं कथं ब्रह्मानधीनं न तु स्वभावो न हि
कारणाधीनजन्मानो भावाः स्वकार्ये स्वकारणमपेक्षन्ते । किं
त्वत्र ते स्वतन्त्रा एव यथाहुः ।

मृत्पिण्डदण्डचक्रादि घटो जन्मन्यपेक्षते ।

उदकाक्षरणे त्वस्य तदपेक्षा न विद्यते ॥

न च विदुषां परमेश्वराधीनैश्वर्यसिद्धित्वाद्गतमैश्वर्यं येन
लौकिका एव राजानो महाराजाधीनाः स्वव्यापारे विद्वांसः
परमेश्वराधीना भवेयुर्न खलु यदधीनोत्पादं यस्य रूपं तत्त-

द्रूपादूनं भवतीति कश्चिन्नियमः । तत्समानां तदधिकानां च दर्शनात्तथा ह्यन्तेवासी गुर्वधीनविद्यः तत्समस्तदधिको वा दृश्यते । दुष्टसामन्ताश्च पार्थिवाधीनैश्वर्याः पार्थिवाः स्पर्धमानास्तान्विजयमाना वा दृश्यन्ते तदिह निरतिशयैश्वर्यत्वात् परमेश्वरस्य मा नाम भूवत् विद्वांसस्ततोधिकास्तत्समास्तु-भविष्यन्ति । तथा च न तदधीनाः । न हि समप्रधानभावानामस्ति मिथोपेशा । तदेते स्वतन्त्राः सन्तस्तद्वापारे जगत्सर्जनेपि प्रवर्तेरन्निति प्राप्ते प्रत्यभिधीयते ।

नित्यत्वादनपेक्षत्वात् श्रुतेस्तत्प्रक्रमादपि ।

एकमत्याच्च विदुषां परमेश्वरतन्त्रता ॥

जगत्सर्गलक्षणं हि कार्यं कारणैकस्वभावस्यैव हि भवतु आद्यो कार्यकारणस्वभावस्य । तत्रोभयस्वभावस्य खोत्पत्तौ मूलकारणापेक्षस्य पूर्वसिद्धः परमेश्वर एव कारणमभ्युपेतव्य इति स एवैकोस्तु जगत्कारणम् तस्यैव नित्यत्वेन स्वकारणानपेक्षस्य क्लृप्तसामर्थ्यात् । कल्प्यसामर्थ्यास्तु जगत्सर्जनं प्रति विद्वांसः । न च जगत्स्रष्टृत्वमेषां श्रूयते श्रूयते त्व-चभवतः परमेश्वरस्यैव । तमेव प्रकृत्य सर्वासां तच्छ्रुतीनां प्रवृत्तेः । अपि च समप्रधानानां हि न नियमवदैकमत्यं दृष्टमिति यदैकः सिद्धश्चति तदेवेतरः संजिहीर्षतीत्यपर्यायेण षष्टिसंहरौ स्याताम् । न चोभयोरपीश्वरत्वव्याघातादेक-स्य तु तदाधिपत्ये तदभिप्रायानुरोधिनां सर्वेषामैकमत्योप-रतेरदोषः । तत्रागन्तुकानां कारणाधीनजन्मैश्वर्याणां (१)

[अ. ४ पा. ४ सू. १७] [७६४] [भामती]

गृह्यमाणाविशेषतया समत्वान्नित्यैश्वर्यशालिनो गृह्यते ते-
भ्यो विशेष इति स एव तेषामधीश इति तत्तन्त्रा विद्वांस
इति परमेश्वरव्यापारस्य सर्गसंचारस्य नेशते । पूर्वपक्षिणो
नुशयबीजमाशङ्क्य निराकरोति ॥

प्रत्यक्षोपदेशादिति चेन्नाधिकारिक-

मण्डलस्थोक्तेः ॥ १८ ॥

यतः परमेश्वराधीनमैश्वर्यं तस्मात्ततो न्यूनमणिमादिमात्रं
स्वाराज्यं न तु जगत्सृष्ट्वम् । उक्तान्वायात् ॥

विकारवर्ति च तथा हि स्थिति-

माह ॥ १९ ॥

एतावानस्य मच्चिमति विकारवर्ति रूपमुक्तम् । ततो
व्यायांश्चेति निर्विकारं रूपम् । तथा पादोस्य विश्वा भूता-
नीति विकारवर्ति रूपं त्रिपादस्यामृतं दिवोति निर्विकार-
माह रूपं दर्शयतश्चापरे श्रुतिस्मृती निर्विकारमेव रूपं भ-
गवतस्ते च पठिते । एतदुक्तं भवति । यदि ब्रूषे सगुणे
ब्रह्मण्युपास्यमाने यथा तद्गुणस्य निरवग्रहत्वमपि वस्तुतो
स्तीति निरवग्रहत्वं च विदुषा प्राप्तव्यमिति तदनेन व्यभि-
चारयते यथा रुविकारे ब्रह्मण्युपास्यमाने वस्तुतः स्थितमपि
निर्विकाररूपं न प्राप्यते तत्कस्य हेतोरतत्कतुत्वादुपासकस्य ।
तथा तद्गुणोपासनया वस्तुतः स्थितमपि निरवग्रहत्वं नाप्यते ।
तत्त्वोपासासनाच्च पुरुषक्रतुत्वात् । उपासकस्य तदक्रतुत्वं च
निरवग्रहत्वस्योपासनविध्यगोचरत्वाद्दिध्यधीनत्वाच्चोपासनाच्च

पुरुषस्वातन्त्र्याभावात् स्वातन्त्र्ये वा प्रातिभत्त्वप्रसङ्गादिति ॥

भोगमात्रसाम्यलिङ्गाच्च ॥ २१ ॥

न केवलं स्वाराज्यस्येश्वराधीनतया जगत्सर्जनम् साक्षा-
द्भोगमात्रेण तेन परमेश्वरेण साम्याभिधानादपि व्यपदेशलि-
ङ्गादिति । भूतान्यवन्ति प्रीणयन्तीति भोजयन्तीति यावत् ।
सूत्रान्तरावतारणाय शङ्कते । “नन्वेवं सति सातिशयत्वा-
दि”ति । सच्च परमेश्वरस्यतिशयेन वर्ततइति विदुष एश्वर्यं
सातिशयम् यच्च सातिशयं तच्च कार्यं यथा लौकिकमै-
श्वर्यम् तदनेन कार्यत्वमुक्तम् । तथा च कार्यत्वादन्तवत्प्रा-
प्तमिति तच्च न युक्तमानन्त्येन तद्विदुषां तत्र प्रवृत्तिरिति ।
अत उत्तरं पठति ॥

अनावृत्तिः शब्दादनावृत्तिः

शब्दात् ॥ २२ ॥

किमर्चिरादिमार्गेण ब्रह्मलोकप्राप्तानामैश्वर्यस्यान्तवत्त्वं त्व-
या साध्यते । आद्यो स्वच्छन्द्रलोकादिवद् ब्रह्मलोकादेतल्लो-
कप्राप्तिर्मुक्तेरन्तवत्वम् । तत्र पूर्वस्मिन् कल्पे सिद्धसाधनम् ।
उत्तरत्र तु श्रुतिस्मृतिविरोधः । तद्विधानां च क्रममुक्तिप्रति-
पादनादिति । तत्त्वमसिवाक्यार्थैकोपासनापरान्प्रत्याह । “स-
म्यग्दर्शनविध्वस्ततमसामि”ति । द्विधाविद्यातमः निरुपाधि-
ब्रह्मसाक्षात्कारस्तत्त्वदर्शनम् । न चैतन्निर्वाणं स्वरूपावस्था-
नलक्षणं कार्यं येनानित्यं स्यादित्याह । “नित्यसिद्धे”ति ॥
इति श्रीवाचस्पतिमिश्रविरचिते शङ्करभगवत्पादभाष्यवि-

[अ. ४ पा. ४ सू. २२] [७६६] [भामती]

भागो भामत्यां चतुर्थस्याध्यायस्य चतुर्थः पादः समाप्तः ॥

समाप्तश्चायं चतुर्थोऽध्यायः ॥

भङ्गा वाद्यसुरेन्द्रवृन्दमखिलाविद्योपधानातिगं
येनास्नायपयोनिधेर्नयमथा ब्रह्मान्मृतं प्राप्यते ।
सोयं शाङ्करभाष्यजातविषयो वाचस्यतेः सांदरं
संदर्भः परिभाव्यतां सुमतयः स्वार्थेषु को मत्सरः ॥ १ ॥

अज्ञानसागरं तीर्त्वा ब्रह्मतत्त्वमभोषताम् ।
नीतिनैकर्णधारेण मया ऽपूरि मनोरथः ॥ २ ॥

यन्ध्यायकणिकातत्त्वसमीक्षातत्त्वबिन्दुभिः ।
यन्ध्यायसांख्ययोगानां वेदान्तानां निबन्धनैः ॥ ३ ॥

समचैषं महत्पुण्यं तत्फलं पुष्कलं मया ।
समर्पितमथैतेन प्रीयतां परमेश्वरः ॥ ४ ॥

नृपान्तराणां मनसाप्यगम्यां
भ्रूक्षेपमात्रेण चकार कीर्तिम् ।
कार्तस्वरासारसुपूरितार्थ-
सार्थः स्वयं शास्त्रविचक्षणश्च ॥ ५ ॥

नरेश्वरा यच्चरितानुकार-
मिच्छन्ति कर्तुं न च पारयन्ति ।
तस्मिन् मद्दीपे मद्दनीयकीर्तिं
श्रीमन्नृगे ऽकारि मया निबन्धः ॥ ६ ॥

ॐ तत्सद्ब्रह्माप्यर्णमस्तु ॥

भूमिका ।

इह किल प्रचरितेषु नानाविधेषु दर्शनेष्वद्वैतदर्शनमेव सिद्धान्तभूतमिति सुप्रसिद्धं विवेचकानाम् । यत्किल महर्षिणा व्यासेन ह्यत्रितं भगवतो महेश्वरस्यावतारतया जगद्विख्यातैः श्रीमदाचार्यशंकरभगवत्पादैः प्रणीतेन भाष्येण यथावद्विबुध-
तान्पर्यं शमदमादिसाधनसंपन्नैर्मुञ्जरासेव्यमानं निःश्रेयसायं कल्पतइति श्रद्धधते परीक्षकाः । तदेतद् भाष्यं समस्तदेशेषु पठनपाठनादिगोचरो गभीरार्थतया ऽपेक्षितव्याख्यं च रत्नप्र-
भासमलंकृतमेव मुद्रितमुपलभ्योन्सुकाः समपद्यन्त वाचस्पति-
मिश्रप्रणीतभामत्यभिधवार्तिकप्रकाशने कालिकाताप्रतिष्ठिता-
सियाटिक्सोसाइटीप्रसिद्धसभास्ताराः । विचक्षणचूडाम-
णिरिह वाचस्पतिमिश्रः प्राग्भवे भाष्यकारप्रधानशिष्यः पद्म-
पादाचार्यस्तदादिष्ट एव प्रणिनाय वार्तिकमथो पुरा वार्तिक-
निर्माणायादिष्टेन सकलान्तेवासिप्रार्थितभगवत्पादप्रतिषिद्धेन च सुरेश्वराचार्येण न ते वार्तिकं प्रसिद्धिमाप्नुयादिति शप्तो
वार्तिककैदेशः पञ्चपादिकानाम्ना भवेदेतज्जन्मकृतः प्रसि-
द्धिभागपरस्मिन् भवे भूत्वा भवान् वाचस्पतिः प्रणेताऽखिलं
वार्तिकमाकल्पं च तत्प्रसिद्धेदिति भगवत्पादैरन्वगृह्यतेति
वर्णयन्ति स्म शंकरदिग्विजये माधवाचार्याः । सोऽयं वा-
चस्पतिमिश्रः समस्तदर्शनेष्वपरतन्त्रप्रतिभो विरच्यनितरसु-
करान्निबन्धान्प्रणिनाय भामतीनामकमिदं वार्तिकं तदिदं
विरलत्वाद्धुना शास्त्ररसिकानामगोचरीभूतं प्रायः पठनपा-
ठनयोरगमत्तां दशां येनान्विद्यन्तो ऽपि नोपलभन्ते स्म

शुद्धं पुस्तकमपि महाशयाः । अतश्च तादृशप्रबन्धरत्नपुस्त-
 कसौख्यं यतमानैः प्रागुक्तसभास्तारैरिच्छत्येन च श्रीमता
 प्रमदादासमित्रमहाशयेन प्रोत्साहिताः प्रावर्तामह्येतत्पुस्तक
 मुद्रणाय वयं सहैव श्रीङ्गुरुचरणौ राजारामशास्त्रिभिः । प्रा-
 रम्भे चैतैर्भृशमन्वगृह्यामहि पाठभेदविवेचनादिषु दत्तहस्ता-
 वलम्बैः । तदनु बह्वप्रत्युहत्वान्नु श्रेयसामेतत्पर्यालोचनाधिगत-
 तत्रेषु जिज्ञासया नु कर्मभूमिर्ब्रह्मभूयं गतेषु श्रीगुरुचरणेषु
 प्रावर्तामहि कथंकथमपि वयं प्रारब्धकार्यपरिसमापने । अ-
 ग्रहोषं चेह कार्ये मन्त्रिकटस्थितं पुस्तकमादर्शत्वेनाद्रिये च
 पवित्रीकरणाय विद्यारण्यमठस्थं पुस्तकं पूज्यचरणपरिव्राज-
 कपरिवृष्टश्रीङ्मत्पूर्णाश्रमस्वामिनामपरमितरश्च पण्डितवर-
 श्रीहरिकृष्णशर्मणामन्यश्च विद्वद्भारव्यासोपाङ्गरत्ननाथशर्मणा-
 मिति चत्वारि पुस्तकानि न्यवेशयं च तत्रतत्रोपलब्धान्याठ-
 भेदान्प्रदर्शितक्रमेणैवैकदित्रिचतुष्पञ्चसंख्याङ्कचिह्नेन । अवा-
 लम्बन्त च साहायकं प्राथमिकपुस्तकसंपादनसंशोधनमुद्दि-
 ताद्यपत्रपवित्रीकरणेषु मयैवादिष्टा मदन्तेवासिनः पौराणि-
 कोपाङ्गरामचन्द्रशास्त्रिगङ्गाधरशास्त्रिरामकृष्णशास्त्रिणः । एवं
 चिरानुभूतपरिश्रमः समापयमिदं कार्यं भगवत्पादैरनुगृहीतो
 निरचैष चाद्य समपद्यत फलेग्रहारेतद्वार्तिकाकल्पप्रसिद्धिव-
 रप्रदानानुग्रहो भगवत्पादानामिति । तदिदमवलोकयन्तो
 ऽधिगच्छन्तु यथावद्भाष्यतात्पर्यं शास्त्ररसिकाः सफलयन्तु च
 मामकीनं परिश्रमं क्षाम्यन्तु च सीसकाक्षरयोजकदोषेणा-
 स्मदीयमतिदोषेण च सुलभानि स्वलितानि प्रसीदन्तु चा-
 नेन प्रयत्नेन भगवद्भाष्यकारचरणा इति मुञ्जरभ्यर्थयते ।

बालशास्त्री ।

